

Giới thiệu Dưỡng Thành Linh Chủ

Tác phẩm mà Ám Dạ Vi Lương làm nên câu chuyện là Dưỡng Thành Linh Chủ. Truyện có phần đầu trí rất mãnh liệt. Nhân vật chính ban đầu chỉ là một thiếu nữ nhẹ dạ, yếu mềm mà người người không ai để ý đến nàng.

Rồi một ngày nàng trở thành lãnh chủ đầy hoa lệ, dưới tay nàng là cả một đất nước vùng trời ngàn ngàn người phải kính nể. Bởi vì đó là do nàng đi tới di giới, nàng không ngại, tốt xấu gì trên người nàng còn có dị năng đặc biệt.

Hành trình chuyển đổi từ một thiếu nữ cho đến một người cai trị chỉ trong nháy mắt, nàng còn thiếu rất nhiều yếu tố và phải tự bồi dưỡng cho chính bản thân mình để trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiểu sinh mệnh quật cường

“Hôm nay, một máy bay đang trên đường đi đến New York đã bất ngờ bị tổ chức khủng bố XXXX khống chế, trong lúc một nhân viên trên máy bay cố gắng liên lạc với mặt đất thì đột nhiên phát sinh nổ mạnh, cụ thể nguyên nhân đến nay vẫn chưa rõ. Xin quý vị chú ý nội dung tin tức tiếp theo...”

“Căn cứ theo tin tức mới nhất, trên phi cơ có 112 doanh nhân viên, toàn bộ đều lâm nạn, những ngành có quan hệ đã triển khai điều tra làm rõ...”

xxx

Đau.....Toàn thân đều đau nhức.....

Bầu trời đầy huyết sắc luôn làm cho lòng người trở nên lạnh lẽo, con ác mộng đáng sợ đã rời xa, tại sao lại còn rõ ràng như vậy?

Cùng với đau đớn kịch liệt, Lăng Thất cố gắng mở mắt ra, cảm giác ẩm ướt nhắc nhở nàng đang còn trên mặt đất. Chớp mũi truyền đến từng trận tanh tươi, giờ phút này đang kích thích dạ dày yếu ớt của nàng, nước chua trong bụng quay cuồng muốn trào dâng.

Dùng sức nuốt xuống, nhiều lần nếm thử thứ nước ngầy ngậy, Lăng Thất cẩn thận chịu đựng thứ nước trong miệng có thể tùy thời mà phun ra, chỉ có thể phát ra thanh âm thống khổ, hình ảnh máy bay nổ mạnh trước khi mất đi tri giác lần nữa hiện lên trên đáy mắt. Gặp phải bọn khủng bố, máy bay nổ, vậy mà mình lại có thể nhặt được cái mạng của mình về sao??? Chính mình thật đúng là mạng lớn a...!

Sự đau đớn không thể làm khó thân thể nhỏ bé, bò xồm trên mặt đất, xiết chặt lấy cánh tay vô lực. Vừa định kích hoạt năng lực dị năng, thì lại hoảng sợ phát hiện không thể nào liên lạc được, cúi đầu xem xét, đáy lòng càng lo sợ không yên.

Trên người áo T-shirt, quần cao bồi chẳng biết lúc nào lại biến thành loại trang phục lạ lẫm, bộ váy màu hồng phấn loang lổ vết máu, dưới ánh trăng thuần khiết nổi lên nhân nhạ vàng sáng.

Lăng Thất cũng thuận thể thấy được cánh tay đang nắm chặt vì đau của mình, ngạc nhiên buông ra, lại nắm lại. Cố gắng đưa hai tay đang bị thương ra trước mặt, lại thấy trên tay có vài vết cắt, không có lòng bàn tay đầy vết chai quen thuộc, chỉ có làn da trắng nõn phủ bên dưới những vết thương chồng chất.

Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc mình đang ở nơi nào? Lăng Thất thật lâu không có sợ hãi như vậy, thân thể không thể nào sử dụng năng lực dị năng, lại toàn thân đau đớn, làm cho nàng không nhận được phát run. Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, bên người đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, truyền đến một mùi tanh hôi, Lăng Thất cố hết sức ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra mùi vị kinh tởm đó.

Vô số ánh nhìn lục quang lóe sáng bao phủ bóng dáng gầy gò, đang xui xẻo trên mặt đất, dưới ánh trăng hiện lên hình ảnh một loài động vật bốn chân, làm Lăng Thất không khỏi phát ra một tiếng mồ hôi lạnh. Bầy sói!!! Thật là muốn trốn về đến nhà đi!!!

Chẳng biết tại sao bầy sói chỉ đứng đó, cúi đầu trầm thấp rít gào, miệng lớn mở ra hàm răng sắc bén dính máu, nước miếng tí tách rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Rõ ràng bên người còn có tiếng côn trùng, tiếng gió kêu, nhưng Lăng Thất có thể nghe được rõ ràng tiếng nuốt phat ra từ trong cổ họng bầy sói. Thanh âm ọt ọt làm cho cả người nàng hàn ý đại sinh.

Không dám có nhiều động tác, trong nội tâm Lăng Thất hiện lên vô số ý muốn, cái cảm giác lo lắng quẩn trong lòng nàng lại như thế nào quý dị ập đến. Thật khó khăn lắm mới sống sót, như thế nào bây giờ lại chết dưới miệng sói, ý nghĩ trở thành thức ăn cho bầy sói cũng thực không thoải mái a!

Trong nội tâm suy nghĩ càng nhanh, trên người nàng lại càng không còn chút sức lực nào, vết thương vốn đã khô máu, nay lại nứt toạc ra, máu tươi ầm nóng trên trán lăn xuống, lại cộng thêm sương mù, làm che mất hai mắt Lăng Thất. Đầu càng ngày càng nặng trĩu, suy nghĩ cũng bắt đầu tan rã, thân thể vốn nên thống khổ bỗng nhiên khóc miêng gọi lên, nàng mệt mỏi, sớm nên nghỉ ngơi một chút!

Cơ hồ sắp hôn mê, dưới ánh trăng mờ Lãng Thất nghe được tiếng phá không rít gào vang lên, tiếng bầy sói kêu rên truyền đến, một lúc lâu sau lại im ắng. Mơ hồ cảm giác được chính mình bị ôm lấy, trên đầu truyền đến cảm giác mát lạnh làm cho nàng không nhận được than nhẹ, muốn nhìn rõ gương mặt mờ mịt dưới ánh trăng, cuối cùng lại uổng công vô ích lâm vào một mảnh hắc ám.

Nam tử ôm lấy Lãng Thất khẽ chau đôi lông mày đẹp mắt, khỏe miệng nhấp nhẹ, mũi chân khẽ nhún, lại như có cánh bay lên trời, lẳng không mà đi, tay áo bị gió thổi rung động, dưới ánh trăng phi thân bay lên như thần tiên hạ phàm làm người ta sợ hãi than.

Ôm Lãng Thất đáp xuống mặt đất bằng phẳng, buông ra thiếu nữ còn đang hôn mê, Nam tử nhanh nhẹn xử lý tất cả các vết thương trên người nàng, cho dù cần phải tháo xuống vạt áo để kiểm tra, hần ta cũng không chút nào cố kỵ, giống như nằm trên mặt đất chỉ là tiêu miêu tiêu câu bị đá thương. Ngoại trừ thần sắc có chút lo lắng, nhưng trong con ngươi thâm thúy lại không có chút tình cảm nào.

Cho đến khi băng bó xong các vết thương, thân thể gầy nhỏ của nàng thật như một cái xác ướp, nam tử than nhẹ, đầu ngón tay khẽ lướt qua băng quấn trên trán nàng, “Sư tỷ, nữ nhi của người thật trưởng thành a!”

Trong miệng nói được một câu ôn nhu, trong ánh mắt nam tử lại dẫn theo chút ánh mắt lẫn lộn, còn muốn nói thêm chút gì nữa thì xa xa truyền đến tiếng bước chân âm ỉ nên đành thôi. Ánh mắt của hần ta lại chăm chú vào vòng tay đeo trên tay Lãng Thất, nhẹ nhàng nói: “Phi Nhi, rất nhanh ta sẽ đến tìm ngươi. Chỉ mong lần sau gặp lại, ngươi có thể trở nên khá hơn hiện tại một chút!”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng nam nhân lại phiêu miểu qua, như chưa bao giờ xuất hiện, tiêu tán trong ánh trăng mờ ảo, chỉ còn thân mình gầy nhỏ của Lãng Thất đang nhướng mày mê man ngủ trên mặt đất, thỉnh thoảng trên môi lại bật ra tiếng rên rĩ thống khổ.

Sau khi nam tử thần bí biến mất, đám người kia rút cuộc cũng tìm thấy Lãng Thất đang nằm trên mặt đất, tiếng bước chân lộn xộn vang lên, một mỹ thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi cước bộ cực kỳ nhanh nhẹn tới gần Lãng Thất, chỉ thấy hơi thở trên người nàng hư hư thực thực, sắc mặt tái nhợt.

“Sát Nhi, Sát Nhi? Có nghe thấy ca ca nói không? Sát Nhi!” Giọng nói gấp gáp, cho thấy nội tâm vô cùng lo lắng, khi nhìn đến vết thương chồng chất trên người nàng lại càng thêm đau lòng, hiện rõ trên gương mặt anh tuấn. Thiếu niên cẩn thận ôm nàng vào trong ngực, sợ chỉ cần sơ sẩy một tí sẽ làm người trong lòng hương tiêu ngọc vẫn.

Thiếu niên buồn bã lại làm cho mọi người có chút không đành lòng, một vị lão giả vỗ đầu vai thiếu niên, trầm giọng nói: “Mộ Ngôn, thương thế của muội muội ngươi xem ra đã được xử lý qua, cũng không cần phải lo lắng đến tính mạng của nàng. Trước tiên mang nàng trở về. Ngươi đã thông qua thí luyện, những ngày tới hãy an tâm mà chiêu cố nàng.”

“Đỗ sư bá, cảm ơn ngài! Ta mang Sát Nhi về trước, chuyện còn lại đành phiền ngài.” Mặc dù nôn nóng, nhưng thiếu niên vẫn không quên mất lễ tiết, kính cẩn tạ ơn ý tốt của lão giả.

Lão giả khoát tay áo, trên mặt lại có ý buồn “Tự tiện xông vào cấm địa là trọng tội! Mộ Ngôn, ngươi hãy chuẩn bị tinh thần cho tốt, Mộ Phi Sát lần này thí luyện lại không đạt tiêu chuẩn, cộng thêm tự ý xông vào cấm địa, sợ rằng...”

Lời của lão giả không nói ra làm nội tâm Mộ Ngôn thoáng lộp bộp, hần tinh tường biết, muội muội lần này nhất định sẽ bị trục xuất ra khỏi Thiên Hồn học viện. Thật không nghĩ tới mình chẳng qua rời đi ngắn ngủi có ba tháng, trần bảo muội muội thể nhưng mệnh lại sớm tới. Không chỉ như thế, cho dù tỉnh lại, cũng sẽ bị cưỡng chế rời đi khỏi Thiên Hồn học viện, học phủ tốt nhất mà mọi người luôn hướng tới ở Huyền Hồn đại lục này.

Nếu như phải trở lại chỗ kia, mà không có mình bảo hộ, cuộc sống Sát Nhi không phải càng thê lương sao? Thiếu niên càng nghĩ càng sầu lo, nhìn trong ngực muội muội bởi vì đau đớn mà khuôn mặt nhăn thành một đám, trong nội tâm không nói nên lời.

Nhưng trước hết cũng phải chờ Sát Nhi tỉnh lại rồi nói sau. Muội muội trời sinh tính tình yếu đuối, nhất gan, tự tiện xông vào cấm địa tuyệt sẽ không phải là loại chuyện nàng dám làm, nhất định có người cố tình gây tai họa cho muội muội đơn thuần của mình.

Trong mắt xẹt qua hàn ý trái ngược với bề ngoài, thiếu niên cẩn thận ôm lấy Lãng Thất, hướng lão giả cùng đám đồng bạn gật đầu nói tạ ơn, sau đó mũi chân điểm nhẹ, như tên rời cung, nhanh như điện mà đi.

Nếu như giờ phút này Lãng Thất mà thanh tỉnh nhất định sẽ cảm thấy kinh hãi cùng thần kỳ. Trên người Mộ Ngôn giờ phút này bao phủ một tầng lam sắc quang mang, hòa với ánh sáng nhàn nhạt của ánh trăng làm lam sắc nhạt đi không ít, tạo ra một phen phong vận khác biệt.

Nhưng toàn bộ sự việc xảy ra đều không thoát khỏi ánh mắt của nam tử đứng trên đỉnh núi, con ngươi đen láy sâu thẳm nhẹ nhàng hiện lên một tia an tâm. Tay áo tung bay, như có cánh phi thân lên trời, chỉ để lại tàn ảnh phiêu dật.

Tất cả những điều này Lãng Thất không biết được do đang hôn mê, nhưng trong mộng nàng lại như đang tỉnh. Trong mộng có một thanh âm ôn nhuận như tình nhân nói những lời nhỏ nhẹ, lại tràn đầy lo lắng, ân cần đang gọi nàng bằng những cái tên xa lạ. Là đang gọi nàng sao? Nàng không biết ai là Phi Nhi hay Sát Nhi, nhưng không hiểu vì sao nàng lại cảm giác quen thuộc như đang gọi chính mình!

Trong cơn đau đớn, trong đầu Lãng Thất hiện lên rất nhiều hình ảnh xa lạ, bộ quần áo cổ xưa chỉ có trên Tivi, những tòa kiến trúc cổ, đình viện xa hoa, từng cái lần lướt hiện lên trong đầu nàng.

Nàng muốn cho chính mình thanh tỉnh, nhưng đầu óc lại không như mình mong muốn, vừa hỗn độn lại lộn xộn. Lãng Thất như cố gắng gầy dựa, trong không gian huyết sắc vô tận, nàng thật sự khát vọng được trở lại cuộc sống bình thường khi trước. Có lẽ chính là lúc này khác với sự kiên định ngày thường, làm cho thính giác của nàng dần dần khôi phục, chỉ nghe thấy từng thanh âm nhỏ vụn truyền vào trong tai nàng.

“Mộ sư huynh, huynh dù sao cũng là nam tử, hay là để ta tới chiếu cô Phi Sát a..”

“Ninh San sư muội, không cần làm phiền người. Đây là biệt viện của nam tử, người tiến vào thật không tiện, Sát Nhi là muội muội của ta, không sao...”

“Nhưng là nam nữ khác biệt a...”

“Đa tạ hảo ý của người, những chuyện vặt thường ngày tất nhiên sẽ do thị nữ ở học viện quản lý, người không cần quan tâm.”

Lăng Thất chậm rãi mở mắt ra, chờ cho tầm mắt dần dần khôi phục rõ ràng, nghiêng đầu nhìn về phía đầu giường, chỉ thấy đứng đó là một nam một nữ xa lạ. Hết thấy sự việc trước mắt làm nàng kinh ngạc không thôi, kiểm chế suy nghĩ muốn hét lên, từng chữ phát ra từ yết hầu khô khốc, thanh âm khàn khàn: “Các người là ai???”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trời giáng xuống xui xẻo

Lăng Thất nhìn ra ngoài, chỉ thấy mình đang nằm ở giữa một gian phòng cổ kính.

Những tia nắng xuyên qua cửa gỗ được trạm khắc tỉ mỉ, chiếu lên giá sách cùng thư án, hiện lên sắc tím nhu hòa, làm cho nàng thêm choáng váng. Trước giường treo một màn trướng màu xanh của cây cỏ, trên người nàng đang mặc bộ áo ngủ bằng gấm, hết thấy đều yên tĩnh mà hài hòa.

“Sát Nhi, muội đã tỉnh rồi!” Mộ Ngôn thấy người nằm trên giường có động tĩnh, vui mừng quá đỗi, vội vàng đi đến trước mặt, lực đạo nhu hòa đem nàng đỡ dậy, thuận tay kê thêm gối mềm bên hông nàng.

Từng động tác cẩn thận làm Lăng Thất cố gắng chịu đựng cơn đau đớn đang kêu gào hai bên thái dương, tỉnh té đánh giá khuôn mặt đang kề sát nàng. Trước mặt nàng là một thanh niên, tóc đen như mực, áo bào bằng gấm màu xanh phủ lên thân mình người thiếu niên đang phát triển, càng tôn lên vẻ khỏe khoắn. Mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, môi hồng, một gương mặt anh tuấn đẹp mắt.

Trong nội tâm đang thăm thán về ngoại xuất sắc của tiểu nam nhân, Lăng Thất lại không chú ý cách gọi Sát Nhi từ miệng tiểu nam nhân. Đột nhiên phát hiện cái tên Sát Nhi này xuất hiện rất nhiều lần, không phải gọi mình chứ, đây là có dụng ý gì?

Vừa định mở miệng hỏi, nhưng đầu lại kịch liệt đau đớn. Lăng Thất che đầu, gất gao cắn chặt môi, trong tim không ngừng dâng lên sự lo lắng, mồ hôi trong nháy mắt lăn xuống trên trán. Không chỉ đau đớn... mà giống như bị tra tấn hành hạ, trong đầu nàng bỗng nhiên tràn ngập những hình ảnh không thuộc về trí nhớ của chính mình, làm cho nàng thiếu chút nữa ngất đi.

Thấy muội muội mình đột nhiên có bộ dáng thống khổ, Mộ Ngôn đau lòng không thôi, đành gượng giọng nói với nữ nhân mặc quần áo phấn hồng đang đứng trước đầu giường: “Ninh San sư muội, phiền toái người đi thỉnh Ngải Y Sư tới đây!”

Chỉ nghe thấy tiếng đáp ứng thanh thúy của nữ nhân mặc quần áo phấn hồng, trước khi đi còn liếc mắt nhìn cô gái đang thống khổ trên giường, trong mắt còn hiện lên chút ít dị sắc, bước chân không chậm ra cửa.

Mộ Ngôn ngồi xuống bên giường, đưa tay nắm lấy bàn tay Lăng Thất đang chịu đau đớn nói không thành tiếng, cảm thấy lòng bàn tay khẽ run từ Lăng Thất truyền lại, con ngươi đen long lánh tràn đầy âm đạm, “Sát Nhi, thương thể trên đầu muội còn chưa khỏi, hãy thả lỏng một ít, chuyện gì phiền lòng tạm thời đừng nghĩ đến.”

Lời nói an ủi cùng ôn nhu cũng không làm dịu bớt cơn đau đầu của Lăng Thất, nhưng nàng chính là một người kiên cường, không chịu khuất phục trước cơn đau đớn này nên ngay cả thanh âm rên đau cũng đều không có.

Giây lát qua đi, một chuyện kỳ quái lại phát sinh. Vòng ngọc đeo trên cổ tay phải trước giờ chỉ như những món đồ trang sức bình thường, nay đột nhiên bị bao phủ bởi một vòng ám lục, đau đớn trên đầu theo kinh mạch khắp toàn thân giảm xuống không ít, như có mẫu thân che chở, ôn nhu trấn an Lăng Thất.

Không kịp suy nghĩ nhiều, sống lưng Lăng Thất tựa lên đầu giường khắc hoa đơn giản, khó khăn phun ra một ngụm trọc khí. Khóe mắt liếc qua bộ dáng ăn cần của tiểu thiếu niên, khóe miệng gian nan nhếch lên một đường cong, xem như đáp lại ý tốt của tiểu thiếu niên.

Giống như không thể xóa đi nụ cười không thể nói là đẹp mắt của muội muội mình, Mộ Ngôn nhìn về phía nàng nhiều hơn phần quái dị.

Trải qua sinh tử đại kiếp, muội muội mình giống như thay đổi thành một người khác, lúc trước động một tí chuyện lại như lấy nước mắt rửa mặt, thế nhưng nay bị thương nặng, phải chịu đau đớn như vậy mà lại không rơi một giọt nước mắt. Mộ Ngôn còn tỉ mỉ phát hiện, nàng thể nhưng không gọi mình là ca ca, thậm chí lúc mới tỉnh dậy còn hỏi mình là ai, chẳng lẽ lúc bị thương ở đâu lại ảnh hưởng đến thần trí.

Lăng Thất lúc này cũng không thèm để ý Mộ Ngôn đang thăm xem xét nàng, bởi vì nàng xác định được nỗi lo lắng của nàng là chuyện thực.

Thân thể này không phải là của nàng, những mảnh ghép trí nhớ vụn vặt cho nàng biết được thân thể của cơ thể này.

Nàng ta gọi là Mộ Phi Sát, là một thiếu nữ mười ba tuổi tính tình nhất gan yếu đuối, là Mộ gia tam tiểu thư của Khang quốc.

Bởi vì nàng tướng mạo bình thường, thường bị nghi ngờ là không phải huyết mạch của Mộ gia, nếu không phải vào lúc mười hai tuổi nàng tham gia kiểm tra đo lường phát hiện có Hòa Hệ Hồn nguyên lực, thì với tính tình yếu đuối, cộng thêm từ nhỏ không có mẫu thân thì không biết nàng sẽ bị ức hiếp biến thành dạng cái gì!

Cuộc sống ở Thiên Hồn học viện là khoảng thời gian vui sướng nhất của Mộ Phi Sát, không phải sống bên cạnh người phụ thân suốt ngày nghiêm mặt cùng đại nương, ở đây có người huynh trưởng luôn yêu thương che chở, làm cho cuộc sống của nàng trở nên dễ chịu đi nhiều.

Đáng tiếc, hết thảy sự việc đều biến hóa sau khi nàng trở về thăm nhà vào mùa xuân. Sau khi về thăm nhà, Hồn nguyên lực của nàng hoàn toàn biến mất, giống như chưa bao giờ tồn tại.

Mặc dù sau khi trở lại học viện, sư phụ nàng đã cố ý thay nàng kiểm tra, nhưng rốt cục vẫn không tìm ra nguyên nhân, nàng trở thành Huyền hồn như bao dân chúng bình thường khác, vậy là kết cục đã định. Học viện không có khả năng chứa chấp một học viên củi mục như nàng, lạnh lùng tuyên bố nếu như Mộ Phi Sát không thể nào khôi phục Hồn Nguyên Lực, thì bắt buộc phải rời khỏi Thiên Hồn học viện.

Lăng Thất rõ ràng cảm nhận được chủ nhân của thân thể này không cam lòng cùng bất lực, nếu phải trở lại cuộc sống lúc trước thì vận mệnh của nàng không cần nghĩ cũng biết được kết cục. Phần nhất gan này như thế nào lại giống như chính bản thân mình lúc trước, như gắn sâu vào tận xương tủy.

Lăng Thất nghiêng chặt hàm răng, cười khổ. Huyền Hồn đại lục? Hồn Nguyên Lực? Đó là cái quỷ gì?

Cứ tưởng đã chết rồi, khó khăn lắm mới nhặt được cái mệnh về, lại sống trên thân thể của người khác, sống ở thế giới chưa bao giờ nghe thấy, hết thảy nói để vậy sao?

“Sát Nhi đừng sợ, Ngải Y Sư lập tức tới ngay!” Mặc dù sinh lòng nghi hoặc, Mộ Ngôn nhưng là vẫn làm tốt trách nhiệm của người huynh trưởng, bên cạnh cố gắng trấn an muội muội đang cố nén đau đớn, lo lắng nhìn ra phía cửa.

Số phận xui xẻo bánh bao tiểu thư này thế nhưng đúng là có một ca ca thật tốt a! Lăng Thất cảm thán, quanh thân đau đớn làm cho nàng thật hoài niệm dị năng của mình ở kiếp trước, năng lực dị năng thức tỉnh lần đầu lúc tám tuổi, sau đó chữa trị vết thương cho nàng lúc nàng gặp phải hiểm cảnh, bây giờ thay đổi thân thể, thật làm cho người ta tham lam muốn mang năng lực đó theo luôn a!

Đúng lúc này, trước cửa ra vào truyền đến tiếng bước chân vội vàng, yên lặng lắng nghe, đúng là có mấy người tiến đến. Mộ Ngôn nhăn lông mày, buông lỏng cánh tay đang nắm vai muội muội ra, đứng dậy nghênh đón, cửa gỗ màu nâu được mở ra, vài hắc y nam tử thân hình to lớn nối đuôi nhau tiến vào.

Là người của Hình Đường, Mộ Ngôn thăm nghĩ không ổn, cung kính về phía mấy người hạ lễ, không đợi hắc y đặt câu hỏi, nam tử đi đầu đưa mắt chán ghét nhìn về phía người đang ngồi trên đầu giường, lạnh giọng nói: “Mộ Phi Sát, ngang nhiên chống lại quy tắc của học viện, tự tiện xông vào cấm địa, đặc biệt giải đến Hình đường để hỏi tội. Thập Nhất, Thập Lục, bắt người!”

“Đặc sứ đại nhân, muội muội của ta hôn mê gần một tháng, vừa mới tỉnh, vết thương trên người còn chưa tốt, hiện đầu lại đang đau! Thành đặc sứ đại nhân khai ân, đợi vết thương của nàng tốt hơn hãy gọi đến, được không?” Mộ Ngôn vội vàng chặn lại hai gã định mang Lăng Thất đi, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Gã đầu lĩnh lạnh lùng trừng mắt nhìn Mộ Ngôn quát lớn: “Người thật lớn mật! Người đã che chở cho một phế nhân đáng lẽ phải bị đuổi mấy tháng trước, hiện tại người còn dám ngăn cản bọn ta thi hành lệnh! Đừng tưởng người là đích thiên trung tài cấp năm là có thể làm nhiều loạn trật tự ở Thiên Hồn học viện. Tránh ra!”

“Đặc sứ đại nhân, thứ cho Mộ Ngôn vô lễ! Sát Nhi quả thật không thể nào chịu được hành hạ, hay là ngài chờ ta đi cầu kiến các vị chương lão...” trên mặt thiếu niên tràn trề ngập kiên trì, lời còn chưa nói xong, đã bị tiếng quát thô bạo cắt đứt.

“Lớn mật! Đây là mệnh lệnh của Hình Đường, đừng quên người dù sao cũng chỉ là học viên! Thập Nhất, Thập Lục! Còn thất thần gì nữa! Một tiểu tử còn không giải quyết được, các người còn làm được việc gì nữa?”

Lăng Thất ôm hai cánh tay, đầu lĩnh nam tử ngang ngược làm cho nàng không khỏi nhủ mảy. Theo nàng nhìn ra, thân thể này tuy tạm thời không chết được, nhưng phân băng gát trên đầu cũng không phải đùa giỡn.

Trong trí nhớ của Mộ Phi Sát, đối với mấy nam tử mặc đặc chế hắc y rất là sợ hãi. Có lẽ luôn bị những lời ác ý xung quanh gây sợ hãi, nhắc tới Hình Đường, thân thể so với cây kim lớn hơn này đều không tự giác run lên.

Bị thương còn chưa khỏi, lại gặp phải tai họa này làm Lăng Thất cả thấy sầu lo, Mộ Phi Sát này tiểu thân thể của Mộ Phi Sát này mặc dù thương thể có khỏi hết cũng chỉ là một tiểu cô nương chân yếu tay mềm, đừng nói bây giờ còn phải đi cái gì Hình Đường chịu phạt. Này xui xẻo thì thôi rồi, chính mình quả nhiên không gặp được chuyện tốt gì!

Đang mãi nghĩ ngợi, Mộ Ngôn thấp giọng hô làm tinh thần Lăng Thất kéo trở về, còn không kịp nhìn xem vị huynh trưởng vì bảo hộ muội muội mà bị

đánh nằm trên mặt đất, nằng ở trên giường tựa như con gà không còn đường trốn, bị xách xuống dưới giường.

Động tác thô lỗ làm động đến vết thương của nàng. Lăng Thất hít một hơi lãnh khí, không khỏi tức giận. Ngày thường luôn mềm yếu, giọng nói nhẹ nhàng, giờ phút này hóa thành một câu băng lãnh: “Thả ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Giọng nói lạnh như băng cùng bất kính của nàng lại làm cho hai hắc y nam từ nhất thời buông lỏng tay, cánh tay Lăng Thất được tự do, nhanh chóng lui về sau một bước, vuốt vuốt cổ tay đỏ hồng, oán thầm thân thể này có làn da thật sự nhạy cảm, hai mắt hàm sương.

“Trên người ta chỉ đang mặc áo đơn, cho dù có nóng lòng hỏi tội, cũng không thể chờ ta một phen sửa sang đầu tóc, quần áo sao? Đặc sứ đại nhân, thỉnh ngài chờ ở cửa một chút!” Lăng Thất vừa nói, quần áo mỏng manh trên người ít nhiều làm cho nàng xấu hổ.

Tuy thân thể này còn chưa phát dục hết, nhưng ở kiếp trước đã thành thói quen, thật không thể ở trước mặt người khác mà chỉ mặc quần áo mỏng manh, không ngay ngắn như vậy được.

Thái độ của Lăng Thất làm đầu lĩnh nam tử không khỏi nheo mắt, không kiên nhẫn quát: “Không nên nhiều chuyện như vậy, Thập nhất, Thập Lục, mang nàng đi...”

“Ta đây dù sao cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược, vậy mà còn đáng giá để Hình Đường dùng nhiều nhân thủ như vậy sao? Ta hiện tại Hồn Nguyên Lực đã mất hết, dù muốn cũng chạy không được.” Lăng Thất không kiên nhẫn nói, trong đó còn có ý giễu cợt đầu lĩnh nam tử chuyện bé xé ra to, cũng thuận tay diu lên Mộ Ngôn đang ngồi dưới đất.

Mộ Ngôn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào muội muội mình bỗng nhiên thay đổi tính cách, đôi mắt không tính lớn nhưng lại thoáng hiện lên sự kiên nghị chưa từng có, lại làm cho Mộ Ngôn có điểm ngốc, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường này phảng phất có chút không giống người thường.

Đầu lĩnh nam tử vừa bị bác bỏ mặt mũi cũng kinh ngạc, tính tề đánh giá người trước mặt một phen, hừ lạnh: “Nghe mọi người đồn Mộ gia tam tiểu thư tính tình nhất gan yếu đuối, hôm nay vừa thấy, ngược lại trong lời đồn lại có miệng lưỡi bén nhọn, cho người thời gian một nén nhang. Thập Lục, người mang nàng tới, đỡ phải cho người khác xem thường thực lực của Hình Đường.”

Đám người đặc sứ phát tay rời đi, hắc y nam tử gọi là Thập Lục im miệng không nói lời nào đứng ở cửa. Mộ Ngôn trong lòng liên tục hiện lên nghi vấn, nhưng thấy muội muội sắc mặt trắng bệch, lại quên hết, vội vàng hỏi: “Sất Nhi, thân thể của muội hiện giờ sao có thể chịu được hình phạt của Hình Đường a!”

Lăng Thất liếc mắt nhìn về ân cần của mỹ thiếu niên, nhàn nhạt nói: “Dù sao cũng chạy không khỏi! Không phải bọn họ ước gì có thể quét ta ra khỏi học viện càng sớm càng tốt sao. Thay ta gọi thị nữ vào, ta muốn thay quần áo, rửa mặt.”

“Sất Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp, làm sao muội có thể tự tiện xông vào cấm địa như vậy?” Mộ Ngôn nhíu mày hỏi, muội muội thật sự rất kì quái, đến bây giờ một tiếng ca ca cũng đều không có gọi.

Mí mắt rũ xuống, đây là điểm duy nhất nhìn đẹp mắt trên cả khuôn mặt, lông mi dày cong vút che giấu sát ý hiện lên trong mắt Lăng Thất. Người kia không biết là cô ý hay vô tâm, muốn hại chết Mộ Phi Sất, hoặc là nói đã thành công hại chết chủ nhân của thân thể này, bằng không linh hồn nàng sao có thể ở một thể giới dị thể khác buông xuống, xuất hiện ở nơi địa phương quý quái này.

“Ta cũng không rõ lắm, cho dù ở Hình Đường cũng là câu trả lời này. Không nghĩ tới ta đang bị thương còn phải tự mình mặc quần áo a!” Lăng Thất cố ý ca thán, giọng điệu ai oán làm cho Mộ Ngôn chấn động, vội vàng chạy ra cửa gọi thị nữ của nàng vào.

Vừa ra đến trước cửa, Mộ Ngôn đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhẹ nhàng nói với nàng: “Sất Nhi, ca ca nhất định sẽ bảo vệ muội.”

Cánh cửa khép lại, Lăng Thất cứng người tại đó, đôi mắt sâu như hàn đàm hiện lên đám sương nhìn không thấu. Nàng thất thần nhìn cửa gỗ đã đóng chặt, thẳng đến khi ngoài cửa truyền đến giọng nói nhẹ nhàng: “Mộ tiểu thư, nô tì hầu hạ người thay quần áo.”

Thu hồi những điều suy nghĩ trong ánh mắt, Lăng Thất hắng giọng nói: “Vào đi.”

Lăng Thất không có bệnh công chúa, sờ dĩ muốn người đến là bởi vì nàng xem bộ quần áo chỉnh tề trên đầu giường phiền phức không nói nên lời. Cũng không thể nói mình không biết mặc quần áo a.

Thị nữ hầu hạ Lăng Thất rửa mặt, mặc cho nàng một bộ quần áo lụa đỏ tươi đẹp, giúp nàng chải đầu.

Nhìn trong gương gương mặt quá mức bình thường, không nói ra được đặc điểm nổi bật nào, Lăng Thất nhếch khóe miệng, cùng với bản thân mình kiếp

trước cũng không có sai biệt lắm. Gương mặt thiếu nữ hiện lên trong gương với lông mày thưa thớt, chính mình quả thật không có mệnh mỹ nhân a!

Tóc đen được cuốn thành búi tóc đơn giản, Lăng Thất ngăn cản thị nữ định cài dây trâm lên đầu nàng, vỗ nhẹ ống tay áo, từ từ đứng dậy. Bộ quần áo mặc cảm giác cũng không tệ lắm, tiểu mỹ nhân trong phòng lúc này hình như cũng mặc bộ quần áo giống kiểu dáng này, nàng ta là bằng hữu duy nhất của Mộ Phi Sát- Ninh San đúng không?

Bằng hữu sao? Khỏe miệng Lăng Thất gọi lên nụ cười quý dị, hướng thị nữ gạt đầu, đẩy cửa đi ra.

“Đặc sứ đại nhân, làm phiền ngài đợi lâu, xin dẫn đường.” Lăng Thất không dám nói chính mình tuyệt đỉnh thông minh, nhưng theo trí nhớ của Mộ Phi Sát những câu nói thường ngày cũng không khó nhớ.

Thiếu nữ trầm mặc sau khi sửa sang lại quần áo đầu tóc thì lên tinh thần không ít, bởi vì khí chất cùng ngũ quan không giống lời đồn đãi nên trở nên linh động hơn rất nhiều. Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh cũng làm hắn không khỏi nhìn nàng vài lần “Đi theo ta...”

“Đặc sứ đại nhân, xin cho ta cùng đi với!”

Mô Ngôn cũng đang đứng ở cửa gấp giọng nói, nhưng đáp lại lại là một câu ngắn gọn “Không thể!”, liền phải trơ mắt nhìn muội muội nhu thuận đi theo sau lưng hắc y nam tử, thậm chí không nói với mình lời nào liền nghênh ngang rời đi!

Mô Ngôn nghĩ tới biểu hiện quái dị của muội muội, nhanh chóng ly khai biệt viện, trực tiếp hướng Bắc uyển- nơi ở của sư phụ chạy đi.

Lăng Thất một đường im lặng đi tới, phía chân trời hào quang đầy trời, chẳng chịt chiếu lên những tòa kiến trúc cổ xưa, hiện lên một phen vô tận phong tình.

Bất động thanh sắc quan sát học viện tốt nhất của Huyền Hồn đại lục, lại nghĩ đến chính mình rất nhanh sẽ bị đá ra khỏi Thiên Hồn học viện, nàng mơ hồ có chút mất mát. Phần cảm giác này làm cho nàng cả kinh, chẳng lẽ là trí nhớ của Mộ Phi Sát ảnh hưởng đến tâm tình của nàng?

Vết thương trên trán Lăng Thất giống như đang khảo nghiệm khả năng chịu đau của nàng, vòng ngọc trên tay phải không ngừng vận chuyển năng lượng làm giảm bớt thương thế trên người. Cái vòng tay nhìn không giống như trân phẩm, màu xanh biếc, mịn mờ như có thể nhìn ra bụi, thật giống như hàng via hệ bình thường, lật qua lật lại điều tra, cũng không nhìn ra điều gì khác thường.

Lăng Thất khỏe miệng có chút giương lên, quả nhiên là ông trời đang chế giễu mình: xuyên qua đã bị thương nghiêm trọng, ở đâu ra vận khí tốt mà tặng trân phẩm?

“Mau nhìn a, quý thích khóc thật sự bị Hình Đường mang đi, Mộ Ngôn sư huynh tại sao lại có một muội muội như vậy a?”

“Thật không nhìn ra, bình thường nàng ta đi đường còn không dám thở mạnh, vậy mà cũng dám xông vào cấm địa. Các người có nghe nói không? Thời điểm tìm được nàng ta, trên người nàng ta chỉ còn một hơi thở, thật sự là mạng lớn a.”

“Cất, nhất về được mệnh thì làm sao? Tự tiện xông vào cấm địa là trọng tội, không cần chờ đến khi năm học kết thúc, này củi mục cũng sẽ bị đuổi ra khỏi Thiên Hồn học viện. Mà càng tốt, như vậy thì Mộ Ngôn sư huynh sẽ không bị nàng làm liên lụy.”

“Đó cũng do nàng ta không có bốn sự, tính cách lại không tốt, dáng vẻ này sao lại là Khang quốc Mộ gia tiểu thư a? Nghe nói trong phủ nàng cũng không được chào đón, quả nhiên phế nhân ở đâu cũng làm người ta chán ghét.”

Những tiếng nghị luận rơi vào tai nàng, Lăng Thất không thêm chớp mắt tiếp tục đi tới, trên mặt bình tĩnh như chuyện không liên quan đến nàng.

Ở Thiên Hồn học viện, việc Mộ Phi Sát mất đi Hồn Nguyên Lực chỉ như con chuột qua đường bình thường, đám học viên có chút hèn mọn hà hê nhìn nàng, làm cho Lăng Thất đối với tình trạng thân thể này có chút không nói thành lời, cũng như lần đầu tiên cảm thấy bản thân bất lực. Ở thế giới này thái độ khinh thường kẻ yếu như thế nào lại như cao cao tại thượng a!

“Thôi đủ rồi, các người đừng nói quá mức như vậy! Chuyện Phi Sát mất đi Hồn Nguyên Lực vốn là chuyện hết sức thương tâm, lại không thông qua thử luyện, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, tùy ý đi giải sầu cũng là chuyện bình thường. Dù sao chúng ta cũng là đồng môn, lời nói của mọi người hãy thủ hạ lưu tình a!”

Rốt cục, một thanh âm quen thuộc cũng khiến cho Lăng Thất có phản ứng, nàng dừng lại cước bộ, thất lưng đơn bạc trắng tấp, chậm rãi quay đầu nhìn lại nơi phát ra âm thanh, chống lại cặp mắt xinh đẹp kia.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản, đột nhiên xuất hiện một tầng mong tiểu ý, Ninh San a, thật là hảo thủ đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Lúc này trong lòng Ninh San lại có chút lo sợ không yên, thật không nghĩ tới Mộ Phi Sát thật sự dám đi đến cấm địa, càng không ngờ tới nàng ta thiếu chút nữa thì không còn mệnh trở về. Mặc dù chính mình không thích nữ nhân này, nhưng nàng ta lại là muội muội mà Mộ Ngôn sư huynh hết sức yêu quý, mà chính mình lại ngưỡng mộ huynh ấy, nên tìm mọi cách để gần gũi nàng ta là điều tất yếu.

Chính là quý nhất gan kia thật đem mình trở thành bằng hữu đi! Trong nội tâm Ninh San thật sự có tư vị không nói nên lời, nàng quả thật có ý tứ trêu đùa Mộ Phi Sát, làm gì có ai lại đi tin tưởng trong cấm địa tồn tại Thất Thái Chim Quyên có thể thực hiện bất kỳ điều ước nào? Nếu thật có chuyện đó, thì thế giới này chắc chắn sẽ bị đảo lộn a!

Nhưng Mộ Phi Sát lại tin, thật sự xông vào cấm địa, nàng thật hi vọng mình có thể khôi phục được Hồn Nguyên Lực sao?

Ninh San nhìn thân hình đang dừng lại của Mộ Phi Sát phía xa xa, nàng không nhìn thấy thiếu nữ nhất gan có gì biến hóa, nhưng dưới dư vị của nắng chiều tà, nàng tổng cảm thấy trên khuôn mặt thiếu nữ lại có chút gì đó lạnh nhạt, hoàn toàn bất đồng với khi trước. Trong ánh mắt không lớn lại lóe lên ánh hào quang lợi hại, phảng phất như có thể đem Ninh San nhìn thấu, làm cho nàng ta không nhận được rừng mình.

Lăng Thất thu hồi tầm mắt của mình, nhanh chóng đuổi kịp cước bộ của nam tử phía trước. Nàng không muốn để ý đến vẻ giả mù mura sa của Ninh San, nếu như nói đây chỉ là trò đùa dai, vị kia tỷ tỷ đùa thật lớn a!

“Đến! Trước tiên ở nơi này quỳ gối, lập tức sẽ có người đến!”

Đi theo sau hắc y nam tử gần nửa giờ, cuối cùng cũng đi tới một gian phòng âm trầm phía đông. Lăng Thất mệt mỏi thật muốn nằm xuống ngay trên mặt đất mà giả chết!

Người nam nhân không có chút nào thương hoá tiếc ngọc, không thêm để ý đến thân thể gầy yếu như muốn nôn ra máu, giờ phút này lại càng như muốn đồ vỡ, bàn tay nhỏ bé vượt bộ ngực phập phồng. Nàng hôn hên thở, liếc mắt nhìn nghiêng qua khuôn mặt nam tử không chút biểu tình, hờ hững nói: “Ta là người vô tội, vì sao phải quỳ?”

Thập Lục liếc qua thiếu nữ đang phập phồng thở, vươn tay đè vai Lăng Thất xuống, muốn đem nàng quỳ trên mặt đất. Lăng Thất tức giận không thôi, bất chấp giờ phút này thân thể khắp nơi khó chịu, ngón tay mảnh khảnh thon dài chụp lấy bàn tay to ráp của nam tử, cầm lấy ngón áp út dùng sức bẻ lên, thân thể gầy yếu lập tức xoay tròn, thoát ra khỏi kiềm chế của Thập Nhất.

Nhất thời không phòng bị, Thập Nhất bị Lăng Thất đột nhiên phản kích xoay tròn chạy trốn ra phía trước vài bước, ngón áp út đau đớn làm hắn nổi giận, nàng ta sử dụng thủ pháp quái lạ, thế nhưng lại có thể thoát khỏi sự khống chế của một tứ linh Hồn sư.

Nếu như Thập Lục phát lực để chế phục, lấy trạng thái thân thể của Lăng Thất trước mắt, căn bản không thể nào địch nổi. Mặc dù nàng tinh thông võ học, nhưng với thân thể đến gió thổi còn ngã này thì làm sao có thể chịu được?

“Lớn mật Mộ Phi Sát, dám phản kháng!” Thập Nhất có chút lâm vào thế bí, mặc dù hiện tại trong phòng không một bóng người, nhưng tôn nghiêm của một hồn sư phảng phất bị chà đạp bởi một thiếu nữ Hồn Nguyên Lực đã mất hết, làm hắn cảm thấy thật ngẹn khuất.

“Đặc sứ đại nhân, có hay không có tội thì còn phải chờ Hình Đường tra hỏi sau mới có thể phán định! Ta không nhất thiết phải đắc tội với đầu gối của mình đâu!” Lăng Thất vẫn có chút không thờ ra hơi, cảnh giác duy trì khoảng cách với Thập Lục.

Nàng đã từng đáp ứng với một người không bao giờ quỳ xuống, mặc dù nàng biết vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại, nhưng hứa hẹn này nàng vẫn sẽ tuân thủ.

Đúng lúc này, cùng với tiếng vỗ tay thanh thúy, một giọng nói hùng hậu pha chút vui vẻ, từ trong góc khuất truyền ra: “Quả nhiên như lão Cửu nói, mồm miệng thật khéo! Bất quá tiêu cô nương rất có chí khí a!”

Lăng Thất nhìn về phía thanh âm phát ra, một lão giả mặc trường bào màu đen, trên mặt như có như không vui vẻ đi ra. Lăng Thất chú ý nhìn một chút, thì ra đây chỉ là gian phòng bên ngoài, khúc quanh hẳn là hướng thông với lối đi bên trong.

“Tam chương lão, Thập Lục hành sự bất cẩn, xin ngài trách phạt.” Thập Lục cung kính hướng lão giả hạ lễ, thuận tiện hung hăng liếc Lăng Thất một cái.

Lão giả phát phát tay, “Hình đường chính là bị đám người các ngươi suốt ngày mặt mày lạnh tanh, làm cho người người nghe đến mà biến sắc! Thôi, người trước hết đi xuống đi! Để lão phu từ từ tra hỏi.”

Thập Lục kính cẩn lui xuống, theo ánh sáng chiều tà chỉ còn một già một trẻ đang đánh giá lẫn nhau trong phòng. Lăng Thất oán thầm Hình Đường cũng thật keo kiệt, cũng không bỏ thêm được mấy ngọn đèn, thói quen sống dưới đèn điện sáng ngời làm nàng không thể nào chào đón được khả năng chiếu sáng của mấy cây nến.

“Nghe nói người bị thương nặng, nhìn qua tinh thần thật không tệ a!” lão giả cười nói, thái độ so với Thập Lục lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Lăng Thất đứng thẳng người, cổ nén đau đớn toàn thân, lễ phép đáp lại: “Đa tạ sự quan tâm của ngài.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong nội tâm không khỏi nói thầm, khẩu khí còn liên quan đến bộ dáng, còn nói có tinh thần?

Bộ dáng quật cường của nàng làm lão giả không nhịn được cười lên, quả thật cùng với trong lời đồn phé vật tiểu thư không giống nhau. “Tốt rồi, người còn có thương tích, ngồi xuống nói chuyện a!”

Lão giả hiền lành lại làm cho Lăng Thất sững sốt một phen, sau khi nói cảm ơn không khách khí ngồi xuống ghế cách mình gần nhất, đầu đón cuối cùng cũng hòa hoãn không ít. Nàng âm thầm cảm ứng năng lượng truyền từ vòng tay, dựng thẳng lỗ tai, chuẩn bị nghênh đón câu hỏi của lão giả.

Sau nửa ngày, lão giả ung dung hỏi một câu: “Cấm địa có thủ vệ sâm nghiêm, làm sao người đi vào được?”

“Ta lúc ấy đang tại Tây các đọc sách, đột nhiên nghe thấy có thanh âm kỳ quái truyền đến, hiếu kỳ mới hướng bên kia đi xem, lúc ấy cũng không có bất kỳ thủ vệ gì, ven cấm địa cũng không có dấu hiệu, ta nào biết đâu rằng đó chính là cấm địa của học viện? Người ta nói không biết không có tội, xin ngài minh giám.”

Lăng Thất mặt không đổi sắc nói, lời nói của nàng nửa giả nửa thật, nhưng từ trong miệng nàng ra lại trở nên lễ thẳng khí hùng, phối hợp thêm vẻ mặt ngây thơ, đơn thuần của nàng, làm cho lão giả nhất thời cũng lâm vào hồ đồ. Cấm địa và cửa ra vào của Tây các đêm đó có hay không có thủ hộ còn cần phải chờ khảo chứng, bất quá nàng nói nàng là người không biết không có tội ngược lại rất có ý tứ.

“Ý của người là, học viện nên xây hàng rào, dựng bảng biểu thị để đề phòng lại có học viên không biết nơi nào là cấm địa của học viện, tránh cho bọn họ lại giẫm lên vết xe đổ của người?” Lời nói của lão giả đầy trêu tức, lông mày cong lên, còn mang theo nhàn nhạt tán thưởng.

Trên mặt Lăng Thất bắt giác có chút lửa nóng, giải thích như vậy quả thật có chút lo lắng, tuy miệng lưỡi cực nhanh, nhưng lại không biết để lại kết quả như thế nào.

Nàng xác thực cảm tức, có lẽ Mộ Phi Sát lúc đó không ý thức được nguy hiểm, tin vào lời nói đùa của Ninh San, xông vào cấm địa, lại trượt chân xuống núi, cái mạng nhỏ rơi vào rừng núi sâu thẳm, suýt nữa còn trở thành bữa ăn cho bầy sói.

Càng nghĩ càng tức giận, cái eo của Lăng Thất cũng cứng lên vài phần, không cẩn thận trượt chân!!! Tính mạng của chính mình tí nữa cũng bị kéo xuống!!!

“Ngài chê cười, ta cũng chỉ là nói sự thật.” Nàng bình tĩnh đáp lại, thiêu nóng trên mặt đã không còn, lạnh nhạt nhìn về phía lão giả đang cười vui vẻ.

“Tốt! Tiểu cô nương này thật có ý tứ a!” ha ha cười, lão giả phảng phất như nhìn thấy được chuyện tình khiến lão vui sướng.

Lăng Thất trừng mắt, hồn nhiên không phát giác được chuyện gì lại đáng cười như vậy. Một già một trẻ cùng nhìn nhau, căn phòng không tính sáng ngời nhưng mà lại vô cùng quái dị.

Lúc này, ngoài phòng vang lên giọng nói mui phần trung khí: “Ngô lão tam, tiểu nha đầu kia sẽ không bị người hù chết đi? Mộ Ngôn, đừng hời hợt, không phải đã đến trước cửa rồi sao? Muội muội người nhất gan, quả thật không làm được việc gì a.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Sát Nhi, muội phải chịu khổ rồi!” Mộ Ngôn nhìn bóng dáng gầy gò của muội muội mình, trong lòng tràn đầy cảm thán.

Mặc dù lúc cùng sư phụ đi vào, thấy nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, cũng không có gặp cảnh tượng dụng hình như trong tưởng tượng, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt vì lo lắng cho muội muội, nơi nào còn có tâm tình phân tích bầu không khí kì lạ này.

Sau khi nghe Chuông Sự Hình Đường nói lại toàn bộ sự việc, Mộ Ngôn liền có thể đón muội muội bảo bối trở về bình yên, còn luôn miệng nói cảm ơn, sau đó mang muội muội vẫn mang về mặt bình tĩnh đến biệt viện của mình. Tự mình phân phó thị nữ làm xong món canh hoa Quế nàng thích ăn nhất, thêm vài món ăn nhẹ, giống như sợ muội muội mình bị bỏ đói.

Lăng Thất chậm rãi nuốt từng muỗng canh hoa Quế, trong lúc lơ đãng nhai lại lông mày. Quá ngọt! Bất quá lúc này đúng là nên bổ sung thêm chút đường, cũng không thiệt a!

Giương mắt nhìn xem khuôn mặt ân cần của nam tử mang danh nghĩa huynh trưởng, Lăng Thất không khỏi thờ dài, cổ nuốt xuống cháo loãng còn đang trong cổ họng, hàm hồ đáp lời: “Ta không sao. Cảm ơn người đã tìm người cứu ta.”

Mộ Ngôn chau lông mày lại, lúc quan sát muội muội ăn cố gắng phát hiện ra chút ít đầu mối, bất quá hiện tại không phải thời điểm hỏi thăm, liền đưa tay khê vỗ lên đầu nàng, cười nói: “Ta đã đáp ứng với đại nương hào hào chiếu cố muội. Là ta không tốt, nếu có thể nhanh chóng chấm dứt thí luyện, thì muội đã không rơi vào sự tình như vậy!”

Càng nói, giọng điệu của Mộ Ngôn càng âm trầm, làm cho trong lòng Lăng Thất một hồi oán thâm. Tình cảm của vị huynh trưởng này thật đúng là lớn a!

Đại nương trong miệng hắn nói chính là mẫu thân của thân thể này, năm Mộ Phi Sát năm tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn, cũng xác minh chân lý của thượng cô: hồng nhan bạc mệnh...

Nàng có chút không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn tiểu nam nhân trước mặt, hắn ta đối xử tốt với muội muội của chính mình, cùng với nàng thật không có nửa điểm quan hệ! Lăng Thất chống lại ánh mắt sáng như sao của hắn, nhàn nhạt nói: “Chính mình phạm phải sai lầm ngu xuẩn, cùng ngươi không có quan hệ!”

Mộ Ngôn nhìn xuống cánh tay đã cứng lại giữa không trung, yên lặng thu hồi, trên mặt hiện lên vài tia khó hiểu: “Sát Nhi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Ca ca mặc dù không có thân phận lớn, nhưng nhất định sẽ giúp muội lấy lại công đạo.”

Thật sự hoàn toàn tín nhiệm muội muội của mình sao? Khóe miệng Lăng Thất nhếch nhẹ, trong lòng rõ ràng thêm chút âm áp, cho dù không phải vì mình, cũng có thể cảm nhận được phần nào tình cảm huynh muội, cũng làm cho nàng tăng thêm hảo cảm gấp bội đối với mỹ thiếu niên.

Chính mình khi nào thì có được một thân nhân tri kỷ? Lăng Thất có chút thổn thức, khẩu khí bất giác ôn nhu: “Là ta quá mức chủ quan, từ nay về sau lưu ý là được. Tam chương lão nói ta có thể tự mình xin rời khỏi học viện, cũng coi như cho một bậc thang, mất Hồn Nguyên Lực, ta dù sao cũng không thể ở lại nơi này. Đừng có vì ta mà làm việc vô ích!”

Thường thấy muội muội mình hể đùng chuyện là khóc sụt sùi, không có chủ kiến, hôm nay lại kiên định cùng lạnh nhạt, làm cho Mộ Ngôn cảm thấy lạ lẫm. Nhưng hắn tin rằng trải qua đại nạn không chết, tính cách muội muội thay đổi, mặc dù trở lại chỗ kia, chắc sẽ có sự thay đổi khác.

Mộ Ngôn tự mình suy nghĩ, cũng không hề quán quyết chuyện tính tình muội muội mình thay đổi, bóp bóp cánh tay, đầu xoay chuyển nhanh chóng: “Nhanh nhất mười ngày sau mới có kết quả của Hình Đường thâm phán, An sư phụ đã thuyết phục Tam chương lão chuyển muội đi lạc vào cấm địa. Trong thời gian này muội an tâm dưỡng thương. Ta sẽ cố gắng xin sư phụ để được đưa muội trở về nhà.”

Lăng Thất gật đầu, đối với tính toán của Mộ Ngôn không chút nào dị nghị. Nàng xác thực không biết kéo thân thể gầy nhỏ này đi chỗ nào. Cảm nhận được trong lòng Mộ Phi Sát thật sự sợ hãi nơi gọi là nhà kia, nàng có thể từ từ suy nghĩ biện pháp để rời đi cái thế giới này.

Chẳng qua là nàng thật sự có thể quay trở về sao?

Khế thờ dài một cái, lòng Lăng Thất tràn đầy phiền muộn. Nơi đó từng là nơi nàng muốn rời đi nhất, nhưng bây giờ chỉ có thể tồn tại trong ký ức, cuộc sống nhân sinh, quả nhiên không thể đoán trước được.

Dựa theo quy định của học viện, trừ các trưởng lão và hạ nhân, vô luận là biệt viện của nam tử hay biệt viện của nữ tử, cũng không cho phép đến nơi ở của nhau.

Sau khi ăn bữa tối xong, Lăng Thất cũng bị cưỡng chế để trở lại biệt viện của nữ tử, Mộ Ngôn cũng làm tốt vai trò của huynh trưởng, hộ tống nàng trở về. Ven đường đi, từng đạo ánh mắt tôn kính hay ái mộ đều rơi vào đáy mắt của Lăng Thất, dù sao thì bọn họ chỉ có thể âm thầm ca thán mà thôi.

Đặc biệt Mộ Ngôn còn được tạo điều kiện thuận lợi, vì phải chăm sóc cho Mộ Phi Sát, nên được các trưởng lão cho nghỉ phép, tất cả là vì Mộ Ngôn là một kinh thể thiên tài, có thiên phú tuyệt hảo lại cùng với một cá tính ôn nhuận. Các trưởng lão ở Thiên Hồn học viện đối với mỹ thiếu niên xuất chúng ưu ái chỉ có thêm, cộng thêm sư phụ lại là người vô cùng hào sảng, lúc Mộ Ngôn mới gia nhập học viện đã được lão thu nạp làm đồ đệ. Lời vừa nói ra, danh tiếng của Mộ Ngôn trong học viện tăng vọt.

Chính bởi vì Mộ Phi Sát có một huynh trưởng ưu tú như vậy, nên nàng mới may mắn có những khoảng thời gian vui vẻ ở học viện, nhưng tất cả chỉ là ánh hào quang chói mắt ở bên ngoài, khi gạt qua ánh hào quang ấy chỉ còn là một thiếu nữ nhát gan phát ra ánh sáng ảm đạm.

Lăng Thất yên lặng thưởng thức những kính ngưỡng của những thiếu nữ kia dành cho vị huynh trưởng bên cạnh mình, trong lòng phát ra một trận chua xót, hèn mọn, thậm chí cảm thấy mình tồn tại thật sai lầm, Mộ Phi Sát thật sự là đáng thương a!

Cánh cửa biệt viện chặn lại bước chân của Mộ Ngôn, sau khi nghe những lời ân cần dặn dò của Mộ Ngôn, Lăng Thất theo trí nhớ chậm rãi đi về phía gian phòng của Mộ Phi Sát, lúi đi treo những đèn lồng phát ra ánh sáng màu vàng, làm nổi bật lên kiến trúc cổ xưa.

Đẩy ra cánh cửa bằng gỗ, thấy đèn ngủ đã được đốt lên, một nữ nhân áo hồng đang ngồi đọc sách. Thấy nàng đang đứng trước cửa, vội vàng đứng dậy, trên mặt hiện lên tia hoảng sợ, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nụ cười.

“Phi Sát, ngươi không có việc gì thật tốt quá! Ta gần đây không ăn được cũng không ngủ được, chỉ sợ ngươi xảy ra việc gì! Điều tại ta không tốt, không nên dễ tin lời người khác tung tin không đúng, hại ngươi xông vào cấm địa của học viện, bằng không cũng không hại ngươi thiếu chút nữa không còn mạng mà về, bây giờ lại còn sắp bị sự trách phạt của học viện.” Ninh San rung rung đôi mắt đẹp, mặt mũi tràn đầy khẩn thiết.

Lăng Thất tránh cánh tay đang ôm mình thân thiết, nhẹ nhàng đi về phía đầu giường của mình, liếc mắt nhìn bộ dáng như là chã khóc của Ninh San, trong lòng cười lạnh. Đầu là cùng mười ba tuổi, tâm tư của nữ nhân này so với Mộ Phi Sát thì ác độc hơn không biết bao nhiêu lần.

“Cho dù không tự tiện xông vào cấm địa, ta đây cuối cùng cũng phải rời khỏi học viện. Thất Thái Chim Quyên cũng không thể đáp ứng nguyện vọng ít ỏi của ta đâu.” Lăng Thất nói ra những lời đùa cợt, lạnh lùng nhìn Ninh San đóng cửa, sắc mặt khó xử hướng chính mình lại gần.

“Phi Sát, ngươi với ta là tỷ muội tốt của nhau, sao ta có thể hại ngươi a? Ta đây không phải cũng chỉ nghe các sư huynh sư tỷ nói đùa sao?” Dè dặt những lời muốn giải thích, Ninh San lại cảm thấy thiếu nữ trước mặt có chút biến hóa, vẫn là bộ dáng tâm thường, nhưng lại nhiều hơn phong thái khác thường. Rốt cục là khác cái gì?

Lăng Thất nở nụ cười, khoe miệng chứa nụ cười vui vẻ nhưng lại lạnh băng “Còn tưởng thật là hảo tử muội a! Còn không có cảm tạ người đem tin tức trọng yếu truyền lại cho ta, người sẽ không trách ta đi?”

Nụ cười Ninh San trên mặt cứng đờ, lời nói châm chọc rõ ràng, nhin không được reo lên: “Mộ Phi Sát, là người ở trước mặt ta khóc lóc sụt sùi nói người không muốn rời khỏi Thiên Hồn học viện, ta mới nghĩ biện pháp để giúp người! Người có gì cứ nói thẳng ra, không cần phải nói vòng vo để lừa người khác!”

Đầu ngón tay khẽ phát qua đầu giường, ánh sáng nhu hòa trong nhà cũng không đem sương lạnh trong mắt Lăng Thất nhạt đi. Nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt đã đỏ lên của giai nhân, đậm bạc nói: “Vậy người như thế nào không đi tìm Thất Thái Chim Quyên, để cho nó thực hiện ước nguyện muốn gả cho Mộ Ngôn của người? Chính người cũng chưa từng tin tưởng chuyện đó, như thế nào lại có thể lừa ta?”

Ninh san rút cuộc cũng biết Mộ Phi Sát bắt đồng chỗ nào. Nếu đổi lại là lúc trước, coi như là bị uy khuất, nàng ta cũng sẽ nhu nhược khóc đến thần trí mơ màng, cũng không dám mở miệng nói nửa chữ không tốt, hôm nay lời nói lại kiên quyết cùng sắc bén. Là bởi vì trải qua thập tử nhất sinh, làm cho tính tình thay đổi?

“Người, người đã nói cho Mộ Ngôn sư huynh?” Ninh San run rẩy hỏi, thật hối hận gần chết, ai cũng biết Mộ Ngôn sư huynh yêu thương nhất phé vật muội muội này, vạn nhất hẳn biết chuyện này do mình khởi xướng, chẳng phải là cơ hội của mình càng vô vọng sao?

Lăng Thất bỏ đi đôi giày đang mang, không nhanh không chậm ngồi lên giường “Ta không có đầu lưỡi dài như vậy, không cần ở trước mặt hân kêu khổ.”

Ninh San vui mừng, thở phào nhẹ nhõm, Mộ Phi Sát sẽ không nói láo, Mộ Ngôn sư huynh bên kia mình chắc chắn vẫn có cơ hội thật lớn. Đáng tiếc, trên mặt mỹ nhân vui mừng chưa quá ba giây, đã bị Lăng Thất giáng cho một câu kết tội hại: “Nề tình quan hệ của chúng ta, ta bật mí cho người biết, Mộ Ngôn nếu không phải người ngu ngốc, nhất định sẽ không vừa ý người! Ninh San, đi tìm Thất Thái Chim Quyên mới là con đường duy nhất của người a!”

Thân thể như rơi vào hàn đàm lạnh như băng, Ninh San ngây người tại chỗ, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói cay nghiệt, Mộ Phi Sát, người ở cấm địa rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao lại trở nên kiên cường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đúng như lời nói của Mộ Ngôn, mười ngày sau Hình Đường tuyên bố quyết định xử phạt đối với Mộ Phi Sát. Ngộ nhập (đi nhầm) cùng tự tiện xông vào có bản chất khác nhau, bản thông báo cổ tình chơi chữ vừa đưa ra, làm đám học viên nghị luận rối rít.

Nhưng bọn họ chỉ quan tâm nhất là kết quả, nghe nói Mộ Phi Sát – cái kia yếu đuối tiểu nữ nhân bị lăn xuống núi mà vẫn không chết. Biết xấu hổ với hành vi của chính mình, học viện xử lý khoan hồng cho nàng nên chỉ cho nàng rời khỏi học viện.

Đối với mức xử phạt như vậy, đại đa số mọi người đều có ý kiến riêng của mình, lúc đó Lăng Thất cũng đã chuẩn bị xong hành lý của mình. Trong thời gian chờ đợi kết quả, nàng đã dưỡng tốt thương thế của mình, hoàn toàn dung hợp với trí nhớ của Mộ Phi Sát, cũng hiểu rõ về cái thế giới nàng đang sống.

Thế giới này là Huyền Hồn đại lục, gồm năm nước Tuyên Quốc, Viên Quốc, Linh Quốc, Khâu Quốc cùng Khang Quốc, ngoại trừ Linh quốc đứng đầu là Nữ Hoàng, bốn quốc gia khác đều đều lấy nam tử vì tôn. Mộ Phi Sát chính là tam tiểu thư của Mộ gia ở Khang quốc, một trong tứ đại gia tộc đứng đầu, được hoàng thượng trọng dụng, quyền thế ngập trời.

Trong thế giới này, tất cả mọi người đều có Hồn Nguyên Châu, nhưng không phải ai cũng có Hồn Nguyên Lực. Hồn Sư tồn tại làm cho thế giới này cùng Trung Hoa cổ đại có bản chất khác nhau, đó là địa vị của nữ tử được tăng lên.

Mặc dù nữ Hồn Sư có thanh danh hiển hách không nhiều lắm, như lại rất có phân lượng, cho nên những nữ tử tham gia đo lường có được Hồn Nguyên Lực có thể lấy được vài phần kính trọng. Mộ Phi Sát nóng lòng muốn khôi phục Hồn Nguyên Lực chẳng qua là khát vọng muốn nhận được sự bảo hộ của người nhà, tâm nguyện hèn mọn như thế, nhưng cuối cùng lại bị bóp nát bấy.

Lăng Thất không tình nguyện tiếp nhận trí nhớ của thiếu nữ nhu nhược này, cuộc sống trong mười ngày qua, nàng cũng gặp nhiều phiền toái với vị huynh trưởng quan tâm quá mức tới muội muội mình Mộ Ngôn kia, nàng thủy chung vẫn không muốn cùng hân quá mức thân cận.

Nàng cũng không thể thay thế người khác sống, mỗi khi nghe người khác gọi mình một cái tên hoàn toàn xa lạ lại mang đến cho nàng cảm giác như không có thật, không biết mình còn gặp phải chuyện gì nữa. Nhưng những chuyện liên quan đến Mộ Phi Sát này, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt gì!

Từ sau cuộc nói chuyện đêm đó, Ninh San cũng không dám cùng Lăng Thất nói chuyện, hai người ở cùng một phòng nhưng an tĩnh đến đáng sợ làm cho Ninh San không thờ nổi. Nàng ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ, nhưng cũng không dám hỏi, bởi vì Mộ Phi Sát không giống lúc trước có thể làm cho mình

nắm trong lòng bàn tay, bây giờ nàng thậm chí còn có chút sợ hãi thiếu nữ tầm thường kia, thỉnh thoảng giữa lông mày nàng ta còn hiện lên tia sắc bén, làm cho nàng không dám đối kháng!

Lăng Thất có chút vui mừng vì người bên cạnh không quấy rầy nàng, ngoại trừ mỗi ngày vẫn kiên trì để được gặp vị huynh trưởng trên danh nghĩa của mình. Về sau nàng càng tìm nhiều bộ sách để xem, thấy vẫn là chữ Trung văn phần thể quen thuộc, nhìn không khóe miệng nhếch lên.

Nhiều năm kinh nghiệm trong cuộc sống cho Lăng Thất biết được không cần suy nghĩ về những chuyện tình mà mình không biết rõ để tránh lãng phí tế bào não, mặc dù nàng vẫn bài xích thân phận hiện tại của mình, nhưng trước hết phải bảo toàn tính mệnh trước rồi nói sau.

Dựa vào dị năng của mình biến mất, thân thể này Hồn Nguyên Lực cũng biến mất, Lăng Thất ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, âm thầm oán, đây là may mắn cỡ nào mới có được gặp gỡ như vậy a!

Trong thời gian này Lăng Thất như thâm tàng bất lộ không lộ mặt ra ngoài, đợi Mộ Ngôn có được sự cho phép của các trưởng lão để đưa nàng về nhà. Trong lúc mọi người ở Thiên Hồn học viện vẫn dành những lời nói lạnh nhạt, xa lánh cho nàng, thì nàng cùng với Mộ Ngôn đã yên vị trên xe ngựa nhỏ, hướng tới Âm Vũ hoàng thành của Khang quốc.

“Sắt Nhi, ta đã nghe nói đến việc của Ninh San, những chuyện nàng ta gây ra cho muội có thật không?”

Vừa nói, hai con người Mộ Ngôn vừa trầm xuống, tuy là hỏi thăm, nhưng cũng mang theo nghi ngờ chắc chắn. Hắn nghe được các sư huynh đệ nghị luận, nói Ninh San nghe theo các sư tỷ xui khiến đến trêu chọc muội muội nhà mình, Sắt Nhi không thể nào không biết, vì sao một chữ cũng không nói ra?

Trên xe ngựa lung lay, làm cho Lăng Thất một hồi chán ghét, trong miệng ngậm khóa ô mai, nhẹ nhàng vung lên chiếc quạt tròn trên tay, cúi đầu nói: “Người là muốn hỏi ta vì sao không nói cho người?”

Thấy Mộ Ngôn gật đầu, Lăng Thất thờ dài, đưa tay mở ra cửa sổ nhỏ, đã không còn ở thế giới ô nhiễm kia, tự nhiên cảnh đẹp cũng sẽ ngắm được, xuất thần ngắm nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, nàng đậm bạc nói:

“Ninh San dù sao cũng là hậu bối được sủng ái nhất Ninh gia, cho dù người biết nàng ta có ý trêu đùa ta, người lại làm được gì nàng? Chuyện này cho dù ta nói ra, trước không nói đến phản ứng của các trưởng lão, chỉ sợ người trong nhà biết được càng bị bề mặt. Dù sao thì cũng do ta vì ngu ngốc nên mới tin theo, thì thôi đành phải cho qua a!”

Mộ Ngôn sùng sốt, nghe thấy muội muội phân tích, mặc dù không đề cập đến, không ngờ sau lưng lại suy nghĩ sâu xa như vậy. Từ khi nào muội muội nhất gan này lại có ý nghĩ sâu xa như vậy? Mỹ thiếu niên rốt cục nhìn không được nghi hoặc trong lòng, đoán, cẩn thận hỏi: “Sắt Nhi, vì huynh cảm thấy gần đây muội có biến hóa rất lớn, rốt cục trong cảm địa đã xảy ra chuyện gì?”

Bây giờ mới hỏi đến vấn đề này sao? Khóe miệng Lăng Thất hơi nhếch, thu hồi tầm mắt đang nhìn bầu trời, chống lại ánh mắt thanh tịnh của Mộ Ngôn, giọng điệu nhẹ nhàng, lần đầu trả lời vấn đề này: “Trải qua sinh tử, nếu không biết được cách tự bảo vệ mình, thì thật uống công một lần đi qua Quý Môn quan.”

Cảm giác được đầu lưỡi truyền đến vị chua kích thích đầu lưỡi nàng, Lăng Thất nhú nhú mày, mỉm cười tiếp tục nói: “Ta biết người lo lắng cho ta, không cần quá mức lo nghĩ, ta sẽ không để ai khi dễ nữa đâu.”

Con người xinh đẹp của mỹ thiếu niên có chút nheo lại, hiểu ý, nụ cười từ từ giãn ra, lấy tay vỗ đầu thiếu nữ: “Sắt Nhi có thể nghĩ được như vậy, thật vô cùng tốt!”

Không né tránh động tác thân mật của Mộ Ngôn, trong nội tâm Lăng Thất lại là một phen tính toán khác. Nếu như từ nay nàng phải lấy thân phận này để sống sót, thì nhất định nàng sẽ không để những chuyện bị thăm quản lấy mình. Ninh San đối nàng gây bất lợi, nàng sẽ ghi nhớ lấy, có cơ hội nhất định sẽ trả lại cho nàng ta!

Từ khi muội muội nhà mình tỉnh dậy vẫn một mực dùng thái độ quái dị kháng cự sự quan tâm của mình, nay thấy Lăng Thất không né tránh động tác của mình, Mộ Ngôn như mở cờ trong bụng, tuy vẫn không thể nghe được nàng gọi mình là ca ca, nhưng hắn tin tưởng, muội muội nũng nịu gọi mình ca ca như trước kia sớm muộn sẽ trở lại.

Mộ Ngôn trong lòng hân hoan, Lăng Thất không biết chuyện đó, nàng chỉ biết mình ngồi nửa ngày trên xe ngựa đã muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, trong ấn tượng còn phải đi một tháng mới đến Âm Vũ hoàng thành, thật là công cụ giao thông lạc hậu a!

Kỳ thật Mộ Ngôn chuẩn bị xe ngựa khá tỉ mỉ, đối lại là gia đình bình thường khác, chỉ sợ nàng đã khóc không ra nước mắt. Thùng xe coi như rộng rãi, có đệm nằm, còn có một bàn trà nhỏ dưới chỗ ngồi, trên mặt bàn còn bày biện những món đồ ăn vặt của nữ tử. Cửa xe còn có một giá sách giản dị, bày đầy các loại sách vở dùng để giải sầu.

Mộ Ngôn còn có ý chuẩn bị đồ dùng thêm thừa mà muội muội thích nhất, thấy nàng hăng hái lật lật xem một chút, lại ném qua một bên, âm thầm ảo não, thương thế vừa khỏi, quả thật không nên đụng đến những việc nữ công!

Nhìn ra Mộ Ngôn phiền não, Lăng Thất nhìn không được cười, mình xưa nay chưa từng tiếp xúc với những chuyện nữ công nhàm chán đó, cho dù có trí nhớ của Mộ Phi Sắt, coi như nàng ta có tay nghề giỏi cỡ nào, thì mình không thể uyen ương thành vịt con đã là may mắn rồi, nói gì đến tay nghề khéo léo?

Nhờ nụ cười này của Lăng Thất mà không khí trong đờ đi rất nhiều. Mộ Ngôn nhìn theo dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt của thiếu nữ, trong nội tâm cũng rất vui mừng, muội muội có chuyển biến lớn, cũng là chuyển biến tốt đáng giá mong đợi, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Nhị thiếu gia, Tam tiểu thư, còn ba canh giờ nữa mới đến được thôn trấn gần nhất, nô tài sợ thân thể tiểu thư chịu không nổi. Phía trước có một đầm nước sạch sẽ, chúng ta nghỉ ngơi trong này một lát, được không?” Lão xa phu ở ngoài xe cung kính hỏi, không có gì bất ngờ khi nghe được mỹ thiếu niên ôn hòa đáp ứng.

Đội xe ngựa ngừng lại, Mộ Ngôn cúi lấy thiếu nữ suy nhược xuống dưới xe, hai chân được chạm đất làm nàng an tâm như được sống lại, không để lại dấu vết thu hồi tay của mình, xoa nhẹ cổ chân, tùy ý đi lại.

Ngồi trên xe ngựa đung đưa mười ngày, nàng cũng muốn đung đưa theo cả mười ngày, làm nàng thật hoài niệm cảm giác đi máy bay lúc trước, mặc dù cũng vì đi máy bay mà làm nàng mất mạng!

Có Mộ Ngôn lo lắng chu toàn, dọc đường Lăng Thất có thể xem sách, trò chuyện, lúc hào hứng thì lại loay hoay với mấy thứ nữ công. Trong lúc đó còn bị vị huynh trưởng như ông cụ non ép uống đủ thứ thuốc, cuộc sống trên xe ngựa so với trong tưởng tượng của nàng thoải mái hơn không ít. Nhưng phải sống cuộc sống nhàm chán như vậy, thân thể của nàng thật muốn rã rời hết.

Dù oán trách cũng chỉ quanh quẩn dưới đáy lòng, lúc ở trước mặt Mộ Ngôn một chữ cũng không nhắc tới. Nàng không có thói quen cùng người khác chia sẻ hết tâm tư của mình, gặp chuyện gì cũng chỉ biết yên lặng tiêu hóa. Ở hiện đại, nàng còn đem tâm tư của mình che giấu sâu, huống chi hiện tại nàng còn đem bí mật theo trong mình.

Lăng Thất khẽ cười, nhìn bốn phía xung quanh cây cối xanh tươi, lần đầu đối với thế giới này có chút hảo cảm.

“Sắt Nhi, đừng đi quá xa!” Mộ Ngôn ôn nhu dặn dò, nghiêng đầu cùng với xa phu đang nói gì đó, Lăng Thất nhướng mày, không có ý kiến.

Thật coi nàng như hài tử ba tuổi sao? Hẳn dù sao cũng chỉ là một thiếu niên đang lớn mà thôi! Lăng Thất có chút buồn bực, chậm rãi đi tới đầm nước nơi xa phu kia nói, không khí thanh tịnh, đầm nước có thể nhìn thấy đáy làm cho nàng cảm thán, nhìn không được nói thầm một câu:

“Chỉ là phong cảnh bình thường ven đường mà đã đẹp như vậy, không biết nơi thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết sẽ tráng lệ cỡ nào a?”

“Nếu có hứng thú, nếu không ngại thì tự ngươi có thể đi xem một chút!” Một giọng nam nhân dễ nghe truyền đến, Lăng Thất thoáng giật mình, quanh thân toát mồ hôi lạnh, hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một nam tử như thần tiên xuất trần đang thản nhiên cười nhìn nàng.

Mặc dù kiếp trước đã bị các loại hóa trang, kỹ xảo cùng những hình ảnh xử lý trên phim đầu độc, nhưng tâm Lăng Thất giờ phút này vẫn hơi run lên một cái, đây là bộ dáng siêu phẩm thoát tục như thế nào có thể hình dung a! Mặt tròn như ngọc, lông mày như vẽ, tóc mai bay trong gió, mắt sáng như sao, mũi cao môi hồng, cộng thêm nụ cười ấm áp, vô cùng thanh nhã.

Hắn không như những nam tử ở Huyền Hồn đại lục buộc gọn mái tóc lên, tóc hắn dài mà mềm mại, đơn giản buộc sau đầu, có chút rời rạc, lại tăng thêm phần phiêu dật. Hắn rất cao, không thể nói là cường tráng, áo bào màu xanh đem dáng người anh tuấn phác họa cực kỳ hoàn mỹ, từng cơn gió làm vạt áo tung bay, làm cho nam nhân trên cây như thần tiên thoát tục.

Âm thầm đánh vỡ chí tâm hảo sắc của mình, Lăng Thất rất nhanh phục hồi lại tinh thần của mình, đối với nam tử có thể chỉ bằng nhánh cây mà như đứng trên mặt đất, cảnh giác nghi hoặc, đây là cao nhân ở thế giới này? Có phải quá trẻ tuổi không?

“Ngươi là người phương nào?” Lăng Thất rất nhanh trấn định, một mỹ nam xa lạ chủ động tiếp cận tuyệt đối không phải là coi trọng nhan sắc không thể bình thường hơn của nàng, những ảo tưởng của thiếu nữ sớm đã bị nàng đem quăng lên chín tầng mây từ lâu rồi!

Nam nhân nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, lại vừa vịn đứng phía sau gốc cây, Lăng Thất nhìn ra Mộ Ngôn đang cùng xa phu nói chuyện xem chừng cũng không thấy vị thần tiên nam tử này. Cũng không lo lắng nam tử này có ác ý, đứng trên nhánh cây cũng như đi trên mặt đất, so với bọn họ như con mèo nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh.

Nam tử không trả lời vấn đề của nàng, chỉ ôn hòa nói: “Xem ra thương thế tốt lên không sai biệt lắm, tư chất của Phi Nhi tốt hơn so với tưởng tượng của vị sư rất nhiều a!”

Phi Nhi? Trong đầu Lăng Thất rất nhanh hiện lên ý niệm trong đầu, bật thốt lên hỏi: “Ngươi là người đêm đó đã cứu ta?”

“Nguyên lai người còn nhớ rõ a! Vì sư tỳ an tâm. Ta đi theo các ngươi mấy ngày nay, nhìn ngươi thần sắc dần dần tốt, đợi một thời gian ta giúp ngươi lấy lại Hồn Nguyên Lực, sẽ giúp ngươi từ từ điều dưỡng.” Nam tử liên miên nói, thanh âm như làm lòng người an tâm, nhưng rơi vào tai Lăng Thất, lại

chỉ bị ý tứ khó hiểu kích thích thần kinh.

“Người nhận làm người đi? Ta không có sự phụ.” Lăng Thất cố gắng moi móc thông tin trong trí nhớ, sợ mình nhớ lầm, lật đi lật lại thông tin đều không tìm được thông tin về vị sự phụ có dung mạo đánh sâu vào thị giác như vậy.

Nụ cười nam tử càng sâu làm cho Lăng Thất giật mình, như gặp ảo giác phía sau hắn là một biển hoa vô hạn.

“Kể từ hôm nay, ta chính là sự phụ của ngươi – Vân Nhược Lan.”

Đầu năm nay còn có người cưỡng ép thu đồ đệ sao? Còn thu một người củi mục mất hết Hồn Nguyên Lực như nàng? Lăng Thất suy nghĩ có chút muốn hôn mê, nhìn không được quay đầu nhìn phía sau xe, chỉ thấy bánh xe làm tung lên bụi đất bên đường, hoàn toàn không có vật gì khác.

Phát giác được muội muội có chút không yên lòng, Mộ Ngôn đề ý hỏi: “Sất Nhi, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, đi xe xóc này làm ta có chút chán ghét.” Lăng Thất hỏi hột nói dối, kiên trì cho là giữa ban ngày mình gặp phải mộng.

Mộ Ngôn thân mật nhét khóa ô mai vào miệng Lăng Thất, làm mặt nàng trong nháy mắt vo thành một nắm, giống như nhiều thêm mấy phần tâm tư của hài tử: “Muội vốn sợ nhất là ngồi xe ngựa, ngày thường ngay cả đi chơi trong tiết thanh minh cũng không chịu đi. Thế nhưng lúc đi đến học viện, ngồi trên xe xóc này một tháng cũng không than tiếng nào.”

“Có động lực đi làm chuyện mình muốn làm, như thế nào lại kêu khổ?” Lời nói có chút ghen tuông, Lăng Thất nhủ mảy, lơ đãng đáp.

Đáy mắt hơi ám, Mộ Ngôn nhớ tới muội muội bị chính nơi mình khát khao được sống đuổi đi, khác nào vạch áo cho người xem lưng, trên mặt hiện lên một chút xấu hổ.

Thấy Mộ Ngôn không nói lời nào, Lăng Thất lập tức đoán được trong lòng hắn nghĩ gì, vừa buồn cười vừa tức giận, sau khi tỉnh lại gặp được một người không thể làm cho người khác bớt lo. Mọi trách nhiệm đều muốn gánh hết, cuộc sống có hay không một mối a?

“Cho dù không sống ở Thiên Hồn học viện, ta cũng sẽ hảo hảo sống tốt. Đừng cảm thấy chính ngươi làm ta có cuộc sống thua thiệt, là chính bản thân ta kém cỏi, cùng ngươi có quan hệ gì đâu?” Mộ Ngôn chịu đựng về trách nhiệm của một người huynh trưởng có vẻ quá nặng, Lăng Thất cũng không biết nên khóc hay nên cười, cảm giác như không phải ca ca của mình! Thật sự giống như một người cha a!

Nghe nàng nói xong, Mộ Ngôn càng cảm thấy có thẹn với trưởng bối, vô cớ buồn mà nói: “Sất Nhi chính là muội muội của ta, những việc mà ta làm sẽ ảnh hưởng lớn đến muội a!”

Sự kiện thu nhận đồ đệ từ trên trời rơi xuống khi này vừa làm Lăng Thất không hiểu ra sao, hiện tại lại muốn an ủi, động viên tâm hồn trong sáng chân thật của vị thiếu niên là ca ca mình, nên âm thầm nặn ra mấy câu triết lý, nghiêm nghị nói:

“Trên lưng đeo gánh nặng không thuộc về mình, thì cuộc sống rất khó chịu a! Cuộc sống là của ta, cần chính ta đi hoàn thành, không phải lúc nào cũng nhận được sự giúp đỡ thật tình, phải cố gắng học cách vượt qua khó khăn, không nên lúc nào cũng nhận lỗi về mình, đối với ngươi cùng với ta đều tốt.”

Mộ Ngôn giật mình, nhìn muội muội mình bình tĩnh nói lên những triết lý sống sâu sắc. Vẫn là khuôn mặt bình thường, thân hình ốm yếu gầy gò, nhưng lại như ẩn chứa nguồn năng lượng không bình thường, rực rỡ giống như có thể làm người khác đui mù.

Mộ Ngôn kiên định gật đầu, nắm chặt quyền, cao giọng hứa hẹn: “Ta sẽ dùng thời gian ngắn nhất để có thể ngưng tụ ra Hồn Tinh. Khi Sất Nhi một lần nữa trở thành học viên mới, ta sẽ tự mình nghênh đón.”

Lăng Thất mất một hồi oán thầm, trong miệng phát ra mấy tiếng hừ hừ, nhưng lại phát hiện trong lòng nàng giờ lại có nơi nào đó trở nên mềm mại. Có một ca ca như vậy, hình như cũng không tệ lắm!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

“Tĩnh tâm lại, chậm rãi cảm nhận Hồn Nguyên Châu của con, mặc dù nó sẽ không nguyên vẹn như lúc đầu, nhưng cũng đừng quá lo lắng, con hãy dùng linh khí tâm bồ cho nó, Hồn Nguyên Lực sẽ lại xuất hiện.” Giọng nói ân cần chỉ dạy phát ra từ một gian phòng nào đó, thanh âm nhẹ nhàng chỉ có người trong phòng mới có thể nghe rõ.

Lăng Thất tròn tròn mắt, công khai nhìn chằm chằm vào nam nhân xuất hiện trong phòng mình lúc đêm khuya, không nói được lời nào. Vốn tưởng rằng hắn chỉ xuất hiện trong mộng tưởng hảo huyền như ảo giác hoang đường, khi bóng đêm buông xuống thì hắn lại hiện thân.

Dung mạo giống như thần tiên, vừa thanh cao lại vừa thần bí, những thứ đó dung hợp lại một cách cổ quái trên người của nam nhân tên Vân Nhựt Lan, lộ ra phong thái mê hoặc lòng người.

“Ta không nói muốn báỉ ngươi làm sư! Các hạ, trắng đã lên cao, ngươi là một nam nhân lại xuất hiện trong phòng của nữ tử, chỉ sợ không hợp lễ nghĩa. Mời trở về đi!” Lăng Thất cố gắng đè ép một bụng hỏa, lời nói coi như cũng cung kính hữu lễ.

Vân Nhựt Lan lại như không nghe thấy, giống như mất điếc tai ngoi, tiếp tục nói: “Vi sư biết gần đây tâm tình của con không được tốt, thân thể cũng có chút mệt mỏi, nhưng vào lúc này, ta lại càng muốn yêu cầu con phải kích thích được năng lượng đang trong cơ thể con. Hồn Nguyên Lực chỉ cần có tồn tại trong cơ thể con, đều lưu lại dấu vết, chỉ cần con một lần nữa bắt giữ được dấu vết còn lưu lại, hết thảy đều có thể trở về quỹ đạo của nó.”

Quỹ đạo? Không phải là sự hèn mọn khẩn cầu người nhà chiếu cố cùng yêu thương sao? Lăng Thất cười nhạt, ánh nến trong phòng làm nổi lên ánh sáng màu vàng nhạt, đem nét mặt của nàng nổi lên vẻ bí hiểm.

“Vi sao ngươi lại thu ta làm đồ đệ?” Nàng vốn là không muốn hỏi, nhưng nếu như mình lại trở thành một vật hy sinh thì cơ hội được sống lại thật ổng phí, vì an nguy của chính mình, nàng không ngại đầu lười của mình dài thêm mấy phân.

Vân Nhựt Lan nhàn nhạt nhìn thiếu nữ bình thường trước mặt, ánh mắt cực kỳ nhanh xẹt qua vòng tay trên cổ tay nàng, bình thần trả lời: “Đây có lẽ là duyên phận đã định trước. Vi sư tu luyện nhiều năm, từ trước đến nay đều tuân theo lẽ trời. Phi Nhi, chờ khi con tu luyện đạt được chút thành tựu, con tự nhiên sẽ hiểu.”

Đối mặt với lời nói như thế, kiếp trước của Lăng Thất sẽ chỉ là bình tĩnh, hôm nay tuy nàng đã thay đổi thân thể, nhưng nàng vẫn duy trì thái độ hồ hững không đổi.

Không có lớn tiếng vỗ bàn hô lửa đao, cũng không trầm mê vào những đạo lý huyền diệu, nàng hiểu trên trời sẽ không tự nhiên rơi xuống miếng bánh ngon như vậy, chỉ là nàng không muốn dùng tư chất cùng thân phận của Mộ Phi Sát, chỉ là nam nhân này rốt cục có mưu đồ gì?

“Không có quyền lợi phản đối sao? Được rồi! Nhưng ta báo trước, nếu muốn huấn luyện ta để trở thành công cụ báo thù gì đó, hoặc là có kế hoạch to lớn cần ta góp một viên gạch, thì cửa sổ ở bên trái, cứ tự nhiên!” Lăng Thất cẩn thận nói, đối với ân nhân cứu nàng một mạng dù sao cũng lưu vài phần đường sống.

Lời nói của nàng làm Vân Nhựt Lan nhìn không được cười lên, trong lời nói của nàng có từ ngữ hẩn chưa từng gặp qua, nhưng lại có vài phần bất đắc dĩ cùng kháng cự. Hẩn có nghe nói Mộ Phi Sát là người nhất gan, đã từng làm cho hẩn có cảm giác tiếc nuối khi người như vậy lại là nữ nhi của người mà hẩn tôn kính nhất. Nhưng hôm nay xem ra, không hẩn là tính cách không chịu nổi như hẩn suy nghĩ kia!

Ưu nhã ngồi trên chiếc ghế trong phòng khách đơn sơ, trên người Vân Nhựt Lan như phát ra tiên khí làm Lăng Thất muốn một trận ác hàn. Nếu không phải trong mắt hẩn còn tia tình cảm ám áp, với bộ dáng như không thêm đề ý đến khối lửa nhân gian của Vân Nhựt Lan, nàng sẽ trực tiếp chấp tay, rồi chạy càng xa càng tốt.

Lăng Thất có nghe Ngải Y Sư ở Thiên Hồn học viện nói qua, thuốc bôi trên vết thương của nàng đều là những dược liệu quý báu, bằng không cho dù được Mộ Ngôn cứu sớm hơn cũng phải xuống chỗ Mạnh Bà xếp hàng rồi.

Trong lòng chất đầy nghi vấn nhưng không nghĩ ra mục đích của Vân Nhựt Lan. Đối với tình huống thân thể của mình nắm rõ, lại có thể ở Thiên Hồn học viện tự do ra vào, có thể tránh được tai mắt của mọi người xuất hiện trước mặt mình, thực lực của hẩn quả nhiên không phải hạng thường. Không có lý do bỏ mặc tính mạng của mình, lại có cơ hội có thể khôi phục được Hồn Nguyên Lực, như thế nào lại không muốn đánh cược một phen!

Vân Nhựt Lan quan sát thấy nàng mím chặt môi, ánh mắt kiên định, cũng biết nàng đã chấp nhận việc mình làm sư phụ. Đấy mắt âm thầm hiện lên chút khen ngợi, sự can đảm này như thế nào lại giống với tính cách nhu nhược, yếu đuối trong lời đồn!

“Phi Nhi, trước hết con giữ lại Bách Ngưng Hoàn này, mỗi ngày một viên, nhớ không được để cho ngoại nhân trông thấy. Sau khi uống thuốc hãy ngồi xếp bằng tĩnh tâm, mỗi ngày kiên trì hai canh giờ. Chờ thuốc dùng xong, vi sư sẽ giúp con chuẩn đoán bệnh.” Vân Nhựt Lan móc ra một bình sứ tinh xảo trong ngực đưa cho Lăng Thất.

Lăng Thất không biểu tình nhận lấy, mở nắp bình ra, chỉ thấy một mùi thơm xông vào mũi, hí mắt nhìn vào trong bình thấy có ít nhất vài chục khóa to như hạt đậu đen. Có nghĩa là nàng phải chờ mấy chục ngày nữa mới có thể tái khám lần nữa.

Lăng Thất đẩy lại bình sứ, nhắm chặt bình, một hồi lâu mới nói: “Chuyện thu ta làm đồ đệ có phải không thể nói cho người khác biết?”

“A! Phi Nhi vì có gì lại nói như vậy?” Vân Nhựt Lan vốn đang định dặn dò, không nghĩ tới nàng đã nói trước, con ngươi xẹt qua tia sáng.

“Ngươi không để cho ai thấy ta gặp ngươi, nửa đêm lại vô phòng của ta, đơn giản là không để người khác biết được sự tồn tại của ngươi. Ngươi, không thể lộ ra ngoài ánh sáng?” Lăng Thất dừng lại một lúc, đùa cợt nói tiếp: “Hay là ngươi sợ mọi người biết ngươi thu một đồ đệ như củi mục sẽ chế nhạo ngươi?”

Lời nói quật cường lại pha chút thương cảm, trên gương mặt tuấn tú của Vân Nhựt Lan hiện lên nhàn nhạt ý nghĩ thương xót, than nhẹ: “Con là một đứa nhỏ thông minh, đừng tự coi nhẹ bản thân của mình.”

Lăng Thất nhuróng nhuróng mày: “Nga! Vậy là ngươi không thể lộ ra ánh sáng?” Chẳng lẽ hẩn là tà ma ngoại đạo, thật phí cho một gương mặt tuấn mỹ a!

Vân Nhực Lan không biết Mộ Phi Sát đang nghĩ cái gì trong lòng mà vui vẻ như vậy. Tiểu đồ đệ này thật có ý tứ, tuy đây là người duy nhất mà mình thu làm đệ, nhưng cũng có chút ít mong đợi khi chính mình bồi dưỡng nàng thành một Hồn Sư vĩ đại.

“Cứ coi như hiện giờ vì sư không thể lộ diện a! Hiện giờ cách lúc lên đường còn hơn ba canh giờ, con hãy ăn một viên, sau đó xếp bằng cảm ứng Hồn Nguyên Châu, ngàn vạn lần không thể lơ là biếng a!”

Cười cười đứng dậy, bóng dáng Vân Nhực Lan cực nhanh ở trước mặt Lăng Thất biến mất, nàng nắm trong tay bình sứ thì thảo nói: “Hôm nay coi như ngày đầu tiên sao? Cát! không cho người ta nghỉ ngơi a!”

Nói thầm xong, Lăng Thất đồ ra một viên thuốc, lo lắng nhìn viên được hoàn màu đen. Thói đời hiểm ác, lòng người khó lường, sói đội lột cừu cũng đã từng thấy rất nhiều, thật đúng là không có biện pháp để soi sáng cho tính tình đơn thuần của Mộ Phi Sát a!

Ăn hay không ăn? Lăng Thất cẩn thận suy nghĩ lại hành vi của Vân Nhực Lan, đầu đầu không thôi.

Không thể tuyên bố nàng báỉ được một cao nhân làm sư phụ, hẳn là cùng thân phận của hắn có quan hệ. Sở dĩ nàng biết như vậy vì nàng biết Hồn Nguyên Châu của mình là có người động tay chân.

Trong lúc vô tình nàng nghe được cuộc nói chuyện của Ngải Y sư và Mộ Ngôn, tuy không nghe được rõ ràng, nhưng lão nhân có y thuật cao siêu này ám chỉ trong cơ thể nàng có dấu tích bị dùng thuốc. Một chuyến về nhà lại làm cho Hồn Nguyên Lực biến mất, Lăng Thất tự nhiên hiểu được mọi chuyện có liên hệ, chẳng qua trong Mộ phủ có ai muốn hãm hại nàng vẫn chưa biết được.

Hôm nay, nàng phải trở lại nơi như đầm nước sâu thăm ấy, việc quan trọng là phải giữ được cái mạng nhỏ này. Nếu lần này giống trống khua chiêng nàng có thể lấy lại được Hồn Nguyên Lực, thì không cần đợi lúc có thể lấy lại được, sợ rằng nàng cũng đã sớm đi đời nhà ma, đã một lần phạm phải chuyện tình ngu xuẩn, tuyệt đối không thể lặp lại lần nữa.

Nhẹ nhàng bóp nhẹ đầu gối trái, nàng nghe nói nó đã bị bóp nát, lại như kỳ tích mà lành lại. Ánh mắt Lăng Thất lơ đãng nhìn xuống vòng tay trên cổ tay. Đây là vật duy nhất mẫu thân Mộ Phi Sát để lại, rất là cổ quái, lần kiếp nạn này cũng là lần đầu tiên mà nó có chút tác dụng so với vẻ bề ngoài bình thường.

Tại sao mình lại gặp phải những chuyện này a! U oán không thôi, nàng lại lần nữa nhìn xuống viên được hoàn, khẽ cắn môi, nuốt chửng viên thuốc vào, mùi thơm kỳ lạ trong miệng hóa thành cảm giác mát lạnh bay thẳng vào nội tâm. Lăng Thất lập tức co chân lại, theo như lời dặn của Vân Nhực Lan, thử ngồi xuống xếp bằng.

Tất cả hành động của nàng đều rơi vào trong con ngươi thâm thúy của người đứng ngoài cửa sổ, nụ cười thần nhiên như ánh trăng hiện lên, khẽ xoay người nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9 + Ngoại truyện 1

Kinh nghiệm nhiều năm luyện tập võ thuật khiến cho Lăng Thất rất nhanh có thể tiến tới trạng thái tĩnh tâm. Trong cơ thể bắt đầu khởi động lên nhiệt khí, dồn khí vào đan điền, dần dần giống như linh hồn bị chọc một lỗ thủng, rõ ràng cảm ứng được trong lồng ngực có Hồn Nguyên Châu phát ra âm ầm ánh sáng.

Hồn Nguyên Lực của Mộ Phi Sát là thuộc tính hỏa, theo lý thuyết Hồn Nguyên Châu cũng phải là màu đỏ mới đúng, nay lại xám xịt như bị bịt kín một tầng xi măng, u ám không thôi. Lăng Thất cũng chỉ là liễu lĩnh để cảm ứng nó, nên bây giờ nàng cảm thấy nhất thời miên man bất định.

Mình sẽ không phải là đồ đệ đầu tiên của người đó ỉ? Dù nghĩ thế nào thì cách huấn dạy bảo cũng không có một chút trình tự quy tắc nào a! Chẳng lẽ hẳn cho rằng nàng tư chất thông minh, có thể không cần chỉ dạy cũng tự biết rõ sao?

Trong lúc Lăng Thất hiện lên vô số ý niệm, vòng ngọc đeo trên cổ tay trái nàng đột nhiên chậm rãi xuất hiện những tia sáng màu xanh, phối hợp với Bách Ngưng Hoàn, tốc độ vô cùng chậm xoay quanh trong ngực nàng.

Cảm giác đau đớn lại lần nữa như ăn mòn đầu của Lăng Thất, cảm giác xé rách làm nàng không còn thời gian để oán hận Vân Nhực Lan đã cho nàng ăn thứ thuốc kỳ lạ gì. Thân thể cứng đơ, như trơ mắt nhìn ngực mình giống như bị khoét một cái lỗ, thật khó không ra nước mắt a!

Nếu dị năng của nàng còn, thật là tốt biết bao! Nhưng sự thực không còn cách nào thay đổi được!

Dị năng của nàng thức tỉnh khi nàng tám tuổi, kể từ đó cơ hồ nàng không phải chịu qua đau đớn bao giờ, bởi vì nàng sở hữu năng lực làm mọi người không thể tưởng tượng được, đó là năng lực dị năng chữa trị tức thời.

Cái gọi là năng lực chữa trị tức thời, đơn giản đó là đem vật thể tu sửa, khiến cho nó khôi phục nguyên dạng. Năng lực làm cho cho người ta tặc lưỡi không thôi, lại để cho Lăng Thất ở thế giới trước kia trôi qua rất dễ chịu. Mặc dù cuộc sống trước lúc tám tuổi như bóng đèn, nhưng sau khi năng lực được đầu lĩnh của tổ chức thu dưỡng, năng lực lại có cuộc sống mà nhiều người mơ ước.

Lúc mới bắt đầu thì lúc vận dụng được, có lúc lại không, như sau khi rèn luyện đến thuần thục, thì năng lực dị năng này với Lăng Thất lại như hình với bóng. Nay bỗng nhiên rơi vào một thế giới lạ lẫm, không biết một người nào, còn mất đi năng lực mà mình đã lệ thuộc bao nhiêu năm, trong nội tâm năng lực hoảng sợ thế nào không nghĩ cũng có thể biết.

Có lẽ cảm thấy Lăng Thất đối với năng lực dị năng vô cùng hoài niệm, tia sáng màu xanh phát từ vòng tay đột nhiên đánh sâu vào trái tim năng lực, lại một trận quần đau nữa xuất hiện, nhưng lần này Lăng Thất rõ ràng cảm nhận được tia khí tức quen thuộc.

Quá đôi vui mừng làm lần át đi sự đau khổ, thân thể gầy nhỏ khẽ run, cẩn thận từng ly từng tí bảo vệ trái tim, vị trí nơi xuất hiện tia ló như chỉ bạc. Giống như hải tử mới đến sợ người lạ, tia chỉ bạc tựa như sợ hãi, chưa quen thuộc với cơ thể lạ lẫm, bộ dạng ngờ ngáo rất đáng yêu.

Lăng Thất từ trước đến giờ luôn yêu thích những thứ cổ quái, nếu như đối lại là người khác, nếu trong ngực đột nhiên xuất hiện những tia chỉ bạc như mạng nhện muốn xông ra, không biết sẽ bị dọa thành dạng gì? Nhưng năng lực ngược lại lại mừng rỡ như điên, từng chút chỉ dẫn tia chỉ bạc dừng cảm tiến lên, kiên nhẫn đến cực điểm.

Tựa hồ là cảm thấy Lăng Thất có chút thân thiết, chỉ bạc như thử dò xét một phen, lấy tốc độ mà mắt thường không phân biệt được hướng ra toàn bộ thân thể năng lực. Trên giường, Lăng Thất vẫn ngồi xếp bằng, quanh thân hiện ra tia sáng như chỉ bạc rậm rạp, xem lần ánh sáng lóe lên từ cây nến, trông quý dị không nói nên lời.

Màn đêm ngoài cửa sổ dần bị thay thế bởi ánh sáng, bình minh trước mắt tiến đến, Vân Nhược Lan theo như lời nói vừa vận đi qua. Lăng Thất như từ trong nước đi ra, mồ hôi ướt đầm, thể lực đã chống đỡ hết nỗi nằm ra trên giường, mồ hôi cũng thấm ướt hết xiêm y của năng lực, nhưng năng lực lại lộ ra tia mỉm cười thích ý.

Dị năng thể nhưng được khôi phục, lại thêm một tầng đảm bảo cho tính mạng của mình, cảm giác an tâm làm cho năng lực không nhận được lớn tiếng hoan hô. Lăng Thất quay đầu nhìn khắp mọi nơi, phát hiện đầu giường có vết nứt, năng lực từ từ đưa bàn tay trắng gầy lại gần.

Một lát sau, vết nứt biến mất, đầu giường rục rờ hẳn lên, làm cho Lăng Thất thỏa mãn đưa tay về, nhưng một trận mê muội xuất hiện làm nụ cười năng lực cứng lại trên mặt, quả nhiên, di chứng sau khi sử dụng dị năng vẫn như trước tồn tại.

Mỗi lần sử dụng dị năng xong, sẽ xuất hiện một trận cảm giác mê muội, tình trạng này nghiêm trọng nhất là lần đầu tiên năng lực ra tay cứu tính mạng của một đồng bạn, sau đó chính mình lại hôn mê mất nửa tháng. Tuy nhiên sau đó kiểm tra lại không phát hiện ra cơ thể có bất kỳ tổn hao nào, nhưng năng lực hiểu, cái này tựa như sự đối đãi công bằng của tạo hóa, năng lực tuyệt hảo cũng có hạn chế a!

“Sắt Nhi, đã thức dậy chưa? Ta đã phân phó chủ quán chuẩn bị điểm tâm, dùng xong chúng ta sẽ tiếp tục lên đường. Sắt Nhi?”

Mộ Ngôn ở bên ngoài phòng gỗ nhẹ cửa, ôn nhuận thanh âm đem tinh thần Lăng Thất kéo trở về, ánh mắt nhanh chóng lướt qua quần áo dính bẩn, cất giọng nói: “Ta muốn tắm rửa! Người thay ta bảo chủ quán chuẩn bị cho ta thùng nước nóng để tắm rửa a!”

“Được!” Mấy ngày nay Mộ Ngôn đã dần quen với cách xưng hô của Lăng Thất, mỉm cười xoay người đi xuống chuẩn bị những thứ mà muội muội cần.

Ánh mắt Lăng Thất đảo qua đầu giường hoàn hảo, khuôn mặt ngây thơ giường lên tương xứng với nụ cười như trẻ con. Cho dù có di chứng thì năng lực chữa trị này cũng đủ để năng lực tin tưởng như đồng bạn thân thiết. Có lẽ Hồn Nguyên Lực cũng có thể mượn cơ hội này mà khôi phục!

Thăm nghĩ, Lăng Thất vừa xoa bóp đầu, tuy có chút cảm giác choáng váng, nhưng cảm giác thư sướng khắp toàn thân làm cho tâm tình ghen ghét hơn một tháng nay của năng lực bay mất, động tác xoay người xuống giường cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Sau khi rửa mặt thay quần áo xong, năng lực chuẩn bị tốt trang phục cùng hành lý của mình, nhưng khi nhìn đến búi tóc bị lệch xuống lại không chút nào vừa mắt, lần nữa đem tóc xả xuống, sau đó tết thành kiểu tóc đơn giản.

Mộ Ngôn ở ngoài cửa chờ đã lâu, sau khi nhìn đến biến hóa về tạo hình của muội muội, con người lại hiện lên chút thâm trầm, nhưng không nói nhiều, làm tốt trách nhiệm của huynh trưởng, đi theo làm tùy tùng...

Bởi vì tâm tình vui sướng, hành động của Mộ Ngôn càng làm cho Lăng Thất cảm nhận được sự quan tâm của vị huynh trưởng này. Kiếp trước năng lực có cuộc sống thiếu thốn thân tình, nay lại nhận được sự quan tâm lo lắng của huynh trưởng, làm năng lực không thể nói việc đòi hỏi thật khó lường.

Huynh muội hai người lại tiếp tục cuộc sống nhàn chán trên xe ngựa. Bởi vì năng lực một đêm không ngủ, nên hiện giờ con buồn ngủ ập tới, năng lực tự nhiên dựa vào gối mềm mà ngủ.

Mộ Ngôn rốt cục vẫn không thể nói muội muội mình khác lúc trước chỗ nào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch lên nụ cười nhẹ, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên vài phần, đáp lên người năng lực miêng chán mỏi, lấy cuốn sách sự phụ dận ra chăm chú đọc.

Lăng Thất không biết năng lực mỉm cười lại làm lay nhiễm sang cho vị huynh trưởng trên danh nghĩa này. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, năng lực mơ hồ cảm giác được tia sáng màu xanh vẫn tiếp tục xoay quanh, vòng tay cổ quái này xem ra cần kỹ lưỡng tìm hiểu một phen.

Xe ngựa lay động làm Lăng Thất cũng không ngủ được quá lâu, năng lực mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy Mộ Ngôn đang hết sức chăm chú đọc sách, không

chút dấu vết nào ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ kia. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn câu mắt vô số tâm hồn của thiếu nữ, huynh trưởng trên danh nghĩa này thật đúng là nổi tiếng a!

Không biết bộ dáng sau này Mộ Ngôn có trở thành giống như vị sư phụ kia của mình hay không. Không biết sao khi nhớ tới bộ dáng xuất thần nhập quỷ của Vân Nhược Lan, danh xưng sư phụ này nhưng còn rất lạ, bất quá bộ dáng người này khác xa so với tướng tượng cao nhân tóc trắng bạc phơ của nàng, chính mình có hay không lên nhầm thuyền giặt a!

Nàng đột nhiên im lặng trước suy nghĩ nghi thần nghi quỷ của mình, hình như mình đã có sư phụ đi! Nhưng hình như còn chưa châm trà, quỳ xuống đất, cũng như không có hô qua nửa tiếng tôn kính, nhưng nàng tựa hồ đã thật sự bái sư!

Phản cảm giác đột nhiên phát sinh này làm Lăng Thất không khỏi cười ra tiếng, tiếng cười của nàng làm Mộ Ngôn giật mình, mỹ thiếu niên mắt như trắng rằm, cười híp mắt hỏi: “Sắt Nhị, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ cảm thấy mình còn sống sót, quả nhiên là chuyện thần kỳ!” Lăng Thất than nhẹ, chống tay ngồi dậy, nhìn phương hướng mà xe ngựa đang chạy tới, tòa thành kia, ngôi nhà kia, tựa hồ còn rất nhiều chuyện thần kỳ đang chờ đợi nàng!

Ngoại truyện 1: Chuyện xưa của Lăng Thất.

“Lăng Thất... Lăng Thất... mau... nhanh lên... A Cửu đang bị thương” Một tiếng hét của nam nhân tràn đầy lo lắng vọng lại, thanh âm bén nhọn xuyên qua không gian tầng hầm âm u.

Đằng xa, một bóng dáng cao gầy từ từ đi ra, đôi mắt vừa liếc qua cô gái thân mình đầm máu trên ghế salon, vừa lạnh nhạt nói: “Là ý vào ta ở đây, nên mới làm việc tùy tiện như vậy?”

“Cất, thấy người bị thương thì nên nói chuyện nhẹ nhàng chứ. Hừ... Nếu không phải bên kia cũng có người dị năng, nhiệm vụ của bọn ta lần này còn cần người đi theo sao? Mà động tác của người nhanh lên một chút, không thấy ta đang chảy máu sao, dù sao một giọt máu cũng là một giọt tiền a!” Cô gái tên A Cửu không giống như người bị thương gào to, ánh mắt lại hải hước tươi cười, nhưng trên mặt đã tái nhợt.

Đi vòng qua người A Cửu, ngồi xổm xuống, Lăng Thất đem tay mình đặt lên vết thương của A Cửu, trong lúc đó còn cố ý dùng lực, làm cho cô gái bên dưới nhe răng trợn mắt, lớn tiếng hô đau.

Lúc này, chỉ thấy dưới tay Lăng Thất ngưng tụ ra ánh sáng quang mang màu bạc, mạnh mẽ bao trùm lấy vết thương đang chảy máu không ngừng trên bụng A Cửu. Khiến người ta sợ hãi chính là theo thời gian, vết thương ngày càng nhỏ; khoảng 15 phút sau, vết thương đã hoàn toàn khép lại, ngay cả bộ quần áo cũng không nhìn ra dấu vết tổn hại nào.

A Cửu thở ra một ngụm trọc khí, khi thấy trên trán Lăng Thất tràn đầy mồ hôi lại có chút đau lòng, đưa mắt nhìn bóng dáng cao gầy, bước đi loạng choạng mà kiên cường trở về chỗ của mình. Theo sau còn vọng lại tiếng nói lạnh nhạt:

“A Cửu, nếu không phải ta ở đây, thì người đã sớm đi chầu Diêm Vương rồi. Không phải mỗi lần đều may mắn có ta ở đây. Nếu không muốn chết, thì người phải tăng cường luyện tập nâng cao dị năng của mình đi. Điện mẫu cũng không phải dễ làm như vậy.”

Lời nói lạnh nhạt vừa ra, làm cho nữ nhân trên ghế nờ nụ cười tà, hướng cái bóng lưng hét lớn: “Lão nương ta cũng phải cái gì Điện mẫu. Có gan thì ta với người đánh một trận, xem người có chịu nổi một chiêu của ta không...?”

Hoàn toàn không thèm để ý lời khiêu chiến bên ngoài, Lăng Thất gả người lên trên giường, đầu truyền đến từng cơn mê muội quen thuộc, nàng chẳng qua chỉ khẽ nhíu mày, không nói tiếng nào.

Mỗi lần vận dụng năng lực dị năng này cũng sẽ xuất hiện tình trạng toàn thân không còn chút sức lực nào, đầu choáng váng, bất quá nàng đã tập mãi thành thói quen. Mười bảy năm qua, năng lực của nàng càng dùng càng thuần thục, ông trời không cho không ai cái gì nên mới làm cho nàng mắc phải chứng bệnh này. Nhưng năng lực này vẫn luôn gắn liền với nàng qua năm tháng.

Không chống đỡ nổi một hồi, Lăng Thất từ từ lâm vào ngủ mê man. Vì nơi này là trụ sở bí mật của “Du Hồn” nên vô cùng an toàn. Phía ngoài, một nam một nữ lắng tai nghe động tĩnh bên trong, không ai nói với ai một câu, ăn ý nhau lui về một góc của mình để chuẩn bị rút lui.

Đây là trong cuộc sống của nàng thỉnh thoảng được tô thêm chút màu sắc, nhưng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi. Nàng gọi là Lăng Thất, đây là cái tên mà Lão Đầu đặt cho nàng khi thấy thú vị trong lúc chọc ghẹo nàng. Nàng là cô nhi, bị thu dưỡng từ khi còn nhỏ, đây không phải là loại may mắn giống như những đứa trẻ khác được nhân nuôi, mà nàng giống như chỉ là một công cụ để hành động mà thôi. Nhưng Lão Đầu đối xử tương đối đặc biệt với nàng, nên cho phép nàng giữ lại họ của mình.

Lão Đầu là người đứng đầu của “Du Hồn”, những người trong tổ chức phải nghe theo chỉ thị của hắn ta. Đây là tổ chức không cùng một quốc gia hay một thế lực nào có quan hệ, là một tổ chức hoàn toàn độc lập. Là tổ chức kẻ cả quan viên cấp cao cho đến quét rác ngoài đường khi nghe đến cũng phải sợ mất mặt. Cũng như tên, tổ chức liên quan đến tất cả những thứ đen tối của thế giới.

Là một tổ chức nửa chính nửa tà, nhưng lại không giống với tin đồn đây là một tổ chức không lồ, thực tế bao gồm cả Lão Đầu cũng chỉ có mười người,

nhưng mọi người cùng với người bình thường khác nhau. Bởi vì mọi người đều là do Lão Đầu từ khắp các nơi trên thế giới tìm về, mỗi người đều có một dị năng khác nhau. Mặc dù trong người mang năng lực khác nhau, tính cách cũng khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ đó là bọn họ đều bị cuộc sống vứt bỏ mà đến với “Du Hồn”.

Không thể lựa chọn được cuộc sống của mình mới phải biến thành “Du Hồn”. Đây là khối u mà mọi người đều né tránh, Lăng Thất cũng giống như vậy.

Lúc chưa đến với “Du Hồn”, nàng sống cùng với bà nội, cha nàng do bị bệnh mà chết, mẹ lại bỏ trốn cùng người có tiền đem đứa con mình rút ruột đẻ ra giao cho bà nội. Vì vậy mà bà nội nàng cực kì oán hận mẹ nàng, nhân tiện oán luôn đứa cháu nội của mình.

Chuyện xấu của Lăng gia, vẫn luôn là đề tài câu chuyện trong những ngõ hẻm sâu thẳm. Ở nơi này lòng người rỗng rần lẫn lộn, khi thấy nhắc đến nàng chỉ toàn là lời chửi ác ý, là đứa bé ti tiện. Mà nàng chỉ biết rụt cổ, đứng trong góc khóc nức nở.

Cuộc sống hằng ngày của nàng với bà nội cũng chưa bao giờ được nếm qua thức ăn ngon, quần áo đẹp. Mặc dù không phải lo cái ăn cái mặc, nhưng tính tình nàng vốn nhát gan, nên nhìn qua thân thể nhỏ gầy yếu cũng không khác gì những đứa trẻ ăn xin ngoài đường.

Ở thời điểm nàng tám tuổi, bà nội qua đời. Bỗng nhiên xuất hiện người bác từ trên trời rơi xuống đem nàng đuổi ra khỏi nhà, chiếm đoạt hết nhà cửa bà nội để lại. Không có chỗ nào để ở, nàng chỉ có thể xin giúp đỡ những người hàng xóm trong con hẻm nhỏ, nhưng chẳng có ai thêm chừa chấp nàng. Trong lúc mọi người nhìn nàng với con mắt lạnh lẽo, nàng chỉ có thể khóc không thành tiếng mà rời đi.

Còn nhớ vào một buổi tối mùa đông, đang lúc vừa đổ vừa lạnh, có người cầm cái bánh bao đưa tới trước mặt nàng, nói dập đầu hai cái sẽ cho nàng. Lăng Thất làm theo, nhưng lại biến thành bánh bao bay vào trong khe nước, nàng chỉ có thể tro mắt nhìn khối bánh bao màu trắng ngần từ từ nhiễm nước bùn.

Lúc bị dồn đến nước đường cùng, nàng hóa điên, hung hăng cắn vào bắp đùi một người đàn ông. Người đàn ông bị nàng cắn chảy máu, hỗn hển đem nàng đập ra ngoài. Thân thể gầy yếu của nàng tựa như cánh diều bị đứt rơi xuống, đầu nện mạnh xuống thêm đá bên nàng.

Mà may mắn là Lăng Thất lại không có chết, nàng được Lão Đầu thuận tiện thu dưỡng thành người của lão. Cũng chính lần bị thương đó mà năng lực dị năng của nàng được thức tỉnh. Một đứa trẻ bị vứt bỏ, bị khinh thị, mặc dù không có dụng mạo bất phàm, nhưng mà có năng lực kinh người không thể tưởng tượng được là năng lực chữa trị tức thời của nàng.

Ở chỗ của Lão Đầu cũng có nhiều đứa trẻ giống như nàng, đều là những đứa trẻ quái dị mang trong mình dị năng đặc biệt. Nhưng bọn chúng phải học rất nhiều thứ kỳ kỳ cổ quái, mà nàng lại không cần phải học.

Nhưng không thể không nói, Lão Đầu lại đối xử vô cùng tốt với Lăng Thất, Lão cho nàng cuộc sống tốt nhất, giáo dục tốt nhất, cùng với phương pháp rèn luyện dị năng tốt nhất. Đáng tiếc nàng đã nếm đủ những chua xót của lòng người, nên bây giờ cho dù có thức ăn ngon quần áo đẹp thì nàng vẫn như một tượng gỗ không có cảm xúc, không nói lời nào, không khóc nháo, cũng càng không có ý lấy lòng.

Tình huống như thế kéo dài gần bốn năm, Lão Đầu đối với Lăng Thất thiên vị cũng làm cho bọn nhỏ hận thấu xương. Bọn chúng cũng không thể hiểu nổi tại sao một người tính tình cổ quái như Lão Đầu lại luôn yêu thương một kẻ mặt lúc nào cũng như khúc gỗ như vậy.

Những tiếng chửi rủa: phé vật, ngu ngốc, tiểu quỷ nhát gan, người quái dị; tất cả những từ ngữ mắng chửi mà những đứa trẻ mười một, mười hai tuổi có thể nghĩ ra đều toàn bộ mang ra vũ nhục nàng. Nhưng Lăng Thất chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, không nhanh không chậm thu hồi quyền sách trên tay, nhìn thẳng dưới đất mà đi vòng qua lũ trẻ.

Một lần, thấy Lăng Thất vẫn không có phản ứng, thậm chí quá hóa giận, A Cửu dùng lời điện dị năng công kích nàng. Có lẽ trong người mang dị năng là Lôi điện nên tính cách cũng cuồng bạo như vậy, A Cửu cũng không lường trước được hậu quả mà mình gây ra. Chỉ thấy Lăng Thất co quắp ngã xuống đất, từng mảng da thịt bị bong ra.

Bọn nhỏ vậy xem bị dọa sợ choáng váng, bao gồm cả người vừa ra tay A Cửu. Bọn chúng ngáy ra, nhưng thậm chí cũng không có ai phản ứng là muốn cứu người.

Cảm giác tuyệt vọng lại lần nữa ập đến, lan ra khắp tứ chi của Lăng Thất, cũng mang theo cổ tức giận xưa nay chưa từng có. Nàng đem những gì mình học được trong suốt bốn năm về năng lượng dị năng của mình phát huy đến cực hạn. Màu bạc quang mang hiện ra, bao trùm lên những chỗ da thịt khét lết. Trong nháy mắt, nàng hoàn toàn không chút tổn hao nào đứng trước mặt bọn trẻ.

Bây giờ, chỉ còn những ánh mắt hoảng sợ, lấy lòng dính lên người Lăng Thất. Nàng hướng về những đứa trẻ được cho là thiên tài của “Du Hồn” nói một câu duy nhất: “Các ngươi tốt nhất nên cầu nguyện, đừng để một ngày nào đó các ngươi sẽ chết trên tay ta!”

Từ ngày đó, Lăng Thất bắt đầu học tất cả chương trình học, bao gồm vũ kỹ cùng kĩ năng về súng. Cũng ở thời điểm mười tám tuổi, nàng xuất quan và đạt được thành tích ưu tú từ trại huấn luyện.

Không cần phải nói, đồng bạn đối với Lăng Thất vừa kính vừa sợ đối với năng lực của nàng, cũng như đối với tính cách lạnh nhạt, hờ hững của nàng. Năng lực có thể làm cho sinh vật dục hóa trùng sinh, một cô gái trong trẻo lạnh lùng nhưng ánh mắt có thể làm cho người ta rơi vào hầm băng.

Mặc dù thân thủ của Lăng Thất cũng xếp vào hàng đứng đầu, nhưng nàng lại không hề giống như những người khác, hay đi khắp các nơi trên thế giới làm nhiệm vụ, mà nàng thành một lá bài chủ chốt bí ẩn bên cạnh Lão Đầu. Nàng có thể tự do lựa chọn địa điểm nhiệm vụ, hay bấy kỳ nội dung chữa trị, từ những châu báu trang sức bình thường, cho đến những máy móc thiết bị tinh vi. Chỉ cần điều kiện cho phép, Lão Đầu sẽ cung cấp điều kiện tốt nhất cho nàng.

Lăng Thất cũng không biết dụng ý của Lão Đầu khi bắt bọn họ ở chung một chỗ. Nàng tự nhiên sẽ không lăm mồm hỏi, nhưng Lão Đầu luôn híp mắt cười như đang xem thấu nàng, chỉ bí hiểm nói: “Lăng Thất, bất kể ngươi đã trải qua bao nhiêu khổ nạn, đến cuối cùng cũng sẽ dần quên đi. Bởi vì, không có gì có thể địch nổi thời gian. Khi ngươi giúp đỡ người khác, thì cũng là lúc ngươi lĩnh hội được kinh nghiệm quý nhất.”

Lần đó nói chuyện với nhau cũng không lâu lắm, nhưng tình huống xưa nay chưa từng có, nàng bị điều đi làm nhiệm vụ với đồng bọn đang gặp khó khăn ở nước ngoài. Rất nhanh Lăng Thất liền hiểu mục đích Lão Đầu cho nàng đi hoàn thành nhiệm vụ lần này, bởi vì nàng chất chứa oán niệm đã sâu. Cũng trong lần đó, A Cửu bị trọng thương do súng, được mang trở về căn cứ.

Hiển nhiên y thuật bình thường không thể cứu sống được tính mạng của A Cửu, Lăng Thất chẳng qua là mặt lạnh, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, ở trong gian phòng đóng kín, lần đầu sử dụng dị năng của mình cứu sống người khác.

Tuy nhiên Lăng Thất lại cố chấp cho rằng: cho dù là đồng bạn cùng nàng có cừu oán, muốn chết thì cũng phải chết trên tay mình, người khác không có tư cách cướp đoạt. Hơn nữa, nàng thật ra rất mong đợi bộ dáng A Cửu tỉnh lại, lại phải chịu ân huệ của người mà mình khinh thường nhất, xem ra về mặt nhất định vô cùng khó chịu.

Nhưng lần đó chữa trị cho A Cửu nàng lại lâm vào hôn mê gần nửa tháng. Nghênh đón nàng tỉnh lại lại là một đôi mắt đỏ bừng cùng lời ghen ngào cảm ơn, tính cách hồ hững của nàng trong một giây thoáng hiểu được ý tứ của Lão Đầu.

Cuộc sống về sau nàng vẫn tiếp tục làm nữ nhân mặt lạnh, quan hệ của Lăng Thất cùng với tất cả đồng bạn lại trở nên quái dị, nhưng lại hài hòa. Lão Đầu vẫn là người đứng đầu, nên lão tự nhiên là người đứng giữa khuyên giải. Đối thủ của lão cũng có khi xuất hiện người có năng lực dị năng, nên thỉnh thoảng đụng phải tình huống cực kì nguy hiểm mới phải Lăng Thất ra tiếp ứng.

Quan hệ từ từ hòa hợp, ánh mắt mọi người nhìn nàng lại càng bất đồng, nàng cơ hồ là không gì là không làm được, nhưng lại không bao giờ thể hiện ra bên ngoài. Mặc dù có thể mơ hồ đoán được biểu cảm trên gương mặt Lăng Thất, nhưng nàng lại tiếp tục làm mặt lạnh, làm gạt bỏ những suy đoán của mọi người.

Lăng Thất chẳng qua là không can thiệp vào sự suy đoán của mọi người, cũng không thêm giải thích. Bởi vì quả thật cũng không thể phủ nhận, nàng dù sao cũng là con người. A Cửu cùng Lăng Thất coi như oan gia nhưng trong lúc gặp khó khăn lại bắt được tình bạn. Vào sinh nhật hai mươi tuổi của Lăng Thất, A Cửu còn trêu ghẹo nàng: nếu bây giờ không yêu thương ai thì sẽ không còn cơ hội.

Lời nói đùa dù chỉ là vô tình, nhưng không ai có thể nghĩ chính là không lâu sau, một câu thành Sấm (giống như lời tiên đoán)

Lăng Thất đã chết, chết khi máy bay bị cướp và bị nổ không rõ nguyên nhân.

Tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra trên máy bay, kể cả Lão Đầu, trong nháy mắt lão như già đi rất nhiều, cùng với A Cửu khóc đến tâm tề phế liệt.

“Lão Đầu, tại sao ngươi lại chưa chấp chúng ta?” A Cửu mang theo giọng nói ghen ngào hỏi, đôi mắt đã sớm sưng đỏ không chịu nổi.

Lão Đầu chán nản, nhìn theo phương hướng của chiếc máy bay gặp tai nạn “Bởi vì ta cần các ngươi, mà các người cũng cần ta. Ta vẫn muốn nói cho Lăng Thất, mặc dù nàng không nói ra khát vọng được yêu thương, nhưng ta hiểu sâu trong nội tâm nàng thực sự khát vọng. A Cửu, đã hiểu chưa?”

“Đáng tiếc nàng không được nghe ngươi nói những lời này. Lão Đầu, ngươi nói Lăng Thất sẽ nhớ chúng ta sao?”

“Ai biết được!”

Bọn họ liên miên nói chuyện, ánh mắt sâu xa. Chân trời xuất hiện một trận Thanh Phong, giống như một thanh âm đậm bạc vang lên “Này! Khóc thật khó nhìn a...”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Từ Thiên Hồn học viện đến Âm Vũ hoàng thành phải mất cả tháng đi xe ngựa, cuối cùng hai huynh muội cũng được phu xe hộ tống an toàn đến Hoàng thành của Khang Quốc.

Không biết việc trị an ở thế giới này có quá tốt hay không, mà trên đường đi vô cùng thông thuận làm Lăng Thất cũng rất thỏa mãn. Nhưng sau khi đưa cho nàng bình Bách Ngưng Hoàn thì người kia cũng chưa bao giờ xuất hiện lại, thật cho nàng là thiên tài sao? Nếu không phải có hiệu quả thần kỳ của Bách Ngưng Hoàn thì nàng thực cho rằng mình đang mơ mộng hão huyền a!

Bách Ngưng Hoàn không chỉ cải tạo lại thân thể sau khi bị thương nặng của nàng, mà còn cải tạo lại Hồn Nguyên Châu vẫn luôn âm thầm trong cơ thể

nàng. Vòng tay trên tay nàng cũng như hư hư thực thực, mỗi ngày cũng tản mát ra tia sáng màu xanh quý dị, phối hợp với Bách Ngưng Hoàn xoay tròn trong cơ thể nàng. Lăng Thất cũng không biết rõ công dụng của nó, nhưng ít ra cũng biết nó có thể khôi phục lại năng lượng như cũ trong thân thể.

Nhưng những điều đó tạo điều kiện cho Lăng Thất lần nữa củng cố võ học của bản thân mình từ kiếp trước, thời điểm dọc trên đường đi, Lăng Thất đã bắt đầu xây dựng cho mình trụ cột vững chắc nhất của tu luyện võ học. Hồn Nguyên Lực có hay không thì cũng để sau, nhưng với thân thể tay trời gà không chặt này nàng cũng không vui về gì. Nàng biết sinh hoạt tại thế giới của Hồn Sư này, nếu không có con bài cuối cùng thì khó mà bảo toàn được mệnh của mình.

Đêm qua, mưa bụi trong ánh trăng mờ ảo làm Lăng Thất chỉ có thể chứng kiến mơ hồ kiến trúc của tòa thành, tuy nói chỉ là hình dáng đại khái nhưng cũng làm cho Lăng Thất xác định nàng hiện tại đã hoàn toàn bước vào một thế giới khác. Con mưa đêm qua như gột rửa những thứ dơ bẩn của trần thế, sáng hôm nay lại vừa trở về Âm Vũ hoàng thành, mặt trời rực rỡ như sắp có chuyện tốt.

Khi đến Mộ phủ đã là buổi chiều, Mộ Ngôn càng lộ vẻ bất an, mặc dù đã cố duy trì vẻ lạnh nhạt nhưng vẫn bị Lăng Thất nhìn thấu. Là lo lắng Mộ Phi Sát sau khi hồi phủ sẽ không được đối đãi tốt sao? Nàng ung dung thản nhiên suy nghĩ, cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ của Mộ Phi Sát, trong nội tâm phát ra cảm giác lo sợ, yếu ớt không yên, đều bị nàng cắt đứt, chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt.

“Nhị thiếu gia, Tam tiểu thư, đã đến phủ rồi! Bên ngoài có mưa lớn, để tiểu nhân gõ cửa trước, xin hai vị chờ một chút!” Thanh âm buồn bực của lão phu xe vang lên để xin chỉ thị, sau khi được sự đồng ý của Mộ Ngôn, chạy đến phía trước gọi cửa, hai người còn lại trên xe đều không nói gì!

Thấy dưới đáy mắt của Mộ Ngôn không thể che hết thần sắc lo lắng làm Lăng Thất bật cười, thấy nàng còn cười được, Mộ Ngôn cũng không tiếp tục trầm mặc nữa, mà thấp giọng nói: “Sát Nhi, phỏng chừng mẹ ta cùng Tam nương đã biết chuyện xảy ra với ngươi lúc ở học viện, bên phía phụ thân thì không thể trông đợi được gì, chỉ mong hiện tại gia gia còn ở trong phủ.”

“Chuyện gì nên đến thì nó sẽ đến a!” Lăng Thất nhẹ giọng đáp, cuối cùng cũng phải trở lại căn nhà này, hiện tại nàng đã khôi phục được dị năng, lại có võ học phong thần, cho dù không có Hồn Nguyên Lực thì nàng cũng không lo lắng mình có thể rơi vào hiểm cảnh lần nữa.

“Ta ở trong phủ nhiều nhất cũng chỉ hai ngày, Sát Nhi, thật sự không lo lắng sao?” Mộ Ngôn chau nhẹ lông mày, hiện tại bản thân mình chưa thể ngưng tụ ra Hồn Tinh, vẫn chỉ là một tên hồn sĩ bình thường, đứng trước một hồn sư thì không có chút phân lượng nào, cũng không biết muội muội có thể chống đỡ nổi đến khi mình có thể trở thành Hồn Sư hay không.

Liếc mắt nhìn vị huynh trưởng vì quan tâm muội muội mình mà phiền não, Lăng Thất khẽ thở dài: “Ta sẽ cẩn thận, nếu như có việc gì, không phải còn có gia gia sao?”

Lăng Thất nửa thật nửa đùa an ủi Mộ Ngôn, mặc dù lời an ủi của nàng có chút không được tự nhiên nhưng lại làm cho Mộ Ngôn thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn biết rõ trong đám tôn tử, gia gia chỉ duy nhất đối với hai người lộ ra nét mặt tươi cười, một là người mình, còn lại chính là dung mạo bình thường Mộ Phi Sát.

Gia chủ Mộ gia, cũng là tể tướng của Khang Quốc – Mộ Thiên Hạc bình thường đối đãi với Mộ Phi Sát vô cùng kỳ quái, thái độ đối với nhi tử cùng con dâu của mình thì có chút lạnh nhạt cùng chán ghét, nhưng thái độ với tôn bối như bỏ đi Mộ Phi Sát này ngược lại lại có chút quan tâm.

Thái độ quan tâm của gia chủ đối với Mộ Phi Sát thì mọi người trong nhà ai cũng biết, đáng tiếc tể tướng đại nhân là người sống ở trên cao, lại thêm người trong nhà cố ý lừa gạt, nên cũng không phát hiện tình trạng cuộc sống chân thực của Mộ Phi Sát. Nếu không phải Mộ gia tam tiểu thư tính tình quá mức nhu nhược, cũng không phải sống cuộc sống quá mức bi thương như thế.

Hai người mới nói được có mấy câu, tiếng bước chân lộn xộn tiến đến phía họ đã làm chấm dứt cuộc nói chuyện của bọn họ. Thanh âm hỏi han sức khỏe tràn vào trong tai của Lăng Thất, khóe miệng nàng gợi lên vui vẻ như có như không, hạ nhân trong phủ từ khi nào lại nhiệt tình như vậy? Là vì người có họ vọng trở thành Hồn sư nhất Mộ Phủ, nhị thiếu gia trở về sao?

Bọn hạ nhân ân cần đỡ Mộ Ngôn xuống xe, đã sớm chuẩn bị tốt giấy dầu để chặn lại những giọt mưa từ trên trời rơi xuống, Mộ Ngôn đứng nơi đó như vẻ thanh liên đột nhiên trời dậy, làm cho mọi người một hồi cảm thán.

Trái lại trong buồng xe còn một người mà không ai để ý tới, đãi ngộ tựa hồ rất khác biệt a! Ngoại trừ chỉ có một vài người cúi chào nàng, thậm chí còn không có ai nâng nàng xuống xe, chứ đừng nói có ai che mưa cho nàng. Lăng Thất chưa bao giờ nghĩ mình được hoan nghênh, nhưng nhìn đến ngay cả hạ nhân cũng không thèm để nàng vào trong mắt, tự đáy lòng nàng thật sự cảm thấy bị ai thay cho Mộ Phi Sát a!

“Tam tiểu thư! Hương Liên hướng người thỉnh an! Trời đang mưa, xin người hãy đi nhanh lên một chút!” Một nha đầu với hai búi tóc nhỏ trên đầu nhìn vào buồng xe, trên mặt hiện lên vẻ nhút nhát, e lệ tươi cười nhìn nàng.

Lăng Thất nhảy nhẹ xuống xe, nhìn tiểu nha đầu trạc tuổi Mộ Phi Sát đang cố sức cầm cái ô lớn để che cho nàng, thân thể đơn bạc hơn nửa người đã bị ướt. Đây chính là nha hoàn thiếp thân bên người Mộ gia Tam tiểu thư đi, thật đúng là cùng Mộ Phi Sát không sai biệt mấy, nàng có chút rủi mất xuống, thấp giọng nói: “Vào đi thôi.”

Nàng rào bước nhắc chân tiến vào cánh cửa to lớn, Lăng Thất nâng mí mắt lên đánh giá Mộ phủ, dù mưa to không che đầy được khí thế oai hùng, thật là một căn nhà to a, lòng Lăng Thất tràn đầy cảm thán. Lấy màu sắc thâm trầm làm nổi bật lên vẻ trang nghiêm của Mộ phủ, đình viện là địa phương dùng để tiếp đãi khách, cũng là nơi mà mọi người trong Mộ gia ngày thường tề tựu. Ở nơi đó đang đứng vài cái nữ nhân mặc hoa phục, đi theo sau là một đám nha hoàn.

“Mộ Ngôn, làm sao con lại từ học viện trở về nhà? Mau vào trong phòng đi, nhìn người kia, cả người đều ướt hết.” Theo trí nhớ của Mộ Phi Sát thì

người đang nói chính là mẫu thân của Mộ Ngôn, mỹ phụ về uy nghiêm bước nhanh lên đón lấy Mộ Ngôn, thân mật lau đi giọt nước dính trên ống tay áo của con trai mình.

“Mẫu Thân, Tam nương, tỷ tỷ, Ngôn Nhi là đưa muội muội về nhà. Trong nhà mọi việc có tốt không?” Mộ Ngôn cung kính hành lễ, lễ phép hàn huyên, làm cho Lăng Thất còn chưa đi đến mái hiên cũng âm thầm bật cười. Thật đúng là ông cụ non, từ này dùng để hình dung vị huynh trưởng trên danh nghĩa kia cũng rất thích hợp a!

Như không nghe thấy Mộ Ngôn đang ân cần hỏi thăm, tầm mắt của mỹ phụ đã rơi xuống bóng dáng đang muốn nhấc chân bước vào bậc thang, nụ cười trên mặt không còn, thay vào đó là một tiếng quát lớn: “Đứng lại! Mộ Phi Sát, ngươi còn mặt mũi mà trở lại sao?”

Bước chân Lăng Thất dừng lại, gương mặt nhìn về đôi mắt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, không để lại dấu vết hít sâu một hơi, hai tay đặt bên hông, khẽ khom đầu gối xuống “Đại nương, tam nương, tỷ tỷ, Sát Nhi xin thỉnh an mọi người.”

“Đại tỷ, nhìn xem ai đã trở lại a! Mộ gia tam tiểu thư vì mất đi Hồn Nguyên Lực mà bị Thiên Hồn học viện đuổi về, cũng may hôm nay trời có mưa to, không có người đi lại, bằng không để mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, Mộ gia làm sao còn mặt mũi nữa a!” Một mỹ phụ kiều mỹ mặc hồng trang che miệng nói, thanh âm nhu hòa nhưng lại ác độc vô cùng.

Lại nhìn đến một nữ nhân khác mặc áo lam đã qua tuổi dậy thì, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét nhìn nàng, lại đối với mỹ phụ nói: “Nương, Ngôn đệ đi đường khẳng định rất vất vả, hay là chúng ta vào nhà nói chuyện, Tam nương, làm phiền người gọi quản gia chuẩn bị chút canh gừng nóng, khí trời trở lạnh, cũng đừng để Ngôn đệ gặp lạnh.”

Mỹ phụ bị gọi là Tam nương sắc mặt hơi tối, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười tươi như hoa: “Thanh Vân quả không hổ là Mộ gia đại khuê tú nổi danh Hoàng thành a, biết thấu tình đạt lý, lại quan tâm chu đáo, thật không biết sau này nam tử nào may mắn có thể lấy về làm vợ. Đại tỷ, nhi nữ của tỷ thật làm cho muội muội ghen tị a!”

“Nương, Hồng Thư không phải cũng thông minh lanh lợi sao? Đợi khi nào con đủ mười hai tuổi, có khi Mộ phủ còn có thêm một người có thể đến Thiên Hồn học viện a!”

Không thèm đáp lại lời nói hai người, mỹ phụ kéo tay Mộ Ngôn hướng hành lang đi vào, lại phát hiện nhi tử mình không chịu dịch chuyển, giọng điệu nhu hòa hỏi: “Ngôn Nhi, làm sao vậy?”

Mộ Ngôn thờ dãi, giống như đã dự đoán trước được cục diện này, phân phó gã sai vặt bên cạnh: “Phúc An, xuống phòng ăn chuẩn bị ít canh gừng nóng, cùng chút điểm tâm mà Tam tiểu thư thích ăn, đi nhanh về nhanh.”

Gã sai vặt sau khi lĩnh mệnh liền chạy đi, Mộ Ngôn cũng hướng về mỹ phụ mặc hồng trang, mỉm cười nói: “Tam nương, không cần ngại vất vả như vậy.”

Không đợi tiếng đáp lại, thiếu niên cau mày nhìn về phía Lăng Thất vẫn còn đang đứng bên ngoài, mưa to đã làm y phục mỏng trên người nàng ướt đầm, trầm giọng nói với mẫu thân mình: “Nương, Sát Nhi thân thể không được khỏe, nhịn không được mưa gió. Trước hết để cho nàng trở lại Viện tắm rửa được không?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Lăng Thất vẫn lặng yên đứng ở nơi đó, cái ô trong tay Hương Liên căn bản là không có tác dụng, mưa to đã sớm đem tâm nàng tưới lạnh.

Cái này xem như khảo nghiệm trước khi hồi phủ sao? Lăng Thất cúi thấp đầu, che giấu phần uất tràn ngập trong ánh mắt. Nên hành lễ, nên vãn an, nàng đều hoàn thành theo trí nhớ của Mộ Phi Sát không sai chút nào. Trên đường hồi phủ nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý, bất quá xưng hô có chút lạ lẫm, nàng kêu cũng không sai tí nào.

Chỉ là địa vị cùng tình cảnh của Mộ Phi Sát quả thực quá kém so với trong tưởng tượng của nàng, lấy tính tình đậm bạc của mình quả thật khó mà thích ứng, xem ra để có thể sinh tồn trong Mộ phủ thì nàng phải lên tinh thần a!

Mỹ phụ đối với lời nói quan tâm, chăm sóc của Mộ Ngôn dành cho Mộ Phi Sát, từ trên cao nhìn xuống Mộ Phi Sát cùng nô tài đang rết run, lạnh giọng nói: “Tưởng rằng ngươi có vài phần bản sự có thể được Thiên Hồn học viện nhìn trúng, cũng không thể tin được lại trở thành người đầu tiên ở Khang Quốc bị trục xuất ra khỏi học viện, còn muốn liên lụy đến Mộ phủ. Mộ Ngôn, đừng nói đỡ cho nàng ta, làm cho nàng ta quỳ nơi đó đã là khai ân rồi.”

“Nương, chuyện tình của Sát Nhi ta đã nói rõ trong thư, cũng không phải bị học viện đuổi theo như lời nương nói!” Mộ Ngôn vội vàng nói đỡ cho Mộ Phi Sát, mắt thấy trời càng lúc càng mưa to, đang muốn đi qua đỡ lấy muội muội đứng đây, lại bị thân tỷ tỷ ngăn lại.

Nữ nhân áo lam híp lại đôi mắt đẹp, lời nói ôn nhu, nhỏ nhẹ: “Ngôn đệ, chuyện Phi Sát tự tiện xông vào cấm địa ngươi cũng không phải do đệ nói cho chúng ta biết! Có người đem tin tức từ Thiên Hồn học viện truyền về Hoàng thành, làm gia gia cùng phụ thân trên quan trường mất hết mặt mũi. Ngươi

tạm thời nói ít đi vài câu, đừng làm cho hai vị trưởng bối hiểu lầm người.”

“Aiii! Ngón Nhị, nương người cùng tỷ tỷ người nói là có đạo lý! Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, Mộ gia tam tiểu thư hiện giờ đúng là thanh danh lan lớn a!” Tam nương nói chuyện có chút hả hê, bộ dáng chọc giận nàng lại thất giống như đứa trẻ có khuôn mặt nhỏ bé, yếu ớt kia. Hoàn toàn không nhìn ra nàng ta cùng chính thất có bất kỳ khoảng cách nào.

Lăng Thất vẫn cúi đầu, không nói tiếng nào. Lúc còn ở Thiên Hồn học viện, nàng nhất thời dùng mồm miệng nhanh nhẹn để đối phó với trưởng lão, nhưng may mà Hình Đường tam chương lão là người vui vẻ hào sảng, không chấp nhất nên nàng bình yên vô sự. Nếu nàng dùng lời nói như vậy với những người ở đây, không biết tiểu thân thể này còn phải chịu cực hình gì nữa.

Giọt mưa tung bay, nện vào thân thể gầy yếu, ánh mắt nàng liếc qua nhìn tỷ nữ bên cạnh mình, thăm than vận khí nàng ta cũng quả thật không tốt, theo một chủ tử như Mộ Phi Sát, xác thực là rất tội.

“Có chuyện gì mà ồn ào như vậy? Mộ phủ khi nào lại hỗn loạn như vậy?”

Giọng nói trầm thấp vang lên, Lăng Thất quay đầu nhìn về phía sau lưng, hai nam nhân mặc áo bào đỏ sẫm, khí thế hiên ngang tiến đến. Dung mạo hai người có chút tương tự, làm cho Lăng Thất lập tức nghĩ ra đây là đương gia chủ của Mộ phủ - Mộ Thiên Hạc, cùng phụ thân của Mộ Phi Sát – Mộ Thiệu Hoa.

Trong lúc mọi người hành lễ, Lăng Thất lại một lần nữa khom gối thỉnh an, oán thầm lễ tiết phiền phức, cũng may mắn là không phải quỳ xuống mà phải bất động, bằng không nàng thật không biết tuân thủ lời hứa quan trọng hơn hay bảo vệ mạng nhỏ này quan trọng hơn.

“Sát Nhi, trở về là tốt rồi. Còn đứng dưới mưa làm gì? Trước tiên về phòng thay quần áo sạch sẽ, sau lại tới thỉnh an cũng không muộn!” Lão giả tóc đã điểm bạc nhu hòa, nhân nhật ân cần dặn dò Lăng Thất, rốt cục cũng đề cho nàng có cơ hội ly khai.

Nhẹ giọng tạ ơn Mộ gia gia chủ, Lăng Thất cũng đem thái độ mơ hồ không cam lòng của ba nữ nhân kia thu vào mắt, mặt không biểu tình đi theo Hương Liên đến một tiểu viện.

Xuyên qua hành lang dài, cuối cùng cũng đến tiểu viện nhỏ nhất trong phủ, nhìn quanh tiểu viện đơn giản chỉ có bốn phòng làm cho Lăng Thất lại vô cùng vừa lòng. Dù nhỏ như là một nơi độc lập, thân phận tam tiểu thư ít nhất cũng giúp nàng có được một không gian độc lập.

“Tiểu thư, trước tiên để nô tỳ giúp người thay quần áo, sau đó sẽ giúp người chuẩn bị nước tắm. Đợi sau khi người hướng lão gia thỉnh an, trở về là có thể tắm rửa.” Chỉ có hai người ở đây nên Hương Liên cũng có thể nói chuyện lưu loát hơn, đẩy ra phòng ngủ của chủ tử, chân tay bận rộn giúp nàng chuẩn bị quần áo tắm rửa.

Nhìn tiểu viện có chút không được trang hoàng, Lăng Thất gật gật đầu vừa lòng, lắc lắc ống tay áo còn đang dính ước. Mẩn mẩn gần đây nàng có rèn luyện thân thể, bằng không với thân thể gầy yếu như lúc trước không chừng đã không chịu nổi mà bệnh nặng một hồi.

“Hương Liên, trong phủ từ khi nào mà biết ta đi cắm địa của học viện?” Sau khi lau sạch vết bẩn trên thân thể, Lăng Thất nhẹ giọng hỏi, nếu lỡ như một hồi lại bị khiển trách còn tùy cơ ứng biến mà trả trả lời.

“Hình như là một tháng trước. Lúc đó cả hoàng thành đều huyền náo, trong phủ cũng ầm ĩ một hồi, ngoại trừ lão thái gia, lão gia cùng các phu nhân đối với chuyện này tựa hồ rất bất mãn.” Hương Liên nhanh nhẹn giúp nàng mặc quần áo, nhỏ giọng nói ra nghi vấn của nàng; dừng lại một lát, sợ hãi nhìn thiếu nữ nhẹ giọng nói tiếp: “Tiểu thư, người ngàn vạn lần phải cẩn thận a!”

Lăng Thất nhướng lông mày, nhìn Hương Liên đang tay chân bận rộn: “Ừ, người...”

Không đợi nàng nói xong, Hương Liên bỗng nhiên hét chói tay nhảy lên, chỉ thấy nàng lấy tay gạt ra cái áo đang chuẩn bị mặc cho Lăng Thất, xé mạnh một cái. Lúc này Lăng Thất thấy một sinh vật màu đen đang bò trên mặt đất, làm nàng không khỏi hít một hơi lạnh khí.

Một con rắn nhỏ màu đen đang lè ra cái lưỡi đỏ ngòm, chậm rãi bò ra từ chỗ của Hương Liên, làm nàng run rẩy lui về sau mấy bước, trong tai còn nghe được một trận tiếng cười nhẹ.

Lăng Thất gạt bỏ hoảng loạn trong lòng, mắt thấy con rắn càng ngày càng bò đến gần, con người đen trầm xuống, thuận tay bắt lấy bếp lò Huân Hương trên đầu giường, dùng hết sức, vừa ngoan vừa chuẩn ném mạnh về phía con rắn. Chỉ thấy nó liều mạng bung lên một cái, sau đó không còn ngọ ngại nằm im một chỗ, làm cho Hương Liên đang nước mắt giàn giụa cũng không khỏi kinh ngạc.

Lúc này ngoài phòng kêu lên một hồi tiếng khóc: “Mộ Phi Sát, một bọc mù như người cư nhiên cũng dám đánh chết sủng vật của ta, ta sẽ nói cho phụ thân biết!”

Tiếng khóc xa dần, khi nghe rõ thanh âm là của ai, Hương Liên càng khóc lợi hại hơn, cuồng quát nói: “Tiểu thư, là tiểu thiếu gia a! Ngày thường lão gia luôn luôn sủng ái tiểu thiếu gia, lần này thì nguy rồi!”

Lăng Thất từ trước đến giờ sợ nhất là thấy nữ nhân khóc sụt sùi, bộ dạng tỷ nữ này hoang mang lo sợ làm nàng có chút phiền lòng, liền thấp giọng quát: “Vội cái gì?”

Hương Liên giật mình, không dám lên tiếng, ủy khuất cắn môi dưới, ngược mắt nhìn quần áo của tiểu thư bị mình làm rách, nước mắt lại rơi như mưa: “Tiểu thư, là nô tỳ không tốt, đem xiêm y mà người thích nhất làm hư. Nô tỳ đáng chết.”

Vừa nói vừa quỳ xuống, bộ dáng mềm mại làm Lăng Thất có chút đau đầu. Mộ Phi Sát là một chủ tử nhu nhược, có thể để nô tài đè đầu cưỡi cổ, nhưng Liên Hương này lại có thể thành thật, nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận của hạ nhân.

Đưa tay diu lên tỳ nữ đang quỳ, Lăng Thất nhàn nhạt nói: “Biết sai lần sau nhớ sửa là được rồi. Bây giờ lấy cho ta bộ xiêm y khác, đơn giản một chút, tí nữa còn có tuồng hay mà xem a!”

Vâng vâng dạ dạ đáp lời, Hương Liên lấy ra một bộ xiêm y xanh nhạt, mặc dù không hiểu lời nói bí hiểm của Mộ Phi Sát, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy tiểu thư không giống ngày thường, nghe nói tiểu thư lúc trước bị thương ở đầu, chẳng lẽ qua lần bị thương đó, lá gan cũng trở nên lớn hơn?

Lăng Thất không để ý nghi hoặc của Hương Liên, nhanh chóng sửa sang lại quần áo, lần nữa tinh tế quan sát lại thi thể của con rắn nhỏ, đáy mắt hiện lên vẻ âm trầm.

Phảng phất như hạ quyết tâm, nhìn gương mặt bình thường gương, không để ai nghe thấy nói nhỏ: “Mộ Phi Sát, ta sẽ thay ngươi sống thật tốt. Bắt đầu từ giờ phút này, ta chính là Mộ Phi Sát.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lăng Thất...à không! Bây giờ phải là Mộ Dung Sát, nàng đi đến trước cửa của đại đường, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng khóc của trẻ con, thật giống như khóc tang a! Thật náo nhiệt!

Mộ Phi Sát khẽ nhếch miệng cười, cước bộ nhẹ nhàng bước thẳng vào, không đợi mọi người trong nội đường lên tiếng, nàng đã nhẹ nhàng khom người cúi đầu hướng các trưởng bối thỉnh an, xong liền thẳng sống lưng đứng đó, giống như Ngao Tuyết Đông Mai, làm cho mọi người kinh ngạc.

“Sát Nhi, thân thể đã đỡ hơn chưa?” Bởi vì xử lý chính sự rất vất vả nên giọng nói có chút mệt mỏi, trên mặt Mộ Thiên Hạc nổi lên nhàn nhạt nhu hòa nhìn Mộ Phi Sát, không giống như một người trưởng giả, nhìn rất thân thiết.

“Đa tạ gia gia quan tâm, vì Sát Nhi bất hiếu, làm cho người hao tâm tổn sức!” lời vừa nói ra làm cho mọi người trong nội đường một trận kinh hoàng, nhất thời không nói được lạ chỗ nào, chỉ đành nhẫn nại chờ đợi Mộ lão gia đáp lại.

Mộ Thiên Hạc hiện lên chút dị sắc trong mắt, vuốt râu mỉm cười: “Thân thể ta không có gì đáng ngại. Hôm nay con trở về thuận tiện an tâm điều dưỡng một thời gian ngắn. Những chuyện khác để sau hãy nói. Mau tới đây ngồi xuống đi.”

“Dạ vâng gia gia.” Kinh cẩn đáp lại, Mộ Phi Sát ngồi xuống ghế dựa có lót đệm mềm phía cuối cùng, tay lơ đãng đưa đưa để lộ ra sinh vật dài thân mình trơn trượt, cũng làm Mộ Ngôn chú ý.

“Sát Nhi, trong tay ngươi...?” câu hỏi chưa nói hết của Mộ Ngôn thu hút chú ý của mọi người, vốn bầu không khí chỉ đang như sóng ngầm mãnh liệt, nay thêm một giọt nước lại như Thủy Châu nóng hổi dâng trào.

“Nương nhìn xem, nàng ta đánh chết sủng vật của ta, bây giờ còn lấy ra kheo khoang. Nương! Người phải làm chủ cho ta a!” Mộ Hồng Thư năm nay mới tám tuổi nhưng bộ dáng phần điều mài ngọc, chính là giờ phút này có chút vận vẹo làm cho người ta sợ hãi.

Mộ Phi Sát giương mắt nhìn mấy người dung mạo xuất chúng, thản nhiên nói: “Vừa trở về phòng thì lại có con rắn chui vào, may mắn ta ở học viên học được chút bản lĩnh, bằng không cũng bị con rắn không biết tốt xấu này cắn, thật đúng là tai họa bất ngờ, lúc đầu còn tưởng rằng chỉ là súc sinh vô chủ, nguyên lai là bảo bối của Hồng Thư a!”

Mỹ phụ mặc hồng trang sắc mặt tái nhợt, không ngờ bọc mủ này mỗi câu nói đều là ý tứ kinh người, cẩn thận nhìn gia chủ không nói lời nào, lại nhìn về phía trưởng công của mình, chỉ thấy trên gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ nghiêm nghị, đáy mắt lại mang theo một chút không dám tin.

Cẩn rằng, Tam nương đem nhi tử đang khóc sụt sướt ôm vào trong ngực, mắt ứa lệ ghen ngào nói: “Con a! Tam tỷ ngươi cũng vừa mới trở về, cũng là không cẩn thận mới giết chết sủng vật của ngươi. Nương tìm cho ngươi món đồ chơi khác có được hay không?”

Lời nói chân thành tha thiết, lại làm cho Mộ Phi Sát cười lại càng sâu xa, nhàn nhạt nói: “Kính xin tam nương lần sau nhớ tìm đồ chơi an toàn một tí. Hồng Thư bắt quá mới tám tuổi, độc của Mông Diệp Xà cũng không phải loại thường, lỡ may bị cắn thì không hay a!”

“Cái gì? Mông Diệp Xà?” Mộ Ngôn nghe vậy cả kinh, bước nhanh đến bên người của Mộ Phi Sát, thuận tay tiếp được con rắn, dung mạo ôn nhuận bịt kín một tầng sát khí làm người ta kinh hãi, Mộ Ngôn quay đầu lại gắt gao nhìn chằm chằm Mộ hồng Thư, trong mắt như muốn phóng ra hai đoàn hỏa.

Người phụ thân này giờ chưa lên tiếng, cuối cùng cũng mở miệng: “Mộ Ngôn, Mông Diệp Xà là loại rắn nào? Vì sao lại luống cuống như vậy?”

Mộ Thiệu Hoa ngữ điệu cứng ngắt như được lập trình sẵn, nhìn về phía Mộ Ngôn mang theo chút tình cảm ám áp, nhưng khi chuyển qua Mộ Phi Sắt lại là ánh mắt không vui. Nếu như nói nàng vẫn còn tính tình nhất gan lúc trước nên không yêu thương, thì còn hiểu được, nhưng giờ phút này nàng biết ánh mắt của vị phụ thân tuần lãng này tuyệt không đơn thuần như vậy.

“Phụ thân, Mông Diệp Xà nếu không có Ngọc Lan Thảo cũng không có gì đáng nói, nhưng gặp phải Ngọc Lan Thảo sẽ tiết ra kịch độc, lại chỉ nhằm vào nữ nhân mà cần. Nếu như chỉ bị cần một nhát thì mạng cũng sẽ không còn. Mà trong phòng Sắt Nhi chính là đốt Huân hương Ngọc Lan Thảo a.”

Mộ Ngôn vừa đáp, vừa lộ ra sắc mặt khó coi, tất cả mọi người nghe xong đều kinh hãi. Hai vị trưởng giả không nói lời nào, Đại phu nhân cũng xem xét sắc mặt của Mộ lão thái gia cùng tướng công, sau đó lại mũi nhọn nhắm thẳng vào tiểu nô tỳ đang run rẩy bên cạnh Mộ Phi Sắt.

“Hương Liên, ngươi biết tiểu thư của ngươi trở về, như thế nào lại đốt lên Ngọc Lan Thảo, không phải từ trước giờ Sắt Nhi đều dùng Quế Hương sao? Chuyện tình sao lại quá mức trùng hợp như vậy a?”

Thanh âm không lớn, nhưng lại chuẩn xác, Hương Liên sợ tới mức quỳ sụp xuống mặt đất, liên tục dập đầu: “Đại phu nhân oan uổng a! Lần trước tiểu thư về có nói muốn đổi Huân hương khác, nô tài thông báo cho quân sự để thay đổi. Nô tài dù có gan lớn bằng trời cũng không dám mưu hại tiểu thư a.”

Đưa tay đỡ dậy Hương Liên đang dập đầu, Mộ Phi Sắt không nhanh không chậm nói: “Đại nương, chỉ là sự tình trùng hợp thôi. May mắn phát hiện kịp thời, chặn được hậu họa là tốt rồi. Sắt Nhi vừa mới hồi phủ mà đã gây ra sự tình như vậy, thật là lỗi ở ta!”

Mộ Phi Sắt nói lưu loát làm cho Hương Liên cũng ngừng khóc, sợ hãi nhìn theo tiểu thư nhà mình, không dám thở mạnh. Mộ Phi Sắt vỗ vỗ bờ vai của Hương Liên, lẳng lặng chờ Mộ Thiên Hạc sắc mặt đang không tốt lên tiếng.

Quả nhiên, Mộ lão thái gia nghe hết xong, trong nội tâm cũng trầm tính toán, hướng Lâm quân gia đang đứng hầu hạ vẫy tay: “Thuận Đức, đem gã sai vật bên cạnh tiểu thiếu gia lãnh bốn mươi trượng, đuổi ra khỏi Mộ phủ. Sau này không cho phép Hồng Thư chơi đùa những thứ nguy hiểm như vậy, Tam phu nhân, sau này nên để ý nhiều đến con người đi!”

Lãnh bốn mươi trượng! Muốn xảy ra án mạng sao? Tuy Mộ Phi Sắt không lên tiếng, nghe Đại phu nhân không phản đối, dư quang quét qua thần sắc thần sắc của Đại phu nhân, trong nội tâm cười lạnh không thôi. Cả Mộ phủ chỉ có mỗi phòng của nàng là dùng Ngọc Lan Thảo, nếu nàng chưa xem những bí tịch kia trong học viện thì làm sao biết được con rắn nhỏ như vậy lại mang kịch độc, thật sự sẽ nghĩ nàng cho rằng đó chỉ là trò đùa của hài tử tám tuổi thôi sao?

Mộ Ngôn cũng trầm ngâm, không nói chuyện, chỉ nhú mày nhìn Mộ Phi Sắt đang im lặng, tình cảnh của nàng xác thực không lạc quan, nếu hấn rồi phủ, sau này sẽ lại phát sinh chuyện gì?

Trong nội đường không khí quỷ dị, không có khung cảnh ấm áp khi đoàn tụ người thân, ngược lại lại như cuộc gặp gỡ với những người xa lạ. Tình cảm phía sau của những gia đình quyền cao chức trọng, chính là tình cảnh như thế này a! Mộ Phi Sắt trầm nghĩ. Lúc sau quân gia xin lệnh dọn thức ăn vào, Mộ Phi Sắt đỡ Hương Liên quý đã lâu trên nền đất, dẫn nàng trở về chuẩn bị nước tắm rửa. Mộ Phi Sắt theo sát phía sau Mộ Ngôn, khi đối mặt lại không ngừng quảng tới nàng ánh mắt ân cần, Mộ Phi Sắt buồn cười, khóe miệng giương nhẹ đáp lại.

Mộ phủ khó có được một hôm cả nhà đều ngồi dùng bữa, Đại phòng cùng Tam phòng cũng không phải đèn đã cạn dầu, đều chỉ im lặng dùng bữa, làm cho Mộ Phi Sắt âm thầm bật cười, mình khi nào thì lại phải cùng bọn người này diễn một vở kịch cổ trang a?

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Mộ Phi Sắt có vài phần ảm đạm. Lúc ở Thiên Hồn học viện nàng cũng đã đọc qua rất nhiều loại điển tịch, thứ muốn tìm lại không tìm được, nhưng lại nhớ rất nhiều thứ ly kỳ cổ quái. Huyền Hồn đại lục mặc dù tồn tại Hồn sư cùng Huyền thú, nhưng chuyện vượt thời không lại chưa bao giờ ghi lại, mình chỉ sợ thật là không bao giờ trở về thế giới đó được.

Nếu từ nay nàng phải sống dưới thân phận Mộ Phi Sắt, thì nàng chắc chắn sẽ sống một cách tốt nhất! Lại một lần nữa kiên định ý nghĩ của mình, trong lòng nàng lại rộng mở ra vài phần, con người chống lại ánh mắt ân cần của Mộ Ngôn, lại thêm vài phần nhiệt khí.

Bữa cơm nặng nề qua đi, Mộ Thiên Hạc hướng cháu gái có vài phần bất đồng với thường ngày vẫy tay: “Sắt Nhi, trời cũng đã tạnh mưa, mau theo gia gia đi dạo hoa viên.”

“Dạ vâng.” Nhẹ giọng đáp lời, Mộ Phi Sắt khẽ nâng váy đi theo lão già, dọc đường mấy lần nhìn qua tiểu tử đang oán hận nàng, khom lưng nói nhẹ vào tai nó: “Hồng thư, lão sư ngươi dạy gì thì nên dùng tâm mà học a!”

“Ngươi... ngươi có ý gì?” trên gương mặt nhỏ nhắn của Mộ Hồng Thư tràn đầy khó hiểu, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện, người trước mặt này không phải vẫn như trước kia để mặc mình khi dễ.

“Ta dù sao cũng là tỷ tỷ của ngươi. Bí mật trong phủ mà nhiều người biết thì khó giữ, ngươi dám bảo ta là bọ cạp, lại gọi thẳng tọc danh của ta, nếu việc này truyền ra ngoài, mọi người sẽ nói Mộ phủ tiểu thiếu gia không giáo dục, đến lúc đó tội lại đổ xuống trên đầu Tam nương, ngươi có thể đảm nhận được hay không?”

Những lời này vừa vang lên, ngoại trừ Mộ Thiên Hạc đang đi đầu không nghe thấy, những người còn lại xung quanh đều nghe thấy rõ ràng. Tam nương có hỏa nhưng không dám phát, hung hăng hướng Mộ Phi Sắt liếc một cái, miệng lại nói: “Sắt Nhi nói rất đúng, ta sẽ hảo hảo giáo huấn lại Thư Nhi.”

Vừa dứt lời, Tam nương bỗng thấy có chút không ổn, mình thế nhưng bị bọ cạp mới trở về kia giáo huấn. Gương mặt xinh đẹp chán nản, thấy Đại phu nhân trên mặt tựa hồ có chút hả hê lại càng ảo não, lại không phát hiện tướng công mình dưới đáy mắt lại lóe lên ánh sáng.

Khẽ mỉm cười, Mộ Phi Sát bước nhanh về phía trước đuổi theo Mộ lão gia. Mới ngày đầu tiên trở về phủ, thật náo nhiệt a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Một già một trẻ bước chậm trong hoa viên sau cơn mưa, hiện tại đang là thời điểm giao mùa giữa mùa hè và mùa thu, mùi hương thơm ngát của Quế Hương cũng làm cho Mộ Phi Sát thở phào nhẹ nhõm, nhìn không được thở ra một ngụm trọc khí. Nàng mặc dù cũng không thích hải tử tám tuổi kia, nhưng dù sao bây giờ mình cũng mang danh nghĩa là “tỷ tỷ” của hắn, sao có thể nhìn “đệ đệ” mình được cưng chiều mà sinh hư đây.

Ý nghĩ có điểm tà ác, khóe miệng Mộ Phi Sát mỉm cười đậm bạc, lão già đi phía trước nàng đột nhiên lên tiếng hỏi: “Sắt Nhi, chuyện tình ở Thiên Hồn học viện ta cũng đã nghe nói qua.”

Mộ Phi Sát cúi thấp đầu, nhẹ giọng đáp: “Gia gia, Sắt Nhi đã làm phụ kỳ vọng của người.”

“Không trách được người chuyện mất Hồn Nguyên Lực, ta đây cũng rất đau lòng. Hôm sau ta đi thỉnh mấy ngã ngự y thay người xem bệnh.” Mộ Thiên Hạc khoát tay, quay đầu nhìn đứa cháu gái tràn đầy yêu thương.

Đi tới cái thế giới này, ngoại trừ Mộ Ngôn cùng Vân Nhược Lan, tựa hồ không còn người nào trò chuyện ôn hòa cùng mình như vậy, Mộ Phi Sát không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chứng kiến mặt mũi gia gia tràn đầy nhu hòa, trong nội tâm cũng không khỏi âm áp, ôn nhu nói: “Tạ ơn gia gia đã hao tâm tổn trí.”

Mộ Thiên Hạc có chút không để ý nhiều đến lời cảm ơn của Mộ Phi Sát mà tiếp tục hỏi: “Sắt Nhi, sau khi hồi phủ thì đã có ý định gì chưa?”

Ý định? Vấn đề này được hỏi lên làm Mộ Phi Sát có chút sững sờ, nàng hiện tại không thể trở thành Hồn Sư, còn có thể có ý định gì? Chậm rãi lắc đầu, tâm Mộ Phi Sát vừa mới cảm thấy âm áp một chút nay lại tràn đầy bất an, chẳng lẽ...?

“Đầu xuân sang năm, con đã mười bốn tuổi, thường ngày gia gia quan tâm con quá ít, nay ta sắp xếp cho con một mối hôn sự có được không?” Mặc dù là lời hỏi thăm, nhưng hàm nghĩa sau lưng lời nói lại làm cho Mộ Phi Sát không rét mà run, quả nhiên nàng phải lập gia đình ở tuổi này sao?

Không đợi nàng trả lời, Mộ Thiên Hạc vuốt cằm râu dài, từ từ nói: “Nhị công tử trong nhà Ninh thượng thư hiện giờ còn chưa có hôn phối, tuy người này thân thể quanh năm bệnh tật, nhưng cũng có phẩm hạnh không tệ. Ngày trước ta cùng Ninh thượng thư có cùng nhau trao đổi, có ý muốn hai nhà chúng ta kết thông gia, Sắt Nhi suy nghĩ như thế nào?”

Mộ Phi Sát suy nghĩ nhanh chóng, mọi móc trong trí nhớ thông tin về Nhị công tử Ninh gia kia, nhất thời im lặng. Ninh phủ Nhị thiếu gia Ninh Lạc, nghe nói cũng có tài văn chương, đáng tiếc bệnh tật quán thân từ nhỏ, năm nay mới chỉ mười bảy tuổi, lại như một lão già suốt ngày nằm trên giường bệnh.

Ninh San cùng Ninh Lạc là huynh muội cùng cha khác mẹ, Ninh San đối với người huynh trưởng quanh năm đau ốm rất là khinh thường. Hồi trước khi cùng Mộ Phi Sát nói đến đều xem như người đã chết, nguyên nhân đơn giản là mẫu thân Ninh Lạc chính là nữ tử thanh lâu nổi danh nhất Hoàng Thành.

Nghe nói sau khi mẫu thân hương tiêu ngọc vẫn mới được đưa về Ninh phủ, xuất thân hèn mọn cùng với thân thể suy nhược ốm yếu làm cho Ninh Lạc có một khoảng thời gian ở Ninh phủ không được tốt lắm. Nhưng Ninh thượng thư nhớ tới nữ tử năm đó xinh đẹp tuyệt luân, cùng nàng trải qua những tháng ngày phong hoa tuyết nguyệt, nên đã ban cho Ninh Lạc một tiểu viện ở trong phủ để Ninh Lạc an dưỡng. Dân già, mọi người cũng tựa hồ quên trong Ninh phủ còn có một vị Nhị thiếu gia.

Đây là muốn gán ghép hai cái bánh bao lại cùng một chỗ, đây là muốn tạo ra chuyện cười cho thiên hạ? Mộ Phi Sát oán thầm một hồi, đối với vị hôn phu như Lâm Đại Ngọc kia quả thật không biết nói gì!

Đây có lẽ là sự kiện như “máu chó nhất” mà nàng gặp phải từ khi xuyên không đến đây, hoặc là nhẫn nhục chịu đựng, hoặc là phản kháng, nhưng tình cảnh của nàng hiện giờ mà phản kháng thì không biết sẽ bị rơi vào hoàn cảnh nào? Âm thầm cân nhắc kỹ lưỡng, Mộ Phi Sát cẩn thận trả lời: “Gia gia, tỷ tỷ còn chưa gả, ca ca cũng chưa tìm được mối lương duyên, nay Sắt Nhi lại mạo muội hứa hôn trước, có hay không thỏa đáng a?”

“Mong muốn của Thanh Vân là muốn vào cung, cha người đã hướng ta bảo đảm việc này. Tháng sau bề hạ sẽ vì thiên hạ mà tổ chức Bách Hoa Yến, Thanh Vân cũng coi như có tư chất, ít nhất cũng được tuyển làm phi. Mộ Ngôn trở thành Hồn Sư là chuyện sớm muộn, tạm thời không thể lấy việc hôn sự để trói buộc hắn. Cho nên Sắt Nhi không cần phải lo lắng chuyện này, nếu con đáp ứng, đợi cho Bách Hoa Yến qua đi, ta sẽ cùng Ninh đại nhân định ra ngày lành để kết thân.”

Mộ Thiên Hạc trầm giọng nói, không cho Mộ Phi Sát có cơ hội từ chối, nhưng khi nhìn vào ánh mắt nàng lại mang theo nhân nhượng ý nghĩ thương xót. “Sắt Nhi, tuy nói Ninh Lạc thân thể không tốt, nhưng hắn cũng là một nam nhân tốt. Tính tình của người lại nhu thuận, ngoan ngoãn, dù đi đâu cũng không tránh được bị người ta chỉ trích, không bằng chọn người có gia thế thích hợp, lại không bị tướng công khi dễ, như vậy mới có thể khiến gia gia yên tâm a!”

Chính mình lại hiểu lầm hảo tâm của gia gia sao? Mí mắt Mộ Phi Sát hơi rủ xuống, thấp giọng nói: “Gia gia, nếu như Sát Nhi may mắn tìm về được Hồn Nguyên Lực, thì con cũng được chuyển tâm tu luyện như ca ca sao?”

Mộ Thiên Hạc có chút kinh ngạc nhìn qua cháu gái nhà mình, trong lòng thương tiếc càng sâu, hắn sao lại không biết nàng vẫn không cam lòng cùng luôn chờ mong. “Sát Nhi, ở Thiên Hồn học viện, cao thủ nhiều như vậy mà cũng không thể lấy lại Hồn Nguyên Lực được cho ngươi, ngươi cũng đừng mãi phiền lòng về chuyện này.”

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Mộ Phi Sát, lão giả lại nói tiếp: “Ninh đại nhân cũng vì Ninh Lạc mà mua một tòa viện nhỏ ở Khánh Vũ Thành, mặc dù ngươi xuất giá nhưng không phải chịu những thị phi trong Ninh phủ. Sát Nhi, ta thấy Ninh lạc rất tương xứng với ngươi a.”

Ngụ ý đơn giản là nàng bắt buộc phải lập gia đình a. Thiếu nữ dưới đáy lòng hừ nhẹ, không ai có thể quyết định vận mệnh của nàng, cái gì mà nữ tử ở Huyền Hồn đại lục phải xuất giá lúc mười bảy mười tám tuổi, chưa nói đến nếu trở thành Hồn Sư thì sẽ được tự do lựa chọn đối tượng để hôn phối. Nếu thật sự không thoát khỏi sự sắp đặt này, thì nàng cần có thời gian âm thầm mà đem cuộc hôn nhân này chôn vùi a!

“Gia gia, khẩn cầu người đáp ứng với con một việc, nếu như con có thể khôi phục được Hồn Nguyên Lực, xin cho phép con được tự do lựa chọn tương lai cho mình.” Mộ Phi Sát nói, cũng làm cho Mộ Thiên Hạc vừa hồ thẹn lại vừa chua xót.

“Cũng tốt, mẫu thân ngươi đã mất sớm, ta và phụ thân ngươi lại thường xuyên bị chính vụ quán thân, không chú ý đến cuộc sống của ngươi nhiều được, chỉ hy vọng việc hôn nhân này có thể đem đến cho ngươi chút khoái hoạt, cũng không uổng công mẹ ngươi trước khi lâm chung đã giao phó a.”

Mộ Thiên Hạc còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, nhưng Mộ Phi Sát lại ngửi được mùi không tầm thường. Bất quá, tại sao nữ nhi của người mà sớm chiều cùng chung chăn gối với mình (phụ thân) lại vô cùng chán ghét, nhưng lại làm cho Mộ gia chủ ân cần như vậy?

Nghĩ ngợi càng sâu, nhưng Mộ Phi Sát vẫn không để lộ ra nửa phần thanh sắc, dù thật tình hay giả dối, nhưng nàng chung quy vẫn sẽ giữ trong lòng, đợi trước khi nàng khôi phục được Hồn Nguyên Lực thì hết thảy đều phải cẩn thận.

Thản nhiên cười, Mộ Phi Sát ôn nhu nói: “Gia gia, người đối với Sát Nhi thương tiếc, Sát Nhi vô cùng cảm kích. Nếu thật không có cách nào thực hiện được ước muốn của con, thì kính xin gia gia hao tâm tổn trí an bài.”

Lão giả thỏa mãn gật đầu, vỗ nhẹ đầu nhỏ của Mộ Phi Sát, hai người lại nói đến những chuyện khác. Phía sau cách đó không xa, bọn hạ nhân nhìn thấy lại giống như khung cảnh hiền hòa của hai ông cháu, trong nội tâm lại có chút hiểu được. Chỉ sợ vị Tam tiểu thư không được chào đón này muốn xoay người a!

Cùng với Mộ Thiên Hạc nói chuyện xong, Mộ Phi Sát trở về tiểu viện của mình, ngự y mà Mộ Thiên Hạc mời cũng đến, Mộ Ngôn cũng có mặt trong tiểu viện của nàng. Đúng như dự đoán, Vương ngự y cũng nói Hồn Nguyên Lực của nàng không thể khôi phục được, sau đó cũng được Mộ Ngôn ban cho chút quà đáp lễ, thỏa mãn rồi đi.

Biết rõ Mộ Ngôn mấy ngày nay bồn ba mệt nhọc, giờ lại buồn vì chuyện của mình, Mộ Phi Sát đành ngồi hằn huyên tâm sự với Mộ Ngôn, từ chuyện buồn bán đến tán dóc chuyện ở nhà, nhưng lại không hề nhắc đến chuyện đính hôn mà gia gia nói với nàng.

Sau khi tiễn Mộ Ngôn, Mộ Phi Sát tắm rửa thoải mái, nàng lại ra lệnh cho Hương Liên không được tới gần phòng ngủ của mình, sau đó lại tiếp tục ăn vào Bách Ngưng Đan mà Vân Nhược Lan đưa cho nàng. Mộ Phi Sát lại bắt đầu nhập định trong không gian lạ lẫm, trong lòng nàng quả thật mang vài phần sốt ruột, bởi vì từ hôm đầu tiên dùng Bách Ngưng Đan lấy lại được dị năng thì Hồn Nguyên Châu lại không có tiến triển gì!

Cảm nhận Hồn Nguyên Châu trong cơ thể vẫn xám xịt, Mộ Phi Sát không khỏi thở dài. Chữa trị Hồn Nguyên Châu là một quá trình lâu dài, không nắm chắc thì không thể tùy tiện làm xằng bậy, nếu không thì xảy ra chuyện không ai biết được. Nàng cũng không muốn đem vận mệnh của mình phó thác cho người khác, mặc dù Mộ Ngôn thật sự là một vị huyênh trưởng vô cùng thương yêu muội muội, nhưng nếu phát hiện ra trong thân thể muội muội lại là một cô hồn đến từ thế giới khác thì tình cảnh của nàng lại càng nguy hiểm.

Chính mình có phải không thể mở rộng lòng để tin nhiệm người khác, Mộ Phi Sát than nhẹ. Lần này nàng nhập định vì suy nghĩ lung tung nên không mang lại hiệu quả gì, dứt khoát nằm chết đi trên giường. Nàng cũng không phải làm bằng sắt, mặc mưa lại bị nhiễm lạnh, mặc dù đầu không có dấu hiệu nóng lên, nhưng từng cơn mệt mỏi vẫn xâm nhập.

Con buồn ngủ ập đến nhanh chóng, trong lúc mơ hồ Mộ Phi Sát hỗn loạn nghĩ: mới hồi phủ ngày đầu tiên mà đã như vậy, tiếp theo lại còn phải đối phó với hôn sự sắp đặt không thể không nghe theo, Mộ Phi Sát ngươi thật đúng là luôn bị vận rủi quán thân a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Ở Mộ phủ ngày thứ hai, sau khi bị gia chủ giáo huấn, Đại phu nhân ở phòng lớn Tú Cầm phái tỷ nữ thiếp thân hạ mình đến hỏi những thứ Tam tiểu thư cần. Mộ Phi Sát nhìn trong tủ quần áo của mình không có mấy bộ quần áo cùng đồ trang sức, liền hiểu vì sao hôm qua Hương Liên khi kéo rách váy

nàng lại khăn trương như vậy.

Mộ Phi Sát tất nhiên không khách khí liền yêu cầu mấy bộ y phục hợp ý mình, tỳ nữ bên người Đại phu nhân Hương Thúy kia rõ ràng nhìn nàng với con mắt khinh thường, Mộ Phi sát không thèm để ý, tiếp tục dùng bút viết lên những thứ mình yêu cầu.

“Tam tiểu thư, ngươi muốn những thứ này để làm gì?” Hương Thúy lớn tiếng như làm việc nghiêm chỉnh, chính là dưới khóe mắt lại lộ ra vẻ không thoải mái.

Mộ Phi Sát nghiêng đầu liếc mắt nhìn tỳ nữ mở miệng đầy bất kính nói: “Chuyện tình của chủ tử, từ khi nào đến phiên nô tỳ như ngươi thắc mắc?”

Hương Thúy nghẹn giọng, không nói được lời nào, Tam tiểu thư trước mắt mặt đầy sương lạnh chưa từng thấy qua, khí thế cáo mượn oai hùm tức thì tiêu tán không còn. Mộ Phi Sát cũng không thèm để ý đến nô tài dùng mắt chó nhìn người kia, dặn dò Hương Liên: “Hương Liên, ngươi đi thỉnh Lâm quản gia đến đây một chuyến.”

Hương Liên lĩnh mệnh bước nhanh ra ngoài, Mộ Phi Sát trầm giọng nói với Hương Thúy: “Những gì ta nói đều nhớ kỹ?”

“Nô tài đều nhớ kỹ, người còn cần gì nữa không?” giọng nói Hương Thúy không tự giác kính cẩn, tính tình Tam tiểu thư biến hóa làm cho tiểu lâu la như các nàng bất ngờ, khó trách Đại phu cứ hay lăm bầm trời giáng hồng vũ.

“Ghi nhớ là tốt rồi. Thay ta hướng Đại phu nhân tạ ơn một tiếng, thân thể ta không khỏe, không thể tự mình nói lời cảm tạ, thỉnh nàng thứ tội.” Lời nói Mộ Phi Sát chứa đựng ý cười trào phúng, ngạo nghễ nhìn nô tài bình thường luôn ý thể hiếp người, lời nói còn có ý vị thâm trường.

Sau khi Hương Thúy sợ hãi cáo lui, Mộ Phi Sát cũng nghênh đón Lâm quản gia – người quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ. Lâm quản gia là người đi theo Mộ Thiên Hạc lâu nhất, nên đối với đứa cháu chủ tử mình yêu thích như lòng bàn tay này cũng có thái độ vài phần cung kính, Tam tiểu thư trong lòng Lão thái gia có địa vị nổi bật, thái độ đối với nàng cũng tương đương hiền lành.

Về tình cảnh của Mộ Phi Sát, Lâm quản gia cũng bắt đầu đi. Lão thái gia lúc trước luôn bận rộn chính vụ, trên mình còn có mấy chủ tử nham hiểm cản trở, Tam tiểu thư ăn không ít đau khổ, mà mình trước mặt lão thái gia không nói thật, nói đến đây cũng thật có lỗi với vị tiểu thư này, liền nhỏ nhẹ hỏi: “Tam tiểu thư, người gọi ta tới, không biết có việc gì?”

“Lâm quản gia, phải làm ngài đến đây một chuyến thật là áy náy. Vương ngự y nói thân thể ta cần phải điều dưỡng, nên đã cho ta mấy phương thuốc để dùng. Ta thấy phòng ăn trong phủ lại bận rộn, đang nghĩ muốn trong viện mình có một phòng ăn riêng. Kính xin ngài đem Phú Quý đến nội viện của ta, giúp ta điều dưỡng tốt thân thể sau đó sẽ trả lại cho ngài.”

Mộ Phi Sát nhàn nhạt nói, giữa lông mày thỉnh thoảng còn hiện ra tia tinh duệ, làm Lâm quản gia ngạc nhiên một trận. Điều một người phụ bếp không phải việc lớn, chỉ là trong một tiểu viện nhỏ lại có một phòng bếp riêng, tựa hồ không được hợp quy củ, Lâm quản gia thầm nghĩ thanh âm, cung kính nói: “Người xem chuyện này có hay không nên hỏi ý kiến của lão thái gia?”

“Lâm quản gia, ngài cứ theo như lời Sát Nhi mà bẩm báo lại với gia gia. Nếu không thì lát nữa ta sẽ đi xin chỉ thị của gia gia. Mà Phú Quý là người phương nào? Có kinh nghiệm làm đồ ăn sao? Sát Nhi, hay là đổi người khác tốt hơn đi.” Thanh âm trong trẻo truyền đến, Mộ Ngôn mỉm cười đi vào, đánh giá muội muội có khí sắc không tệ, gật đầu có chút hài lòng.

Cung kính hướng Nhị thiếu gia hành lễ, Lâm quản gia có vẻ hơi khó xử nói: “Phú Quý bất quá chỉ là một phụ bếp nho nhỏ mà thôi, Tam tiểu thư muốn hẳn tới hầu hạ, quả thật có chút không thích hợp, nếu không ta sai Thường Quý tới hầu hạ người?”

Có người xuất đầu chính là bớt lo được nhiều việc rất nhiều, Mộ Phi Sát nhìn Mộ Ngôn cười rạn rờ, lắc đầu: “Không cần đâu, Lâm quản gia cứ phái Phú Quý tới đây là được rồi, ta đã hướng Đại Nương đề cập đến những vật dụng cần thiết, còn một chút đồ linh tinh khác sau thì khi ta xem xét lại sẽ cho Hương Liên đi báo với ngài. Thật làm phiền ngài quá!”

“Tam tiểu thư. Ngươi đừng dọa nô tài a! Bây giờ nô tài sẽ đi xử lý, hai người từ từ nói chuyện.” Lâm quản gia có chút sợ hãi, cùng Tam tiểu thư nói chuyện có một chút mà đã làm cho người ta lú lờ.

Tam tiểu thư như vậy lại làm cho người khác yêu mến. Lâm quản gia bị ý nghĩ xẹt qua đầu mình làm kinh ngạc, mang theo một chút khó hiểu khom người cáo lui, lưu lại hai huynh muội xưa nay cảm tình rất tốt đang nói chuyện với nhau.

Thấy Mộ Ngôn không nói lời nào, chỉ sững sờ nhìn chăm chăm mình, Mộ Phi Sát phì cười. Gọi Hương Liên lên dâng trà, mời Mộ Ngôn ngồi xuống ghế bên cạnh. “Là đang muốn hỏi ta vì sao lại làm vậy?”

Mộ Ngôn lắc đầu, gương mặt tuấn đạt hiện lên vẻ phiền não. Chỉ mở miệng hỏi: “Phú Quý kia là người phương nào? Có thể tin sao?”

Lòng dạ hai người đều biết rõ chuyện gì, nhưng cũng không nói thẳng ra, Mộ Phi Sát nhẹ nhàng cười: “Ta nhớ hẳn nấu ăn cũng không tệ, bất quá ta cũng không có yêu cầu cao, có thể ăn được là tốt rồi. Phú Quý là người không có bối cảnh, ở bên ta vừa vặn lại phù hợp.”

“Sát Nhi, ngày mai ta phải lên đường đến Thiên Hồn học viện, nếu không hay là ngươi cùng ta dời đi.” Mộ Ngôn cảm thấy hối hận khi đưa muội muội trở về nhà, hẳn thật không nghĩ tới mới ngày đầu tiên thôi mà muội muội đã bị chịu khi dễ như vậy.

Khẩu khí như đang cùng tiểu tình nhân thương lượng bỏ trốn a! Mộ Phi Sát nhất thời buồn cười, âm điệu cũng trở nên nhu hòa hơn: “Đừng lại vì ta mà hao tâm tổn sức nữa. Việc cấp bách bây giờ là chuyện tu luyện của ngươi, hãy tĩnh tâm mà tu luyện a. Còn ta bây giờ cũng không còn là Tam tiểu thư

như trước kia nữa, ta sẽ biết bảo vệ tốt mình.”

Lông mày Mộ Ngôn cau lại, lo lắng nói: “Sắt Nhi, người dù sao cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược, lại mất đi Hồn Nguyên Lực, ngàn vạn lần đừng có chống đỡ.”

Thiếu nữ cười nhẹ, vừa định nói thêm điều gì, nghiêng mắt nhìn đến Hương Liên đang dẫn vào một thanh niên có khuôn mặt chất phác, hướng bọn họ vẫy tay, thân thiết nói: “Phú quý, những ngày qua người sống tốt không?”

“Nhị thiếu gia, tam tiểu thư, Phú Quý xin thỉnh an hai vị. Nô tài sống rất tốt, tạ ơn Tam tiểu thư quan tâm.” Phú Quý khom người đáp lễ, gương mặt tươi cười quen thuộc của Tam tiểu thư cũng lây sang hắn, vẻ mặt ngu ngơ gãi đầu.

Phú Quý chính là một hài tử chất phác, ở Mộ phủ chỉ là một hạ nhân cấp thấp, theo lý thuyết thì không có quan hệ gì với Mộ Phi Sắt, nhưng năng với người này có cơ duyên xảo hợp thật sự rất kỳ diệu. Năm nàng bảy tuổi, hôm đó là ngày giỗ của mẫu thân, nàng lại trốn vào một góc mà khóc thút thít, lúc ấy gặp được Phú quý mới tiến phủ không bao lâu, hắn dùng một miếng bánh hoa quế đã làm nàng ngừng khóc, từ đó về sau liền nhớ đến tay nghề của vị tiểu ca này, ngẫu nhiên biết được Hương Liên cũng từng ăn đồ ăn của hắn làm, đối với tay nghề của hắn khen không dứt.

Thường xuyên qua lại, Phú Quý lại thành hạ nhân đối xử tử tế nhất đối với Mộ Phi Sắt, phần nhân tình này, làm Mộ Phi Sắt đang trong tình cảnh khó khăn mà nhớ đến hắn, mặc dù thân phận hắn chỉ là một hạ nhân cấp thấp mà thôi.

“Phú Quý, Sau này người ở trong viện hầu hạ làm điểm tâm cho Tam tiểu thư. Tam tiểu thư là chủ tử duy nhất của người trong Mộ phủ, nhớ kỹ chưa?” Mộ Ngôn mới chỉ mười sáu tuổi, lại nói chuyện như một trưởng giả, tư thế không gợn tự uy làm Mộ Ngôn như có một phong thái khác.

Dù sao Phú Quý cũng làm hạ nhân ở Mộ phủ sáu năm, tuy bình thường thật thà chất phác, nhưng cũng không phải ngu dốt, nghe ra ẩn ý của Nhị thiếu gia, cung kính đáp: “Phú Quý nhớ kỹ đại ân của Tam tiểu thư, chắc chắn sẽ dùng tấm lòng của mình để hầu hạ tiểu thư. Nhị thiếu gia, xin người an tâm.”

“Như thế rất tốt! Đúng lúc bây giờ đã đến giờ ăn trưa, người cùng Hương Liên đi chuẩn bị chút đồ ăn, hôm nay ta sẽ lưu lại trong viện cùng Tam tiểu thư dùng bữa.” Mộ Ngôn mỉm cười nói, lời nói sắc bén khi này đã được thay bằng khuôn mặt ôn nhuận như ngọc.

Hai người lĩnh mệnh lui ra, Mộ Ngôn lại lộ ra nghi hoặc nhìn muội muội mình, ôn hòa hỏi: “Sắt Nhi như thế nào lại biết ở phòng bếp lại có người tên Phú Quý?”

“Cơ duyên xảo hợp mà thôi.” Mộ Phi Sắt nhẹ nhàng uống một ngụm trà hoa quế, có chút nhú mày. Cái thân thể này thật đúng là khẩu vị chỉ có một, chỉ có thể sử dụng hoa quế mà thôi, đây cơ hồ là hương vị mà nàng yêu thích nhất.

“Hắn chịu ân của muội sao?”

“Xem như thế đi. Ba năm trước vào thời điểm mẹ hắn mất, ta có cho hắn một lượng bạc.” lời nói nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, nàng như thế nào lại không biết bản thân lúc trước cũng từng trải qua một đoạn thời gian phải nhịn ăn nhịn mặc.

Mộ Ngôn cũng biết lúc trước mẫu thân mình cắt xén đi bao nhiêu ngân lượng mỗi tháng của muội muội, tuy một lượng bạc so với số ngân lượng chi tiêu khổng lồ ở Mộ phủ không đáng là gì, nhưng đối với một Tam tiểu thư bị ghét bỏ như nàng mà nói, đó cũng coi như một khoản tiền không nhỏ a! Mộ Ngôn than nhẹ, vỗ vỗ đầu muội muội: “Sắt Nhi chính là tâm quá lương thiện a!”

Vừa dứt lời, Mộ Ngôn liền từ trong ngực mình móc ra một túi gấm, đặt nhẹ trong tay Mộ Phi Sắt, nhu hòa dặn dò: “Cái này người hãy giữ kỹ, đừng để cho mẫu thân ta cùng tam nương nhìn thấy.”

Cầm trong tay túi gấm, Mộ Phi Sắt cảm nhận được trong túi không phải bạc, vẻ trong tay lại có cảm giác chắc nịch, ngân phiếu??? Mộ Phi Sắt không nóng lòng mở ra, trở tay đặt túi gấm trở lại trong tay Mộ Ngôn, nhân dịp nói: “Đi bên ngoài không có bạc phòng thân thì không được, đều cho ta thì người dùng cái gì?”

“Không quan trọng, đây là ngày thường ta được trưởng bối ban thưởng, còn có học viện ban thưởng. Ta cũng không phải loại công tử quần áo là lượt, cũng không nên dùng nhiều tiền như vậy! Muội nếu không nhận, thì ca ca sẽ thương tâm a!”

Mộ Ngôn bĩu bĩu môi nói, hiếm khi thấy hắn có tính trẻ con như vậy, làm Mộ Phi Sắt mỉm cười, nhẹ nhàng nắm tay Mộ Ngôn nói: “Cám ơn người, ca ca!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Bữa ăn cùng muội muội tại nội viện có lẽ sẽ là bữa ăn ngon nhất trong khoảng thời gian sắp tới của Mộ Ngôn. Đơn giản là Phú Quý rất có tài nấu nướng, thậm chí muội muội quả nhiên có ánh mắt tinh tường, trong nội tâm Mộ Ngôn càng vui mừng.

Thanh âm Mộ Phi Sát gọi ca ca vừa nhẹ nhàng lại vừa dịu dàng, Mộ Ngôn nghe được mà tâm như nở hoa. Mong muốn được muội muội gọi như vậy đã rất lâu rồi, tuy không hiểu sao lúc đông người lại không chịu gọi mình như vậy, nhưng đúng là muội muội mà mình yêu thương nhất đã trở lại rồi.

Về vui mừng của Mộ Ngôn được Mộ Phi Sát khắc sâu dưới đáy mắt, trong lòng lại hiện ra những cảm xúc lẫn lộn. Trong những ngày vừa qua, vị huynh trưởng này đã chăm sóc cho nàng rất chu đáo, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng, tuy vẫn không thừa nhận thân phận của Mộ Ngôn, nhưng có lẽ nàng thật đã đem Mộ Ngôn trở thành người mà mình muốn dựa vào. Sự yêu thương của Mộ Ngôn chính mình làm sao có thể ngăn cản được, tuy chính bản thân mình cũng đang cố gắng kìm nén tình cảm. Mặc dù lúc trước nàng đã ném qua đủ vị cay đắng ngọt bùi của cuộc sống, như thế nào lại có thể thờ ơ với tấm lòng ân cần của vị huynh trưởng nhiệt tình này.

Đã qua nhiều năm nên những chuyện không vui lúc trước cũng dần quên hết, tâm tình Mộ Phi Sát có lẽ từ giờ phút này cũng thay đổi. Đã có cơ hội để sống lại, thì không thể nào không để ý tới người có thiện ý đối với mình.

Không khí nói chuyện hòa hợp bao trùm hai huynh muội chấm dứt khi người của Đại phu nhân tới thông báo muốn gặp Mộ Ngôn. Sau khi tiễn Mộ Ngôn đi, Mộ Phi Sát gọi Hương Liên cùng Phú Quý đến để dặn dò một số chuyện, hai người trong lòng sợ hãi than quả nhiên tâm tính của Tam tiểu thư chuyển biến không nhỏ, có lẽ về sau cuộc sống của bọn họ sẽ sang một trang mới a!

“Tiểu thư, ngày mười sáu tháng này là ngày giỗ của Nhị phu nhân. Người hàng năm đều đến chùa Kỳ Bình để thắp nhang, nô tỳ sẽ chuẩn bị trước những vật dùng cần thiết!” Hương Liên nhớ kỹ lời dặn dò của Mộ Phi Sát, nhẹ giọng xin chỉ thị.

“Tốt, đi chuẩn bị đi! Đúng rồi, nơi ở của mẹ ta bấy lâu nay có người quét dọn không?” Mộ Phi Sát cẩn thận suy nghĩ, ngày giỗ mẫu thân là ngày mai, gần đây đáp ứng lời nói của Hương Liên, cũng thuận tiện hỏi về nơi ở của mẫu thân mà từ lúc về đến giờ mình chưa tiến vào.

Hương Liên có chút lo lắng liếc nhìn nàng, thanh âm như muỗi kêu, lí nhí nói: “Cách đây không lâu, Đại phu nhân cùng Tam phu nhân đã đem nơi đó khóa lại, nói là sợ lão gia nhìn thấy nơi Nhị phu nhân sống hàng ngày lại sinh thương tâm.”

Mộ Phi Sát nhíu mày, trầm tư không nói. Nàng đối với vị mẫu thân tựa thiên tiên trong trí nhớ tựa hồ không có quá nhiều cảm xúc, nhưng nàng ảm ảm cảm thấy thân phận của vị mẫu thân quốc sát thiên hương này còn cần phải suy tính lại. Thái độ của Mộ Thiên Hạc lại mơ hồ cung kính, mà thái độ của Mộ Thiếu Hoa lại không rõ ràng, làm cho nàng càng ngày càng nghi hoặc vị mẫu thân này không thôi.

“Tới nơi ở của mẫu thân ta xem một chút!” Trái lo phải nghĩ, nàng hy vọng có thể từ nơi ở của mẫu thân nhìn ra chút dấu vết, không đợi Hương Liên cùng Phú Quý suy nghĩ, nàng đã nhẹ nhàng bước chân hướng cửa viện đi tới.

Hiện tại trời lại róc rách mưa phùn, Hương Liên dè dặt che ô cho Mộ Phi Sát, Phú Quý chạy ở phía sau, xuyên qua hoa viên lót đá cẩm thạch, ba người đi thẳng tới nơi hậu viện đang khóa chặt. Trên cửa đề to ba chữ rồng bay phượng múa – Bích Lạc viện, bởi vì trôi qua nhiều năm tháng, từng nét chữ đỏ thắm trở nên ảm đạm không thôi, nhìn xuyên qua khe cửa, cảnh khô lá rách chất đầy sân, làm Mộ Phi Sát cau mày.

“Phú Quý, đập khóa này cho ta.” Không biết có phải trí nhớ trước kia ảnh hưởng đến tâm tính của mình hay không, mà vừa nãy chính mình đối vị mẫu thân này có thái độ nghi ngờ, nhưng hiện giờ nàng lại có chút khó chịu, giọng điệu cũng trở nên đông cứng.

Phú Quý đối với mệnh lệnh của tân chủ tử đương nhiên là thuận theo, thuận tay nhặt một tảng đá, đang muốn nhắm thẳng khóa đồng đập xuống, lại nghe một tiếng thét lớn: “Dừng tay lại! Ở đâu lại ra một nô tài giương oai ở đây?”

Thanh âm bén nhọn làm chủ tử ba người xoay lại, thấy Mộ phủ Tam phu nhân xuất hiện trong tầm mắt ba người, người lên tiếng đúng là Tam phu nhân xinh đẹp cùng tỷ nữ Hương Hạnh. Mộ Phi Sát khép nhẹ tròng mắt, có chút khom người: “Tam nương.”

“Còn tưởng là nô tài nào không hiểu chuyện giấu võ giương oai, nguyên lai Sát Nhi cũng ở đây a.” Tam phu nhân cười nhẹ, một thân quần áo phấn hồng làm nàng ta nổi bật lên về xinh đẹp, hoàn toàn không nhìn ra nàng ta đã có một hài tử tám tuổi.

Nhẹ nhàng cất bước đến trước mặt Mộ Phi Sát, lỗ mũi hướng lên trời nhìn hai người của nàng hành lễ, thân thủ giả bộ giờ lên, cổ tay lại phát ra tiếng leng keng rung động của vòng tay, giống như trong lúc khí trời âm trầm lại bất ngờ tạo nên một chút đường vòng cung chói mắt, thanh âm kiều ngạo hỏi: “Sát Nhi vì sao lại muốn vào Bích Lạc viện?”

“Ngày mai chính là ngày giỗ của mẫu thân ta, ta muốn tới nơi ở của mẫu thân để dọn dẹp.” Mộ Phi Sát đáp lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, lạnh nhạt nhìn thái độ kiêu căng của Tam phu nhân, không dấu vết hướng phía trước dịch sang một bước, đem Hương Liên đang sợ hãi che ở phía sau.

“Viện của Nhị tỷ chính là Đại tỷ phân phó người khóa lại, Lão Thái gia cùng Lão gia cũng không có phản đối. Tam nương biết người muốn làm một nữ tử hiếu thuận, mẫu thân người dưới cừu tuyên biết được tâm ý này của người là tốt rồi, người cần gì phải trở mặt với Đại nương của người a!” Thanh âm quyến rũ vang lên, trong giọng điệu còn mang theo chút mềm yếu, nghe như lời nói như cực kỳ thương cảm, lại mang theo ý nghĩa đắc ý không rõ.

Khóe miệng Mộ Phi Sát khẽ nhếch, hơi hột nói: “Sát Nhi vẫn cảm thấy không nên chỉ thể hiện bằng lời nói, cần phải dùng hành động mới thể hiện rõ hiếu đạo. Thật uống phí lời người dạy bảo, thỉnh Tam nương thứ lỗi.” Vừa dứt lời, nàng ra hiệu cho Phú Quý, thật thà dựa vào lời nàng phân phó bắt đầu dùng đá nện xuống ổ khóa.

Hành động này đúng là chọc giận Tam phu nhân xưa nay luôn hoành hành ngang ngược trong phủ, Hương Hạnh đứng bên người cũng đoán được tâm tình của chủ tử, lập tức quát: “Nô tài kia thật to gan, người nào cho người đập khóa? Không nghe thấy lời nói của Tam phu nhân sao?”

Phú Quý cũng không thèm để ý tới, chỉ có hăng hái nện xuống ổ khóa. Hương Hạnh cũng có thể so với Hương Thúy bên người Đại phu nhân bình thường

ý vào chủ nhân mình nên điều ngoa, thấy Phú Quý hồ hững không để ý đến lời nói của mình, không nghĩ ngại gì dậm chân xông lên phía trước, nhưng không ngờ bị một bóng dáng mảnh khảnh ngăn lại.

“Hôm qua ta còn cho rằng Hồng Thư không biết ăn nói là do thầy hấn không có dạy tốt, hôm nay xem ra chính là nô tài bên cạnh người Tam nương cũng không hiểu sự tình a!” Mộ Phi Sát nói, thần sắc lạnh lẽo làm cho Hương Hạnh không khỏi rét run.

Hương Hạnh ý có chủ nhân của mình, vứt bỏ sợ hãi nói: “Tam tiểu thư, lời này của người là ý gì? Phu nhân đã nói nơi này không thể vào, người còn sai một nô tài thấp hèn đập khóa, đây không phải là...”

Không để nàng ta nói xong, Mộ Phi Sát lạnh lùng cắt đứt lời nói: “Ta nói người không hiểu chuyện chính là người! Ta đường đường là Mộ phủ Tam tiểu thư, ai dạy người có thể nói chuyện như vậy với chủ tử? Mở miệng ra là nói một tiếng ‘người’, người cho là ta và người là ngang hàng sao? Nơi này chính là nơi ở khi xưa của mẫu thân ta, làm chuyện tròn đạo hiếu là chuyện kinh thiên địa nghĩa. Quy củ của Mộ phủ là lấy chữ hiếu làm đầu bị các người ném ở chỗ nào rồi?”

Lời nói sắc bén làm mọi người trợn mắt há mồm, đặc biệt là Tam nương đang hoảng hốt. Ánh mắt Mộ Phi Sát khinh thường đảo qua Hương Hạnh, rồi xuống gương mặt kiêu diễm của Tam nương, hời hợt nói: “Tam nương, lưu lại bên người một nô tỳ không hiểu chuyện như vậy, có hay không làm hỏng danh tiếng của Tam nương! Như người biết, gia gia coi trọng nhất là hiếu đạo, nếu là biết ta đang làm tròn chữ hiếu, mà lại bị ngăn cản, chỉ sợ ngay cả phụ thân cũng không nể được lửa giận của gia gia a!”

Tam nương xưa nay mềm mại nhanh nhẹn, lời ngon tiếng ngọt nên luôn lấy được niềm vui của Mộ Thiếu Hoa, từ trước đến giờ cũng chưa từng chịu thiệt trước người của Đại phòng, thế nhưng hôm nay lại bị Mộ Phi Sát làm cho nghẹn họng không nói được lời nào.

Hung hăng trừng mắt Tam tiểu thư nhìn không thấu được trước mắt, Tam phu nhân không cam lòng liếc mắt nhìn Hương Hạnh, thanh âm lẫn theo vài phân chối tai: “Ngu xuẩn, còn không cho ta cút trở về, muốn đứng đó làm xấu mặt ta sao? Đêm nay phạt người quỳ trước cửa, không được phép của ta không được vào.”

Mộ Phi Sát không quan tâm hai người ta diễn trò gì, nghe thấy tiếng rầm rắc của ổ khóa phía bên Phú Quý, biết hấn đã hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của mình giao cho, trong lòng cũng có chút thỏa mãn, hướng tam nương khẽ cúi đầu, cười nhạt nói: “Tam nương, ta không thể cùng ngài nói chuyện phiếm nữa, Sát Nhi cáo lui.”

Nói xong liền dẫn hai người đẩy cửa đi vào, lưu lại Tam phu nhân như ngu ngốc nhìn theo dưới mưa. Tức giận đến nghiến răng nghiến lợi mà không làm được gì, không ngừng dùng tay vò nát khăn tay bằng lụa. Đang trong lúc không có chỗ nào để phát tiết, một nô tỳ khác bên người sợ hãi nhắc nhở vài câu, trông mắt đẹp chợt lóe lên tinh quang.

Mộ Phi Sát, người quả là thay đổi không ít a! Tốt, bản thân ta cũng muốn nhìn xem, người dám cầm cái hiếu đạo của người tới dọa ta, vậy phải xem làm sao người thoát được kiếp này a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Đập vào trong mắt Mộ Phi Sát là khung cảnh hoang vu làm tâm tư nàng có chút rung động, cộng theo tiếng mưa rơi, làm cho không khí đầu thu càng thêm tiêu điều, tất cả đều được nàng thu vào mắt không sót thứ gì.

Hương Liên nhu thuận dẫn chủ tử vào phòng, nghe Mộ Phi Sát dặn dò, sau đó cùng Phú Quý quét dọn căn phòng đầy tro bụi. Mặc dù là lần đầu tiên đến căn phòng này, nhưng cảm giác thân thuộc lại chậm rãi dần dần nàng tiến đến gian phòng ngủ của mẫu thân.

Trang trí bên trong vẫn như cũ, Mộ Phi Sát có chút thôn thức, lặng yên đứng nhìn gian phòng lạ lẫm mà quen thuộc, ánh mắt cuối cùng rơi xuống án thư trên giá sách.

Tiểu thân thể này trước kia coi như cũng từng trải qua khoảng thời gian vui vẻ ở nơi này. Tuy từ lúc sinh ra cũng không quá mức thân cận với mẫu thân quanh năm nằm trên giường bệnh này, nhưng ít ra phần tình thương vĩ đại này của mẫu thân cũng khắc sâu trong trí nhớ của Mộ Phi Sát.

So với người mẹ kiếp trước của nàng vì đi theo người đàn ông có tiền khác mà bỏ lại mình, vị mẫu thân này làm cho nàng cảm thấy yêu thích hơn. Thiên Thanh, cái tên rất đẹp, người của mẫu thân cũng giống như danh tự làm người người ta khó quên. Mộ Phi Sát cũng hiểu vì sao Đại phòng cùng Tam phòng lại đối với mẫu thân mình kiêng kỵ như vậy, quá mức xinh đẹp cũng làm cho người ta sợ hãi.

Dư vị của mẫu thân mang theo chút mùi thuốc ôn hòa, Mộ Phi Sát đến gần giá sách đầy sách vở, trong lòng tràn đầy cảm thán.

“Tiểu thư, trước hết hãy để nô tỳ quét dọn sạch sẽ, rồi người lại xem đi.” Hương Liên đang bận rộn dọn dẹp, thấy tiểu thư đang đứng trước giá sách đầy bụi, vội vàng tới trước dọn dẹp.

Ừ nhẹ một tiếng, Mộ Phi Sát lui về sau hai bước, lơ đãng ngẩng đầu thì đột nhiên nhìn đến một sách cũ kỹ, lại như ẩn hiện tia sáng màu xanh lam nằng chú ý, đi tới lấy xuống, đợi Hương Liên lau sạch sẽ chiếc ghế, chầm rãi ngồi xuống đọc.

Trên trang sách ó vàng chỉ có mấy câu thơ, tinh tế xem kỹ lại từng chữ có chút manh mối gì không, nhưng hoàn toàn không phát hiện điều gì đặc biệt. Mộ Phi Sát cũng cảm thấy có lẽ mình đã quá mức nhạy cảm, đang chuẩn bị đứng dậy, thì bất chợt vòng tay đột nhiên tràn ra lục ý mờ mờ, nhanh chóng bao vây lấy cuốn sách cũ nát, chữ trên trang giấy giống như được sống lại, tự do ý di động.

Hai mắt Mộ Phi Sát tròn lên, nằng cẩn thận ngẩng lên nhìn Hương Liên cùng Phú Quý vẫn đang bận rộn lau dọn, tựa hồ bọn họ không hề phát giác được có chuyện gì khác thường.

“Hai người các người qua phòng khác dọn dẹp đi, khi nào ta gọi hãy quay trở lại.”

“Dạ vâng, tiểu thư.”

Hai người thuận theo ý của Mộ Phi Sát rời khỏi, nằng lưu ý nghe theo động tĩnh xung quanh mình, tâm tư trầm xuống nhìn theo cuốn sách không thể tưởng tượng được này, các nét chữ tự di động sắp xếp ra rất nhiều tin tức kỳ quái, nằng ngồi nhìn đến xuất thần.

“Sát Nhi, con có thể chứng kiến những tin tức trên cuốn sách này, chứng minh Hồng Quang đã nhận chủ, vì nương không biết nên vui mừng hay bi thương, quả nhiên số trời đã định. Những gì con thấy được kể tiếp nhớ kỹ không được để lộ cho ai biết nửa phần, trước khi con hoàn toàn nắm giữ được Ngự Thú Quyết, Hồng Quang sẽ mang đến tai họa không thể tưởng tượng được cho con. Hải tử, là nương xin lỗi con!”

Kinh ngạc khi nhìn thấy vài hàng chữ ngắn ngủi, Mộ Phi Sát cơ hồ muốn đem cuốn sách quăng đi ra. Trước kia cũng từng xem qua nhiều tình tiết như vậy, càng về sau càng hé lộ ra nhiều điều bí ẩn, thật như bị máu chó xối đầu a!

Hít một hơi thật sâu, nghiêng mắt nhìn xuống vòng tay không có gì đặc biệt trên cổ tay, Hồng Quang? Tên nhưng thật ra cũng rất sáng lạn, nhưng chính là cùng với vẻ bề ngoài không tương đồng. Nhưng khi nào thì đã nhận chủ? Nằng hoàn toàn không có chút ấn tượng.

Bỏ qua rồi rấm trong lòng, Mộ Phi Sát cười khổ tiếp tục xem cuốn sách vẫn đang sắp xếp lại chữ cái, rốt cục mới hoàn toàn thừa nhận thay đổi sự hoài nghi của mình với chiếc vòng tay này. Hồng Quang vốn là có thể khống chế được nhiều linh thú, hay ngay cả linh thú trân bảo như huyền thú, đây chính là một cái sáo ngọc, ngày thường lấy bộ dáng là một vòng tay tầm thường để che mắt người khác, sau khi nắm được tâm pháp sơ tầng của Ngự Thú Quyết mới có thể làm cho nó khôi phục nguyên dạng.

Ngự Thú Quyết nhưng lại phải dựa vào Hồn Nguyên Lực, ngưng tụ ra Hồn Tinh thành công trở thành Hồn Sư mới có thể học Ngự Thú Quyết, điểm này làm cho Mộ Phi Sát bị mất Hồn Nguyên Lực quả thật lực bất tòng tâm.

Nằng đương nhiên biết đây là một bảo vật kinh người như thế nào, nhất là khi theo những gì trong sách nằng còn biết được huyền thú là một sinh vật uy phong cỡ nào, thì nằng càng hiểu được Ngự Thú Quyết đáng quý cỡ nào. Chỉ có điều, trông coi một tòa bảo sơn, lại không thể hạ thủ, lại có thể làm gì?

Mộ Phi Sát suy nghĩ muốn trở về suy tính một phen, nằng nhanh chóng đọc sơ qua nội dung của cuốn sách, hiểu đại khái nội dung, trong lòng cũng trầm tĩnh vài phần. Bỗng nhiên ánh mắt nằng rơi xuống mấy hàng chữ, làm cho hốc mắt nằng bất giác phủ lên một tầng hơi nước.

“Sát Nhi, tha thứ cho nương không thể chăm sóc và cùng con lớn lên, làm con phải một mình đối diện với nhân gian hiểm ác này. Hải tử ngoan, con phải học kiên cường lên, thân thể con từ nhỏ đã không được tốt, nhất định phải cố gắng chiều cố chính mình. Thế gian cũng còn nhiều điều tốt đẹp, đừng bởi vì một bụi gai mà bỏ lỡ những đóa hoa tươi đẹp. Mẹ không tài cán không thể vì con mà làm được gì nữa, hoặc đúng hoặc sai, chỉ có thể chờ con lớn lên mà tự mình phán đoán. Sát Nhi, đừng cảm theo đuổi cuộc sống mà mình mong muốn, nương hy vọng có thể chứng kiến con được sống hạnh phúc.”

“Nương...” Thanh âm nỉ non bật ra cách gọi chưa quen thuộc, trong lòng Mộ Phi Sát buồn bực mà hoảng hốt. Cẩn thận khép lại cuốn sách, mắt thấy tia sáng màu xanh trên vòng tay cũng tan biến, trở lại bộ dáng bình thường như mọi khi.

Vô thức vỗ nhẹ lấy vòng tay, trong lòng Mộ Phi Sát tràn đầy hỗn loạn. Nếu không phải vì quý thân xui khiến làm mình đến thế giới này, chủ nhân ban đầu của thân thể này có thể hay không phát hiện mẫu thân yêu thương mình thâm lắng như vậy? Bị chôn giấu trong phế viện hoang vu như vậy thì khi nào mới có thể thấy lại ánh mặt trời?

Số trời đã định, ý tứ thật đúng là làm cho không người nào phản bác lại được. Mộ Phi Sát cầm lấy cuốn sách cũ kỹ, cũng không tính là dày nhưng trong đó lưu lại những lời tràn đầy yêu thương của mẫu thân, cầm trong tay lại phẳng phất như nặng nghìn cân.

Trước nay nằng một mực kiên trì đem Hồn Nguyên Châu chữa trị, nay xem ra lại có thêm một lý do nữa. Chỉ là lúc đó chính mình lại hôn mê, tùy ý nói láo cũng không phải việc khó, nhưng vạn nhất ngay lúc đó có người muốn hãm hại mình, chẳng phải là mình lại phải trở thành một oan hồn oan uổng?

Lông mày nhíu chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường hiện lên suy tính sâu xa. Nếu chỉ dựa vào Hương Liên cùng Phú Quý, mà cả hai người này đều không có võ học trong người, không có cách nào đảm bảo an toàn cho nằng nếu lúc gặp phải nguy hiểm, hiện giờ nằng cần thiết phải bồi dưỡng ra thuộc hạ mà mình có thể tin tưởng được.

Thầm nghĩ một lát, nằng cũng dần khôi phục lại ý nghĩ đang sôi sục trong lòng, lại mở quyển sách ra xem lại, phát hiện tất cả đều biến thành thi từ ca phú, khóe miệng khẽ nhếch, không biết mẫu thân đã dùng loại bí pháp nào, nhưng như vậy cũng giúp cho nằng không ít.

Chuyến đi này làm Mộ Phi Sát thu hoạch được không ít, chuyện tình muốn suy tính lại cũng nhiều lên. Lời nói của mẫu thân có nhiều chỗ không rõ ràng, nằng cũng tỉ mỉ phát hiện trong sách có rất nhiều chỗ trống, là muốn đợi cho thực lực của nằng tăng lên đến trình độ nhất định mới có thể tiết lộ sao?

Mộ Phi Sát than nhẹ, chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ của mẫu thân, hai người kia cũng đã thu thập xong những nơi khác, cuối cùng cũng khôi phục được vẻ đẹp thường ngày của Bích Lạc viện. Thấy chủ tử đi ra ngoài, hai người cũng chạy tới, sau khi nghe nàng dặn dò lại tiếp tục lau dọn phòng ngủ.

Tiến vào trong viện một hồi, mưa cũng dần dần ngừng, Mộ Phi Sát mang theo tâm tình nặng nề bước chậm trong viện, những giọt nước trên mặt đất thấm ướt giấy thù, cảm giác được dưới chân lạnh buốt làm nàng bất giác cúi đầu, nhìn mặt đất có chút xuất thần.

Ngư Thủ Quyết nếu như ở trong tay của mẫu thân, vậy chẳng lẽ người cũng là Hôn Sư? Nhưng mọi người ở Mộ Phủ chưa bao giờ nói cho nàng biết mẫu thân là một Hôn Sư, hay là nàng quá mức đa nghi, dù sao thể chất của Hôn Sư so với người thường tốt hơn, không có dễ dàng chết như vậy. Trong ấn tượng, mẫu thân ốm yếu thật không nhìn ra được bộ dáng của một Hôn Sư, chẳng lẽ là mình nghĩ lầm?

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Mộ Phi Sát lại nổi lên từng trận bất an, nhất định là có vấn đề! Nàng luôn dựa theo trí nhớ để suy nghĩ những việc xảy ra, nhưng nàng cũng không có suy nghĩ đến những thứ này chẳng qua cũng chỉ là tâm tính nhất gan của hài tử. Nàng luôn lấy trí nhớ của “Nàng” mà liên hệ tới.

Trong lúc Mộ Phi Sát còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, nhiều tiếng bước chân vang lên, hướng bên nàng đi tới.

“Mộ Phi Sát, ngươi phản rồi! Dám tự tiện đập khóa để vào viện! Ngươi có hay không để Đại nương vào mắt? Người đâu, cầm đẳng tiên (roi mây) tới đây! Hôm nay, để cho ta tới giáo huấn ngươi cái gì gọi là hiếu đạo!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Mộ Phi Sát ngẩng đầu nhìn xem đám người vừa mới xuất hiện, người đi đầu là một mỹ phụ mặc một bộ xiêm y thủy lam, nổi bật lên nét uy nghiêm, một bên là Tam phu nhân đang dương dương đắc ý, trên mặt hiện lên nụ cười đùa cợt như đang thể hiện ra với mọi người sự thoải mái.

Mộ Ngôn cùng Mộ Thanh Vận cũng đi bên người mẫu thân, không giống như vẻ mặt lo lắng vội vàng của Mộ Ngôn, Mộ Đại tiểu thư năm nay vừa tròn mười bảy tuổi lại không nén được sự khinh miệt hiện lên trong khóe mắt, nhưng lại mang theo chút ít kinh ngạc, như là không ngờ tới con ốc sên lại lớn mặt như vậy!

“Đại nương, Tam nương, tỷ tỷ, ca ca, Sát Nhi xin thỉnh an mọi người.” Mộ Phi Sát khom gối chào hỏi, như đối với trận giông bão sắp tới không biết chút nào.

Đại phu nhân Tú Cẩm nổi giận dưng dưng đến gần Mộ Phi Sát, trâm cài trên đầu vì những bước đi nhanh mà lung lay, va chạm với nhau phát ra tiếng thanh thúy. Thấy Mộ Phi Sát bình thản làm Đại phu nhân tức giận không chịu nổi. Ngày xưa giống như con chuột luôn nhát gan cuộn mình lại, nay lại ở trước mặt mình lạnh nhạt, tựa hồ sự uy hiếp của mình nàng ta không thêm đề vào mắt.

Càng nghĩ càng cảm thấy không thể nén giận, thanh âm Đại phu nhân có chút lớn: “Tam nương đã cảnh báo với ngươi không được mở cửa Bích Lạc viện, vậy mà ngươi không nghe lời còn sai tiện nô tài đập khóa xông vào! Mộ Phi Sát, ngươi thật hiếu đạo a! Ngươi cho rằng lấy cơ này có thể che giấu ngươi không tuân thủ gia quy sao?”

“Đại nương bớt giận. Ngày mai là ngày giỗ mẫu thân của ta, ta chỉ là đến đây để dọn dẹp lại nơi ở khi xưa của mẫu thân ta thôi.” Nước bọt vang tung tóe lên mặt nàng, nhẹ nhõu mây lại, hai tay đặt bên hông, nhẹ đáp lại.

“Im miệng! Ta đã xin chỉ thị của Lão thái gia cùng lão gia mới khóa cửa Bích Lạc viện lại, lá gan ngươi cũng thật lớn a!” Bộ dáng đoan trang thường ngày của Đại phu nhân bị sát khí hiện lên giữa lông mày phá hủy không còn gì, giương tay muốn cho xú nha đầu trước mắt một cái tát, lại bị nhi tử phía sau kéo lại.

“Nương, ngươi bớt giận! Sát Nhi chẳng qua quá nhớ đại di, mới có thể làm điều ngỗ nghịch với ý của ngươi, xin ngươi thông cảm cho tấm lòng vì chữ hiếu của nàng, tha cho nàng lần này a!” Mộ Ngôn ôn tồn khuyên bảo, chứng kiến muội muội đứng trước tình huống này mà lại có bộ dáng không sợ hãi, càng cảm thấy không ổn.

Đại phu nhân không chịu nổi sức lực của nhi tử, tức giận quát lên: “Ngôn nhi, có phải bây giờ vì nương nói gì cũng không có tác dụng không? Ngươi còn dám nói đến chữ hiếu, không biết ở học viện học có được chữ hiếu viết thế nào hay không, ngươi xem bộ dáng nàng ta chống đối vì nương kia! Đã không thay vì nương giáo huấn hành động lỗ mãng này của nàng ta, ngươi còn thay nàng ta cầu tình?”

“Ngôn đệ, nương đang tức giận, đệ cũng đừng đổ thêm dầu vào lửa” Mộ Thanh Vận với tay kéo tay áo của Mộ Ngôn, lại quay sang nói khẽ với mẫu thân nhà mình: “Nương, Ngôn đệ từ trước đến nay đều nhu thuận, tất cả đều là do con ốc sên chán ghét này làm hư đệ ấy, người cũng không thể tức giận lây sang đệ ấy a!”

“Đúng vậy, đúng vậy, lời nói Thanh Vận là có đạo lý. Nha đầu kia không biết đi nơi nào mà học được lời lẽ giả dối, vừa nãy cũng mới chống đối với ta!

Ai, đáng tiếc ta đây chỉ là một Tam nương nhỏ nhỏ, lời nói không có phân lượng mới đem sự tình thuật lại cho Đại tỷ, không nghĩ tới Tam tiểu thư cũng dám làm trái ý tỷ ngay trước mặt mọi người a” Tam nương thêm mắm thêm muối nói, đáy mắt lại lộ ra hàn quang, ý vị thâm trường như muốn thổi một chút gió vào ngọn lửa đang cháy âm ỉ.

Mộ Ngôn bắt mắt nhìn thân tỷ tỷ cùng vị Tam nương từ trước đến giờ luôn xem không vừa mắt, trầm giọng nói: “Nương, Tam nương, tỷ tỷ, ta không cho rằng hành vi của Sát Nhi là không nên làm! Bất quá cũng chỉ là con gái muốn đến chỗ ở của mẫu thân mình quét dọn, tại sao lại hóa thành hành vi lỗ mãng?”

“Người... người còn vì nghiệt súc này nói chuyện?” Địa phu nhân tức giận tới mức phát run, ra sức thoát khỏi tay của nhi tử, lại vừa nhanh vừa ngoan giờ tay hướng trên trệt Mộ Phi Sát tát xuống.

Mộ Phi Sát nhẹ nhàng hướng một bên dời đi, Đại phu nhân không đánh được Mộ Phi Sát lại mất đà, không khống chế được độ mạnh yếu, nặng nề mà ngã xuống đất, làm văng tung tóe vũng nước dưới đất, nhìn rất đồ sộ!

Sự tình phát sinh chỉ trong thời gian rất nhanh, mọi người đều ngẩn ngơ, còn Đại phu nhân thì bò lồm xồm đứng lên, miệng hô đau, Tam phu nhân giả vờ như nâng dậy, giữa lòng mây lại không thể che hết khoái ý.

Mộ Thanh Vân phần nộ trừng mắt nhìn Mộ Phi Sát vẫn đang trầm tĩnh, lớn tiếng quát: “Mộ Phi Sát, người có phải hay không tìm chết, dám hại nương ta ngã như vậy?”

“Ta là làm sai sự tình gì mà phải chịu cái tát này?” Mộ Phi Sát nửa ngày không nói chuyện, vừa há mồm nói lại làm cho mọi người nghẹn họng chết khiếp.

Vết bầm trên chiếc váy đẹp của Đại phu nhân tựa hồ như đang thị uy, loang lổ nước bầm kết hợp với khuôn mặt vằn vẹo của Đại phu nhân làm cho bức tranh trở nên thật hài hòa! Thanh âm quát lớn: “Mộ Phi Sát, người quả là nghiệt súc...”

“Ta nếu là nghiệt súc, thì phụ thân là cái gì?” Mộ Phi Sát bình thân trở lại, trong mắt dần dần bật kín một tầng hàn băng. Như thế rất tốt, trở về phủ ngày thứ hai thì những người này không đợi được đã ra tay giáo huấn mình, đáng tiếc nàng cũng không phải tin đồ của Chúa, sẽ không đưa mặt mình cho người khác đánh.

Bị vấn đề của Tam tiểu thư làm cho khiếp sợ, mọi người sau nửa ngày mới bắt hồn của mình lại được, nhất là Đại phu nhân một thân chật vật. Đại phu nhân run rẩy chỉ vào Mộ Phi Sát, hướng hạ nhân sau lưng quát: “Đằng tiên! Mau mang đằng tiên tới đây! Hôm nay ta sẽ thay lão gia đánh chết nghiệt nữ vừa mở miệng là đầy lời bất kính này!”

Mộ Ngôn thấy lửa giận quanh thân mẫu thân, lo lắng hướng Mộ Phi Sát nhẹ giọng nói: “Sát Nhi, mau nhận sai đi.”

“Ca ca, người đừng nhúng tay, đỡ phải khó xử.” Mộ Phi Sát hướng Mộ Ngôn cười cười nói, khéo mắt liếc qua thấy Hương Liên cùng Phú Quý từ trong nhà đi ra. Trong nội tâm thầm than, hai người này cũng quá trung thực a, đi ra làm gì không biết!

Mộ Ngôn đang muốn khuyên nhủ muội muội bỗng nhiên tính tình lại trở nên quá cố chấp này, thì ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân Tú Cầm đã thấy được hai hạ nhân của Mộ Phi Sát đang từ trong đi ra, ghé qua tỷ nữ bên cạnh nói vài câu, sau đó chỉ thấy một đám hạ nhân cùng xông về phía Hương Liên và Phú Quý.

“Dừng tay!” đây là lần đầu tiên Mộ Phi Sát lớn tiếng như vậy, mắt thấy đám người kia vẫn không chịu ngừng tay, lời lôi kéo kéo sống chết không bỏ qua cho Hương Liên cùng Phú Quý, nàng tức giận liền cầm lấy cây chổi gần đó mà hướng những đó đập tới.

Chỉ nghe thấy vài cái nô tài ngã lăn xuống đất, miệng rên rỉ hô đau, cả sân lạnh ngắt như tờ, chỉ nghe đến thanh âm hàn ý bắn ra bốn phía: “Các người nghe không hiểu tiếng người sao? Ở chỗ mẫu thân đã mất của ta mà làm loạn, còn ra thể thống gì? Kính trọng người đã khuất, đạo lý đơn giản như vậy, còn muốn ta phải dạy sao?”

Tất cả mọi người đều không dám tin vị Tam tiểu thư đang vỗ bần bần trên váy trước mắt, ngay cả đám người lúc vừa nãy luôn mồm nói muốn giáo huấn nàng cũng quên nói chuyện. Mộ Phi Sát lạnh lùng nhìn những người không hề có ý tốt này, bèn nhõn nói: “Đại nương, Tam nương, Mộ phủ có quy tắc, ta vẫn chưa vào phòng của hai người, nhị vị dù sao cũng chỉ là hai vị phu nhân của phụ thân ta, cũng không phải mẹ ruột của ta. Ta thường ngày cũng rất kính trọng hai người, xem hai người như trưởng bối mà đối đãi, gặp hai người nên có cấp bậc lễ nghĩa ta cũng thực hiện đầy đủ, nhị vị còn cảm thấy chỗ nào không thỏa đáng?”

Đại phu nhân cùng Tam phu nhân hai mặt nhìn nhau, hai người lúc trước đều mang theo tâm tư của chính mình, sau khi Nhị phu nhân qua đời, không chịu tiếp nhận Mộ Phi Sát, hiện tại cũng vì điều này mà làm cho nàng có cơ hội phản kích, làm cho người ta không phản bác lại được.

“Nương, Sát Nhi tuổi còn nhỏ đã phải chịu tang mẫu thân, đối với người đã mất đương nhiên có tưởng niệm sâu sắc cũng là chuyện thường tình. Mặc dù hôm nay có làm ra chuyện phật ý hai vị trưởng bối cũng là tình thế bất buộc, đến Bích Lạc viện dọn dẹp lại cũng là đang an ủi đại di trên trời a!”

Mộ Ngôn một bên cố gắng giảng hòa, lại nhìn thấy muội muội giống như cười mà không cười nhìn mình, trong nội tâm cũng đối với sự lỗ mãng của nàng mà toát mồ hôi lạnh. Dù sao hai vị phu nhân cũng không dễ trừ, mai là ngày mình phải lên đường, cuộc sống của muội muội những ngày tiếp theo không biết sẽ thế nào đây!

“Ngôn đệ, vô luận nói như thế nào, thì chuyện trưởng bối giáo huấn vẫn bối cũng là chuyện kinh thiên địa nghĩa. Mộ Phi Sát không tôn trọng trưởng bối, vừa mở miệng là chống đối, người còn đi giúp nàng? Không phải tỷ tỷ nói khó nghe, nhưng nương hoài thai người chín tháng mười ngày, vất vả nuôi người khôn lớn, nay người lại vì một ngoại nhân mà chống đối với người sao?” Mộ Thanh Vân hít một hơi, vỗ nhẹ sống lưng của mẫu thân, bộ dáng chính

khí nói.

Mộ Ngôn còn muốn mở miệng giải thích, lại bị Mộ Phi Sát kéo nhẹ lại, chỉ nghe nàng lạnh lẽo hỏi lại: “Nguyên lai ta ở trong Mộ phủ chỉ là cái ngoại nhân a!”

Mộ Thanh Vận nghiêng đầu liếc nhìn nàng, cao ngạo nói: “Người nhìn xem bản thân mình có chỗ nào giống người của Mộ gia?”

Nguy là mình không phải cốt nhục của Mộ Thiếu Hoa? Mộ Phi Sát bắt chợt nhìn đến mấy đạo bóng dáng đang vội vàng tiến đến, nàng cúi thấp đầu xuống, khoe miệng quý dị nhếch lên, nhưng giọng nói lại đáng thương vô cùng: “Khó trách Đại nương cùng Tam nương cũng không chịu cho ta vào phòng, bấy lâu nay ta phải sống cuộc sống như chuột chạy qua đường ở Mộ phủ. Nguyên lai các trưởng bối cũng tỷ tỷ cho tới bây giờ đều không nhận ta là người của Mộ phủ a!”

Thái độ Mộ Phi Sát đột nhiên chuyển biến làm mọi người như đi lạc trong sương mù, Tam phu nhân vừa định mở miệng trào phúng, thì sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm trầm không giận mà uy vang lên: “Nơi đây đường đường là Mộ phủ, từ khi nào lại có người không có mặt như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Những người đưa lưng về phía cửa quay đầu lại một cách cứng ngắc, chỉ thấy gia chủ Mộ gia Mộ Thiên Hạc sắc mặt xanh mét đang đứng phía sau, bên cạnh là Mộ Thiếu Hoa với đôi mắt híp lại làm người khác nhìn không rõ biểu tình, như xuyên thấu qua đám người gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Phi Sát. Phía sau là Lâm quản gia hầu hạ đi phía sau, cũng không nhìn rõ về mặt ra sao.

Mọi người cuống quýt hành lễ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, chỉ sợ bản thân mình xui xẻo lại chọc phải Mộ lão gia đang tỏa ra khí thế lạnh thấu xương. Mộ Thiên Hạc hừ lạnh, đi qua đám người đang cảm như hén, đánh giá một phen liền cảm giận nói: “Từ nay về sau nếu như để ta nghe được nửa câu không phải về Sát Nhi, ta liền đưa người đó trực xuất khỏi gia môn! Nhớ kỹ, bất luận là người nào cũng vậy!”

Khuôn mặt Mộ Thanh Vận thoáng chốc nhìn không ra nửa phần huyết sắc, quý bịch xuống đất, thanh âm run rẩy nói: “Xin gia gia bớt giận, là Thanh Vận nhất thời lỗ mãng mới nói ra những lời không đúng đó, thỉnh gia gia thứ tội.”

Chứng kiến nữ nhi yêu quý của mình phải chịu khổ, Đại phu nhân Tú Cầm cũng luống cuống, cũng không thêm để ý mặt đất dơ bẩn, nhanh chóng quý xuống kinh sợ nói: “Lão thái gia, là con dâu không tốt, không có hoàn thành tốt trách của người làm mẹ, cầu người đừng trách tội Thanh Vận.”

Ngay cả Đại phu nhân cũng quý, đám nô tài cũng không dám đứng, tức thì đều quý xuống mặt đất, ngay cả Tam phu nhân cũng cắn răng quý xuống.

Mộ Ngôn thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ đều quý xuống, âm thầm lo lắng, đang muốn quý xuống cầu tình, thì đột nhiên bị muội muội cản lại, bắt đắc dĩ lại đứng thẳng người lên.

“Gia gia, xin người đừng hiểu lầm đại nương cùng tỷ tỷ! Sự việc xảy ra hôm nay cũng là do Sát Nhi không biết cách cư xử, vốn chỉ là thay mẫu thân đến đây quét dọn, lại không nghĩ gây ra phong ba như vậy. Nếu người muốn trách, thì cứ trách Sát Nhi đi!”, Mộ Phi Sát cúi đầu, che đi hân quang trong đáy mắt nàng. Dù sao cũng là do trong lúc vô ý mới xung đột với đám người luôn ý thể hiếp người kia, nhưng ra oai phủ đầu cũng rất cần thiết a!

Mộ Thiên Hạc quan sát thấy khắp sân đều đầy nước bẩn, mi tâm nhăn lại, trầm giọng nói: “Tất cả đứng lên đi.”

Đợi mọi người đứng dậy, Mộ Thiên Hạc mới quay đầu hỏi Lâm quản gia: “Thuận Đức, tại sao Bích Lạc viện lại bẩn thỉu như vậy?”

“Hồi Lão thái gia, là Đại phu nhân cùng Tam phu nhân sợ lão gia thương tâm khi nhìn thấy Bích Lạc viện, trước đó vài ngày đã sai người khóa cửa viện lại.” Lâm quản gia không chớp mắt đáp lời, đối với hấn mà nói, chủ tử lớn nhất ở Mộ gia chính là Mộ Thiên Hạc, những người khác đương nhiên không thể sánh bằng uy nghiêm của lão thái gia.

Mộ Thiên Hạc quét mắt xuống hai vị phu nhân đang lần lượt thay đổi sắc mặt, giọng điệu lại lạnh đi vài phần: “Vì sao ta lại không được biết?”

“Phụ thân, là con đã đáp ứng chuyện này. Thiên Thanh qua đời đã lâu, mỗi lần con nhìn thấy nơi này lại đau lòng không thôi, là Tú Cầm cùng Thiên Nương thấu hiểu nỗi lòng con nên mới xin lệnh khóa Bích Lạc viện lại. Mong cha thứ lỗi.” Lời nói của Mộ Thiếu Hoa đều là để bảo vệ hai vị phu nhân, làm cho hai người cảm động đến lệ nóng dâng trào.

Mộ Phi Sát khẽ ngẩng đầu nhìn xem người phụ thân trên danh nghĩa kia của mình, lời nói cứng nhắc nghe không ra nửa điểm đau lòng, lại nhìn Mộ Thiên Hạc đang đứng bên cạnh, trên gương mặt lại đang bao trùm thần sắc tang thương, biểu hiện của hai người làm nghi vấn trong lòng nàng càng tăng lên.

“Thiếu Hoa, dù sao Thiên Thanh qua đời cũng đã tám năm rồi, người cũng đừng để trong lòng. Bích Lạc viện chung quy cũng là nơi nàng từng ở, Sát Nhi nếu quá tương mẫu thân cũng có thể thường xuyên đến tưởng niệm. Còn chuyện khóa cửa viện thì thôi sau này không cần nữa. Mọi người giải tán đi.” Mộ Thiên Hạc như bị chọc trúng chỗ đau, khí thế sắc bén khi nãy đã không thấy, gương mặt đầy nếp nhăn ngược lại tràn đầy phiền não. Mọi người nghe

Lão thái gia khai ân, vội vàng lui ra không còn một ai.

“Thuận Đức, gọi người thay Tam tiểu thư quét dọn lại Bích Lạc viện.”

“Vâng, thưa Lão thái gia.”

Mộ Thiên Hạc bỗng nhìn Mộ Phi Sát, mi tâm nhăn lại, sau khi mọi người lĩnh mệnh rồi đi, xung quanh yên tĩnh một mảnh, nàng nhẹ nhàng nói: “Gia gia, là Sát Nhi lỗ mãng. Xin người trách phạt.”

Nàng dù sao cũng không phải có ý đánh chó đã mù đường, dù sao bối cảnh của Đại phu nhân cùng Tam phu nhân cũng không phải bình thường, bằng không cũng không thể vào Mộ phủ thanh danh hiển hách này được. Sự thương yêu của Mộ Thiên Hạc dành cho nàng cũng không biết còn có dụng ý gì không, kinh nghiệm từ kiếp trước cho nàng biết cũng không thể kết thân với người mà mình không đủ tin tưởng như vậy.

Mộ Thiên Hạc nhìn đứa cháu gái không màng danh lợi trước mắt, giống như cảm thán mà nhẹ nhàng nói: “Sát Nhi, mặc dù có nhiều chuyện Thuận Đức không bẩm báo, nhưng cũng không phải ta không biết. Vốn tưởng lần này con trở về sẽ bắt đầu cuộc sống khác, không ngờ lại xảy ra sự tình như vậy. Ta sẽ cảnh cáo các nàng thu liễm lại, con cũng đừng để trong lòng.”

“Điều gì cũng là người một nhà, con cũng biết không nên đối xử với nhau gay gắt như vậy. Người yên tâm, về sau con sẽ không làm người khó xử nữa.” Nhẹ nhàng trả lời, nhưng trong mắt nàng lại bật kín một tầng sương mù nhìn không thấu, nàng cho tới bây giờ đều hiểu được đạo lý trên trời không khi nào vô duyên rơi xuống chuyện tốt như vậy, mặc dù ý thể tranh thủ quyền lợi cũng không thể tham lam a!

“Con xác thực trưởng thành lên không ít, cũng không uống công đi Thiên Hồn học viện một chuyến. Sắp tới đã là ngày giỗ của mẫu thân con, thiếu cái gì, muốn cái gì, trực tiếp nói với Thuận Đức. Còn việc con muốn một nhà bếp riêng trong viện ta cũng đã đồng ý. Trước khi xuất gia cũng nên chiếu cố tốt chính mình.”

Lời nói quan tâm rơi vào tai Mộ Phi Sát lại mang ẩn ý khác. Nàng khẽ cúi đầu, khóe miệng giương nhẹ: “Đa tạ gia gia thành toàn.”

Chuyện hôm nay nàng nháo cho long trời lở đất, tất nhiên cũng phải có điểm dừng của nó, nhưng ít ra trong Mộ phủ giờ đây ai cũng truyền tai nhau một chuyện trọng yếu chính là đừng có xem Tam tiểu thư như một quả hồng mềm như trước kia nữa.

Nhìn Bích Lạc viện khôi phục về thanh tịnh, Mộ Phi Sát cũng thoáng hài lòng. Trong tay còn đang cầm cuốn sách đã cũ nát kia, nàng cũng không rõ trong lòng mình mang tư vị gì. Mộ Phi Sát ngửa mặt lên trời thầm than nhân phẩm của mình quả thật tốt, hay là nên kêu trời vận khí chính mình không tốt a!

Mộ Phi Sát hỗn loạn nhìn thứ đồ vật như củ khoai lang bóng rơi vào trong tay mình, mang theo hai hạ nhân tinh thần còn đang ngẩn ngơ, lão đạo hướng viện của mình đi tới, đột nhiên lại bị một ngã sai vật cản đường.

“Tam tiểu thư, lão gia mời người đến thư phòng một chuyến.”

Mộ Phi Sát nhìn chăm chú gã sai vặt, đây là Thuận Tường, người bên cạnh Mộ Thiếu Hoa, ngày xưa lỗ mũi luôn chỉ lên trời, hôm nay là lần đầu tiên nàng thấy hắn thể hiện chút thái độ cung kính với mình. Thuận Tường này trước kia chưa bao giờ thấy Mộ Phi Sát mà có thái độ cung kính như vậy, chân trước vừa thấy nàng được Mộ lão thái gia cho về nghỉ ngơi, chân sau đã tới kêu nàng lại nói chuyện, cái người phụ thân này thật đúng là kì quái.

Không đoán ra tâm tư của Mộ Thiếu Hoa, ba người đành theo Thuận Tường tới Văn Tư viện. Đây là nơi phụ thân ngày thường vẫn xử lý công sự cùng nghỉ ngơi, lúc nàng chuẩn bị đi Thiên Hồn học viện có đến nơi đây một lần, lúc đó nàng hoàn toàn không cảm thấy tí tình thương âm áp nào từ người phụ thân này, giờ đây trong nội tâm nàng lại tràn đầy sự đề phòng cùng ngờ vực vô căn cứ.

Đi qua hoa viên tràn ngập hương quế, Thuận Tường dẫn Mộ Phi Sát đi đến thư phòng của Văn Tư viện, hắn lên tiếng xin chỉ thị người bên trong xong, Hương Liên cùng Phú Quý liền bị ngăn ở bên ngoài, chỉ để cho Mộ Phi Sát tiến vào.

Sắc trời có chút âm, trong phòng đã sớm đốt đèn. Theo góc nhìn của Mộ Phi Sát. Ánh sáng từ ánh nến chiếu lên chiếc đàn mộc trên bàn sách, làm nổi bật lên gương mặt tuấn mỹ bất phàm của người trung niên nam tử gần bốn mươi, đời thứ ba của Mộ phủ hầu như đều được thừa hưởng gen tốt từ người này, tất nhiên loại trừ Tam tiểu thư nàng ra.

Đây là lần thứ hai nàng ở cùng một chỗ với Mộ Thiếu Hoa theo như trong trí nhớ, vốn là nên có không khí hài hòa trong huyết thống, như không hiểu lại xen lẫn hàn ý bên trong.

Bỏ qua những cảm nhận quái dị của bản thân, Mộ Phi Sát nhẹ khụy gối: “Phụ thân, người gọi con tới có chuyện gì?”

“Sát nhi, hôm nay mới là ngày hồi phủ thứ hai, mà đã gây ra chuyện lớn như vậy. Không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng sao?” Mộ Thiếu Hoa cũng không ban nàng ngồi xuống ghế, rõ ràng là một thanh âm dễ nghe, giờ lại bình thản làm cho người khác không biết làm tiếp theo!

Trong nội tâm Mộ Phi Sát âm thầm nói, nhưng lời nói trong miệng cũng vô cùng tự nhiên: “Xin phụ thân thứ lỗi, là hôm nay con quá mức nôn nóng, nên mới đắc tội với Đại nương cùng Tam nương, kính xin người...”

Mộ Thiếu Hoa giơ tay lên, cắt đứt lời nói đầy khách sáo của Mộ Phi Sát: “Không cần nói vòng vo với ta, người rốt cục là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Dường Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Kể từ khi xuyên không tới nay, đây là lần đầu tiên nàng bị một người hỏi thẳng thân phận của mình như vậy, trong lòng Mộ Phi Sát có chút lộp bộp, gương mặt nhìn thẳng người phụ thân trước mắt. Cặp mắt như chim ưng gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sắc bén không phát ra tiếng động làm nàng trầm mặc.

Mộ Phi Sát gắt gao nắm chặt bàn tay đã thấm mồ hôi, sau một lúc lâu mới khôi phục tinh thần mà nói: “Phụ thân nói đùa, con nếu không phải là nữ nhi của người, thì có thể là người phương nào?”

Mộ Thiệu Hoa vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, ngón tay phải thoảng gỗ nhẹ xuống bàn, vang lên tiếng lạch cạch vang vọng lại trong căn phòng yên tĩnh như chết.

Sau nửa ngày, mới trầm giọng nói: “Là do ta đối với ngươi quan tâm quá ít, hay là ngươi ở Thiên Hồn học viện mấy tháng gần gũi đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất? Theo như ta biết Phi Sát chưa bao giờ chống đối lại các phụ nhân, cũng không thể ăn nói trôi chảy trước mặt lão thái gia, lại càng không dám...” Mộ Thiệu Hoa dừng lại một chút, bỗng dừng đứng dậy “Lại càng không dám cùng ta đối mặt mà không sinh ra chút sợ hãi.”

Bộ dáng Mộ Phi Sát trầm xuống, nhẹ nhàng đáp: “Bản thân trải qua sinh tử, như thế nào còn không hiểu phải đối xử tử tế như thế nào với bản thân, như vậy thì thật uống công đạo qua cửa môn quan một lần! Phụ thân, ta chỉ là học được cách không bị người khác khi dễ, không hơn!”

Trong mắt Mộ Thiệu Hoa bất thành linh hiện lên tia kinh diễm, chậm rãi đi về phía thân thân hình nhỏ bé yếu ớt, lời nói trong miệng lại làm nàng lạnh cả người: “Ngươi như vậy thật ra có vài phần giống Thiên Thanh.” Vừa nói, bàn tay lớn liền hướng mặt của Mộ Phi Sát mà dò xét.

Không biết có chỗ nào không đúng, nhưng Mộ Phi Sát theo bản năng né tránh cánh tay, dịch chuyển ra sau vài bước, như khiêm nhường mà đáp: “Phụ thân, so với vẻ đẹp của mẫu thân, nữ nhi dù tu luyện vạn năm chưa chắc đã bằng. Nếu như thật có bộ dáng của mẫu thân, thì cũng bị nghi ngờ thân phận trong phủ a”

Nhìn cách tay chỉ còn trên không trung, hí mắt nhìn Mộ Phi Sát nói xong, chậm rãi buông xuống. Mộ Thiệu Hoa nhìn chăm chăm người trước mặt, giống như muốn xem thấu nàng, khi nhìn thấy con ngươi trong suốt kia, giọng nói không tự nhiên lại cứng ngắt: “Ngươi đi đi.”

“Dạ, phụ thân.” Mộ Phi Sát vẫn hành lễ như cũ, bước nhanh lui ra ngoài, chỉ còn lưu lại bóng người trong thư phòng lâm vào trầm tư.

Ánh nến chập chồn chiếu lên dung mạo anh tuấn của người nam nhân trung niên, lúc sáng lúc tối, Mộ Thiệu Hoa ngồi lại trước bàn đọc sách, ánh mắt dò qua trên giá bút, chỉ thấy trên đó có một cây bút được đặt ngay ngắn trên giá.

Mộ Thiệu Hoa tự tay cầm cán bút, tinh tế vuốt ve, lại đặt ở chóp mũi ngửi, trong miệng lại vang lên tiếng nức nở nghẹn ngào không rõ, chỉ có mơ hồ hai chữ “Thiên Thanh”. Một phụ quân tướng niệm sau sắc người vợ đã mất, lại đối đãi với nữ nhi thân sinh của mình như vậy, nguyên nhân ẩn sâu trong đó, ai có thể sáng tỏ a?

Mộ Phi Sát đương nhiên không biết Mộ Thiệu Hoa sau khi nàng đi lại có biểu hiện thương nhớ mẫu thân mình như vậy, nàng chẳng qua là bị cái nhìn của phụ thân làm cho sợ hãi. Đây là lần đầu tiên từ khi trọng sinh nàng bị sợ hãi tâm lý như vậy. Có lẽ đối với người phụ thân này đã có bài xích từ trước, sau khi lấy lại được tinh thần thì chẳng qua nàng cũng có chút sợ hãi, nhưng cũng không đến mức đầu óc bị rối loạn.

Phú Quý cũng rất nhanh đã chuẩn bị xong bữa tối, ngồi cạnh bàn, Mộ Phi Sát trong lòng vẫn không yên đang cố nhai nuốt thức ăn trong miệng, lại nghiêng đầu nhìn cuốn sách cũ nát kia trên đầu giường, càng cảm thấy lo lắng. Làm sao có thể chữa trị được Hồn Nguyên Châu mà sẽ không lại rơi vào cạm bẫy của người khác lần nữa đây?

Hương Liên ở một bên hầu hạ chứng kiến tiểu thư nhà mình lo lắng không yên, trong lòng cũng không biết có tư vị gì. Ý nghĩ của Hương Liên cũng thật đơn giản, lúc trước có thể mong tiểu thư có thể thoát khỏi bế khổ, hiện tại nhìn tình hình tiểu thư đã thay đổi, chính là cương quyết làm cho người ta sợ hãi. Hôm nay tiểu thư đã đắc tội với hai vị phụ nhân kia, về sau tiểu thư sẽ như thế nào a?

“Hương Liên, Hương Liên!”

Mộ Phi Sát kêu Hương Liên đang lạc giữa cõi thần tiên xuống, làm cho Hương Liên một trận hoảng sợ, bối rối trả lời: “Tiểu thư, người có gì phân phó?”

Mộ Phi Sát thoảng ngạc nhiên, hiện giờ ngay cả tỷ nữ thiếp thân này cũng như người mất hồn a, nàng cười khê, lên tiếng: “Ngày mai chúng ta sẽ đi Kỳ Bình Tự a!”

“Hay là chúng ta ở lại đó bảy ngày? Nô tỳ đã thông báo với người trong chùa, chỉ là sớm một ngày không biết họ đã kịp chuẩn bị sương phòng chưa” Ngày thường Hương Liên có bộ dáng khúm núm, nhưng đụng đến chuyện quan trọng lại không chút hàm hồ nào mà lại lạnh lợi đáp.

“Không quan trọng, ngày mai đi liền rồi.” Mộ Phi Sát cũng không có khẩu vị ăn gì, ăn lung tung một vài miếng liền buông bát đĩa xuống.

Hương Liên liền đưa cho Mộ Phi Sát một ly trà lại, không nhịn được nghi vấn trong lòng mà hỏi: “Nhị thiếu gia ngày mai rời nhà, tiểu thư không đi tiễn người sao?”

Mộ Phi Sát khẽ giật mình, nhàn nhạt nói: “Càng gặp mặt lại càng làm cho huynh ấy thêm lo lắng, không bằng ta rời đi trước, huynh ấy cũng yên tâm mà rời đi.”

Trong lòng hiện lên chút chua xót, nàng cho tới bây giờ đều sợ với cảnh chia ly tiễn biệt. Đối lại là người khác, nàng cũng sẽ không phiền lòng như vậy, nhưng Mộ Ngôn dù sao cũng là người đối tốt nhất với nàng, trí nhớ của Mộ Phi Sát trước kia đã ảnh hưởng tới tính tình lạnh nhạt của nàng, đối vị huynh trưởng này nàng thật đúng là có chút không bỏ xuống được.

Mặc dù không hiểu lắm chủ ý của tiểu thư, nhưng Hương Liên cũng đại khái biết được tiểu thư là không muốn Nhị thiếu gia phải hao tâm tổn trí, có chút tổn thương vì tính thiện lương của nàng, tay chân lạnh lẽo thu dọn bát đĩa, lại đưa cho Mộ Phi Sát nước rửa tay.

Mặc dù không có những thứ để giải trí lúc mặt trời đã xuống núi, nhưng trước kia nàng cũng đã có thói quen ngủ sớm dậy sớm. Sau khi tắm rửa sạch sẽ người thoải mái lên không ít, Mộ Phi Sát lười biếng nằm ở trên giường, vỗ nhẹ cuốn sách cũ kỹ, theo dưới gối móc ra bình sứ mà Vân Nhược Lan đưa.

Thoáng một cái đã hơn mười ngày, nam tử dung mạo như tiên kia cũng không xuất hiện, đối với một cái đồ đệ như nàng cũng quả thật thâm tàng bất lộ a. Cười nhạo chính mình quá mức hỗn loạn mà suy nghĩ lung tung, Mộ Phi Sát vuốt vuốt chiếc bình sứ tinh xảo, khẽ thở dài: “Vân Nhược Lan, tên nhưng có chút nữ tính a!”

“Phi Nhi là đang nói xấu vì sự sao?”

Thanh âm thanh thuần nghe vốn cực êm tai, lại làm cho Mộ Phi Sát run lên, trợn mắt há mồm nhìn sang hướng giả sách, dưới ánh nến lập lòe hiện lên một bóng dáng, không phải Vân Nhược Lan thì là người phương nào?

Đầu lưỡi như có nút thắt, Mộ Phi Sát vô ý thức nín lấy cổ áo, kinh ngạc nói: “Ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

Vân Nhược Lan thay đổi một thân trường bào màu lam, vẫn không chút tổn hại nào đến bộ dáng phiêu dật, không tiếng động bước đến trước giường, cười nói: “Đến xem đồ đệ của mình a! Phi Nhi, thấy sư phụ cũng không vấn an, có hay không nên thể hiện chút cung kính đây?”

Mộ Phi Sát nuốt chút nữa thốt ra chữ “Cất”, nhưng kịp thời nuốt xuống, lúng túng khép lại váy của mình, lầm bầm nói: “Đêm khuya vào khuê phòng của ta, ngươi cũng không có làm gương cho người khác a!”

“Xem như mồm miệng Phi Nhi lợi hại.” ý cười trên mặt Vân Nhược Lan vẫn không giảm, thân thủ liền bắt được móng vuốt tiểu đồ đệ chưa kịp lùi về, ngón tay tiềm dài đã thăm dò mạch tượng của nàng, thần sắc chuyên chú mà xem mạch.

Một lát sau, trên khuôn mặt tuấn dật hiện lên thần sắc thỏa mãn, bàn tay khẽ buông lỏng, chỉ thấy người trước mắt đang bận rộn thu tay về, giống như đang giận mà không phải giận, trợn mắt nhìn mình. Vân Nhược Lan không nhịn được cười lên, bộ dáng này của Phi Nhi thật sinh động, quả thật thú vị a!

Mộ Phi Sát biết rõ là Vân Nhược Lan là quan tâm thân thể nàng, cũng không tiện phát tác, có chút buồn bực nói: “Vô thanh vô thức biến mất, lại hiện thân xuất quỷ nhập thần, ngài đến tột cùng là muốn gì a?”

“Vi sư là có một số chuyện cần phải xử lý nên chậm trễ! Bất quá Phi Nhi quả thật đem đến cho vi sư tin mừng không ít nha, lúc trước còn lo lắng vì mất đi Hồn Nguyên Lực ở Mộ phủ sẽ bị chịu khi dễ, không nghĩ Phi Nhi lại xử lý cực kỳ thỏa đáng. Vi sư quả thật rất vui mừng a!”

Nếu là có thêm chòm râu, Vân Nhược Lan quả thực giống một ông già suốt ngày cảm râm rồi. Oán thầm lời nói quả thật không phù hợp với dáng vẻ như tiên nhân kia, Mộ Phi Sát cũng không bỏ qua ý tứ trong lời nói, cảm thấy rõ ràng là hắn đã ẩn nấp ở chỗ nào đó trong Mộ phủ mà xem nàng đấu lưỡi với đám người kia!

“Ngươi theo dõi ta?” lời nói ra không được tự nhiên, tựa hồ như đáng oán trách.

Vân Nhược Lan đối với vấn đề này vốn không quá để tâm, thần nhiên đáp: “Con là đồ đệ ta, ta dĩ nhiên phải theo sát con. Vi sư tạm thời còn không thể hiện thân, đành phải tạm thời âm thầm quan sát. Phi Nhi, ngay cả Mông Diệp Xà con cũng phân biệt được, kiến thức của Phi Nhi về các loại mãnh thú quả nhiên sâu rộng, thật làm cho vi sư kinh hỷ a!”

Mãnh thú! Mộ Phi Sát đột nhiên nhớ tới Ngự Thú Quyết, ánh mắt cũng cực kỳ nhanh chóng liếc nhìn qua cuốn sách để bên dưới gối, do dự có nên hỏi Vân Nhược Lan vấn đề này hay không, nhưng lời nói trên miệng lại trở thành: “Ngươi định ở chỗ nào? Không phải muốn ở trong viện của ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Điều đó là tự nhiên, vì sư vẫn còn phải canh chừng cho đến khi Phi Nhi khôi phục được Hồn Nguyên Lực, ta không ở bên con sẽ không yên lòng a!”

Vân Nhựt Lan giống như cười mà không cười trêu ghẹo Mộ Phi Sát, lại đúng lúc tâm tình nàng không được tốt, không kìm nén được mà đứng dậy gầm nhẹ: “Ta là một nữ tử còn chưa lấy chồng, mà bên người lại đi theo một nam tử. Như vậy còn ra thể thống gì?”

“Ồ Mộ Phù cũng không có người nào biết có ta ở đây, bắt quả hai hạ nhân bên người Phi Nhi nếu là tin được, cũng không ngại nói thẳng. Vì sư cũng không thể mỗi đêm mang họ đánh ngất đi!”

Vân Nhựt Lan nhanh nhẹn nói, chặn đứng ý nghĩ phản đối của Mộ Phi Sát, làm nàng không nói được lời nào. Cách thức làm việc của Vân Nhựt Lan có chút kỳ lạ, nhưng mang theo một chút tùy hứng lại làm cho nội tâm nàng bị kích thích thành cảm xúc lạ lẫm, trong tâm nàng đang là một mảnh hoang vu, lại đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó sáng lạn.

Cuối cùng đành nhẹ nhàng gật đầu, khoe miệng Mộ Phi Sát khẽ mím lại “Ta muốn ra khỏi phủ mấy ngày, ngày mốt là ngày giỗ của mẹ ta, giống như mọi năm ta sẽ đến Kỳ Bình tự để lễ Phật, người cũng muốn đi theo sao?”

Không biết cảm giác của nàng có vấn đề, hay là chân thực, mà trong con người tinh mịch của Vân Nhựt Lan hiện lên tia hắc ám khó tả, một lúc sau mới thấp giọng đáp: “Tất nhiên là vì sư phải đi theo bên cạnh Phi Nhi. Ta sẽ cẩn thận hành tung của mình, không cần Phi Nhi phải lo lắng cho vì sư nha!”

Có cảm giác bầu không khí quanh mình xoay chuyển, Mộ Phi Sát không tự nhiên quơ quơ bình sứ trong tay, được hoàn bên trong bình va chạm nhẹ vào thành bình, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng. Mộ Phi Sát hắng giọng nói: “Ai lo lắng cho người?”

Khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ mang chút giảo hoạt, nhanh chóng thay thế đi vẻ âm đạm vừa nãy, cứ như vậy che dấu bên dưới nụ cười nhẹ nhàng: “Phi Nhi thật đúng là một hài tử khẩu thị tâm phi a! Rõ ràng là người lo lắng cho vì sư đúng không?”

Mộ Phi Sát nghe thế mà tức cười, bị một nam nhân bắt quả mới hơn hai mươi tuổi gọi mình là hài tử, trong lòng hiện lên tia bất mãn. Cùng Vân Nhựt Lan đối qua đối lại hai ba câu, ở trước mặt người này lời nói cùng hành động của nàng có chút càn rỡ, tự hồ cùng phong cách của nàng có chút đối lập. Nàng có thể khẳng định mình không phải là bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng lại có cảm giác quen thuộc kỳ lạ, đây hết thảy là vì sao a?

Trong nội tâm trầm nghĩ, nhưng trên miệng cũng không nói ra lời nào kỳ lạ, cùng với Vân Nhựt Lan đôi co có chút trẻ con, cũng không quên hỏi công hiệu Bách Ngưng Hoàn đối với việc khôi phục Hồn Nguyên Châu. Sau cuộc nói chuyện “hâm nóng tình cảm” không giống như hai thầy trò, Mộ Phi Sát lại đối với việc khả năng có thể chữa trị được Hồn Nguyên Châu của mình lại thêm vài phần nắm chắc.

Cuộc trò chuyện này rốt cục lại tới nửa đêm. Con mệt mỏi cũng tự nhiên ập đến, Mộ Phi Sát rũ cặp mi xuống, không còn tinh thần hỏi vị sư phụ kỳ lạ của mình tối nay ngủ ở chỗ nào, không đợi nghe được tiếng đáp đã vội vã đi tìm Chu Công đánh bài.

Mất nhìn thấy thân thể gầy yếu không chút đề phòng của nàng lại lộ ra vẻ mừng rỡ. So với lần đầu tiên gặp mặt thì trên người nàng chỉ còn hơi thở mỏng manh, lần thứ hai lại đề phòng thật sâu, hiển nhiên lại càng ưa thích bộ dáng hiện tại của nàng.

Động tác nhu hòa thay người trên giường đắp kín chăn, bóng người như thần tiên nhẹ nhàng đi ra. Như đã sớm định trước, không chút do dự tiến tới một sương phòng khác trong tiểu viện. Trên giường không có chăn mành gối đệm, nhưng cũng không cản trở Vân Nhựt Lan nghỉ ngơi, chỉ thấy bóng dáng như trích tiên ngồi xếp bằng trên giường, ưu nhã vô cùng. Con người thâm thúy như xuyên thẳng qua tường viện, xa xa ngắm nhìn Bích Lạc viện, trong phòng một mảnh hắc ám bỗng nhiên truyền ra một tiếng thở dài.

Mộ Phi Sát thật không nghĩ chính mình lại không tìm không phổi ngủ một giấc đến tận trời sáng. Mang theo gương mặt vài phần còn chưa tỉnh ngủ, Mộ Phi Sát quan sát căn phòng ngoài mình không còn ai khác. Lúc sau thì thấy Hương Liên đã bung nước rửa mặt đến hầu hạ, còn Phú Quý cũng bận rộn chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho chuyến đi sắp tới, cả hai người đều không có nửa điểm không khỏe.

Trong lòng Mộ Phi Sát thâm than thân thù Vân Nhựt Lan quả nhiên lợi hại, nàng cũng không hao tổn tâm trí về chuyện tối qua mình như thế nào ngủ thiếp đi. Sau khi thay quần áo, Mộ Phi Sát xoay người lấy bút viết lên vài hàng chữ, ngấm trên tờ giấy mấy chữ không nói là đẹp mắt lại có chút xấu hổ.

Bởi vì Mộ Thiên Hạc đã ra lệnh trước nên Mộ Phi Sát ra vào Mộ Phủ không có ai dám ngăn trở, Lâm quân gia còn thay Tam tiểu thư chuẩn bị một chiếc xe ngựa từ sớm. Sắc trời giờ này bắt quả cũng chỉ tàn sáng, đem tờ giấy có mấy hàng chữ uốn éo giao cho Lâm quân gia, dặn dò lát nữa gia cho Mộ Ngôn. Sau đó Mộ Phi Sát liền mang theo tỷ nữ thiếp thân cùng với một nô tài, hướng Kỳ Bình tự nằm phía tây Ám Vũ Hoàng Thành hướng tới.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng ra khỏi phủ sau khi hồi Mộ Phủ, bầu trời lại có chút âm u, cuối cùng cũng rơi xuống những giọt mưa tí tách. Mộ Phi Sát lấy tay đẩy nhẹ cửa sổ xe tạo ra một khe hở nhỏ, nhìn đám người đang bận rộn chuẩn bị cho ngày mới, trong mắt lại nhiều hơn một chút tức giận.

Hương Liên ở một bên hầu hạ, trên mặt lại vui mừng tung tăng như chim sẻ, dù rất muốn nhìn ra bên ngoài nhưng lại sợ tâm tình tiểu thư đang không được tốt, cũng không dám hé răng ra nói lời nào.

Kỳ Bình tự cách Mộ phủ tương đối xa, khi đến tòa cổ tháp lân cận biên cảnh Khang quốc cũng đã là giữa trưa.

Kỳ Bình tự là nơi các đời hoàng đế Khang Quốc rất coi trọng, hương khói luôn tràn đầy, khách hành hương vô luận là có thân phận gì đều phải đi bộ lên núi. Mộ Phi Sát xách nhẹ làn váy, được Hương Liên dìu xuống xe, theo dòng người đi lên núi, lại làm cho Hương Liên không khỏi có chút lo lắng.

“Tiểu thư, khách hành hương quá nhiều, trước hết hãy để cho Phú Quý đi lên sắp xếp chỗ nghỉ ngơi trước có được không?” Có lấy dừng khí để xin chỉ thị, sự nhát gan của Hương Liên khi còn ở Mộ phủ tiêu tán không ít, đối lại thấy tiểu thư nhà mình giống như gặt đầu.

Trên đường đi lên Kỳ Bình tự, ven đường đều là bóng cây bị sương lạnh nhuộm vàng. Xa xa, đường viền trên mái ngói như khảm lên những đám mây. Càng lên cao, mới hiện ra màu vàng nhuộm đỏ của tường viện, xem lẫn là những cột điện thờ màu xanh. Tất cả hòa vào nhau tạo cảm giác trang nghiêm vô cùng.

Tướng mạo của Mộ Phi Sắt nhìn vô cùng bình thường, lại thêm quần áo giản dị, hòa cùng dòng người lên chùa quả thật không có chút nổi bật nào. Đột nhiên phía sau nàng truyền lên từng đợt náo nhiệt, tiếng động ầm ỹ sau lưng nhắc nhở Mộ Phi Sắt nhất định là có nhân vật phong vân ở Hoàng Thành xuất hiện.

Mộ Phi Sắt đối với những chuyện không liên quan đến mình cũng không có quá nhiều hứng thú, nhưng gặp bộ dáng hai người Hương Liên cùng Phú Quý cũng quay đầu lại mà liếc trộm, nhìn không được mà buồn cười. Nhẹ nhàng đi lên trước Liên Hương, cước bộ có phần nhanh hơn mọi người xung quanh thăng lên trên núi.

Mộ Phi Sắt trước kia vốn là một bước nhỏ thì thờ gấp ba lần, hôm nay bước chân nhẹ nhàng như gió, làm cho Hương Liên lại một trận kinh ngạc. Cũng không khỏi càng sùng bái nơi gọi là Thiên Hồn học viện kia, tiểu thư theo học ở đó còn chưa tới một năm, thể nhưng lại lợi hại như vậy.

Mộ Phi Sắt nếu biết tâm tư của Hương Liên, chắc không ra cảm tưởng gì! Kỳ Bình Tự so với tiểu viện thanh u của mình chính là náo nhiệt hơn nhiều. Tuy nhiều người nói chuyện nhao nhao làm nàng ông hết cả tai, nhưng ngược lại không làm nàng cảm thấy khó chịu mà lại có cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu.

Kỳ Bình Tự được xem là nơi mà mọi người ủy thác hết mọi tâm tư nguyện vọng của mình vào, ở đây như có mười phần tiên khí, làm cho mọi người lên đây ai cũng tự giác thu liễm hoặc giấu đi lệ khí, hòa với những cao tăng ở đây niệm kinh, thành kính quỳ lạy chư vị thần tiên trước mặt.

Đi theo trí nhớ của thân thể cũ, Mộ Phi Sắt cũng không bài xích việc chính mình lại quỳ lạy ở đây, nàng nhẹ nhàng bái Phật trước tượng Bồ Tát trong nội đường. Trước kia nàng cũng không theo bất kỳ một đạo nào, cũng không đặc biệt kính ngưỡng, nhưng từ khi chứng kiến những chuyện phát sinh trên chính bản thân mình cũng làm nàng thay đổi cách nhìn, đó cũng gọi là nhập gia tùy tục.

Sau khi tuân theo lễ nghi bái lễ xong, chủ tớ hai người lại được một tiểu hòa thượng dẫn đường đến một khu sương phòng tương đối thanh tịnh. Đang trong lúc Mộ Phi Sắt còn đang cảm thán vẻ đẹp không tả xiết được tạo nên từ hàng cây Ngăn Hạnh, thì lại bất chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc.

“Vị tiểu ca này, phiền người giúp đỡ một chút, cái gian phòng này để lại cho ta được không?”

“Ta đã nói rồi, người hãy tìm người khác hỏi đi, ba gian phòng này xác thực là không đưa cho người được.”

“Nếu như vậy không được, chúng ta thương lượng một chút a! Người có thể hay không nói cho ta biết chủ tử của người là ai?”

Hết người này nói lại đến người khác nói, quả thật là náo nhiệt. Mộ Phi Sắt không nhanh không chậm quanh người lại, hướng người vừa đến hỏi: “Phú Quý, làm sao v

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Phú Quý gặp được tiểu thư nhà mình, vẻ mặt xấu hổ không dám đối mặt với tiểu thư, bước nhanh đi đến bên nàng, cúi đầu xấu hổ nói: “Tiểu thư, là nô tài vô dụng, chỉ tìm được một gian phòng. Nghe nói vị tiểu hòa thượng này sắp xếp cho một nhóm người ba gian phòng, nô tài đang thương lượng xem có thể xin thêm một gian phòng nữa hay không?”

“A! Đây là gian phòng cuối cùng sao?” Mộ Phi Sắt vừa nghe cũng hiểu được đại khái sự tình, liếc mắt nhìn Phú Quý nhẹ giọng hỏi.

Phú Quý ủy khuất gật đầu “Nô tài ngay cả bái lễ cũng không làm, chạy thẳng lên đây để sắp xếp phòng cho tiểu thư, kết quả vẫn là chậm một bước!”

Sương phòng ở đây cũng giống như những sương phòng khác, bên trong đều có hai chiếc giường đủ để cho nàng và Hương Liên ở, tuy Phú Quý không thể cùng sương phòng với bọn họ nhưng cũng không phải gấp. Mộ Phi Sắt đưa hai tay chấp lại trước ngực, cúi đầu hướng tiểu hòa thượng hạ lễ, nhàn nhạt nói: “Chuyện này không sao, có một gian phòng là tốt rồi.”

“Như vậy cũng không được, nếu như vậy thì nô tài không được ở bên hầu hạ tiểu thư rồi.” Phú Quý vừa lo lắng vừa nói, làm cho Hương Liên đứng một bên cũng đồng cảm gật đầu.

“Tiểu thư, có Phú Quý ở lại, thủy chung cũng sẽ an toàn hơn.”

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu của Hương Liên vang lên làm Mộ Phi Sắt có chút vui vẻ, đang muốn nói gì đó, vị tiểu ca kia lại nhiệt tình nói: “Như vậy đi, để ta đi hỏi chủ tử của ta đã, nếu như chủ tử ta cho phép thì vị đại ca này đành phải chịu ủy khuất mà ở cùng với chúng ta vậy.”

“An Tử, người muốn hỏi điều gì?”

Vị tiểu ca kia vừa dứt lời, một giọng nói trầm thấp từ phía sau Mộ Phi Sát truyền đến, nàng theo ánh mắt Phú Quý quanh đầu lại, lại vừa vặn chống lại cặp mắt sâu như đáy hồ.

Từ lúc đến thế giới này, bên người nàng luôn có thiếu niên tuấn tú Mộ Ngôn, lại còn thêm Vân Nhược Lan vẻ ngoài như trích tiên, nhưng khi nam tử này xuất hiện lại làm cho nàng kinh diễm một phen. Tuy nói cả nhà Mộ phủ đều là những người có ngoại hình xuất chúng, tất nhiên trừ nàng ra, nhưng gặp được thiếu niên ở một nơi nổi tiếng linh thiêng ngàn năm nay lại làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy xúc động một hồi.

Người đi phía trước vừa nói chuyện kia là một thiếu niên trẻ tuổi, da thịt màu lúa mạch, mày rậm, ánh mắt lợi hại sắc bén, môi mỏng bạc, thần sắc lạnh lùng, từng đường cong trên khuôn mặt rõ ràng. Dáng người cao lớn, tựa hồ so với Vân Nhược Lan còn cao hơn, trên người mặc một bộ trang phục màu đen, càng phác họa ra thân hình cao lớn.

“Là Bộc Dương thiếu tướng!” vừa nhìn thấy người đến là ai, Phú Quý liền nhỏ giọng kinh hô, làm Mộ Phi Sát đứng phía trước không xa liền vừa vặn nghe được, thì ra nam tử tuấn lãng đây về anh khí kia chính là Tử công tử Bộc Dương gia Bộc Dương Mạch.

Mộ Phi Sát đánh giá người được xưng là thiếu tướng trước mặt, nhanh chóng đánh thức hai cái dây tơ trên mặt tràn đầy vẻ sùng bái bên cạnh. Sau khi nghe gã sai vặt nói lại sự tình cho chủ tử, lại bất ngờ vang lên một thanh âm nhu hòa nhưng nặng nề mà ho khan: “Bộc Dương, người hãy đồng ý đi.”

Lúc này Mộ Phi Sát mới chú ý đến một nam nhân đứng ở phía sau, chỉ thấy được một bóng dáng tiêm gầy đang được hai gã sai vặt đỡ hai bên, lời nói vừa dứt lại che miệng ho khan. Đợi cho cơn ho đi qua, bàn tay che miệng mới rũ xuống, lộ ra khuôn mặt dung nhan tinh xảo.

Dựa theo trang phục đang mặc thì có thể thấy đây là một nam nhân, nhưng dung nhan người này lại làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy đây chính là dáng vẻ khuynh thành của một mỹ nhân. Gương mặt hiện lên vẻ tái nhợt, phảng phất giống như trên ngũ quan tinh xảo được điêu khắc một loại mỹ cảm. Có thể do cơ thể không khỏe, làm cho nam tử híp mắt lại, càng lộ ra cặp lông mi dày, nhãn nhật màu hổ phách như loại rượu ngon nổi tiếng Ba Quang.

“Ninh Lạc, Người trước hết hãy vào trong nhà nghỉ ngơi đi, ta biết nên làm cái gì.” Bộc Dương Mạch vừa nói, vừa hướng chủ tử ba người đi tới, trực giác nhạy cảm phát hiện thiếu nữ trước mặt khi nghe đến danh tự của người kia lại có chút sùng sốt.

Mộ Phi Sát lại càng không nghĩ tới đến tận nơi này lại gặp được Ninh gia Nhị công tử, vị hôn phu mà Mộ lão gia an bài cho nàng không ngờ lại có một trương tú da (khuôn mặt) đẹp như vậy, bất quá thân thể gió thổi qua cũng có thể bay đi kia nàng cũng không dám khen tặng.

Ánh mắt Mộ Phi Sát dõi theo Ninh Lạc cho đến khi người đã đi xa, trong nội tâm lại trầm hạ quyết tâm, nhất định không thể cùng nam nhân này định ra hôn sự được. Vạn nhất lúc nàng từ hôn lại làm hại hãn mệnh quy thiên, lúc đó thật sự là nàng có lỗi rất lớn a! Ai có thể cam đoan thân kinh của hãn đủ vững vàng đây? Một đóa hoa xinh đẹp như vậy nàng cũng không muốn nó héo tàn trong tay nàng đâu!

Đang miên man suy nghĩ, Mộ Phi Sát liền nghe được tiếng hừ nhẹ không vui, neho mắt thấy Hương Liên cùng Phú Quý đang quý dị nhìn mình, đột nhiên ý thức được chính mình đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Ninh gia công tử, cũng khó trách vị thiếu tướng trước mặt này lại nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu.

“An Tử, để cho người khác ở phòng của người bất quá cũng có thể, nhưng phải cẩn thận. Đừng làm cho tạp nhân đến gần sương phòng của Trữ công tử.” Bộc Dương Mạch lạnh giọng dặn dò, lại bước từng bước dài đi ngang qua Mộ Phi Sát.

Đi được một đoạn ngắn, vị thiếu tướng kia lại bị một giọng nói nhàn nhạt vang lên của nữ nhân không tính là khó nghe kéo lại cước bộ: “Phú Quý, người đi tạ ơn ý tốt của vị tiểu ca kia. Sau đó hãy hồi phủ, ta ở đây rất an toàn, ít nhất là cũng có người còn phải đề phòng chúng ta trộm ngọc trộm hương a!”

Tuy từ trước đến giờ nàng còn chưa bao giờ là một đại mỹ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có tâm cao khí ngạo của một nữ nhân. Bị người khác cho rằng mình là đồ đẳng tử (dê xỏm) cảm giác cũng thật không thoải mái, Mộ Phi Sát cũng không biết nên khóc hay nên cười, đối với ánh mắt của Bộc Dương Mạch dành cho mình cũng cảm thấy hối tiếc. Tưởng rằng vị nam tử chỉ mới mười tám tuổi đã trở thành tướng quân của Khang quốc này sẽ không phải là dạng người tầm thường, hiện tại xem ra cũng chỉ là dạng người nhìn mặt bắt hình dong mà thôi.

Bộc Dương Mạch nghe được lời nói trào phúng, dừng lại cước bộ, chậm rãi quay đầu lại, đánh giá thiếu nữ đứng trước mặt mình một phen, nhãn nhật mở miệng: “Vị tiểu thư này tại sao lại nói như vậy?”

“Không phải người là đề phòng chúng ta sao? Vậy thì bọn ta cũng không cần làm phiền người nữa!” Mộ Phi Sát nhẹ nhàng nói, lại mang theo ý tứ giễu cợt. Quay người dẫn Phú Quý cùng Hương Liên đang ngầy người mà nghênh ngang rời đi.

An Tử đứng bên cạnh Bộc Dương Mạch cũng cảm thấy kỳ lạ, tựa hồ chưa có người nào lại không thềm chừa mặt mũi cho chủ tử mình như vậy, sợ bản thân mình chọc cho chủ tử mất hứng, lại thì thì thầm trong miệng: “Không biết là tiểu thư nhà ai? Nhìn dung mạo bình thường, nhưng lại rất có khí thế nha!”

Bộc Dương Mạch nghiêng đầu liếc mắt, đem ánh mắt kinh ngạc che dấu sâu dưới đáy mắt, trầm giọng nói: “Còn không mau đi đưa bài thiếp cho Giác Viễn đại sư?”

“Vâng, nô tài lập tức đi ngay!” An Tử cũng không phải là sợ hãi, bởi vì biết tính tình chủ tử nhà mình, có chút cợt nhả đáp lời, liền lấy tốc độ nhanh như chớp hướng nơi ở của Giác Viễn đại sư mà đi.

Hai vị thế gia công tử bỗng nhiên xuất hiện tạo thành oanh động không nhỏ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Mộ Phi Sát. Dựa theo cảm giác phương hướng không tệ, Mộ Phi Sát nhanh chóng tìm được sương phòng của mình. Thấy sương phòng của mình cũng coi như sáng sủa, sạch sẽ, tuy

một mặc nhưng cũng có thể ở được, Mộ Phi Sát có chút thỏa mãn. Khi nghe thấy cuộc nói chuyện của Hương Liên cùng Phú Quý, nàng nhin không được lại cười lên vui vẻ.

“Liên muội, ta đã đáp ứng với Nhị thiếu gia nhất định phải bảo vệ tốt tiểu thư, bây giờ đi ra ngoài lại không ở bên người, ta đây lại thành dạng gì?”

“Phú Quý ca, thôi thì ngươi hãy nghe theo sự sắp xếp của tiểu thư đi! Dù sao đây cũng là Kỳ Bình tự, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.”

“Thôi thì ta sẽ ngủ trước cửa phòng, dù sao trời cũng không lạnh, coi như là ta đang hóng mát vậy!”

Càng nghe càng cảm thấy buồn cười, Mộ Phi Sát nhẹ nhàng hỏi: “Phú Quý, vì sao hôm nay lại không còn phòng nào vậy?”

Thấy tiểu thư nhắc tới vấn đề này mới nhớ, Phú Quý nhanh chóng thay đổi bộ dáng đang đôi co với Hương Liên, miệng lưỡi lưu loát trả lời: “Theo tin tức vừa truyền ra, Giác Viễn đại sư là một tăng nhân trong chùa thánh trước vừa đi ra ngoài nay đã trở lại, mọi người muốn cầu kiến Giác Viễn đại sư để chữa bệnh, cho nên mới hết phòng.”

Giác Viễn đại sư của Kỳ Bình tự nổi tiếng thiên hạ, chẳng những có Hồn Nguyên lực thâm hậu, lại có tấm lòng nhân hậu, làm cho những người có bệnh quái lạ mặc thân phận cao quý hay tầm thường đều nghe danh mà đến. Bất quá Giác Viễn đại sư cũng không phải là người quanh năm suốt tháng chỉ ở trong chùa mà thường xuyên đi khắp nơi để tìm hiểu Phật đạo, lần này đi đã được hơn một năm, làm cho những người muốn chữa bệnh khi nghe tin Giác Viễn đại sư trở về liền lập tức lên Kỳ Bình tự.

Trong đó chắc cũng có nam nhân nàng gặp lúc chiều đi! Mộ Phi Sát khẽ thở dài, bỗng nhiên phát giác chính mình nên lo cho tốt bản thân mình trước a! Phú Quý là một người thật thà chất phác nhưng cũng rất quật cường, khi thấy tiểu thư cũng không có lớn tiếng quát mắng bắt mình xuống núi, thì bản thân tuyệt đối không rời khỏi Kỳ Bình tự.

Mộ Phi Sát có chút đau đầu nhìn về mặt đang cười ngây ngô của Phú Quý, nàng đang muốn lên tiếng để cho Phú Quý tranh thủ thời gian đã không còn sớm mà xuống núi, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó lại có tiếng nói ngoài cửa: “Mộ thí chủ, trụ trì mời thí chủ gặp mặt một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Người khác muốn gặp lại không gặp được, nay chính mình lại may mắn được mời đến. Mộ Phi Sát có chút buồn bực, dặn dò hai người hầu vài câu, đi theo tiểu hòa thượng trên mặt đang mang thần sắc quái dị hướng thiện phòng của Giác Viễn đại sư mà đi.

Nơi ở của Giác Viễn đại sư cách sương phòng đãi khách một khoảng không nhỏ, nhưng Mộ Phi Sát cơ hồ có thể nhận ra nơi nàng đang đến là dùng để làm gì. Bởi vì ven đường liên tục có người đi qua nàng, hoặc cầm thiệp mời, hoặc cầm bái thiếp, cố gắng đi nhanh vì sợ có người đến trước mình đoạt mất tiên cơ.

Mộ Phi Sát không biết vị Giác Viễn đại sư muốn gặp mặt mình có mục đích gì, có chút hoang mang, đi một đoạn liền tới một sân nhỏ chật ních người. Thấy trước mắt mình tràn ngập người làm nàng không biết nói gì, tuy về ngoài thanh tịnh của Phật môn đã tận lực áp chế nhưng vẫn không có cách nào làm giảm những thanh âm hỗn tạp bên ngoài.

Cửa phòng của Giác Viễn đại sư được đóng chặt, phía trước lại treo đầy những bức tranh phong cảnh, thấy vậy Mộ Phi Sát âm thầm bật cười, tình cảnh này làm cho nàng giống như đang đi du lịch rồi!

Đám người lần lượt nhường đường, để cho Mộ Phi Sát cùng tiểu hòa thượng thuận lợi xuyên qua. Tiểu hòa thượng nói nhỏ vài câu với người đang đứng canh cửa, cửa gỗ từ từ mở ra, tiểu hòa thượng chấp hai tay trước ngực thỉnh Mộ Phi Sát đi vào.

“Tiểu hòa thượng, vì sao cô nương này lại được đi vào, mà chúng ta lại không được?” Có người không phục, lại lớn tiếng ồn ào.

Trong khi mọi người đang phản đối, Mộ Phi Sát lại nhẹ nhàng đi vào, đợi sau khi cửa khép lại, cũng đem tiếng ồn sau lưng nhốt ở bên ngoài.

Không có tiểu hòa thượng dẫn đường, nhưng vì Giác Viễn đại sư đang ngồi trong phòng chờ nàng, nên Mộ Phi Sát cũng rất nhanh tìm được thiện phòng, bàn tay trắng nõn khẽ gõ cửa, bên trong liền truyền đến một thanh âm hùng hậu: “Mời vào!”

Nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra, bên trong thiện phòng nghe nhận mùi đàn hương, Mộ Phi Sát chỉ thấy một hòa thượng choàng áo cà sa đang vui vẻ nhìn chăm chăm mình, hai tay chấp trước ngực, Mộ Phi Sát đang muốn hành lễ, lại bất ngờ thấy một nam tử đang vui vẻ nhìn mình.

Kinh ngạc không thôi, Mộ Phi Sát khẽ híp mắt, hướng Giác Viễn đại sư nhẹ nhàng thi lễ, đành đem một bụng đầy nghi vấn áp chế xuống đáy lòng, cố gắng trấn tĩnh trước cái nhìn chăm chú của hai người.

“Mộ tiểu thư, là ta tùy tiện mời tiểu thư tới, mong tiểu thư thứ lỗi.” Ngữ khí của Giác Viễn đại sư rất hòa khí, không có xưng hô với Mộ Phi Sát là thí

chủ, dùng một câu nói toạc ra thân phận của nàng.

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, nghiêng mắt nhìn nam nhân đang nhả xem kịch vui, trong miệng cũng không quên đáp lễ lại. “Đại sư quá khách khí! Có thể cùng ngài gặp mặt là vinh hạnh của ta. Không biết ngài mời ta đến là có việc gì?”

“Khi nào thì Phi Nhi mới có thể lộ ra chút bộ dáng của nữ nhi bình thường đây? Tựa hồ ở trong này con nhìn thấy vi sư cũng không có chút nào kinh ngạc a!” Nam nhân mở miệng chế nhạo, trong mắt tựa hồ mang theo chút nuối tiếc.

Mộ Phi Sát vung trộm oán thâm Vân Nhược Lan như thế nào lại ác ngôn như vậy, thấp giọng đáp: “Sư phụ xuất hiện khẳng định là có đạo lý của sư phụ, ta cũng không cần biết quá rõ như thế.”

Giác Viễn đại sư có chút hăng hái xem hai thầy trò trước mặt người tới đi, không khỏi ha ha cười: “Vân lão đệ, tiểu đồ đệ của người quả nhiên không giống người thường! Mộ tiểu thư, lão nạp là được sư phụ người mời đến xem giúp cho người, hy vọng có thể khôi phục được Hồn Nguyên lực cho người. Nếu Mộ tiểu thư không ngại thì có thể ngồi xuống cùng ta đàm luận.”

Nguyên lai là Vân Nhược Lan tìm người giúp đỡ cho nàng, trong lòng Mộ Phi Sát lại nhớ đến vẻ mặt như tiếc nuối của Vân Nhược Lan vừa rồi, sau khi nói cảm ơn lại ngồi xuống ghế bên cạnh sư phụ, cẩn thận lắng nghe hai vị cao nhân trao đổi.

Cả hai người đều không phải là loại người nông cạn, bọn họ không nói, nàng cũng không có ý tứ đi hỏi thăm, khi Giác viễn đại sư đặt quạt Hương Bỏ lên bàn, duỗi tay ra muốn bắt mạch cho nàng, Mộ Phi Sát cũng yên lặng phối hợp đưa cánh tay mảnh mai ra.

Giác Viễn đại sư như người thầy thuốc có y đạo cao thâm tiếp tục bắt mạch, cau mày. Không đợi Mộ Phi Sát mở miệng, đột nhiên trên người Giác Viễn đại sư tràn ra những tia lực sắc quang mang, theo cổ tay của Mộ Phi Sát tiếp tục nhanh chóng lan tràn, chỉ trong công phu chớp mắt, lực sắc quang mang như bao quanh gói gọn người nàng.

Mộ Phi Sát chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm mang một mùi thơm ngát của cây cỏ đang quanh quẩn khắp thân thể của mình, giống như trong nháy mắt bị lạc vào một rừng cây thanh nhã, u tĩnh. Chuyện xảy trên bản thân mình cũng là một chuyện kỳ lạ, mấy ngày nay lại đọc được rất nhiều thứ kỳ quái trong sách vở, nhưng khi tiếp xúc trực tiếp với năng lực kỳ lạ này nàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Trong lúc đó lại không tự giác nhìn về phía Vân Nhược Lan đang mang biểu tình nghiêm trọng.

Vân Nhược Lan đề ý thấy tiểu đồ nhi đang khấn trương, gương mặt tuấn tú giãn ra, cho nàng một nụ cười ôn hòa, ôn nhu nói: “Phi Nhi không cần sợ, Giác Viễn đại sư là một Mộc hệ ngũ tinh Hồn sư, am hiểu nhất là chữa trị bệnh, người chỉ đang dùng Hồn nguyên lực thay con kiểm tra việc Hồn nguyên châu của con bị hao tổn mà thôi. Con hãy buông lỏng thân thể, cố chịu thêm một tí là được rồi.”

Mộc hệ Hồn sư? Khi Mộ Phi Sát ở Thiên Hồn học viện cũng coi như được học những thứ cơ bản, trong trí nhớ cũng tồn tại những tri thức về Ngũ hệ Hồn Nguyên lực trụ cột Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Nguyên lai Giác Viễn đại sư danh chấn thiên hạ lại là Mộc hệ Hồn sư. Trong nội tâm đã sáng tỏ mọi việc, lại thêm lời nói ôn nhu trấn an của Vân Nhược Lan, Mộ Phi Sát cũng nói lỏng dây thần kinh đang căng thẳng, thân nhiên tiếp nhận chữa trị của Giác Viễn đại sư.

Hồn Nguyên Lực của Giác Viễn đại sư tràn vào trong ngực của Mộ Phi Sát, quanh quẩn hồi lâu xung quanh Hồn Nguyên Châu vẫn đang xám xịt của nàng, cuối cùng cũng rút khỏi, những tia sáng lực sắc quanh thân Mộ Phi Sát cũng không còn. Nhưng trên vẻ mặt u sầu của Giác Viễn đại sư vẫn đọng lại, trầm giọng nói: “Vân lão đệ, Mộ tiểu thư nếu muốn khôi phục Hồn Nguyên Châu rất khó khăn!”

Mặc dù cũng dự đoán trước được kết quả này, như Mộ Phi Sát vẫn có chút thất vọng, chẳng lẽ thật sự phải dựa vào chính mình sao? Nghĩ tới đây, nàng ngược lại lại nhẹ nhàng thở ra, nàng sợ nhất chính là nợ nhân tình của người khác, tự tay giải quyết vấn đề của chính mình xem ra lại là chuyện tốt.

Vân Nhược Lan cũng sớm đoán được kết quả như vậy, chậm rãi gạt đầu, lên tiếng hỏi: “Là trùng Bể Hồn Thảo sao?”

“Bể Hồn Thảo này lại rất khó tìm. Lại không ngờ có người độc ác như vậy, lại đối với Mộ tiểu thư hạ Bể Hồn Thảo.” Giác Viễn thôn thức nói, thu tay về, nhìn về phía Mộ Phi Sát với ánh mắt xen lẫn vài phần thương cảm cùng khó hiểu.

Đôi mắt như Hắc Diệu Thạch của Vân Nhược Lan thoáng hiện lên sát ý, lại nhanh chóng khôi phục vẻ mặt thường ngày nói với Mộ Phi Sát: “Phi Nhi, vi sư nhất định tìm ra phương pháp để khôi phục Hồn Nguyên Lực cho con, đừng quá lo lắng!”

Đối mặt với sự ân cần này của Vân Nhược Lan, trong lòng Mộ Phi Sát có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại buộc miệng nói ra nghi ngờ bấy lâu nay trong lòng: “Vi sao người lại muốn ta nhất định phải trở thành Hồn Sư?”

Thời gian không đúng lắm, địa điểm cũng không quá phù hợp, nhưng nàng lại hỏi ra. Sự quan tâm của Vân Nhược Lan làm cho nàng có cảm giác không biết tin vào ai, từ lúc cứu nàng một mạng, lại nhận nàng làm đồ đệ, người này đối với nàng thật tốt nhưng lại mang theo sắc thái thần bí. Nàng từ trước đến giờ chưa bao giờ tin tưởng hoàn toàn vào một người khác.

“Con đáng ra phải có một cuộc sống thật tốt. Một Mộ phủ nho nhỏ không đáng là nơi để con lưu lại. Lại nói, thân phận Mộ Tam tiểu thư không cần cũng được.”

Vân Nhược Lan yếu ớt cười, phong khinh vân đạm đáp lại, con người thâm thúy nhìn Mộ Phi Sát, làm nàng không tự chủ được run lên một cái.

Nhất thời không biết nói gì, Mộ Phi Sát cúi đầu xuống, nghĩ thầm hiện giờ sống ngầm bên trong Mộ phủ cũng bắt đầu khởi động, cuộc sống phải đấu đá nhau như vậy nàng cũng không muốn. Thừa dịp lần này đi ra ngoài mà giải quyết dứt khoát cũng là chuyện tốt.

Vân Nhực Lan cùng với Giác Viễn đại sư thấp giọng nói chuyện với nhau về việc giải trừ Bể Hồn Thảo, Mộ Phi Sát cũng dựng thẳng tai lên nghe, nàng cũng không muốn có nhiều người biết nàng đang tìm cách khôi phục lại Hồn Nguyên Lực, nếu có thể tìm được cách trị liệu trong im lặng, còn phải phí một ít tâm tư a!

Trong khi bên trong phòng đang im lặng, thì phía bên ngoài thiện phòng lại đột nhiên truyền đến tiếng nói cung kính: “Trụ trì, Bộc Dương thiếu tướng đưa tới bái thiếp thỉnh cầu gặp mặt.”

Giác Viễn đại sư đưa mắt nhìn sư đồ hai người, đang muốn nói gì lại thôi, Vân Nhực Lan cũng hiểu, liền nói: “Đại sư xin cứ tự nhiên. Phi Nhi còn ở trong chùa mấy ngày. Chuyện này cũng không gấp.”

“Như vậy cũng được, hai người các ngươi trước hết hãy sang thiện phòng bên cạnh nghỉ ngơi, đợi cho lão nạp đi gặp Bộc Dương thí chủ, chúng ta lại tiếp tục bàn.” Giác Viễn biết thiếu niên có phong thái nổi bật trong vạn người này không muốn làm mình khó xử, hiểu ý cười, dẫn hai người đưa qua thiện phòng bên cạnh.

Vẫn là bài trí đơn giản, nhàn nhạt mùi đàn hương, làm cho hai sư đồ có không gian riêng. Mộ Phi Sát nhìn thiện phòng được bày biện gọn gàng, nhẹ giọng hỏi: “Bể Hồn Thảo là vật gì?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lông mày tuấn mỹ của Vân Nhực Lan nhẹ nhàng nhướng lên, đối với thắc mắc của Mộ Phi Sát vẫn kiên nhẫn giải thích: “Bể Hồn Thảo được coi như ác mộng của Hồn sư, nó vô sắc vô vị, nếu như Hồn Sư từ Tứ tinh trở xuống ăn phải sẽ làm Hồn Nguyên Lực mất hết. Hồn sư có tu vi cao hơn tất nhiên sẽ không rơi vào kết cục như vậy, nhưng Hồn Nguyên Lực cũng đại giảm, từ cao thủ trở thành một nhân vật tầm thường.”

“Nói như vậy, thì Bể Hồn Thảo cũng rất trân quý?” Mộ Phi Sát xác thực cũng rất quan tâm đến sự tồn tại của Bể Hồn Thảo. Như theo lời của Giác Viễn đại sư, Bể Hồn Thảo rất khó tìm thấy, ai lại phải phí mất tâm tư lớn như vậy lại chỉ để phá hủy nàng.

“Ừm, Bể Hồn Thảo bị Hồn sư coi là tà vật, một khi phát hiện đều sẽ phá hủy. Bất quá sẽ không thiếu những người có dị tâm. Nếu phát hiện có người cất chứa, chắc chắn Hồn sư trong thiên hạ sẽ hợp sức tấn công. Thiên Hồn Cung cũng đang tận sức chinh đốn lại, Bể Hồn Thảo đã biến mất hơn mười năm, chắc chắn sẽ không để nó lần nữa quay lại.”

Mặc dù mọi khi tâm tình Vân Nhực Lan bình thản, nhưng khi nhắc tới Bể Hồn Thảo lại là khí thế sắc bén. Trong lòng có chút phần nộ cũng không biết là vì sao, chỉ đơn thuần là có người dám sử dụng tà vật, hay là bởi vì do người bị thương tổn chính là huyết mạch duy nhất của sư tỷ mà mình luôn tôn sùng! Khóe miệng Mộ Phi Sát khẽ cong lên, sự tức giận của Vân Nhực Lan làm nàng có cảm giác ấm áp. Những nam nhân cực phẩm lại xuất hiện xung quanh mình, nhưng ngẫu nhiên cũng có những người còn bản tính thuần lương tồn tại, không phải nàng đã gặp qua vài người sao?

Nàng rốt cục không nghĩ ra ai có thể đối nàng hạ thủ độc ác như vậy, cho dù hiện giờ Hồn Nguyên Lực khôi phục, nàng cũng không cách nào đảm bảo cho tính mạng của mình. Chẳng lẽ nàng thật phải trở thành vị hôn thê của người đó? Mộ Phi Sát trầm nghĩ, oán niệm như mọc thành bụi, kiếp trước ngay cả yêu đương nàng cũng không có, nay lại trực tiếp nhảy vọt thành vợ chồng, như vậy làm sao nàng chịu nổi?

Vân Nhực Lan thấy nàng không lên tiếng, cho rằng nàng bị dọa cho sợ hãi, dùng thanh âm ôn nhuận an ủi: “Phi Nhi, ngươi phải có lòng tin vào vi sư a!”

Liếc xéo người trước mặt, nàng dờ khóc dờ cười nói: “Ta cũng không hoài nghi năng lực thực sự của ngươi. Mà chúng ta có thể cùng thương lượng một chuyện được không? Đừng vừa mở miệng ra lại một tiếng vi sư, ngươi cũng không có già như vậy!”

“A! Tốt, vi sư biết rồi!” Vân Nhực Lan dịu dàng cười, lại đổi lấy sự tức giận xem thường của Mộ Phi Sát. Không khí trong phòng cũng trở nên dễ chịu, hai người nhẹ nhàng trò chuyện cũng làm con nàng tăng không ít thiện cảm đối với người kia. Bất quá Vân Nhực Lan cũng không hề đề cập đến thân phận của mình, Mộ Phi Sát cũng không muốn hỏi. Có thể quen biết được với Giác Viễn đại sư, vị sư phụ này của mình chắc hẳn cũng không phải người xấu. Có lẽ tới thời điểm thích hợp tự nhiên cũng sẽ nói cho mình.

Thầy trò hai người trong phòng nói chuyện phiếm, Giác Viễn đại sư ở thiện phòng bên cạnh cũng đang tiếp đón hai khách nhân thân phận cũng không tầm thường. Mấy nam nhân thân thể gầy yếu cùng với một thiếu tướng tư thế oai hùng, ở trong mắt Giác Viễn đại sư lại thành một hình ảnh thú vị.

Thái độ Bộc Dương Mạch đối với Giác Viễn đại sư đức cao vọng trọng cũng rất cung kính, thái độ lạnh lùng cũng tiêu tán đi không ít, sau khi nói rõ nguyên nhân đến đây, liền nhìn thấy Hồn Nguyên Lực tràn ra từ người đại sư, cùng lời nói chuẩn bệnh vang lên.

Giác Viễn đại sư phát hiện được tình huống bệnh tình cực kỳ nghiêm trọng của Ninh Lạc, theo tính cách của người xuất gia luôn lấy từ bi làm đầu, lập tức điều động Hồn Nguyên Lực ôn hòa của mình để chữa trị cho Ninh gia Nhị công tử. Chỉ trong chốc lát, trên trán đã bị phủ một tầng mồ hôi, một lúc sau Ninh Lạc đã tạm thời bớt ho khan, trên mặt cũng rốt cục xuất hiện một chút huyết sắc, thấy vậy Giác Viễn đại sư mới chậm rãi thu Hồn Nguyên Lực lại.

Hình như số lần nhũn mày xuất hiện trên gương mặt nghiêm trọng của Giác Viễn đại sư có phần nhiều hơn thường ngày, suy nghĩ một lúc mới nói: “Bộc Dương thí chủ, xin thứ cho công lực của lão nạp có giới hạn, bệnh của Ninh thí chủ cũng không thể chỉ dựa vào Hồn Nguyên lực của ta là có thể chữa trị được. Hàn độc trong cơ thể Ninh thí chủ đã có từ lâu, nay cũng lần không ít tạp chất. Hiện giờ lão nạp cũng chỉ có thể dùng hết sức mình để giảm bớt đau đớn trên người Ninh thí chủ, nhưng nếu muốn trị khỏi hẳn, thì phải xem tạo hóa của người thôi!”

Lời Giác Viễn đại sư vừa nói ra, làm cho gian phòng lâm vào một mảnh yên lặng. Ánh mắt có chút hỗn loạn nhìn qua sắc mặt vừa mới tốt lên của Ninh Lạc, nhưng lại ngoài ý muốn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, không khỏi thờ dài. Gương mặt tuấn mỹ của Ninh lạc lại bất ngờ hiện lên vui vẻ nhẹ nhàng, thanh âm nhu hòa nói: “Vãn bối xin đa tạ đại sư, lần này làm phiền ngài một phen hao tâm tổn trí rồi.”

“Đại sư, bệnh tình của Ninh Lạc thật sự không cách nào trị tận gốc sao?” Tuổi còn trẻ mà đã được làm tướng quân, tự nhiên là Bộc Dương Mạch cũng có chỗ bất phạm khác người, một từ “tạo hóa” mơ hồ của Giác Viễn đại sư làm cho hắn cảm thấy kết luận này cũng không hoàn toàn chắc chắn như đinh đóng cột. Trạng hạc trong tay Giác Viễn đại sư lại bị khảy lên, khẽ thờ dài nói: “Trên thế gian này còn rất nhiều loại thuốc kỳ lạ khó tìm, lão nạp dù sao cũng chỉ cố gắng hết sức góp chút sức mà thôi.”

Giác Viễn đại sư đã nói đến mức này, Bộc Dương Mạch cũng không dám nói thêm gì nữa, lúc này vừa được Hồn Nguyên Lực của Giác Viễn đại sư chữa trị, hiện giờ tinh thần Ninh Lạc tốt lên không ít, mỉm cười nói: “Đại sư, vãn bối nghe nói người rất thích đánh cờ, trong tay của vãn bối lại vô tình có được một bộ sách dạy đánh cờ của Thanh Hoàn đạo nhân, kính xin ngài vui lòng nhận cho.”

Quân tử hợp ý nhau, so với dâng lên vàng bạc châu báu còn quý giá hơn. Bao lâu nay Giác Viễn đại sư cũng đi khắp nơi để tìm sách dạy đánh cờ, cũng không khách khí với Ninh lạc mà nhận lấy, mang theo hứng thú dạt dào cùng hai vị thí chủ nói về ý nghĩa của các trận cờ, nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng luận bàn của ba người.

Ba người bọn họ trò chuyện hăng say, lại làm cho Mộ Phi Sát đang ngồi chờ ở phòng bên cạnh có chút bất đắc dĩ. Nàng vốn định đợi hai vị công tử này rời đi, sau đó lại cùng trao đổi với Giác Viễn đại sư một số chuyện nữa, nhưng lại nghe tiếng trao đổi vui vẻ loáng thoáng bên cách vách thăm nghĩ trong thời gian ngắn thì khó mà chấm dứt được. Sắc trời cũng không còn sớm, nàng quyết định trở về phòng của mình, bảo Phú Quý trở về Mộ phủ sớm trước khi tối muộn.

Mộ Phi Sát vừa bước chân ra khỏi phòng, thì Giác Viễn đại sư bên cạnh cũng vừa mở cửa đi ra. Cảm giác được có hai đạo ánh mắt đang tập trung lên người mình, Mộ Phi Sát thăm than mình cũng thật xui xẻo a! Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nghiêng nhìn Vân Nhược Lan vẫn đang ngồi bên trong phòng, không nói gì thuận tay đóng cửa lại, mặt không đổi sắc hướng cửa chính đi đến.

Giác Viễn đại sư đang định tiễn khách, lại thấy bóng dáng mảnh khảnh của Mộ Phi Sát đang chuẩn bị rời đi, bất chợt kêu lên: “Mộ tiểu thư, xin dừng bước.”

Đang tranh thủ nhanh chóng rời đi, Mộ Phi Sát nghe thấy tiếng gọi của Giác Viễn đại sư nên bất đắc dĩ phải dừng lại, xoay người nói: “Đại sư, ngài đang có khách quý, không cần đề ý đến ta.” Hai vị thí chủ này cũng đang chuẩn bị rời đi, thật xin lỗi để người đợi lâu.” Giác Viễn bây giờ mới nhận thấy việc mình quả thật có chút không đúng, hai thầy trò Vân Nhược Lan còn đang ở phòng bên cạnh đợi mình mà mình lại quên mất, nên giọng điệu nói ra có chút áy náy.

Nghe lời nói vừa rồi của Giác Viễn đại sư, hai người Ninh Lạc cùng Bộc Dương Mạch lại đồng thời nhìn vào mắt nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc. Họ Mộ!!! Đây chính là dòng họ thế gia lớn nhất kinh thành, nàng kia thật đúng là Mộ gia tiểu thư sao?

Hai người đều biết Mộ gia có một vị đại tiểu thư đang đợi cơ hội để được gả vào Hoàng Thất, còn lại là một Tam tiểu thư hiện nay đã bị mất đi Hồn Nguyên Lực. Bọn họ cũng chưa từng nghĩ lại có thể gặp được vị Tam tiểu thư nổi tiếng ở Hoàng thành nha! Nhưng điều khiến cho bọn họ ngạc nhiên đó chính là thái độ hiền lành của Giác Viễn đại sư đối với vị tiểu thư này, thật sự là ngoài ý muốn của bọn họ.

Ấn tượng của Bộc Dương Mạch đối với Mộ Phi Sát không được tốt cho lắm bởi vì chuyện xưng phòng lúc này, nhưng trước đó Ninh Lạc lại có nghe qua phụ thân nói chuyện mình cùng Mộ phủ sẽ kết làm thông gia, theo tình hình trước mắt thì có lẽ đối tượng chính là vị Tam tiểu thư không màng danh lợi trước mặt. Nhưng vị Tam tiểu thư này tựa hồ cũng không có tính tình yếu đuối, khúm núm nhưng trong lời đồn.

Mộ Phi Sát cũng cảm nhận được mình nghiễm nhiên lại trở thành sinh vật bị người ta nhìn đánh giá miễn phí, cách xưng hô của Giác Viễn đại sư làm ánh mắt hai người kia đều có chút biến hóa. Mộ Phi Sát thăm oán Giác Viễn đại sư này cũng quá khách sáo đi, chỉ lạnh nhạt mà trả lời: “Đại sư quá đa lễ. Ta còn muốn trở về để an bài cho gia nô, xin cho phép Phi sát cáo lui trước.”

“Mộ Tiểu thư, nếu tiểu thư không chê, nô tài nhà tiểu thư có thể qua ở cùng một phòng với hạ nhân nhà ta.” Ninh Lạc lên tiếng, lại làm cho Bộc Dương Mạch cau lông mày không vừa ý. Mộ Phi Sát bình thản nhìn lướt qua vị Ninh công tử có dung mạo xuất chúng mà gương mặt lại tái nhợt kia, nhẹ giọng nói: “Đa tạ ý tốt của công tử, ta tự có an bài của mình, không cần công tử phải hao tâm tổn trí. Đại sư, Phi Sát xin cáo từ.”

Lời vừa nói xong, Mộ Phi Sát liền khẽ cúi người, nhanh nhẹn xoay người rời đi. Bộc Dương Mạch từ nhỏ đều ở trong quân đội, nữ quyền trong nhà cũng rất ít, đối với thái độ không chút nào cảm kích của Mộ Phi Sát cũng không còn chút kiên nhẫn nào nữa, lạnh nhạt nói: “Ninh Lạc, tính tình của vị Mộ tiểu thư này cũng thật không biết lớn nhỏ, quả thật uổng công chúng ta làm người tốt!”

Ninh Lạc nhìn chằm chằm vào bóng lưng xinh đẹp vừa mới rời đi, nhẹ giọng cười nói: “Dương Mạch, tính tình kiên cường của nàng thật khác xa so với lời đồn đãi của mọi người. Đừng quên, mới vừa nãy huynh còn nói những lời xem thường đối với nàng ấy nha!”

Bộc Dương Mạch có chút kinh ngạc nhìn người huynh đệ tốt của mình, Ninh Lạc mới là lần đầu tiên gặp nữ tử kia, vậy mà đã nói tốt cho nàng ta. Nhưng hiện giờ đang ở trước mặt ngoại nhân, hắn cũng không nên hỏi thăm quá nhiều. Bộc Dương Mạch hướng Giác Viễn đại sư đang có vẻ mặt bí hiểm bên

cạnh cáo lui, lại đi lấy Ninh Lạc đi về phía cổng chính.

Trên đường đi về sương phòng của mình, Ninh Lạc lại bị Bộc Dương Mạch tra hỏi liên tiếp, nhưng Ninh lạc cũng không thèm để ý, lại không hề hay biết tâm tư của mình hiện giờ đã bay đến bóng dáng lạnh nhạt kia. Vừa nghĩ đến, Ninh Lạc lại cười nghiêng ngả, Mộ gia tam tiểu thư kia mình sắp lấy vào cửa quả thật có ý vị sâu xa a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cho dù Mộ Phi Sát nói thế nào đều không lay chuyển được ý định của Phú Quý, cuối cùng không còn cách nào khác, Mộ Phi Sát đành ném Phú Quý cho Vân Nhục Lan giải quyết. Dù sao Vân Nhục Lan cũng có ý định đem hai người hầu hạ bên cạnh nàng thành người của hắn, vừa vận nhân cơ hội này để cho Phú Quý đi theo hắn vài ngày vậy!

Bữa cơm đầu tiên ở Kỳ Bình tự cũng vô cùng đơn giản. Sau khi dùng cơm, Hương Liên lại thấy tiểu thư nói nhỏ vài câu với Phú Quý, chỉ thấy hắn thật thà gật đầu rồi nhanh chóng ly khai.

Tuy trong lòng có chuyện khó hiểu, nhưng Hương Liên thấy tiểu thư không muốn nói cũng không dám hỏi nhiều. Sau khi hầu hạ tiểu thư rửa mặt, nghe theo dặn dò của tiểu thư ngoan ngoãn đứng canh trước cửa.

Bách Ngưng hoàn lúc trước Vân Nhục Lan đưa cho nàng vẫn luôn mang theo bên người. Có lẽ ở không khí ở Kỳ Bình Tự trang nghiêm, nên sau khi nàng ăn Bách Ngưng hoàn xong, liền lập tức ngồi xuống xếp bằng, rất nhanh đã tiến vào trạng thái nhập định.

Sau khi được Giác Viễn đại sư chữa trị thì trong cơ thể Mộ Phi Sát cũng lưu lại chút ít Mộc hệ hồn nguyên lực. Khi nàng đang chăm chú quan sát Hồn nguyên châu trong cơ thể, lại phát hiện tầng xám tro bao quanh Hồn Nguyên Châu lại đang lặng yên không một tiếng động bị cắn nuốt.

Công lực của Bé Hồn Thảo quả nhiên không thể khinh thường. Xem như Mộ Phi Sát đã hiểu rõ hơn trạng thái của Hồn Nguyên Châu, lần nữa phối hợp với Hồng Quang đang trào ra vô số sợi chỉ màu xanh, lén lút tiến đến Hồn Nguyên Châu.

Những sợi tơ bạc được ẩn giấu trong trái tim lại lần được được triệu hồi, bao vây lấy Hồn Nguyên Châu đang xám xịt. Kỹ năng dùng năng lực chữa trị từ khi còn là ở kiếp trước nàng đã sử dụng vô cùng thành thạo, ý niệm vừa động, Mộ Phi Sát liền tiến vào trạng thái tập trung cao độ, lần đầu sử dụng phương pháp kết hợp này xem ra cũng có chút tiến triển.

Mộ Phi Sát chuyên chú tiến hành các thao tác, khi Hương Liên nhìn đến bộ dáng của tiểu thư cũng không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ. Trong phòng vừa mới thấp nền lên, hai mắt Mộ Phi Sát đã nhắm nghiền, trên gương mặt lại lộ ra vẻ thống khổ, lại thêm những tia màu trắng từ ngực Mộ Phi Sát tràn ra, lúc ăn lúc hiện, nhìn rất quỷ dị.

Hương Liên cố gắng đè xuống hoảng sợ trong lòng, cắn môi dưới, không dám phát ra tiếng động lớn sợ làm ảnh hưởng đến tiểu thư. Nàng vẫn luôn ghi nhớ lời dặn của tiểu thư lúc này, cho dù bất luận nhìn thấy cái gì, cũng không được lên tiếng. Nhưng khi nhìn đến thần sắc thống khổ của tiểu thư, làm nàng gấp đến độ muốn khóc, trong lòng luôn mặc niệm cầu Phật Tổ phù hộ, Bồ Tát hiển linh cứu giúp tiểu thư.

Ngập định một hồi lâu, bởi vì sợ chính mình sẽ lại bất tỉnh, nên Mộ Phi Sát đại khái cũng đoán được đã đến cực hạn chịu đựng của bản thân, không mang theo chút lưu luyến nào thu tay lại. Những sợi tơ bạc tán đi, được lực của Bách Ngưng Hoàn cùng những tia sáng xanh của Hồng Quang cũng tiếp tục xoay tròn quanh Hồn Nguyên Châu, tầng xám tro bao quanh bên ngoài phảng phất như bị bào mòn đi vài phần, mờ hồ lộ ra quang mang hồng nhạt từ bên trong.

Khi Mộ Phi Sát tỉnh lại đã là giờ Hợi. Quần áo đều đã bị mồ hôi làm ẩm ướt, Mộ Phi Sát tiện tay lau qua cái trán đang đầm mồ hôi một cái, lại nhạy cảm phát hiện được trong mồ hôi lại chính là một ít tro than sáng màu.

Chẳng lẽ đây là bụi bần sau khi bài trừ được độc dược của Bé Hồn Thảo! Đối với tình trạng của Hồn Nguyên châu sau lần đầu tiên chữa trị, Mộ Phi Sát cảm thấy rất hài lòng, cố nén cảm giác đầu choáng váng, Mộ Phi Sát hướng Hương Liên đang đứng ngoài cửa vẫy tay: “Hương Liên, mang cho ta chút nước!”

Hương Liên thấy tiểu thư đã không còn chuyện gì, chân tay bồi hồi rút lấy một chén nước đưa cho Mộ Phi Sát, lại lén lén lau nước mắt còn trên khóe mắt, không dám nói chuyện. Mộ Phi Sát nhìn thấy hành động buồn cười của Hương Liên, lại có chút cảm động, ôn nhu an ủi nói: “Ta không sao, không cần lo lắng!”

Nghe thấy Mộ Phi Sát ngược lại làm cho Hương Liên không cầm được nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, nô tỳ không biết người phải trải qua việc gì, cũng không thể giúp được người cái gì. Trong lòng nô tỳ rất khổ sở a!”

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, cảm giác nhức đầu đã đỡ hơn trước nhiều, nhìn thấy giọt nước mắt của Hương Liên, Mộ Phi Sát như nhận được sự an ủi lớn. Một tỷ nữ nhu thuận không hai lòng, là điều Mộ Phi Sát cần nhất lúc này, vì vậy nhẹ giọng dặn dò: “Hương Liên, những gì người vừa nhìn thấy, đều kìm

theo tính mạng của người và ta. Giữ kín miệng mình, mới có thể sống an ổn nơi đầm rồng hang hổ này, người hiểu không?”

“Hương Liên ghi nhớ lời dạy của tiểu thư, dùng tên của mẫu thân thê, tuyệt sẽ không tiết lộ nửa phần. Nếu như vi phạm lời thề, trời tru đất diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Hương Liên giống như thấy được sự kiên cường, uy nghiêm từ Mộ Phi Sát, lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư còn làm cho người khác kính phục hơn so với Lão thái gia cùng Lão gia, nhanh chóng quỳ xuống lập lời thề.

Cho dù có lập lời thề thì Mộ Phi Sát cũng không quá tin tưởng, nhưng nàng lại hiểu được tâm ý của Hương Liên. Đưa tay nâng Hương Liên đang quỳ dưới đất lên, thuận tay lại nhắc đến sự tồn tại của Văn Nhượng Lan. Vừa nghe đến vị nam tử thần bí có dung mạo như thiên tiên này là Hồn Sư, Hương Liên liền biểu lộ thái độ vô cùng sùng bái, bởi vì uy lực của một vị Hồn Sư không ai là không biết.

Lần dùng tới năng lực chữa trị này cũng là lần thứ hai, vì đạt được hiệu quả không ngờ như vậy, nên Mộ Phi Sát có chút hỗn loạn. Sau khi tắm rửa lại cơ thể, Mộ Phi Sát lại mê man một trận không rõ. Đến khi tiếng chuông trang nghiêm vang lên khắp Kỳ Bình Tự, Mộ Phi Sát mới giật mình tỉnh dậy, thì cũng là vào sáng ngày hôm sau.

Mộ Phi Sát vẫn biết rõ hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân, tâm trạng cũng khó nén được cảm giác đau lòng. Trong lòng mang theo thái độ tôn trọng với mẫu thân, cùng với cảm giác tiếc hận của chủ nhân cũ, Mộ Phi Sát mặc một bộ xiêm y màu trắng, Hương Liên lại nhanh nhẹn thay đổi kiểu tóc khác cho nàng, làm cho toàn thân Mộ Phi Sát toát ra một vẻ khó nói thành lời. Mộ Phi Sát dẫn theo Hương Liên trực tiếp đi đến tế điện của Phật đường.

Trong Phật đường luôn có hòa thượng chuyên hướng dẫn những khách hành hương đến đây tụng kinh bái Phật, mỗi lần ước chừng một canh giờ. Mộ Phi Sát tùy tiện quỳ ở một nơi, chấp tay cúi đầu theo từng tiếng gõ mõ, hương khói nghi ngút bay lên, lại văng vẳng tiếng tụng kinh, hết thấy hòa vào cùng một chỗ, tạo nên một bức tranh hết sức hài hòa.

Kiếp trước nàng cũng chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như vậy, trong không khí hài hòa mà trang trọng, bỗng nhiên Mộ Phi Sát cảm giác được trong mũi có chút chua chua. Nàng đột nhiên đi tới một thế giới hoang đường, nưộn thân thể của thiếu nữ này mà mới được sống một cuộc sống hoàn toàn khác. Nếu không phải lần đó trên mây bay bị nổ tan xác, thì bây giờ sao lại có thể trải nghiệm cuộc sống tại thế giới dị giới tràn đầy mới mẻ này.

Nếu như mẫu thân Thiên Thanh trên trời có linh thiêng, biết được nữ nhi của mình đã sớm không còn, không biết có oán giận mình hay không? Mộ Phi Sát vừa nghĩ vừa thở than nhẹ, sau khi tụng kinh xong, chậm rãi đứng dậy, trong nội tâm lại mặc niệm: mẫu thân, thôi thì người coi như mình có thêm một nữ nhi, ta sẽ thay Mộ Phi Sát sống thật tốt!

Cố gắng nuốt xuống nước mắt đang trực trào ra, lại quay sang nhìn thấy Hương Liên đã khóc không thành tiếng, Mộ Phi Sát lại một lần nữa cảm thán sự chiều cố dành cho nữ nhi mình của mẫu thân. Năm đó mẫu thân Hương Liên bệnh nặng mà qua đời, cũng chính là tự tay Nhị phu nhân lo liệu tiền làm đáng tang cho, vì nhận đại ân của mẫu thân nên hiện giờ Hương Liên mới một mực trung thành với nàng như vậy.

Vỗ nhẹ lên vai Hương Liên, Mộ Phi Sát lại hướng vị tăng nhân vừa tụng kinh nói lời cảm ơn, sau đó mới chậm rãi bước ra khỏi Phật đường. Phú Quý đã sớm chờ ở cửa, vừa thấy tiểu thư xuất hiện, vội vàng chạy đến bên cạnh Mộ Phi Sát, thấp giọng nói: “Tiểu thư, mong người nén bi thương. Nhị phu nhân dưới cửu tuyền cũng chỉ mong người được khỏe mạnh thôi!”

Thiếu nữ cười nhẹ, bên cạnh mặc dù chỉ là hai hạ nhân, nhưng nàng lại thật tâm đối với hai người như tri kỷ mà đối đãi, cảm giác này thật sự cũng không tệ a! Bỗng nhiên truyền đến một trận ho khan, một thanh âm bay bỗng truyền đến: “Mộ tiểu thư là cũng tới Phật đường cầu phúc sao?”

Thoáng qua đầu, đập vào mắt Mộ Phi Sát là gương mặt hiền lành tuấn mỹ nhưng lại tái nhợt. Tựa hồ hôm qua Ninh Lạc được Giác Viễn đại sư chữa trị nên có chút chuyển biến tốt, nhưng muốn đi vẫn phải có người dìu dắt, bất quá trong giọng nói lại mang theo vài phần lo lắng.

Tục ngữ có câu, oan gia ngõ hẹp, không biết mình cùng vị Ninh công tử này có oan nghiệt gì, mà lại nhiều lần đụng mặt như vậy nữa. Khẽ gật đầu, coi như đã đáp lại lời của Ninh Lạc, Mộ Phi Sát cũng không muốn bắt chuyện, nên nhanh chóng xoay người hướng phòng của Giác Viễn đại sư đi tới.

Thái độ né tránh của Mộ Phi Sát làm cho gã sai vặt bên người Ninh Lạc có chút hiếu kỳ: “Thiếu gia, dù cho các tiểu thư khác khi nhìn thấy người cũng thất hồn lạc phách, làm sao mà tiểu nha đầu tầm thường này lại giống như là đang sợ hãi người, vừa thấy người đã một mực chạy trốn nha?”

“Tiểu Nhạc, vậy là người không biết. Ngày hôm qua thái độ của nàng ấy đối với Dương Mạch vô cùng lạnh nhạt, ai mà không biết huynh ấy đường đường là Bộc Dương thiếu tướng của Âm Vũ hoàng thành. Thế mà nàng lại giống như không biết thân phận của huynh ấy, dám dùng thái độ như vậy, ta cũng thật bái phục nàng!” Cuộc chạm trán hôm qua với của tó ba người quả thật để lại ấn tượng không tồi đối với Ninh Lạc, làm cho Ninh Lạc vừa nghĩ tới, khóe miệng lại nổi lên ý cười nhàn nhạt.

“An Từ, thiếu gia nhà người vừa rời khỏi, người liền mang bộ dáng hí hửng, có muốn ta cáo trạng với công tử nhà người, để trở về hấn dạy dỗ người một trận hay không?”

Tâm trạng đang vui vẻ, Ninh Lạc giờ giọng reu reo An Từ đang đi tới, làm cho An Từ gấp đến độ luôn miệng xin tha: “Ôi! Ninh công tử, không phải thiếu gia đề nô tài ở lại để giúp cho công tử bớt nhàm chán sao? Van cầu người đừng nói cho thiếu gia nhà ta biết, nếu không thiếu gia lại bắt ta vào trong quán doanh a!”

Ninh Lạc khẽ cười, cũng không có đáp lại, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi bóng dáng càng ngày càng xa kia. Những ngày kế tiếp ở đây không phải rất có ý tứ sao?

Bạn đang đọc truyện *Dường Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Nàng cố gắng, tìm mọi cách, kiên cường chữa trị cho bản thân, nhưng cũng thật không ngờ Giác Viễn đại sư dù sao cũng chỉ là ngoại nhân mới gặp ngày hôm qua thôi mà cũng vô cùng gấp gáp, lo lắng cho thương thế của nàng như vậy.

Khi nàng nhìn thấy trước mắt mình một đồng dược liệu trước mắt, làm cho nàng ngốc một hồi. Hóa ra là nguyên một đêm hôm qua, Giác Viễn đại sư cùng các tăng nhân khác tập hợp mọi phương thuốc, đủ loại dược liệu, một là để phụ trợ cho Mộ Phi sát dùng Bách Ngưng Hoàn, còn một nữa là chữa bệnh cho Ninh Lạc.

Theo lời nói của Giác Viễn đại sư, Bách Ngưng Hoàn cũng là một trong những đan dược trân quý. Đan dược ngàn vàng khó mua này lại bị Mộ Phi Sát xem như đậu đỗ mà ngày nào cũng dùng, nghĩ vậy làm nội tâm Mộ Phi Sát có chút bồn chồn. Thân phận của Vân Nhược Lan xem ra tôn quý hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, nhưng càng biết như vậy, nàng càng không nghĩ ra mục đích thật sự của Vân Nhược Lan tiếp cận nàng rốt cục là vì cái gì?

Bất quá hiện giờ, mục tiêu hàng đầu của nàng chính là chữa khỏi Hồn Nguyên Châu, để tiếp tục tu luyện Hồn nguyên lực. Mộ Phi Sát cố gắng đem những lo lắng nhất ở sau đầu, chăm chú nghe Giác Viễn dẫn dò. Công hiệu của Bách Ngưng Hoàn lợi hại ở chỗ cứng rắn đánh sâu vào nơi hao tổn của Hồn Nguyên Châu, mặc dù đan dược này có ba phần độc, nhưng dù sao dưới tình huống hiện giờ của nàng là được lợi nhiều hơn hại, cũng đáng giá cho nàng thử một phen.

“Mộ tiểu thư, hôm nay sau khi ta xem thấy Hồn nguyên châu của tiểu thư tựa hồ khôi phục không ít, xem ra Bách Ngưng Hoàn cũng đã đến lúc phát huy tác dụng.” Giác Viễn đại sư thu hồi tay đang bắt mạch cho Mộ Phi Sát, thỏa mãn gật đầu.

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, đúng là bọn họ đều cho rằng, mình dần khôi phục được Hồn nguyên lực là do công hiệu của Bách Ngưng Hoàn kết hợp với việc trị liệu của Giác Viễn đại sư đi!

“Đại sư, tình huống thân thể ta có chút đặc thù, kính xin ngài giúp ta giữ bí mật này.”

“Chuyện nào Lão nạp hiểu. Trước đó Vân lão đệ cũng có nói với ta, người có thể yên tâm. Bất quá đối với người dùng Bê Hồn thảo trên người người, người cũng phải cẩn thận.” Cũng không biết tại sao mà thái độ của Giác Viễn đại sư đối với Mộ Phi Sát rất hảo cảm. Hắn không có con nối dõi, chứ đừng nói là có quan hệ với nữ nhân, nhưng Mộ Phi Sát là một nữ hài tử tính tình nhẹ nhàng, ngược lại lại làm cho hắn có cảm giác thân thiết.

Nghe ra trong lời nói của Giác Viễn đại sư tràn ngập sự quan tâm, Mộ Phi Sát cũng có điểm ngạc nhiên, khẽ cười nói: “Đa tạ đại sư. Bây giờ chúng ta bắt đầu khám chữa bệnh thôi.”

Vân Nhược Lan cũng chỉ thanh thần ngồi một chỗ xem hai người kia nói chuyện, nhìn tiểu đồ đệ ăn nói như người trưởng thành, hắn cũng lấy làm kỳ lạ. Có lẽ, ngay từ đầu khi hắn chiếu cổ Mộ Phi Sát cũng là thực hiện theo sư mệnh, nhưng hiện tại hắn lại phát hiện mình tựa hồ nhận được bảo bối nhà. Tuy bảo bối này chưa tỏa sáng, nhưng cũng đang từ từ tỏa ra ánh hào quang đặc biệt.

Ánh mắt nhìn thấy từng chùm tia sáng màu xanh từ Giác Viễn bao trùm lấy cơ thể Mộ Phi Sát, khóe miệng Vân Nhược Lan vẽ ra một nụ cười. Sư tỷ, người ở trên trời chắc hẳn cũng nhìn thấy Phi Nhi đang trưởng thành đúng không?

Những ngày tiếp theo, sáng nào Mộ Phi Sát cũng tới Phật đường nghe các cao tăng tụng kinh, rồi lại đến chỗ Giác Viễn đại sư chữa trị, lại uống tiên dược do chính tay Vân Nhược Lan sắc, buổi tối lại quay trở về phòng tiếp tục chữa trị cho Hồn Nguyên Châu.

Cuộc sống như vậy cũng coi như là thư thái, ngoại trừ mỗi ngày đều gặp phải Ninh Lạc ở những nơi nhất định. Mỗi sáng sớm, Ninh Lạc đều đứng trước cửa Phật đường để chờ Mộ Phi Sát, sau đó đơn giản chỉ là chào hỏi vài câu, rồi cùng vào Phật đường quý gối nghe tụng kinh.

Mộ Phi Sát cũng đương nhiên sẽ không cho là Ninh Lạc có ý với mình. Nhưng nàng mơ hồ cảm giác được dường như Ninh Lạc cũng biết chuyện hôn ước của mình với hắn, có khả năng là người này hiểu kỳ với người có khả năng thành thê tử của mình mà thôi. Căn cứ vào chiến thuật địch không hành động ta cũng không hành động, mỗi lần gặp phải Ninh Lạc nàng cũng chỉ lạnh nhạt chào hỏi. Mộ Phi Sát cũng chưa từng nghĩ đến thái độ của mình như vậy lại làm cho Ninh Lạc nổi lên tâm tư khác.

Trong khoảng thời gian này, Bộc Dương Mạch cũng ngẫu nhiên xuất hiện mấy lần, khi nhìn thấy Mộ Phi Sát thì đều trưng ra bộ mặt cứng ngắc. Nhưng ngược lại, người hầu bên cạnh Bộc Dương Mạch là An Tử lại trở nên khá thân thiết với Phú Quý. Mộ Phi Sát cũng biết rõ bản chất của Phú quý là thật thà chất phác, nên Vân Nhược Lan có thể dễ dàng dạy bảo, vì vậy nàng cũng không can thiệp Phú Quý và An Tử có qua lại với nhau.

Đêm cuối cùng ở Kỳ Bình Tự, Mộ Phi Sát thế nhưng thấy được hồng sắc yếu ớt phóng ra từ Hồn Nguyên Châu, làm cho nội tâm Mộ Phi Sát trở nên phấn chấn hơn. Hương Liên vẫn ngoan ngoãn đứng bên ngoài cửa phòng, lặng lẽ chờ tiểu thư tu luyện xong.

Sau khi nuốt xuống Bách Ngưng Hoàn, Mộ Phi Sát cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập định, cố gắng cẩn thận chuyên tâm, không gây ra chút sơ

xuất gì, lần này có thể là lần đánh cược cuối cùng của nàng.

Tơ bạc từ trái tim tiến đến bao quanh Hồn Nguyên Châu, tầng xám tro bên ngoài như tàn quân phản kháng yếu ớt. Chỉ trong chốc lát, trên trán Mộ Phi Sắt đã ướt đầm mồ hôi. Giống như muốn phá kén hóa蝶, Hồn Nguyên Châu trước kia im lặng, nay lại âm ỉ rung động, tựa hồ muốn giãy giụa thoát khỏi tầng xám tro bên ngoài.

Cảm giác đau đớn như cơ thể bị xé rách làm Mộ Phi Sắt muốn hét lên, nhưng nàng kiên trì cắn răng chịu đựng không phát ra tiếng động, kiên trì chờ đợi Hồn Nguyên Châu thức tỉnh.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Hương Liên khẽ trương nhìn Mộ Phi Sắt vẫn đang ngồi xếp bằng trên giường. Ngạc nhiên chứng kiến trước ngực Mộ Phi Sắt đang có những sợi tơ màu trắng, nhưng lại có hồng sắc mập mờ bên trong.

Hương Liên vội che miệng lại, mắt tròn to nhìn hồng sắc trước ngực Mộ Phi Sắt ngày càng rực rỡ. Một đồ án cổ quái hiện lên trước ngực Mộ Phi Sắt, sau đó liền nhanh chóng chui vào mi tâm.

Hồng sắc giảm dần, Mộ Phi Sắt cũng chậm rãi mở mắt ra, nhìn xuống hai tay của mình. Mặc dù không rõ lắm nhưng cũng có thể thấy hồng sắc nhàn nhạt trên tay, nhưng trong Hồn Nguyên Châu của nàng lại là hóa thành một đoàn hỏa diễm rừng rực.

Hồn nguyên châu rốt cục cũng được khôi phục, Mộ Phi Sắt cảm thấy toàn thân tràn đầy sinh lực, làm cho nàng tính tình trời sinh đậm mạc cũng không nhìn được mà nhếch miệng cười tươi.

Tuy nhiên, lần chữa trị này Mộ Phi Sắt sử dụng năng lực chữa trị vượt quá giới hạn, nên cảm giác vui sướng chưa được bao lâu, Mộ Phi Sắt đã bị từng trận đau đầu, chóng mặt, hoa mắt tập kích. Hồn Nguyên Lực vừa khôi phục được lại giống như con ngựa đứt cương, mạnh mẽ tràn xuống khắp toàn thân, làm gân mạch của Mộ Phi Sắt giống như muốn đứt đoạn.

Hương Liên chuẩn bị nước tắm giống như thường ngày, đang muốn đưa qua cho Mộ Phi Sắt, nhưng lại phát hiện trạng thái khác thường của nàng. Hương Liên nóng lòng vội vàng đi tìm Vân Nhược Lan, lại bất ngờ nghe thấy tiếng gõ cửa của Phú Quý: “Hương Liên, là ta, tiểu thư đã ngủ chưa?”

Vừa nghe thấy thanh âm của Phú Quý, Hương Liên vội vàng ra mở cửa, lo lắng nói với Phú Quý: “Phú Quý, huynh mau đi tìm Vân quân (cách xưng hô tôn kính với VNL) tiểu thư nàng ấy....”

Không đợi Hương Liên nói hết câu, đột nhiên bên người như có một trận thanh phong thoáng qua. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân tuyệt mỹ mang theo sắc mặt khó coi đang ôm lấy tiểu thư ngồi trên giường, cũng chính là vị Hôn sư Vân Nhược Lan – sư phụ của tiểu thư.

Phú quý kéo ống tay áo của Hương Liên nói: “Chúng ta hãy ra ngoài trước, Vân quân chính là phát hiện tình trạng không tốt của tiểu thư mới chạy đến đây.”

Nói xong hai người nhanh chóng khép cửa lại, để lại Mộ Phi Sắt đang thờ đốc trong lòng Vân Nhược Lan, quanh thân nàng nóng như lửa đốt, mồ hôi như bị bốc hơi, làn da trắng nõn lại nhiễm một tầng đỏ bừng.

“Người cư nhiên lại liều lĩnh như vậy! Mau ngồi xếp bằng!” giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng không khó phát hiện bên trong ẩn chứa lửa giận.

Toàn thân Mộ Phi Sắt như bị thiêu đốt, cũng không có năng lực phản kháng, cắn răng ngồi xếp bằng. Bàn tay Vân Nhược Lan nhanh chóng đặt sau lưng nàng truyền đến một cỗ lực lượng thanh thuần mát rượi.

Trên bàn tay Vân Nhược Lan tràn ra ánh sáng màu xanh, hiện lên hình dạng sóng nước xâm nhập vào cơ thể nàng. Giống như nhận ra đột nhiên bên ngoài có ngoại lực xâm lấn, hồng sắc trong người Mộ Phi Sắt vốn còn đang phân tán, lập tức tập trung lại, hưng phấn đánh về phía lam sắc.

Đây cũng chính là sự khác nhau giữa Hôn sĩ và Hôn sư, hồng sắc liên tiếp bị lam sắc cường đại bức lui, ngoan ngoãn chui về Hồn Nguyên Châu.

Lam sắc trong cơ thể Mộ Phi Sắt cũng không rút lui, chậm rãi làm dịu những nơi hỏa diễm vừa làm tổn thương trong kinh mạch. Đợi cho những vết thương kia khôi phục, mới chậm rãi rút về.

Mộ Phi Sắt không chịu nổi thân thể suy yếu, thân thể mỏng manh như sắp đổ, lại ngã vào cái ôm ấm áp. Gian nan ngẩng mặt lên, chỉ thấy vị sư phụ này đang chiếm tiện nghi của mình, trên mặt lại toàn là thần sắc không vui, nàng liền cố gắng lộ ra nụ cười tươi: “Cảm ơn!”

Vân Nhược Lan hừ khê, từ đầu tới cuối vẫn không thêm nói lấy một câu. Hòa hệ Hồn Nguyên Lực sau một thời gian bị giam giữ, nay vừa được thoát ra nên cực kỳ hưng hăng, nàng ấy lại cắn răng nhìn xuống không kêu một tiếng, đây là cần bao nhiêu nghị lực mới có thể chịu đựng a!

Cũng không nhẫn tâm khiển trách tiểu đồ đệ vọng động, Vân Nhược Lan ôn nhu trấn an: “Hiện tại Hồn Nguyên Lực của con lần nữa trở lại. Phi Nhi, trước tiên cứ ngủ một giấc, chờ đến khi ngày mai tỉnh dậy, lại bắt đầu một cuộc sống mới.”

Hiểu được ý tứ của Vân Nhược Lan, Mộ Phi Sắt như trút được gánh nặng, chậm rãi khép mắt lại. Hiện nay Hồn Nguyên châu của nàng lại lần nữa trọng sinh, cái này giống như Phượng Hoàng niết bàn dục hỏa trùng sinh, sau này nhất định sẽ có một cuộc sống hoàn toàn khác đang chờ đợi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đến ở Kỳ Bình tự một thời gian, rốt cục Mộ Phi Sát cũng phải trở về. Sau khi cảm tạ đoạn thời gian này Giác Viễn đại sư vẫn dốc lòng chữa trị cho nàng, Mộ Phi Sát dẫn theo Hương Liên và Phú Quý xuống núi. Giác Viễn sợ Hồn Nguyên Lực mới thức tỉnh của nàng nhiễu loạn, nên trước khi Mộ Phi Sát đi đưa còn đưa cho nàng không ít dược hoàn điều hòa thân thể.

Mộ Phi Sát trở về với tư thế thắng lợi giống như tên cướp vừa cướp được núi vàng, chỉ khác nhau ở chỗ là những thứ này nàng không cần phải cướp mà tự mình Giác Viễn đại sư đưa lên a!

Về phần Vân Nhượng Lan, Mộ Phi Sát cũng biết hẳn sẽ tự có an bài, cũng không hỏi nhiều, chỉ là có chút ngạc nhiên khi thấy thái độ của hẳn trong đêm đó có chút kì lạ.

Lúc đó, hẳn chỉ trích mình nhưng giọng điệu lại cực kỳ nhu hòa, nàng nhận thấy trong ánh mắt của hẳn cũng mang theo nồng đậm sùng nịnh, nàng ở trước mặt hẳn lại giống như một cái hải tử chưa trưởng thành, làm nàng sinh ra chút cảm giác co quắp.

Trong khoảng thời gian ngắn này có vẻ Mộ Phi Sát cũng đã quên hiện giờ nàng cũng chỉ là một nữ hài mười ba tuổi, mặc dù bên trong là linh hồn của người trưởng thành đi nữa, thì cảm giác được yêu thương này nàng đáng ra phải nhận được nhiều mới phải.

Khi ngồi trên xe ngựa, nàng im lặng không nói gì, cảm xúc khác thường vẫn quanh quẩn trong lòng Mộ Phi Sát.

Khi trở lại Mộ phủ, thái độ của bọn hạ nhân cũng thay đổi rất nhiều. Vừa mới đến tiểu viện của mình, đã thấy Lâm quản gia sai người mang đến những vật dụng sinh hoạt cần thiết, ngoài ra lâm quản gia còn tự tay đưa cho Mộ Phi Sát bức thư trước khi đi của Mộ Ngôn.

“Sát Nhi, chờ ta trở lại!”

Sáu chữ đơn giản lại bao hàm hết sự ân cần của vị huynh trưởng đối với muội muội. Mộ Phi Sát khẽ cười, đem cảm giác khác thường do Vân Nhượng Lan gây ra cho mình khóa dưới đáy lòng.

Cẩn thận gấp lại bức thư lưu lại nét chữ của Mộ Ngôn, kẹp lại trong cuốn sách của mẫu thân, lại tưởng niệm vị huynh trưởng đang ở Thiên Hồn học viện kia.

Sau khi Hương Liên cùng Phú Quý an bài xong xuôi những thứ do Lâm quản gia vừa mới đưa tới, Hương Liên vội vàng rót cho Mộ Phi Sát ly trà. Sau đó đứng ở một bên, lại sững sờ nhìn chằm chằm hồi lâu Mộ Phi Sát.

Phát giác được Hương Liên có điểm khác thường, Mộ Phi Sát hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, vừa rồi một nô tỳ đưa y phục mới qua còn nói, người đi một chuyến ra ngoài, lại biến thành dễ nhìn. Trước giờ nô tỳ luôn ở bên cạnh người nên không phát hiện ra, nay tình tế quan sát, dung mạo người quả thật có chút chuyển biến a!”

Lời nói của Hương Liên lại làm cho Mộ Phi Sát cả kinh, không phải Hồn Nguyên Lực còn công dụng khác mà mình chưa biết đi? Bước nhanh đến trước gương, chăm chú nhìn kỹ từng chi tiết trên mặt, trầm ngâm không nói gì.

Khi còn ở Kỳ Bình tự, nàng cũng không có soi gương, trong gương hiện lên cái mũi, cái mắt nhỏ nhỏ, so sánh với dung mạo trước kia đúng là có chút bất đồng.

Cái mũi nhỏ thoảng cân đối với khuôn mặt, lông mi dài và đậm hơn một chút, con mắt nhỏ dường như cũng to ra thêm vài phần. Tuy tách biệt từng chi tiết thì không có biến đổi gì, nhưng gộp chung lại một chỗ, lại lộ ra biến hóa kỳ lạ.

Nếu như trước kia nàng gắn với danh hiệu xấu xí, thì bây giờ nàng có thể nói là một bộ dáng thanh tú, làm cho người ta cảm thấy quái lạ.

Có câu nói, nữ nhân mười tám tuổi tất có chuyển biến, nhưng biến hóa của nàng lại rất quý dị. Chẳng lẽ có chỗ nào xảy ra vấn đề?

Trong lòng Mộ Phi Sát tràn đầy khó hiểu, nhưng ngược lại Hương Liên lại rất vui vẻ. Lần này đi một chuyến đến Kỳ Bình tự, nàng xem ra cũng được mở rộng tầm mắt, tính tình cũng trở nên hoạt bát hơn trước rất nhiều: “Tiểu thư, đây chắc chắn là chuyện tốt, nô tỳ lại thấy bộ dáng của người lại có mấy phần giống phu nhân lúc trước nha. Cho tức chết những người kia luôn miệng chê bai tiểu thư.”

Mộ Phi Sát dở khóc dở cười nghe Hương Liên nói! Nhưng nghĩ đến đây, Mộ Phi Sát mới cẩn thận nghĩ lại, bộ dáng của mẫu thân? Sau đó lại tình tế quan sát lại dung mạo nhỏ nhắn trong gương, tuy nói tuyệt đối không thể so được với dung mạo tuyệt mỹ của mẫu thân, nhưng giữa cặp lông mày thanh tú cũng mơ hồ hiện lên vài phần tương tự.

Càng nghĩ lại càng hồ đồ, Mộ Phi Sát dứt khoát vứt bỏ suy nghĩ này ra sau đầu. Trong Mộ gia vẫn còn hai vị trưởng bối chưa về nhà, nếu như theo cấp bậc lễ nghĩa, nàng hẳn là phải đến chỗ hai vị phu nhân kia thỉnh an. Mộ Phi Sát âm thầm hoài niệm cuộc sống vô ưu vô lo ở Kỳ Bình tự, hơi sửa sang lại quần áo đầu tóc, liền dẫn Hương Liên sang thỉnh an.

Nhụy Hương viện chính là nơi ở của Đại phu nhân Tú Cầm và Đại tiểu thư Mộ Thanh Vân. Bởi vì thế lực nhà mẹ đẻ Đại phu nhân Tú Cầm không nhỏ, nên địa vị tại Mộ Phủ cũng khá cao, bên trong tiểu viện cũng hết sức xa hoa, chỉ cần một cái đình viện cũng muốn to hơn tiểu viện của Mộ Phi Sắt.

Lúc trước nàng cũng rất ít khi đến Nhụy Hương viện, nếu muốn thỉnh an, đều khi nào có Mộ Thiên Hạc cùng Mộ Thiếu Hoa mới dám tiến đến. Đại phu nhân cùng Tam phu nhân đều coi Mộ Phi Sắt là con kiến hôi, tất nhiên không thích nàng làm bản địa bàn của mình.

Mộ Phi Sắt hừ nhẹ, vừa nghĩ đến những khuôn mặt ghê tởm đó, trong nội tâm lại không kiên nhẫn. Nhưng lễ nghĩa thì vẫn phải làm, lại thêm sau khi biết được mình bị hạ Bể Hồn thảo, nàng cũng phải thu mình lại, âm thầm điều tra xem ai là người hạ thủ.

Mộ Phi Sắt được Hương Liên đưa vào chính phòng, Đại phu nhân cùng Tam phu nhân cũng đang ở đây, bên trong phòng chất đầy vải vóc, không khí bên ngoài cũng được xem là thân thiện. Mộ Thanh Vân cũng ngồi bên cạnh Đại phu nhân, sắc mặt kiêu ngạo khó nén, mười đầu ngón tay khẽ vuốt những tấm vải đầy màu sắc. Khi nhìn đến Mộ Phi Sắt, trong con người lại hiện lên nồng đậm hận ý.

“Đại nương vạn phúc, Tam nương vạn phúc, tỷ tỷ vạn phúc.”

Cần thận hoàn thành hàng loạt động tác vấn an, thiếu nữ cụp tay xuống phía trước, bình tĩnh nhìn thần sắc khác nhau của ba vị mỹ nhân.

“Sắt Nhi, người trở về Mộ phủ cũng thật đúng lúc, Thanh Vân đang lựa chọn vải may quần áo để chuẩn bị cho Bách Hoa yến, người cũng cùng đến xem đi.” Tam phu nhân khách sáo nói chuyện, sau chuyện lần trước bị Mộ Thiên Hạc tức giận, tựa hồ cũng nhận ra tính tình Mộ Phi Sắt có chuyển biến khác thường.

Đại phu nhân nhìn bộ dáng bình thân của Mộ Phi Sắt, cũng có chút tức giận, nhưng lại không muốn mất tư thái trước mặt Thiên Nương, nên cũng bắt đầu đi mở miệng. “Mau tới giúp tỷ tỷ người lựa chọn quần áo phủ hợp!”

Theo lời nói của Đại phu nhân liền ngồi xuống, Mộ Phi Sắt lẳng lặng nhìn đồng vải trên bàn, nói với Mộ Thanh Vân: “Sắt Nhi cũng không dám nói bừa. Bất quá tỷ tỷ vô luận mặc cái gì cũng đều như thiên nga giữa bầy vịt, ở Bách Hoa yến tất nhiên là áp đảo quần phượng.”

Nàng cũng không có ý khen tặng hay nịnh hót, nhưng nữ nhân của Mộ phủ không người nào là không có dung mạo xuất chúng, nhất là Đại tiểu thư Mộ Thanh Vân danh tiếng đã lan xa. Đại phòng hay Tam phòng đều có những con bài chưa lật, nàng cũng không muốn khắp nơi đều có kẻ địch a!

Mộ Thanh Vân nghe câu nói của Mộ Phi Sắt, cũng không có ý vui mừng. Lại không nghĩ tới con ốc sên Mộ Phi Sắt này lúc trước miệng lưỡi kém cỏi, nay lại có thể nói ra được những câu xuôi tai như vậy.

Hàn ý trong mắt càng nồng đậm, Mộ đại tiểu thư bên ngoài thì cười, nhưng trong lòng lại hừ lạnh: “Miệng muối muối cũng thật ngọt đi! Vì lời nói tốt lành của muối, nếu như ta may mắn được gả vào hoàng tộc, nhất định cũng sẽ không quên ý tốt của muối muối nha!”

Chưa vào Hoàng tộc, mà đã kiêu ngạo như vậy, nếu thật sự được bay lên làm Phụng Hoàng, thì không biết sẽ thành cái dạng gì? Thầm oán Mộ Thanh Vân hư tình giả ý, Mộ Phi Sắt chỉ nhàn nhạt cười, chứng kiến hận ý sâu trong mắt tỷ tỷ sao nàng lại còn không hiểu tâm tư của nàng ta.

Mộ Thanh Vân nhìn đến tiểu nữ nhân không chút gì giống người của Mộ gia trước mặt, trong nội tâm lại càng hận. Lần trước bị Mộ Thiên Hạc trách cứ làm cho vị Đại tiểu thư xưa nay vốn tâm cao khí ngạo bị mất mặt trước mọi người. Nếu chỉ răn dạy bình thường thì không sao, nay lão thái gia lại vừa mở miệng là bênh vực cho con ốc sên này, lớn lên khó coi như vậy, tại sao nàng ta lại được coi trọng không biết?

Vừa nghĩ đến, Mộ Thanh Vân lại phát hiện ra điều gì khác thường. Cái mũi, con mắt? Không khác gì lúc trước, nhưng nhìn kỹ lại có chút bất đồng.

“Phi Sắt, chẳng lẽ phương thuốc của Vương ngự y lại có tác dụng dưỡng nhan, tỷ như thế nào lại thấy muối hình như đẹp hơn vài phần?” Mộ Thanh Vân hỏi, trong nội tâm cũng chờ đợi sẽ xuất hiện loại phương thuốc này, nếu như vậy sẽ làm dung mạo của mình càng thêm mê người nha!

Lời vừa nói ra, dẫn đến sự chú ý của hai vị phu nhân, chăm chú quay lại đánh giá Mộ Phi Sắt. Mộ Phi Sắt cũng chỉ bình thản ngồi một chỗ, mặt không đổi sắc nói: “Tỷ tỷ nói đùa. Chắc do tâm tính tỷ tỷ quá mức cao hứng, mới có thể khen nhầm muối rồi. Nếu như thật có đan dược dưỡng nhan, vậy thì muối chắc chắn sẽ trở nên xinh đẹp hơn rồi.”

Mộ Phi Sắt tất nhiên không nói dối, mọi người cũng không ngờ vực lung tung. Biết không thể hỏi ra được chuyện gì nữa, cả ba người phần nộ thu lại một bụng tức, lại tiếp tục thảo luận về trang phục.

Những người đó cũng không biết là, chính bản thân Mộ Phi Sắt cũng hiếu kỳ, rốt cục trên người mình đang che dấu bí mật gì? Nhìn ba người kia vì không lấy được đáp án như mong muốn, nên cũng không thêm chú ý tới nàng nữa, Mộ Phi Sắt lại suy nghĩ mơ màng, có lẽ chuyện này Vân Nhượng Lan sẽ cho mình biết đáp án a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Sau khi đến thăm an Đại phu nhân cùng Tam phu nhân, Mộ Phi Sắt vẫn bình an mà trở về tiểu viện của mình. Tin tức Mộ Phi Sắt đến chỗ của Đại phu nhân, lại làm cho Mộ Thiên Hạc lo lắng, chỉ sợ Mộ Phi Sắt lại bị những người đó ức hiếp, cho nên khi nghe tin Mộ Phi Sắt về đã sai người gọi nàng tới. Còn đặc biệt giữ Mộ Phi Sắt ở lại ăn tối, lại không ngờ hỏi đến chuyện giao hảo của nàng với Giác Viễn đại sư.

Đến bây giờ Mộ Phi Sắt mới biết vì sao Mộ lão gia lại cho phép nàng mang theo hai cái hạ nhân không hề có võ công ra ở bên ngoài Mộ phủ. Đó là bởi vì bên cạnh nàng luôn có ám vệ của Mộ phủ bảo vệ, ngoài việc đảm bảo an nguy cho nàng, mà ám vệ còn báo những việc xảy ra với nàng khi còn ở Kỳ Bình tự. Mộ Thiếu Hoa cũng biết chuyện nàng có quan hệ khá tốt với Giác Viễn đại sư, và cũng biết nàng có gặp qua Ninh Lạc.

Khi biết được việc này, toàn thân Mộ Phi Sắt toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Mộ Phi Sắt cố gắng thăm dò, nhưng lại phát hiện Mộ lão gia lại hoàn toàn không biết sự tồn tại của Vân Nhược Lan. Mộ Phi Sắt cũng không biết Vân Nhược Lan dùng phương pháp gì mà che mất được ám vệ, nhưng vì Mộ Phi Sắt cũng là một người có chủ kiến, cho nên khi biết việc này cũng nhất thời tức giận.

Nàng đã đánh giá thấp sự coi trọng của Mộ Thiên Hạc đối với mình, cũng xem nhẹ những kỹ xảo ở thế giới này. Sơ sẩy như vậy làm gãy lên trong lòng Mộ Phi Sắt một hồi chuông cảnh báo, nếu như chuyện mình khôi phục được Hồn nguyên lực rơi vào tay người hạ độc, nàng cũng chỉ sợ khó lòng phòng bị được.

Mang tâm trạng không vui trở về tiểu viện của mình, Hương Liên cùng Phú Quý vẫn đang dọn dẹp lại tiểu viện, nhưng trong đáy mắt lại không khỏi toát ra sự vui vẻ.

Chỉ khi có sự xuất hiện của Vân Nhược Lan thì hai người này mới có biểu hiện như vậy. Mộ Phi Sắt thờ dãi, đẩy cửa phòng ra, về mặt không mang vẻ bất ngờ khi thấy một người nam nhân đang ngồi trên ghế, khuôn mặt đang tươi cười nhìn nàng.

“Phi Nhi, tay nghề của Phú Quý quả thật rất tốt, cá hấp quá rất hợp với khẩu vị của vi sư nha!”

Từ trước đến nay Vân Nhược Lan đối với đồ ăn vẫn luôn bất bẻ, mấy lần cùng ngồi ăn chung nên Mộ Phi Sắt mới nhận ra điều này. Trù nghệ của Phú Quý có thể nhận được sự khen ngợi của người này, thật sự nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng bởi vì trong lòng vẫn không yên, nên đối với Vân Nhược Lan nói ra sự hoang mang trong lòng: “Vì sao ám vệ trong phủ lại không phát hiện được sự xuất hiện của người?”

“Mộ thừa tướng đối với con cũng rất để ý, bất quá những người kia tu vi cũng không cao, không nhìn ra được Thuật ẩn nấp của vi sư, cho nên không phát hiện được vi sư cũng là chuyện đương nhiên.” Vân Nhược Lan nhẹ nhàng giải thích, lại phát hiện tiểu đồ đệ vẫn không vui, nên ân cần hỏi thăm: “Phi Nhi, tâm tình của con không được vui sao?”

Mộ Phi Sắt buồn bực lên tiếng: “Không có gì. Chỉ sợ việc có lúc Hồn nguyên lực của ta chấn động, những người kia biết được, lại gây ra phiền toái mà thôi.”

“Không quan trọng, từ lúc con khôi phục được Hồn Nguyên Lực vi sư cũng đã dò xét, xung quanh cũng không có cường giả, Tứ linh hồn sư trở xuống không thể dò xét được hồn nguyên lực của người khác. Con yên tâm đi.”

Nếu như Vân Nhược Lan nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể lạc quan trong một thời gian. Vừa định hỏi tại sao dung mạo của mình lại xảy ra biến hóa như vậy, nhưng lại nghĩ không nên từ chuyện bé hóa ra to. Mộ Phi Sắt nhìn gian phòng đã được sắp xếp lại gọn gàng, nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì mới dạy cho ta cách cách ngưng tụ ra Hồn Tinh?”

Vân Nhược Lan cũng biết nàng muốn sớm thoát khỏi trạng thái bị động, cũng thu hồi ý muốn trêu tức Mộ Phi Sắt, nghiêm túc nói: “Hồn nguyên lực của con là thuộc tính hỏa, nên tương đối thô bạo, trước tiên phải khống chế được nó, sau đó mới có thể ngưng tụ ra Hồn Tinh.”

Mộ Phi Sắt chăm chú lắng nghe, im lặng không nói gì. Vân Nhược Lan nói tiếp: “Hồn Nguyên lực của Phi Nhi rất cũng rất mạnh mẽ, chuyện ngưng tụ ra Hồn Tinh cũng không phải ngày một ngày hai. Vi sư sẽ dạy cho con cách khống chế hơi thở, lại thêm tác dụng của được hoàn, chắc chắn không lâu sau tại sân nhỏ này sẽ sinh ra thêm một Hồn sư.”

Ngưng tụ ra Hồn Tinh là mộng tưởng của biết bao hồn sĩ, nếu có thể thành công ngưng tụ ra Hồn Tinh, thì có thể thành công trở thành một Hồn Sư, lúc đó con đường tu luyện mới được bắt đầu. Giống như Mộ Ngôn cũng là một kỳ tài ngút trời, học tập ở học viện bốn năm mới chỉ chạm đến cánh cửa ngưng tụ ra Hồn tinh. Nàng dù sao cũng không phải người có thiên phú dị bẩm, mọi chuyện cũng không phải dễ dàng gì.

Mộ Phi Sắt cũng biết rõ đây là Vân Nhược Lan đang trấn an mình, nàng cũng không muốn tự thương cảm bản thân mình, nhanh chóng ngồi xuống dưới bên cạnh Vân Nhược Lan, nghiêm nghị tiếp thu cái gọi là thuật khống chế hơi thở.

Tuy đây cũng là lần đầu Vân Nhược Lan chỉ bảo cho đồ đệ, nhưng sự phụ gà mờ này cũng giảng giải tinh tường cho Mộ Phi Sắt. Lời ít mà ý nhiều, Vân Nhược Lan trình bày cặn kẽ cách vận hành Hồn Nguyên lực, sau đó lấy từ trong ngực ra hai khối đá thạch bích hình vuông, đưa cho Mộ Phi Sắt.

“Tâm pháp đều ở trong này, con rót Hồn Nguyên lực vào trong này, nội dung sẽ tự nhiên hiện lên trong đầu. Bất quá lần đầu sử dụng không nên vượt quá thời gian một nén nhang. Con ngàn vạn lần đừng quá gấp rút, nếu không sẽ làm Hồn Nguyên lực trở nên bạo động.”

Vuốt ve hòn đá vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Vân Nhược Lan, Mộ Phi Sắt cũng không nhìn ra hai hòn đá này có gì đặc biệt, chỉ cúi đầu đáp ứng.

Sau khi nói chuyện được vài câu, Mộ Phi Sát đứng dậy trở về phòng ngủ của mình. Khi mới đi đến cửa, Vân Nhược Lan đột nhiên lại nói ra một câu: “Phi Nhi, hiện tại con không có mẫu thân, nhưng con còn có sư phụ, bất cứ khi nào, vì sư đều sẽ ở bên cạnh con.”

Mộ Phi Sát thoáng dừng lại, bả vai có chút suy sụp, mắt dừng lại trên mũi giày. Bên cạnh sao? Đây cũng chỉ là sự thương cảm của Vân Nhược Lan, nhưng vì sao nàng lại có cảm giác yên tâm như vậy?

Mộ Phi Sát quay đầu, thản nhiên cười: “Cảm ơn, sư phụ!”

Khoảng thời gian này ở trong phủ coi như cũng yên tĩnh, Mộ Thiên Hạc cho phép Mộ Phi Sát không phải qua thỉnh an mỗi ngày, lấy lý do là Giác Viễn đại sư nói thân thể Mộ Phi Sát đang cần tĩnh dưỡng.

Trong lòng Mộ Phi Sát cũng biết Mộ lão gia là đang tận lực che chở cho mình, tránh cho nàng cùng với những người kia lại xảy ra xung đột. Vì vậy mà Mộ Phi Sát lại có khoảng thời gian thoải mái tu luyện trong tiểu viện của mình.

Thể chất của thân thể này không tốt lại là vấn đề đau đầu của Mộ Phi Sát hiện giờ, vậy nên nàng vẫn duy trì rèn luyện võ học để làm thân thể trở nên khỏe mạnh hơn, điều này cũng làm Vân Nhược Lan kinh ngạc không thôi.

Hương Kiên cùng Phú Quý lại vô cùng hiếu kỳ với những động tác kỳ lạ của tiểu thư, thỉnh thoảng lại bắt chước Mộ Phi Sát khoa tay múa chân vài cái, nhưng được một lúc lại thở hổn hển. Quay sang nhìn thấy tiểu thư vẫn duy trì những động tác như vậy, càng khâm phục không thôi.

Thấy hai người tập được vài động tác, sau đó lại đứng bên ngoài mà nhìn, làm cho Mộ Phi Sát nghĩ ra một ý tưởng khác. Vì vậy mỗi ngày trong tiểu viện đều xuất hiện những cảnh tượng thú vị.

Phú Quý trải qua mấy lần uốn nắn, rốt cục cũng thực hiện đúng tư thế đứng trung bình tấn, cả người run run, phát ra thanh âm run rẩy hỏi: “Tiểu thư, phải đứng như vậy nửa canh giờ sao? Chân của nô tài...”

Mộ Phi Sát đang đứng một bên chỉnh lại tư thế cho Hương Liên, sau đó nhìn lại đồng hồ cát bên cạnh, ngừng điệu đều đều nói: “Thời gian mới qua chưa được một nửa. Phú Quý, tiếp tục chịu đựng.”

“Tiểu thư, chân nô tỳ có thể bỏ xuống chưa?” Chân hương Liên đang bị đặt trên đài cao, cả người sát đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Có thể bỏ xuống.”

Hương Liên rốt cục có thể nhẹ nhõm bỏ chân xuống, nhẹ nhàng xoa bóp chân đang đau nhức, thanh âm của Mộ Phi Sát truyền tới làm nàng cười trên môi Hương Liên như bị đóng băng. “Đổi chân bên kia.”

Hương Liên giống như muốn khóc, nhưng không thể làm trái ý tiểu thư. Hai người bày ra bộ dáng khóc không ra nước mắt, làm Mộ Phi Sát bật cười, nàng cũng không nói cho hai người biết đây chỉ là kiến thức cơ bản của võ học, chỉ cho bọn họ biết đây chỉ là một số thuật phòng thân mà thôi, dù sao cũng không sợ không có chỗ dùng.

Vân Nhược Lan đang xếp bằng trong phòng, nghe lời nói từ bên ngoài thỉnh thoảng truyền vào, như có điều suy nghĩ. Trên người tiểu đồ đệ tựa hồ như có khá nhiều bí mật. Thân pháp tu luyện cổ quái, tính tình thay đổi, tác phong xử lý tình huống, còn có..., việc tiểu đồ đệ này khôi phục được Hồn Nguyên Lực cũng quá nhanh đi!

Lúc đầu, hắn cũng nghĩ việc khôi phục được Hồn nguyên lực là do tác dụng của Bách Ngưng hoàn kết hợp với việc trị liệu của Giác Viễn đại sư, nhưng bây giờ ngẫm lại, tựa hồ bên trong cũng không đơn giản như vậy.

Học viên trước khi bước vào Thiên Hồn học viện xác thực cũng phải trải qua việc huấn luyện thân thể, nhưng theo như hắn biết được, bọn họ cũng không có trải qua phương pháp giống như của Phi Nhi. Còn một điều nữa, chính là trong cơ thể của nàng dường như có một cỗ năng lượng kỳ quái.

Mặc dù hắn chỉ mơ hồ cảm giác được, nhưng đêm hôm đó khi ổn định lại Hồn Nguyên lực cho Phi Nhi, hắn càng cảm giác được có sự tồn tại dị thường đó. Vân Nhược Lan cũng không có mở miệng hỏi, chẳng lẽ năm đó sư tỷ vì đảm bảo an toàn cho Phi Nhi mà để lại nguồn năng lực nào đó mà hắn không biết?

Vân Nhược Lan lâm vào trầm tư hồi lâu, cũng chưa phát giác được sắc trời đã dần tối. Lúc xưa mọi người còn dùng bữa đúng giờ, nhưng từ khi vị đầu bếp duy nhất bị kéo vào công cuộc huấn luyện thân thể của Mộ Phi Sát, cho nên việc ăn uống của mọi người cũng trở nên trễ nải.

Thật khó khăn mới đợi được Phú Quý đang xanh mặt bụng lên bữa tối, Vân Nhược Lan nhanh chóng ném một miếng, dờ khóc dờ cười nói:

“Phú Quý a! Món gà hầm hôm nay không ăn được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Thời gian bất tri bất giác trôi đi đã đến cuối tháng chín, trên dưới Mộ phủ đều quay quanh chuẩn bị cho Mộ Thanh Vận, từ chuẩn bị quần áo trang sức, cho đến việc lựa chọn kỹ càng tiết mục biểu diễn, một chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ sót.

Nhưng ngược lại Mộ Phi Sắt càng mừng rỡ vì không có người để ý đến mình, trong khoảng thời gian nửa tháng này, cảm giác được làm huấn luyện viên cho Hương Liên cùng Phú Quý rất tốt. Dưới sự giúp đỡ vui vẻ của Vân Nhược Lan, nàng lại lấy được hai viên đan dược trân quý – Tẩy tủy đan. Sau khi trải qua một ngày đau khổ, hai người lại kính hi phát hiện thân thể họ trở nên cường tráng hơn rất nhiều. Ở sâu trong nội tâm lại càng kính trọng tiểu thư cùng vị Vân quân này.

Thừa dịp lần này làm tiệm may tốt nhất Hoàng Thanh đến làm quần áo cho Đại tiểu thư Mộ gia, Mộ Phi Sắt cũng thỉnh thoảng nhờ vả làm một ít đồ dùng đặc chế.

Mộ Thiên Hạc cũng có hỏi qua những chuyện nàng làm nửa tháng qua, Mộ Phi Sắt liền lấy cớ đó là do Giác Viễn đại sư dạy cho, bộ quyền công này đối thân thể rất có lợi, làm cho Mộ lão gia không còn nghi ngờ gì. Mộ Thiên Hạc còn cố tình phân phó Lâm quản gia đáp ứng đầy đủ những yêu cầu của Mộ tam tiểu thư, làm cho mọi người trong Mộ phủ đối vị tiểu thư nhất gan đột nhiên xoay người này kính sợ không thôi.

Ngày hai mươi sáu tháng chín, các thiếu nữ danh gia vọng tộc khắp Hoàng thành đều như hẹn, tụ tập tại Bách Hoa yến. Mộ Phi Sắt rốt cục cũng bước ra khỏi tiểu viện của mình, đơn giản chào hỏi vài câu, đưa mắt nhìn Đại tiểu thư như không tước cao ngạo xòe đuôi, theo Mộ Thiên Hạc và Mộ Thiếu Hoa vào cung.

Lại nói, sau một thời gian không gặp Mộ Phi Sắt, Đại phu nhân Tú Cẩm cùng Tam phu nhân đều nhạy cảm phát hiện dung mạo Mộ Phi Sắt lại trở nên lột xác. Trước kia chỉ cho rằng Mộ Thanh Vận nói đùa, nhưng thật sự chưa từng nghĩ dung mạo của nàng lại có biến hóa lớn như vậy.

Giữa lòng mây Mộ Phi Sắt lại ngày càng hiển thị rõ phong thái của nữ nhân mà hai người đều kiêng kỵ kia. Hai người đều ăy nhớ đến khoảng thời gian trước kia Mộ Thiếu Hoa từng si mê dung mạo của người đó như thế nào.

Không nói đến dung mạo biến hóa của mình làm hai vị phu nhân kiêng kỵ, mà Mộ Phi Sắt còn bị dọa không nhẹ khi thấy ánh mắt khác thường của phụ thân nhiều ngày không gặp kia. Trong cặp mắt của phụ thân không khỏi lộ ra vẻ kinh hỷ cùng dục niệm, làm cho Mộ Phi Sắt cảm thấy như sau lưng đang bị dao nhọn chực đâm vào.

Những kiến thức ở kiếp trước nhắc nhở nàng, đây tuyệt đối không phải ánh mắt phủ một vị phụ thân nhìn nữ nhi của mình. Mộ Phi Sắt cũng không rõ vì sao lại xảy ra tình huống như vậy, nhưng nàng biết rõ, cuộc sống yên ổn trước đây sắp sửa đã không còn nữa!

Ban đêm, một tin tức từ trong hoàng cung truyền ra là trên dưới Mộ phủ lâm vào một mảnh vui mừng. Thái tử điện hạ năm nay ba mươi lăm tuổi, đã nhìn trúng Mộ Thanh Vận, hoàng đế Khang quốc lập tức sắc phong Mộ Thanh Vận là trắc phi của thái tử, đại hôn sẽ cử hành vào hai tháng sau.

Tuy chỉ là trắc phi, nhưng mọi người đều biết vị trí Thái tử phi đã để trống rất lâu, sau khi tiến vào Đông cung, còn phải xem năng lực của Mộ Thanh Vận cùng vận may như thế nào!

Nghe tin nữ nhi mình thành trắc phi của thái tử, bộ dáng của đại phu nhân Tú Cẩm liền thay đổi, đường làm quan rộng mở, làm cho đám hạ nhân lại càng nịnh hót. Trên đại đường mọi người đều cùng chờ đợi nhân vật chính quay trở về.

Tam phu nhân ôm Mộ Hồng Thư ngồi một bên, tất nhiên là không thiếu lời hay để nịnh nọt. Mặc dù ai cũng thấy được Tam phu nhân chẳng qua là đang ghen ghét, nhưng hiện giờ Đại phu nhân đang có tâm tình rất tốt, nên cũng không thêm so đo.

Mộ Phi Sắt cũng chỉ yên tĩnh ngồi một chỗ. Nàng hồi phủ cũng đã một tháng, nhưng đối với cuộc sống trong phủ lại rất chán ghét. Từ trước đến giờ nàng cũng chưa làm ra chuyện gì để người khác phải để ý, nhưng hiện giờ lại phải đề phòng khắp nơi. Cho dù không có lời dẫn dò trước của Vân Nhược Lan cùng Giác Viễn đại sư, nàng cũng hiểu bản thân không nên lộ ra cho người khác biết được mình đã khôi phục được Hồn nguyên lực.

Chẳng lẽ từ giờ mình phải ở nơi đen trắng lẫn lộn này suốt đời? Lúc này trong đầu Mộ Phi Sắt đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nếu như mình rời khỏi nơi này đi thì như thế nào? Những thế ngoại cao nhân không phải đều thích đem theo đồ đệ mình ra ngoài lịch lãm sao? Nhưng tại sao trong thời gian này Vân Nhược Lan lại vẫn giữ thái độ bình thản không lo, cam nguyện cùng nàng mà ghen ghét chính mình trong cái tiểu viện kia?

Trong lúc vấn đề này quần quít không yên trong đáy lòng Mộ Phi Sắt, thì Mộ Thanh Vận mang theo sắc mặt kiêu ngạo cũng về tới Mộ phủ. Bởi vì Hoàng thượng triệu kiến nên Mộ Thiên Hạc và Mộ Thiếu Hoa phải ở lại trong cung, về Mộ phủ trễ hơn Mộ Thanh Vận một chút.

Nhưng Mộ Phi Sắt lại tinh tế phát hiện sắc mặt Mộ Thiên Hạc có chút không đúng. Theo lý thường, có thể kết thông gia với Hoàng thất là chuyện rất đáng mừng, mà đối tượng ở đây lại là Thái tử, người sau này sẽ trở thành Hoàng đế. Thế nhưng trên mặt Mộ Thiên Hạc dường như lại mang theo tâm sự nặng nề, mà ngay cả sắc mặt Mộ Thiếu Hoa cũng có chút không yên lòng.

Sau khi Mộ gia gia chủ tuyên bố tin vui, mọi người xung quanh đều vui vẻ chúc mừng, hồi lâu sau mới chấm dứt. Mộ Phi Sắt cuối cùng cũng được giải phóng, tho phào nhẹ nhõm, đang muốn đi ra ngoài, lại bị Mộ Thanh Vận không biết từ đâu đi ra chặn nói: “Phi Sắt, lời nói của muội thật sự là hiệu nghiệm a!”

“Phi sắt xin chúc mừng tỷ tỷ, Phi Sắt cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi. Cả ngày đã mệt mỏi, tỷ tỷ hay là về nghỉ ngơi sớm đi! Muội muội xin cáo lui” Thấy giọng điệu khiêu khích của Mộ Thanh Vận nhắm vào mình, Mộ Phi Sắt thờ dãi trong lòng, tâm tình như vậy sao có thể làm thành đại sự?

Ngữ khí nhẹ nhàng của Mộ Phi Sát lại làm cho Mộ Thanh Vận đang trên chín tầng mây bỗng rơi vào bóng tối, đưa mắt nhìn bóng dáng mảnh mai đã đi xa. Sau khi cùng mẫu thân trở lại Ngụy Hương viện, mới phát ra thanh âm oán giận: “Cái con ốc sên kia thật đáng chết!”

“Thanh Vận, hôm nay là ngày tốt, đừng làm cho tiện nhân kia phá hỏng tâm tình tốt của con.” Khi chỉ có hai mẹ con trong phòng, Đại phu nhân Tú Cầm cũng không thềm kiêng dè nữa, lập tức liền thay đổi cách gọi đối với Mộ Phi Sát.

Mộ Thanh Vận vò nát khăn tay, trong lòng vẫn không nguôi giận nói: “Nurong, người cũng không thấy được bộ dáng lúc đó của tiện nhân đó đâu. Giả bộ một bộ dáng lạnh nhạt! Hừ! Không chừng trong lòng cũng đang ghen tỵ với con đâu!”

Rót cho nữ nhi bảo bồi một chén nước, Tú Cầm một bên ôn nhu trấn an: “Tiện nhân kia dù sao cũng chỉ là bộ dáng như quý, quả thật là vừa nhìn thấy đều phát ghét! Cùng một đức hạnh với mẫu thân nàng ta!”

“Nàng ta nào có nửa phần giống bộ dáng của đại di? Nurong, người là đang khen ngợi nàng ta?”

“Thanh Vận, vì Nurong cảm thấy bộ dáng tiểu tiện nhân kia hình như có chút thay đổi. Nếu thật sự lúc nó trưởng thành lại giống với bộ dáng của mẫu thân nó, chỉ sợ sẽ uy hiếp đến địa vị của chúng ta!” Mỹ phụ trước mắt mọi người đều giả bộ một bộ dáng đoan trang, nhưng hiện tại lại mang một vẻ mặt dửng dưng, lời nói làm cho Đại tiểu thư luôn tâm cao khí ngạo cũng phải khẽ nhíu lông mày. Đgg ㄟĐgg ㄟLgg ㄟQgg ㄟĐ

Mộ Thanh Vận đưa tay vuốt quanh miệng ly nước, chần chừ nói: “Nurong, người cũng quá lo lắng đi. Mặc dù bộ dáng gần đây của Mộ Phi Sát có chút dễ nhìn. Bất quá, với bộ dáng đó sao Thái tử có thể nhìn trúng nha!”

Thanh Vận, con cũng đừng quá chú quan. Bách hoa yến cứ cách hai năm lại tổ chức một lần, ai có thể cam đoan tiện nhân kia sẽ không gây tai họa gì. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a.” Tú Cầm ân cần dạy bảo, nhớ tới khuôn mặt luôn lộ ra vẻ bình thản kia, trong lòng càng lo lắng không yên.

Nghe mẫu thân nói vậy, Mộ Thanh Vận cũng có chút lo lắng, vội hỏi: “Nurong, vậy thì chúng ta nên làm cái gì?”

Tú Cầm vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Mộ Thanh Vận, đáy mắt lưu chuyển, suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: “Sớm cho nàng ta đính hôn, chấm dứt hậu hoạn.”

Con người Mộ Thanh Vận sáng ngời, môi khẽ mở: “Đúng nha.”

Nếu như cuộc nói chuyện của hai mẹ con Đại phu nhân rơi vào tai Mộ Phi Sát, không biết nàng lại có cảm tưởng gì. Vì chứng vọng tưởng do luôn nghĩ kẻ hãm hại người khác của hai mẹ con kia, mà Mộ Phi Sát lại đột nhiên biến thành hai họa ngầm, ước gì có thể đá nàng ra xa một chút.

Mặc dù lời nói của Tú Cầm là vì suy nghĩ cho nữ nhi, nhưng thật ra trong lòng cũng vì có một tầng đồ kị, chính là thân thể thật sự của Mộ Phi Sát. Năm đó khi Thiên Thanh vào Mộ phủ đã mang thai, bỏ qua quy củ, không có bái đường thành thân mà trực tiếp được làm Nhị phu nhân của Mộ phủ.

Lúc đó trong phủ có lời đồn, Tam tiểu thư không phải hài tử của Mộ Thiếu Hoa, thậm chí người ngoài cũng biết được, nhưng Mộ Thiếu Hoa lại chưa bao giờ thừa nhận. Nam nhân trong thế gia sao có thể để mình bị người ngoài đồn là bị đội nón xanh, nhưng vì Mộ Thiếu Hoa rất yêu thương Thiên Thanh, cho nên dần dần cũng làm cho sự nghi ngờ lắng xuống. Đgg ㄟĐgg ㄟLgg ㄟQgg ㄟĐ

Bất quá, Tú Cầm trời sinh tính tình luôn kiên trì với suy nghĩ của mình. Những năm vừa qua luôn tìm mọi cách khi dễ Mộ Phi Sát, chính là muốn thử xem thái độ của Mộ Thiếu Hoa đối với nàng ta, nhưng thái độ lạnh lùng của tướng công đối với Mộ Phi Sát lại làm cho Tú Cầm càng thêm hoài nghi.

Thành thân với Mộ Thiếu Hoa nhiều năm, mặc dù Tú Cầm cũng không dám nói mình hiểu rõ tướng công, như vốn dĩ nữ nhi trời sinh nhạy cảm, nhưng nàng cũng biết ánh mắt mà hôm nay Mộ Thiếu Hoa nhìn về phía Mộ Phi Sát mang theo lửa nóng như thế nào!

Cũng không biết cảm giác bức bối này phát sinh từ đâu, như Tú Cầm lại nghiễm nhiên đổ lên đầu Mộ Phi Sát. Mộ Phi Sát, người cũng đừng trách ta độc ác, nhưng Mộ phủ, là lưu không được người a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bách Hoa yến kết thúc, cũng là lúc Mộ phủ trở thành nơi náo nhiệt nhất Âm Vũ hoàng thành. Mỗi ngày, trước đại môn của Mộ phủ đều có người đến chúc mừng, đông như trẩy hội, từ người có địa vị cao cho đến nha hoàn trong phòng bếp, tất cả mọi người đều bận túi bụi, nhất là hai vị Đại phu nhân và Tam phu nhân.

Nhưng chuyện này cũng không làm ảnh hưởng nhiều đến Mộ Phi Sát, hằng ngày nàng vẫn yên tĩnh ở trong tiểu viện của mình mà tu luyện. Muốn ổn định lại hồn nguyên lực thì cũng không thể thành công trong ngày một ngày hai, nàng cũng hiểu rõ đạo lý dục tốc bất đạt. Cho nên Mộ Phi Sát vẫn tiến hành theo từng bước chỉ bảo của Vân Nhược Lan, từng bước nắm chắc không chế được Hỏa hồn nguyên lực.

Nhưng gần đây hành tung của Vân Nhượng Lan luôn bất định, có khi vài ngày đều không thấy tung tích đâu. Lúc đầu nàng còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng dần dần Mộ Phi Sát cũng dần quen với việc thần long thấy đâu không thấy đuôi của Vân Nhượng Lan.

Nhưng có một chuyện lại hết sức kỳ lạ, đó là hiện tại theo lý thuyết thì trên dưới Mộ phủ phải một lòng chuẩn bị cho việc đại hôn sắp tới của Mộ Thanh Vân, trong lúc này hẳn là Mộ Phi Sát càng có thể trôi qua những tháng ngày thoải mái mới phải. Nhưng sự thật lại khác xa so với mong muốn của Mộ Phi Sát, mà việc này lại làm cho nàng lo lắng không thôi.

Đó là sau Bách Hoa Yên ngày đó, Mộ Thiếu Hoa đều kêu Mộ Phi Sát vào trong thư phòng của phụ thân, nhưng cũng không có hành động gì khác thường, mà nàng chỉ cần đứng yên lặng một bên mài mực cho phụ thân mà thôi. Trong lúc đó sẽ bắt chợt hỏi nàng một chút thơ từ ca phú gì đó.

Nếu như đây là hành động của một phụ thân yêu thương nữ nhi của mình, thì Mộ Phi Sát cũng không cảm thấy lo lắng điều gì cả. Nhưng từ khi Hôn Nguyên Lực của nàng được khôi phục, nàng phát hiện ra một số chuyện hết sức cổ quái, ví dụ như ánh mắt của vị phụ thân này càng lúc nhìn về phía nàng lại càng đáng sợ.

Mộ Thiếu Hoa cũng không làm ra bất cứ hành động vô lễ nào, nhiều nhất cũng là bảo nàng đứng bên cạnh, sau đó là nhìn phụ thân viết ra những nét chữ rồng bay phượng múa nói về tình cảm nam nữ mà thôi. Nhưng cặp mắt như chim ưng kia dường như là muốn nhìn thấu xuyên qua quần áo của nàng, muốn xem thật kỹ thân thể của nàng. Điều này làm cho Mộ Phi Sát không thể chịu đựng nổi, cũng làm nàng cảm thấy rất ghen ghét.

Nàng cũng không rõ là có vấn đề ở chỗ nào, tuy đã qua nhiều năm, nhưng Mộ Phi Sát vẫn có thể từ miệng người làm biết được những lời đồn năm đó. Mà Mộ Phi Sát cũng không muốn tiếp tục suy đoán rốt cục tâm tư của Mộ Thiếu Hoa là gì? Bởi vì nàng sợ suy nghĩ của mình là thật, mà nếu như vậy thì sẽ làm nàng càng ghét bỏ nơi đây hơn.

Bên ngoài Mộ phủ có vẻ như yên tĩnh, nhưng sóng ngầm bên trong lại dao động dữ dội, báo hiệu sắp xảy ra cơn bão lớn. Cách một tháng thời gian nữa là ngày đại hôn của Mộ Thanh Vân, Đại phu nhân Tú Cẩm rốt cục vẫn không thể kìm nén được sự bất an trong lòng, thừa dịp bữa tối có đông đủ mọi người, dùng một bộ dáng hiền từ thực đức, nhắc nhở việc Mộ Phi Sát cũng đã đến tuổi đính hôn với Lão thái gia.

Lúc này, Mộ Phi Sát cũng phát hiện được Mộ Thiếu Hoa bỗng xuất hiện vẻ mặt vận vẹo khác thường. Trừ Mộ Hồng Sách hiện giờ chỉ tám tuổi, những người ngồi trên bàn cơm đều nhìn thấy được gương mặt anh tuấn của Mộ Thiếu Hoa dần trở nên tức giận cùng không cam lòng.

Mộ Thiên Hạc cũng đã có ý kết thông gia với Ninh phủ, lúc trước cũng đã hỏi qua ý của Mộ Phi Sát, nhưng thái độ của nàng lại vô cùng lạnh nhạt. Mộ Thiên Hạc tính toán chờ sau khi chuyện của Mộ Thanh Vân giải quyết xong, sẽ thông báo với mọi người trong nhà chuyện của Mộ Phi Sát. Nhưng không ngờ hôm nay Đại phu nhân Tú Cẩm lại nhắc đến chuyện này, mà người con trai của mình lại là một bộ dạng giận dữ như vậy!

Sau buổi dùng bữa tối hôm nay, Mộ Thiên Hạc có một cuộc thảo luận không vui vẻ gì với con trai của mình. Theo lời phân phó của lão thái gia, tất cả mọi người phải cách thư phòng ít nhất ba trượng. Mặc dù không ai nghe thấy bên trong hai người nói chuyện gì, nhưng bọn họ có thể nghe thấy tiếng đồ sứ rơi xuống đất, cùng một tiếng gầm nhẹ tràn đầy giận giữ của Mộ Thiếu Hoa.

Không ai biết đêm đó trong thư phòng rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ hôm đó, tình cảm phụ tử của hai người đều bắt đầu rạn nứt. Còn một chuyện kỳ lạ nữa là, ngày hôm sau Đại phu nhân Tú Cẩm liền bị bệnh không thể rời khỏi giường, những chuyện này lại làm cho chúng hạ nhân trong phủ lo lắng không thôi. Tin tức lớn như vậy tự nhiên cũng rơi vào trong tai của Mộ Phi Sát.

Không đến hai ngày sau, Mộ Phi Sát còn chưa kịp làm được gì, thì Ninh Thượng thư đã mang sớ lễ cùng bà mồi đến Mộ phủ. Cuối cùng Mộ Phi Sát cũng được nhìn thấy những tục lệ hỏi cưới trong truyền thuyết.

Nhân lúc này, Mộ Thiên Hạc cũng làm dứt khoát mọi chuyện. Hai bên cùng vui sướng nâng rượu mừng quyết định nhanh chóng việc hôn sự của Mộ Phi Sát cùng Ninh phủ nhị công tử Ninh Lạc, ước định khi Mộ Phi Sát tròn mười sáu tuổi sẽ cử hành hôn lễ. Đợi khi Mộ Phi Sát nhận được tin tức, thì thân phận của nàng từ Tam tiểu thư của Mộ phủ, cũng lập tức nhảy lên vị trí vị hôn thê của Ninh Lạc rồi.

Đợi cho Ninh thượng thư rời đi, trong đại điện cũng chỉ còn Mộ Thiên Hạc đang một mình ngồi trên vị trí gia chủ, cùng với Mộ Phi Sát toàn thân tràn đầy hơi lạnh. Không đợi Mộ Phi Sát mở miệng nói, Mộ Thiên Hạc đã hướng nàng vẫy tay, ý bảo nàng ngồi xuống ghế bên cạnh, rồi thần nhiên nói: “Sát Nhi, hôn sự của ngươi cùng Ninh Lạc cũng đã định, từ nay về sau con hãy cùng tiểu thư từ Ninh Lạc thường xuyên lui tới đi.”

Biểu tình của Mộ Phi Sát vẫn duy trì lạnh nhạt, cũng không khóc không nháo. Chỉ bình tĩnh nhìn sắc mặt Mộ Thiên Hạc có chút tiều tụy, lạnh lẽo hỏi: “Gia gia nóng lòng muốn gả con đi ra ngoài, có phải vì phụ thân không?”

Nghe được câu hỏi của Mộ Phi Sát, Mộ Thiên Hạc ngạc nhiên không thôi, lão cũng không ngờ nàng lại nhạy cảm như vậy. Mộ Thiên Hạc tỉnh tể đánh giá gương mặt đang dần thay đổi của Mộ Phi Sát, trầm ngâm nói: “Sát Nhi quá đa tâm rồi. Trước đó chẳng phải gia gia cũng đã hỏi qua ý của con rồi sao? Ta cũng rất có hảo cảm với Ninh Lạc, nên sớm định ngày chung thân cho hai đứa mới là chuyện tốt.”

Chuyện này thì liên quan gì đến Ninh Lạc? Mộ Phi Sát hừ lạnh trong lòng, lời nói lại càng đậm bạc: “Gia gia cùng với Ninh Lạc mới chỉ gặp mặt lần đầu mà đã sinh ra hảo cảm?”

“Sát Nhi, gia gia biết trong lòng con cũng khó chịu, nhưng là Ninh Lạc lần đầu gặp con đã thương. Đây cũng chính là lời nói từ miệng của Ninh thượng thư, không có giả a! Đứa nhỏ kia còn hứa hẳn vĩnh viễn sẽ không nạp thiếp. Tuy nói thân thể của Ninh Lạc có chút gầy yếu, nhưng dù sao hắn cũng là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa a!”

Ninh Lạc có lấy vợ bé hay không lấy thì có quan hệ gì tới nàng đâu! Lời nói của Mộ Thiên Hạc rõ ràng là đang che dấu điều gì đó! Là không muốn thừa nhận nhi tử có ý định xấu với cháu gái của mình, hay là còn có ẩn tình khác?

Trong nội tâm của nàng càng sinh khí, thì trên mặt lại càng bình tĩnh, ý nghĩ muốn rời khỏi Mộ phủ lại lần nữa xuất hiện trong đầu. Nàng cũng không phải là Mộ Phi Sắt yếu ớt mặc cho người ta sắp xếp như trước kia nữa, hơn nữa hiện giờ Hồn nguyên lực của mình đã khôi phục, làm sao nàng có thể để người khác quyết định vận mệnh của mình?

“Gia gia, thứ cho Sắt Nhi bất hiếu. Chuyện hôn nhân này, con tuyệt đối không đáp ứng.”

Nhàn nhạt lên tiếng, Mộ Phi Sắt chậm rãi đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm Mộ Thiên Hạc, sau đó xoay người rời đi.

Mộ Thiên Hạc giận tím mặt, nhìn theo bóng lưng của Mộ Phi Sắt, lạnh giọng nói: “Những ngày gần đây là ta đã quá dung túng cho ngươi sao? Việc hôn nhân này đã định, ngươi cũng chỉ có thể an phận tiếp nhận, đừng làm cho người ngoài nói Mộ phủ có vị tiểu thư không hiểu chuyện.”

Cái gì Tiểu thư? Thân phận này nàng cũng không hiếm lạ! Khóe miệng Mộ Phi Sắt có chút nhếch lên, không thèm quay đầu lại, chỉ có giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Từ trước giờ con cũng chưa từng ý vào thân phận Tam tiểu thư của Mộ phủ này, người còn cho là con sẽ để ý ngoại nhân sẽ nói như thế nào sao?”

Nhanh chóng đi ra khỏi đại điện, lưu lại Mộ Thiên Hạc mang theo bộ dáng chán nản không thôi. Nhớ tới sự khác thường của con trai, cùng với bí mật nhiều năm ở trong lòng, Mộ Thiên Hạc tràn đầy phiền muộn. Mộ Phi Sắt còn không đến mười bốn tuổi, đã có được sự quyết đoán như vậy, cũng làm cho cảm xúc Mộ gia gia chủ trở nên ngổn ngang. Hồ phụ sinh hồ tử, câu nói này thật đúng khi nghiệm ở trên người của Mộ Phi Sắt.

Trong khi Mộ Thiên Hạc còn đang nghĩ cách để Mộ Phi Sắt chấp nhận hôn dự này, thì Đại phu nhân Tú Cẩm cũng vừa biết được tin tức hôm nay Ninh thượng thư dẫn theo bà mới đến cầu hôn Mộ Phi Sắt. Nghe được chuyện này làm Đại phu nhân ôm một mặt sung sướng vui mừng không thôi.

Đêm hôm đó Đại phu nhân bị Mộ Thiếu Hoa đánh hai bạt tai, chuyện này làm cho Đại phu nhân như cảnh vàng lá ngọc kính sợ không thôi. Hai vợ chồng mặc dù cũng không thể nói là tương thân tương ái, nhưng cũng có thể nói là tương kính tương thân, loại sự tình động tay động chân này cũng chưa từng xảy ra. Hôm qua Mộ Thiếu Hoa lại vì chuyện của Mộ Phi Sắt mà trình diễn một màn vũ phu với Đại phu nhân, đến cuối cùng cũng chỉ tại con tiểu tiện nhân kia!

Trong lúc người ở Ngự Hương viện oán khí ngất trời, thì Mộ Thiên Hạc mang theo một bụng đầy tức giận sang tra tấn Tam phu nhân. Một người nguyện đánh, một người nguyện chịu đòn. Người thông minh như Tam phu nhân như thế nào còn không hiểu tướng công là đang tức giận người nào. Vì vậy thì triển tất cả vốn liếng của mình, kết hợp hoàn hảo với vị tướng công đang tức giận này.

Tam phu nhân nghĩ, nàng nên nắm chắc thời cơ lúc tướng công đang lạnh nhạt với Đại phu nhân, cũng không bỏ sót phòng bị Mộ Phi Sắt. Sau khi Mộ Thiếu Hoa ngủ say, Tam phu nhân nhẹ nhàng vỗ nhẹ trên gương mặt anh tuấn, bên trong mắt lại lộ ra vẻ nham hiểm thâm độc vô cùng. Nếu như tiểu tiện nhân có thể an phận chờ trong phủ hai năm rồi gả ra ngoài, nàng sẽ tạm tha cho, nhưng nếu không thì..

Đêm nay, trong Mộ phủ lại có người không thể yên giấc. Mộ Phi Sắt đang mãi mê suy nghĩ cũng không biết, thời cơ nàng có thể thoát ly khỏi Mộ phủ cũng sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Chuyện kết thân của hai đại thế gia Mộ Gia cùng Ninh Gia cũng không công bố ra ngoài, làm Mộ Phi Sắt thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù không thích cuộc hôn sự này, nhưng dung mạo của Ninh Lạc làm nàng cũng không quá chán ghét, ai lại không thích ngắm nhìn cái đẹp bao giờ đâu, nhưng chỉ mong là đoá hoa yếu ớt này đừng bị nàng bóp chết trong tay mà thôi!

Mấy ngày này nàng cũng không gặp qua Vân Nhượng Lan, nàng cũng không muốn thông báo “tín vui” của mình cho sự phụ biết. Dù sao mối nhân duyên này nàng cũng không thích, càng ít người biết được thì càng tốt a!

Tâm tình của tiểu thư không được tốt, nên Hương Liên cùng Phú Quý cũng một bộ mặt ủ mảy chau. Nhưng mặt dù tâm tình của Mộ Phi Sắt không tốt chút nào, thì hằng ngày nàng vẫn luôn đốc thúc hai người luyện tập.

Việc rèn luyện thân thể của hai người càng ngày càng tiến bộ, cũng làm cho Mộ Phi Sắt phần nào được an ủi. Hai người cũng coi như đã hoàn thành những kiến thức cơ bản của võ học, cũng nên bắt đầu dạy cho bọn họ những quyền pháp đơn giản!

Thời gian thong thả trôi đi làm tâm tình của Mộ Phi Sắt cũng vui đi không ít, thì vào đầu tháng mười một, ở Khang Quốc xuất hiện một đại sự làm cho hoàng đế cùng dân tình khiếp sợ.

Khối ngọc bích Tụ Phúc bên trong Cung Phụng Đường bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt.

Nếu chỉ là một khối ngọc bích bình thường thì không có gì đáng nói, nhưng Khối ngọc bích Tụ Phúc này lại là biểu tượng cho sự hưng thịnh của vận

mệnh quốc gia ở Khang Quốc, tin tức không may hù hù thực thực này lại làm cho dân chúng khắp Khang Quốc ngay lập tức lâm vào khủng hoảng cực độ.

Mộ Phi Sắt vừa nghe đến tin tức này thì ngẩn người, bỗng nhiên cảm giác được chuyện này cũng không có đơn giản như vậy. Theo như trí nhớ của kiếp trước, thì việc quốc gia đại sự của một quốc gia như vậy, làm sao mà chỉ trong một đêm có thể lan truyền khắp mọi nơi như vậy?

Mộ Phi Sắt hồi tưởng lại cuộc sống ở thế giới trước kia, một khi có tin tức xấu roi xuống thì triều đình chắc chắn sẽ dùng mọi biện pháp để áp chế xuống. Ý nghĩ xuất hiện trong đầu Mộ Phi Sắt, chính là cách người cầm quyền trị quốc, rất đáng để Khang Đế học hỏi một phen a!

Nghe đồn Khang Đế, cả đêm tức giận không thôi, ra lệnh chém đầu mấy người nô tỳ, thái giám dám để lộ ra tin tức. Nếu như Thiên sư không mở miệng can ngăn, chỉ sợ toàn bộ người chứng kiến sẽ phải chết. Theo như tin tức trong nội cung truyền đến, sau khi Thiên Sư quan sát tình tượng, báo cho Khang Đế trong khoảng thời gian sắp tới không nên cử hành hôn lễ, vậy là tất cả Hôn lễ đều bị kéo dài vô kỳ hạn.

Mộ đại tiểu thư đang vui sướng chuẩn bị cho đại hôn của mình, khi nghe đến tin tức này, liền trốn trong Nhụy Hương viện khóc cả đêm. Mộ Thiên Hạc và Mộ Thiếu Hoa cơ hồ là mỗi ngày lên triều về đều mặt mày vì sự phẫn nộ của Khang Đế, hai người tâm tình cũng rất phiền muộn, làm cho không khí trong phủ cũng bị ép xuống làm mọi người không thở nổi.

Nhưng chuyện này cũng không quan hệ gì tới Mộ Phi Sắt. Nàng cũng không muốn uống phí tế bào nào đi lo chuyện vì dân vì nước này, cũng không quan tâm hôn sự trọng đại sắp tới của Mộ phủ bị kéo dài. Mà trong đầu Mộ Phi Sắt giờ này đều suy nghĩ, có nên nhân cơ hội hỗn loạn này mà bỏ trốn hay không?

Thậm chí Mộ Phi Sắt còn đang nghiên cứu bản đồ của Huyền Hồ đại lục mà khi trước Mộ Ngôn lưu lại. Việc làm này lại làm cho Hương Liên cùng Phú Quý cả kinh, bọn họ cũng không phải loại người không biết suy nghĩ, nhất là những chuyện xảy ra gần đây, làm bọn họ suy nghĩ có khi nào tiểu thư sẽ vứt bỏ hai người bọn họ mà cao chạy xa bay một mình với Vân Quân không a?

Ngày thứ bảy kể từ khi khối ngọc bích Tự Phúc bị nứt, thì một bản chiếu cáo thiên hạ xuất hiện. Những đồng nam đồng nữ sinh ra vào giờ Tý một khắc đều phải tiến cung không được chậm trễ.

Không nói đến chuyện trong lúc nước sôi lửa bỏng này lại xuất hiện một thông báo kỳ lạ như vậy, nhưng mặc dù Khang Quốc tuy không nhỏ, nhưng vì điều kiện lại hà khắc, nên những người phù hợp với điều kiện trên cũng không nhiều. Nhưng mà khi Mộ Phi Sắt nghe Hương Liên lắp bắp nói mình chính là một trong số đó, nàng mới chợt giật mình, vậy là hình như lần này mình cũng phải tiến cung a!

Khi biết được chuyện này, cả ngày Mộ Phi Sắt đều là một bộ dáng thờ dài, thảm thán vận khí của mình tại sao lại ‘tốt’ như vậy. Ngày kế tiếp, Mộ Phi Sắt đã bị một công công giọng the thé tuyên nàng lập tức vào cung.

Trên đường đi, Mộ Phi Sắt dĩ nhiên được Mộ Thiên Hạc nói qua những nghi thức cơ bản trong cung, làm nàng cũng phần nào hiểu rõ được tình cảnh hiện tại của bản thân.

Sau khi khối ngọc bích tự phúc bị vỡ, lão Hoàng đế đều phải toàn tâm dựa vào một nhân vật thần bí – đó là Thần Hữu thiên sư. Vị này được hưởng đãi ngộ vô cùng đặc biệt ở Khang Quốc, sự tồn tại của người này ở trong mắt Hoàng tộc Khang quốc giống như là tiên nhân. Mỗi lần quốc gia gặp phải vấn đề khó khăn, Thần Hữu thiên sư này sẽ thỉnh thoảng chỉ điểm một chút, cũng giống như sự việc lần này.

Thần Hữu thiên sư tốn rất nhiều ngày nghiên cứu mới đưa ra một kết luận, là phải dùng huyết của đồng nam hoặc đồng nữ sinh vào giờ Tý một khắc mới có thể tu bổ lại Khối Tự Phúc, chỉ có người này mới có thể lần nữa đem ánh sáng đến cho Khang Quốc, tiếp tục làm cho Khang Quốc trở nên thịnh vượng.

Mộ Phi Sắt đối với một khối ngọc bích mà có thể quyết định vận mệnh của một quốc gia có chút không để vào mắt, nhưng lại có cảm giác không biết nói gì khi nghe đến ‘Người Thiên Mệnh’ từ trong miệng Thần Hữu thiên sư. Nói thẳng ra ‘Người Thiên Mệnh’ chẳng qua cũng chỉ là người mà bọn họ cần dùng máu để nuôi ngọc đi!

Từ xưa, đã có không ít mạng người phải chết vô tội khi tin tưởng vào những lời xàm ngôn này. Lần này mình có hay không trở thành một tế phẩm sống, lại làm cho Mộ Phi Sắt nôn nóng không thôi.

Mộ Phi Sắt cũng tinh tế quan sát được những công công dẫn mình đi, người nào cũng có khí tức thâm trầm, làm nàng biết bọn họ cũng không phải dạng người trói gà không chặt. Mộ Phi Sắt cũng biết hiện giờ mình không thể chạy trốn được, một mình nàng chắc chắn không phải đối thủ của bọn người này.

Chẳng lẽ chờ người đến cứu! Không nói hiện giờ Mộ Ngôn cách nơi này vạn dặm, mà Vân Nhược Lan mấy ngày rồi cũng không thấy tin tức, chờ hai người họ biết được chỉ sợ nàng không còn giọt máu nào a! Huống chi, nàng cũng không có hy vọng xa vời là có người nào đó bỏ mặc an nguy của bản thân mà đến cứu mình như vậy!

Cái gì hù, nàng có thể vận dụng năng lực để chữa trị được, bất quá muốn làm chuyện này mà thần không hay quỷ không biết, tựa hồ là không thể nào. Mộ Phi Sắt trầm ngâm suy nghĩ, đối với vận mệnh của mình không biết đi về đâu, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đi một hồi lâu, Mộ Phi Sắt rốt cục cũng đến Hoàng cung nguy nga tráng lệ của Khang Quốc. Cũng không phải quỳ xuống hô to ba chữ vạn tuế, mà nàng trực tiếp được đưa vào Cung Phụng Đường mang theo hơi thở cổ xưa nhưng lại không mất đi vẻ uy nghiêm.

Bên ngoài Cung Phụng Đường, một dãy cung nữ sắc mặt ngưng trọng đứng đó, bên trong chỉ có một lão nhân râu dài bạc trắng, cao cao tại tại thượng đứng trên đài cao nhìn xuống, một thân bạch y làm nổi bật lên vẻ tiên phong đạo cốt.

Vài công công dẫn đường sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cúi đầu cung kính với lão nhân, liền im lặng lui xuống dưới. Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng khóc của nỉ non của hài đồng, trong điện trống trải vang vọng lại, nghe âm trầm làm lòng người sợ hãi.

Có một vị công công hảo tâm nhắc nhở cho Mộ Phi Sát biết, lão nhân trên đài cao kia chính là Thần Hữu thiên sư. Mộ Phi Sát vẫn đứng tại chỗ án binh bất động quan sát hoàn cảnh xung quanh mình, chợt nghe thấy giọng nói uy nghiêm: “Phía dưới đài có phải là Mộ Tam tiểu thư không? Hãy bước lên đài đi!”

Trốn cũng không trốn khỏi, Mộ Phi Sát bước từng bước lên đài cao, khi còn cách lão nhân vài bậc thang thì dừng lại, thi lễ vấn an: “Thiên sư đại nhân vạn phúc.”

Đến gần mới thấy rõ lão nhân là một bộ dáng hiền lành, thấy vẻ mặt u sầu của Mộ Phi Sát, gạt đầu than nhẹ: “Chắc hẳn là trên đường đến đây ngươi cũng nghe đến chuyện khối Tụ Phúc. Những hài tử đến trước ngươi cũng không phải người mà ta cần tìm, chỉ mong Mộ tiểu thư có thể mang đến cho chúng ta tin vui a!”

“Thiên sư đại nhân, thứ cho tiểu nữ vô lễ, phải dùng bao nhiêu máu tươi để nghiệm chứng... tiểu nữ có phải là “Người Thiên Mệnh” hay không?” Mộ Phi Sát cẩn thận hỏi, nàng cũng không hứng thú làm chuột bạch, lại càng không muốn làm một cái xác khô nha!

Thần Hữu thiên sư khi nghe Mộ Phi Sát hỏi như vậy, có chút ngạc nhiên, nhưng đối với sự dũng cảm của Mộ Phi Sát lại rất thương thức, hòa ái nói: “Chỉ lấy nửa chén máu thôi, cũng không ảnh hưởng đến nguyên khí, Mộ tiểu thư yên tâm.”

Mặc dù Thần Hữu thiên sư nói như vậy, trong lòng Mộ Phi Sát có chút không yên. Nàng thật vất vả mới tâm bỏ cho thân thể gầy yếu này khỏe mạnh hơn trước một chút, vậy mà hôm nay lại bắt buộc phải hiến máu. Lấy một lượng máu lớn cũng không phải chuyện dễ, thân thể này có hay không chịu được, nàng cũng không biết được, tất nhiên là nàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nhìn ra Mộ Phi Sát có chút lo lắng, Thiên sư cũng không cật thế ép người, thái độ ôn hòa hướng nàng vẫy tay, ý bảo tiến lại gần một chút.

Mộ Phi Sát cắn răng đi lên, nàng rốt cũng thấy được khối ngọc bích Tụ Phúc trong truyền thuyết có hình dáng ra sao.

Khối ngọc bích Tụ Phúc có hình dáng là cái khay bạc tròn như trăng rằm, lấy một tư thế quái dị dựng ở giữa không trung, phía dưới là một cái bệ đỡ to lớn, đường vân trang trí xung quanh như ẩn như hiện. Xung quanh là những tầng đá phát ra ánh sáng quang mang yếu ớt, hiện lên đồ án quý dị, giống như tụ tập năng lượng lên Khối Tụ Phúc đặt chính giữa.

Mộ Phi Sát chưa từng gặp qua cảnh tượng hiếm có như vậy, nên nhìn có chút nhập thần. Mặc dù trên mặt khối Tụ Phúc chỉ xuất hiện một vết nứt nhỏ, nhưng lại cực kỳ chói mắt. Cổ nhân thường nói, mỹ ngọc không tỳ vết, trên bảo vật may mắn lại xuất hiện một vết nứt như vậy, thật làm cho người ta tiếc hận a!

Thấy trong mắt Mộ Phi Sát có vài phần tiếc nuối, trong lòng Thiên sư lại lấy làm vui mừng, ôn hòa nói: “Mộ tiểu thư là người đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này lại sinh ra cảm giác tiếc hận. Không hổ là người danh môn a!”

Mộ Phi Sát cũng là người bình thường luôn yêu thích cái đẹp mà thôi, lại bị Thiên sư cho là người trong danh môn, có chút dờ khóc dờ cười. Nhẹ giọng tạ ơn lời khen ngợi của Thiên sư, Mộ Phi Sát nghiêm mặt hỏi: “Ngài cần tiểu nữ làm cái gì?”

“Mộ tiểu thư đưa tay đặt ở nơi kia là được rồi.”

Ánh mắt quét qua tầng đá phát ra ánh sáng âm u, Mộ Phi Sát hít một hơi thật sâu, đem tay trái để lên. Bỗng nhiên trong tay truyền đến một cỗ khí lạnh, không đợi cho thân thể nàng thích ứng được với hàn khí bất chợt ập đến, đầu ngón trỏ giống như bị cắt một phát, máu tươi vùn vụt chảy xông ra ngoài.

Chất lỏng đỏ tươi từ tầng đá hướng phía chính giữa bệ phóng tới, sắc mặt Mộ Phi Sát trầm tĩnh vẫn đứng đó, nhìn thấy máu tươi của mình lại cảm thấy một trận đau lòng.

Trong khi nàng vì mất máu mà sinh ra chút cảm giác mê muội, trên bệ cao bỗng nhiên phát ra rừng trận oanh động ầm ầm. Sau đó, bỗng nhiên một đạo bạch quang chói mắt hiện lên trước mặt. Lại nghe thấy tiếng kinh hỷ của Thần Hữu thiên sư vang lên: “Người Thiên Mệnh quả nhiên hiện thế, trời cao đang ban phúc cho Khang Quốc ta a!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sau khi bạch quang tán đi, máu tươi trên tay cũng ngừng chảy, Mộ Phi Sát cố gắng trấn định thu tay về, nhìn chăm chăm ngón tay đang bị thương không nói câu nào.

Nhìn thấy biểu tình Thần Hữu thiên sư đang vui mừng quên trời quên đất, lại làm cho Mộ Phi Sát không biết nói gì. Vốn chỉ cho là mình chỉ cần hiến một tí máu, mọi chuyện sẽ không còn liên quan đến mình nữa, lại thật không ngờ mình chính là “Người Thiên Mệnh” nha.

Vết nứt trên khối Tụ Phúc đã không còn, sau khi được máu tươi của Mộ Phi Sát tu bổ, trên bề mặt lại lần nữa hiện lên bạch quang màu trắng sữa nhu hòa. Tinh tế nhìn kỹ, bạch quang còn ần ần màu hồng nhạt động lòng người.

Câu nói kinh động của Thần Hữu Thiên sư làm cho mọi người bên ngoài hân hoan vui mừng, nhận lệnh của Thiên sư, nhanh chóng đi báo tin mừng cho Khang Đế. Không khí vui mừng cũng không làm cho Mộ Phi Sát phục hồi lại tinh thần, nàng sững sờ nhìn Khối ngọc Tụ Phúc thần bí trước mặt, trong lòng càng phát ra lo sợ không yên.

Cuộc sống sau này của nàng sẽ như thế nào? Nàng bỗng nhiên thành “Người Thiên Mệnh”, chẳng lẽ về sao vẫn phải tiếp tục ở lại Mộ phủ, cùng đám nữ nhân khẩu phật tâm xà kia sống cùng một chỗ, rồi đến mười sáu tuổi lại phải gả cho Ninh Lạc sao?

Trong đầu có ngàn vạn câu hỏi, nhưng trên mặt Mộ Phi Sát cũng không hiện ra nửa phần, nhìn Thần Hữu thiên sư cùng mọi người đang vui vẻ, nàng cũng chỉ đứng đó trầm tĩnh ứng phó với những lời ca tụng của mọi người xung quanh.

Sau đó không lâu, bên ngoài Cung Phụng Đường xuất hiện nhiều tiếng chân lộn xộn, đại môn bị mở ra, một tiếng cười to thoải mái theo đó mà đi vào, đập vào tai Mộ Phi Sát.

“Thiên sư, có phải thật sự là Khối Tụ Phúc đã hoàn hảo lại rồi hay không? Nhanh chóng để cho trẫm nhìn xem!”

Một lão nhân mặt trên người mặc cẩm phục Hoàng bào chói lọi đang vội vàng đi lên đài cung phụng, đi theo đằng sau là Thái tử cùng mười vị đại thần đang đứng yên phía dưới đài, mặc dù không có ai lên tiếng, nhưng ánh mắt mọi người đều tập trung lên đài cao.

Mặc dù thân phận Thiên Sư rất tôn quý, nhưng khi nhìn đến Hoàng đế cũng chấp tay cúi đầu nói: “Bệ hạ, kè hèn này không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ! Tất cả là nhờ vào Mộ tam tiểu thư, khối Tụ Phúc mới có thể hoàn hảo trở lại! Từ giờ Khang quốc sẽ lại tiếp tục hưng thịnh, thiên thu vạn tuế!”

Lão hoàng đế nghe vậy cười ha hả, nhìn qua thiếu nữ đang đứng bên cạnh: “Hảo hảo! Đây chính là cháu gái của Mộ ái khanh sao?”

Thấy Khang đế tập trung ánh mắt trên người mình, lưng Mộ Phi Sát không khỏi cứng ngắc. dựa theo lễ nghi, nàng phải quỳ xuống hành lễ, nhưng không biết tại sao hai chân nàng lại một mực kiên trì đứng thẳng. Nàng cũng không phải không thấy ánh mắt nhắc nhở của Thần Hữu thiên sư, nhất thời trong nội tâm nổi lên mâu thuẫn.

Có lẽ là tâm tình đang vui vẻ, nên lão Hoàng đế cũng không để ý, khoát tay bảo: “Bỏ qua, bỏ qua đi! Người vừa mới mất nhiều máu, mau đi xuống nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lão hoàng đế như vậy mà bỏ qua bỏ qua cho hành vi vô lễ của nàng, làm cho mọi người phía dưới đài khê giật mình. Mộ Phi Sát có chút xấu hổ, hai tay khê đặt bên hông, khê quỳ gối xuống: “Dân nữ Mộ Phi Sát khấu kiến bệ hạ, Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

“Người là “Người Thiên Mệnh”, không cần đa lễ. Tiểu Quế Từ, truyền lệnh đến ngự thiện phòng chuẩn bị yến hội, hôm nay trẫm muốn cùng Mộ tiểu thư hảo hảo trò chuyện một phen.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Thanh âm lạnh lạnh trong nội cung vang lên, nội tâm Mộ Phi Sát cũng buông lỏng không ít, nhìn không được gương mặt nhìn vị hoàng đế đã tại vị được hơn hai mươi năm – Dạ Thương.

Khang đế cũng không phải một bộ mặt già nua giống như trong tưởng tượng của Mộ Phi Sát, trên khuôn mặt Khang đế hiện lên thần sắc sáng láng, ánh mắt vô cùng lợi hại, chắc hẳn lúc còn trẻ cũng là một nam tử tuấn mỹ. Tuy năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng thân thể được bảo dưỡng vô cùng tốt, làm cho Khang đế so với Mộ Thiên Hạc hơn năm mươi tuổi nhìn còn anh tuấn hơn nhiều.

Lão hoàng đế nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Mộ Phi Sát, lại cười có chút thâm ý: “Mộ tiểu thư không sợ trẫm?”

Loại sợ hãi này sao lại có thể xuất hiện trên người Mộ Phi Sát được? Mộ Phi Sát khê mỉm cười, thận trọng từng lời nói cho đến hành động: “Bệ hạ yêu dân như con, rất được lòng dân chúng. Hôm nay, dân nữ may mắn thấy được long nhan của Bệ hạ, tại sao lại phải lo sợ?”

Phàm là người nắm quyền cao chức trọng, nên cũng đã nhận được vô số lời khen ngợi. Dạ Thương lên ngôi đã được nhiều năm, có loại người nào mà hẳn chưa từng gặp qua, nhưng đây là lần đầu hẳn gặp phải một cô nương tuy không phải là Hôn Sư, nhưng vô cùng can đảm. Lại thêm công lao to lớn vừa rồi, đối với câu trả lời không mặn không nhạt của Mộ Phi Sát, Khang Đế lại càng đối với nàng thêm hảo cảm không thôi.

Khang Đế cực kỳ cao hứng, vung bàn tay to lớn lên, bãi giả hồi cung, cùng với một nhóm người tiến đến nơi tổ chức yến tiệc. Sau khi được Lão hoàng đế nhiệt tình mời ngồi xuống dưới, Mộ Phi Sát ngồi xuống ngay bên cạnh Mộ Thiên Hạc, cách Khang Đế chỉ vài bước ngắn.

Người có thể vinh dự được ngồi bên cạnh Hoàng Đế cũng không nhiều lắm, càng đừng nói người này lúc trước là một tiểu thư thế gia bị người đời cười nhạo. Đây cũng chính là đãi ngộ từ trước đến giờ chúng nữ quyền quyền cao chức trọng chưa từng được hưởng qua. Lần này lại thấy được Mộ Tam tiểu thư nhận được vinh hạnh đặc biệt, như mà lại thể hiện một mặt không màng danh lợi, càng làm cho mọi người đối với vị Tam tiểu thư trong truyền thuyết này cảm thấy hiếu kỳ vô cùng.

Trong Mộ gia lại xuất hiện “Người Thiên Mệnh”, làm cho các Vương công quý tộc cùng nhau đến thăm hỏi. Không có ít người hướng Mộ gia gia chúc mừng, mà bọn họ cũng không quên hỏi thăm xem Tam tiểu thư đã có hôn ước hay chưa, tựa hồ đem chuyện Đại tiểu thư Mộ phủ Mộ Thanh Vận đang có hôn ước với Thái tử điện hạ - Dạ Từ Hạo quăng qua sau đầu.

Mặc dù Mộ Phi Sắt đang hăng hái trò chuyện cùng Lão Hoàng đế, nhưng nàng cũng không phải không nghĩ được trong không khí có mùi không tầm thường nha!

Quả nhiên, khi Lão hoàng đế hỏi nàng muốn ban thưởng cái gì, Mộ Phi Sắt chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề này, thì Dạ Từ Hạo tự lấy một tư thái tự cho là siêu phàm chen lời nói: “Phụ Hoàng, phần thưởng lớn nhất tự nhiên là người phải ban cho Mộ tiểu thư một mối lương duyên tốt rồi, như vậy mới có thể tỏ lòng biết ơn của Hoàng thất chúng ta! Một nữ tử xuất sắc như vậy, vị hôn phu nếu không phải người Hoàng Thất thì không thể a!”

Mộ Phi Sắt cố nén sự khó chịu của toàn thân, mặc cho nam tử dung mạo tuấn mỹ đang đứng trước đại điện kia ba hoa chích chòe. Dạ Từ Hạo chỉ kém nói thẳng ra là muốn cưới nàng đi! Sự nhiệt tình của vị điện hạ này làm cho hai vị Mộ đại nhân không biết nói gì.

Lần trước ở Bách Yến hoa đã hái một đóa hoa của Mộ phủ, nay vị Thái tử điện hạ này lại đánh chủ ý lên đầu nàng, trong lòng Mộ Phi Sắt nhìn không được thăm mắng, khẩu vị của vị thái tử điện hạ này thật tốt a!

Mộ Phi Sắt vô thức nhìn xem biểu tình của Mộ Thiên Hạc, lại quay đầu nhìn phụ thân ở ghế đối diện. Khi thấy ánh mắt có chấp niệm vô cùng sâu nhìn nàng của Mộ Thiệu Hoa, Mộ Phi Sắt lại nhanh chóng dời đi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống một bàn đầy đồ ăn.

Lão hoàng đế nhàn nhạt nhìn Thái tử, cũng không có trả lời, mà ngược lại nhìn Mộ Phi Sắt đang cúi đầu xuống dưới: “Mộ tiểu thư muốn phu quân của mình là người như thế nào?”

Không đợi Mộ Phi Sắt trả lời, Mộ Thiên Hạc bên cạnh đã mở miệng, trầm ổn nói: “Khởi bẩm bệ hạ, trước đó vài ngày, cháu gái của cự thần đã cùng với Nhị công tử của Ninh thượng thư lập hôn ước. Thần tạ ơn bệ hạ ưu ái.”

Trên mặt Khang đế tựa hồ có chút thất vọng, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười nhìn Mộ Phi Sắt, hỏi: “A! Mộ tiểu thư lại có chuyện vui như vậy?”

Ánh mắt của mọi người nhất thời tập trung lên người Mộ Phi Sắt, Lão hoàng đế đã hỏi hai lần, nếu không trả lời thì không được. Mộ Phi Sắt khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng quắc nhìn Dạ Từ Hạo, nếu bây giờ mà nàng phủ nhận chuyện này, thì chắc chắn tên thái tử kia sẽ xin Hoàng đế tứ hôn cho nàng và hắn, nghĩ đến đây trong lòng nàng không khỏi sinh ra chán ghét.

Hắn chẳng lẽ không ngại Mộ Thanh Vận sẽ phản đối sao? Nàng còn chưa có một tình yêu đích thực nào, mà hiện giờ còn bắt nàng cùng với tỷ tỷ chung một phu quân. Vị thái tử điện hạ như trâu già gặm cỏ non này, vừa nghe đến mình là “Người Thiên Mệnh”, liền khẩn cấp bắt nàng vào cửa của mình.

Thầm than vận khí của mình quả nhiên luôn xui xẻo, Mộ Phi Sắt nhẹ giọng đáp: “Hồi Bệ hạ, đúng là dân nữ đã cùng với Ninh gia Nhị công tử Ninh Lạc định ra hôn ước.”

“Xem ra trăm phải ban thưởng cho ngươi cái khác rồi.” Lão hoàng đế ha ha cười, không hề do dự nói, làm cho Mộ Phi Sắt thờ phào nhẹ nhõm.

Kế hoạch của Dạ Từ Hạo thất bại, khó nén được vẻ mặt thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời, làm bộ mặt kinh ngạc chúc mừng hỷ sự của hai nhà Ninh gia và Mộ gia. Mộ Phi Sắt cũng để ý đến Ninh Thượng thư đang hết sức vừa lòng, nhìn con dâu tương lai với vẻ mặt thỏa mãn. Mộ Phi Sắt hướng Ninh thượng thư mỉm cười như đáp lễ lại, trong nội tâm Mộ Phi Sắt lại có một trận ác hân, xem ra hiện tại là thân phận của mình chính xác được xác nhận là vị hôn thê của Ninh Lạc a!

Thần Hữu thiên sư ngồi ở một bên Hoàng thượng từ đầu đến giờ vẫn không hề mở miệng, đợi cho mọi người hàn huyên xong, bỗng nhiên lại đứng dậy mở miệng nói:

“Bệ hạ, tìm được “Người Thiên Mệnh” chính là đại phúc của Khang Quốc. Thần cho rằng, Mộ tiểu thư nhất định sẽ thay bệ hạ ban phúc cho dân chúng nay khẩn cầu bệ hạ ban Thần Khí Chi Địa (nơi bị thần vứt bỏ) ban cho nàng, như vậy thì có thể càng làm cho Khang Quốc ta quốc thái dân an.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lời Thần Hữu thiên sư vừa nói ra, làm cho mọi người trên đại điện sợ ngây người. Sắc mặt Dạ Thương đột nhiên trở nên bí hiểm, chúng thần phía dưới hai mặt nhìn nhau, nhất thời bốn phía lạnh ngắt như tờ.

Mộ Phi Sắt có chút hoang mang, dù sao hiểu biết của nàng đối với tình hình Khang quốc cũng rất hạn hẹp, có rất nhiều địa phương không hề biết đến, Thần Khí Chi Địa nơi mà Thần Hữu thiên sư vừa nhắc đến kia, làm cho mọi người im lặng, chắc chắn cũng không phải nơi tốt lành gì.

“Phụ Hoàng, chuyện này nhi thần cho rằng không ổn. Mặc dù chúng ta cũng không bỏ đi Thần Khí Chi Địa, nhưng theo lời kể lại của quan viên quản lý nơi đó thì tình hình cũng không được tốt lắm. Một nơi hiểm ác như vậy, người như thế nào lại nhẫn tâm để cho Mộ tiểu thư mạo hiểm đến đó a!”

Lời nói như đang thương hoa tiếc ngọc của thái tử điện hạ làm cho Mộ Phi Sát nổi lên một tầng da gà. Thái tử điện hạ cố hết sức cùng nàng giao hảo cũng không hề để lại ấn tượng tốt với Mộ Phi Sát.

Lúc này, Mộ Thiên Hạc cũng lên tiếng: “Bệ hạ, từ trước đến giờ Khang quốc cũng chưa từng có vị nữ quan nào, lại càng không có ai được ban lãnh địa riêng. Cháu gái cự thần bất quá cũng chỉ là tiểu nữ hài bình thường, cũng không có năng lực đi gánh vác trọng trách lớn như vậy, mong bệ hạ xem xét.”

Lão hoàng đế trầm mặt xuống, sau nửa ngày, lại ung dung nói: “Trẫm lại cho rằng, lời nói của Thiên sư khó có thể không thực hiện theo.”

Mọi người nghị luận xôn xao. Mộ Phi Sát buồn bực không lên tiếng, trong nội tâm lại rất kinh ngạc. Nàng chỉ thầm nghĩ muốn giữ được mạng của mình, mong muốn về sau cũng không bị trói buộc, cũng không nghĩ tới mình sẽ ở địa phương khác mà hô phong hoán vũ. Nếu như Lão hoàng đế kia thật sự ném cái khối lãnh địa kia cho nàng, nàng thật sự là không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Trẫm tin tưởng đề nghị của Thiên sư chắc chắn có ý nghĩa sâu xa nào đó. Mộ tiểu thư, Thần Khí Chi Địa cách Âm Vũ hoàng thành khá xa, chỉ cách Linh Quốc một con sông Tương Vọng. Nếu như trẫm ban Thần Khí Chi Địa cho ngươi, thì ngươi có lòng tin sẽ thống trị nơi đó được không?”

Không ngờ Dạ Thương lại đẩy vấn đề này lên đầu Mộ Phi Sát. Nghe đến đây hai mắt Mộ Phi Sát lại tỏa sáng, dù sao nàng cũng đang nghĩ như thế nào mới có thể ly khai khỏi Mộ Phủ, sao lại không nhân cơ hội này quang minh chính đại mà đi?

Thâm suy nghĩ một lát, Mộ Phi Sát trấn định nhìn sắc mặt Lão hoàng đế mang theo tia cổ vũ, nhàn nhạt nói: “Bệ hạ, dân nữ tài sơ học thiển, đối với việc lãnh đạo lại không biết gì, chỉ sợ sẽ làm phụ lòng bệ hạ mà thôi.”

Câu trả lời làm cho mọi người thấy Mộ Phi Sát cũng chỉ là một nữ lưu mà thôi, dù sao nàng cũng chưa từng lên mặt vênh vào, nhưng là không có người nào có thể nghe được ẩn ý trong từng câu nói của nàng.

Khi nghe lời nói của Mộ Phi Sát, Lão hoàng đế cũng không tức giận, ngược lại lại cười lớn, gật đầu khen ngợi nói: “Không ngờ ngươi lại là một nữ hài tử khiêm tốn như vậy! Ngươi dù sao cũng là “Người Thiên Mệnh”, sao có thể cùng người bình thường so sánh được? Trẫm nhất định sẽ không nhìn lầm ngươi! Vậy thì chuyện này hãy đợi trẫm cùng các vị ái khanh bàn bạc cụ thể lại, sau đó sẽ chiêu cáo thiên hạ.”

Lão hoàng đế vừa dứt lời, Thái sư của Thái tử - Sài Kỳ Tuấn vội vàng đứng lên, lúc này hoàng thượng nghe không tiếc lời khen ngợi Mộ Phi Sát, làm cho hắn đã có chút bất mãn, nay lại nghe được hoàng thượng có ý định giao Thần Khí Chi Địa cho Mộ Phi Sát, vội vàng biện hộ:

“Bệ hạ, việc ban thưởng lãnh địa cũng tương đương là phong vương a! Dù sao Mộ tam tiểu thư cũng không phải người trong Hoàng thất, lại là một nữ tử nhu nhược, khác họ mà được phong vương là làm trái với giáo huấn của tổ tiên, thỉnh mong bệ hạ thu hồi lệnh đã ban ra.”

Mọi chuyện chắc chắn sẽ không thuận lợi, Mộ Phi Sát yên lặng nhìn xem vị thái sư của thái tử kia. Cái tên Sài Kỳ Tuấn hiển nhiên là thể hiện mong muốn của bậc cha mẹ, đáng tiếc dung mạo người này lại không như mong muốn.

Sài Kỳ Tuấn có dung mạo đặc biệt làm cho người khác nhìn thấy cũng cảm thấy buồn cười, thân hình béo tròn, hai má lại toàn là vết tàn nhang, bởi vì quá kích động nên trên hai má có chút hồng, một đôi mắt chuột bé xíu đang tận lực nhìn chằm chằm vào Mộ Phi Sát.

Sài Kỳ Tuấn cùng Mộ Thiên Hạc luôn tranh chấp nhau cũng không phải chuyện xảy ra ngày một ngày hai. Hắn là người đầu tiên phản đối việc này cũng nằm trong dự liệu của Mộ Thiên Hạc. Mộ lão thái gia chẳng qua là ngồi ngay ngắn trên ghế chờ Hoàng thượng quyết định. Bất quá thái độ kinh miệt nhìn Sài Kỳ Tuấn của gia gia lại làm cho Mộ Phi Sát cực kỳ thỏa mãn.

Thái độ của Lão hoàng đế đối với những trọng thần đã đi theo bên người nhiều năm cũng rất coi trọng, nhất là Mộ Thiên Hạc cùng Sài Kỳ Tuấn. Tuy có chút không vui vì Sài Kỳ Tuấn ở trước mặt mọi người phản đối ý của mình, nhưng vẫn giữ chút kiên nhẫn nói:

“Sài ái khanh, mọi việc làm tất nhiên đầu có lần đầu tiên. Nếu như đây là lời đề nghị của Thiên sư, trẫm tất nhiên phải coi trọng. Còn nữa, trong phủ Mộ ái khanh luôn xuất hiện tinh anh, Mộ Ngôn, con trai trưởng của Mộ thị lang chẳng lẽ không phải là một ví dụ tốt? “Người Thiên Mệnh” có thể mang đến điều tốt cho Thần Khí Chi Địa, không phải là chuyện đáng mừng sao?”

“Bệ hạ, thần vẫn cho là không nên ban thưởng Thần Khí Chi Địa cho Mộ tiểu thư. Thần còn nghe nói là Mộ Tam tiểu thư đã từng bị Thiên Hồn học viện đuổi trở về, làm mất mặt Khang quốc ta, không xứng có được thân phận phong Vương này.”

Lời nói của Sài đại nhân rõ ràng rành mạch, lại đưa ra chứng cứ đầy đủ, làm cho mọi người phía dưới nghị luận không thôi. Lời nói lần này của Sài Kỳ Tuấn làm cho sắc mặt của Mộ Thiên Hạc trầm xuống, càng đừng nói đến bộ dáng trầm lặng của Mộ Thiếu Hoa bên kia.

Dạ Tử Hạo lại có chút hiếu kỳ nhìn xem Mộ Phi Sát luôn mang vẻ mặt không màng danh lợi, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không tính là xinh đẹp lại bất ngờ hiện lên một nụ cười, chỉ thấy nàng bỗng dưng chậm rãi đứng dậy, hướng Lão hoàng đế khẽ khụy người một cái, nói: “Bệ hạ, dân nữ có thể nói ra suy nghĩ của mình được không?”

“Được” Dạ Thương cũng đang đau đầu vì lời nói và hành động của Sài Kỳ Tuấn, cũng muốn nhìn xem Mộ Phi Sát làm sao có thể hóa giải được chuyện trước mắt.

Mộ Phi Sát hướng vị thái sư của thái tử có thân hình quá khổ kia nhẹ cúi chào một cái, thanh âm thanh thúy vang lên: “Sài đại nhân, tiểu nữ xin hỏi, ngài

có phải là một Hồn sư hay không?”

“Lão phu tự nhiên không không phải là Hồn sư.” Mộ Phi Sát đột nhiên hỏi một vấn đề không đầu không đuôi buồn bực không thôi, hừ lạnh trả lời.

“Các vị đang ngồi ở đây có vị đại nhân nào có Hồn nguyên lực hay không?” Mộ Phi Sát mỉm cười, hỏi tiếp.

Sài Kỳ Tuấn không kiên nhẫn đáp: “Ngoại trừ Bộc Dương thiếu tướng cùng vài vị Đại tướng quân là Hồn sư, thì mọi người đều không phải. Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Mộ Phi Sát nhàn nhạt nhìn đám trọng thần đang chăm chú nhìn nàng, từng câu từng chữ rõ ràng nói:

“Lúc trước, tiểu nữ là tự động xin rời khỏi Thiên Hồn học viện, là vì Hồn Nguyên Lực của mình đột nhiên mất đi. Chuyện này đối với tiểu nữ xác thực là chuyện không may, nhưng chuyện này tại sao lại liên lụy đến mặt mũi của Khang Quốc? Sài đại nhân, ngài dù sao cũng là người đọc nhiều sách thánh hiền, tại sao lại có thể để cho những lời đồn vô căn cứ như vậy che mờ mắt. Bằng không dựa vào sự cơ trí của ngài, nhất định sẽ không nói ra những lời vớ vẩn.”

Mộ Phi Sát dừng lại một chút, nói ra một hơi dài, làm cho trên mặt Sài Kỳ Tuấn lúc xanh lúc hồng. Trong điện thỉnh thoảng truyền đến giọng cười giễu cợt. Mộ Phi Sát lại tiếp tục nói:

“Quan văn của Khang Quốc ta vẫn chưa từng có vị nào là Hồn sư, nhưng nhiều năm qua vẫn mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, trong đó cũng không thiếu công lao của các vị. Mà trong đó cũng không có vị nào có Hồn nguyên lực. Sài đại nhân chẳng lẽ ngài cho rằng, người không có Hồn nguyên lực sẽ không thể vì nước mà phân ưu, không xứng nhận được sự tôn trọng của người khác sao?”

Lời nói hùng hồn của Mộ Phi Sát vừa ra, các quan văn đang ngồi trên đại điện đều như dựng thẳng râu, nhìn trừng trừng về phía Sài Kỳ Tuấn. Sài Kỳ Tuấn bị lời nói của Mộ Phi Sát làm cho á khẩu, không cãi lại được lời nào, lại nhìn thấy ý cười trên mặt Mộ Thiên Hạc, làm nội tâm hiện lên một trận ngứa ngáy.

Nãy giờ Dạ Từ Hạo ngồi xem kịch vui cũng đã vừa lòng, nhưng đối với lời nói đảo ngược tình thế của Mộ Phi Sát thật sự là ngoài ý muốn, trong nội tâm cũng thấy vấn đề có chút trầm trọng, lập tức mở miệng nói hộ ân sư của mình:

“Phụ hoàng, các vị đại nhân, bất quá ý tứ của Thái phó cũng không phải như lời của Mộ tiểu thư, Thái phó cũng chỉ là lo lắng trách nhiệm này quá trọng đại, sợ nàng không gánh vác được. Kính xin phụ hoàng minh giám.”

Lão hoàng đế từ ái nhìn Mộ Phi Sát không có chút luống cuống nào, trong lòng lại dâng lên ý nghĩ thương xót, khoát tay áo, ôn hòa nói: “Mộ tiểu thư quả nhiên không phải người thường. Sài ái khanh, ngươi không cảm thấy ông trời đã ban cho một kinh hỷ lớn khi Khang Quốc ta có được một nữ hài tử thông minh, lanh lợi như vậy sao?”

Trong nội tâm Sài Kỳ Tuấn càng phát ra không cam lòng, cắn giận nói: “Bệ hạ, nàng ta mặc dù được ngài ưu ái, nhưng bất quá là chỉ hiển được một ít máu tươi, lại có đức hạnh gì mà được ban lãnh địa riêng?”

Thấy thái sư vẫn ngoan cố giằng co, lại nghe được một lão nhân thở dài: “Nguyên lai chuyện tu bổ cho Khố Tự Phúc, cùng với chuyện hưng thịnh của quốc gia, ở trong mắt Sài đại nhân lại là trò đùa a! Khang quốc hưng thịnh lại không sánh bằng một khối lãnh địa sớm đã bị vứt bỏ!”

Thần Hữu thiên sư vuốt râu than tiếc, so với lời nói sắc bén của Mộ Phi Sát, lời nói của Thiên sư lại càng đánh trúng lòng đố kỵ của Sài Kỳ Tuấn. Lời nói vừa ra lại càng làm cho mọi người hoảng sợ, tới mức Thái sư nghe xong liền vội vàng quỳ xuống trước mặt Thiên Sư, cuống quýt dập đầu hô oan uổng.

Dạ Thương cũng nổi giận, đập tay lên Long án, gầm lên: “Ý trăm đã quyết! Nếu ai còn dám ngăn cản, lập tức lôi ra chém đầu! Mộ Phi Sát, từ giờ trở đi ngươi chính là Linh chủ của Thần Khí Chi Địa, cùng hoàng tộc Khang Quốc ta ngang hàng!”

Lão hoàng đế tức giận ngập trời làm cho chúng thần cả kinh, vội vàng quỳ xuống liên thanh hô ta “Bệ hạ anh minh”. Chỉ có Mộ Phi Sát vẫn đứng nơi đó. Nàng không ngờ mình lại gặp được sự tình may mắn như vậy nha!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Đến ban đêm, tin tức khối bảo thạch Tự Phúc đã được khôi phục nguyên trạng được truyền ra ngoài, bên trong hoàng thành đều là một mảnh vui mừng.

“Người Thiên Mệnh” chữa trị cho Khố Tự Phúc lập tức được nổi tiếng, hình tượng Tam tiểu thư Mộ phủ trở nên cao cả chưa từng có. Mà hết thảy những chuyện biến, Mộ Phi Sát cũng không hề được biết.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, lão hoàng đế còn cho Mộ Phi Sát lưu lại trong nội cung. Bên trong tâm điện xa hoa, Dạ Thương hưng trí trò chuyện cùng với

Mộ Phi Sát, nhưng không phải nói về chuyện nhà chuyện nước, mà chỉ nói những vấn đề sinh hoạt bình thường như một lão nhân cùng con cháu. Cuối cùng, Dạ Thương vung bàn tay to vỗ một cái, một nam tử cao gầy xuất hiện.

“Mộ nha đầu, con đường sắp tới ngươi phải đi rất hung hiểm, từ giờ trở đi hần sẽ là người của ngươi.” Dạ Thương dừng lại một chút, hướng nam tử kia nói:

“Ta lựa chọn ngươi vì ngươi chính là người nổi bật nhất. Từ nay về sau, nàng chính là chủ tử của ngươi, ngươi là của nàng, kể cả tính mạng ngươi, hiểu chưa?”

“Thần tuân chỉ.” Đây là một thanh âm nam tử dễ nghe, nhưng cũng có chút cứng nhắc. Mộ Phi Sát khẽ nhú mi, trong ánh mắt mang theo chút quái dị, vố số ý niệm cũng hiện lên trong đầu.

Ngẫm lại mọi chuyện, nàng lại cảm thấy quá mức thuận lợi. Thần Khí Chi Địa chắc chắn cũng không phải nơi đơn giản, bất quá đây là lần đầu Dạ Thương gặp nàng, cho dù hần đối với nàng là thương thức, cũng không thể cứ như vậy ban cho nàng một một lãnh địa, lại càng không nói địa vị sắp tới của nàng ngang hàng với Hoàng tộc Khang Quốc!

Cho dù từ trước đến nay, nàng luôn luôn trấn định, nhưng không ngờ lại bị những chuyện này quán thân làm cho nàng mơ mơ màng màng, mà bây giờ Lão hoàng đế lại thưởng cho nàng một thị vệ, là muốn giám thị từng hành động của nàng, hay chỉ đơn giản là bảo vệ cho nàng?

Mặc dù như thế nào, thì Mộ Phi Sát cũng chỉ nhẹ giọng tạ ơn Lão hoàng đế, nàng bình tĩnh nhìn bóng dáng đang quỳ ở một góc, mặc dù khí thế trên người này đều được thu vào, nhưng lúc hần ta hiện thân thì Mộ Phi Sát vẫn có thể nhìn ra được xung quanh thân thể hần ẩn ẩn có hồng quang dao động, xem ra người này cũng là một Hồn Sư có thực lực không sai a!

Đa số Hồn sư đều không bị các thế lực phàm tục không chế, mà Lão hoàng đế vừa vung tay lại thưởng cho nàng một Hồn sư, lại càng làm cho nghi hoặc trong lòng nàng mọc đầy thành bụi rậm.

Mộ Phi Sát biết mình cho dù hỏi cũng không nhận được đáp án mong muốn, sau khi Lão hoàng đế rời đi, thờ ơ nói: “Ngươi ngẩng đầu lên.”

Nam tử không không chần chừ mà ngẩng đầu lên, đây là một nam tử chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo bình thường, nhưng mà cặp mắt lại cực kỳ xinh đẹp, giống như hàn đàm ngàn năm, ánh mắt thâm thúy là người khác sinh sợ hãi. Mộ Phi Sát có chút giật mình, nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi.”

Nhanh chóng đứng dậy, hần cũng không có cúi đầu, chỉ là đứng đó nhìn tân chủ tử, đợi nàng ra lệnh. Mộ Phi Sát nhìn chằm chằm hần một hồi lâu, trong đầu có ngàn vạn vấn đề thắc mắc nhưng lại không nghĩ ra mình nên hỏi cái gì.

Cảm thấy đầu có chút nhức, cũng bởi vì lúc chiều bị mất một lượng máu lớn, lại không có được nghỉ ngơi đầy đủ. Mộ Phi Sát dứt khoát nằm lên giường, cũng không thêm thay quần áo mà ngủ.

Nam tử kiên nhẫn đứng chờ mệnh lệnh của chủ tử, lại không ngờ một lúc sau lại nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều, con người xinh đẹp hiện lên chút ngạc nhiên, không ngờ nàng như vậy mà lại ngủ thiếp đi!

Mộ Phi Sát cũng không biết tại sao khi đó mình có thể bình yên mà chìm vào giấc ngủ trước cái nhìn chăm chú của một nam tử xa lạ như vậy. Thị vệ kia gọi là Yên Minh, ba bốn ngày nay nàng quan sát kĩ hần, phát hiện người này chính là một khối băng.

Cho dù nàng hỏi cái gì hần cũng chỉ đáp lại chưa tới mười chữ, Mộ Phi Sát biết vậy cũng không lăm mồm nữa, ngoại trừ hỏi qua tên cùng tu vi thuộc tính cấp bậc của hần, cũng chưa có cùng với hần trao đổi qua chuyện gì.

Mộ Phi Sát vẫn ở lại bên trong hoàng cung chờ ngày sắc phong chính thức, chiêu cáo với thiên hạ. Hằng ngày ngoại trừ Lão hoàng đế cùng Thần Hữu thiên sư, cũng chỉ có Mộ Thiên Hạc có thể vào gặp thăm nàng được một lần duy nhất.

Dù bọn họ chưa từng nhắc đến, nhưng nàng biết một nữ nhân có thể được phong làm Linh chủ cũng gây ra mâu thuẫn lớn như thế nào.

Tuy mấy ngày trước Mộ Phi Sát cùng với Mộ Lão thái gia nói chuyện có chút không thoải mái, nhưng nhìn thấy gia gia ôm một bụng đầy lo lắng cho mình, lại làm cho Mộ Phi Sát thoáng cảm động.

Chúng quần thần lấy lý do là hiện tại trong quốc khố cũng không có dư giả gì, nên không ai muốn cho Thần Khí Chi Địa một chút tiền ủng hộ nào. Bất quá bọn hần cũng đối với “Người Thiên Mệnh” có chút tôn trọng, nên bọn họ cũng miễn cưỡng chấp nhận không thu thuế từ Thần Linh Chi Địa, làm cho Linh chủ đại nhân còn chưa tròn mười bốn tuổi kia bớt đi gánh nặng về sau.

Lúc nói chuyện với Mộ Thiên Hạc, Mộ Phi Sát mới biết được mình nhận được khối lãnh địa như thế cũng không phải tốt đẹp gì. Ở trong lãnh địa, chính xác là Linh chủ là người có quyền thống trị cao nhất, nhưng nàng biết thân phận Linh chủ này của nàng cũng kèm với trách nhiệm về dân sinh dân kế của những người ở đây.

Đối với sự hình dung của Mộ lão thái gia về Thần Khí Chi Địa chỉ có bốn từ - dân chúng lầm than. Thần Khí Chi Địa còn muốn lớn hơn nhiều lần Âm Vũ hoàng thành, nhưng dân cư trong lãnh địa lại không quá một ngàn, một bên tiếp giáp với núi Ác Ma, một bên lại cách Linh Quốc một con sông Tương Vọng.

Mấy trăm năm trước, nơi đây từng là một vùng bảo địa phồn hoa, nhưng không biết đã xảy ra loại biến cố gì, mà biến thành một vùng đất vô cùng cằn cỗi, làm cho các thế hệ hoàng đế Khang Quốc nhưc đầu vô cùng.

Khối phế địa này giống như trong cổ bị mắc phải xương gà, nếu không phải phía sau Thần Khí Chi Địa là núi Ác Ma, là nơi tụ tập nhiều nhiều linh thú nhất Huyền Hồn đại lục thì, thì chỉ sợ Khang quốc đã sớm vứt bỏ nơi này từ lâu rồi.

Mộ Phi Sắt lại không ngờ khối lãnh địa mà nàng được ban cho lại là mảnh đất mà hoàng thất Khang Quốc khinh thường như vậy. Mộ Phi Sắt thầm cười nhạo trong lòng, nhưng là trong mắt lại là thoải mái. Xem ra ngoại trừ cái danh hào cao cao tại thượng này, nàng cũng không lấy được đồ tốt gì từ chỗ Lão hoàng thượng.

Mộ Thiên Hạc rời đi, Mộ Phi Sắt nhìn xem những bông tuyết trắng xóa đã bắt đầu rơi xuống lác đác, trong nội tâm lại một mảnh bình tĩnh. Nếu đã như vậy, thì nàng cứ tiếp nhận thôi. Nàng đã sớm không phải Mộ Phi Sắt nhu nhược lúc trước. Nếu ông trời đã cho nàng bước chân ra thế giới rộng lớn như vậy, cho dù phải hao phí rất nhiều khí lực, nhưng về sau nàng có thể làm mọi chuyện theo ý mình rồi.

Mộ Phi Sắt ở trong hoàng cung rảnh rỗi được bảy ngày, rốt cục Mộ Phi Sắt cũng bị đám cung nữ mặc lên cho nàng bộ hoa phục sang trọng, lại trải qua trang điểm tỉ mỉ. Đây chắc chắn không phải cho nàng tham gia buổi lâm triều của lão Hoàng đế, như vậy thì có thể đây là buổi sắc phong danh hiệu Linh chủ cho nàng mà thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, không hề có một chút trợ giúp nào từ Khang quốc, cũng không thêm xuất ra chút bạc tương trợ, chỉ có Thần Linh Chi Địa vĩnh viễn không phải nộp bất cứ loại thuế gì, cùng với đặc quyền tiền trăm hậu tấu.

Linh chủ đại nhân có quyền xử lý tất cả những chuyện bên trong lãnh địa của mình, kể cả việc ban hành pháp lệnh cùng thu thuế, có thể ở lãnh địa của mình xây dựng lực lượng để tự vệ nhưng không thể vượt quá một ngàn người, Hoàng thất Khang quốc cũng không có bất luận ủng hộ gì.

Mang theo Thánh chỉ nặng trĩu, sau khi lâm triều xong, Mộ Phi Sắt nhanh chóng xuất cung. Trong lòng vẫn còn đang nghiền ngẫm những quyền lực của nàng ở Thần Linh Chi Địa, thì Mộ Phi Sắt đã về tới Mộ phủ.

Các loại nịnh nọt chúc mừng lại như thủy triều ập tới, hai vị phu nhân cùng đại tiểu thư Mộ Thanh Vân đã tụ tập đầy đủ ở đại đường, nói ra những lời khẩu phật tâm xà mà chúc mừng Mộ Phi Sắt. Mặc dù bọn họ đối với thân phận hiện giờ của Mộ Phi Sắt có chút ghen ghét, nhưng là nàng cũng sắp đi xa, việc này lại làm hai vị phu nhân yên lòng không ít.

Nhưng Mộ Thanh Vân lại đối với Mộ Phi Sắt cũng nhiên nổi tiếng thì càng phát ra hận ý càng sâu. Vốn lúc trước còn cho rằng mình là trung tâm của Mộ phủ, là một tiểu thư khuê các nổi danh nhất Ám Vũ hoàng thành. Nhưng là hiện tại, tất cả chú ý của mọi người lại đều tập trung hết lên người con ốc sên đáng ghét này.

Mà còn có người nói Thái tử điện hạ có ý với tiện nhân kia, lại làm cho Mộ đại tiểu thư oán giận không thôi. Hôn nhân đại sự của mình hiện giờ bị tiện nhân kia làm hỏng, phải đợi đến năm sau mới có thể cử hành, làm cho Mộ Thanh Vân tức giận không thôi.

Mộ Thanh Vân liếc nhìn Mộ Phi Sắt đang ngồi ngay bên cạnh gia gia, hiện giờ nàng ta vẫn còn đang mặc bộ hoa phục màu vàng nhạt do chính tay Hoàng thượng ban tặng, trên mặt lại một lớp trang điểm tinh xảo, làm cho mọi người kinh diễm một phen.

Nếu như Mộ Phi Sắt có thể chết ở địa phương khi họ còn gầy kia thì tốt rồi! Trong đầu Mộ Thanh Vân không ngừng hiện lên kết cục bi thảm của Mộ Phi Sắt. Hừ! Cái gì mà “Người Thiên Mệnh”, chuyện ma quỷ như vậy, nàng mới không thèm tin.

Oán khí của Mộ đại tiểu thư bị Mộ Phi Sắt nhìn thấy vô cùng rõ ràng, thờ dài trong lòng. Rõ ràng nàng ta sinh ra có một dung mạo tuyệt sắc như vậy, tại sao tâm tư lại vận vẹo đến mức đó a!

Một Thiên Hạc cùng Mộ Thiệu Hoa còn có chính sự cần phải xử lý, nên mọi người nhanh chóng giải tán. Mộ Phi Sắt không muốn cùng đám người đối trá này hàn huyên, nên xoay người đi về tiểu viện của mình.

Nhìn thấy phòng bên cạnh cũng không có một bóng người, Mộ Phi Sắt đối với hành tung của Vân Nhược Lan rất lo lắng. Hiện tại đang là khoảng thời gian mấu chốt trong cuộc đời của mình, mà vị sư phụ gà mờ kia lại không biết đi nơi nào rồi?

Mộ Phi Sắt giật mình không hiểu sao mình lại có cảm giác yếu ớt như vậy. Nhưng nàng cũng bỏ qua cảm xúc kỳ quái trong lòng, cùng hàn huyên với Hương Liên cùng Phú Quý đã nhiều ngày không gặp. Đối với sự tình tiểu thư nhà mình, Hương Liên cùng Phú Quý lại cảm thấy vô cùng vinh dự, không cần Mộ Phi Sắt nói nhiều, liền một mực thể sống thể chết quyết tâm đi theo Mộ Phi Sắt.

Hai người đối với chuyện bên người Mộ Phi Sắt bỗng nhiên xuất hiện thêm một thị vệ cao lớn có chút rụt rè. Mặc dù dung mạo người này xem qua cũng chỉ là bình thường, nhưng khi ánh mắt hắn vừa đảo qua, lại làm cho hai người toàn thân phát run.

Trong khi không khí có chút xấu hổ, ngoài viện lại có người chạy vào báo, có khách nhân tới tìm nàng. Không đợi Mộ Phi Sắt đáp ứng, đã nghe thấy tiếng ho khan, cùng với đó là một thanh âm quen tai: “Phi Sắt, những ngày gần đây nàng có tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Tuyết rơi ngày càng lớn, bông tuyết long lanh trắng xóa bay là tả, như đang nhảy múa giữa bầu trời. Ánh mắt Mộ Phi Sát có chút mơ hồ, trên người đang khoác lên một chiếc áo lông dày, nhưng cái lạnh vẫn làm cho nàng nhìn không được run lên một cái.

“Phú Quý, mời Ninh công tử tiến vào đi. Hương Liên, đi pha trà.” Nhẹ giọng phân phó, Mộ Phi Sát vẫn đứng bên ngoài gian phòng, bắt đầu dĩ nghênh đón vị khách đầu tiên sắp bước vào sương phòng của mình.

Bên trong phòng có một chậu than đỏ, nên cũng trở nên ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều. Mộ Phi Sát cởi áo choàng xuống, mời Ninh Lạc ngồi, Yến Minh vẫn một mực yên lặng đứng phía sau lưng nàng, đưa tay tiếp nhận áo choàng.

Đã hai tháng không thấy, nhưng trên mặt Ninh Lạc vẫn như trước không một chút huyết sắc, búi tóc chỉnh tề buộc trên đầu vẫn còn vương lại mấy bông hoa tuyết. Gã sai vật Tiểu Nhạc bên cạnh Ninh Lạc hành lễ đơn giản với Mộ Phi Sát, sau đó quay sang giúp chủ tử cởi bỏ áo khoác bên ngoài, phải đi ít vụn tuyết trên đầu và vai Ninh Lạc.

Thình thoảng Ninh Lạc lại truyền đến từng trận ho nhẹ, ngồi trên bàn tròn bên cạnh, Ninh Lạc đưa mắt tinh tế đánh giá khuê phòng đơn giản của Mộ Phi Sát, khi ánh mắt nhìn đến trên người Yến Minh, lại hơi dừng lại một chút.

Thấy Mộ Phi Sát vẫn đang nhìn hẩn mà không một lời hỏi thăm, cánh môi xinh đẹp của Ninh Lạc hơi ngời lên: “Đây là lần đầu tiên ta đến khuê phòng của nữ tử, nếu như có đắc tội chỗ nào, kính xin Phi Sát thứ lỗi.”

Theo tục lệ của Khang Quốc, nam nhân và nữ nhân nếu đã định trước hôn sự, thì chuyện đến khuê phòng đối phương cũng không đến nỗi bị người ngoài chỉ trích. Ninh Lạc nho nhã hữu lễ, lại làm cho Mộ Phi Sát thờ dãi, nhân nhạ nói:

“Ninh công tử khách khí. Trời đang rét lạnh, tại sao công tử không ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt, vạn nhất bệnh trở nặng, chẳng phải lại uống phí việc trị liệu của Giác Viễn đại sư sao?”

So với tính tình lạnh nhạt lúc trước, lời nói quan tâm của Mộ Phi Sát thật là chuyển biến tốt đẹp. Nàng tâm tâm niệm niệm muốn thoát khỏi cuộc sống ở Mộ phủ, hiện tại xem như đã đạt được mong muốn, chỉ là cửa hôn sự này nàng vẫn chưa giải quyết triệt để được.

Ninh Lạc lại tựa hồ không ngờ tới Mộ Phi Sát lại nói ra những lời ân cần như vậy, con ngươi hiện lên chút ấm áp vui vẻ, lắc đầu nói: “Ta nghe phụ thân nói hôm nay nàng xuất cung, khẳng định là nàng cũng không nhớ đến ta, cho nên ta mới đến đây thăm nàng. Sau này hai chúng ta cách xa nhau, muốn gặp mặt nhau cũng khó a!”

Mặc dù là giọng điệu ôn nhu, nhưng Mộ Phi Sát lại giống như nghe được một chút u oán, hoàn toàn không phát được toàn thân mình bỗng không được tự nhiên. Trước giờ chưa từng có người nào dùng giọng điệu nói chuyện làm nàng không thể kháng cự như vậy, nhẹ khép hờ hai con mắt, âm điệu cố gắng bình tĩnh: “Đa tạ Ninh công tử đã quan tâm.”

Lúc này Hương Liên đã bung lên một ly trà sâm nóng hổi lên, cẩn thận đặt trước mặt cô gia tương lai, sợ hãi hỏi Mộ Phi Sát: “Tiểu thư, đã đến giờ dùng cơm trưa. Người xem...?”

“Nếu không chê, Ninh công tử có thể ở lại ăn bữa cơm được không?” Mộ Phi Sát hỏi, giọng điệu cũng không khách sáo. Nàng cũng có chuyện muốn nói cùng Ninh Lạc, thời gian cũng khá lâu, làm cho khách nhân đối bụng, cũng không phải đạo đãi khách a!

Ninh Lạc vui vẻ gật đầu. Mộ Phi Sát quay sang dặn dò Hương Liên: “Hương Liên, kêu Phú Quý làm thêm chút đồ ăn nhẹ, người cũng đi giúp hẩn đi. Tiểu Nhạc, người không ngại đi giúp bọn họ chứ?”

“Nô tài tuân mệnh.”

Lập tức trong phòng chỉ còn lại cặp nam nữ vừa đính hôn xong, nhưng là vẫn còn có một tên thị vệ như tượng gỗ đứng trong góc phòng!

Mộ Phi Sát quay đầu nhìn tên thị vệ một tác cũng không rời khỏi nàng kia, bắt đầu dĩ nhẹ giọng nói: “Yến Minh, người đi sắp xếp lại căn phòng bên cạnh đi, những ngày sắp tới người sẽ ở căn phòng đó. Không có mệnh lệnh của ta, không được cho người khác tiến vào.”

“Vâng.” Thanh âm trầm thấp đáp lại, bằng sơn thị vệ bước từng bước dài ra khỏi phòng, thuận tay khép cửa lại. Ninh Lạc nhìn chăm chăm vào thanh ảnh cao lớn kia. Giống như biết Mộ Phi Sát chuẩn bị nói ra suy nghĩ của nàng. Nhẹ nhàng hóp một ngụm trà nóng, lẳng lặng ngồi chờ nàng mở miệng trước.

“Ninh công tử, ta liền đi thẳng vào vấn đề. Ta là được gia gia ưu ái, mới có thể cùng người định ra hôn ước, nhưng đối người cũng không phải là hai chúng ta tương xứng. Sau này ta phải rời khỏi Âm Vũ hoàng thành, không bằng trước đó chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi.”

Thanh âm Mộ Phi Sát tuy không lớn, nhưng từng chữ lại như hung hăng đánh vào nội tâm Ninh Lạc. Nhưng ngoài mặt Ninh Lạc lại vẫn duy trì vẻ mặt ôn hòa, ngữ điệu nhu hòa nói: “Ta có thể biết lý do tại sao không?”

Mộ Phi Sát có chút do dự, không biết nói với hẩn như thế nào, nàng cũng không thể nói ra tâm tư sâu trong lòng mình được. Một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói: “Ta muốn có thể một thân một mình tự do tự tại. Có nhau lúc hoạn nạn, cùng nhau sống đến đầu bạc, những điều đó mà nói đối với ta quá xa vời.

Ninh công tử cứ cho rằng chúng ta không có duyên vợ chồng đi!”

Nghe lời nói của Mộ Phi Sắt, con người Ninh Lạc thoáng chốc trở nên âm trầm, nụ cười trên mặt cũng biến mất, khẽ thờ dài: “Lời nàng nói, ta đại khái có thể hiểu được. Bất quá, cũng chỉ là nàng chán ghét với thân thể như ma ốm của ta đi!”

Ninh Lạc vừa nói vừa cụp mi mắt xuống, bộ dáng một mỹ nam mềm mại, đáng thương làm cho trái tim xưa nay vẫn luôn cứng cỏi của Mộ Phi Sắt nhảy loạn vài cái. Nàng đúng là sợ nhất bộ dáng nhu nhược của người khác, nàng thà rằng cãi lộn với Ninh Lạc một trận long trời lở đất, cũng không muốn đối mặt với một mỹ nam mảnh mai a!

Xấu hổ ho vài tiếng, Mộ Phi Sắt kiên nhẫn giải thích: “Chính ta cũng không có tốt đẹp gì, như thế nào lại có lý do ghét bỏ người đâu? Chẳng qua là Thần Khí Chi Địa quá hung hiểm, bản thân ta còn chưa chắc có thể bình an vô sự. Mà thân thể người lại không được tốt, cần phải có người ở bên cạnh chiếu cố. Mà ta lại càng không thích hợp!”

Gương mặt tinh xảo của Ninh Lạc hiện lên nụ cười thân thiện, con người màu hồng phách lại đột nhiên phóng ra quang mang sắc bén: “Chẳng lẽ trong lòng nàng đã có người khác?”

Mộ Phi Sắt không hiểu tại sao Ninh Lạc lại hỏi câu này. Mộ Phi Sắt dở khóc dở cười, chính mình còn không có tiếp xúc qua nhiều nam nhân, làm sao lại có người trong lòng ...

“Là Ninh công tử quá đa tâm rồi!

“Nếu như hai chúng ta đã có hôn ước, Phi Sắt có thể gọi thẳng tên của ta. Nàng gọi ta là Ninh công tử cũng quá xa lạ, ta cảm thấy chính mình bị nàng bài xích quá xa!” Ninh Lạc thấp giọng nói, nhin không được lại ho khan vài tiếng.

Mộ Phi Sắt cảm thấy không được tự nhiên, tự nhiên hẳn lại nói vấn đề này làm gì? Nàng chỉ có thể làm theo lời của Ninh Lạc, trong nội tâm lại vô cùng phiền muộn.

“Ta cũng chỉ muốn người có thể chăm lo thật tốt cho thân thể mình thôi.” Mộ Phi Sắt nghiêm mặt nói, nàng không ngờ tính tình Ninh Lạc lại cứng rắn hơn nàng tưởng tượng rất nhiều.

Ninh Lạc bỗng nhiên lấy tay chống đỡ lên mặt bàn, chậm rãi mượn sức đứng dậy, bước từng bước thông thả đến bên người Mộ Phi Sắt. Trên người Ninh Lạc mang theo mùi thuốc nhàn nhạt, chui vào trong lỗ mũi Mộ Phi Sắt, kích thích thần kinh của nàng.

Khuôn mặt nam nhân tuyệt mỹ bỗng nhiên phóng đại trước mặt Mộ Phi Sắt, nàng muốn nhắm mắt lại, nhưng bị ánh mắt như nước kia giam hãm không thể động đậy.

“Nàng cũng chưa có thử qua, làm sao có thể biết được nàng không thể cùng ta sống đến đầu bạc! Phi Sắt, cuộc sống nhân sinh luôn phải trải qua khổ nạn, ta cũng chỉ là muốn cùng người ta ngưỡng mộ trong lòng sống những ngày tháng tốt đẹp. Coi như là ta vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình đi. Vì vậy, thật có lỗi, ta không thể đáp ứng nàng được.”

Thanh âm nhu nhược của mỹ nam như tiếng nước chảy, làm cho Mộ Phi Sắt nổi một tảng da gà. Nàng thật sự rất muốn đánh cho Ninh Lạc một trận, muốn làm ra một hành động thô bạo nào đó để làm hấn tỉnh lại a!

Hai người họ cũng chỉ gặp qua vài lần, lại rất ít cùng nhau trò chuyện, dựa vào đâu mà hẳn lại có thể nhận định nàng là người mà hẳn ngưỡng mộ trong lòng? Mộ Phi Sắt đối với việc ép duyên của kiếp trước chỉ cười nhạt, nàng khó khăn lắm mới có thể sống lại lần nữa, như thế nào lại dễ dàng bắt nàng phải sống theo khuôn khổ đâu?

Xem ra sự giáo dục của Ninh thượng thư rất tốt, lại làm cho Ninh Lạc nhất nhất nghe theo an bài của phụ thân. Lời nói ngoan cố lại nhu tình của Ninh Lạc lại làm cho Mộ Phi Sắt có cảm giác bài xích.

“Ninh Lạc, sự cố chấp của người đối với ta, không thể nào bằng được đâu.” Mộ Phi Sắt khẽ lùi về phía sau, đem kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Thân thể Ninh Lạc bỗng nhiên lung lay, giống như sắp ngã xuống. Mộ Phi Sắt bất đắc dĩ nâng tay lên, bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé lại có chút lạnh buốt. Nụ hôn nhẹ nhàng của Ninh Lạc rơi xuống bàn tay của Mộ Phi Sắt, nụ cười ôn hòa trên gương mặt tuấn mỹ kia vẫn không có biến mất.

“Vậy thì chúng ta hãy cứ mỗi mắt mà nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau khi ăn cơm trưa cùng Ninh Lạc, trong đầu Mộ Phi Sắt vẫn còn đáng vẻ tươi cười ôn nhuận kia của hắn.

Đồ ăn được Ninh Lạc khen ngợi nên làm cho Phú Quý lúc nào cũng ngơ ngơ cười khúc khích, Hương Liên thấy vậy cũng thầm mừng trong lòng: Phú Quý ca quả nhiên gốc nghiệt a! Biểu tình của hai người vui vẻ cũng làm cho tinh thần của Mộ Phi Sát cũng tốt lên không ít.

Sau khi vệ sinh đơn giản xong, sai hai người cùng sang giúp Yến Minh thu thập lại sương phòng. Sau khi hai người đi, Mộ Phi Sát lại lấy một viên được hoàn do Giác Viễn đại sư đưa lúc trước nuốt vào, lập tức ngồi xếp bằng, tiếp tục thuần hóa Hồn Nguyên Châu.

Mặc dù đã nhiều ngày nàng cũng không có nhập định để thuần hóa Hồn Nguyên Châu, nhưng vòng tay Hồng Quang lục sắc trên cổ tay nàng vẫn thời thời khắc khắc không ngừng tiến vào trong cơ thể tẩm bổ cho Hồn Nguyên Châu của nàng.

Nhưng là Mộ Phi Sát lại kinh ngạc phát hiện, xung quanh Hồn nguyên châu lại xuất hiện một chút tơ bạc, kết hợp với tia sáng xanh từ Hồng Quang, cùng tụ lại một chỗ, làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy có một cỗ năng lượng thần bí.

Nghĩ mãi cũng không ra vấn đề, Mộ Phi Sát dứt khoát không thèm nghĩ nữa. Tâm tư trầm xuống, bỗng nhiên Hồn Nguyên lực mang theo lửa nóng trào ra khắp toàn thân Mộ Phi Sát.

Từng đoàn hỏa vụ xuất hiện từ trong thân thể Mộ Phi Sát, uốn lượn xung quanh thân thể nàng, lực lượng so với lúc trước lại càng thêm dày đặc, cũng làm nàng thở ra một hơi. Lúc trước nàng vẫn tận lực học tập khống chế tinh thần lực, lại thêm tâm pháp Vân Nhược Lan đưa cho nàng, nên lần này việc khống chế Hồn Nguyên Lực lại càng thuận lợi như cá gặp nước.

Một lúc lâu sau, Mộ Phi Sát rốt cục cũng thoát ra khỏi trạng thái nhập định, toàn thân đều là mồ hôi, nhưng đập vào mắt nàng lại là một đôi mắt đẹp mang theo ý khen ngợi đang nhìn chăm chăm nàng.

Vân Nhược Lan biến mất nhiều ngày rốt cục cũng xuất hiện, quần áo phiêu dật trên người hẳn cũng không tính quá nhiều làm cho nàng không biết nói gì. Mộ Phi Sát cũng không muốn hỏi xem những ngày qua hẳn đã đi đâu, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta sẽ đi đến Thần Khí Chi Địa.”

“Ân! Vi sư biết rồi!” Vân Nhược Lan liếc mắt nhìn gian phòng bên cạnh, giống như cười mà không phải cười, nói: “Lục tinh hỏa hệ hồn sư cũng bị Phi Nhi thu nhận, con thật sự là càng ngày làm cho vi sư thêm kinh hỷ nha!”

Tựa hồ những gì xung quanh mình đều không thể giấu được vị sư phụ gà mờ này nha! Mộ Phi Sát bĩu môi, do dự nửa ngày mới nói: “Ta đã cùng người khác đính hôn.”

Hai tròng mắt Vân Nhược Lan khẽ híp lại, nhìn chăm chăm vào sắc mặt đang khó chịu của Mộ Phi Sát, khóe miệng bất chợt giương lên nụ cười nghiền ngẫm vui vẻ: “Phi Nhi không thích hài tử tuần mỹ kia sao?”

Người này quả nhiên luôn tìm cách trêu chọc nàng, không hiểu được vì sao mình tự nhiên có chút tức giận, xoay mặt đi, lạnh giọng nói: “Việc này cùng người cũng không có quan hệ.”

Phi Nhi là đang tức giận? Vân Nhược Lan có chút ngoài ý muốn, thực sự không biết mình chọc giận nàng chỗ nào, ngượng ngùng nói: “Vi sư nói sai gì sao?”

Không biết là hẳn có ý chọc nàng tức giận, hay là thật sự không hiểu! Trong lòng Mộ Phi Sát bất đắc dĩ, cũng biết vừa rồi mình có chút luống cuống, thanh âm buồn bực nói: “Không có!”

Không khí xung quanh hai người bỗng nhiên có chút xấu hổ, Vân Nhược Lan ngồi xuống bên cạnh Mộ Phi Sát, nắm lấy tay nàng. Từng tia sáng xanh thẩm đột nhiên từ trong tay Vân Nhược Lan truyền đến trên người đang nóng bừng của Mộ Phi Sát. Cảm giác mát lạnh lan ra toàn thân, lập tức khắc chế cảm giác khô nóng trên người Mộ Phi Sát, cũng làm cho nàng ổn định cảm giác tức giận vừa rồi.

“Vân Nhược Lan, lúc trước ngươi nói là ngươi vẫn sẽ luôn ở bên ta đúng không?”

“Phi Nhi thật sự là cái đồ nhi bất hiếu, sau không thể kêu ta một tiếng sư phụ nha! Mặc dù ngươi không thấy, nhưng là vi sư vẫn luôn ở bên cạnh ngươi a.”

“Về sau ngươi lấy vợ sinh con, cũng sẽ ở bên cạnh ta sao?”

Mộ Phi Sát nghiêm túc hỏi, làm cho Vân Nhược Lan buồn cười. Đưa tay khẽ vỗ đầu nàng, con ngươi tinh mịch lại nổi lên ánh sáng kỳ lạ: “Việc chung thân đại sự này đối với vi sư cũng quá xa xôi, vi sư cũng chưa từng nghĩ đến...”

Hai người lại tiếp tục nói chuyện với nhau, nhưng lại toàn nói những chuyện vô cùng quý giá, Vân Nhược Lan cũng không biết trong đầu Mộ Phi Sát rốt cục nghĩ cái gì. Sau đó Vân Nhược Lan lại tìm đến tân thị vệ của tiểu đồ nhi. Đây cũng là phong cách của hắn, tất cả những chuyện cùng tiểu đồ nhi có liên quan, hẳn đều sẽ hào hào xem kỹ.

Cuối cùng Mộ Phi Sát cũng có thể nhìn đến chút biểu tình sinh động trên mặt Yến Minh, có chút cổ quái, có chút nghi hoặc. Bất quá tên thị vệ này vẫn như tảng băng ngàn năm, cho dù nhìn thấy hắn có chút nghi hoặc, nhưng lại nhất định không hé nửa lời hỏi mình cái gì. Đối với thái độ này của Yến Minh làm cho Mộ Phi Sát cũng thoải mái không ít.

Nàng muốn nhìn xem Lão hoàng đế kia rốt cục có dụng ý gì, nên đánh chủ ý lên sự trung thành của Yến Minh. Mặc dù đây là một ý nghĩ mạo hiểm, nhưng không phải cho dù là tường thành kiên cố vững chắc cỡ nào, cũng sẽ có gió lùa vào bên trong sao? Sớm trừ đi tai họa ngầm mới là biện pháp tốt

nhất!

Vân Nhược Lan đối với suy nghĩ này của Mộ Phi Sắt cũng không có phản đối, mà lại trợ giúp cho nàng rất nhiều. Đối với hành động cổ quái của vị gà mờ sư phụ này, Mộ Phi Sắt cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Nếu như hắn muốn hại nàng, cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư trên người nàng như vậy.

Nàng cũng không có nhiều thời gian yên tĩnh một chút, thì trong cung đã truyền đến mật chỉ cho nàng. Đại ý là Hoàng thượng muốn thể hiện lòng tôn trọng đối với “Người Thiên Mệnh”, cho nên ban thưởng cho nàng trăm lượng bạc trắng, vạn thạch gạo (Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít, ở đây khoảng năm mươi xe gạo). Lần này đi tới Thần Khí Chi Địa xa xôi, cho nên đặc biệt phái Bộc Dương thiếu tướng đi hộ tống.

Mộ Phi Sắt cũng chỉ cần đứng tiếp chỉ, Lão hoàng đế đã từng nói qua nàng có thể bỏ qua lễ nghi, việc này làm cho nàng càng có hảo cảm đối với Lão hoàng đế này. Phần ban thưởng này phỏng chừng cũng là do hắn quyết định mặc cho triều thần phản đối đi.

Mộ Phi Sắt cũng không rõ lắm vì sao Dạ Thương lại đối xử đặc biệt với nàng như vậy, nhưng tiền cùng lương thực các thực là thứ thiết yếu nhất đối với tình trạng hiện giờ của nàng. Ban thưởng phong phú như vậy, lại làm cho nàng yên tâm thu nhận vào trong túi của mình.

Bất quá Mộ Phi Sắt đối với việc người hộ tống mình lần này cư nhiên lại là Bộc Dương thiếu tướng có chút ngoài ý muốn. Nhớ gương mặt căng cứng của hắn, Mộ Phi Sắt lại có một chút đau đầu.

Sau khi bái tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Mộ Phi Sắt nhận lấy thánh chỉ, khẽ vuốt thánh mệnh nổi lên ánh sáng vàng nhu hoà dưới ánh mặt trời, trên mặt lại chỉ có biểu tình lạnh nhạt.

Mộ Thiên Hạc cũng mang theo vài phần phiền muộn hồi phủ, đem gọi Mộ Phi Sắt tới thư phòng. Nhìn cháu gái mình vẫn luôn mang vẻ mặt trầm tĩnh, lão già cũng cảm thấy vui mừng.

Phản tư thái khi thấy vinh thấy nhục cũng không để lộ ra vẻ khiếp sợ này, cũng không phải một sớm một chiều là có thể có được. Trong đầu Mộ Thiên Hạc thậm chí còn sinh ra ý tưởng, có khi đứa nhỏ này lúc trước luôn lộ ra vẻ nhất gan, chính là để bảo vệ bản thân đi!

Mộ Phi Sắt đương nhiên là không biết ý nghĩ trong lòng của gia gia, nàng vẫn chỉ yên lặng chờ đợi nghe gia gia dặn dò. Đối với vị gia gia uy nghiêm này, nàng cũng rất tôn kính, không chỉ đối với mình yêu thương, mà còn làm mọi việc để bảo vệ cho mình.

“Sắt Nhi, cuối tháng là người đã phải khởi hành. Nhân gian hiểm ác, người phải hết sức cẩn thận. Gia gia biết người là một hài tử thông minh, nhưng tính tình lại quá quật cường, ra ngoài sẽ phải ăn chút thiệt thòi. Nếu chuyện trong phạm vi quyền lực của mình thì cứ dùng, phải nắm chắc lấy cơ hội trời ban cho.”

Mộ Thiên Hạc ân cần nói, làm cho Mộ Phi Sắt có chút thôn thức. Có lẽ đối với chuyện đính hôn kia liên quan đến danh dự của Mộ phủ, thì chuyện an toàn của nàng gia gia lại càng để tâm hơn, phần thiện ý cũng đã vượt qua ngoài dự đoán của nàng.

Mộ Phi Sắt tuy cảm động, nhưng cũng chỉ nhợt nhạt cười: “Sắt Nhi hiểu, nhất định sẽ tuân theo điều gia gia dạy bảo.”

Mộ Thiên Hạc thở dài, ánh mắt như hòa: “Thân thủ Bộc Dương thiếu tướng là bất phàm, đã từng hành quân đánh giặc, trên đường có hấn bảo hộ, đó cũng là chuyện tốt. Bộc Dương Mạch cùng với Ninh Lạc là huynh đệ tốt, tương lai người cũng sẽ thành người thân cận với hắn, hắn là sẽ càng thêm chiều cố người. Còn người thì vệ mà bệ hạ đã ban thưởng cho người, nghe nói cũng là một kỳ tài hồn sư, có bọn họ, ta cuối cùng cũng có chút yên tâm.”

Lời nói cần nhần liên miên làm cho Mộ thừa tướng lại giống như một lão nhân bình thường đang cùng nói chuyện với cháu gái, trong mắt chỉ có người cháu gái tràn đầy yêu thương trước mặt.

Mộ Phi Sắt cũng chỉ yên lặng ngồi nghe, trên mặt vẫn mang theo vài phần tươi cười. Loại cảm giác cũng thật kỳ quái, tựa hồ trong thời khắc này, nàng cảm nhận được mình rốt cục cũng là một phần tử của Mộ gia.

Hai người cũng trò chuyện với nhau thật lâu, lại cùng nhau dùng qua bữa tối, Mộ Thiên Hạc vẫn chưa thỏa mãn, nhưng vẫn phải cho Mộ Phi Sắt trở về nghỉ ngơi. Vừa bước ra sân nhỏ của gia gia, gã sai vặt bên cạnh người Mộ Thiếu Hoa đã đợi ở cửa, cực kỳ cung kính mời Mộ Phi Sắt đến Văn Tư viện của Mộ Thiếu Hoa.

Từ hôm nàng cùng Ninh Lạc đính hôn, Mộ Thiếu Hoa cũng không có tới tìm mình, còn tưởng rằng vị phụ thân này đã thu liễm lại, không nghĩ tới bây giờ mình lại phải qua gặp. Hai con người Mộ Phi Sắt có chút băng lạnh, không nhanh không chậm theo sát phía sau Thuận Tường, lần nữa đến thư phòng kia.

Hôm nay Mộ Thiếu Hoa mặc một trường bào đỏ thẫm, nhìn thấy Mộ Phi Sắt đến, tinh quang trong mắt đại thịnh. Trong lòng bất đắc dĩ, Mộ Phi Sắt khẽ cúi người, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt người trước mặt.

“Ninh Lạc rất hợp ý người? Hôm nay hắn cùng người ở chung một phòng?”

Vừa há mồm lại chính là thanh âm ghen tuông của phu quân, làm cho lông mày Mộ Phi Sắt nhíu chặt. “Phụ thân, Ninh Lạc là vị hôn phu tương lai của Sắt Nhi. Gia gia cùng ngài đi vắng, ta đương nhiên phải ở trong phòng tiếp hắn, cũng không có gì đáng trách!”

“Mặc kệ về sau người gả cho ai, có đi được xa không? Người cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn trở lại nơi này mà thôi.” Mộ Thiếu Hoa hung dữ nói. Hắn lại hoàn toàn quên đi, chính mình còn có thân phận là phụ thân của người trước mặt.

Mộ Phi Sát kinh ngạc, nam nhân này cư nhiên lại còn có thể lạnh lùng nói ra tâm tư điên cuồng của mình. Mộ Phi Sát âm hiểm nói:

“Phụ thân, Vương ngự y có y thuật lợi hại, ngày mai ngài nên thỉnh Vương ngự y đến nhìn xem một chút. Xem thử đầu ngài có quá nóng không, nếu như cháy hồng thì nguy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lời nói của Mộ Phi Sát làm cho Mộ Thiệu Hoa há hốc mồm, Mộ Phi Sát nói xong không thèm liếc mắt quay đầu nhanh chóng rời khỏi địa phương làm cho nàng chán ghét này.

Sau khi trở về tiểu viện, Mộ Phi Sát liền ra lệnh không tiếp bất kỳ ai nữa, chỉ yên tĩnh chờ đợi ngày rời đi. Có lẽ thân phận hiện giờ của nàng ngang hàng với hoàng thất Khang quốc, cho nên không ai dám đến quấy rầy Mộ Phi Sát.

Khoảng thời gian này Vân Nhược Lan cũng không đột ngột biến mất như trước kia nữa, Mộ Phi Sát được hần chỉ điểm những chỗ thiếu sót, Hồn Nguyên Lực lại lần nữa được đề cao đến độ cao mới.

Vân Nhược Lan cũng không ngờ tu vi của tiểu đồ đệ này lại đột phá nhanh đến như vậy, trong nội tâm có chút mong chờ. Trong sự môn, hần cũng được xem là người có thiên phú cao, nhưng khi nhìn đến mức độ tu luyện của nàng, cũng làm cho hần phải lưu luyến.

Liên tục mấy ngày, Âm Vũ hoàng thành đều như chìm trong biển tuyết, nhưng lại không làm Âm Vũ hoàng thành âm u thâm trầm, mà lại như đóa Tuyết Liên trên đỉnh băng sơn.

Trong khi đám quan lại quyền quý vẫn thoải mái ăn chơi, những thi sĩ cảm hứng dâng trào làm văn ngâm thơ, hay dân chúng bận rộn mỗi ngày vì kế sinh nhai, thì bên ngoài Âm Vũ Hoàng thành không xa, vẫn còn một đám binh sĩ đang ngày đêm chuẩn bị cho cuộc đi xa ngàn dặm sắp tới.

Trong trại lính đó, Bộc Dương Mạch đang bận rộn kiểm kê lại năm mươi xe gao mà Hộ Bộ vừa đưa tới. Vị thiếu tướng trẻ tuổi đối với công việc kiểm kê hàng hóa này cảm thấy rất nhàm chán, nhưng vì đây là ý chỉ của Hoàng Thượng, cho nên vẫn phải hết sức nhẫn nại lắng nghe viên quan bên cạnh đang thao thao bất tuyệt.

Thật khó khăn mới tiến được vị quan kia đi về, thì Bộc Dương Mạch lại bị đặc biệt mời đến một nơi. Lông mày tuấn tú trên gương mặt Bộc Dương Mạch khẽ nhíu lên, dấn dò đám binh lính phía sau vài câu, xoay người đi theo gã sai vặt đến Ninh phủ.

Đối với Ninh phủ thì Bộc Dương Mạch lại như là khách quen, dễ dàng đi qua phủ đệ xa hoa, đã đến được sân nhỏ của Ninh Lạc. Bởi vì trước đó vài ngày Ninh Lạc đi ra ngoài trong thời tiết lạnh giá, cho nên giờ đây lại quay về yên thân trên chiếc giường thân quen của mình.

Nhìn thấy hảo huynh đệ của mình đến, Ninh Lạc nhanh chóng uống nốt chén thuốc còn dang dở. Trên gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết gì lại hiện lên nụ cười âm ỉ: “Dương Mạch, đề huynh phải đến đây một chuyến, thật sự áy náy a!”

“Ninh Lạc, giữa ta và ngươi không cần phải khách sáo như thế! Ngươi vội vã cho người tới tìm ta như vậy, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.” Bộc Dương Mạch nói, đỡ lấy Ninh Lạc đang cố gắng ngồi dậy, thấy sắc mặt hần rất cực cũng chuyển tốt hơn, trong nội tâm cũng không biết đang có tư vị gì.

Ninh Lạc ho nhẹ vài cái, nhẹ nhàng nói: “Nghe nói ngày mai huynh phải lên đường, dọc đường đi nhớ phải cẩn thận. Còn có, ta nhờ huynh hãy chiếu cố thật tốt cho thay ta Phi Sát.”

Sắc mặt Bộc Dương Mạch bỗng chốc trở nên nghiêm nghị, thái độ lạnh nhạt nói: “Trước đó vài ngày ngươi vừa thấy nàng ta xuất cung, đã vội vàng chạy đến tìm nàng ta! Thân thể vừa tốt một tý, hiện tại lại ốm lả ra đó! Bên cạnh Mộ Phi Sát không phải còn có một Hồn Sư sao? Cũng không cần tới lượt ta chăm sóc nàng a!”

Trong nội tâm Ninh Lạc biết hẳn đây là lo lắng cho mình, cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng nói: “Dương Mạch, nàng dù sao cũng là thê tử tương lai của ta, tuổi nàng còn nhỏ mà đã gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy. Nếu như ta cố tình không quan tâm nàng, không phải làm cho người khác cười nhạo hay sao?”

“Ngươi cũng thiệt tình! Không biết nữ nhân kia tốt ở chỗ nào, lại đáng giá cho ngươi để ở trong lòng như vậy?”

Vấn đề này Bộc Dương Mạch cũng nghĩ mãi không rõ. Tuy nói thân thể Ninh Lạc từ trước đến nay không được tốt, nhưng học thức cùng tài hoa của hần không phải người bình thường có thể sánh bằng, cộng thêm thái độ quá mức lạnh nhạt kia, mà Mộ Phi Sát lại là một bộ dáng lơ đãng. Quả thực là hai người hoàn toàn không có một điểm tương đồng nha!

Nhưng trong đầu Ninh Lạc lại hiện lên tình cảnh lúc hần cố tình tỏ ra thân cận, thì bất ngờ trong con ngươi Mộ Phi Sát chỉ toàn là vẻ kinh ngạc. Lúc này con ngươi màu hồ phách của Ninh Lạc hiện lên quang mang cực nhạt. Đem suy nghĩ như có như không giấu ở đáy mắt, Ninh Lạc mơ hồ nói: “Nàng hoàn

toàn không giống những nữ tử khác, không phải sao?”

Trong mắt Bộc Dương Mạch vốn là không nhìn được nhi nữ tình trường, trong lòng chỉ cảm thấy tính tình vị Mộ tam tiểu thư này cay nghiệt lại quá mức lạnh lùng, không hề có bộ dáng của tiểu thư khuê các, hừ lạnh một tiếng:

“Nàng không giống người thường? Ta lại cảm thấy nàng ta chỉ là tỏ vẻ thanh cao mà thôi! Người không thấy bộ dáng nàng ta lạnh nhạt đối với người sao?”

Quen biết nhiều năm như vậy, Ninh Lạc đối với tính tình Bộc Dương Mạch lớn hơn mình một tuổi lại rất rõ ràng. Ở Kỳ Bình Tự, Mộ Phi Sát đã lưu lại ấn tượng không tốt trong mắt vị thiếu tướng trẻ tuổi. Lần này lại chính là do huynh ấy hộ tống Phi Sát đến Thần Khí Chi Địa, trong nội tâm chỉ sợ lại tăng thêm một phần ác cảm với nàng ấy. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu như vẻ đẹp của nàng bị nhiều người thấy được, thì chỉ sợ cơ hội của mình lại càng thêm khó khăn mà thôi. [Độc đến đây thấy anh Ninh Lạc quả nhiên phúc hắc, trái ngược với bề ngoài nha :)]

Ninh lạc ngồi trầm ngâm suy nghĩ, lại nhớ tới hình như Mộ Phi Sát đối với chuyện hôn sự của hai người có chút bài xích, trong nội tâm lại càng phiền muộn. Bộc Dương Mạch liếc mắt thấy thần tình u buồn của hào huynh đệ, cho là vừa rồi mình nói sai điều gì, trong lòng cũng rất ảo não, không được tự nhiên nói ra lời an ủi: “Ta chẳng qua là nói ra những lời không suy nghĩ mà thôi. Chắc là nàng ta đang thẹn thùng với người. Đúng chính là đang thẹn thùng a!”

Lời nói an ủi, trấn an của Bộc Dương Mạch làm cho Ninh lạc đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình cũng phải bật cười. Ninh Lạc vốn là một người khéo hiểu lòng người, nên cũng không nhẫn tâm nhìn Bộc Dương Mạch đang lộ biểu tình rối rắm, nhẹ giọng chuyển hướng chú ý của hắn. Hai người tiếp tục trò chuyện về chuyện đi xa lần này.

Năm mươi xe lương thực lần này cũng không phải chuyện đùa, Bộc Dương Mạch chỉ có thể dẫn theo hai trăm tinh binh đi phía trước. Vạn nhất năm mươi xe lương thực này bị bọn cướp nhìn đến, thì trên đường đi chắc chắn sẽ náo nhiệt không ngừng a!

Hai người cẩn thận nghiên cứu đối sách, không hẹn nhau mà cùng nghĩ tới có lẽ Hoàng thượng có thể còn ban thưởng khác. Trong lòng sâu sắc cảm giác được việc lần này không dễ, nên hai người càng tích cực thảo luận.

Đây cũng là điều mà ngoại nhân không hề biết được. Bên ngoài mọi người chỉ biết Ninh lạc là một công tử giỏi thơ văn, mà không hề biết hắn đối với binh thư cũng rất có năng lực. Mỗi người đều có một bộ mặt bí mật sau chiếc mặt nạ ngày thường, cũng như Mộ tam tiểu thư với biểu hiện bên ngoài vô cùng bình thường, nhưng đằng sau nàng còn có chiêu bài bí mật gì, thì không ai biết được a!

Chuyện hai người kia đang bận rộn suy nghĩ đối sách để đảm bảo cho chuyến đi của Mộ Phi Sát được an toàn, thì nàng cũng không hề biết gì. Nàng sẽ không hề ngờ đến vị hôn phu từ trên trời rơi xuống kia lại đối với mình để tâm đến như vậy!

Mà hiện giờ Mộ Phi Sát cũng chỉ biết lao đầu vào chuẩn bị những gì cần thiết cho chuyến đi sắp tới. Mộ Phi Sát lại càng không ngờ vào lúc này, Giác Viễn đại sư và Thần Hữu thiên sư lại cùng nhau phái người đưa đến cho nàng một lễ vật, mà trùng hợp chính là lễ vật của cả hai người đều chính là vật chỉ bảo mà các Hồn sư đều mơ ước tha thiết có được – Hồn thạch.

Nàng biết, Giác Viễn đại sư đương nhiên hiểu rõ tình trạng của mình, nên khi tặng nàng Hồn Thạch cũng không có gì khó hiểu. Nhưng lễ vật của Thần Hữu thiên sư này lại làm cho Mộ Phi Sát lo lắng suy nghĩ, chẳng lẽ Lão hoàng đế biết được chuyện mình khôi phục lại được Hồn Nguyên Lực sao? Mộ Phi Sát nhủ mảy nghĩ ngợi. Ánh mắt bất giác nhìn Yên Minh mang theo một chút bất đồng.

Mộ Phi Sát cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào, nàng vận dụng Hồn nguyên lực dò xét hai khối Hồn Thạch, khi nhìn thấy được nội dung chứa bên trong, lại vô cùng kinh hãi. Đây đều là những kiến thức nàng cần có khi đi đến Thần Khí Chi Địa. Bên trong chứa đầy đủ thông tin về Thần Khí Chi Địa, những phương pháp trồng trọt, cho đến thủy lợi, còn có một bản giới thiệu đầy đủ về tất cả các động thực vật trong núi Ác Ma, kể cả những loại huyền thú quý hiếm, thuộc tính cơ bản và phương pháp thuần phục của từng loài.

Cái này cũng coi như giải quyết được không ít vấn đề cho nàng, cho nên Mộ Phi Sát nhanh chóng viết thư cảm tạ hai vị đại sư thân phận tôn quý kia. Nhưng khi hoàn thành xong hai bức thư, Mộ Phi Sát có chút lo lắng, trong thời này nàng lại quên mất một sự tình quan trọng, là mình phải cải thiện lại chữ viết của mình nữa nha!

Trong đầu lại đột nhiên nghĩ đến vị mẫu thân mang thân phận thần bí kia. Trước kia xuất phát một ngày, Mộ Phi Sát lại đến nhìn xem Bích Lạc viện, có lẽ đây là lần cuối nàng nhìn thấy nơi đây! Dưới sự giúp đỡ của Hương Liên cùng Phú Quý, ba người bận rộn đem tất cả thư tịch trong phòng mẫu thân đều cất kỹ cẩn thận bên trong hành lý đơn giản của Mộ Phi Sát.

Tất cả mọi chuyện cũng đã sắp xếp ổn thỏa, bên trong Mộ phủ lại diễn ra một bữa tiệc đưa tiễn không náo nhậy. Hai vị phu nhân cùng Mộ Thanh Vân cũng bắt buộc phải nói ra những lời nói may mắn. Còn Mộ Hồng Thư có chút ngại ngùng, nhưng trong nội tâm lại vô cùng sung sướng vị Tam tỷ bất ngờ được trở thành Đại Lĩnh chủ này. Dù sao thì tâm tư của hai nữ tử cũng rất đơn thuần!

Sau khi ăn tối xong, Mộ Phi Sát lại bị Mộ Thiên Hạc gọi vào thư phòng. Lão già cũng không có dặn dò gì nhiều, chẳng qua là đưa cho Mộ Phi Sát một Bạch Ngọc chỉ to bằng một nửa bàn tay.

Nhưng là Mộ Phi Sát biết Bạch Ngọc này tượng trưng cho thân phận của Mộ gia gia chủ. Có Bạch Ngọc này trong tay, nàng có thể điều động sự giúp đỡ của Mộ gia tại phụ cận gần nhất Thần Khí Chi Địa.

Mộ Phi Sát không nói gì chỉ lặng lẽ tiếp nhận, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cơ hồ là một đêm này Mộ Phi Sắt đều không chợp mắt. Đáng lẽ ngày mai nàng có thể thoát khỏi Mộ phủ như đầm nước sâu này, thì tâm tình phải vui vẻ phấn chấn mới phải. Nhưng hiện tại trong lòng Mộ Phi Sắt lại vô cùng lạnh nhạt.

Trời mới tờ mờ sáng, Mộ Phi Sắt cáo biệt mọi người, ngồi trong xe ngựa đã chuẩn bị tốt, trực tiếp đi về hướng cửa nam của Âm Vũ hoàng thành.

Một đội binh sĩ mang theo tư thể oai hùng bảo vệ đoàn xe ngựa, dẫn đầu là một vị thiếu tướng anh tuấn trẻ tuổi đang ngồi trên con hắc mã. Nhìn thấy đoàn người từ trong Âm Vũ hoàng thành đi ra. Bộc Dương Mạch lạnh nhạt gật đầu, đem mười tinh binh vây quanh hộ tống cỗ xe ngựa có Mộ Phi Sắt ở bên trong. Đoàn người ngựa thẳng hướng Thần Khí Chi Địa đi tới.

Hương Liên cùng Phú Quý đang ngồi cùng xe ngựa với Mộ Phi Sắt đột nhiên phát hiện, nét mặt của tiểu thư bỗng nhiên nổi lên một nụ cười nhạt, so với ánh mặt trời dường như còn sáng hơn.

Trong lòng Mộ Phi Sắt vui sướng mặc niệm: Xin chào tạm biệt, Âm vũ hoàng thành!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trời đông phủ đầy tuyết, mọi người đều chỉ muốn ở trong nhà uống chút rượu. Người đi trên đường đều mang dáng vẻ vội vã, hận mình không thể mọc cánh bay để về nhà mình được nhanh hơn.

Trên đường cái vắng vẻ, từ đằng xa đã nhìn thấy một hàng dài đội ngũ nghiêm chỉnh đạp tuyết mà đi, bước chân ổn định vững chãi không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Ngoại trừ cùng tiểu thư đi đến Kỳ Bình tự, thì Hương Liên cũng chưa bao giờ được đi xa khỏi Âm Vũ hoàng thành. Lần này được đi ra ngoài, không tránh khỏi chút hiếu kỳ, cố gắng hí mắt nhìn xuyên qua khe cửa sổ để thấy được phong cảnh hai bên đường. Ngẫu nhiên nhìn thấy được thảnh thơi có vài dân chúng chỉ trở vào đoàn xe ngựa, cũng cảm thấy rất mới lạ.

Nhưng biểu tình của Phú Quý có chút không được tự nhiên, đáng ra hẳn nên ngồi ở ngoài xe ngựa, nhưng lại bị tiểu thư gọi vào bên trong xe. Thấy tiểu thư chỉ thanh nhàn ngồi đọc sách, cũng không dám lên tiếng.

Biểu tình của Hương Liên cùng Phú Quý, người thì vui vẻ, người thì không được tự nhiên, tất nhiên đều không thoát khỏi con mắt của Mộ Phi Sắt. Tâm tình hiện giờ của Mộ Phi Sắt cũng thật tốt, khép cuốn sách đang đọc dở lại, cùng hai người nói chuyện phiếm.

Theo như thời tiết mùa đông giá rét như thế này, ước chừng bọn họ phải đi cả tháng nữa mới có thể đến Thần Khí Chi Địa. Mặc dù Mộ Phi Sắt có chút hoài niệm các phương tiện đi lại ở kiếp trước, nhưng điều đó cũng không thể kìm hãm niềm vui sướng của nàng khi được thoát khỏi cái lồng sắt kia.

Mấy lần trước đi đi về về, Vân Nhược Lan đều không có nói trước với Mộ Phi Sắt. Nhưng thật bất ngờ lần này trước khi Mộ Phi Sắt đến Thần Khí Chi Địa, hẳn có nói trước rằng chắc chắn sẽ theo cùng nàng. Cuối cùng còn bồi thêm một câu, hẳn sẽ lấy một thân phận đặc biệt để quang minh chính đại tới tìm nàng nha!

Mộ Phi Sắt trong lòng thầm oán vị gà mờ sự phụ này như thế nào lại phúc hắc không như vẻ bề ngoài của hắn chút nào. Nhưng trong nội tâm lại có chút thỏa mãn rất cục mình cũng chiếm được chút coi trọng của vị sự phụ này!

Nàng cũng chỉ mới đi được nửa ngày, dù sao xung quanh đây cũng là dưới chân thiên tử, đi đường cũng coi như xuôi buồm thuận gió, không gặp trở ngại gì. Dù sao lần trước Mộ Phi Sắt cũng đã có kinh nghiệm đi đường xa, mặc dù nàng cũng không nói người dân Khang quốc là hiền lành, chất phác, nhưng ít ra nàng cũng chưa gặp qua cảnh cướp của giết người bao giờ. Chẳng lẽ nhân phẩm của nàng lại tốt như vậy sao?

Đến giờ ăn trưa, Bộc Dương Mạch ra lệnh cho binh sĩ nghỉ ngơi tại chỗ, bọn họ người nào người nấy đều một bộ dáng nghiêm chỉnh ngồi ăn lương khô, không phát ra tiếng động xôn xao nào, có thể thấy được tài trị quân của hắn.

Bộc Dương Mạch vốn muốn không quan tâm đến Mộ Phi Sắt, nhưng nhớ tới lời nhờ vả của Ninh Lạc trước hôm mình lên đường, đành nhìn một bụng khí giận ngựa đến gần xe ngựa của Mộ Phi Sắt, cất giọng nói: “Linh chủ đại nhân, Bộc Dương Mạch cầu kiến.”

Cửa sổ xe bị mở ra, lộ ra gương mặt Mộ Phi Sắt nhỏ nhắn có chút ý cười cùng nghiền ngẫm nhìn Bộc Dương Mạch, nhàn nhạt hỏi: “Bộc Dương thiếu tướng, có gì cứ nói?”

“Trước khi đi Ninh Lạc có nhờ ta đưa đồ cho Linh chủ đại nhân, xin hãy nhận lấy.” Bộc Dương Mạch vừa nói vừa rút từ trong ngực mình ra một phong thư, hướng Mộ Phi Sắt đưa tới.

Mộ Phi Sắt kinh ngạc tiếp nhận, bỗng nhiên nhớ lại nụ hôn trên tay của nàng ngày ấy còn mang theo chút độ ẩm. Nàng cũng không tin Ninh Lạc thật sự coi trọng mình, chỉ nghĩ là dù sao hẳn cũng chỉ là nghe theo lời của phụ thân hắn, cố gắng làm tròn trách nhiệm của một vị phu quân mà thôi.

Mộ Phi Sát nhẹ giọng tạ ơn Bộc Dương Mạch vẫn mang theo biểu tình lạnh lùng, kêu Hương Liên đóng cửa sổ lại. Bộc Dương mạch cũng không nghĩ đến nàng cứ nhiên còn làm ra phản ứng lạnh nhạt này, trong nội tâm càng khó chịu, hừ nhẹ: “Trên đường đi mọi người đều lấy lương khô làm thức ăn. Lĩnh chủ đại nhân có xuất thân cao quý, xin mời dùng tạm vậy!”

Bộc Dương Mạch vừa nói xong cũng thúc ngựa ly khai khỏi chỗ của Mộ Phi Sát. Quả nhiên nàng cùng vị thiếu tướng trẻ tuổi này không thể hòa hợp nhau a! Đối với thái độ lạnh lùng của hắn cũng không thêm nói gì. Thừa dịp Hương Liên cùng Phú Quý đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa, Mộ Phi Sát mở phong thư vẫn còn mang theo mùi thuốc bắc nhàn nhạt của Ninh Lạc ra đọc.

Trên trang giấy là vài hàng chữ hành văn lưu thủy (Lưu loát sinh động), Mộ Phi Sát nhanh chóng đọc lướt qua, lặng im chìm vào suy nghĩ không nói gì.

“Phi Sát, con đường phía trước của nàng đầy bụi gai, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ có cơ hội tương kiến. Ta thật mong chờ được mừng sinh nhật mười sáu tuổi của nàng. Ninh Lạc chỉ bứt.”

Đọc từng câu từng chữ mang ý tứ quen thuộc, Mộ Phi Sát không bất giác được nhìn về chiếc vòng Hồng Quang trên cổ tay, lại nhớ tới tuyệt bút mà mẫu thân viết cho mình, suy nghĩ có chút bay xa. Nàng đã không còn là vị tiểu thư hèn yếu của Mộ phủ nữa, từ giờ định mệnh của nàng sẽ do chính tay nàng nắm giữ.

Mười ngày nay đoàn người vẫn bình an đi tiếp đến Thần Khí Chi Địa, trong thời gian này Bộc Dương Mạch cũng không cùng trao đổi gì với Mộ Phi Sát. Nguyên lai hắn tưởng lúc đi vào trong rừng rậm hoang vắng, Mộ Phi Sát sẽ lộ ra bản tính khiếp đảm, nhu nhược. Nhưng hắn khi bất ngờ chứng kiến biểu tình lạnh nhạt của nàng, trong lòng lại càng bội phục ánh mắt nhìn người chuẩn xác của Ninh Lạc. Nàng xác thực là không giống với những tiểu thư nhà quyền quý khác.

Mộ Phi Sát cũng không nguyện ý bắt chuyện với vị thiếu tướng luôn cho nàng một khuôn mặt lạnh kia, nhưng nàng cũng không keo kiệt mà luôn đối xử ôn hòa với đám binh lính kia.

Phú Quý nghe lệnh của Mộ Phi Sát, thỉnh thoảng sang chỗ bọn họ giúp đỡ việc chuẩn bị thức ăn. Mọi người đối với tay nghề phi phàm của Phú Quý cũng rất hoan nghênh. Biết được đây chính là chủ ý của tân Lĩnh chủ, vì vậy chúng binh sĩ đối với nàng lại càng thêm hảo cảm.

Bọn họ ngày càng đến gần Thần Khí Chi Địa, thì tình huống xung quanh lại có chút không rõ ràng. Yên Minh xuất hiện báo cho Mộ Phi Sát biết được xung quanh có không ít người tới do thám, làm cho nàng đối với hoàn cảnh hiện tại có chút lo lắng.

Vốn muốn nói với Bộc Dương Mạch chuyện này, nhưng lại thấy xung quanh xe ngựa của mình lại có nhiều binh lính hơn lúc trước, cước bộ mỗi người cũng khẩn trương nhanh chóng hơn. Trong lòng cũng thầm khen vị thiếu tướng trẻ tuổi này quả nhiên là nhạy bén, rất có năng lực hành quân.

Rất cục vào một buổi tối, cuồng phong bất ngờ nổi lên, một đám hắc y nhân không rõ thân phận bất ngờ tập kích. Tiếng hô cảnh báo vang lên từ phía, mở màn một buổi tối đẫm máu.

Đám người Mộ Phi Sát còn chưa kịp đi ra ngoài xe ngựa, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng “đình đình đang đang” do đao kiếm va chạm. Hương Liên cùng Phú Quý trước giờ cũng chưa từng trải qua cảnh tượng đáng sợ như vậy, cho nên sắc mặt cả hai người đều trắng bệch. Nhưng cũng không quên đem Mộ Phi Sát vây ở chính giữa, lo lắng quan sát chung quanh, chỉ sợ sẽ xảy ra sai sót gì.

Thấy hành động của hai người, Mộ Phi Sát thâm lưu vào sâu trong đáy lòng. Nghe thấy tiếng người bên ngoài cao giọng kêu gào, cũng chú ý lắng nghe.

“Lương thảo không phải trọng điểm! Mau chóng tìm được tiểu nữ nhân kia! Trên người nàng ta có trọng thương của Lão hoàng đế! Giết!”

Con người đen của Mộ Phi Sát trầm xuống, chuyện Dạ Thương ban thưởng cho nàng vạn lượng bạc trắng cũng không có nhiều người biết được, rốt cục là ai đã tiết lộ ra?

Đám binh sĩ của Bộc Dương Mạch cũng là hạng người dũng mãnh thiện chiến, chỉ cần khoảng trăm người là có thể cùng với đám hắc y nhân đối kháng, quả thực làm Mộ Phi Sát có chút ngạc nhiên. Những tên hắc y nhân đáng chết này xem ra có chuẩn bị mà đến, võ nghệ lại cao cường, không giống đám cướp bình thường, lại càng giống như quân lính đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Chính là chiếc xe ngựa màu đen kia! Mau đánh vào đó! Chắc chắn người ở trong!”

Một giọng quát bén nhọn vang lên, vừa dứt lời, thì đã có mũi tên xé rách không khí từ xa bay đến.

“Ác tặc! Muốn chết!” Bộc Dương Mạch bị một đám hắc y nhân võ nghệ cao cường quán lấy. Thấy có tên bắn tới xe ngựa của Mộ Phi Sát, con giận dữ bộc phát.

Một vài binh sĩ thủ hộ xung quanh xe ngựa đã bị mũi tên bắn trúng, nhưng vẫn liều chết bảo hộ người bên trong xe ngựa. Bộc Dương Mạch cố gắng lợi dụng sơ hở của đối phương thoát vòng vây, xông đến xe ngựa. Vạn nhất nàng có chuyện gì, thì hắn cũng không biết ăn nói như thế nào với Ninh Lạc.

Trong xe, Mộ Phi Sát cũng nhìn xuyên qua khe cửa chứng kiến tình cảnh bên ngoài, phát hiện có mũi tên hướng mình bay đến, trong nội tâm rung mình một cái. Đang muốn nhắc hai người bên cạnh đang sợ choáng váng tung cửa ra ngoài, chợt nghe đến tiếng hét lạnh lùng của Yên Minh: “Hôn chiến tâm vãng, Hóa lang, hiện thân!”

Tiếng hô chấn động bốn phía chung quanh, Mộ Phi sát chỉ cảm thấy không khí ẩm ướt xung quanh bỗng nhiên trở nên nóng rực, quang mang hồng đậm xuyên qua kẽ hở của xe ngựa. Ánh lửa nhanh chóng lan tràn, tiếp theo là vô số tiếng thét thê lương như quỷ khóc vang lên, làm cho lòng người run sợ.

Mùi khét chậm rãi truyền trong không khí, làm cho mọi người muốn buồn nôn. Đầu lĩnh của đám hắc y nhân thấy thế sợ hãi hét lên: “Hồn sư! Bên cạnh tiểu nữ nhân kia cư nhiên lại có Hồn sư?”

Lực lượng kinh hãi của Hồn Sư tất nhiên không phải tầm thường, huống hồ Yến Minh cũng coi như phát huy hết uy lực của mình, cũng nhất thời làm cho tinh thần đám binh sĩ chấn động. Bộc Dương Mạch tranh thủ chém liên tục vào mấy hắc y nhân xung quanh, tiến đến gần xe ngựa, trầm giọng hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao! Bộc Dương thiếu tướng nhớ lưu lại người sống!” Mặc dù ở kiếp trước, nàng cũng từng tham gia chém chém giết giết. Nhưng quy mô lớn như vậy cũng là lần đầu tiên, không thể không nói trong lòng có chút lo lắng, tay chân khó tránh khỏi luống cuống. Nàng như thế nào lại quên bên cạnh mình còn có một hồn sư, cười khổ bản thân mình đến giờ tại sao vẫn còn không học được cách tin nhiệm người khác? Nhưng nàng vẫn trấn định dặn dò Bộc Dương Mạch.

Bộc Dương Mạch nhìn những hắc y nhân làm bị thương các huynh đệ của mình, lạnh lùng nói: “Được! Các huynh đệ! Trừ tên cầm đầu, những tên khác đều giết không tha!”

Ngoài xe truyền tới từng trận rung động. Mộ Phi Sát vỗ nhẹ Hương Liên đang run sợ tới mức thân thể cứng ngắc, trong lòng lại tràn đầy ý cười. Nàng cũng muốn nhìn xem, người gấp gáp muốn đem nàng vào chỗ chết, muốn kiếm lợi trên người nàng, rốt cục là thần thánh phương nào a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tiếng chém giết cuối cùng cũng dần dần nhỏ lại, xung quanh liền khôi phục về yên tĩnh đáng sợ. Trải qua chuyện tối hôm nay, Mộ Phi Sát liền xác định lòng tham cùng tâm tư hiểm độc quả thật là không chỗ nào là không có.

Không để ý đến lời khuyên của Phú Quý, Mộ Phi Sát đẩy cửa xe đi xuống, mùi máu tươi nồng đậm kích thích khứu giác của Mộ Phi Sát. Tuyết đã sớm ngừng rơi, tuy nhiên hiện tại vẫn là ban đêm, trên trời mây đen dày đặc. Nhưng bốn phía được ánh trăng chiếu sáng, thêm những ngọn đuốc lập lòe, toàn bộ chiến trường hỗn loạn hiện lên trong mắt nàng.

Hương Liên vừa nhìn thấy liền không chịu nổi cơn mưa một phen, đem Hương Liên sắp sửa ngất đi ném cho Phú Quý bên cạnh. Mộ Phi Sát dựa theo ánh sáng nhấp nhô tìm được Bộc Dương Mạch đang bận rộn xử lý mọi việc xung quanh.

Trên người Bộc Dương Mạch dính đầy vết máu, một bên chỉ huy những binh lính khỏe mạnh giúp đỡ những người bị thương, xử lý thi thể, một bên thăm vấn tên cầm đầu hắc y nhân vẫn đang liều mạng giãy giụa. Thấy được Mộ Phi Sát đang từ từ đi đến, chau mày nói: “Người ra ngoài làm gì?”

Không để ý đến thanh âm hung dữ của Bộc Dương Mạch, Mộ Phi Sát xem xét những binh sĩ bị thương, may mắn là bọn họ đều có áo giáp hộ thân, vết thương cũng không phải chỗ yếu hiểm gì.

“Yến Minh, người có biết y thuật không?”

“Bị thương ngoài da thịt, thuộc hạ có thể xử lý.”

“Tốt, vậy người đi hỗ trợ bọn họ.”

“Vâng.”

Chỉ có hai người đối thoại đơn giản, nhưng lại làm cho Bộc Dương Mạch phải nhìn nàng với một con mắt khác. Yến Minh lĩnh mệnh đi, chỉ thấy hồng quang bên người Mộ Phi Sát chột lóe, bỗng nhiên xuất hiện thêm một đầu sói cao lớn, toàn thân lửa đỏ. Quanh thân cực lạnh như có ngọn lửa thiêu đốt, đem không khí lạnh lẽo xung quanh trở nên ấm áp.

Mộ Phi sát hít một hơi, đối với hành động của băng sơn thị vệ này có chút ngoài ý muốn. Mộ Phi Sát có chút hiếu kỳ đánh giá cực lạnh có tên “Hỏa lang” đang đứng gần mình kia, chỉ thấy thân thể của nó quả nhiên to lớn đẹp đẽ, phong thái mạnh mẽ, tuy chỉ yên tĩnh đứng đó, nhưng áp lực cường đại như có như không truyền tới làm người khác không thể khinh thường.

Đây chính là huyền thú của Yến Minh, là loài sói thuộc tính hỏa. Nhớ lại lúc mới tới thế giới này nàng cũng bị một bầy sói đối bao vây, nhưng cũng không cản trở Mộ Phi Sát thưởng thức loài sinh vật cao ngạo này. Bây giờ nghĩ lại, tình cảnh lúc đó bầy sói chỉ chăm chăm nhìn nàng, không dám hành động, có

khả năng là vì trên tay nàng có vòng tay Hồng Quang a!

Hỏa Lang hiện thân cũng đồng thời làm cho tên hắc y nhân kia sợ hãi im lặng. Trong lòng Mộ Phi Sát cũng biết hiện tại không phải thời điểm để nàng nghiên cứu huyền thú này, hướng Bộc Dương Mạch khẽ gật đầu. Hai con mắt hàm sương của Mộ Phi Sát liếc qua tên hắc y nhân đang run sợ, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: “Ai phái ngươi tới?”

Trên mặt hắc y nhân hiện ra thần sắc quái dị, gân xanh nổi lên, sững sờ ngăn người nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, ra vẻ khí khái kiên cường đáp: “Đại gia ta chính là đến cướp bóc, làm gì có ai dám sai sử ta.”

“A! Bây giờ bên cạnh ngươi không còn thuốc hạ nữa. Tánh mạng của mình không lo giữ lấy, còn thể hiện cái gì?” Mộ Phi Sát cười lạnh, thấy hắn ta còn ra vẻ anh hùng, làm nàng thật buồn cười.

Bộc Dương Mạch thấy thần sắc của nàng vẫn luôn trấn định, cũng không giả bộ quan tâm nữa, trong lòng có chút quái dị, tiếp lời nói: “Linh chủ đại nhân, chuyện thăm vấn hắn, ta sẽ xử lý. Xung quanh đây tràn đầy huyết tinh, sẽ làm bản mất Linh chủ đại nhân. Xin hãy trở lại trong xe nghỉ ngơi đi.”

Hào ý của Bộc Dương Mạch, Mộ Phi Sát cũng biết, nhưng nàng lại cảm thấy giọng điệu của hắn có một chút khinh thường. Nhưng cũng khó trách hắn sẽ có ý nghĩ như vậy, từ trước đến nay, ở Khang Quốc đều là nam tử vi tôn, có thể nói ra hào danh của nữ Hồn sư cũng không có mấy. Nàng dù sao cũng chỉ là tiểu thư thế gia, tất nhiên khó có được sự tôn trọng của một nam tử.

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, lắc đầu cảm ơn: “Đa tạ hảo ý của Bộc Dương tướng quân. Chuyện tình này liên quan đến ta, ta hy vọng có thể tự mình phòng vấn, xin tướng quân thứ lỗi.”

Bộc Dương Mạch thấy Mộ Phi Sát nói vậy, có chút chán nản, không muốn cùng nàng cãi cọ, hai tay khoanh trước ngực, không kiên nhẫn nói: “Nếu như ngươi muốn, vậy thì hãy đứng một bên nghe đi.”

Thần thái của hắn khi nói lại giống như một tiểu hài tử đang giận dỗi, Mộ Phi Sát có chút buồn cười, nghe theo ý của hắn, gật nhẹ đầu.

Bộc Dương Mạch chưa phát hiện ra mình có chút xấu hổ, chỉ có thể chuyển cảm giác không được tự nhiên thành giận giữ ngạo trời, nhìn chằm chằm tên hắc y nhân đang sợ hãi quỳ dưới đất.

“Ngươi còn không nói?”

“Không có ai ra lệnh cho ta cả.” cũng không có lo lắng mình không thể biện bạch, hắn ta chắc là đã thấy được kết cục của mình, nên làm ra một bộ dáng không sợ chết.

“Tốt, còn kiên cường không nói! Ngươi đâu, dụng hình!” Dù sao Bộc Dương mạch cũng không phải thế gia công tử trong lòng kín, từ nhỏ đã đi theo phụ thân tiếp xúc với nhiều loại vũ kỹ, binh pháp. Tuy nói hắn còn chưa có tự mình thăm vấn phạm nhân, nhưng hắn cũng biết được thời điểm nào nên ra tay độc ác, tuyệt sẽ không mềm lòng.

Đám binh lính hai mặt nhìn nhau, đều đang tự hỏi, hiện giờ phải dụng hình như thế nào đây? Nhưng bọn họ cũng không dám cãi lời, ba chân bốn cẳng chạy lại đem tên hắc y nhân kia trói chặt lại. Sau đó đẩy hắn lăn ra đất, dùng tư thế như mấy tên khất cái vô lại trên đường phố, dậm dậm đá đá.

Tên hắc y nhân không nhịn được đau đớn kêu rên, nhưng mặc cho thân thể bị người khác đánh, vẫn kiên trì nói mình là thổ phi trên núi Lục Lâm. Mộ Phi Sát thu hết biểu tình của hắn ta vào đáy mắt, trong lòng cũng có vài phần chắc chắn. Người này chắc chắn đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đau đớn bình thường khó phá hủy được ý chí đã qua tôi luyện của hắn. Sau khi quyết định, Mộ Phi Sát cất giọng nói: “Dừng tay.”

Bộc Dương Mạch chưa kịp kêu đám binh lính dừng phương thức thăm vấn xấu hổ này lại. Cũng không muốn nàng trước mặt mọi người mà bị mất mặt, nên cũng không ngăn cản. Mà không nhịn được cười khẩy nói: “Nếu như ngươi không thể chịu được thăm vấn tàn khốc, vậy hãy quay về nghỉ ngơi trước đi.”

Tàn khốc? Nàng đã từng chứng kiến qua rất nhiều thủ đoạn tra khảo biến thái, cảm thấy cách thăm vấn của bọn họ quá mức ôn hòa, chắc chắn sẽ không thể nào lấy được kết quả nàng muốn. Mộ Phi Sát bỏ qua cái nhìn khinh thường của thiếu tướng, lạnh lùng nói: “Các ngươi trước tiên cắt đứt gân chân của hắn, nếu như vẫn không nói thì tiếp tục cắt gân tay.”

Mọi người đều kinh hãi, không thể ngờ đến tiểu nữ nhân nhìn nhu nhược này có thể nói ra lời nói tàn nhẫn như vậy. Bộc Dương Mạch cũng bị dọa không nhẹ, lúc trước hắn chỉ cảm thấy nàng quả thật can đảm, cũng chưa từng nghĩ đến nàng lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Hai trông mắt khẽ híp lại, Mộ Phi Sát yên lặng nhìn mọi người đã bị lời nói của mình hóa đá, lộ ra nụ cười yếu ớt: “Còn muốn ta động thủ.”

Đám binh sĩ nghe vậy nhất thời tỉnh lại, cũng không có hỏi qua ý kiến của Bộc Dương Mạch, trực tiếp rút kiếm ra, hướng tới hắc y nhân đang bị dọa không nhẹ trên mặt đất, đang muốn động thủ, thì hắn ta đã hoảng sợ la lên: “Tiểu nhân... Không! Đại gia ta là người của Thiên Địa Hội, các ngươi dám làm vậy với ta, chắc chắn sẽ chết cực kỳ thảm.”

Thiên Địa Hội? Cái tên này như một bang phái trên giang hồ, xem chuyện đi cướp là chuyện đương nhiên sao? Mộ Phi Sát hừ nhẹ, quay đầu hỏi Bộc Dương Mạch đang mang thần sắc nghiêm túc: “Thiên Địa hội là gì?”

“Đây là một bang hội có thực lực không kém, có tiếng xấu. Triều đình đã nhiều lần phái binh để áp chế, nhưng cũng không có hiệu quả.” Bộc Dương Mạch nói, ánh mắt nhìn về phía tên hắc y nhân kia càng phát ra âm lãnh.

Khắp nơi đều là các thế lực giang hồ a... Mộ Phi Sát trầm nghĩ, trong lòng càng ngày càng phát ra lo ngại đối với triều đình. Nàng cũng biết quân lực của Khang Quốc cũng không tính là tốt nhất, nhưng cũng không đến ngay cả một bang hội nhỏ nhỏ trên giang hồ mà cũng xử lý không được. Nếu như thật sự như vậy, thì e rằng Khang Quốc đã gặp sóng to gió lớn rồi a!

Thấy Mộ Phi Sát có điều trầm tư suy nghĩ, lại cho rằng trong lòng nàng sinh sợ hãi, vội vàng nói: “Nếu như các người thả ta ra, chuyện này coi như chưa từng xảy ra. Ta sẽ dùng danh nghĩa của Thiên Địa Hội cam đoan sẽ không đánh chủ ý trên người người nữa.”

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người đều nín thở chờ quyết định của Mộ Phi Sát, chỉ nghe nàng ung dung nói: “Còn không mau thi hành?”

Binh sĩ phụ trách động thủ do dự liếc mắt nhìn Bộc Dương Mạch, thấy hắn không lên tiếng phản đối. Động tác cực kỳ nhanh gọn thi hành mệnh lệnh của Mộ Phi Sát. Tiếng kêu thê lương vang vọng khắp bốn phía, theo đó là tiếng chửi rủa không dứt: “Tiện nhân, ta muốn giết người, Thiên Địa hội chắc chắn sẽ không tha cho người...”

“Người chỉ còn là một phế nhân, vẫn còn muốn tìm người phù hộ? Nếu như miệng nói ra những lời hạ tiện như vậy, thì không bằng cắt luôn gân tay của hắn đi.” Ánh lửa lay động chiếu sáng gương mặt lạnh lùng nhỏ nhắn của Mộ Phi Sát, rõ ràng nàng chỉ là một bộ dáng mảnh mai, lại tàn ra uy nghiêm lạnh lùng làm mọi người hoảng sợ như rơi vào hầm băng.

“Ta nói...Ta nói.” Cố gắng nén đau đớn còn hơn chết, khuôn mặt hắn ta vắn vẹo cố nói: “Trên đường truyền ra một tin tức, nói là Hoàng thượng ban thưởng cho “Người Thiên Mệnh” trăm vạn lượng bạc trắng, Thiên Địa hội tất nhiên không thể bỏ qua, cho nên phải ta tới. Lĩnh chủ đại nhân, cầu ngài khai ân, tha mạng cho ta.”

Trăm vạn lượng bạc? Thật sự là làm trò cười! Trong quốc khố cũng chỉ sợ không thể nào có được nhiều bạc như vậy. Nàng được thưởng bạc cũng không phải giả, nhưng tại sao con số lại bị nâng đến con số kinh người như vậy? Mộ Phi Sát trấn định nói: “Tin tức này từ đâu mà đến?”

“Hắn ta đến từ Hoàng thành. Đại nhân khai ân, tha cho ta a!” Hắc y nhân cố nén đau đớn thỉnh cầu, giờ phút này chút ít kiên cường đã bốc hơi mất sạch.

Mộ Phi Sát đã lấy được thông tin mình cần, người này chắc hẳn cũng có địa vị không nhỏ trong Thiên Địa hội, khoe miệng khê nhếch: “Mộc Dương Thiếu tướng, chúng ta hãy lấy hắn làm một phần đại lễ cho quan huyện đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Tối hôm nay bọn họ bắt được một tiểu đầu lĩnh của Thiên Địa hội, nhưng đó cũng là chiến tích cuối cùng.

Chỗ bọn họ đang đứng chính là cách một trấn nhỏ thuộc thành Đại Chấn của Khang Quốc không xa, nhưng để dễ dàng cho việc di chuyển, mọi người cũng không đi vào trong trấn mà chỉ nghỉ ngơi ở vùng ngoại ô.

Bộc Dương Mạch phái vài người khỏe mạnh, nhảy bèn đem giao tên tiểu đầu lĩnh kia cho thành chủ. Còn đám thi thể của bọn cướp kia thì Mộ Phi Sát kêu Yên Minh ra lệnh cho lính thú Hóa Lang thiêu không còn một mảnh.

Bầu trời đêm âm u ánh lên ngọn lửa rừng rực, Bộc Dương Mạch không nhịn được nhìn về phía Mộ Phi Sát, nhú mày hỏi: “Lúc này người là một bộ dạng tàn nhẫn, tại sao bây giờ lại không ra tay giết chết hắn ta luôn?”

“Quan phủ của Khang quốc cũng đang rảnh rồi, hiện nay cho bọn họ chút chuyện để làm, cũng không phải không tốt!” Lời nói ra vẫn đậm phong khinh, Mộ Phi Sát khê cười, xoay người hướng xe ngựa đi tới. Vừa bước vào trong xe, một thanh âm không lớn vang lên: “Lần này lại làm phiền thiếu tướng, xin đa tạ.”

Bộc Dương Mạch giương mắt nhìn thấy bóng dáng gầy nhỏ đi vào trong xe ngựa, đưa tay lên lau đi vết máu đã khô trên khuôn mặt, trong nội tâm lại là một mảnh tâm tình không nói thành lời. Nàng so với những nữ nhân trong suy nghĩ của hắn quả thực khác xa nhau, tiểu nữ nhân này không ngờ lại thú vị như vậy!

Giật mình không hiểu mình từ khi nào lại có hứng thú với những chuyện ngoài đánh giặc ra, trong lòng có chút hồ thẹn. Trong nội tâm mặc niệm vô số lần, nàng là vị hôn thê của huynh đệ tốt, là người cần hắn hộ tống đến nơi an toàn, hắn cũng chỉ nghe theo sự ủy thác của người khác đảm bảo an toàn cho nàng mà thôi.

Đề nén cảm xúc khó hiểu trong lòng, lại khôi phục tư thái bất phàm tiếp tục chỉ huy đám quân lính thu dọn tàn cục. Người không có việc gì, lương thực vận chuyển cũng không phát sinh ra chuyện gì, mọi chuyện coi như cũng thuận lợi.

Ở ngoài xe là một trận hỗn loạn, thì bên trong xe là một mảnh yên tĩnh. Thần sắc Hương Liên một mảnh âm đạm, nghiêng người một bên dựa vào thùng xe nghỉ ngơi. Phú Quý bên cạnh cũng không tốt hơn là mấy, hai tay nắm chặt đặt trên đầu gối, người vẫn còn chút run rẩy.

Hai người trong lòng tràn đầy sợ hãi, Mộ Phi Sát cũng không có mở miệng an ủi. Sau này bọn họ còn phải đối mặt với rất nhiều trận máu tanh còn hơn như vậy nhiều, hai người này cũng phải từ từ thích ứng mới tốt.

“Tiểu thư, nô tỳ vô dụng, không thể theo người cùng xuống xe, thỉnh tiểu thư trách phạt.” Thanh âm của Hương Liên có chút run rẩy, trên khuôn mặt thanh tú đã tràn đầy nước mắt.

“Nô tài đáng chết, không thể cùng tiểu thư phân ưu, thỉnh tiểu thư trách phạt.” Phú Quý cũng tiếp lời Hương Liên nói, nhớ tới lời dặn dò của Nhị thiếu gia trước khi đến Thiên Hồn học viện, cảm thấy thật hổ thẹn với Nhị thiếu gia, sắc mặt một bộ ngưng trọng.

Nghe hai người nói vậy, Mộ Phi Sát vừa bực mình lại vừa buồn cười, hai người này luôn tuân theo cấp bậc chủ tớ như vậy. Lúc trước ở Mộ phủ mang theo cách nghĩ như vậy thì không nói, nhưng hiện giờ đã thoát ra khỏi cái lồng kia rồi, sao lại còn giữ khư khư tính tình như vậy a! “Bỏ qua đi! Hai người mau nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hai người đi theo Mộ Phi Sát cũng đã nhiều ngày, nên cũng có chút hiểu rõ tính tình thường ngày của Mộ Phi Sát, thấy nàng không quan tâm đến thái độ nhát gan của bọn họ, hai người cũng không đem chuyện này đặt ở trong lòng. Phú Quý có chút không hiểu giải đầu, cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, tại sao người lại mang tên đầu lĩnh kia giao cho quan phủ?”

“Chẳng lẽ ta cần phải giết chết hắn?” Một đêm này giằng co làm cho Mộ Phi Sát có chút mệt mỏi, nằm xuống trên nệm êm chuẩn bị từ trước, một bộ suy nghĩ vấn đề của Phú Quý.

Phú Quý cũng không có nghĩ gì sâu sa, chỉ cười ngây ngô nói: “Nô tài cũng không biết. Nô tài chỉ cảm thấy tên cướp đó rất đáng giận, tiểu thư không nên dễ dàng tha thứ cho hắn.”

“Nô tỳ cũng cảm thấy tên cướp này xứng đáng bị thiên đao vạn quả (chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây), dám khi dễ tiểu thư, chết một vạn lần cũng đáng đời.” Hương Liên cũng chen vào nói một câu, cố gắng bày ra một bộ đáng ác độc, nhưng khẩu khí lại không có cứng cỏi được.

Khẽ nhếch miệng cười, Mộ Phi Sát nói: “Người tung tin chắc hắn là người rất có địa vị, chắc chắn là một cái tai họa ngầm. Chúng ta thuận nước đưa thuyền, lại lấy được không ít tiền thưởng. Việc có lợi như vậy có sao lại không làm?”

Không thêm nói thêm gì nữa, Mộ Phi Sát nhắm mắt dưỡng thần. Hai người nhìn nàng, lại liếc nhìn nhau, trên mặt đều là khó hiểu. Trước giờ mỗi lời nói của tiểu thư đều có thâm ý bên trong, có lẽ là bọn họ quá ngu dốt cho nên không hiểu ẩn ý của tiểu thư.

Trong nội tâm của Mộ Phi Sát ngược lại lại có tính toán khác, nếu như Thiên Địa hội muốn cứu tên kia, chỉ có thể tìm thành chủ của thành Đại Chấn đòi người, có người thay nàng ứng phó với Thiên Địa hội, tự nhiên lại càng hợp ý nàng a!

Tin tức này chắc hẳn sẽ nhanh chóng truyền ra, một trận chiến này hẳn là sẽ có chút uy hiếp, chỉ sợ bọn đạo tặc hằng ngày liếm máu trên đao này mà sống sẽ bị quá hóa liều, ngày sau nàng sẽ còn gặp phải phiền toái hơn a!

Mộ Phi Sát nằm nghỉ ngơi một lát, sau đó gọi Yên Minh vẫn đang giúp đỡ đám binh sĩ kia lại, kêu hắn nhớ để ý con Hỏa Lang làm đang làm mọi người sợ hãi.

Lúc trước nàng có nghiên cứu qua Ngự Thú Quyết, nên đối với kiến thức về huyền thú cũng coi như có hiểu biết. Huyền thú đã một lòng phục tùng chủ nhân thì cùng với chủ nhân hóa phúc cùng hưởng, ngày thường đều ở trong Hồn nguyên châu của chủ nhân để tu luyện, khi được triệu hồi thì sẽ hiện thân.

Sở dĩ nàng muốn Hỏa Lang hiện thân là muốn cho bọn chuột nhắt kia biết sợ mà lui. Đám người Bộc Dương Mạch cũng không phải làm bằng sắt, mấy ngày qua đã phải đi một đoạn đường dài, vừa rồi lại trải qua một trận khổ chiến. Nếu lại đến một đám nữa thì quả thực là đang làm khó đám nam nhân mới chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi này.

Lực chấn nhiếp của Hỏa Lang quả nhiên không tệ, cũng không có kẻ nào không sợ chết mà đến tìm phiền toái nữa. Nhưng lại không ngờ xảy một vấn đề, tuy con người có thể biết được huyền thú chỉ công kích đối phương khi có chỉ thị của chủ nhân, nhưng gia súc bình thường lại không biết điều đó. Vì vậy những ngựa kéo lương thực có chết cũng không dám bước một bước, tâm thần xao động chỉ muốn trốn đi, thậm chí có con không chịu nổi uy hiếp của Hỏa Lang đã thoát khỏi dây cương mà bỏ chạy.

Mộ Phi Sát cười khổ liên tục, nàng như thế nào lại quên sói là loài sinh vật có tính công kích mạnh, đối với ngựa mà nói thì đây chính là một phần tử khủng bố a!

Không đợi Bộc Dương Mạch tiến đến, Mộ Phi Sát đã nghĩ trong đầu là gọi Yên Minh thu Hỏa Lang vào lại trong Hồn Nguyên Châu. Nhưng Mộ Phi Sát cũng chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe giọng nói uy phong凛凛 của Yên Minh: “Hỏa Lang!”

Mộ Phi Sát vẫn một bộ hiếu kỳ nhìn xem Hỏa Lang đang ở dưới mặt đất, nàng im lặng không nói gì. Chỉ thấy Hỏa Lang tung thân nhảy lên phía trước những con ngựa đang mất kiểm soát kia, gầm nhẹ. Những con ngựa kia vốn là đang gầy gù chột yếm lạng trong nháy mắt, ngoan ngoãn để cho mã phu lôi kéo.

Xong việc, Hỏa Lang ra vẻ kiêu ngạo thoắt vung vẩy cái đuôi, khí thế hiên ngang nhìn về phía xe ngựa của Mộ Phi Sát. Mộ Phi Sát giống như cảm thấy được Hỏa Lang đây là đang thị uy với mình a! Lòng hiếu kỳ về loài vật có nhân tính hóa của Mộ Phi Sát càng ngày càng tăng.

Đây là lần đầu tiên nàng được chứng kiến uy phong của huyền thú, ngoại trừ có sức chiến đấu mà người thường không thể địch nổi, thì nó lại vô cùng

đáng yêu a!

Hai con người hồng sắc của Hỏa Lang sáng ngời, nhìn chăm chăm vào Mộ Phi Sát, ánh mắt của nó như đang nói... “Người chưa từng thấy qua sói sao?” Mộ Phi Sát càng xem lại càng thú vị. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, mình nhất định phải nhanh chóng ngưng tụ ra Hồn tinh, rồi đột phá Tứ linh Hồn sư. Sau đó, sẽ tìm một huyền thú còn uy phong hơn nhiều so với Hỏa Lang!

Cứ như vậy, có khí thế lạnh thấu xương của loài sói vương giả, đám ngựa không cần người điều khiển cũng tự giác đi về phía trước. Mộ Phi Sát biết xung quanh vẫn còn rất nhiều tặc nhân đang đánh chủ ý lên đầu nàng, nhưng vì Yến Minh và Hỏa Lang cho nên không dám manh động, chỉ có thể chạy trở về để bảo toàn tính mạng của mình.

Hành trình tiếp theo cũng thuận lợi hơn nhiều, càng ngày càng tiếp cận Thần Khí Chi Địa. Càng đi về phía nam, khí hậu cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Tuy vẫn còn chút khí lạnh, nhưng so với khí hậu có từng trận bông tuyết đập vào mặt như ở Âm Vũ hoàng thành, thì thời tiết ở đây làm người ta thích hơn nhiều.

Mộ Phi Sát có chú ý tình hình hai bên đường, mặc dù ở đây hiện giờ điều kiện khí hậu cũng không tệ, nhưng địa phương mà nàng đi qua lại càng ngày càng cằn cỗi. Nơi này từng là nơi mà rất nhiều Hồn sư từng dừng chân lại, bây giờ như thế nào lại hoang vu như vậy. Tình hình như vậy làm cho tâm tình vốn đang thả lỏng của Mộ Phi Sát, lại nhất thời buột chặt.

Dựa theo bản đồ lúc trước Mộ Ngôn lưu lại cho Mộ Phi Sát, bọn họ hẳn là đã tiến nhập vào lãnh địa trong truyền thuyết kia. Chứng kiến tình hình vô cùng thê lương hiện lên trước mắt, trong lòng của Mộ Phi Sát không ngừng chìm xuống. Chẳng lẽ đây chính là biểu thị cho ý tứ “Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn” của Lão Hoàng Đế sao?

Đoàn người mất hai ngày đi qua thâm thực vật thưa thớt cùng cánh đồng bát ngát không sự sống, cuối cùng cũng nhìn thấy được tòa thành lẻ loi, âm đạm phía xa kia. Nhìn trên vách tường thành rách rưới không chịu nổi, trong đầu Mộ Phi Sát thậm chí còn có suy nghĩ muốn quay đầu chạy trốn!

Nhìn xuống xúc động trong lòng, đoàn người xuyên qua cửa thành có lẽ vì bị gió sương ăn mòn mà có một lỗ hổng to, tiến vào bên trong thành. Khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Mộ Phi Sát mới thực sự khiếp sợ, cuối cùng là nàng đã đến phải loại địa phương gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Bên trong thành không có tiếng huyên náo lớn, cũng không có một tia sinh khí. Mộ Phi Sát nhìn qua một lượt, chỉ thấy những căn nhà ngói cũ nát xen kẽ nhau, còn có vài tiểu hải tử sắc mặt xanh xao. Con đường chỉ toàn là bùn đất, sáng sớm vừa trải qua một cơn mưa nhỏ, làm mặt đường càng thêm loang lổ.

Đoàn người của Mộ Phi Sát đột nhiên xuất hiện, làm kinh động đến đám tiểu hải tử đang chơi trước nhà, tiếp theo là liên tục truyền đến những giọng nói non nớt:

“Cha, nương, lại có người đến lấy tiền kia!”

“Bọn họ mang theo thật nhiều người a!”

“A... có con sói đang bốc lửa... quái vật...”

Đây là tình huống mà Mộ Phi Sát chưa từng nghĩ tới. Trước khi đến đây, trong đầu nàng ảo tưởng ra vô số cảnh tượng nghèo rớt mùng tơi của Thần Khí Chi Địa. Nhưng trên thực tế tràng diện này lại làm nàng càng thêm kinh ngạc.

Đội cho Mộ Phi Sát bước xuống xe ngựa, chân dẫm nát trên bùn đất lầy lội, thì những tiểu hải tử kia đã sớm hoảng loạn chạy khỏi. Hình thức hoan nghênh cũng rất đặc biệt, nhưng đáng tiếc nàng lại vô cùng không thích chút nào!

Trong lúc mọi người không biết phải làm sao, thì từ xa đi đến một đám nam tử quần áo tả tơi. Đi đầu là một lão già khoảng chừng bảy tám chục tuổi, trên người đầy bụi đất, gương mặt khắc khổ hết sức tang thương.

Mộ Phi Sát còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lão nhân kia đã chấp tay vái chào, cánh tay gầy trơ xương còn dính bùn đất loang lổ. Lão nhân mở miệng run run nói: “Các vị đại nhân, đám tiểu nhân không còn lương thực để giao nộp. Kính xin tha cho bọn tiểu nhân một con đường sống!”

Mộ Phi Sát khẽ giật mình, lập tức hỏi: “Người là quản sự của nơi này sao?”

“Dạ thưa, tiểu nhân không phải quản sự.” Lão nhân thấy người đang nói chuyện với mình là một tiểu cô nương bộ dáng thanh tú, cũng không dám nói thêm cái gì. Nhất là khi nhìn đến bên người nàng còn có một con sói toàn thân bốc hỏa, hai chân lại càng phát run.

“Quản sự Lưu Tư Tài ở đâu?” Mộ Phi Sát nhíu mày hỏi. Cái thành trì lui bại này cũng có một quản sự tạm thời do triều đình Khang Quốc bổ nhiệm tới, người này về sau cũng sẽ là cấp dưới của nàng. Bất quá xem tình hình trước mắt, quản sự gọi Lưu Tư Tài kia chắc cũng là có tiếng không có miếng a!

Lão nhân nghe Mộ Phi Sát nói vậy, có chút sững sờ, lén lút dùng ánh mắt trao đổi với những người phía sau lưng. Lại đối với yêu cầu của Mộ Phi Sát nói quanh co, úp úp mở mở. Mộ Phi Sát chợt hiểu, chắc hẳn Lưu quản sự này cũng là bá chủ một phương ở đây, những dân chúng này tất nhiên không dám nhiều lời.

“Vậy được rồi. Lão nhân gia, phiền người mang chúng ta đi đến nha môn.”

Mấy người nghe Mộ Phi Sát nói vậy lại càng mơ hồ, đang êm đẹp tại sao lại phải đi đến nha môn làm gì? Thấy thiếu nữ nói chuyện kia quần áo sạch sẽ, ăn nói bất phàm, phía sau lại dẫn theo rất nhiều binh sĩ. Lão nhân cũng không dám chậm trễ, nhưng lão cũng không thể đem những người có thân phận không rõ này tiến vào sâu bên trong thành, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Bộc Dương Mạch thấy thế, chậm rãi đi đến bên cạnh Mộ Phi Sát. Từ đầu đến giờ, mọi chuyện phát sinh hần đều thu vào trong đáy mắt, đối với cuộc sống sau này của Mộ Phi Sát cũng rất đồng tình, nói: “Lão nhân gia, người này chính là Tân Linh chủ đại nhân do chính Hoàng Thượng sắc phong. Sau này nơi này đều do nàng quản lý. Bây giờ người mau dẫn đường cho bọn ta vào đi!”

Bộ dáng của Bộc Dương Mạch uy vũ bất phàm, trên thân lại mặc áo giáp, đứng bên cạnh bóng dáng nhỏ bé của Mộ Phi Sát, thoáng chốc đã làm ý chí yếu ớt của đám người đó tan không còn một mảnh.

Tạm thời không cần phải nói thân phận của Mộ Phi Sát là thật hay giả, nhưng nhìn đến khí thế của vị thiếu tướng, xác thực là người có địa vị tôn quý. Chân mấy người đều mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống đất xin tha mạng.

Mộ Phi Sát cũng không phải người cổ hủ bắt bẻ người khác phải tuân theo lễ giáo, nhưng cũng không làm thân phận mình ngang hàng với dân chúng. Nhưng một lão nhân lớn tuổi quỳ trước mặt mình, trong lòng vẫn không được tự nhiên. Ra hiệu bảo Phú Quý dìu mấy người lên, ôn hòa nói: “Các vị chớ có sợ hãi, mau dẫn đường là được.”

Thái độ hòa ái, giọng điệu lại nhẹ nhàng. Mấy người cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải dẫn đoàn người của Mộ Phi Sát hướng nội thành đi đến.

Dọc hai bên đường cũng có rất nhiều người dân từ bên trong nhà nhìn lên ra ngoài, ghé tai nhau thảo luận về đám người không rõ lai lịch kia, có vài tiểu hài tử bị uy phong của Bộc Dương Mạch hay Hòa Lang mà sợ hãi khóc oa oa trong nhà.

Mộ Phi Sát nhíu mày nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt có chút chán nản, nhưng một lời cũng không nói, yên lặng đi theo lão nhân dẫn đường. Rót cục cũng đi đến một tòa nhà to lớn, xung quanh cửa ra vào toàn bụi cỏ dại, tường xin màu cũ kỹ. Trên cửa chính treo một bảng hiệu có vài chữ xiêu vẹo: “Cực Nhục phủ.”

Lão nhân dẫn đường run run mở miệng: “Đại nhân, đây chính là nha môn.”

Mọi người im lặng, một trận gió lạnh bất chợt thổi qua, tiếng cọt kẹt phát ra từ trên tấm biển hiệu cũ, sau đó trực tiếp rớt xuống đất, xung quanh bất chợt lạnh ngắt.

Mộ Phi Sát thầm thở dài một hơi, khẽ gật đầu, phía sau đi lên vài binh sĩ đẩy cánh cửa đang khép chặt kia mở ra. Chứng kiến cảnh tượng hoang vu ở bên trong càng làm cho mọi người ghen ghét trân trối.

Nơi đây sẽ là nơi bắt đầu cuộc sống của nàng ở Thần Khí Chi Địa a... Mộ Phi Sát khẽ nắm chặt hai tay lại, dẫn Hương Liên cùng Phú Quý, còn có Bộc Dương Mạch đang mang theo sắc mặt nghiêm túc đi vào bên trong. Nơi đây giống như địa phương cho quỷ ở, thiếu chút nữa làm Hương Liên nhát gan bật khóc.

Mộ Phi Sát ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thầm kêu trời. Nhưng nàng biết hiện giờ không có thời gian cho nàng than trời. Mộ Phi Sát lại bảo lão nhân đi tập hợp tất cả mọi người lại trước phủ.

Cũng không đợi Mộ Phi Sát mở miệng, Bộc Dương Mạch đã phân phó người đi thu dọn lại tòa phủ. Cũng không hỏi qua ý kiến của Mộ Phi Sát, đem toàn bộ lương thực dỡ xuống, rồi sai người đưa ngựa đến bãi đất trống bên cạnh.

Hương Liên cùng Phú Quý cũng ba chân bốn cẳng đi xem xét, dọn dẹp sạch sẽ gian phòng mà Mộ Phi Sát sẽ dùng. Hai người kinh động đến đám chuột nhắt trong nhà, nhất thời truyền đến tiếng thét chói tai của Hương Liên, cùng với thanh âm xột xoạt do đoàn chuột gây ra hòa cùng một chỗ, trở nên vô cùng náo nhiệt.

Mộ Phi Sát nhìn mọi việc trước mắt, trong con ngươi đen láy cũng không có nhiều cảm kích mà chỉ một mảnh trầm tĩnh. Bộc Dương Mạch lại có chút tiếc nuối. Cảm xúc biến hóa trong mắt của Bộc Dương Mạch cũng không thoát khỏi tầm mắt của Mộ Phi Sát, cảm thấy vị thiếu tướng trẻ trước giờ luôn xem nàng không vừa mắt này, hiện giờ lại rất có tình người a!

Yến Minh cho Hòa Lang trở về trong Hồn Nguyên Châu của mình, vẫn một bộ dáng trầm tĩnh đứng phía sau Mộ Phi Sát, ánh mắt yên tĩnh, giống như cho dù xung quanh có xảy ra chuyện gì cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Từ đằng xa, bên ngoài phủ vang lên tiếng leng keng, tựa hồ là dân chúng đang đi tới đây tập hợp. Mộ Phi Sát đứng ở chỗ lúc này biển hiệu vừa rơi xuống, hí mắt nhìn đám người đang đi đến. Chính mình như đi lạc vào một cái xóm xem như nghèo nhất Khang quốc, mà không may chính là xóm

nghèo này từ ngày hôm nay thuộc trách nhiệm của nàng a!

Khi đám dân chúng đến nơi, liền nhìn thấy một tiểu cô nương đang đứng trên thềm cao nhìn bọn họ. Phía bên trong ngoại trừ có tiếng bưng bê đồ đạc do đám binh lính gây ra, toàn bộ hiện trường đều lộ ra vẻ yên tĩnh quý dị. Đám dân chúng đứng trước cửa đều một bộ dáng xanh xao vàng vọt, thần sắc hoảng sợ, tuyệt vọng giống như cá nằm trên thớt, làm cho lòng mày Mộ Phi Sát chau lại.

“Các vị, từ nay về sau ta sẽ là Lãnh chủ của Thần Khí Chi Địa. Yêu cầu của ta chỉ có một, đó là từ nay trở đi, các ngươi phải tuyệt đối nghe theo ta.”

Mộ Phi Sát vốn là muốn nói những lời ôn hòa ấm lòng người, nhưng khi nhìn đến bọn họ, nàng rất nhanh liền loại bỏ ý nghĩ này đi. Cường giả vi tôn, có lẽ là điều cần nhất lúc này.

Đám người phía dưới có chút xôn xao, nhưng một lúc sau lại khôi phục bầu không khí như lúc đầu. Mộ Phi Sát có chú ý đến một số người đang mang biểu tình chờ xem kịch vui, khẽ miệng nàng khẽ mím lại, tiếp tục hỏi: “Ở đây có ai biết chữ.”

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người lão nhân lúc này vừa dẫn đường cho nàng, bên cạnh lão còn có một tiểu nam hài. Thấy ánh mắt của mọi người, lão nhân liền bắt đầu nói: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân cũng biết một ít chữ.”

“Tốt! Mọi người xếp hàng, lần lượt từng nhà tiến lên báo cáo chi tiết trong nhà có bao nhiêu người. Gồm tên, tuổi, am hiểu việc gì, không thể dấu diếm. Lão nhân gia, sau đó phiên người thống kê lại cho ta tình huống của tất cả mọi người ở trong thành. Mọi người đã nghe rõ chưa?”

Mộ Phi Sát trầm giọng nói, trên thân thể gầy nhỏ lại phát ra khí thế không gì địch nổi.

Mọi người có chút sững sờ, nhưng bọn họ bao lâu nay đều bị áp bức bóc lột đã quen, cho nên đều vô ý thức mà phục tùng, không có phản đối. Thấy mọi người đều một bộ dáng khúm núm làm theo, Mộ Phi Sát bắt đầu sai Hương Liên chuẩn bị tốt giấy mực. Trước phủ đặt một cái bàn, bắt đầu công cuộc thống kê dân sinh...

Bộc Dương Mạch cũng chỉ đứng một bên nhìn xem, đối với từng lời nói hành động của Mộ Phi Sát hoàn toàn là ngoài ý muốn. Lúc trước nàng không giống như người biết quản lý sự vụ, nhưng có lẽ là do hắn suy nghĩ một cách quá phiến diện a!

Bộc Dương Mạch đang chìm đắm vào suy nghĩ của mình, lại bất chợt nghe đến thanh âm nhẹ nhàng của Mộ Phi Sát: “Bộc Dương thiếu tướng, đêm mai chính là đêm giao thừa, vì ta mà liên lụy thiếu tướng không thể đón năm mới ở nhà, thật sự có lỗi a!”

Lòng mày tuấn tú khẽ nhíu lên, Bộc Dương Mạch vừa định trả lời, chợt có một thanh âm quái dị truyền đến: “Các ngươi đều chết ở trong này làm gì? Còn không mau đi làm việc cho Lão Tử!”

Bạn đang đọc truyện *Dương Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Từ xa, một nam nhân trung niên với cái thân hình hèn mọn bị ôi đi đến, quần áo mặc trên người mặc dù không phải tơ lụa hảo hạng, nhưng khi lẫn trong một đám người quần áo rách rưới, lại giống như một tên nhà giàu mới nổi.

Bên cạnh hắn còn dẫn theo mười mấy thanh niên với khuôn mặt dữ tợn. Nhìn thấy những người này đến, đám dân chúng vốn đang trật tự xếp hàng, liền kinh hãi sợ sệt như con thỏ, vội vã tránh đường.

Nghe được trong miệng dân chúng không ngừng cúi đầu kêu “Lưu đại nhân”, Mộ Phi Sát khẽ nheo mắt lại. Người tới bất quá chỉ có một dung mạo bình thường, hai mắt nhỏ như mắt chuột, mũi tẹt, lại thêm hàng răng ố vàng. Khi nhìn thấy nàng, lại lộ ra biểu tình khinh thường.

Đám người đi đến trước mặt Mộ Phi Sát, không để cho hắn ta có cơ hội mở miệng, nàng đã nghiêm nghị quát lớn: “Lưu Tư Tài lớn mật, nhìn thấy bản Lãnh chủ mà không quỳ xuống?”

Biểu tình dương dương tự đắc trên mặt Lưu Tư Tài nhất thời cứng lại, thần sắc không dám tin nhìn tiểu nữ nhân thanh tú trước mặt, lời nói trong miệng cũng không sạch sẽ gì:

“Một tiểu nữ nhân từ nơi nào đến dám giả mạo thành Linh Chủ? Đám các ngươi đều là óc heo sao? Lão hoàng đế kia đã sớm không thèm quan tâm địa phương như Curt Chim này từ lâu rồi, làm sao có thể phái một tiểu nữ nhân chưa đủ lông đủ cánh này đến đoạt bát com của lão tử? Các ngươi đều là bọn ngu xuẩn, Lão Tử, a....”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy một bóng người bay trên không trung, nặng nề ngã trên mặt đất đầy bùn. Mọi người xung quanh đều bị hút vào một hơi khí lạnh, trừ những người đứng trên bậc thang mang thần sắc lạnh nhạt.

Thị vệ sau lưng Mộ Phi Sát quý dị biến mất, lại đột nhiên xuất hiện. Nàng chỉ cảm thấy có một trận gió lạnh xẹt qua người, Lưu Tư Tài cũng đã nằm lăn

ra trên mặt đất. Quay đầu nhìn Yến Minh vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, Mộ Phi Sát như suy nghĩ điều gì, nhìn nam nhân đang rên rỉ hô đau nằm trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Ngay cả Hoàng thượng ngươi cũng không để vào mắt. Luru Tù Tài, ngươi đây là đang chán sống?”

Đám người lúc này đi cùng vội vàng chạy đến nâng Luru Tù Tài dậy, vẻ mặt kinh sợ nhìn Mộ Phi Sát. Nam nhân hèn mọn bị ỏi kia cũng không ngờ là mình sẽ bị đánh, hai tay ôm lấy khuôn mặt sưng như heo quất lớn: “Ngươi cũng chỉ như một cái rế hành! Lại dám đánh ta? Đắc tội với Lão Từ, Lão Từ muốn mạng của ngươi.”

Thanh âm kêu gào làm cho Mộ Phi Sát trở nên không kiên nhẫn, tên Luru Tù Tài này dù sao cũng chỉ như bọn rắn độc, mà nàng lại tình cờ là Thiên Long ở đất này, nàng hoàn toàn không ngại biểu diễn một phen để thể hiện uy vũ của Thiên Long a. “Yến Minh, đem bọn họ đều trói lại, sau đó sẽ xử lý sau.”

“Vâng.”

Câu trả lời của băng sơn thị vệ vĩnh viễn cũng chỉ mấy chữ đơn giản. Sau khi lĩnh mệnh, thân hình trắng kiện thực hiện vài động tác nhẹ nhàng, thuần thục trói đám người ô hợp kia lại. Mộ Phi Sát khẽ lắc đầu, những người này bất quá cũng chỉ biết những công phu quyền cước đầu đường xó chợ, làm sao có thể làm cho dân chúng trong thành sợ hãi như vậy a?

Sự tình này từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, thời gian cũng không tốn đến một nén nhang. Mọi người dân đều thấy choáng váng, cả đám giống như những cái cọc gỗ không nhúc nhích. Mộ Phi Sát nhíu mày, cất giọng nói: “Nên làm cái gì thì cứ làm đi. Hôm nay ta muốn thấy được toàn bộ tư liệu của tất cả mọi người trong thành.”

Đám người kia tinh mộng, mọi người sợ hãi nhanh chóng xếp hàng như trong quân đội trước bàn. Lão nhân gia nhìn Mộ Phi Sát thật lâu, trên mặt lại bắt ngờ hiện lên nụ cười vui vẻ.

Lão nhân tươi cười cũng lấy sang tiểu hài tử thanh tú bên cạnh, hẳn chưa từng thấy gia gia có vẻ mặt như vậy bao giờ. Hắn lén lút nhìn vị tỷ tỷ đang cùng một nam nhân dừng mảnh nói chuyện. Từ giờ về sau, người này sẽ là Linh chủ đại nhân của bọn họ sao?

Mộ Phi Sát đương nhiên biết hành động mạnh mẽ hôm nay của nàng sẽ mang đến kinh sợ như thế nào cho đám dân chúng kia. Đêm mai chính là đêm 30, Mộ Phi Sát không biết nên lấy cái gì khoản đãi đám binh sĩ đã hộ tống nàng.

Kho lúa trong thành ngoại trừ tro bụi từng lớp, cũng không có bất cứ vật gì khác. Nàng đi một vòng xem xét, với tình trạng hiện giờ ở trong thành, đừng nói là chiêu đãi khách một bữa, chỉ sợ cuộc sống hàng ngày của nàng cũng sẽ gặp khó khăn a!

May mà trong tay nàng còn có lúa gạo mà Lão Hoàng để ban thưởng, còn có vài người có khả năng đi theo mình, mà có lẽ đám dân chúng trong thành còn có người đang đợi nàng khám phá ra tài năng đi!

Sau khi cùng bàn bạc một chút với Bộc Dương Mạch về chuyện tất niên ngày mai, Mộ Phi Sát cũng quay về gian phòng mà Hương Liên cùng Phú Quý đã dọn dẹp sơ qua. Hai người mang theo chăn màn gối đệm từ Hoàng Thành, sắp xếp đơn giản trong gian phòng, để cho Mộ Phi Sát nghỉ ngơi sau nhiều ngày mệt mỏi.

Hết thấy sự tình cuối cùng cũng dựa theo sắp xếp của Mộ Phi Sát mà tiến triển, nàng dạo từng bước nhỏ tiến tới đại đường đang giam giữ Luru Tù Tài. Cái bàn duy nhất trong nội đường cũng đã mang đi phục vụ cho việc thống kê nhân khẩu ở trong thành, bên trong trống vắng như hận không thể gây ra thanh âm nào. Mộ Phi Sát cũng chỉ đứng trước cửa đại đường, cố trấn an tinh thần chính mình, coi như là vì ngồi xe lâu ngày nên máu trong thân thể không tuần hoàn được!

Luru Tù Tài chớp chớp đôi mắt tí hí như mắt chuột, trong miệng lẩm bẩm, thấy Mộ Phi Sát đứng đó, vừa hận lại vừa sợ. Hắc y nam tử kia không biết dùng biện pháp gì mà làm thân thể hắn không thể nào động dậy được, đứng yên bị người ta tự do trói lại, mà lúc này trong cơ thể hắn dường như đang có ngọn lửa thiêu đốt.

Mộ Phi Sát ngao ngễ nhìn xem một đám ác bá vạn vạ quý ở dưới sàn, mở miệng nói: “Luru quân sự, ngươi thật đúng là uy phong a! Ngươi không có phẩm cấp cùng phẩm hạnh gì mà để cho dân chúng trong thành gọi hai tiếng “Đại nhân”. Ta đã nói ra thân phận của mình, thế nhưng ngươi còn chẳng biết xấu hổ tự cho mình là trời. Luru đại nhân quả thật uy phong nha!”

Hai chữ “Đại nhân” nói ra mang theo vẻ trêu tức, trên mặt Mộ Phi Sát hiện lên vẻ giễu cợt. Vừa rồi Luru Tù Tài đang còn bị cảm giác thiêu đốt kia quán quanh làm cho tâm phiền ý loạn, lời nói ra ngoài miệng vẫn như cũ không đổi: “Ngươi vu khống, Lão từ dựa vào cái gì mà phải tin ngươi, nói không chừng ngươi chính là giả mạo đi.”

“Luru Tù Tài, ngươi còn không có xứng mà dám nghi ngờ thân phận của bản Linh chủ. Yến Minh, để cho Hỏa Lang trêu đùa với bọn họ một chút. Ta cũng muốn nhìn xem, Luru đại nhân cao cao tại thượng này có gì mà mạnh mẽ như vậy!”

Mộ Phi Sát hừ nhẹ, đối với thái độ ngang ngược của Luru Tù Tài đều xem trong mắt. Nghe lời nói cùng thái độ của Lão nhân cùng đám nhỏ kia, chắc hẳn ở đây thường có người đến cướp đoạt tài sản. Tốt nhất Luru Tù Tài này đừng để nàng biết hắn còn cấu kết với thế lực bên ngoài, bằng không nàng sẽ không để hắn ta chết đơn giản như vậy.

Hỏa Lang được Yến Minh triệu hồi từ Hồn nguyên châu đi ra, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, hai mắt đỏ như lửa mang theo tia khó chịu. Nhưng khi ở trước mặt Yến Minh chỉ còn bộ dáng ngoan ngoãn hiền lành.

Đám người Luru Tù Tài thấy Hỏa Lang vừa xuất hiện, liền run sợ không dám mở miệng nói câu nào, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Ánh mắt Hỏa Lang nhìn đám người đó mang theo sự khinh thường. Mộ Phi Sát hoàn toàn hài lòng với sự uy mãnh của Hỏa Lang, không nói gì xoay người đi ra.

Cả tháng nay đều phải trên xe ngựa đi đường xa, ăn không ngon ngủ không yên, liền ngay cả việc vệ sinh cá nhân cũng không được bảo đảm.

Đọc đường đi, nàng chỉ có thể dùng nước nóng lau người ở trong thùng xe, lúc ấy nàng thật sự rất tường niệm cảm giác nước nóng cùng da thịt tiếp xúc thân mật. Hiện giờ còn rất nhiều sự việc cần chờ nàng đi làm, không tắm rửa cho tinh thần phấn chấn lên thì làm sao tiếp tục công việc được a!

Đi một đoạn, Mộ Phi Sắt liền đi đến chỗ Hương Liên cùng Phú Quý. Từ lúc đầu đến giờ, hai người họ vẫn đang hì hục làm việc. Trên người cả hai người đều dính đầy bụi bặm, đang cố gắng sửa sang lại cái giường đã bị hư trong phòng của Mộ Phi Sắt.

Đồ gì hư cũng không cần gấp gấp sửa làm gì, buổi tối chính nàng có thể sửa được. Mộ Phi Sắt lơ đãng nghĩ, lại nói với Hương Liên.

“Hương Liên, trước tiên ngươi đi chuẩn bị nước tắm. Ta muốn tắm rửa.”

“Tiểu thư... ở trong phủ không có nước.”

Hương Liên ngập ngừng nói, trên gương mặt nhỏ nhắn có chút lúng túng.

Mộ Phi Sắt sững sờ. Nàng còn nhớ rõ, ở sau hậu viện có một cái giếng nước, nhưng là nàng cũng không có nhìn kỹ, lại không nghĩ rằng đây là giếng không có nước a!

“Giếng sau hậu viện là giếng cạn sao?”

Hương Liên gấp đến độ muốn khóc, gấp gấp gật đầu:

“Vâng, đây đúng là cái giếng cạn. Nô tỳ đã tìm khắp phủ, nhưng là cũng không tìm được nguồn nước. Nước dùng để quét dọn lúc này cũng là lấy từ một bình đựng nước mưa, nô tỳ có nghĩ qua, nhưng cũng là nước để đã lâu, cho nên mới dám sử dụng.”

Hương Liên nói đến vấn đề này, cũng làm cho Mộ Phi Sắt nghĩ tới một vấn đề. Từ lúc nàng vào thành cho đến giờ, cũng không có uống qua một ngụm nước, giật mình phát hiện cổ họng mình đúng là đã khát khô. Nhưng là nơi đây không có nước thì sống như thế nào?

Mộ Phi Sắt vừa đi vừa nghĩ, một lúc sau đã đến trước cửa phủ, bước đến cạnh lão nhân vẫn đang múa bút không ngừng nghỉ, sâu kín hỏi: “Lão nhân gia, nước các ngươi dùng trong cuộc sống hằng ngày từ đâu mà đến?”

“Thưa Linh chủ đại nhân, nguồn nước duy nhất ở trong thành, chính là ở một khe núi cách thành hai mươi dặm về hướng nam. Chúng tiểu nhân mỗi ngày đều đến đó lấy nước.”

Mộ Phi Sắt nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Ở phía đông thành không phải là có một con sông sao? Nguồn nước ngay gần không dùng, tại sao lại phải ngược lên phía nam xa xôi lấy nước như vậy?”

Lão nhân thở dài, cung kính đáp:

“Mường ở đó nhiều năm nay không có tu sửa, đã sớm bị bỏ đi. Đó là một nhánh sông nhỏ của sông Tương Vọng – gọi là Linh Tùng giang. Nguồn nước duy nhất của thành chính là một cái hồ nhỏ chảy từ núi Ác Ma xuống, nhưng là nước ở đây cũng không có để uống a!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thấy Lão nhân còn có lời muốn nói, Mộ Phi Sắt nghiêng đầu nhìn tiểu nam hài đang đứng bên cạnh lão nhân mài mực, lên tiếng hỏi: “Đây là cháu của ngươi sao, có thể viết chữ không?”

“Bẩm đại nhân, cháu của tiểu nhân... cũng có hiểu biết sơ mấy chữ.” Lão nhân đáp lại câu hỏi của Mộ Phi Sắt có chút sợ hãi.

“Tốt, từ nay về sau ngươi chính là văn thư ở trong phủ, có trách nhiệm thay ta quản lý thư tịch trong phủ. Ngươi tên là gì?” Mộ Phi Sắt xem như thể hiện ra gấp ba lần sức mạnh của Tân Linh chủ, sáng khoái giao chức vụ cho người đầu tiên nàng tín nhiệm.

Tiểu nam hài mười ba mười hai tuổi len lén liếc nhìn về phía gia gia mình, không biết nên làm thế nào. Đành ngẩng đầu nhìn về phía hai con ngươi đen láy bình thản của Tân Linh chủ đại nhân. Mặt đỏ bừng sợ hãi nói: “Tiểu nhân gọi là Nhan Đông.”

Lão nhân đang muốn mở miệng cầu Linh chủ đại nhân tha tội, sợ Tôn nhi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa đắc tội với Linh chủ đại nhân, nhưng ngược lại lại

thấy nàng bình thân nói:

“Được. Nhan Đông, người thay gia gia người hoàn thành nốt công việc còn lại. Nhan lão, người đi theo ta.”

Mộ Phi Sát nói xong cũng quay người trở vào trong phủ. Tiểu nam hài sợ hãi nhìn gia gia, chỉ thấy gia gia đưa cây bút qua cho mình, từ ái dặn dò: “Đông Nhi, con đem những gì bao năm qua gia gia dạy cho con, viết ra cho mọi người đi.”

Lão nhân nói xong cũng vội vàng vàng chạy theo sau Mộ Phi Sát. Bước vào trong phủ, đã thấy một tiểu cô nương khoảng mười bốn tuổi đứng ở trung tâm mọi người, hai tay chấp ở đằng sau, những thứ lộn xộn xung quanh giống như chưa từng tồn tại. Nhan lão kinh ngạc, có lẽ nhờ Tiểu Linh chủ này mà cuộc sống khốn khổ, âm u của bọn họ sắp được thấy ánh mặt trời a!

Mộ Phi Sát quay đầu lại, nhìn thấy Lão nhân, liền ôn hòa cười, mở miệng nói: “Nhan lão, người hãy nói tiếp cho ta biết nguồn nước trong thành có vấn đề gì đi.”

“Đại nhân! Thần Khí Chi Địa cùng Linh quốc cách nhau cũng chỉ có một con sông Tương Vọng. Nhưng là Linh Quốc cũng không có phái binh ra đóng ở đó, điều này bởi vì là ở đây quanh năm đều bị bao phủ bởi một tầng chướng khí dày đặc, nước lạnh thấu xương. Còn nghe nói dưới sông có sinh vật huyền bí sinh sống. Linh Quốc cũng đã từng thử chọc thủng tầng chướng khí này, nhưng thủy chung cũng là không công mà lui.”

Mộ Phi Sát lắng nghe lão nhân nói chuyện, lại chưa từng nghĩ đến nguyên nhân phòng thủ của nơi này lại như vậy, đây hẳn là bình chướng trở ngại do thiên nhiên mà ra. Nghe xong nửa ngày, nàng cuối cùng cũng đã rõ.

“Nước sông có độc sao? Vì sao ở Thần Khí Chi Địa này lại có sự việc lớn phát sinh như vậy?”

“Đại nhân, Thần Khí Chi Địa trước kia vốn được gọi là Cực Nhạc thành, mấy trăm năm trước chính là một địa phương phồn thịnh nhất Huyện Hồn đại lục. Nhưng là không biết gặp phải biến cố gì, mà lại trở thành cảnh tượng như ngày nay. Ngài cũng thấy được dân chúng ở đây đều phải sống một cuộc sống lầm than. Theo như lời truyền miệng, thì tổ tiên đều nói đây là một mảnh thổ địa bị Thần nguyên rửa a!”

Nhan Lão cắn răng nói thẳng:

“Chắc ngài muốn hỏi vì sao dân chúng ở đây đều cam nguyện chịu ở cái địa phương này để kéo dài hơi tàn, thì đó bởi vì là mọi người căn bản đều không thể thoát ra khỏi vận mệnh bị nguyên rửa của họ. Những người rời khỏi nơi này, tất cả đều sẽ nát bụng mà chết trong vòng bảy ngày. Linh chủ đại nhân, đây chính là một mảnh đất bị nguyên rửa a!”

Mộ Phi Sát giật mình, Nhan Lão đã rất nhiều lần nói đến những chuyện xảy ra ở đây đều không may mắn chút nào, cũng không phải giống như đang hù dọa nàng. Trong lúc đó, nàng tựa hồ cũng minh bạch được ý nghĩa của danh hiệu “Người Thiên Mệnh” mà Thần Hữu Thiên Sư phong cho nàng. Chẳng lẽ muốn nàng phân tài cao thấp với Lão Thiên gia, xem ai lợi hại hơn ai sao!

Liều mạng nhìn xuống xúc động đối với Thần Hữu Thiên sư đang ở Âm Vũ Hoàng Thành. Mộ Phi Sát hít một hơi thật sâu, đề xuống tâm trạng vô cùng buồn bực, lạnh nhạt nói: “Nhan lão, phiền người chỉ đường, ta muốn đến nguồn nước kia nhìn xem một chút.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Nhan lão vốn nghĩ là sau khi mình bẩm báo những chuyện này ra, thì vị Linh chủ đại nhân xinh đẹp này sẽ xuất hiện cảm xúc khó coi, nhưng lại không nghĩ tới nàng lại vẫn giữ nguyên tâm trạng trấn định, còn muốn đi xem nguồn nước.

Mộ Phi Sát đang muốn đi kêu Phú Quý đi theo mình để hỗ trợ, thì lại bất ngờ thấy được Bộc Dương Mạch đã thay một thân áo choàng màu đen đang từ từ tiến đến. Vừa đi vừa chỉ huy mấy binh lính đánh xe ngựa.

Thấy Mộ Phi Sát sững sờ nhìn mình, Bộc Dương Mạch bình tĩnh giải thích: “Ta nghe Phú Quý nói, trong phủ không có nước dùng, xác thực là có chút bất tiện. Ta nghỉ ngơi cũng đủ rồi, hoạt động tay chân một chút cũng tốt.”

Khuôn mặt anh tuấn rõ ràng còn viết ra mấy chữ mệt mỏi, vậy mà từ trong miệng lại nói những lời như vậy điềm nhiên như không, trong nội tâm Mộ Phi Sát ám áp, cũng yên lặng tiếp nhận ý tốt của Bộc Dương Mạch.

Bộc Dương Mạch lại gọi thêm vài tên nam tử trẻ tuổi đi theo. Đoàn xe ngựa hướng về phía nam thẳng tiến. Nhan lão ngồi ở trên xe, hai tay vịn vào cái bàn nhỏ. Hai vị nam nữ đến từ Hoàng Thành đã an vị ngồi ở trong xe, người thị vệ cao lớn mang vẻ mặt không hề biến hóa kia cũng vội vàng đi theo vào. Mặc dù bọn họ đều không có tư thái làm người khác không thể chạm vào, nhưng là cũng không làm cho người khác bỏ qua hào quang sáng rực của bọn họ.

Ven đường, Mộ Phi Sát cũng thỉnh thoảng thấy được những mảnh ruộng lúa thừa, hỏi Nhan lão nàng mới biết được, những mảnh ruộng này chính là nơi cung cấp lúa gạo cho toàn bộ người dân trong thành. Nàng không thể tưởng tượng được bọn họ đã trải qua mùa đông khắc nghiệt như thế nào. Nhưng là sắp tới chính là đầu xuân ấm áp, bọn họ không có kế hoạch gì tiếp theo sao?

Mộ Phi Sát nói ra những những nghi hoặc trong lòng mình, chỉ thấy Nhan lão nghe xong chỉ biết thở dài. Nhan lão bắt đầu chỉ những bụi cỏ dại héo úa trên những mảnh ruộng, nói đó chính là vào mùa thu năm ngoái bọn họ gieo xuống cao lương cùng với cây rau cải. Nghe xong Mộ Phi Sát cũng chỉ biết im lặng không nói được gì. Cái gì mà cây cải chứ? Ở trên đất hoang mà gieo trồng những loại cây này không phải muốn nó tự sinh tự diệt sao?

Đất đai ở đây cũng không thiếu, khí hậu quanh năm cũng thiên về ôn hòa, bên cạnh lại có một con sông lớn. Nơi này có điều kiện khí hậu được hậu đãi như vậy, tại sao người dân trong thành lại phải chịu cảnh tượng như dân chạy nạn như vậy a!

Mộ Phi Sát xuất thần nhìn những mảnh đất khô cằn kia, không thể tưởng tượng ra sẽ là loại lương thực gì có thể đi ra từ đó!!!

Thấy Mộ Phi Sát không nói lời nào, Nhan lão cũng có chút bối rối.

Cả tháng nay ở chung với Mộ Phi Sát, Bộc Dương Mạch cũng hiểu biết về tính tình của nàng một ít. Đó chính là thời điểm nàng đang suy nghĩ về một vấn đề nào đó, sẽ rất yên lặng. Nhưng là bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ như vậy của nàng quả thật nhìn rất đẹp mắt.

Ngồi trên xe ngựa nên đoàn người đi hai mươi dặm cũng rất nhanh đã đến nơi. Tâm tình âm u của Mộ Phi Sát cuối cùng cũng dễ xuống một ít, bởi vì núi Hắc Ma trong truyền thuyết, đang ở trước mắt nàng.

Đây bất quá chỉ là con đường vào cửa của núi Hắc Ma mà thôi, nhưng mà cảnh tượng đập vào mắt nàng chính là những ngọn núi nối đuôi nhau không ngắt, chập chùng ẩn ẩn sau tầng sương mù dày đặc giống như một con Cự Long, nhìn rất hùng vĩ mà bí hiểm.

Nguồn nước mà Nhan Lão nói, chính là một cái hồ không lớn, trong suốt có thể nhìn thấy đáy. Tuy hiện giờ đã là cuối đông vào đầu xuân, nhưng xung quanh hồ cũng tràn đầy màu xanh của cây cối. Đây cũng chính là một địa phương cũng không tệ, nhưng là quá xa thành.

Mộ Phi Sát nhìn nơi mà nước chảy vào hồ, chắc hẳn là từ sâu trong núi Ác Ma chảy xuống. Nhưng điểm kỳ quái chính là, một cái hồ nhỏ này chứa nước không nhiều mà cũng không tràn đầy.

“Nhan lão, các người có từng thử dẫn nước này về gần thành không?”

Mộ Phi Sát nhíu mày hỏi, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái. Bọn họ có thể gánh nước đi hơn hai mươi dặm, tại sao lại không nghĩ biện pháp để tiết kiệm sức lực hơn.

“Hồi Đại nhân, chúng tiểu nhân cũng có nghĩ đến chuyện đó, nhưng là ...”

Nhan Lão còn chưa kịp nói xong, thì một loạt tiếng kêu “Chít chít” truyền đến từng hồi. Bên cạnh hồ nhỏ đột nhiên xuất hiện một đám Hắc Tử (con khỉ) với số lượng lớn, màu lông sáng, động tác nhanh nhẹn.

Chúng nó thấy người cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, còn rất thành thoi mà xuống hồ uống nước, vui đùa với nhau. Hoàn toàn không để ý đến đám người Mộ Phi Sát đứng đó không xa.

Trong mắt của đám động vật, con người có lẽ là cùng một dạng. Nhưng là hình như đám Hắc tử này đã quen với những người dân trong thành, cho nên khi thấy những người lạ lẫm như Mộ Phi Sát, bọn chúng chỉ như hiếu kỳ xem vài lần, sau đó cũng quay lưng vùng đuôi không thèm để ý nữa.

Mộ Phi Sát có chút tò mò nhìn đám Hắc tử, đột nhiên ngồi xổm xuống, ánh mắt chú ý đến bầu Hắc tử, nhưng tay lại vươn ra nhẹ nhàng khuấy đảo chút nước ven hồ. Thấy động tác kỳ quái của nàng, bầy khỉ đột nhiên lớn tiếng rít gào, nhe răng trợn mắt, xông đến chỗ đến chỗ Mộ Phi Sát.

Bộc Dương Mạch liền cả kinh, thân thủ nhanh nhẹn bước lên phía trước người Mộ Phi Sát, đem nàng che ở phía sau. Rút cây kiếm ra, dứt khoát nhắm ngay đám Hắc tử.

“Đại nhân, đây cũng chính là nguyên nhân làm bọn tiểu nhân không thể dẫn nước về thành. Đàn khỉ này rất lợi hại, bọn tiểu nhân không thể đối đầu với bọn chúng, cho nên mới phải vất vả như vậy a!”

Nhan lão bất đắc dĩ nói, ánh mắt lướt qua đám Hắc tử.

Tình huống này không phải là cùng động vật đoạt nước uống sao? Mộ Phi Sát đột nhiên nở nụ cười. Vì sao chính mình luôn gặp được những chuyện không bình thường a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Yến Minh, phóng hỏa.”

Mộ Phi Sát nói xong liền nở ra nụ cười quỷ dị. Cao phẩm hồn sư bị nàng ra lệnh đi hù dọa đám khỉ, cảm giác sai khiến như vậy làm cho nàng phi thường cao hứng a!

Yến Minh cũng không chút do dự, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một đoàn lửa, càng ngày càng to, tạo nên rung động thật lớn. Cánh tay dài vùng ra, đoàn hỏa tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp, bay tới đám Hắc tử vẫn đang giương nanh múa vuốt.

Yến Minh biết chủ tử chẳng qua chỉ muốn hù dọa đám Hắc tử này mà thôi, cho nên hắn cũng biết chừng mực mà đánh về phía vách núi. Đám Hắc tử

thất kinh, nhanh chóng chạy tứ tán đi xa. Trong mắt bọn chúng tràn đầy sợ hãi, khi nhìn đến nụ cười quỷ dị của Mộ Phi Sát, bọn chúng rốt cục cũng mất đi vẻ kiêu ngạo lúc trước.

“Nhan lão, đến buổi trưa ta sẽ cho nhiều người đến hỗ trợ, trước tiên hãy giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt. Còn những chuyện kia, về sau tính tiếp.”

Mộ Phi Sát thấy đám Hầu tử có linh tính chạy tứ tán khắp nơi, nhưng mà đang do dự cũng không có đi xa, cảm thấy rất buồn cười. Tâm niệm vừa động, Hồn nguyên lực mờ mịt tập trung về vòng tay trên cổ tay, Mộ Phi Sát đưa tay vẫy vẫy một con Hầu tử to lớn nhất, có vẻ nó chính là Hầu Vương của đám Hầu tử này.

Tất cả mọi người đều không hiểu hành động kỳ lạ lần này của Mộ Phi Sát, chỉ thấy con Hầu Tử to lớn kia đang mê mẩn nhìn cái tay trắng nõn của nàng, bỗng nhiên lại hướng nàng đi đến.

Bộc Dương Mạch đang muốn đứng ra ngăn cản, thì liền nhận được cái lắc đầu tươi cười của Mộ Phi Sát, nàng giống như mang theo thần thái đang cùng đùa vui với tiểu hầu tử.

Mộ Phi Sát nhìn thấy Hầu Vương đang đi đến trước mặt, thầm nghĩ mặc dù Hồng Quang còn không có khôi phục được nguyên trạng, nhưng là lực uy hiếp đối với những động vật bình thường cũng tốt hơn so với tưởng tượng của nàng.

Một tay của nàng để lên trên đầu Hầu Vương, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ về nó, nhu hòa nói: “Tiểu Hầu Tử, nếu ngươi đồng ý đem hồ nước kia cho chúng ta dùng, thì chỉ cần đi xa thêm một chút thôi. Các ngươi cũng không có tổn thất gì, đã hiểu chưa?”

Tựa hồ là Hầu Vương đối với động tác vuốt ve của Mộ Phi Sát rất là hưởng thụ, nghiêng đầu lắng nghe nàng nói, giống như hiểu được ý tứ của nàng. Sau đó quay lại hướng đám Hầu tử phía xa kia gọi “Chít chít”, lại vỗ vỗ lên bộ ngực.

Mộ Phi Sát cũng không có học qua ngôn ngữ của đám Hầu tử này, nhưng là theo tin tức mà Hồng Quang truyền đến, thì Hầu Vương cũng không có ý muốn phản kháng lại lời nói của nàng, cũng coi như nàng đã thu phục được bọn chúng.

Mộ Phi Sát cười tươi, thái độ lại càng thêm ôn nhu, vỗ vỗ đầu Hầu Vương nói: “Được rồi, các ngươi trở về tiếp tục chơi đi.”

Gật gật đầu, Hầu Vương giống như rất vui vẻ, cầm đầu đám hầu tử kia chạy vào trong núi Ác Ma. Lúc rời đi còn làm bộ dáng khom lưng chào Mộ Phi Sát, làm nàng bật cười một trận, nhưng lại làm cho đám người phía sau trợn mắt há mồm.

Bộc Dương Mạch chân chừ, xác định đám hầu tử kia đã đi xa, mới dám thu kiếm lại. Nghi hoặc hỏi Mộ Phi Sát: “Bọn chúng vì sao lại nghe lời ngươi?”

Mộ Phi Sát chỉ cười cười, thần bí nói: “Có lẽ là do nhân phẩm của ta tốt đi!”

Nhân phẩm thì có quan hệ gì tới chuyện này? Bộc Dương Mạch có chút dở khóc dở cười, lại phát hiện chính mình còn đang nắm chặt cánh tay trắng nõn của nàng.

Hắn bỗng nhiên có chút bối rối thả cánh tay của nàng ra, trên mặt còn đột nhiên xuất hiện một chút ửng hồng khả nghi. Mộ Phi Sát cũng có chút lúng túng, bất quá nàng lại nghĩ, có lẽ là do hắn có chút sốt ruột. Mộ Phi Sát đành cười nói: “Thiếu tướng, xin đa tạ!”

Bộc Dương Mạch khẽ gật đầu, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy không yên. Xúc cảm từ lòng bàn tay truyền đến thật lâu cũng không có mất đi. Mộ Phi Sát, đến tận cùng, nàng là một nữ nhân như thế nào?

Mang theo những thùng nước lớn chiến thắng trở về. Mộ Phi Sát liền hướng Bộc Dương Mạch mượn một đội binh sĩ khỏe mạnh, cùng với những thanh niên trai tráng trong thành đã ghi danh xông đường cho bọn họ. Mang theo cuộc cùng xe ngựa, lần nữa hướng nguồn nước phía nam đi tới.

Mộ Phi Sát cuối cùng cũng được tắm trong nước nóng như ý nguyện, lỗ chân lông toàn thân trở nên vô cùng dễ chịu, cả người được sáng khoái làm cho nàng cũng nhất thời hát lên một tiểu khúc.

Thấy tiểu thư nhà mình cao hứng, Hương Liên cũng cảm thấy được thả lỏng rất nhiều. Ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư tắm rửa, Hương Liên cũng nhanh chóng giải cho Mộ Phi Sát biết tập tục chào mừng năm mới của các gia đình nông dân ở đây.

Hương Liên cũng không hiểu quá nhiều chuyện liên quan đến việc này, phần lớn đều nghe Phú Quý nói qua. Tuy nơi đây không thể sánh bằng nơi Hoàng Thành xa hoa kia, cho nên trong lòng Mộ Phi Sát âm thầm tính toán, ít nhất trước hết cũng phải cho dân chúng nơi lãnh địa hoang vu này đón một cái tết tràn đầy hy vọng mới được.

Nàng cũng không hy vọng xung quanh mình đều là những cái xác không hồn. Nếu như nơi này trở thành nơi vận mệnh của mình cư ngụ, như vậy, nàng nhất định sẽ tìm mọi cách để thay đổi không khí trầm lắng của Thần Khí Chi Địa này.

Ăn qua bữa cơm trưa đơn giản, Mộ Phi Sát mang mấy rương sách vở của mình tới thư phòng đã được quét tước sạch sẽ. Ngoại trừ một cái giá sách cũ kỹ, thì trong phòng cũng không còn bất cứ cái gì khác.

Mộ Phi Sát nghe Nhan lão nói qua, những gì quý giá trong phủ đều bị cướp hết mất rồi, mà đầu sỏ việc này chính là một bang phái gần Linh Tùng Giang, đó là một đám thổ phi tự lập bang phái – gọi là phái Mãnh Hồ.

Theo như lời nói của Nhan lão, có lẽ Lưu Tư Tài cùng với bang Mãnh Hồ có liên quan đến nhau. Hừ! Hẳn quả thực đã đem Thần Khí Chi Địa trở thành thuộc địa của mình, đối với dân chúng trong thành làm ra các hành động khiến lòng người giận sôi a!

Mộ Phi Sắt trầm tư suy nghĩ, nhìn giá sách này quả thực không thể để sách lên được. Thừa dịp trong phòng không có ai khác, lén lút đưa tay lại giá sách trên vách tường. Cũng không thể chữa trị cho giá sách này thành đồ hoàn toàn mới được, cho nên Mộ Phi Sắt không chế tờ bạc, để cho giá sách khôi phục đến khi có thể tiếp tục sử dụng, mới thu tay lại.

Nhưng ngạc nhiên là nàng không có bị choáng váng đầu óc như trước nữa. Mộ Phi Sắt nhất thời trừng mắt, không thể chờ đợi được nữa, ngồi xếp bằng ngay trên mặt đất, tiến vào trạng thái nhập định nhìn xem Hồn Nguyên Châu của mình.

Cơ hồ là cả ngày lẫn đêm, Hồng Quang đều không ngừng vận chuyển tia sáng xanh quý dị kia xoay quanh Hồn Nguyên Châu. Mà tờ bạc từ trong tim nàng cũng tự động tiến tới Hồn Nguyên Châu, hòa với Hồn nguyên Lực màu hồng dây dưa cùng một chỗ.

Mà Hồn Nguyên lực lúc trước tứ tán khắp nơi, chẳng biết từ lúc nào đã tập trung xoay quanh Hồn Nguyên Châu, hiện ra đồ án quý dị. Mộ Phi Sắt cũng có chút không dám nắm chắc, cái cảnh tượng này rất giống như điềm báo động ra Hồn Tinh mà lúc trước Vân Nhược Lan nói cho nàng biết.

Vừa nghĩ tới đây, Mộ Phi Sắt mới nhớ tới vị sư phụ gà mờ kia, không khỏi có chút cười khổ, hẳn sẽ không mất tích luôn chứ?

Bất quá cảm giác hư hư thực thực có thể động ra Hồn Tinh làm cho nàng vô cùng vui sướng. Có lẽ nàng là nàng sắp được trở thành Hồn sư rồi sao? Nếu quả thật nàng gặp may mắn như vậy, thì không thể nghi ngờ là đối với tình hình hiện tại của nàng, sẽ là trợ giúp lớn như thế nào a!

Ngoài phòng vẫn là một mảnh âm ỉ, tâm trạng Mộ Phi Sắt trở nên vô cùng tốt, động tác đứng dậy sắp xếp sách vở lên giá sách cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Yến Minh vẫn đứng ở bên ngoài phòng, đang thay chủ tử canh giữ. Mà trong căn phòng đối diện căn phòng của Mộ Phi Sắt đang ở, lại có một người đang ngẩn người, nhìn thẳng về phía cánh cửa ngăn cách hắn với Mộ Phi Sắt.

Lúc đầu Bộc Dương Mạch cũng chẳng thêm để ý tới, nhưng là hiện tại tâm trạng của hắn lại trở nên buồn phiền một cách vô cớ. Bộc Dương Mạch cũng không biết có cái gì không đúng, tại sao hiện tại mình lại có ý nghĩ kỳ quái với vị hôn thê của huynh đệ tốt của mình như vậy.

Khi Bộc Dương Mạch nhìn thấy ánh mắt lạnh buốt như hàn đàm của tên thị vệ vẫn đang canh cửa cho nàng kia, hắn chỉ biết tự cười khổ, tay nắm chặt thành quyền, xoay người đi vào trong phòng.

Ở địa phương luôn luôn trầm lặng này, mọi người đều cảm thấy, tựa hồ là qua đêm nay, sẽ xảy ra một trận biến hóa thật lớn nha.

Khi màn đêm sắp buông xuống, thì cả hai ông cháu của Nhan lão đều phải tích cực làm việc, mới có thể hoàn thành hết công việc mà Mộ Phi Sắt đã giao cho hồi sáng. Nếu chỉ dựa vào cái phủ rỗng tuếch này Mộ Phi Sắt thật sự không biết làm sao mà nhìn thấy đường. Cũng may mà Mộ Phi Sắt còn mang theo ngọn đèn lấy từ trong gian phòng trước kia của mẫu thân, thì mới miễn cưỡng chiếu sáng được căn phòng tối như mực này.

Trong thành có tất cả 230 gia đình, 947 người, chỉ có một số người còn am hiểu một ít kỹ năng, còn lại đều bỏ trống.

Mộ Phi Sắt nhẹ nhàng vuốt ve bản báo cáo, cảm ơn hai ông cháu đã vất vả suốt một ngày, sau đó đi về phòng tiếp tục nghiên cứu.

Hương Liên ngồi ở ghế kế bên chờ tiểu thư phân phó. Cả tháng nay phải đi đường mệt nhọc cũng làm cho tiểu tỷ nữ chống đầu lên bàn mà gật gù. Mộ Phi Sắt nghiêng mắt nhìn Hương Liên, khóe miệng cười nhẹ nhàng.

Mộ Phi Sắt nhìn xuống nét chữ thanh tú của tiểu nam hài Nhan Đông kia, lại bất ngờ nhớ đến Mộ Ngôn đang còn ở Thiên Hồn học viện. Năm mới cũng đã đến rồi, ca ca, hết thấy mọi việc có còn tốt không?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Một đêm này Mộ Phi Sắt cũng chưa có kịp chớp mắt, thì ánh sáng bình minh đã xuất hiện. Bóp cái cổ đã cứng ngắc, nhìn bản thống kê ở trên bàn, thàn than quả nhiên làm quan cũng không dễ gì a!

Người xưa từ trước đến nay đều dậy từ sáng sớm, ở cái thế giới này cũng không ngoại lệ. Bộc Dương Mạch từ sáng sớm đã mang theo một đám binh lính đến bãi đất trống bên cạnh phủ để luyện công buổi sáng.

Do không biết chủ ý tiếp theo của Mộ Phi Sát là gì, cho nên những người được sai đi đưa nguồn nước về gần thành đã trở về, cùng với đám người còn lại ở trong thành, đều tập trung đông đủ trước phủ, im lặng chờ Mộ Phi Sát phân phó.

Mộ Phi Sát sững sờ nghe Phú Quý nói trước cửa tự tập rất đông dân chúng, liền nhớ tới lời nói, muốn mọi người hết thấy phải nghe theo an bài của mình ngày hôm qua. Nàng không ngờ rằng dân chúng trong thành sẽ đem lời nói của mình lọt vào tay, nhưng mà không biết thành ý của những người này như thế nào a!

Mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng Mộ Phi Sát cũng không để mọi người chờ quá lâu. Vừa đi ra đến cửa thì thấy Bộc Dương Mạch đang đi vào.

Bộc Dương Thiếu tướng nhìn thấy nàng liền đen mặt, cao giọng dặn dò vài câu, liền mang theo một đám binh lính nói là đi tuần tra xung quanh thành. Trước khi đi còn lưu lại năm mươi binh lính để cho nàng sai khiến.

Mộ Phi Sát cũng không biết hôm qua vị Thiếu tướng này vẫn đang êm đẹp, mà tại sao hôm nay lại bị cái gì nữa. Nàng cũng lười hao tâm tổn trí để suy nghĩ những việc này, thuận tay sai năm mươi binh sĩ đem vụn thạch gạo mà Lão hoàng đế ban thưởng cho nàng, chuyển vào trong nhà kho của phủ.

Chấn bị xong mọi việc, lúc này Mộ Phi Sát mới nhìn đến những người dân vẫn còn đang kinh sợ. Nàng cũng không muốn vừa mới sang năm mới mà lại đi trách móc mọi người quá nhiều, cho nên thanh âm cũng nhu hòa đi không ít:

“Hôm nay là ba mươi, mọi năm các ngươi trải qua ngày này như thế nào, ta cũng không biết. Nhưng là, kể từ ngày hôm nay, nếu Thần Khí Chi Địa đã là lãnh địa của ta, thì mọi nơi đều phải có không khí giống như nhau. Bây giờ, mỗi hộ gia đình tính theo đầu người, mỗi người được năm mươi cân gạo. Nhan Lão, Nhan Đông, hai người đi theo ta để ghi chép lại.”

Tin vui này tới quá bất ngờ, làm cho mọi người nhất thời trở nên thần thờ. Sau nửa ngày, thanh âm của một tiểu hài tử vang lên: “Tỷ tỷ xinh đẹp, chúng ta sắp có cơm ăn sao?”

Đứa nhỏ còn chưa có hỏi xong, thì đã bị người mẫu thân bên cạnh bịt mồm lại. Hai mẹ con cùng nhau quỳ xuống, liên tục cầu xin tha thứ.

Tỷ tỷ xinh đẹp? Xưng hô này ngược lại làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy rất mới mẻ. Nàng cười cười, đưa tay ngăn lại hành động dập đầu của hai mẹ con kia, nói: “Đứng, các ngươi sẽ có cơm ăn. Bất quá, cơm này cũng không phải là ăn chùa.”

Lời Mộ Phi Sát vừa nói xong, trên mặt rất nhiều người liền hiện lên biểu tình “Ta biết ngay như vậy mà!”, chỉ có Nhan Lão nhìn về phía Mộ Phi Sát với một ánh mắt vô cùng mong chờ. Thấy vậy Mộ Phi Sát cũng vui vẻ thu vào trong lòng mình ánh mắt của Nhan Lão, trầm giọng nói:

“Trên trời cũng không bao giờ mà tự nhiên rớt xuống miếng bánh cho mọi người, cũng vĩnh viễn đừng có vọng tưởng chuyện mình không làm mà vẫn được hưởng. Các ngươi cũng đã phải chịu rất nhiều khổ, chắc hẳn cũng hiểu được hai từ “Quý trọng” là như thế nào! Sau này sẽ không còn người bóc lột các ngươi nữa, nhưng cũng đừng vọng tưởng rằng ta sẽ nuôi một đám phế nhân.”

Tâm trạng của mọi người bây giờ phải dùng câu “Ngây ra như phỗng” mới có thể diễn tả được. Ngày hôm qua bọn họ cũng chỉ thấy được tính tình của Linh chủ đại nhân cũng không có ôn nhu như vẻ bề ngoài, nhưng là loại ngữ điệu nghiêm nghị này lại làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi.

Nhan Lão cũng là người lớn tuổi nhất ở trong thành, cũng là người có học thức uyên bác nhất. Bây giờ lão cũng phải cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của Mộ Phi Sát, sau đó mới dám hỏi: “Linh chủ đại nhân, vậy bọn tiểu nhân cần phải làm những gì?”

Mộ Phi Sát cho Nhan Lão một ánh mắt tán thưởng, sau đó phát phát ồng tay áo, nghiêm mặt nói:

“Ngày xưa, Cực Nhạc thành khắp nơi đều hưng thịnh phồn hoa, nhưng hôm nay thì trăm nghề đều phế. Ngày hôm qua ta cho các ngươi khai báo ra sở trường của bản thân, có ai dám che giấu, thì trong tâm người đó tự hiểu. Các ngươi đều có tay có chân, có nhà có đất. Lúc trước cuộc sống của các ngươi như thế nào, ta cũng không muốn quan tâm. Nhưng là hiện tại, tất cả mọi người đều phải xốc lại tinh thần cho ta, hảo hảo mà bắt đầu cuộc sống mới!”

Kiếp trước của Mộ Phi Sát cũng không phải là một con người sống tích cực, nhưng là nàng đã trải qua cảnh sinh tử không thể tưởng tượng được. Cho nên nàng vô cùng hiểu rõ sinh mạng của con người quý trọng như thế nào. Mộ Phi Sát tất nhiên không giống với đám dân chúng đang chết lặng trước mắt này.

Lời phát biểu của nàng lại làm cho rất nhiều người trở nên khiếp sợ. Mọi người đều có ý nghĩ: có ai không muốn sống những ngày thật tốt? Có ai muốn bản thân mình phải kéo dài hơi tàn ở cái địa phương bị nguyên rủa này?

Có lẽ niềm hi vọng bị bọn họ giấu quá sâu trong nội tâm, hiện giờ lại bị những lời của Linh Chủ đại nhân làm cho tỉnh lại, đang đợi cơ hội một lần nữa chui khỏi mặt đất âm u, để tiếp nhận ánh sáng rực rỡ của ánh mặt trời.

Mặc dù Mộ Phi Sát cũng không có nói gì nhiều, nhưng những lời sắc bén vừa rồi của nàng đã làm cho tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, hô to:

“Khẩu tạ lời dạy bảo của Linh chủ đại nhân!”

“Chúng tiểu nhân xin nhớ kỹ!”

“Sau này toàn bộ chúng tiểu nhân đều sẽ nghe theo lời ngài!”

...

“Đứng! Tất cả đều nghe theo lời Lĩnh chủ đại nhân.”

Từng câu trả lời làm nhốn nháo cả một vùng trời, nhưng Mộ Phi Sát cũng không để ở trong lòng. Ít nhất hiện giờ nàng biết được, những người này vẫn còn khát vọng một cuộc sống tốt đẹp. Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Đem chuyện phân phát lương thực giao cho những người chịu trách nhiệm, sau đó Mộ Phi Sát liền đi đến phòng giam của Lưu Tư Tài. Khi đi vào thì thấy Hỏa Lang đang nhón nhả dùng một đoàn tiểu hòa thiêu đốt đi mái tóc của Lưu Tư Tài. Chắc hẳn ta bị dọa làm cho sợ hãi, cho nên bên dưới cái quần xám của hắn còn hiện ra một vùng nước, trong không khí còn truyền đến từng trận mùi khai buồn nôn của nước tiểu.

Mộ Phi Sát nhăn mày lại, từ bên ngoài nhặt được một cây gậy gỗ, hướng lên người Lưu Tư Tài chọc chọc vài cái, lạnh giọng nói: “Im lặng một chút đi! Bang Mạnh Hồ bao lâu sẽ tới một lần?”

“Cô nài nài.... Đại nhân... Cầu ngài tha cho ta đi, ngài muốn hỏi cái gì, ta đều sẽ nói cho ngài biết. Van cầu ngài, đừng có tra tấn ta nữa!”

Mặt mũi Lưu Tư Tài đều toàn nước mắt nước mũi, khóc lóc kể lể. Hắn ta hoành hành ngang ngược ở Thần Khí Chi Địa nhiều năm nay, cũng chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh này!

Mộ Phi Sát cảm thấy vô cùng chán ghét, một cây gậy lại hướng tới trên người Lưu Tư Tài. “Ta hỏi cái gì thì nói cái đó, bớt nói nhảm đi.”

“Bình thường bọn họ vào đầu tháng sẽ tới đây một lần. Năm ngoái đã đến một lần, không biết sắp tới có đến nữa hay không nữa!”

Móng vuốt sắc bén của Hỏa Lang ở bên trái, bên phải lại là một cây gậy to đùng, Lưu Tư Tài cũng không có nửa điểm giấu giếm, biết được gì thì tất cả đều nói ra hết.

“Bọn chúng có bao nhiêu người? Bên trong có Hồn sư hay không?”

Đây chính là vấn đề mà Mộ Phi Sát quan tâm nhất. Hiện tại nàng có thể khẳng định Lưu Tư Tài này là loại người ăn cây táo rào cây sung, cấu kết với bọn thổ phi bên ngoài để đàn áp dân chúng trong thành. Cái tai họa ngầm này nhất định phải trừ bỏ, nếu không sau này nàng cũng không còn có chỗ đặt chân nữa.

“Bọn họ có khoảng trăm người, cầm đầu là một Thổ hệ Nhị tinh Hồn sư, nhị gia cùng tam gia chỉ là Hồn sĩ bình thường. Những người khác ta cũng không rõ lắm. Đại nhân, cầu người khai ân, bỏ qua cho nô tài một lần này đi.”

Lưu Tư Tài thấy trên mặt Mộ Phi Sát tràn đầy sát ý, kinh hồn liền cầu xin tha thứ.

Mộ Phi Sát đột nhiên nở nụ cười, trong con ngươi đen kịt bất ngờ phát ra ánh sáng rực rỡ:

“Lưu đại nhân, ngài cùng ta cũng không phải có giao hảo gì tốt. Ngươi hiếp đáp dân chúng trong thành, theo như luật lệ của Khang quốc, hẳn là đã bị xử tử. Bất quá những đồ đáng giá trong phủ này, đều đã bị huynh đệ của ngươi vơ vét hết, ngay cả dụng cụ để tra tấn cũng không còn. Xem ra, ta phải thay đổi biện pháp tra khảo các ngươi a!”

Ý niệm muốn được sống sót của Lưu Tư Tài bùng cháy, hoảng sợ hô to: “Lĩnh chủ đại nhân, cầu ngài tha cho mạng chó này của tiểu nhân. Chỉ cần ngài để cho ta sống, thì ta làm cái gì đều nguyện ý. Làm cái gì ta cũng đều nguyện ý.”

Mộ Phi Sát vẫn cười tươi, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ khinh miệt, giống như nếu phải dùng hình ảnh của “cẩu” để hình dung hắn, thì chính là đã xúc phạm đến tôn nghiêm của loài động vật đáng yêu này.

“Yến Minh, đem hắn ta ra ngoài. Những người còn lại, cứ để cho Hỏa Lang tiếp tục chơi đùa.”

“Vâng”

Yến Minh cũng không hỏi gì nhiều, giống như trong phạm vi từ ngữ của hắn không bao giờ xuất hiện từ “Không”!

Thị vệ thân mình cao lớn lấy tay xách Lưu Tư Tài đang còn run rẩy, đi theo sau Mộ Phi Sát ra ngoài. Khi đi ra ngoài, một số dân chúng thấy được thảm cảnh của Lưu Tư Tài, đều là một vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, giống như là nhà mình bị cháy sạch vậy! Theo lý thuyết thì đám người này phải bày ra một bộ dáng vui mừng mới phải chứ. Phản ứng kỳ lạ này của mọi người lại làm cho Mộ Phi Sát có chút thất vọng.

Bị nô dịch quá lâu, chẳng lẽ cảm giác căm phẫn của bọn họ đều bị mất hết rồi sao? Mộ Phi Sát đang suy nghĩ, thì bên ngoài phủ lại có thanh âm hoảng sợ vang lên: “Người Mạnh Hồ lại đến đây, mọi người mau mang lương thực giấu đi.”

Ngoại trừ người của Mộ Phi Sát và Bộc Dương Mạch, thì tất cả mọi người đều như chim vỡ tổ, ôm thóc gạo tìm chỗ trốn đi, nhất thời tạo ra một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Hai mắt Mộ Phi Sát trừng lớn, tràng cảnh trước mặt, lại bất ngờ đâm trúng con giận giữ của nàng.

“Tất cả bình tĩnh lại cho ta.”

Một tiếng quát to làm cho mọi người dừng tất cả động tác lại, tiếp theo đó là thanh âm mang theo lửa giận ngập trời vang lên:

“Tất cả mọi điều đứng thẳng sống lưng lên, đi ra ngoài với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Khi Mộ Phi Sát vừa dẫn mọi người ra ngoài cửa thành, chợt nghe đến từng trận vó ngựa truyền tới, xen lẫn là tiếng nói cộc nhủ của một nam nhân:

“Đột trước bọn ta đến đây còn nói trong nhà không có gì ăn, phải nhịn đói, mà đại gia ta tại sao lại thấy lương thực chất đống ở đây nha! O... ở đâu lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân vậy? Hắc hắc hắc... cái khuôn mặt nhỏ nhắn này nhìn thật mịn màng ... mau cười một cái, cho đại gia xem a!”

Người vừa nói có thân mình không cao quá mười thước, mặc một chiếc áo da thú dày, bên hông đeo một cây đao sắc bén. Hắn ta tung người nhảy xuống ngựa, đã vậy khi vừa xuống ngựa lại còn rút đao ra múa vài đường để diễn võ dương oai. Giống như là đang thị uy, mà cũng giống như là đang giễu cợt đám người Mộ Phi Sát.

Nam nhân cảm đầu đám người này là một người có vóc người cường tráng, một đầu tóc bay tán loạn. Hắn ta có một tướng mạo bình thường, nhưng là bị cặp mắt hẹp dài nhợt nhạt do ngày đêm đắm chìm vào tửu sắc, làm cho hắn có một bộ dáng vô cùng hạ lưu.

Trừ những người dân trong thành đang ôm một bọc gạo trước ngực, thì hắn càng chú ý đến một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn đứng lẫn trong đám người trước mặt. Ở nơi hoang vu như Thần Khí Chi Địa từ khi nào lại xuất hiện một tiểu mỹ nhân thủy nộn như vậy? Bây giờ trong ý nghĩ của hắn chỉ muốn ngay lập tức đem nàng vào một gian phòng mà hảo hảo thưởng thức một phen!

Đúng lúc này, Lưu Tư Tài vẫn còn bị Yên Minh xách lên, đột nhiên tru lên như heo bị trọc tiết: “Tam gia, mau cứu ta a!”

Nam nhân kêu Tam gia kia vẫn đang dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn Mộ Phi Sát, không hề để lời kêu cứu của Lưu Tư Tài vào trong tai. Đến khi Lưu Tư Tài rống lên lần thứ hai, hắn ta mới giật mình để ý đến tên ăn mày bị đánh không còn nhận ra mặt mũi kia chính là Lưu Tư Tài.

Tam gia vừa bị tình trạng trần lên não kia rốt cục cũng thanh tỉnh được vài phần. “Các người là người nào? Còn không mau thả Lưu đại nhân ra?”

Những người dân trong thành lúc mới nhận được lương thực thì rất cao hứng, nhưng khi nhìn đến đao kiếm sáng loáng của đám thổ phi trước mặt thì co rúm lại. Bọn họ thậm chí còn không dám đứng gần Mộ Phi Sát, chỉ có Nhan lão cùng Nhan Đông là vẫn như cũ đứng phía sau nàng.

Mộ Phi Sát chú ý đến từng chi tiết nhỏ này, làm nàng giận đến nỗi không nói được lời nào. Trên mặt Mộ Phi Sát tràn đầy sát khí khiến rằng nói với Yên Minh: “Yên Minh, lưu lại tên cầm đầu, những người còn lại, giết không tha.”

Yên Minh vừa nghe thấy nàng ra lệnh, lập tức quăng Lưu Tư Tài ngã ra trên nền đất, hướng bọn thổ phi xông tới. Lưu Tư Tài vừa tưởng tìm được đường sống, chưa kịp bò dậy, đã bị một đám binh lính dẫm đạp dưới lòng bàn chân, không thể động đậy nằm đó.

Uy lực của Hồn Sư không phải là đám thổ phi chỉ biết một hai thế võ có thể địch nổi. Những thủ hạ của Tam gia toàn bộ đều bị Yên Minh nổi lửa thiêu thành tro. Nhưng là có một tên thổ phi trốn đi rất nhanh, thừa dịp đang hỗn loạn mà dẫn ngựa chạy đi, không hề để ý đến đầu tóc của mình đang bị lửa thiêu mất một mảng.

Mộ Phi Sát đưa tay kiểm chế đám binh sĩ đang muốn đuổi theo tên thổ phi bỏ trốn kia. Nàng liếc nhìn Yên Minh đang nắm cổ tên Tam gia, Yên Minh hiểu ý liền quăng hắn nện thật mạnh trên nền đất, sau đó còn dẫm một cái thật mạnh vào lưng của hắn. Nhất thời tiếng kêu thảm thiết xông lên tận trên chín tầng mây, vang vọng khắp thành.

Mộ Phi Sát liếc nhìn người dân trong thành đang dùng ánh mắt kính phục nhìn nàng, trong lòng nàng hiện tại rất giận giữ, nhưng là trên mặt cũng không có biểu lộ ra nửa phần, thản nhiên nói với mọi người:

“Đây là tam gia của bang Mãnh Hồ đúng không? Bọn chúng mới vừa tùy tiện nói hai ba câu, đã đem các người hù dọa thành như vậy? Xem ra giao tình của các người và hắn cũng không tệ a!”

“Linh chủ đại nhân, bọn súc sinh này thường ngày vẫn hay giết người cướp của, không việc ác nào là không làm. Chúng tiểu nhân... chúng tiểu nhân chẳng qua là...” Nhan lão nghe ra ý tứ bất mãn trong lời nói của Mộ Phi Sát, nghĩ muốn thay mọi người giải thích, nhưng là lại phát hiện ngôn ngữ của mình lại cũng không có nhiều.

Mộ Phi Sát chậm rãi đi tới trước mặt Tam gia đang nằm trên mặt đất, xoay người nhặt lấy một thanh kiếm rơi trên mặt đất. Mũi kiếm chỉ nhẹ lên đỉnh đầu Tam gia.

“Số người bọn chúng đi đến đây cũng không quá mười người. vậy mà phản ứng đầu tiên của các người lại là đem lương thực giấu đi? Vậy thì dễ ta đoán, hắn ta là Tam gia, bình thường luôn là bộ mặt hung thần sát ý, các người rất sợ hắn, đúng không? Hắn ta vào từng nhà của các người, cướp đi những thứ

quý giá của các người, đúng không? Chỉ cần nữ tử có vài phần tư sắc, đều sẽ bị hán bắt đi, đúng không?”

Mộ Phi Sát không nhanh không chậm nói từng lời rõ ràng, tuy thanh âm không lớn, nhưng là như dùng búa gỗ vào tâm tư của mọi người. Không ít người trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ, cũng có một số phụ nhân cùng tiểu nữ hài không nhận được khóc thút thít. Chỉ có mấy hài tử do không hiểu vẫn đang trừng mắt mê mang nhìn Mộ Phi Sát.

“Nơi đây chính là nhà của các người! Các người có hơn chín trăm người, vậy mà lại để đám thổ phi chưa tới một trăm khổng chế! Ý muốn sinh tồn của các người có còn không? Nó đang ở nơi nào? Đừng có nói với ta là do bọn chúng có sức khỏe khỏe mạnh, có vũ khí lợi hại! Cũng đừng nói với ta đây là một mảnh lãnh địa bị nguyên rủa, cho nên bọn hán có thể tới đây mà tùy ý dẫm đạp! Những thứ bị cướp đoạt chính là tâm huyết của các người, là thức ăn để các người có thể tiếp tục sinh tồn! Những người bị vũ nhục, chính là người thân của các người, thậm chí là chính bản thân các người! Thời điểm các người cần phải đứng lên phản kháng, dùng khí của các người đã đi đâu hết rồi? Các người là sợ chết đúng không? Các người phải sống một cuộc sống như nô lệ, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Thanh âm rắn dạn mạnh mẽ mà nghiêm nghị, nội tâm của Mộ Phi Sát giờ đây cũng đang sôi sục, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Kịp trước, nàng đối với cuộc sống vô cùng lạnh nhạt, nhưng là nàng vẫn còn có điểm lương tri mấu chốt cuối cùng của mình. Lãnh địa của mình bị một đám thổ phi thường xuyên đến cướp bóc, chuyện như vậy thực làm cho nàng vô cùng tức giận.

Tiếng khóc ngày càng lớn, ngoại trừ những binh sĩ đang mang về mặt âm ảm cùng với Yến Minh luôn có sắc mặt không đổi, thì tất cả mọi người đều là lệ rơi đầy mặt, kể cả Hương Liên cùng Phú Quý cũng vậy. Mộ Phi Sát không chút lưu tình mở ra vết sẹo còn chưa kịp khép lại trong lòng mỗi người, làm cho vết sẹo máu chảy đầm đìa, thống khổ đau đớn không chịu nổi.

Hôm nay vốn là một ngày lễ lớn, khắp Khang Quốc đều là một mảnh vui mừng chào đón năm mới. Nhưng mà ở nơi Thần Khí Chi Địa này, lại xuất hiện một cảnh tượng, một đám dân chúng ôm nhau gào khóc, buồn bã mà thê lương.

Mộ Phi Sát hít sâu một hơi, khôi phục lại nội tâm có chút luống cuống, lại nói tiếp: “Bọn thổ phi muốn cướp miếng ăn của các người, xâm phạm quyền lợi của các người. Các người mau phản chấn tinh thần lại, đem bọn chúng đuổi đi cho ta! Đây chính là yêu cầu đầu tiên mà ta muốn các người thực hiện, đã làm người, thì đừng có làm nô lệ cho bọn chúng chà đạp! Có nghe thấy không?”

Mộ Phi Sát nói ra bốn chữ cuối cùng, cơ hồ là dùng âm lượng lớn nhất mà hét lên. Sau đó nàng lại nghe được thanh âm nghẹn ngào, nấc nghẹn của một số người.

Mới đầu chỉ là thưa thớt vài người, nhưng là sau đó, tất cả dân chúng trong thành cùng đồng thanh hô to, chính tề mà hùng tráng. “Vâng...”

Thanh âm rung động bốn phía, xen lẫn vẫn là tiếng gào thét đau khổ, nhưng là ẩn chứa bên trong chính là hy vọng được trọng sinh.

Thấy mọi người rốt cục có phản ứng đáp lại như mong đợi của mình, Mộ Phi Sát rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Mộ Phi Sát ra lệnh Yến Minh đem Lưu Tư Tài cùng Tam gia trở lại cùng với nhau, sau đó lạnh lùng bỏ lại một câu

“Các người tự xử hai người bọn hán đi!”

Dân chúng được sự cho phép của Mộ Phi Sát, điên cuồng cùng nhau nhào lên, người đánh người đập, người cưỡi người nhéo, người đạp người xô. Không tới thời gian một nén nhang, trước cửa thành chỉ còn lại hai cỗ thi thể đã hóa thành thịt vụn, cùng với 947 người nô lệ vừa được giải thoát.

Bỗng dưng, từ phía đằng xa truyền đến tiếng vó ngựa. Mộ Phi Sát vẫn đang một mực chờ đợi thời khắc này, nàng khẽ nhếch miệng lên. Mộ Phi Sát sai Hương Liên đem tất cả những tiểu hài tử từ mười hai tuổi trở xuống đi vào trong phủ. Sau đó, nàng giơ tay chỉ về phương hướng phía xa kia, nói với mọi người: “Bang Mãnh Hồ phái người đến tiếp ứng cho hai tên cầu tặc này. Các người có muốn xông lên không?”

“Chúng ta mau đem bọn hán đánh đuổi đi!”

Dân chúng trong thành đang sôi sục ý chí chiến đấu, liền ngay cả những người già hay là nữ phụ, mặt mày đều đỏ hớt lên. Bọn họ đã triệt để quét bay sự uể oải cùng sợ hãi lúc trước.

Mộ Phi Sát cảm thấy vô cùng thỏa mãn gật đầu, sau đó thấp giọng trao đổi với đội trưởng của đám binh sĩ. Tuy nàng ủng hộ mọi người trong thành đứng lên đấu tranh với thế lực độc ác kia, nhưng cũng không thể lơ là mất chứng kiến con dân của mình thương vong được.

Đối với vị thiếu nữ có khí thế không thua đám râu râu trước mặt, các binh sĩ cũng rất cảm phục. mà việc bảo vệ Tân lãnh chủ đại nhân, vốn là trách nhiệm của bọn họ. Hơn nữa, trước đó Bộc Dương thiếu tướng cũng đã dặn dò bọn họ, phải phối hợp với mọi người để chống lại bọn thổ phi. Vì vậy, bây giờ lại nhận được lời nhờ vả của Mộ Phi Sát, bọn họ cũng rất sẵn sàng đáp ứng.

Tất cả mọi người đều đã bày ra tư thế nghênh chiến với kẻ thù, thì tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng gần. Mộ Phi Sát cũng lạnh lùng cười, nhưng là nụ cười này cũng không thể chạm tới đáy mắt nàng. Toàn thân của Mộ Phi Sát hiện lên sát ý, vì vậy cũng làm cho Yến Minh đang trầm mặc đứng bên cạnh nàng giờ đây cũng đang dâng trào ý chí chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Năm mươi tên binh sĩ trong tay cầm vũ khí, đem vây Mộ Phi Sát ở chính giữa. Trước giờ Mộ Phi Sát chưa từng được thấy những công cụ nhà nông như cuốc, xẻng, đinh ba..., thì giờ đây Mộ Phi Sát đều được tận mắt chiêm ngưỡng hết. Hiện tại những công cụ thô sơ này giống như pháp bảo của người dân dùng để đánh đuổi kẻ thù.

Thần sắc của mọi người cũng đều rất khấn trương, nhưng trong ánh mắt là sự kiên nghị chưa từng có. Làm cho đám người lăm lem trước mặt thoát nhìn trở nên rất sinh động.

Trước đó, Mộ Phi Sát đã dẫn dò Yến Minh, trước khi bắt giặc thì phải bắt vua đầu tiên. Đồng thời, Hòa Lang cũng được triệu hồi đến bên cạnh người Mộ Phi Sát, để đảm bảo an toàn cho nàng.

Mộ Phi Sát nghĩ bọn thổ phi này khi vừa đến thành, thì trước tiên phải mở màn bằng cách lớn tiếng dọa người trước. Mà nàng cũng chưa từng nghĩ, bọn họ chẳng qua là chỉ chạy lại gần cửa thành, sau đó ghì ngựa lại, đứng cách cửa thành một khoảng cách không nhỏ.

Sau khi thấy nam nhân cầm đầu đám thổ phi làm một vài động tác kỳ quái, thì bất ngờ, trên mặt đất chỗ đám người Mộ Phi Sát đang đứng bỗng nhiên xảy ra biến hóa quỷ dị.

Trên mặt đất vốn bằng phẳng, thì bất chợt thay đổi bất quy tắc, chân của không ít người đã bị vùi sâu xuống dưới đất, giống như đang đứng trên một bãi bùn lầy. Giày da của Mộ Phi Sát cũng bị đất bao phủ xung quanh, khẽ nhũn này, liền hướng Yến Minh gật đầu một cái.

Băng sơn thị vệ giống như một cái mũi tên vừa rời cung, phi thân thẳng tới chỗ bọn thổ phi.

Đầu lĩnh của đám thổ phi là một đại hán có râu quai nón, chỉ thấy hắn ta lớn tiếng hô to: “Nếu các người thả Tam đệ của ta ra. Thì ta sẽ cho các người con đường sống!”

Mộ Phi Sát mỉm cười quỷ dị, bọn hắn nghĩ như vậy là có thể cứu được Tam gia của bọn hắn sao? Nếu muốn gặp lại hắn thì đi xuống âm phủ mà gặp a!

Mặt đất xảy ra biến hóa như vậy, nguyên nhân hẳn là do tên Thổ hệ Hồn sư kia. Mộ Phi Sát không không nghĩ là Thổ hệ Hồn Sư còn có khả năng xới đất lên như vậy. Thâm cảm thấy ở nơi đất đai hoang vu như Thần Khí Chi Địa này, nếu như mình làm cho Thổ hệ Hồn sư kia đầu phục mình, thì chắc hẳn cũng giúp cho mình không ít việc nha!

Trong khi nội tâm nàng nổi lên ý niệm bắt người này, thì Yến Minh cũng đang đánh nhau kịch liệt cùng với tên đầu lĩnh thổ phi kia. Tựa hồ đám thổ phi biết được thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi kia chính là người cầm đầu, cho nên bọn hắn đi trên đất mềm như nền đất phẳng nhờ đi giày đã được đặc chế, hướng Mộ Phi Sát xông tới.

Mất thấy đám binh lính cùng với người dân trong thành vì chân bị hãm trong bùn đất, cho nên không tài nào nhúc nhích được, Mộ Phi Sát liền quay đầu nói với Hòa Lang: “Hòa Lang, dùng lửa làm đất khô lại!”

Nha...Đây không phải mệnh lệnh của chủ tử mình! Nhưng là trước đó chủ tử có dặn mình phải nghe lời tiểu nữ nhân này a!

Hòa Lang không cam lòng liếc Mộ Phi Sát một cái, sau đó từ cổ họng Hòa Lang xuất hiện một quả cầu lửa giống như Hòa long. Đám thổ phi kia thấy một đoàn hỏa hướng bọn chúng bay đến, nhanh chóng dừng lại, mà cũng làm đất phía dưới chân mọi người xảy ra biến hóa.

Mọi người thấy thế cũng nhanh chóng dùng lưỡi đao cùng dụng cụ trong tay mình đập mạnh vào bùn đất dưới chân đã bị khô nóng. Đất bùn dưới chân giống như là đồ sứ, vỡ thành từng mảnh, xen lẫn là tiếng reo hò “Tiến lên”, rung chuyển trời đất.

Không đợi cho Mộ Phi Sát gật đầu, đám người thanh niên trai tráng phía sau đã đồng loạt xông lên nghênh địch. Chỉ còn dư lại vài người để đảm bảo an toàn cho Lĩnh chủ đại nhân.

Trong lúc mọi người đang hăng hái chiến đấu, thì đột nhiên một bóng dáng quỷ dị xuất hiện ở ngay trên đỉnh đầu Mộ Phi Sát. Mũi kiếm nhanh chóng đảo qua những người đứng xung quanh nàng, thế kiếm sắc bén thẳng đỉnh đầu của nàng mà lao tới.

Hòa Lang rống lên một tiếng, chân sau đứng thẳng lên, còn chân trước quét ngay mũi kiếm trên đầu Mộ Phi Sát. Không khí bị hỏa diễm làm cho vụn vụn, bóng người kia lập tức xoay người tránh né, rơi xuống dưới đất, trường kiếm vừa vụn hướng thẳng đến trước mặt Mộ Phi Sát.

Trên mũi kiếm còn phỉếm chút màu vàng nhạt, cũng chính là cảnh tượng mà Mộ Phi Sát chưa từng nhìn thấy. Nhìn người này có thân thủ bất phàm, nàng cũng đoán ngay được thân phận của hắn, người này chỉ sợ là Nhị gia của bang Mãnh Hồ đi!

Mộ Phi Sát cũng không hề sợ hãi, trong tay cầm chắc một thanh kiếm, múa lên một đoạn kiếm pháp cũng không mấy thuần thục, kịp thời ngăn cản một chiêu trí mạng. Mà Hòa Lang cũng phối hợp với nàng vô cùng chuẩn xác, một đoàn lửa nóng ngay lập tức hướng Nhị gia phóng tới, làm hắn ta phải lui về sau vài bước. Hòa Lang tung thân nhảy lên, một ngum liền cắn vào cổ tay đang cầm kiếm của hắn.

Răng rắc... trong không trung còn truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn, hòa cùng với tiếng thét đau đớn thống khổ của tên nam nhân. Mộ Phi Sát bước nhanh đến chỗ hắn ta, một tay một kiếm đâm thẳng vào ngực hắn.

Hai mắt Nhị gia trừng lớn không tin vào mắt mình, cúi đầu nhìn vạt áo của mình đã thấm ra chất lỏng đỏ sệt, từ trong miệng phun ra mấy từ “Ô a” cuối cùng, sau đó ngã ào xuống đất.

Vừa giải quyết được một trong những tên cầm đầu đám thổ phi này, làm cho khí thế của Mộ Phi Sát càng đại chấn. Đám thổ phi còn lại cũng chết ngày càng nhiều.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, Yên Minh không có chút tổn hao gì bay đến bên cạnh Mộ Phi Sát. Nàng kiễng chân nhìn về phía nơi xa vừa nổ mạnh kia, chỉ thấy đều là thi thể đã không còn nguyên vẹn bị cháy đen kịt của bọn thổ phi. Trong lòng Mộ Phi Sát thâm cảm thần lực lượng của Hồn Sư quả nhiên không thể đùa được.

Mất thấy kết cục đã được định, Mộ Phi Sát lớn tiếng hô: “Thủ lĩnh của các ngươi đã chết. Ai đầu hàng sẽ được sống!”

Bọn thổ phi vốn đã chịu hết nỗi con giận chất chứa bao lâu nay của người dân trong thành, vừa nghe thấy mình có cơ hội được sống sót, liền cuống quýt, ríu rít buông vũ khí xuống đầu hàng, dập đầu cầu xin tha thứ.

Dân chúng mặc dù rất căm giận bọn chúng, hận mình vừa rồi còn không có đem bọn họ xé thành từng mảnh. Nhưng là Linh chủ đại nhân đã lên tiếng như vậy, bọn họ đành phải oán hận mà thu tay lại.

Nhìn số lượng tù binh, cùng với đám thi thể của bọn chúng, Mộ Phi Sát khẽ sờ cằm. Lần này hẳn là bọn hắn đã huy động toàn bộ lực lượng thổ phi. Vậy thì sau trận chiến này, nạn trộm cướp ở Thần Khí Chi Địa cũng tạm coi như được thanh trừ.

Sau khi chỉ huy binh sĩ đem trói hai mươi ba tên tù binh lại, rồi nhốt chúng vào nhà giam, Mộ Phi Sát vội vàng kiểm tra vết thương của mấy người lúc này vì bảo vệ mình mà bị Nhị gia đá thương. May mắn bọn họ không bị thương ở chỗ hiểm, nhưng máu tươi chảy ra rất nhiều, trông rất là dọa người.

Quân y dưới trướng của Bộc Dương Mạch cũng nhanh chóng cứu chữa cho những người bị thương. Nhưng trận chiến lần này bị thương không ít người, cho dù có thêm Yên Minh cùng hỗ trợ, nhưng trong lúc này cũng phải sút đầu mẻ trán a!

“Linh chủ đại nhân, ngài có cần tại hạ hỗ trợ không?”

Một thanh âm thản nhiên vang lên. Mộ Phi Sát vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy phía xa xa có một bóng dáng quen thuộc đang đi đến. Người vừa nói chuyện là một nam nhân như trích tiên, đang cười trên người một con lừa, phía sau còn kéo theo một xe đầy những cây thuốc.

Hốc mắt Mộ Phi Sát hơi nóng, đợi cho bóng dáng kia đến gần, nàng mới mỉm cười nói: “Tiên sinh biết y thuật sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì cần tiên sinh vất vả một phen rồi.”

Mọi người ngơ ngác nhìn bóng dáng tiêu dật kia đang nhanh chóng đi xuống đất, mang từ trong xe ra các loại dược liệu để cầm máu. Mang theo ý cười ôn hòa, không chút do dự gia nhập vào đội ngũ quân y của Bộc Dương Mạch.

Yên Trừng nhìn thấy người này xuất hiện, như có điều gì suy nghĩ nhìn về phía Mộ Phi Sát, nhưng cũng không có hỏi điều gì. Còn Hương Liên cùng Phú Quý thì mặt mày đều hớn hớn, cũng tiến lên phụ giúp mọi người băng bó lại vết thương.

Ánh mắt của Mộ Phi Sát nhìn tình cảnh trước mắt có chút nhu hòa, mang theo tâm tình vui sướng khi gặp lại người kia, ngồi xuống phụ giúp mấy người bên cạnh. Mà người kia chính là người mà bấy lâu nay đã mất tích - Vân Nhược Lan, vị sư phụ gà mờ của nàng nha!

“Tiểu bất điểm, chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Bộc Dương Mạch cũng đột nhiên xuất hiện, cả kinh khi nhìn đến tràng diện trước mắt. Hắn bỏ lại đội ngũ vừa mới thu hoạch được thắng lợi lớn, nhanh chóng phi thân đến bên cạnh Mộ Phi Sát. Dưới tình thế cấp bách, hắn lại hô lên xưng hô mà ngày thường hắn lên gọi phía sau lưng Mộ Phi Sát.

Tiểu bất điểm? Mộ Phi Sát khẽ nhủ lòng mảy, giống như cười mà không cười, liếc nhìn Bộc Dương Mạch đang ân cần xem xét toàn thân nàng. Nhưng là hiện tại tâm tình của Mộ Phi Sát rất tốt, nên cũng không thêm so đo với hắn.

“Bọn thổ phi này muốn tìm cái chết, cho nên chúng ta thành toàn cho họ mà thôi. Bộc Dương thiếu tướng, là ta liên lụy binh sĩ của ngươi bị thương, thật xin lỗi.”

Bộc Dương Mạch cẩn thận nhìn kỹ Mộ Phi Sát từ trên xuống dưới một lượt, thấy chẳng qua là quần áo của nàng có chút bẩn, cũng không có bị thương gì. Lại nhanh chóng đánh giá tình hình xung quanh, Bộc Dương Mạch mới thoáng yên tâm. Lúc này hắn mới ý thức được câu mình xưng hô với nàng, trong lòng thầm mắng mình quả thật lỗ mãng, nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt nói: “Bảo vệ ngươi an toàn là trách nhiệm của bọn ta, ngươi không có chuyện gì là tốt rồi. Nhưng người kia là ai?”

Một nam tử diện mạo xuất chúng như Vân Nhược Lan rất khó để không bị phát hiện. Mi tâm Bộc Dương Mạch cau lại, chỉ thấy Mộ Phi Sát cười nói: “Người này là một thầy thuốc. Bộc Dương thiếu tướng, nếu ngươi không để ý, có thể đi một chuyến cùng ta đến hang ổ của bang Mãnh Hồ hay không?”

Bộc Dương Mạch nhất thời không hiểu ý của Mộ Phi Sát, hỏi: “Vì sao?”

“Ta muốn đi bắt cướp.”

Mộ Phi Sát cũng trả lời thẳng thắn, chuyện trọng yếu bây giờ là phải đi đoạt lại chiến lợi phẩm, tại sao nàng lại có thể bỏ qua thời điểm tốt như vậy a!

Bộc Dương Mạch giật mình, nhưng tuấn nhan ngay lập tức giãn ra, lời nói từ trong miệng hắn cũng phát ra ý tứ sùng nịch mà bản thân hắn cũng chưa từng phát hiện: “Được!”

Kết quả là, Mộ Phi Sát cùng Bộc Dương Mạch dẫn theo một đội người ngựa không bị thương, được một đám tù binh dẫn đường, thẳng hướng hang ổ của bang Mãnh Hồ mà đi.

Vân Nhược Lan đang bận rộn, cũng ngược lên nhìn bóng lưng tiểu đồ đệ đã đi xa, khóe miệng giương lên nụ cười ôn nhu. Ánh mắt lại nhìn lướt qua mấy con lợn béo tốt cùng một số rau củ thôn dã, trong lòng thầm than, Bộc Dương thiếu tướng này quả nhiên là một người hiểu lòng người a!

Vân Nhược Lan cũng biết Thần Khí Chi Địa là một nơi vô cùng cần cỗi, mà Bộc Dương Mạch mang được thịt về, đơn giản là muốn cho người dân ở lãnh địa trải qua một đêm tất niên tràn đầy may mắn. Mà nói chính xác ra, thì không phải Bộc Dương thiếu tướng muốn tiểu đồ đệ nhà mình trải qua một đêm tất niên tràn đầy may mắn sao?

Vân Nhược Lan khẽ cười, không chút dấu vết sai Phú Quý đi chuẩn bị bữa cơm tất niên cho mọi người. Hắn nhanh chóng đuổi đến đây, không phải cũng muốn cùng với tiểu đồ đệ trải qua bữa cơm tất niên này sao! Phi Nhi, vì sư sẽ không bao giờ... làm cho con phải cảm thấy cô đơn nữa a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Sào huyệt của bang Mãnh Hồ cũng cách thành không xa, đám người Mộ Phi Sát chỉ dùng thời gian chưa tới nửa canh giờ đã tới nơi. Đúng như trong dự tính của Mộ Phi Sát, bọn chúng quả nhiên đã không còn nhiều thổ phi ở sào huyệt.

Mà bọn chúng là thổ phi chuyên cướp của giết người, cho nên dưới gối cũng không có con nỏ dơi. Làm cho tâm lý muốn nhỏ cò tận gốc của Mộ Phi Sát được nhẹ nhõm, nàng cũng không muốn giết phải tiểu hài tử cùng nữ nhân vô tội nha.

Đám lính dưới trướng của Bộc Dương Mạch đều ngầm đồng ý nghe theo mệnh lệnh của tân Lĩnh chủ. Sau khi tiến vào đánh chiếm sào huyệt của bang Mãnh Hồ, mọi người đều giết hết đám người thổ phi còn sót lại này. Sau đó mang theo chiến lợi phẩm chất đầy trên xe ngựa, vui vẻ mà mang trở về thành.

Bởi vì ở đây cũng ngay gần Linh Tùng giang, cho nên Mộ Phi Sát cũng thuận tiện đưa mắt nhìn nước sông màu đen cùng với sương mù lượn lờ ở phía trên. Nàng có chút khó hiểu, không biết nước ở Linh Tùng giang chảy qua Thần Khí Chi Địa này, rốt cục là có độc hay không?

Mộ Phi Sát có nghe Bộc Dương Mạch nói, mặc dù bọn họ đã đào một cái mương thô sơ để dẫn nước từ dưới chân núi Ác Ma đến gần thành, nhưng là lượng nước cũng không có nhiều. Chỉ có thể nhất thời miễn cưỡng duy trì trong một khoảng thời gian mà thôi. Đây cũng không phải là kết quả lâu dài mà nàng muốn.

Mà Linh Tùng giang mang thần sắc đầy kỳ bí này, dù sớm hay muộn thì nó cũng sẽ trở thành cái gai trong lòng nàng. Mộ Phi Sát trầm ngâm suy nghĩ không nói lời nào, ngồi trên xe ngựa có vẻ hơi chật chội, mắt nhìn về phương hướng nàng đang đi đến.

Dọc đường, Bộc Dương Mạch cũng không hề lên tiếng, trong nội tâm thầm rối rắm cảm xúc của mình đối với Mộ Phi Sát. Nàng là vị hôn thê của Ninh Lạc, về sau chính là em dâu kết nghĩa với mình, là thê tử của huynh đệ tốt nhất của mình. Khoảng cách giữa hai người làm hắn phải ngay lập tức tỉnh táo lại. Nhưng là tại sao khi nàng vừa mở miệng yêu cầu, mình lại không thể cự tuyệt được? Minh nhất định là chỉ nghe theo lời dặn dò của huynh đệ tốt của mình mà chăm sóc cho nàng, đúng, nhất định là vậy a!

Trên mặt Bộc Dương Mạch lúc thì thể hiện cảm xúc rối rắm, lúc thì lại nghiêm túc suy nghĩ, điều này Mộ Phi Sát cũng chú ý đến, nhất thời trong lòng tràn đầy ghi hoặc. Quan hệ giữa hai người họ có thể nói là không được tốt cho lắm, nhưng trải qua thời gian ở chung cả tháng này, nàng cũng hiểu được nam nhân mặt lạnh tim nóng này xác thực cũng có ý chiều cố đến mình.

Chẳng lẽ vừa rồi hắn cho rằng nàng đang lợi dụng quân đội của hắn để làm việc riêng, phục vụ cho lợi ích của bản thân mình, nên làm cho hắn mất hứng? Mộ Phi Sát thầm nghĩ trong lòng, quyết định trước khi bọn họ rời khỏi Thần Khí Chi Địa, nàng nhất định phải cảm tạ hắn a!

Cả hai người đầu lĩnh đều chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nhưng là đám binh lính ngược lại rất vui mừng. Suốt quãng đường đi đều trò chuyện vui vẻ,

mang theo chiến lợi phẩm về thành.

Ngày tất niên không được đoàn tụ cùng với người thân, chuyện này đối với những binh lính phải hành quân ngày đêm như bọn họ là chuyện bình thường. Năm nay, bọn họ mặc dù vẫn không được ăn bữa cơm tất niên cùng với người thân, nhưng bọn họ lại được đón năm mới cùng với những người dân trong thành. Tuy những người này không phải máu mủ ruột thịt gì với mình, nhưng là không hiểu sao, bọn họ lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhiều binh sĩ không nhịn được cười vui vẻ, nói chuyện với nhau. Thấy Thiếu tướng nhà mình cũng không có trách phạt, cho nên nhiều người còn to gan hát lên một tiểu khúc chào xuân đến.

Có khi hát sai lời, có khi lại lỡ mất một nhịp, cũng có thanh âm to nhỏ xen lẫn vào. Nhưng là đại hợp xướng như vậy, cũng đủ để chọc cười hai đầu lĩnh đang trầm tư suy nghĩ. Hai người cũng nhìn nhau cười, Bộc Dương Mạch không nhịn được hưng phấn trong lòng, miệng cũng ngâm nga hát theo.

Giai điệu mới lạ như vậy, Mộ Phi Sát cũng chưa bao giờ nghe qua, nên cảm thấy rất thích thú. Ngón tay nâng nhẹ điểm lên trên đầu gối, dần dần hòa vào nhịp điệu của bài hát. Mộ Phi Sát đột nhiên phát hiện được một chuyện, đó là giọng hát của vị Thiếu tướng trẻ này cũng rất là êm tai, thanh âm thanh tịnh như tiếng chảy róc rách của dòng suối, thấm vào ruột gan người nghe.

Trong lúc đoàn người Mộ Phi Sát chiến thắng trở về, thì ở trong thành cũng diễn ra một cảnh tượng phong sinh thủy khởi.

(“Phong sinh thủy khởi” có nghĩa là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước chảy đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Hay có thể hiểu nôm na là sắp trải qua sự kiện lớn.)

Mọi người nghe nói là Lĩnh chủ đại nhân sẽ cùng ăn bữa cơm tất niên với tất cả mọi người trong thành. Cho nên từ già đến trẻ, từ nam nhân đến nữ nhân, tất cả mọi người đều cùng nhau dọn dẹp bãi chiến trường tràn đầy máu tanh. Các hộ gia đình đều tự giác kiêng bàn ghế ở trong nhà mình mang ra ngoài. Một hàng bàn ghế dài bắt đầu từ bên trong phủ, đồ ăn bên trên tuy không thịnh soạn, nhưng đối với những người dân trong thành đều phải nói là “của ngon vật lạ”.

Không khí vui mừng tràn ngập trong thành làm cho Mộ Phi Sát quên đi mất mệt mỏi, không biết là do y thuật của Vân Nhựt Lan quá cao thâm, hay là do bọn họ bị thương cũng không quá nặng. Mà nhiều người trên mặt quần một lớp vải thật dày, nhưng vẫn hớn hờ chạy đông chạy tây phụ giúp. Liền ngay cả những hài tử nhỏ tuổi cũng đang giúp mẫu thân của mình bụng thức ăn để ngay ngắn lên bàn. Loại cảnh tượng ấm cúng này, làm cho không khí tràn đầy sinh khí đến cực điểm.

Khi nhìn thấy Lĩnh chủ đại nhân trở về, mọi người vừa định quỳ xuống, thì thanh âm trong trẻo của nàng đã vang lên: “Không cần quỳ! Sau này nếu không phải các ngươi phạm phải sự tình nghiêm trọng, thì cũng không cần phải quỳ xuống như vậy! Mọi người mau đứng lên đi.”

Bọn họ cho dù không quá hiểu được ý tứ trong lời nói của Lĩnh chủ đại nhân, nhưng là bọn họ cũng đã quen nghe theo lệnh người khác mà làm việc, cho nên cũng không thắc mắc gì mà khom người đồng ý, rồi lại tiếp tục công việc đang còn dang dở của mình.

Mộ Phi Sát tìm được Nhan lão cùng Nhan Đông, sau đó sai hai người đi phân loại cùng kiểm kê lại đồng chiến lợi phẩm. Còn Bộc Dương Mạch thì đi xem xét vết thương của các binh sĩ của mình, nhưng lại bất ngờ thấy được Vân Nhựt Lan đang trao đổi cùng với quân y.

Theo trực giác của hắn nói cho hắn biết, người này nhất định không phải là vật trong ao. Một nam tử xuất chúng như vậy, lại xuất hiện ở nơi hoang vu như Thần Khí Chi Địa này, nhất định là có ẩn chứa huyền cơ gì đó.

Nhưng là dựa trên trách nhiệm của mình đối với vị hôn thê của Ninh Lạc, nên Bộc Dương Mạch vẫn đi lại ôm quyền chào hỏi: “Đa tạ tiên sinh đã ra tay tương trợ. Không biết phương danh của tiên sinh là gì?”

“Tại hạ là Vân Nhựt Lan. Bộc Dương thiếu tướng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Vân Nhựt Lan cũng mỉm cười ôn hòa đáp lễ, khí độ phi phàm.

“Vân tiên sinh, thứ cho bản tướng vô lễ, xin hỏi tiên sinh vì sao lại đến nơi này?” Không biết tại sao Bộc Dương Mạch lại liếc Vân Nhựt Lan vào hàng ngũ những nhân vật nguy hiểm. Nếu như người này ở bên cạnh Tiểu bát điểm là có âm mưu, như vậy thì tình huống cũng không có tốt như vậy!

Vân Nhựt Lan tựa hồ nhận ra Bộc Dương thiếu tướng có địch ý với mình, cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng vẫn thân nhiên nói: “Ta nghe nói, “Người Thiên Mệnh” có thể đem lại phúc khí cho Đại Khang, cho nên cũng muốn góp một phần sức lực. Không hơn.”

Bộc Dương Mạch nhú mày, nhân nhạ nói: “Nói như vậy, là Vân tiên sinh tìm tới đây là để nương tựa vào Mộ lĩnh chủ sao?”

Vân Nhựt Lan nghe vậy khẽ cười, thân phận thật sự của hắn ít người biết được. Hiện tại hắn dùng thân phận thầy thuốc tâm thương ở bên cạnh tiểu đồ đệ, cũng chỉ là muốn bảo vệ nàng mà thôi. Mặc dù có người nghi ngờ, nhưng chưa chắc đã tra ra được.

“Tiên sinh, thương thế của mọi người còn trở ngại gì nữa không?” Đúng lúc này, Mộ Phi Sát cũng vừa bước vào bên trong, nàng muốn đi thăm hỏi thương thế của những binh sĩ này như thế nào, có nghiêm trọng không. Dù sao thì bọn họ cũng vì mình mới bị thương. Nhưng khi bước vào, nàng liền thấy hai nam nhân không thể cùng so sánh với người thường kia cũng đều ở đây, cũng không khỏi có chút vui vẻ.

“Thương thế của bọn họ đã không còn đáng ngại. Đúng rồi, ta cũng có chuyện muốn hướng Lĩnh chủ đại nhân bẩm báo, thỉnh ngài đi trước một chuyến.” Vân Nhựt Lan nhìn bộ dáng nghiêm trang của tiểu đồ đệ, trong con ngươi đen kịt hiện lên chút ý tứ muốn trêu chọc. Bộ dáng khúm núm giống như đang muốn lĩnh chủ đại nhân chỉ tiền thuốc cho mình.

Hai người ăn ý nhau, nhanh nhẹn rời khỏi. Bộc Dương Mạch đem bóng lưng của hai người vừa rời đi kia nhét vào sâu trong đáy mắt. Tâm trạng buồn

bực lại không thể phát tiết ra bên ngoài, chỉ có thể hết sức nhẫn nại nghe quân y lái nhải khen tặng y thuật cao minh của Vân Nhượng Lan.

Khi đi đến một góc yên lặng, Mộ Phi Sát cũng không thềm nhìn đến ánh mắt trêu chọc của Vân Nhượng Lan, miễn cưỡng nói: “Cứ nghĩ là người sẽ không xuất hiện, không ngờ lại đến rất đúng lúc a!”

“Phi Nhi! Con quả nhiên mạnh miệng! Mà gần đây thân thể của con như thế nào rồi? Vì sư vừa tìm được một ít thuốc dùng để bồi bổ thân thể, trước tiên mỗi ngày con hãy dùng một chén. Chờ sau khi mọi chuyện ở Thần Khí Chi Địa được xử lý tốt, vì sư sẽ dẫn người đến một nơi để bế quan.”

Nghe xưng hô không biết lớn nhỏ của Mộ Phi Sát, Vân Nhượng Lan cũng đã thành thói quen. Mắt như trăng rằm, ôn hòa nói với nàng.

Mà vừa nhắc đến vấn đề tu luyện, về mặt Mộ Phi Sát cũng trở nên nghiêm nghị, nói rõ tình huống Hồn Nguyên Châu của mình mấy ngày nay cho Vân Nhượng Lan.

Vân Nhượng Lan càng nghe lại càng cả kinh, nhanh chóng dò xét Hồn Nguyên Châu của Mộ Phi Sát, trong mắt đều tràn ngập niềm vui sướng. Cứ theo đà này, thì không tới mười ngày, tiêu đồ đệ sẽ thành công động ra Hồn Tinh. Xem ra những ngày sắp tới hẳn phải chuẩn bị mọi thứ để chào đón sự ra đời của một Hồn Sư a!

Thầy trò hai người lại nhỏ giọng trao đổi với nhau một lúc, không khí giữa hai người hết sức vui vẻ, hòa hợp.

Bất tri bất giác đã sắp đến thời khắc sang năm mới, sau một hồi bận rộn, mọi người cũng đã bùng hết những món thức ăn nóng hổi, sắp xếp đầy cả một bàn dài thức ăn. Nghe thấy Hương Liên kêu to gọi tên mình, Mộ Phi Sát đưa tay xua đi một mối trên mặt, sau đó mang theo Vân Nhượng Lan tiến ra ngoài.

Chiếc bàn to nhất đặt ở trên bậc thang trước phủ, sau đó là một hàng bàn ghế kéo dài ra ngoài đường cái, nhìn rất đồ sộ. Trên bàn dành cho Linh Chủ đại nhân cũng là những món đồ ăn tinh xảo nhất, tuy không phải là sơn hào hải vị, nhưng cũng đủ để cho Mộ Phi Sát cảm nhận được sự dụng tâm của mọi người.

Mời Bộc Dương Mạch cùng Vân Nhượng Lan ngồi xuống bên cạnh phải mình, Hương Liên và Phú Quý cũng được ngồi xuống vị trí bên tay trái, lại đối với thị vệ như băng sơn liếc mắt nói một tiếng “Ngồi.” Như vậy xem ra, những người có quan hệ thân thiết với mình đã tề tựu một bàn.

Không có rượu, thậm chí không có ly rượu nguyên vẹn, nhưng là Mộ Phi Sát vẫn bùng lên một chén lớn đã bị mẻ một miếng, bên trong chỉ có nước lã, hướng tới đám người ở phía dưới, hô lớn: “Ngày này sang năm, chúng ta chắc chắn sẽ có món ngon, rượu say, đồ mới. Vì vậy, hãy cùng nhau phấn đấu.”

“Phấn đấu!”

Vạn người cùng hô to một tiếng, hòa lẫn tiếng cười cùng những giọt nước mắt. Bữa cơm tất niên không tính phong phú, nhưng đây lại là bữa cơm làm cho tất cả mọi người ở đây không thể quên được.

Nhìn thấy người dân ăn như mành hỏ, Mộ Phi Sát cũng cảm thấy đói bụng. Gắp lên một miếng thịt kho tàu của Phú Quý cho vào miệng, mùi vị đúng là không chê vào đâu được.

Qua tới nay, mùa xuân lại bắt đầu, nàng thật mong chờ thời khắc sắp tới a!

Bạn đang đọc truyện *Dường Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48

Dọc trên đường đi, Mộ Phi Sát cũng không được ngủ ngon, mà khi vừa đặt chân tới Thần Khí Chi Địa đã phải đánh một trận ác liệt, cho nên hiện giờ toàn thân nàng đều rất mệt mỏi. Sau khi mọi người ăn xong bữa cơm tất niên, và phân phát cho tất cả các hộ gia đình lúa gạo, thì cũng đã qua giờ tỵ.

Phú Quý có nói qua cho Mộ Phi Sát biết truyền thống của nhà nông trong đêm trừ tịch – đêm 30, chính là bê cá trong nhà phải chứa đầy nước, trong vại gạo phải cao hơn một thước, cùng với ngọn đèn nến thấp trong nhà không được tắt. Bởi vì những thứ đó tượng trưng cho câu nói “Hàng tháng có của dư”, “Hàng năm không ngừng có của để dành”.

Đối với tình hình lúc trước của người dân trong thành, thì cây nến là một vật rất xa xỉ. Nhưng may mà trước đó Mộ Phi Sát đã lấy được chiến lợi phẩm từ bang Mạnh Hồ, cũng thật đúng lúc phân cho mỗi hộ một cây nến.

Sau khi mọi người đều trở về nhà để trải qua đêm trừ tịch, thì Mộ Phi Sát cố gắng kéo thân thể mệt mỏi để nói riêng lời cảm ơn đến Bộc Dương thiếu tướng cùng đám binh lính. Xong xuôi hết mọi việc, Mộ Phi Sát chỉ kịp rửa mặt, cũng không kịp thay quần áo, thì nàng đã gục trên giường ngủ say sưa.

Một đêm này ở Thần Khí Chi Địa, khắp ngõ ngách trong thành đều được thắp đuốc sáng trưng. Không có tiếng pháo đình tai nhức óc, cũng không có pháo bông hoa lệ đầy trời. Nhưng là trong nội tâm mỗi người dân ở đây, thì đây chính là đêm thừa tịch đáng nhớ trong cuộc đời của mình.

Sáng sớm hôm sau, từng nhóm người đã tập trung trước cửa phủ, bọn họ muốn dành cho Lĩnh chủ đại nhân Lễ bái niên đầu năm. Bọn họ cũng hiểu được, chắc chắn Lĩnh chủ đại nhân đã quá mức mệt mỏi, cho nên hiện giờ vẫn còn chưa có tinh ngủ. Bọn họ chỉ là hết sức giữ yên lặng, quỳ gối xuống dập đầu trước phủ ba cái. Sau đó đều tự giác đi về làm tiếp công việc của mình.

Mộ Phi Sát ngủ thẳng cho đến khi mặt trời đã lên cao, khi tỉnh dậy, nàng lười biếng duỗi thẳng cái eo mảnh khảnh, thỏa mãn cọ xát lên gối đầu mềm mại. Sau đó cho Hương Liên bưng nước rửa mặt vào.

Dùng đồ ăn sáng với một tinh thần sáng láng, rồi lại sang thư phòng để nghe Bộc Dương Mạch nói về chuyện thăm vấn tù binh bắt được ngày hôm qua, cùng chuyện kiểm kê lại chiến lợi phẩm.

Chiến lợi phẩm gồm có ngàn lượng bạc trắng, một số ít châu báu, khoảng hai mươi xe lúa gạo, còn có quần áo vải vóc, cùng những nguyên liệu nấu ăn linh tinh. Mộ Phi Sát nhìn danh sách vật phẩm mà bao nhiêu năm nay bang Mãnh Hồ tích lũy, lại nhớ tới đám tay chân của Lưu Tư Tài cùng đám tù binh, trong bụng nàng cũng lặng lẽ tính toán.

Mộ Phi Sát biết được căn nhà của hai ông cháu Nhan lão đã bị nước mưa cuốn trôi, ngay cả ngày hôm qua đón giao thừa cũng là trú nhờ nhà người khác. Cho nên Mộ Phi Sát phân phó cho Hương Liên chuẩn bị hai gian phòng, để cho hai người chuyển đến Cực Nhạc phủ.

Tuy nhiên Nhan lão cũng có chút do dự, lão sợ hai ông cháu lão vào ở trong phủ, sẽ làm ảnh hưởng đến uy danh của Lĩnh chủ đại nhân. Nhưng lại thấy ngay cả Vân tiên sinh cũng ở tại trong phủ, nên lại nghĩ rằng, có lẽ hai ông cháu họ ở đây, ngược lại có thể duy trì anh danh của đại nhân a!

Mộ Phi Sát thấy thái độ của Nhan lão biến hóa như vậy, làm nàng cũng nhất thời nhớ đến vị sư phụ đang ở trong phủ của mình. Thảm thán tâm tư của Nhan lão quả nhiên là tỉ mỉ.

Để lại hai ông cháu đang giúp Hương Liên sửa sang lại phòng ốc, Mộ Phi Sát có chút do dự hỏi Yến Minh: “Yến Minh, ngươi có biết phương pháp khống chế người khác không?”

“Ý của chủ tử là?” Tiếng nói trầm ổn đáp lại lời của Mộ Phi Sát. Yến Minh giống như cái bóng của nàng vậy, khi nói chuyện với hấn nàng cũng không cần phải quay đầu.

“Chúng ta giam những người kia lại, mặc dù tội của bọn hấn không đáng chết, nhưng cũng không tránh khỏi phải chịu những hình phạt nặng. Ta muốn dùng bí pháp khống chế bọn họ lại, vậy ngươi có phương pháp nào không?”

Thời điểm này đúng là nàng đang thiếu nhân công, nếu như có thể khống chế bọn họ làm việc cho mình, không phải nàng sẽ có một lực lượng lao động miễn phí sao?

Ánh mắt của băng sơn thị vệ dừng lại ở đằng sau đầu của Mộ Phi Sát. Người khô khan, cứng nhắc như hấn, cũng không nhận được muốn biết rốt cục trong cái đầu nhỏ kia của chủ tử chứa bao nhiêu suy nghĩ không thể tưởng tượng được.

“Biện pháp tất nhiên là có. Vậy thuộc hạ lập tức đi làm.”

Mộ Phi Sát không ngờ cái suy nghĩ kỳ quái này của mình, mà Yến Minh lại có thể làm theo không một lời phản đối. Nhìn theo bóng lưng cao lớn của hấn rời đi, Mộ Phi Sát lại chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Yến Minh này năm nay bất quá cũng chỉ mười chín tuổi, nhưng tu vi đã đạt đến Lục tinh Hồn Sư. Theo lý thuyết, hấn sẽ không phải lệ thuộc vào các thế lực Hoàng quyền, vậy mà tại sao hấn lại cam tâm tình nguyện làm thị vệ cho nàng nha!

Lông mày bất giác cau lại, tuy Yến Minh hoàn thành nhiệm vụ của một người thị vệ rất chu toàn, không thể bắt bẻ vào đâu được. Nhưng như vậy nàng lại quá mức ý lại vào ngoại lực, sẽ chỉ làm cho nàng càng ngày càng bị động mà thôi.

Mộ Phi Sát vượt ve đi vật của mẫu thân, Ngự thú quyết được ngự trang thành một cái vòng tay không nổi bật gì, chính là một cái pháp bảo tuyệt mật, không thể nghi ngờ gì nó sẽ giúp cho nàng đi trên con đường của cường giả. Nhưng là, cái bí mật này, nàng có thể để cho Vân Nhược Lan biết sao?

Trong lúc Mộ Phi Sát bị vấn đề này quán quýt ở trong đầu, thì Bộc Dương Mạch cũng không khác mấy. Hấn không ngờ Tiểu bắt điểm lại cho một người lai lịch không rõ lưu lại ở trong phủ, nhưng điều mấu chốt chính là, hấn ta lại là một nam tử tuần mỹ a!

Nếu không phải có một số binh sĩ đang bị thương, thì hấn thật sự muốn rời khỏi nơi này thật sớm. Hấn tốt nhất là không để mắt mình nhìn đến những chuyện khiến tâm của mình cảm thấy buồn phiền. Không biết Ninh Lạc biết được chuyện này, có hay không sẽ sinh lòng phiền muộn, vạn nhất buồn phiền sinh ra bệnh, vậy thì hậu quả thật không lường trước được.

Bộc Dương thiếu tướng mang theo tâm sự nặng nề nhận lấy những câu nói chúc tết của đám binh sĩ. Hấn cũng đã hỏi qua quân y, quyết định bảy ngày sau sẽ dẫn binh trở về Âm Vũ Hoàng thành.

Hấn biết cuộc sống về sau của Tiểu bắt điểm nhất định sẽ không sung sướng gì. Mặc dù hôm qua đã giải quyết được đám thổ phi, trừ đi được nạn trộm cướp, nhưng là ở nơi lãnh địa nghèo rớt mồng tơi này, cũng đủ làm cho nàng khổ sở một phen.

Có lẽ là trước khi hấn rời đi, còn có thể vì nàng mà làm chút chuyện gì đó...

Trong đầu Bộc Dương mạch đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, làm cho hắn không khỏi có chút chán nản. Âm thầm an ủi mình, đây là mình đang hoàn thành lời dặn dò của Ninh Lạc, mà hắn, tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận gì đối với nàng hết. Chẳng qua là, người nam nhân gọi Văn Nhượng Lan này, tại sao lại làm cho hắn có cảm giác dễ phòng như vậy a?

Cả hai người Mộ Phi Sát cùng Bộc Dương Mạch đều không hẹn mà nghĩ đến Văn Nhượng Lan, mà người bị hai người nhớ đến kia thì đang đưa thuốc cho mấy phụ nhân ngoài thành.

Mặc dù Văn Nhượng Lan cũng không phải cái người tràn đầy lòng nhiệt tâm gì. Hắn từ nhỏ đã lớn lên trong sự môn, đối với những khó khăn trong nhân gian cũng biết rất ít. Nhưng là những người này bị thương là do bảo vệ cho tiểu đồ đệ của mình, cho nên hắn đương nhiên phải thay nàng làm những chuyện hắn có thể làm được.

Bất quá, tình hình ở đây xác thực là quá kém. Phần lớn nhà cửa đều là do tổ tông của bọn họ để lại, vách tường đã quá cũ, gạch tàn ngói phá, cộng thêm không có đủ nước dùng cho sinh hoạt hằng ngày, đi tới chỗ nào cũng có một mùi hôi thối bản thủ bốc lên.

Mi tâm Văn Nhượng Lan chau lại, may mắn là tiểu đồ đệ tới nơi này kịp lúc, chứ không biết người dân ở nơi đây phải chịu cuộc sống bần hàn như thế này bao lâu nữa!

Nhanh chóng trở về phủ, tìm gặp tiểu đồ đệ của mình để nói về những suy nghĩ của mình, hắn đối với tình hình ở đây cũng vô cùng lo lắng. Mộ Phi Sát im lặng lắng nghe vấn đề mà Văn Nhượng Lan nói, tâm tình lại càng trầm trọng hơn.

Ấn, mặc, ờ, đi lại, đây là những điều cơ bản của cuộc sống hằng ngày. Từ lúc mới vào thành nàng đã để ý đến nhà cửa đơn sơ ở đây, nếu như mùa mưa sắp tới đây không cải thiện được tình hình này, thì sẽ có rất nhiều nhà bị lũ cuốn bay giống như nhà của Nhan lão. Mà nhiều người như vậy cũng không thể ở trong phủ của nàng được.

Muốn sửa chữa nhà cửa lại, thì nhất định phải tốn rất nhiều công sức cùng tiền bạc, huống chi là hiện nay hơn hai trăm căn nhà đều phải sửa lại. Hiện tại trong tay nàng cũng chỉ có trăm lượng bạc trắng do Lão hoàng đế ban thưởng, cùng với năm mươi lượng bạc mà lúc trước Mộ Ngôn bí mật đưa cho nàng, vậy số tiền cần dùng còn lại, lấy ở đâu ra a?

Mà theo như nàng đã thấy được, những ruộng lúa quanh đây mang theo cảnh hoang tàn cỡ nào. Số gạo trong phủ bất quá cũng chỉ để cho tất cả mọi người dùng trong vòng một trăm ngày. Tiếp theo, bọn họ không thu hoạch được lúa gạo, vậy thì phải sống bằng cái gì đây?

Mua lương thực? Sửa sang lại nhà cửa? Tu sửa lại đề điều? Còn rất nhiều thứ nữa...

Mộ Phi Sát đau đầu không thôi, quả nhiên là cái thân thể này không gặp được chuyện gì may mắn a! Chuyện gì cũng cần phải dùng đến tiền. Nàng cũng đã từng nghe nói Khang Quốc đã từng cử quan viên đến xử lý qua, nhưng dùng hết biện pháp vẫn không thấy được hiệu quả. Cũng khó trách Khang Quốc để cho khối lãnh địa này tự sinh tự diệt.

Nàng phải đem tiền đồ xuống cái giếng không đáy, hay là đầu tiên phải chặn ngang cái đáy này lại? Trong lòng có ngổn ngang mối lo phức tạp, thì Mộ Phi Sát ngược lại lại càng trấn định.

Nàng còn nhớ rõ trong thành cũng có người am hiểu về gạch và cách làm mộc. Quay sang phân phó Nhan lão gọi những người đó tới đây, nàng cũng đại khái hỏi thăm được tình hình chính xác về chuyện sửa chữa nhà cửa ở nơi đây.

Vật liệu để xây nhà là gỗ cùng với đá... những cái này ở núi Ác Ma coi như cũng không thiếu. Ngói... cũng có thể dùng lửa tạo ra. Vậy tình thế suy xét lại, cũng không có như trong suy đoán phải đốt tiền!!!

Mộ Phi sát cũng không có nghĩ tới chuyện phải xây lại tường thành, một là không có tiền, hai là dù sao chỗ này mấy trăm năm trước cũng là một nơi hưng thịnh. Tuy hiện tại rách nát không chịu nổi, nhưng chỉ cần tu sửa lại là tốt rồi.

Dặn dò người nam nhân tên Đại Lương thêm vài câu, dù sao hắn cũng là người sẽ lập ra kế hoạch chi tiết cho chuyện này. Sau đó Mộ Phi Sát quyết định xuống xem xét tình hình thực tế, nên đã dẫn theo Hương Liên cùng hai ông cháu Nhan Lão đi ra ngoài.

Bởi vì Văn Nhượng Lan còn muốn trị liệu cho mấy người nữa, nên phải đến chỗ Bộc Dương thiếu tướng. Khóe miệng Văn Nhượng Lan khẽ mỉm cười, mắt dõi theo bóng lưng của tiểu đồ đệ đã đi xa. Trong lòng thâm than, bộ dáng mười phần nhiệt tình của Phi Nhi lúc này, quả nhiên khả ái a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Chuyện những người dân trong thành tính toán đón mừng năm mới như thế nào, Mộ Phi Sát cũng không biết rõ lắm. Nhưng nàng chỉ biết là, sống chung với bọn họ ba ngày, cùng tìm hiểu kỹ hơn cuộc sống của những người dân nơi đây, làm tâm tình nàng hết sức trầm trọng. Sức lao động quá kém, lại bệnh tật liên miên, điều kiện cuộc sống ác liệt. Nói tóm lại, chính là hoàn cảnh thê thảm không nỡ nhìn.

Nhưng trong lòng càng gấp gáp, thì trên mặt nàng vẫn không biểu lộ ra nửa phần. Vấn đề lương thực tạm thời xem như được giải quyết, cải thiện nhà ở cũng sắp phải thực hiện. Nghĩ đến sắp tới nàng phải cùng mọi người đi vào trong núi Hắc Ma mà ai nghe thấy đều phải biến sắc, Mộ Phi Sát liền sờ đến Hồng Quang trên tay, quyết tâm trước khi đi lên núi bản thân mình phải thăng cấp đã!

Ba ngày sau, vào đêm khuya, trong phòng ngủ ngập nhòe ánh nến, hai mắt Mộ Phi Sát trừng lớn khi tận mắt nhìn thấy Hồn Nguyên Châu của Vân Nhượng Lan. Từ lòng bàn tay hần tràn ra một màn xanh, kết thành một đóa Thủy Liên thanh nhã, xung quanh là những cánh hoa rơi lả tả. Tia sáng thủy lam vừa lóe lên, thì cả căn phòng đã bị một làn hơi nước vô cùng mỏng bao vây. Nhưng điều kỳ lạ, mặc dù những đồ vật tiếp xúc với màn hơi nước này, thì nó cũng không hề bị thấm ướt ra.

Trong lòng thâm hô quả nhiên kỳ lạ, Mộ Phi Sát mong chờ nhìn sự phụ gà mờ của mình. Dưới chỉ thị của hần, nàng cũng ngồi xuống xếp bằng, hai tay đặt lên đầu gối.

“Ngưng tụ ra Hồn tinh là một quá trình thống khổ, Hồn nguyên lực của con là thuộc tính hòa, bản tính rất hung dữ. Phi Nhi, vô luận là quá trình này có gian nan đau khổ thế nào, con nhất định phải cố gắng can đảm kiên trì.”

Vân Nhượng Lan cũng rất rõ bản tính của tiểu đồ đệ, nhưng vì không muốn lúc quan trọng lại xảy ra sự cố, nên hần có ý dùng giọng điệu ôn hòa nhắc nhở.

“Ta đã biết. Phải nhập định điều động Hồn nguyên lực quanh thân vận chuyển, sau đó thì sao nữa?” Mộ Phi Sát đối với chuyện trong quá trình ngưng tụ ra Hồn Tinh sẽ rất thống khổ cũng không mấy sợ hãi, nàng chỉ trấn định hỏi điểm mấu chốt nhất.

Vân Nhượng Lan tán thưởng gật đầu, trong lúc nhất thời, một nam tử còn trẻ tuổi lại mang tư thái của một lão giả, hòa ái nói: “Ngưng tụ ra Hồn Tinh là khảo nghiệm đầu tiên với một Hồn Sư. Phải lấy tinh thần lực chinh phục được Hồn Nguyên lực trong cơ thể, khiến cho nó hoàn toàn nghe theo điều khiển của mình. Làm cho nó thần phục mình, chính là lúc thành công ngưng tụ ra Hồn Tinh.”

Nghe xong, Mộ Phi Sát liền tiến vào trạng thái nhập định, trước đó còn mơ hồ nghe được thanh âm ân cần của Vân Nhượng Lan: “Căn phòng này vì sư đã dùng bí pháp, lập một kết giới xung quanh, con không cần phải lo lắng mình sẽ bị phát hiện. Phi Nhi, đánh cược một lần là được!”

Nghe được những lời này, trong nội tâm của nàng chỉ còn lại một mảnh yên lặng. Hỏa hồng Hồn Nguyên Châu được Hồng Quang cùng sợi tia bạc trong tim nàng ngày ngày tắm bó, cho nên ngày càng sáng ngời. Hồn Nguyên lực cũng như từng tia lửa, bao quanh Hồn Nguyên Châu. Dưới sự điều khiển của tinh thần lực cường đại, Hồn Nguyên Lực dần hướng theo kinh mạch toàn thân chạy khắp cơ thể của Mộ Phi Sát.

Không khí đầu xuân lạnh ẩm ướt, nếu như trong phòng có được một cái bếp lò để sưởi ấm, thì đó là điều làm cho con người thấy thỏa mãn. Nhưng là nếu như có vô số bếp lửa tỏa hơi nóng, thì chắc chắn là đang phải chịu sự dày vò đau đớn.

Trên làn da của Mộ Phi Sát đã thấm ra một tầng mồ hôi. Chỉ trong chốc lát, nhiệt độ ở trong phòng đã lên rất cao. Hiện giờ toàn thân Mộ Phi Sát như nổi lên ánh lửa bập bùng làm người khác sợ hãi than.

Nàng cũng không còn tâm trạng để ý về bề ngoài của mình. Mà Hồn Nguyên Lực trong cơ thể nàng đang chuyển động rất nhanh, cơ hồ muốn thoát ra khỏi sự khống chế của nàng.

Vòng tay Hồng quang lại cùng lúc phát ra tia sáng màu xanh, đang lấy một khí thế bùng bùng để tràn ra cùng với Hồn Nguyên Lực. Mà ngay cả sợi tia bạc ẩn nấp trong trái tim cũng bắt đầu rục rịch không yên, trong lúc hai cổ năng lượng kia đang đối đầu nhau, thì nó lại lặng yên mà gia nhập cuộc chiến. Vì vậy, cùng một lúc, trong cơ thể Mộ Phi Sát có ba cổ năng lượng như đang đấu đá điên cuồng, lại như đang vui đùa cùng nhau.

Có lực lượng cường đại là chuyện tốt, nhưng nếu không khống chế được bọn chúng, thì kết cục của nàng cũng rất thảm a!

Toàn thân đau đớn cũng không làm Mộ Phi Sát mất đi cảnh giác, sự khác thường trong cơ thể do ba cổ năng lượng cùng nhau mang lại, làm cho nàng tính tình quật cường của nàng lần nữa thức giấc. Mang theo tính dù chết cũng không nhận thua, cùng với lửa giận ngập trời, Mộ Phi Sát ra sức chèn ép, khống chế lại ba cổ năng lượng đang cùng nhau tạo phản.

Ba cổ năng lượng như cảm ứng được lửa giận của chủ nhân, dưới sự khống chế ác liệt của Mộ Phi Sát, tốc độ của bọn chúng cuối cùng cũng dần chậm lại, ngoan ngoãn đi theo sự điều khiển của nàng đến từng góc ngách trong cơ thể.

Một lần lại một lần, sau khi đi hết kinh mạch khắp toàn thân Mộ Phi Sát, Hồn Nguyên Lực lại như dung nham của ngọn núi lửa đang phun trào, nhưng lại khác ở chỗ là nó đang từ từ bao lại xung quanh Hồn Nguyên Châu.

Nhưng dưới sức mạnh cực đại do ba cổ năng lượng mang đến, đã làm cho Hồn Nguyên Châu vỡ vụn thành vô số bột phấn. Hồn Nguyên Lực bất ngờ hình thành một cái lỗ xoáy vòi rồng nhỏ, hút hết vụn phấn của Hồn Nguyên Châu. Mà tia sáng xanh cùng tơ bạc cũng hưng phấn mà nhảy vào lỗ xoáy do Hồn Nguyên Lực tạo nên.

Trong lúc nhất thời, ba cổ năng lượng mang ba màu khác nhau: hồng, lục, bạc hòa vào một chỗ, tạo ra quang mang chói mắt.

Mộ Phi Sát cắn răng chịu đựng đau đớn, cố gắng nhìn nơi Hồn Nguyên Châu đã vỡ vụn, trong lòng không khỏi lo lắng. Đây không phải là biểu hiện bình thường của một Hồn Sĩ đã tấn cấp lên Hồn Sư, Hồn Nguyên Châu của nàng vỡ vụn như thế, vậy thì chứng minh quá trình ngưng tụ ra Hồn Tinh của mình thất bại rồi sao?

Đang âm thầm sốt ruột, thì cái lốc xoáy do Hồn Nguyên Châu tạo thành cũng bất ngờ dừng lại, ở chính giữa nó lại xuất hiện một viên Hồn Nguyên Châu khác. Nhưng quý dị chính là, xung quanh Hồn Nguyên Châu màu lửa đỏ, lại có một tầng màu xanh lục bao quanh. Mà ở phía trên, lại có một viên tinh mang màu bạc nhỏ nhỏ. Như vậy không phải là thông báo cho Mộ Phi Sát biết nàng đã thành công trở thành Hồn Sư rồi sao?

Tâm đang treo giữa không trung của Mộ Phi Sát rốt cục cũng được hạ xuống. Nàng chậm rãi mở mắt ra, thấy được Vân Nhượng Lan cũng đang thờ phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt hần dăng lên nụ cười rạng rỡ, tay trái vừa nhấc lên, Thủy lam quang mang bao trùm cả căn phòng cũng trở lại trong lòng bàn tay, lặng lẽ ngưng tụ lại thành hình dáng của Thủy Liên, rồi lại không dấu vết tiến vào trong cơ thể của Vân Nhượng Lan.

Mà lúc này trời cũng đã sáng, Yến Minh canh giữ ở ngoài cửa nửa bước không rời. Vân Nhượng Lan nhìn tiểu đồ đệ đang vui mừng mặc cho bộ dáng bây giờ của nàng đang rất chật vật, trong lòng hần cũng rất vui mừng. Đang muốn đẩy cửa đi ra gọi Hương Liên chuẩn bị nước tắm cho nàng, thì cửa phòng đã đột nhiên bị đẩy vào, một đôi mắt vừa vội vừa tức giận chống lại ánh mắt bình thản của Vân Nhượng Lan.

Bay nhanh như gió đến chỗ của Vân Nhượng Lan, giờ phút này tâm tư của Bộc Dương Mạch vô cùng khó chịu. Người này đi ra từ trong phòng của tiểu bắt điểm lúc vừa hừng đông, cái cảnh tượng hần vừa chứng kiến này làm cho tim của hần dường như bị ngừng mất mấy nhịp.

Đi đến bên người Vân Nhượng Lan, nhìn thấy hần vẫn một thân quần áo gọn gàng sạch sẽ, trong đầu hiện lên ngàn vạn câu hỏi, nhưng lời vừa nói ra miệng chỉ được một câu duy nhất: “Vân tiên sinh, tiểu bắt điểm không có việc gì chứ?”

So với sự chua xót trong lòng mình, thì Bộc Dương Mạch càng quan tâm đến an nguy của nàng hơn, chẳng lẽ là tiểu nữ nhân quật cường kia sinh bệnh sao? Tuy những ngày gần đây hần cố tình tránh chạm mặt nàng, nhưng từ miệng Phú Quý hần cũng biết được, là mấy ngày nay nàng luôn bị sự vụ quần thân. Chẳng lẽ nàng có chỗ nào không ổn sao?

Vân Nhượng Lan nghe vậy, vô cùng kinh ngạc, vị thiếu tướng trẻ tuổi tài cao này tính tình luôn trầm ổn, hôm nay lại vội vã như vậy, thật làm cho người khác kinh ngạc. Nhưng Vân Nhượng Lan cũng vô cùng bình tĩnh, mỉm cười một cái, thuận miệng bịa chuyện: “Không có gì đáng ngại. Chẳng qua là lúc trước Linh chủ đại nhân đã từng bị thương, mà hơn một tháng nay không được nghỉ ngơi, dẫn đến cơ thể quá sức cực nhọc mà thôi. Bộc Dương thiếu tướng, không cần phải quá lo lắng.”

Bộc Dương Mạch nghe thấy vậy, nhưng trong lòng cũng không tốt hơn được bao nhiêu, chuyện lúc nàng ở Thiên Hồn học viện bị thương nghiêm trọng, ở Âm Vũ hoàng thành ai cũng biết. Những ngày qua hần nên thay nàng gánh vác việc mới đúng.

Nghĩ vậy, Thiếu tướng âm thầm ảo não, hỏi thăm tình huống của nàng kỹ hơn. Lại đợi ở trước cửa phòng của nàng hơn nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu, trong lòng lại càng lo lắng.

Mộ Phi Sát cũng vừa bước ra tới cửa, thì lại thấy một bộ dáng không yên của Bộc Dương Mạch, có chút kinh ngạc hỏi: “Bộc Dương thiếu tướng, có chuyện gì sao?”

Vừa mới trải qua một trận đấu ác liệt, thanh âm của Mộ Phi Sát tự nhiên là có chút khàn khàn, lại thêm hiện giờ toàn thân của nàng là một tầng mồ hôi, tóc tai lộn xộn, cho nên cũng thật giống như người đang bị bệnh nặng.

“Người không thoải mái, cũng đừng có cố gắng quá. Mau nghỉ ngơi cho tốt. Những ngày tới còn có chuyện gì cần làm, cứ giao cho ta là được rồi.”

Giọng nói của Bộc Dương Mạch mang theo vẻ quan tâm gượng gạo, nhưng là thanh âm lại làm cho người khác nảy sinh ra suy nghĩ khác thường.

Mộ Phi Sát kinh ngạc, nhìn chăm chăm sang Vân Nhượng Lan vẫn mang theo vẻ tươi cười, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Ho nhẹ một tiếng, cảm ơn nói: “Thân thể ta chẳng qua là mệt mỏi một chút mà thôi, cũng đã được Vân tiên sinh chữa trị. Đa tạ Thiếu tướng đã quan tâm.”

Bộc Dương thiếu tướng cũng nhận ra thái độ của mình đột nhiên quá mức ân cần, thấy nàng cũng không quá cảm kích mình, trong lòng tự nhiên lại sinh ra cảm giác thất bại. Có chút ảo não xin cáo lui trước, sau đó liền phẩy tay bỏ đi.

Mộ Phi Sát bị hành động kỳ lạ của Bộc Dương Mạch làm cho khó hiểu, lại quay sang nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như trích tiên của Vân Nhượng Lan vẫn mang ý cười, hai con ngươi khẽ híp lại, hừ nhẹ: “Buồn cười lắm sao?”

Nghe vậy, Vân Nhượng Lan lại càng buồn cười, đưa tay khẽ vỗ lên đầu Mộ Phi Sát “Phi Nhi, mùa xuân đã bắt đầu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Trong lúc Mộ Phi Sắt rửa mặt thay đồ, thì Nhan Lão cùng với Nhan Đông đã sớm chờ ở thư phòng, chuẩn bị sẵn sàng để nghe theo mệnh lệnh của Linh Chủ đại nhân.

Ba ngày qua, nàng cũng có chút minh bạch đối với những vấn đề cơ bản của lãnh địa. Những chiến lợi phẩm lấy được từ bang Mãnh Hồ, trừ những vật trước kia của Cực Nhạc phủ, thì những thứ còn lại cũng đều phân phát hết cho mọi người trong thành.

Bởi vì hiện giờ vẫn đang còn không khí của ngày xuân năm mới, các thương hội trong thành trấn gần nhất Thần Khí Chi Địa đoán chừng vẫn chưa khai trương. Sau khi suy ngẫm chu toàn mọi việc, Mộ Phi Sắt quyết định dẫn mọi người đi đến núi Ác Ma để tìm vật liệu xây nhà. Về phần tạo ra gạch ngói, thì ở phía đông thành có một lò gạch hoang phế đã lâu, cho người có tay nghề qua đó phục hồi lại là có thể được.

Chỉ thị rất nhanh được ban xuống, chia làm hai đoàn người. Mộ Phi Sắt cùng vài người dẫn theo đám thổ phi còn sống lên núi Ác Ma, còn Nhan Lão và Nhan Đông cùng vài người thợ đi xuống lò gạch. Vân Nhược Lan vẫn tiếp tục công việc làm thầy thuốc giả mạo ở trong phủ. Còn Bộc Dương Mạch thì dẫn binh lính đi tra xét từng góc nhỏ trong thành, chỉ vì e sợ sau khi hấn đi, sẽ xuất hiện những người quấy rối tiêu bất đắc.

Trên đường đi, Mộ Phi Sắt cũng thấy được thành quả của Bộc Dương Mạch làm mấy ngày trước, đó chính là có một cái nương nước chảy róc rách. Một số người đang làm việc dưới ruộng, nhìn thấy xe ngựa của Linh chủ đại nhân, vội vàng cúi người xuống hành lễ. Mộ Phi Sắt chỉ gật đầu đáp lại, khi thấy được có một số hoa màu rất cực cũng có chút sinh cơ, thì tâm tình của nàng rất cực cũng tốt lên được một chút.

Tuy mọi người đều nói núi Ác Ma là một bảo tàng vô giá, nhưng vì có bầy hầu tử hung dữ, suốt ngày giương nanh múa vuốt với người đến gần, không những vậy, mà thỉnh thoảng còn xuất hiện mãnh thú, cho nên cũng không có ai dám đánh chủ ý lên núi Ác Ma này.

Nàng cũng đã tìm hiểu kỹ những tin tức mà Thần Hữu Thiên sư đưa cho nàng, trong đó có nói núi Ác Ma được phân chia thành rất nhiều vùng khác nhau. Bởi vì ở nơi đây huyền thú có rất nhiều, cho nên mọi Hồn Sư ở Huyền Hồn đại lục đều dựa trên thực lực mà chia thành nhiều khu vực. Làm cho những người có thực lực yếu kém cũng không thể tự ý ra vào.

Hôm nay nơi mà Mộ Phi Sắt muốn đến, chính là một bộ phận ngoài rìa của núi Ác Ma. Huyền thú cũng không thường lui tới chỗ đó, nhưng là nơi đó có thảm thực vật rất xanh tốt. Mặc dù cũng có dã thú xuất hiện, nhưng nếu có nàng và Yến Minh, thì thật ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Vừa đến cửa vào núi Ác Ma, Mộ Phi Sắt đã thấy bầy Hầu tử lúc trước đang chơi đùa bên bờ nước. Hầu Vương đang vui đùa thấy Mộ Phi Sắt đi tới, nhận ra là nhân loại làm cho nó vừa kính vừa sợ mấy ngày trước, liền biến thành một bộ dáng vui vẻ, giống như đang nịnh nọt nàng nhảy tới bên Mộ Phi Sắt.

Sau khi tấn cấp thành Hồn Sư, khí chất không màng danh lợi của Mộ Phi Sắt cũng có chuyển biến nhỏ. Nhưng động vật vốn rất mẫn cảm với những lực lượng mang tính uy hiếp này, cho nên Hầu Vương hiện giờ lại giống như một chú khỉ nhỏ, chỉ còn thiếu việc mở miệng phun ra tiếng người, hoan nghênh Mộ Phi Sắt.

Mộ Phi Sắt đưa tay sờ lên đầu Hầu Vương mang theo linh tính của con người, cười nói: “Khi con, chúng ta muốn vào rừng tìm củi, nhưng cũng không muốn phá hư nơi các người sống. Các người dẫn chúng ta vào được không?”

Hầu Vương nghe vậy, nháy mắt một cái, lại kêu to, ý muốn bảo Mộ Phi Sắt đi theo nó. Mọi người sau lưng chứng kiến chuyện này rất kinh ngạc, trong lòng đều kêu thật sự thần kỳ, thái độ lại càng kính sợ Linh chủ đại nhân.

Còn đám người thổ phi kia, lúc đầu có mấy người có ý định bỏ trốn, nhưng còn chưa kịp thực hiện, thì Hồn Nguyên Châu trong cơ thể của bọn họ đã nổ nát, tất cả đều ỉu xiu, tự cảm thấy bảo vệ tính mạng của mình là quan trọng, cho nên cũng không dám chạy ra khỏi cấm chế do nam nhân bên cạnh Linh chủ đại nhân thiết hạ.

Có đám khi quen thuộc địa hình xung quanh dẫn đường, cho nên đoàn người Mộ Phi Sắt đã rất nhanh đã đi đến một mảnh rừng có cây cối rất tốt. Mộ Phi Sắt đang muốn phân biệt những loại cây này, thì một lão nhân gọi là Hồ lão tam đã tiến lên giảng giải cho nàng những cây nào có thể dùng để dựng nhà. Rất nhanh, mục tiêu của mọi người cũng được xác định, đó chính là gỗ của Thiết Dương Thụ - loại cây mà ở Huyền Hồn đại lục này thường dùng để dựng nhà.

Búa sắc bén vung lên, những mảnh vụn gỗ bay tứ tung, tất cả mọi người làm việc với khí thế ngất trời.

Mộ Phi Sắt cũng chỉ cần đứng một nơi đánh giá mọi thứ, trong lòng thâm tán thưởng, quả nhiên núi Ác Ma này có phong cảnh thật tốt. Tuy trong không khí còn lẫn chút hàn ý, nhưng là đập vào mắt là một mảnh xanh biếc của cây cối, làm cho lòng người vui sướng. May mắn cái bảo tàng này, lại cứ như thế rơi vào tay nàng a!

Mộ Phi Sắt đang tính toán như thế nào có thể lợi dụng triệt để những tài nguyên này, thì bỗng nhiên Hầu Vương lớn tiếng hô những con khi khác. Đám khi nhận được mệnh lệnh, liền nhanh chóng tứ tán khắp nơi. Hầu Vương đứng ở phía xa xa nhìn về phía Mộ Phi Sắt, giống như đang đợi mệnh lệnh của nàng.

Mộ Phi Sắt khẽ mỉm cười, ánh mắt lại rơi vào chiếc vòng trên cổ tay, trong nội tâm vừa động, lại thấp giọng nói: “Yến Minh, ngươi canh giữ ở chỗ này, đừng cho người khác tới gần.”

“Vâng.”

Mộ Phi Sát dạo bước hướng về phía ngược lại với nơi mà mọi người đang chặt cây, tay lại nhẹ nhàng vuốt lên vòng tay Hồng Quang, thầm nhẹ giọng nói: “Nuông, những thứ mà người lưu lại, con nhất định sẽ không để lọt vào tay của ngoại nhân.”

Trong lúc nói chuyện, Mộ Phi Sát cũng âm thầm điều động Hồn Nguyên Lực, hỏa diễm hồng nhạt hiện lên, tập trung bao phủ lên chiếc vòng trên cổ tay nàng.

“Hồng Quang, đáp lại chi mệnh của ta, hiện hình.”

Mộ Phi Sát thấp giọng hô lên khẩu quyết, thì bỗng dưng trong tay nàng đã xuất hiện một cây sáo ngọc trong suốt. Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, chiếu xuống lên thân sáo, làm phản quang lại vàng sáng ôn nhuận.

Nàng vui sướng nắm thật chặt di vật mà mẫu thân để lại, giống như có cảm giác thân mật của huyết mạch tương liên tràn vào trong lòng, làm cho nàng cảm thấy, sáo ngọc này cũng chính là một phần cơ thể của nàng.

Là do sáo ngọc đã nhận mình làm chủ nhân sao? Trong lòng Mộ Phi Sát có chút cảm khái, đầu ngón tay đặt nhẹ lên những cái lỗ trên cây sáo, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, hình như là mình cũng không có tinh thông âm luật a!

Nàng vốn chỉ là một nữ tử hiện đại, lúc đó cũng không cần tinh thông mấy thứ như cầm kỳ thi họa. Nàng chẳng qua là có nghe một chút nhạc nhẹ, hay những bài hát được thịnh hành, nhưng là nhạc khí hay âm luật gì đó, nàng thật sự một chữ cũng không biết.

Mộ Phi Sát có chút xuất thần nhìn chăm chăm vào Hồng Quang phát ra ánh sáng nhu hòa, không khỏi có chút ảo não.

Dùng Hồng Quang, thông qua âm luật để cùng trao đổi với động vật, rồi sau đó mới tới mục đích khống chế chúng. Nghe thì rất lợi hại, nhưng là muốn thực hiện cũng không phải dễ dàng.

Ngự Thú Quyết mà mẫu thân lưu lại cũng có mấy khúc nhạc phổ, nhưng mà nàng phải ngửa mặt lên trời thở dài, bởi vì nàng căn bản là xem cũng không hiểu a...

Xem ra chỉ có thể đi từng bước coi từng bước. Trong lòng Mộ Phi Sát oán thầm, nhẹ giọng nói: “Hồng Quang, quay trở về!”

Lời vừa dứt, Sáo ngọc đã biến mất không thấy, trên cổ tay lại xuất hiện chiếc vòng tay không chút đặc biệt. Nhưng khi nhìn kỹ lại, Mộ Phi Sát lại phát hiện xung quanh vòng tay có một tầng lục sắc nhân nhạt. Cái này tựa hồ là do nàng đã trở thành Hồn Sư đi. Mộ Phi Sát có chút bất đắc dĩ cười, lại đột nhiên phát hiện có thanh âm xột xoạt. Một con lợn rừng to béo, thân hình cường tráng đi ra từ một bụi cỏ không xa, hai con người sáng ngời nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhìn thấy con lợn rừng đang muốn điên lên xông vào nàng, Mộ Phi Sát liền bỏ qua ý nghĩ muốn Yến Minh qua hỗ trợ mình. Nàng hoạt động tay chân tity cũng tốt nha!

Mộ Phi Sát cười thầm nghĩ, đối tượng giao chiến đầu tiên với một Hồn Sư là nàng sẽ trở thành món ăn trên mâm cơm, ngược lại rất có ý tứ a!

Lợn rừng thông minh hơn nhiều so với heo được nuôi nhốt. Nó chỉ cảnh giác nhìn chăm chăm nhân loại đột nhiên xuất hiện, chậm rãi đi ra từ bụi cỏ, trong miệng lại phát ra âm thanh hừ hừ, giống như đang cảnh cáo nhân loại không biết sống chết kia nhanh rút ra xa.

Mộ Phi Sát cũng không sót ruột, nhớ lại những chiêu thức trong Hồn Thạch mà gà mờ sư phụ đưa cho. Ngón tay nhẹ nhàng búng ra, ngay lập tức hồng quang như ẩn như hiện ở ngón tay.

Con lợn rừng dường như cảm nhận được sự nguy hiểm, bốn chân chạy nhào tới hướng Mộ Phi Sát. Đối tượng di động, nếu muốn đánh trúng là rất khó, nhưng Mộ Phi Sát vẫn đứng bất động tại đó, tập trung tinh thần vào mục tiêu. Sau đó thông thả ngưng tụ ra một tiểu hỏa cầu, lấy tốc độ cực nhanh ném tới con lợn rừng kia.

Chỉ thấy một tiếng “Ngao” lớn vang lên, con lợn rừng to béo ngã ầm xuống đất. Thanh âm vang dội này làm cho đám người đang đón củi cả kinh, lấy tốc độ nhanh nhất hướng nơi phát ra thanh âm chạy tới.

Khi bọn họ chạy tới, chỉ thấy một bóng dáng mảnh mai, khí định thần nhàn đứng ở trong trận bụi đất. Yến Minh cũng không nói lời nào, tiến lên xem xét con lợn rừng đã mất đi hơi thở, đang nằm trên mặt đất.

Mộ Phi Sát quay sang hướng với mọi người cười cười, lại ung dung nói: “Đêm nay mọi người sẽ có thịt ăn. Cho nên các người hãy ra sức làm đi.”

“Vâng, Đại nhân!” Thấy Linh chủ đại nhân bình yên vô sự, mà tối nay lại có thịt ăn, cho nên mọi người đều rất hưng phấn. Vui vẻ đi làm tiếp công việc của mình.

Yến Minh cúi đầu nhìn con lợn rừng, toàn thân của nó không bị thương bất kỳ chỗ nào, nhưng là trên đầu có một lỗ thủng nho nhỏ, máu vẫn còn chảy ra ngoài. Con người xinh đẹp của băng sơn thị hiện lên một tia thâm than, chủ tử của hắn, quả nhiên là một cái thiên tài a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Trên xe ngựa mang theo thành quả chiến thắng trở về, ngoài ra còn có một con lợn rừng. Kỳ quái hơn là, trước lúc bọn họ đi, đám hầu tử kia mang theo một đồng trái cây màu đỏ, nhìn rất đẹp mắt, cũng không biết hái được ở chỗ nào. Linh chủ đại nhân nhìn thấy vậy, lại rất vui mừng, đem đồng trái cây kia tất cả đều bỏ vào xe mang về.

Quả thật hiện giờ tâm tư của Mộ Phi Sát đang rất hỗn loạn. Vui vẻ là vì, nàng không ngờ ở thế giới này lại có loại hoa quả nhìn rất giống quả táo ở thời đại của nàng. Nhưng mà nàng cũng không dám chắc, thử quả này có thể ăn được.

Đoán chừng đây chính là lễ vật mà Hầu Vương dâng lên để nịnh nọt mình đây, thành quả này làm cho Mộ Phi Sát cũng rất hưởng thụ. Nàng thấy động vật vẫn chân thật hơn con người rất nhiều, mặc dù đang nịnh nọt nàng, thì cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Khắp trời chỉ còn lại ánh sáng mờ ảo, thì đoàn người cũng đã trở lại trong thành. Dem những cây gỗ to để lên bãi đất trống. Còn hiện tại, Phú Quý lại được mọi người xem như sư phụ. Nghe theo chỉ thị của Mộ Phi Sát, Phú Quý đang hướng dẫn mấy vị phụ nhân làm sạch lông của con lợn rừng. Rồi chia ra thành nhiều miếng để phân phát cho các hộ gia đình trong thành.

Mỗi lần Mộ Phi Sát chứng kiến cái cảnh tượng này, đều cảm giác được mình đang sống trong một cái xã hội nguyên thủy. Mà nàng chính là thủ lĩnh của bộ lạc, phụ trách việc ăn uống của bộ lạc! Chẳng lẽ Linh chủ đại nhân không phải là không nên lo cơm áo, không phải là được ngồi mát ăn bát vàng sao?

Nhưng là nàng cũng cảm thấy như vậy không có gì đáng buồn cả! Mặc dù hiện tại phải tự dựa vào sức của mình, nhưng là nàng có thể tự mình đi trên con đường mà mình chọn. Tay làm hàm nhai so với bị người quản chế vẫn tốt hơn!

Mộ Phi Sát trở về thư phòng, nghe Nhan Lão báo cáo lại tình hình ở lò gạch. Sau mấy lần làm thí nghiệm, thì lò gạch này vẫn còn có thể dùng được, điều này làm cho khoe miệng Mộ Phi Sát khê nhếch.

Linh chủ đại nhân cười, tự nhiên cũng làm cho những người hầu bên cạnh vui vẻ. Hương Liên đang ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư ăn cơm, cẩn thận nhắc nhở tiểu thư, ngày mai chính là sinh nhật lần thứ mười bốn của Mộ Tam tiểu thư nha!

Mộ Phi Sát có chút ngẩn người, ở kiếp trước, đối với ngày sinh của mình, nàng cũng không mấy quan tâm, cho nên hiện tại tự nhiên cũng không để ngày sinh nhật của bản thân ở trong lòng. Nhưng nhìn thấy Hương Liên mang vẻ mặt mong chờ nhìn mình, Mộ Phi Sát lại có chút suy nghĩ lại, cười nói: “Ngày mai ta còn phải lên núi Ác Ma một lần nữa. Cũng chỉ là sinh nhật mà thôi, không cần tổ chức cũng được.”

“Nhưng mà, tiểu thư... Đây là sinh nhật đầu tiên ở bên ngoài, Lão thái gia không có ở bên cạnh, mà ngay cả Nhị thiếu gia cũng không có ở đây. Nếu như nô tỳ không thể vì người làm chút gì đó, thì sẽ cảm thấy không yên lòng a!”

Sau khi Hương Liên cùng nàng rời khỏi Mộ phủ, tính tình cũng trở nên hoạt bát hơn nhiều. Hương Liên cũng biết hiện tại tiểu thư đã không còn nhát gan như trước, nhưng là cũng vẫn luôn cung kính với Mộ Phi Sát. Ở trước mặt tiểu thư, không nên che dấu ý nghĩ của mình, đây mới là lựa chọn thông minh nhất.

Mộ Phi Sát khê cười, trong lòng thầm khen ngợi tiểu tỷ nữ một lòng vì chủ tử của mình. Bất quá nàng cũng không có ý muốn tổ chức sinh nhật. “Như vậy đi, không bằng người giúp ta tìm một người biết thổi sáo, coi như là một món quà. Như thế nào?”

Từ trước đến nay, suy nghĩ của tiểu thư rất khó nắm bắt được. Cho nên Hương Liên cũng không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ vui vẻ đáp ứng. Trong lòng thầm nghĩ, đây ít nhất cũng là việc đầu tiên tiểu thư muốn mình làm a!

Chủ tớ hai người đang nói chuyện vui vẻ, thì Vân Nhục Lan đã bận rộn một ngày cũng đã trở về. Trên mặt hân cũng không biểu lộ chút mệt mỏi nào, chỉ còn thiếu tiên khí vờn xung quanh người hân mà thôi.

Mộ Phi Sát nhìn Vân Nhục Lan dùng bộ dáng ưu nhã ngồi xuống dùng cơm, thầm nghĩ Thủy hệ Hồn nguyên lực quả nhiên là thần kỳ. Vân Nhục Lan cùng Mộ Ngôn đều là một bộ dáng ôn nhuận như ngọc, không biết đây là do khí chất trời sinh, hay là do ảnh hưởng của Hồn Nguyên lực? Nhưng là nàng cảm giác được, có khả năng là vì nguyên do phía sau a!

Vậy thì theo lý thuyết, người có Hồn Nguyên lực thuộc Hỏa hệ phải có tính tình nhiệt tình, sôi động, nóng nảy. Nhưng mà cứ nhìn vào nàng hay là Yến Minh đi, cũng không thể không nói hai người họ là quái thai trong Hồn Sư nha!

“Phi Nhi, ngày mai con lại thêm một tuổi. Nếu con muốn cái gì, có thể nói với vi sư?”

Nàng không ngờ sư phụ già mờ này lại biết được sinh nhật của mình! Mộ Phi Sát liếc hân một cái, lạnh nhạt nói: “Người có lòng là tốt rồi!”

Lời vừa nói ra, Mộ Phi Sát lại cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ. Nhưng khi nhìn đến nụ cười vẫn không thay đổi trên mặt Vân Nhục Lan, nàng lại tự mình trào phúng bản thân, có phải mình đã suy nghĩ quá nhiều hay không?

Vân Nhục Lan cũng không biết nội tâm tiểu đồ đệ đang quẩn quít, đưa ngón tay vuốt ve cái cằm bóng loáng, trên mặt lại suy ngẫm, sau nửa ngày rốt

cục mới nói ra: “Cũng được, vậy đợi cho ta sắp xếp lại của cải của ta, để xem cái gì tốt nhất, đến lúc đó sẽ tặng cho Phi Nhi của ta.”

Mộ Phi Sắt căn bản là cũng không nghe được hẳn đang nói cái gì, bởi vì toàn bộ chú ý của nàng đều bị bốn chữ cuối kia hấp dẫn. Phi Nhi của ta? Trong lòng nàng đột nhiên thiếu chút nữa là đã nhảy lên, vui vẻ đã tràn ra đáy mắt, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Cứ từ từ mà suy nghĩ, Văn tiên sinh...”

Một đêm này Mộ Phi Sắt cảm thấy ngủ rất ngon, mang theo sự vui sướng không rõ trong lòng, nghênh đón tuổi mười bốn của đời thiếu nữ.

Hôm nay, nàng cũng giống như ngày hôm qua, dẫn mọi người lên núi Ác Ma, tiếp tục công việc lấy gỗ dựng nhà. Mộ Phi Sắt cũng mang theo bên người Hồn Thạch mà Giác Viễn đại sư và Thần Hữu thiên sư đưa cho nàng.

Thừa dịp mọi người đang làm việc, lại sai Yến Minh đứng đó trông chừng mọi việc, Mộ Phi Sắt để cho Hầu Vương mang nàng đi xung quanh dạo một chút. Tìm kiếm những động vật hoặc thực vật có giá trị.

Nắm thật chặt Hồn Thạch trong tay, Mộ Phi Sắt chăm chỉ giống như tiểu hài tử, cố gắng dung hợp với chút kiến thức ít ỏi về sinh vật của mình ở kiếp trước, chăm chú phân biệt những loài thực vật chưa từng thấy qua.

Nếu những nội dung bên trong của Hồn thạch sao chép ra bên ngoài, thì sách vở có thể xếp thành núi. Nhưng mà chỉ cần một phôi ngọc nhỏ lại có thể chứa được hết. Nàng không thể không nói Hồn Thạch này quả nhiên rất thần kỳ, cái này chính là một bách khoa toàn thư di động nha!

Trong lòng tràn đầy cảm thán, thì đột nhiên phát hiện một bụi hoa nhỏ phát ra hào quang nhợt nhạt. Hoa nhỏ có thân cành giống như cây trúc, màu đỏ tươi. Bên trong hoa tâm có một hạt châu nho nhỏ bằng móng tay. Khi đến gần, có thể ngửi thấy một mùi thơm nồng đậm làm cho tinh thần Mộ Phi Sắt bất giác run lên.

Thức giục Hồn nguyên lực đi vào Hồn Thạch, toàn bộ tư liệu của hoa nhỏ này đều hiện lên trong đầu Mộ Phi Sắt. Đây chính là Thảm Tuyết Xuân nha!

Đây chính là một loại thuốc đại bổ dành cho Hòa hệ Hồn Sư a! Nhìn màu sắc hoa, thì hiện tại chính là thời khắc tốt nhất để hái. Mộ Phi Sắt nhanh chóng bước lên vài bước, nhưng lại nghe thấy tiếng bén nhọn của Hầu Vương truyền đến.

Một con Hắc xà từ trong bụi cỏ bò ra, nhanh chóng há miệng nuốt một bông hoa vào, rồi ngẩng cao đầu nhìn nàng, bày ra một tư thế chuẩn bị tấn công. Hiện tại rắn nhỏ này không có ngu đông sao? Từ bông hoa nhỏ, Mộ Phi Sắt nhận thấy từng trận ám áp truyền đến, điều này làm cho nàng chột hiểu, hóa ra là mình đang muốn cướp đi vật sủng ái của tiểu xà a!

Cũng lười phô trương thanh thế, cho nên Mộ Phi Sắt vẫn dùng chiêu thức ngày hôm qua đối với con lợn rừng mà làm cho hắc xà trở thành một khối than màu đen. Đưa tay ngắt lấy thân cây Thảm Tuyết Xuân cách đoá hoa ba tấc. Đây cũng là cách Hồn Thạch ghi lại, như vậy thì, có thể làm cho Thảm Tuyết Xuân không bị héo úa trong vòng 12 canh giờ. Bây giờ chỉ cần một cành cam thảo, sắc thành một bát thuốc, thì sẽ trở thành thuốc bổ vô cùng tốt.

Mộ Phi Sắt đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thì đột nhiên xuất hiện một trận gió hướng tới phía nàng. Theo bản năng, một tay nàng ôm mấy đoá Thảm Tuyết Xuân vào trong ngực, tay còn lại đánh tới tàn ảnh. Tay đánh vào trong không khí, vội vàng nhìn xuống mấy đoá hoa, may mắn không có chuyện gì!

Ánh mắt Mộ Phi Sắt hướng lên nhánh cây phía trên đỉnh đầu, lại bất ngờ nhìn thấy một Tiểu Hoàng Điều, hai con ngươi của nó nhỏ tí hí đang nhìn chăm chăm đây về tiếc hận về phía Thảm Tuyết Xuân trong ngực nàng.

Đằng sau tiểu hoàng điều là cái lông đuôi thật dài, ánh sáng mặt trời chiếu sáng, làm nó phát ra ánh sáng vàng chói. Nó có một thân hình nhỏ nhắn, cùng với thân thái cao ngạo, nếu không phải trên đỉnh đầu của nó không có mào, thì Mộ Phi Sắt còn tưởng nó là một con chim tước con a.

Hình như nó đang nhìn chăm chăm vào Thảm Tuyết Xuân trong tay nàng! Mộ Phi Sắt cười khẽ, tiểu hoàng điều này cũng biết phân biệt tốt xấu nha! Động vật có đáng về xinh đẹp làm cho tâm tình Mộ Phi Sắt trở nên vui vẻ hơn nhiều.

Mang theo ý tứ muốn trêu chọc, Mộ Phi Sắt tay cầm Thảm Tuyết Hoa khẽ đung đưa, chỉ thấy đầu của Tiểu hoàng điều cũng khẽ đung đưa theo. Bộ dáng của nó rất khả ái a!

Mộ Phi Sắt hí mắt cười, giọng nói có chút đùa giỡn: “Điều Nhi, muốn nó sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Mộ Phi Sắt cứ cho rằng mình sẽ được chứng kiến bộ dáng một con Tiểu hoàng điều xù lông, nhưng thật không ngờ Tiểu hoàng điều chỉ kêu lên một tiếng kêu thanh thúy mà thôi, mặc dù nàng cảm giác được trong tiếng kêu ấy thậm chí chứa điểm bất mãn. Tiểu hoàng điều lại bay vòng quanh cành cây, giương ra

hai cánh dường như còn có hoa văn đặc thù, không thể nhìn rõ.

Mộ Phi Sát buồn cười nói: “Vật nhỏ người nhìn rất đẹp mắt, nhưng là tính tình không tốt chút nào!”

Tiếng kêu thanh thúy phát ra từ Tiểu hoàng điều lại càng to hơn, giống như đang biện hộ cho chính mình. Chỉ là Mộ Phi Sát nghe không hiểu ý tứ của nó, mà nàng chỉ biết tính tình vật nhỏ này xem ra cũng rất có cá tính.

Mộ Phi Sát hăng hái cùng với một con chim nói chuyện một hồi, cũng tự cảm thấy đầu mình có chút hoang đường. Mộ Phi Sát đành phát phát tay, không thèm để ý đến Tiểu hoàng điều nữa, mà lại quay sang bảo Hầu Vương mang nàng đi xem nơi mà ngày hôm qua nó hái mấy trái cây giống quả táo kia.

Ở kiếp trước của nàng, quả táo chính là trái cây thường thấy nhất, một năm bốn mùa đều có, lúc trước nàng cũng rất thích ăn loại trái cây này. Nhớ tới hôm qua lúc nếm thử loại trái cây này, Phú Quý bày ra một bộ mặt dù chết cũng không sợ làm cho nàng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bất quá, sau khi mọi người nếm thử, loại trái cây hồng hồng nhưng khi ăn lại giòn này lại lưu lại cho mọi người một tư vị mỹ diệu. Mộ Phi Sát cũng ăn thử một quả, nàng ngạc nhiên phát hiện hương vị của loại quả này còn ngon hơn quả táo ở kiếp trước rất nhiều.

Có lẽ, đây chính là lối tắt để nàng có thể khôi phục lại được Thần Khi Chi Địa! Nhưng Mộ Phi Sát cũng rất nhanh suy nghĩ thấu đáo, cái thế giới này khác xa so với thế giới trước kia của nàng, liệu nàng làm như vậy, cái thế giới này có thể đồng ý tiếp nhận hay không? Đặc biệt là không phải ai cũng có cùng chung một sở thích.

Vừa đi vừa nghĩ, một chùm quả hồng hồng đã rơi vào trong mắt của Mộ Phi Sát, giương mắt nhìn một quả núi có đủ loại trái cây, hương quả giăng đầy bốn phía. Mộ Phi Sát kinh ngạc nhìn một mảnh rừng đầy rẫy những loại trái cây của thiên nhiên, ngay lập tức liền quăng những suy nghĩ do dự trong đầu đi ra ngoài. Phần tài nguyên này, nếu như nàng không tận dụng triệt để nó, thì quả thật là làm cho lòng người giận dữ a!

Bây hầu tử đang thoải mái vui đùa giữa rừng cây ăn quả, khi nhìn thấy Hầu Vương đứng cùng một nhân loại, liền vui sướng kêu to, giống như là đang chào mừng nàng vậy! Nếu bây giờ trên người nàng quấn một bộ da thú, rồi đập tay vào ngực mình “A a a” vài tiếng, thì chắc hẳn sẽ trở thành một ông vua nơi rừng rậm nha!

Mộ Phi Sát bị ý nghĩ kỳ quái trong đầu mình làm cho bật cười. Lơ đãng quay đầu nhìn lại đằng sau, bất ngờ nhìn thấy được Tiểu hoàng điều vẫn kiêu ngạo đứng trên một cành cây cách đó không xa, đang nhìn chăm chăm vào nàng. Tiểu gia hỏa này tựa hồ rất kiên trì muốn Thẩm Tuyết Xuân trong tay nàng a!

Mộ Phi Sát làm như không thấy Tiểu hoàng điều, đưa tay vỗ vỗ lên đầu Hầu Vương, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hầu Vương, người có thể nói bọn chúng hái cho ta một ít trái cây được không?”

Hầu Vương kích động, ngay lập tức lĩnh mệnh. Mộ Phi Sát ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại nhớ đến ánh mắt của Hương Liên mong chờ nàng về nhà ăn bữa cơm trưa. Mộ Phi Sát thành thoi đi về hướng mấy người vẫn đang chặt cây, lại quay sang dặn dò Hầu Vương mang đồng trái cây này lại chỗ đó cho nàng.

Xong xuôi, mọi người nghe theo mệnh lệnh của Lãnh chủ đại nhân, trở về thành.

“Lão Ngô, người mau nhìn xem, bỗng nhiên có một con chim đứng trên bó củi của ta kìa.”

“Cũng đâu phải chuyện gì lớn, nghe người nói... Ôi trời, đây là chim gì vậy? Nhìn thật đẹp mắt a!”

“Đúng vậy nha, nhưng mà hình như trên thân nó còn phát ra quang mang nha, chẳng lẽ đây là huyền thú sao?”

“Cái gì huyền thú, đây chỉ là do ánh mặt trời chiếu vào mà thôi! Người bị hoa mắt sao?”

Sau lưng truyền đến lời đối thoại của mọi người, Mộ Phi Sát cũng chú ý đến. Quay đầu nhìn, đúng là Tiểu hoàng điều đang đứng trên một cây gỗ, cao ngạo ngẩng đầu, đôi mắt tí ti như hạt châu nhìn thẳng về phía trước.

Xem ra tiểu hoàng điều vẫn không cam lòng đi... Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, hướng đám người phía sau nói: “Các người cứ mặc nó đi, nhưng cũng đừng đụng vào nó.”

“Vâng, thưa đại nhân.”

Cứ như vậy, sau chuyến đi này, Mộ Phi Sát lại vô tình mời về một tiểu khách nhân. Trong lúc mọi người vẫn đang rối rít bàn luận về Tiểu Hoàng điều, thì nó vẫn luôn bảo trì khoảng cách nhất định với Mộ Phi Sát, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Thẩm Tuyết Xuân.

Mộ Phi Sát trực tiếp đem Thẩm Tuyết Xuân đưa cho Yên Minh, lấy thêm một số dược liệu phụ trợ từ chỗ của Vân Nhược Lan, rồi để cho hắn đi nấu thành một bát thuốc. Mắt thấy Thẩm Tuyết Xuân bị biến đổi khi tiếp xúc với nước, Tiểu Hoàng điều mang theo ánh mắt u oán nhìn Mộ Phi Sát. Rồi không cam lòng mà bay đi, nhưng nó cũng không phải bay về núi Ác Ma luôn mà đậu trên cửa sổ của phòng bếp, thỉnh thoảng lại bay tới bay lui.

Thấy bộ dáng của nó thực thú vị, làm cho Mộ Phi Sát có chút thương tiếc. Nàng hướng Tiểu Hoàng điều vẫy tay, ôn hòa nói: “Tới đây!”

Mộ Phi Sát giơ cánh tay đeo Hồng Quang lên, làm cho Tiểu hoàng điều ở trên không trung nghiêng đầu nhìn. Đột nhiên mở rộng hai cánh, bay đến đậu trên cái vòng tay của Mộ Phi Sát. Móng vuốt nho nhỏ, non mịn mang theo nhiệt độ ấm áp, dính vào làn da trơn bóng của Mộ Phi Sát. Nàng cũng cần

thận thu tay lại, chăm chú đánh giá hai cánh sáng chói như lưu quang của Tiểu Hoàng điều.

Học thức của nàng cũng không phải cái gì cũng biết, cho nên có thể Vân Nhược Lan sẽ biết lai lịch của nó. Chuyển nó qua đứng trên ngón út của tay phải, Mộ Phi Sắt cười yếu ớt nói: “Ta và ngươi cũng coi như có duyên với nhau. Nếu như sau này ta lại phát hiện ra Thẩm Tuyết Xuân, nhất định sẽ để cho ngươi một cây, được không?”

Tiểu Hoàng điều như hiểu được lời nói của Mộ Phi Sắt, cái đầu gật gật vui sướng, lại giơ móng vuốt nhỏ của mình cầm lấy ngón út mảnh khảnh của nàng. Đôi mắt nhỏ, đen nhánh lúng liếng chớp chớp vài cái. Mà khi Mộ Phi Sắt nhìn vào đôi mắt của Tiểu hoàng điều, như thấy được một mảnh vui mừng khôn xiết.

Một người một chim vui vẻ ước định với nhau, làm cho Hương Liên cùng Phú Quý đứng một bên cũng phải thâm hô thần kỳ.

Yên Minh cũng chỉ trầm tĩnh nhìn một màn này, khi nhìn đến hoa văn trên cánh của Tiểu hoàng điều, thì đồng tử lại hơi co rút lại! Hóa Cước Điều? Xem bộ dáng của chủ tử, tựa hồ nàng cũng không ý thức được chỗ thần kỳ của loài chim này. Đang do dự xem có nên nhắc nhở với chủ tử hay không, thì đã nghe giọng nói của nàng vang lên: “Yên Minh, thuốc tới rồi, nhân dịp nó còn nóng mà mau chóng uống đi.”

Băng son thị vệ sững sờ, lại thấy Hương Liên đang bưng một bát thuốc nóng hổi đi đến trước mặt mình. Trước tiên Yên Minh vẫn đưa tay nhận lấy, nhưng lại kinh nghi hỏi: “Không phải chủ tử cũng cần dùng hay sao?”

Mộ Phi Sắt khẽ lắc đầu, mà hiện giờ Tiểu Hoàng điều đã leo lên đến đầu vai nàng, thân mật liếm lấy má nàng, Mộ Phi Sắt kìm nén cảm giác buồn cười nói: “Đây vốn là vì ngươi mà ta mới hái. Những ngày gần đây ngươi đã vất vả nhiều, mà từ nay về sau có lẽ cũng sẽ vất vả hơn nhiều. Thứ ta có thể cho ngươi cũng không nhiều lắm, hiện tại có cơ hội thì cũng không cần từ chối.”

Mộ Phi Sắt cũng có chút ngoài ý muốn, đây cũng là lần đầu tiên mà Yên Minh không có lập tức thi hành mệnh lệnh của nàng. Mà hình như hần đang quan tâm nàng sao? Nghĩ vậy, Mộ Phi Sắt có chút mỉm cười, nhanh nhẹn xoay người đi ra, trong miệng lại lầm bầm: “Phú Quý, tiệc trường thọ ngươi làm ít món thôi, còn có, không phải kinh động người khác. Hiện tại cuộc sống của chúng ta cũng không phải như trước kia a!”

“Tiểu thư, nô tài làm việc thì người yên tâm. Bữa trưa có món khoai sọ hầm mà người thích, còn có thịt kho nữa. Còn buổi tối người muốn ăn gì, chỉ cần có nguyên liệu, nô tài lập tức làm cho người ăn!”

“Phú Quý ca, tiểu thư không yêu cầu quá cao về thức ăn đâu. Huynh cứ làm cho xong bữa tiệc trường thọ trưa nay, là ta đã cảm ơn trời đất rồi!”

Chủ tớ ba người ta một câu, người tiếp một câu, đã đi đến phòng bếp, chỉ còn lại băng son thị vệ vẫn đứng ở đó, nhìn chăm chăm vào chén thuốc nóng hổi trước mặt. Ở một địa phương nào đó trong lòng hần bỗng nhiên bị gõ nhẹ một cái, tạo thành một cái khe hẹp mà không thể nhìn thấy được.

Mộ Phi Sắt quay đầu nhìn Yên Minh vẫn đứng ở nơi đó, cười nhẹ nói: “Yên Minh, mau uống thuốc đi không sẽ nguội mất, xong rồi còn xuống ăn cơm.”

Yên Minh không còn do dự mà dứt khoát uống một hơi cạn sạch chén thuốc mang theo tâm ý của Mộ Phi Sắt, rồi nhanh chân đuổi kịp nàng. Bản thân hần từ sớm đã là người của nàng, cuộc đời này không cho hần tự do lựa chọn, vậy thì hãy để tính mạng ngắn ngủi của hần toàn tâm toàn ý thủ hộ tốt cho nàng a!

Mộ Phi Sắt không biết rằng, nàng chỉ vì một cái thiện ý, mà đã thành công làm cho tâm tư lạnh giá của một người nam nhân buông xuống. Mà nàng cũng hề ngờ tới là, Tiểu hoàng điều xinh đẹp này, về sau chính là một nhân vật trọng yếu trong tính mạng của mình.

Mà ở một nơi lạnh lẽo trong cung điện, một thanh âm già nua vang lên: “Mùa xuân thứ mười bốn đã đến, thật là thời điểm tốt. Vận mệnh của Huyền Hồn đại lục, chắc chắn sẽ do ngươi nắm giữ trong tay rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Những năm trước đây, Mộ Phi Sắt cũng chưa từng được trải qua một buổi sinh nhật đúng nghĩa. Nàng còn nhớ rõ, hằng năm, nàng chẳng qua cũng chỉ là được ăn một bát mì trường thọ mà thôi. Từ khi mẫu thân qua đời, ở trong phủ trừ Mộ Ngõn ra thì cũng không có ai tổ chức sinh nhật của nàng, mà bọn họ cũng chẳng thêm nhớ đến ngày sinh thần của Tam tiểu thư.

Hằng năm, nếu được Lam quân gia nhắc nhở đến ngày sinh của Mộ Phi Sắt cho Mộ Lão thái gia, thì Mộ Thiên Hạc cũng chỉ sai người thưởng cho nàng một ít bạc vụn, bất quá sau đó cũng sẽ bị đại phòng cùng tam phòng ngầm ngấm lấy đi mất.

Hằng năm vào ngày này, nếu như có Mộ Ngõn ở bên cạnh nàng, thì hần nhất định sẽ xuống bếp làm cho nàng một bát mì trường thọ. Những mặt khác hần quả thực là thiên tài khó gặp, nhưng có vẻ tài nấu nướng lại không được tốt cho lắm, nhưng là hần vẫn muốn đích thân làm cho nàng, xem như một

món quà dành tặng riêng cho nàng. Năm nay nàng đã mười bốn tuổi, vị ca ca này lại không có bên cạnh nàng, không biết hấn sống có tốt hay không a!

Khi nghĩ đến Mộ Ngôn, Mộ Phi Sắt lại có chút thôn thức, mặc dù nàng không nhận ra ngoại nhân đối với nàng tốt hay xấu và nhằm mục đích gì, nhưng mà nàng có thể khẳng định hấn là loại người luôn muốn dành cho nàng những gì tốt nhất mà không cần hỏi đáp.

....

“Đây là vật mà Ninh Lạc muốn ta tặng cho ngươi vào ngày sinh nhật của ngươi.”

Bộc Dương mạch nghe nói Mộ Phi Sắt đã trở về thành, cho nên mới đến tìm nàng để đưa đồ vật mà hảo huynh đệ của hấn nhờ đưa cho nàng nahn sinh nhật lần thứ mười bốn.

Vật mà Ninh Lạc nhờ Bộc Dương Mạch đưa cho Mộ Phi Sắt là một cái hộp tinh xảo, bên ngoài còn có những đường viền vàng được chạm khắc tinh tế. Đưa tay mở hộp ra, bên trong là một chiếc hộp là một chiếc nhẫn phi thủy, hình dáng của nó cũng giống như những chiếc nhẫn bình thường khác, nhưng xung quanh lại tản ra một màu lục quang nhàn nhạt, trang nhã mà không mất đi vẻ hoa lệ. Phía dưới còn có một phong thư viết tay, Mộ Phi Sắt nhẹ nhàng lấy ra.

“Đây là một vật gia truyền mẫu thân ta lưu lại cho con dâu của ngươi, hôm nay rốt cục nó cũng thuộc về sở hữu của chủ nhân của nó. Phi Sắt, thê tử của ta, mong rằng hai chúng ta sẽ sớm ngày gặp lại. Ninh Lạc.”

Mộ Phi Sắt bình tĩnh đem phong thư gấp lại, để vào chỗ cũ, rồi đóng nắp hộp lại bỏ qua một bên. Giương mắt nhìn vị thiếu tướng thần sắc không rõ trước mặt, mỉm cười nói: “Bộc Dương thiếu tướng, làm phiền ngài rồi.”

“Ta cũng mới biết hôm nay là sinh nhật của ngươi, nên cũng không có chuẩn bị gì. Thanh kiếm này ngươi cầm lấy, giữ lại mà phòng thân.” Bộc Dương Mạch tháo bảo kiếm đeo trên người hấn xuống, đặt lên trên bàn của Mộ Phi Sắt.

Mộ Phi Sắt vô cùng kinh ngạc, lấy tay đẩy thanh kiếm trở lại gần Bộc Dương Mạch: “Không thể, Thiếu tướng đã có ý muốn tặng quà cho ta, ta vô cùng cảm kích. Nhưng đây là một thanh bảo kiếm tinh xảo, lưỡi sắc như sương tuyết, một lễ vật như vậy, ta mà nhận thì thật là xấu hổ a!”

Nghe thấy lời nói khách sáo của nàng, Bộc Dương Mạch lại có chút nóng nảy: “Tiểu bất điểm, đây chỉ là một thanh kiếm để cho ngươi phòng thân mà thôi. Thần Khí Chi Địa nguy hiểm trùng trùng, ta cho ngươi vũ khí phòng thân, tại sao lại làm ngươi khó xử như vậy?”

Mộ Phi Sắt nhẹ giương mi, tuy hiện tại thân thể của mình là một bộ dáng của tiểu thiếu nữ mười bốn tuổi, nhưng bản chất linh hồn nàng cũng không phải như vậy, cho nên cũng có chút không hài lòng thái độ như vậy của Bộc Dương Mạch. Hấn đã không còn khách khí với mình, thì nàng cũng không thêm dài dòng mà nói thẳng “Bộc Dương, ta cũng đã nhận rất nhiều nhân tình của ngươi. Ta cũng không thích cảm giác bị thiếu nợ người khác, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Ngươi đã thiếu nợ ta rồi, thì bây giờ thêm nữa thì có sao. Chờ khi nào nơi này tốt lên thì ta sẽ đến đòi nợ luôn một thể.” Bỗng nhiên trong lòng Bộc Dương Mạch vui mừng một cách khó hiểu, nàng vừa gọi thẳng tên hấn, giống như không phải quan hệ giữa những người xa lạ. Trong lòng thiếu tướng vui sướng, nhưng mặt ngoài lại hờ lạnh, xoay người rời đi. Để lại một mình Mộ Phi Sắt khó hiểu ngồi ở trong phòng.

Bộc Dương Mạch, người này, sao lại như vậy a!

Tháng giêng đầu năm, Mộ Phi Sắt được trải qua một bữa tiệc sinh vật vô cùng quý dị. Không nói đến thái độ kỳ lạ của Bộc Dương Mạch, thì việc Vân Nhược Lan tặng cho nàng một cái cây sáo ngọc, cũng đủ khiến cho tâm tình của nàng miên man bất định.

Lúc trước Hương Liên đã đáp ứng tìm cho nàng một người biết thổi sáo, thật không ngờ người mà Hương Liên tìm lại chính là Vân Nhược Lan. Mộ Phi Sắt nhìn thật sâu vào hai tròng mắt ôn nhu của Vân Nhược Lan, muốn từ đó tìm ra một chút dấu vết, nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận lấy thất bại mà thôi.

Trong lúc lòng nàng đang có nhiều điểm nghi hoặc, thì thời gian cũng đã thấm thoát trôi qua. Cuối cùng đã đến ngày mà Bộc Dương Mạch phải khởi hành để trở về Âm Vũ hoàng thành, tin tức này cũng đã nhanh chóng truyền khắp thành. Những binh lính này đã giúp đỡ cho người dân trong thành rất nhiều, nên tất cả thần dân của Thần Khí Chi Địa rất cảm kích bọn họ. Từ sáng sớm, mọi người đã tập trung trước cửa phủ của Lãnh chủ đại nhân, xem những binh sĩ này như người thân của họ mà tiễn biệt.

Từng câu nói cảm tạ, chúc phúc, cười vui vẻ, cùng thanh âm nghẹn ngào nức nở đan xen. Thật lâu mới làm cho mọi người tản đi về, Mộ Phi Sắt mới tự mình đích thân tiễn Bộc Dương Mạch đến cửa thành.

Đám binh sĩ tựa hồ đoán trước được Lãnh chủ đại nhân cùng Thiếu tướng của mình có chuyện cần nói với nhau, cho nên không ai bảo ai cũng tự giác chừa cho hai người một khoảng không gian riêng. Chỉ còn lại hai người nhìn nhau mãi không nói được gì.

Sau nửa ngày, Mộ Phi Sắt móc từ trong ngực mình ra một xấp chi phiếu, đưa cho Bộc Dương Mạch. Trước khi hấn chuẩn bị từ chối, nàng đã cướp trước lời nói: “Bộc Dương, chỗ tiền này không phải báo đáp cho ngươi dọc đường đã bảo vệ ta, mà tiền này ta muốn để cho những người nhà của đám thuộc hạ của ngươi. Hằng năm bọn họ phải hành quân đánh giặc, khó có được mấy ngày sống cùng với gia đình của mình, mà bổng lộc của triều đình cũng không nhiều, cũng thường xuyên bị thương. Đáng lý ra chiến lợi phẩm lấy được từ bang Mãnh Hồ, các ngươi cũng nên có một phần. Mặc dù chỗ này không nhiều lắm, nhưng đây cũng là tâm ý của ta.”

“Tiểu bát điểm, hiện tại là thời điểm ngươi cần phải dùng tiền nhiều nhất. Ta đã nói rồi, chờ khi cuộc sống của ngươi trở nên tốt đẹp hơn, chúng ta hãy nói đến chuyện này. Còn bọn họ là thuộc hạ của ta, có cái gì ta đều sẽ lo cho bọn họ đầy đủ, cũng không cần ngươi phải để tâm chuyện này.” Tuy lòng dạ không thuận nhưng Bộc Dương Mạch vẫn cố tình nói vậy, trên gương anh tuấn bất ngờ hiện lên chút hồng.

Tuy lời nói có chút quá đáng, nhưng trong lòng Mộ Phi Sát lại cảm thấy rất ấm áp. Tuy vậy nàng vẫn kiên định nhét đồng ngân phiếu vào trong tay của Bộc Dương Mạch. Mộ Phi Sát lại móc từ trong ngực ra hai lọ thuốc, có chút do dự, nhưng là cuối cùng vẫn lại nhét vào tay hắn: “Một lọ là của ngươi, một lọ nữa là của Ninh Lạc. Mỗi lọ đều có mười viên Bách Ngưng Hoàn, ngươi hãy cầm lấy.”

Bộc Dương mạch có chút ngây người, không dám tin nhìn Mộ Phi Sát: “Bách Ngưng Hoàn?”

“Ừm! Tuy ta chưa bao giờ thấy ngươi dùng Hồn Nguyên Lực, nhưng ta cũng biết Bách Ngưng Hoàn đối với tu vi của ngươi cũng có trợ giúp rất lớn. Còn Ninh Lạc, thân thể của hắn không được tốt, cũng không chịu được được tính quá mãnh liệt, cho hắn mười viên là đủ rồi. Ngươi cũng đừng nghĩ đem phần của mình cho hắn!”

Cho dù nàng dùng chân cũng nghĩ ra được Bộc Dương Mạch chắc chắn sẽ đem những thứ tốt cho Ninh Lạc, cho nên nàng cố tình nói trước. Mộ Phi Sát đứng bên cạnh Bộc Dương Mạch dặn dò thêm vài câu, giống như hai người bạn đã quen biết nhiều năm, thần thái tự nhiên mà ấm áp.

“Vậy ngươi có muốn gửi lời gì cho phu quân của ngươi không?” Được nàng nhớ đến, tất nhiên là một chuyện tình vô cùng vui vẻ. Nhưng có lẽ trong lòng nàng, vị hôn phu của nàng hẳn là được đặt trên cùng a! Lời nói ra khỏi miệng của Bộc Dương Mạch thật hồ hững, nhưng là trong cổ họng đã tràn ngập chua xót. Hắn cầm chặt hai cái lọ, lại vuốt vuốt vài cái, mí mắt sụp xuống.

“Ta với hắn còn chưa có thành thân, Bộc Dương, lời này cũng còn quá sớm đi! Ngươi giúp ta chuyển một câu này cho Ninh Lạc: Chiếc nhẫn kia, hiện tại ta sẽ tạm thời bảo quản thay hắn, chờ cho khi ta có cơ hội trở lại Hoàng Thành, thì ta nhất định sẽ tận tay mang trả lại cho hắn. Bất quá những lời này, ngươi hãy chờ cho thân thể của hắn tốt hơn sau khi ăn Bách Ngưng Hoàn thì hãy nói. Bộc Dương, ngươi có đang nghe không?” Mộ Phi Sát đang thao thao bất tuyệt, thì lại phát hiện Bộc Dương Mạch có chút thất thần, trong lòng lại bất đắc dĩ.

“Sao? Ninh Lạc có chỗ nào không tốt?” Trong con ngươi đen láy của Bộc Dương Mạch hiện lên cảm xúc mù mịt, ý tứ không rõ ràng hỏi nàng.

“Không phải hắn không tốt!” Mộ Phi Sát dừng lại, cùng một người khác, mà lại còn là một nam nhân tâm sự chuyện tình cảm thật sự là làm khó nàng a! Nhất là người mà nàng đang tâm sự lại là huynh đệ tốt của vị hôn phu của nàng. Oán thâm chính vì sao lúc trước không chịu học luyện chữ cho đẹp, rồi tự tay viết cho Ninh Lạc một phong thư là xong.

Mộ Phi Sát lại nói tiếp: “Đợi cho Ninh Lạc chữa trị hết bệnh, thì với tài hoa của hắn, muốn lấy một thê tử hiền lương thực đức là chuyện dễ như trở bàn tay. Hơn nữa từ giờ trở đi nơi này sẽ là nhà của ta, ta cần tuân theo thánh mệnh, làm cho nơi đây hồi sinh sinh cơ. Đây cũng là chuyện ta muốn làm. Còn chuyện giúp chồng dạy con, đối với ta là quá xa vời!”

Bộc Dương Mạch cũng sờ nhìn gương mặt ngày càng biểu lộ sinh động trước mặt. Lúc trước hắn cũng chưa từng chú ý, dung mạo của nàng cũng thật đẹp mắt. Hắn đương nhiên không tin cái lý do đơn giản của nàng nên không đồng ý mỗi nhân duyên này. Nhưng là vì sao khi hắn nghe thấy nàng nói những lời này, trong lòng lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Dừng, lời nói của ngươi nguy hiểm đầy trời. Ngươi muốn nói gì, thì tự bản thân ngươi đi nói với Ninh Lạc đi. Đã không còn sớm nữa, ta cũng không còn thời gian đùa co với nữa. Từ giờ, mọi chuyện ngươi hãy thật cẩn thận làm việc.”

Hắn huyết sáo một cái, một con ngựa chạy tới, tung người một cái đã nhảy lên lưng ngựa. Hướng đám linh vụ tay một cái, nghiêng ngang rồi đi.

Mọi người thấy vậy lập tức chạy theo Thiếu tướng. Đoàn người đã đi được một đoạn, thì Bộc Dương Mạch lại bất ngờ nghe thấy một thanh âm thanh thúy: “Bộc Dương Mạch, cảm ơn ngươi!”

Vị thiếu tướng trẻ vẫn không quay đầu lại, nhưng khóe miệng cong lên, trong tay vẫn cầm chiếc lọ thuốc thật chặt mang theo nhiệt độ cơ thể của nàng. Dưới đáy lòng lại nhẹ nhàng thì thầm: Tiểu bát điểm, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Đám người Bộc Dương Mạch vừa đi, thì không khí ở trong thành cũng vắng vẻ hơn vài phần. Nhưng là mọi người cũng không phải ngồi không, nhanh chóng đi làm việc của mình, cũng coi như là bù sung cho phần không khí buồn tẻ này.

Từ ngày hôm nay, mọi người đã bắt tay vào sửa chữa lại nhà ở, cho nên các thanh niên trai tráng ở trong thành đều bận tới mất tới mũi, mà ngay cả những phụ nhân cũng tiểu hài tử cũng cố gắng đóng góp một phần sức lực của mình, ví dụ như đưa nước, nấu cơm... Mà thời gian này Mộ Phi Sát cũng không có ra khỏi phủ, hiện giờ nàng còn phải dốc lòng học thổi sáo.

Mỗi ngày vào buổi sáng sớm, từ trong phủ của Linh chủ đại nhân đều sẽ truyền ra một tiếng sáo. Nhưng tiếng sáo này lại làm cho những con côn trùng, hay rắn, chuột trốn trong góc phủ đều phải chạy loạn. Ngay cả những người dân sống gần phủ cũng phải chịu khổ theo, sau khi nghe hai ông cháu Nhan lão nói, mấy ngày gần đây Linh chủ đại nhân đang luyện thổi sáo, thì không ai dám phát biểu ý kiến gì. Mọi người chỉ mong Linh chủ đại nhân mệt mỏi, nhanh chóng tận dụng thời gian này đi nghỉ ngơi, để cho hai cái màng nhĩ của bọn họ không phải chịu tra tấn nữa mà thôi.

Làm người không có ai là hoàn hảo, mà nhược điểm duy nhất của Mộ Phi Sắt chính là nàng không thể nào nắm bắt âm luật được. Sáo có thể thổi thành tiếng thì không khó, nhưng vấn đề ở chỗ, nàng không thể nào làm cho khúc nhạc mình thổi lên trong trẻo mượt mà, du dương dễ nghe hơn.

Người không có thiên phú thì cần phải lấy sự chăm chỉ để bù vào, câu danh ngôn này được Mộ Phi Sắt tin tưởng cực kỳ. Sau khi vật lộn với một đồng âm luật rắc rối, cuối cùng Mộ Phi Sắt cũng có thể thổi được chính xác những nốt cơ bản, quả thật làm cho nàng lệ nóng lưng tròn mồ hôi!

Mặc dù như vậy nhưng trình độ hiện tại của nàng nếu muốn đạt tới tầng thứ nhất trong Ngự Thú Quyết thì vẫn còn một khoảng cách xa. Cho nên thời thời khắc khắc, Mộ Phi Sắt đều không để cho mình buông lỏng. Mà chuyện Mộ Phi Sắt đột nhiên yêu thích thổi sáo cũng không ai biết rõ nguyên nhân, ngoại trừ Vân Nhược Lan vẫn thường cứng nhắc chỉ bảo cho nàng về âm luật.

Nàng biết rõ chắc chắn Vân Nhược Lan còn có điều bí mật trong lòng, nhưng cách hẩn né tránh câu trả lời, làm cho lòng nàng càng thêm nghi hoặc. Chẳng lẽ hẩn biết đến sự tồn tại của Hồng Quang? Câu hỏi này đột nhiên xuất hiện trong lòng Mộ Phi Sắt làm cho nàng càng thêm không thoải mái, nhưng cũng không biết sự không thoải mái này rốt cuộc là vì đâu!

Ngày lễ tết cũng gần qua, chợ phiên trong thành trấn gần đây nhất cũng bắt đầu hoạt động trở lại. Hiện tại còn rất nhiều sự việc cần chờ Mộ Phi Sắt đi giải quyết, cho nên tâm tư đối với Vân Nhược Lan cũng bị nàng tạm thời để qua một bên.

Đầu xuân vừa rồi, mọi người cũng đã gieo xuống mấy mảnh ruộng nhiều loại hạt giống, vậy thì xem như rau dưa bình thường cũng không thiếu, bất quá nếu không có thịt ăn thì thật không thỏa đáng. Hạt giống cùng với những loại gia súc làm giống cũng cần được lựa chọn kỹ lưỡng. Vốn là lúc trước Mộ Phi Sắt tính toán phải người đi làm, nhưng là nàng cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu được giá cả thị trường ở thời đại này. Cho nên nàng quyết định kêu thêm vài người am hiểu về vấn đề này, ngày mai cùng nàng ra khỏi thành.

Xe ngựa mà lúc trước chở gạo đến cũng để lại ở đây, cho nên tiết kiệm cho Mộ Phi Sắt không ít chi phí đi lại. Thành trấn gần nhất Thần Khí Chi Địa tên là Tề Nhiễm thành, và đó cũng là mục đích của chuyến đi lần này. Vì có xe ngựa, cho nên bình thường mọi người phải dùng thời gian hai ngày đường, thì đoàn người lần này của Mộ Phi Sắt chỉ cần chưa đến một ngày đã đến nơi.

Xe ngựa mà Mộ Phi Sắt ngồi cũng là xe ngựa mà nàng đi từ Mộ gia đến. Lúc đầu nàng cũng không có ý định muốn dùng xe ngựa này, nhưng là Nhan lão có nói, thân phận Linh chủ đại nhân tôn quý như vậy, sao có thể ngồi cùng xe ngựa với đám người thấp kém như bọn họ. Vậy nên Mộ Phi Sắt cũng không tiện từ chối ý tốt của Nhan lão, thậm chí Nhan lão quả nhiên là một người suy nghĩ chu đáo. Nhưng là để cho nàng nghỉ ngơi qua đêm ở trong xe ngựa, thì cái thân phận này tôn quý chỗ nào a!

Lúc đặt chân tới Tề Nhiễm Thành, thì đã là thời điểm dùng cơm tối, trước tiên Mộ Phi Sắt liền tùy tiện tìm một nhà trọ để ở qua đêm. Ngày hôm sau mới lên chợ đi dạo, nhìn xem tình huống.

So với Cực Nhạc thành đã suy bại mấy trăm năm nay, thì quả nhiên Tề Nhiễm thành phồn hoa hơn nhiều. Người cũng đông hơn, nhà cửa san sát, tết âm lịch vừa qua, cho nên trên đường cái vẫn còn lưu lại dư vị ngày tết, làm cho đám người dân của Cực Nhạc thành chưa từng đến đây cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Mọi người đi đến nhà trọ mà Yên Minh đã đi tìm trước, nhưng tiểu nhị chỉ nghênh đón Mộ Phi Sắt cùng Hương Liên đi vào, nhưng lại ngăn cản đám người phía sau nàng lại, hai tay còn xua đuổi như đuổi ruồi nói: “Từ đâu ra nhiều ăn mày như vậy? Hôm nay vừa mới khai trương đầu năm mới, sao lại xui xẻo như vậy? Mau cút đi!”

Mộ Phi Sắt nghiêng người nhìn tiểu nhị, Hương Liên đứng bên cạnh cũng nhận thấy tiểu thư đang không vui cho nên xen miệng vào nói: “Ngươi sao lại nói như vậy? Chúng ta là đi cùng nhau. Ngươi mới là ăn mày a!”

Ngoài nàng, Hương Liên cùng Yên Minh ra, thì còn có ba nam và hai nữ, năm người kia đều là người của Cực Nhạc thành, tổng cộng là tám người. Hiện tại đang là giờ dùng cơm tối, cho nên trong tiệm rất náo nhiệt, nhưng bởi vì câu nói của Hương Liên, mà xung quanh đều trở nên im lặng.

Vì để cho tiện việc đi lại, hiện tại Mộ Phi Sắt chỉ mặc một bộ dạ hành màu xám, bộ quần áo này là lúc còn ở Mộ Phủ nàng đã lén sai người đặc chế cho riêng mình, còn Yên Minh cùng Hương Liên cũng ăn mặc rất mộc mạc. Tuy ba người không giống như kẻ có tiền, nhưng so với quần áo của năm người kia cũng tốt hơn rất nhiều.

Tiểu nhị nghe Hương Liên nói vậy, liền xấu hổ mời mọi người đi vào, dùng một bộ dáng không tình nguyện đem đám người đến chỗ khuất nhất trong quán, tận lực giảm sự chú ý của mọi người bên ngoài đối với đám người quần áo tả tơi này.

Mọi người ngồi xung quanh một cái bàn to, không khí cũng rất nặng nề. Mộ Phi Sắt giương mắt nhìn lại năm người, nhàn nhạt hỏi: “Thương tâm sao?”

Một vị phụ nhân sợ hãi không dám nhìn Mộ Phi Sắt, trong lòng gấp gáp đến độ muốn khóc nói: “Đại nhân, đây là bộ y phục sạch sẽ nhất của tiểu nhân. Làm cho ngài bị mất mặt như vậy, thật sự là...”

Nói đến đây thì vị phụ nhân này cũng đã ghen lời không nói được lời nào, làm cho mọi người cũng cảm thấy rất khó chịu. Mộ Phi Sắt khẽ thở dài, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Đây chính là thái độ mà thế nhân đối với những người nghèo khổ. Tổng tam thẩm, ngươi cũng không có làm cho

ta mất mặt. Nếu như lần sau chúng ta lại đến đây, thì người phải làm cho những người nhìn người bằng mắt chó này rõ một điều, ai mới là ăn mày!”

Lời nói của Linh chủ đại nhân làm cho năm người đồng loạt cắn răng gật đầu. Lúc mọi người nói chuyện, thì đồ ăn cũng được bung ra. Tên sai vặt trong quán ăn khi đem bát đĩa để lên bàn, thái độ càng cực kỳ khinh miệt, trong miệng còn lầm bầm nói: “Đầu năm nay, một đám ăn mày cũng cùng nhau vào quán ăn cơm. Thật không biết đây là thói đời gì a?”

Vốn là Mộ Phi Sát cũng không muốn sinh sự, nhưng thái độ của những người này làm cho nàng không thể nuốt trôi cục tức này. Những người này dù sao cũng là con dân của nàng, cũng không tới ngoại truyện nhân như bọn họ phán xét: “Yến Minh, và miệng!”

“Ba...!”

Tên sai vặt bị đánh ngã trên mặt đất, bùm mặt hoảng sợ không hiểu vì sao mình nằm trên mặt đất. Tiểu nhị trong quán cũng ngay lập tức tập trung xung quanh, ngay cả chuông quầy cũng bị kinh động, hướng bên này chạy tới.

“Vị khách quan kia, có việc gì thì từ từ nói, tại sao các người lại ra tay đánh người?” Vị chuông quầy thân hình béo tốt nghiêm mặt nói. Khi ánh mắt ti hí của hắn nhìn đến đám người ăn mặc rách nát trước mặt, liền hiện lên vẻ khinh miệt rõ ràng.

“Chuông quầy, nếu người đã mở cửa buôn bán, thì đạo đối khách như thế nào người cũng không hiểu sao?” Mộ Phi Sát chậm rãi nói, tay còn vuốt nhẹ ly trà trên bàn.

“Nếu như chúng tôi tiếp đãi không chu toàn, thì kính xin khách quan thứ lỗi. Nhưng là, xuất thủ đánh người, cũng không đúng rồi!” Dù sao vị chuông quần này cũng là mở cửa buôn bán nhiều năm, cho nên ánh mắt cũng có vài phần biết nhìn người.

Chuông quần nhìn người vừa nói chuyện là một vị tiểu cô nương xinh đẹp, liền âm thầm tự hỏi trong thành khi nào thì có một vị tiểu thư có khí chất hơn người như vậy, vạn nhất đây là quý nhân nhà ai, thì làm không khéo sẽ đắc tội lớn. Nhưng mấy người đi theo vị tiểu thư này thì đúng là đám ăn mày, cho nên thanh âm cuối cùng không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Mộ Phi Sát trầm tĩnh nhìn xem tầm mắt dao động của chuông quần, cũng đoán được đại khái những gì hắn suy nghĩ trong lòng, thầm cười nhạo trong lòng. “Ta ban cho hắn một cái tát, chính là dạy hắn không nên nói bừa. Dù sao hắn cũng chỉ là một người chạy bàn, có tư cách gì quơ chân múa tay đối với khách nhân.”

“Khách quan, ta cảm thấy ngài đến đây không phải là để dùng cơm hay nghỉ trọ. Mới vừa qua năm mới, mấy vị thân phận cao quý, là quán nhỏ của ta không thể giữ chân được các vị.” Chuông quần cũng không thêm khách khí với đám người Mộ Phi Sát nữa khi thấy mấy khách nhân muốn vào quán ăn cơm, nhưng vì chứng kiến tràng cảnh này mà dọa cho bỏ chạy, ngay cả những người đang dùng bữa cũng quay lưng bỏ đi. Những người này căn bản là một đám sao chổi, có ý đến gây sự với hắn đây mà.

“Tiền thuê phòng các người cũng đã nhận, bây giờ lại muốn đuổi chúng ta ra ngoài sao?” Mộ Phi Sát hí mắt, ngữ điệu nói ra vô cùng bình thản.

“Các người dọa những khách nhân trong tiệm chạy mất, ta còn chưa thêm so đo? Bây giờ còn muốn đòi bạc của ta sao? Đi, mau đi xa khỏi đây một chút!” Bên cạnh chuông quần đã xuất hiện một số nam nhân thân hình vạm vỡ, nếu như đám người Mộ Phi Sát còn không chịu đi, thì liền chuẩn bị tư thế ném bọn họ ra ngoài cửa sao cho đẹp mắt.

Mộ Phi Sát khẽ cười, hàm răng trắng đều như hột bắp dưới tác dụng chiếu sáng của ánh nến trở nên vô cùng nổi bật, mà đi kèm theo đó là một giọng nói âm trầm: “Nghĩ lớn lối như thế là có thể ăn hiếp bọn ta hay sao? Hương Liên, người có muốn vận động tay chân một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Dường Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Ban đêm, trong một nhà nghỉ nhỏ của Tề Nhiễm Thành, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng đặc sắc. Một đám tiểu nhị mặt mũi bầm dập, cộng thêm một vị chuông quần thân thể béo núc đang sợ hãi run rẩy cầu xin tha thứ một vị khách quan. Cả đám người sợ rằng chính mồm thối của mình lại nói sai điều gì, cho nên cũng không dám thở gấp.

Mộ Phi Sát thân nhiên nhìn tiểu tỷ nữ mặt mày đỏ gay, hưng phấn đang đứng bên cạnh. Hiện giờ hai tay của Hương Liên vẫn còn khẽ run lên, giống như đang tận lực áp chế cơn phản kích mãnh liệt trong lòng.

Dưới sự giúp đỡ của Yến Minh, Hương Liên cảm thấy dường như mình ngày càng nghiệm làm một nữ hiệp a! Công phu quyền cước mà tiểu thư dạy cho mình xem ra rất lợi hại, mà lại vô cùng sắc bén. Mặc dù có cao thủ giúp đỡ, nhưng dù sao đã đánh bọn chúng một hồi nhưng làm sao nàng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn nha!

Trong lúc hai chủ tớ Mộ Phi Sát nói chuyện nhàn nhã với nhau, thì Yến Minh gõ cửa đi vào, trầm giọng ghé vào bên tai nàng thông báo: bên ngoài có người đang theo dõi bọn họ. Trong lúc Mộ Phi Sát đang nhíu mày suy nghĩ xem đám ruồi bọ kia rốt cuộc là ai, thì bên ngoài nhà trọ đã vang lên một tiếng

ngựa hí. Bỗng thấy vệ cũng ngay lập tức hành động, mà Mộ Phi Sát cũng không có ngồi yên mà nhanh chóng chạy ra xem.

Có người muốn trộm ngựa, nhưng không thành công do Yến Minh đã nhanh chóng xuất hiện, nhưng con ngựa cũng bị làm cho hoảng sợ nên có một vết thương nhỏ, còn kẻ trộm ngựa thì đã chạy mất dạng. Đến khi Mộ Phi Sát chạy tới, thì chỉ còn lại gã trông ngựa đang khóc lóc giải thích với Yến Minh.

“Có thấy rõ người đó là ai không?” Mộ Phi Sát hỏi, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh con ngựa đang bị thương, đưa tay đến chỗ vết thương của nó, khẽ vỗ nhẹ trấn an con ngựa.

“Khách quan, bọn họ có che mặt cho nên tiểu nhân cũng không biết đó là ai!” Gã trông ngựa nói, nhưng là Mộ Phi Sát lại phát hiện được ánh mắt của hắn đang có vẻ lẩn tránh.

Trầm tư một lát, đầu tiên, Mộ Phi Sát để cho Hương Liên đi tìm chương quỳ để lấy băng gạc cùng với thuốc cầm máu. Nàng bất động thanh sắc nhìn xem vết thương của con ngựa đang nằm trên mặt đất, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt gã sai vặt, lạnh giọng hỏi: “Người không biết, hay là không dám nói?”

Ngữ khí của Mộ Phi Sát đột nhiên trở nên sắc bén, gã sai vặt sợ tới mức hai chân đều mềm nhũn, hai hàm răng run rẩy va vào nhau, sợ hãi đáp: “Tiểu nhân... tiểu nhân thật sự không biết.”

Có phải là do chủ quán ăn muốn trả thù mình hay không? Mộ Phi Sát biết cho dù hỏi hắn cũng không có kết quả, cho nên đợi Yến Minh xử lý tốt vết thương cho con ngựa, liền hỏi hắn nói: “Quán của các người treo biển mang tên ‘Bình An’, nhưng thật đúng là bình an nha! Quay về nói với chương quỳ của các người, nếu như ngày mai đồ đặc của chúng ta mà thiếu mất một thứ, thì tiệm này cũng chuẩn bị đóng cửa đi!”

Ngữ khí bình thản mang theo hơi lạnh đầu xuân, làm cho chương quỳ vừa mới đến nghe được câu nói của nàng, hận mình không thể khóc rống lên kêu trời. Đây là nữ tử đến từ nơi nào, tuổi không lớn lắm, nhưng tại sao lại có thể có khí thế uy nghiêm như vậy a!

Trong lúc mọi người ở đây bị khí thế của Mộ Phi Sát ép đến không ngóc đầu lên được, thì đột nhiên truyền đến một tiếng vỗ tay. Hướng theo phía phát ra tiếng vỗ tay, chỉ nhìn thấy một bóng dáng thon dài đang đứng trên nóc nhà. Một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho vạt áo của nam tử bay lên trong gió. Mặt trăng ngày mười sáu giống như một cái khay bạc, khi Mộ Phi Sát ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng dáng cao lớn của nam nhân, phía sau lưng hắn giống như còn phản chiếu ra quang mang mờ ảo.

“Thật sự là hảo thủ đoạn a! Thật không nghĩ đến ở đây lại có thể gặp được một người thú vị như vậy, thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Ta tên là Tần Huyền, tiểu linh chủ, sau này gặp lại...” Thanh âm mang theo mấy phần lười biếng vang lên từ phía nam nhân.

Ngay lập tức, Yến Minh liền bày ra tư thế phòng thủ, đứng trước mặt Mộ Phi Sát. Nhưng chỉ thấy nam tử kia điểm nhẹ mũi chân, nhanh nhẹn rời đi. Không khí xung quanh dao động, màn đêm quý dị xung quanh lại bao phủ xung quanh nơi nam tử đứng. Nhưng quang mang màu xanh nhàn nhạt xung quanh nam nhân kia lại làm cho Mộ Phi Sát chú ý, người này là Hồn Sư sao?

Lời nói không đầu không đuôi, bỗng dưng xuất hiện lại biến mất, làm cho Mộ Phi Sát kinh ngạc một hồi. Chỉ với mấy câu nói mà nam tử kia đã nói nói toạc ra thân phận của nàng. Nhưng mà hình như theo ý tứ của hắn, lần này là đến để gặp nàng a! Nàng mới đến Thần Khí Chi Địa mà đã khiến người khác chú ý rồi sao?

Nam nhân kia bất chợt đến nói vài câu, lại làm cho nàng đối với đám chuột nhắt kia không còn hứng thú, cho nên dứt khoát quay về phòng nghỉ ngơi. Dù sao chuyến đi lần này không phải đi chơi, bây giờ mọi người cần phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn đi mua những thứ cần dùng.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, thì sắc trời dần sáng, trên đường cái cũng trở nên náo nhiệt. Sau khi Mộ Phi Sát cùng với mọi người dùng xong đồ ăn sáng, tiện thể hỏi tiểu nhị ngày hôm qua bị bọn họ đánh, nơi mua bán lương thực cùng với gia súc làm giống.

Tiểu nhị không nửa phần giấu giếm, chỉ có thể thành thật khai báo cho đám người Mộ Phi Sát. Phía đông cùng phía bắc của Tề Nhiệm Thành đều có những thứ mà mọi người cần mua, cho nên Mộ Phi Sát liền phân chia cho năm người kia, làm cho bọn họ chia nhau đi mua những thứ cần thiết. Còn riêng nàng thì đi đến chỗ mua bán thức ăn, cùng tiệm vải để xem một chút.

Năm người kia sau khi nhận tiền, liền cẩn thận cắt kỹ và trong người, sau đó quay người đi mua những thứ mà Mộ Phi Sát đã dặn dò. Mộ Phi Sát đi theo sau tiểu nhị để đến tiệm vải. Nàng tính toán mua cho mấy người dân trong thành một chút vải vóc, để cho những nữ nhân trong thành có tay nghề khéo một chút còn có việc để làm, đối với bọn họ thì may được một bộ y phục cũng không phải việc gì khó.

“Khách quan, ngài muốn mua quần áo sao? Cửa hàng của tôi mới nhập về loại vải tốt nhất từ Hoàng Thành, chắc chắn khi mặc lên sẽ làm nổi bật thân phận của ngài a! Ngài có thể lựa chọn màu sắc cùng hoa văn, tiểu nhân cam đoan sẽ hợp tâm ý của ngài.”

Lão bản cửa tiệm này có vẻ là người thông minh, nhưng ít nhất có thể thông minh hơn khi so sánh với tên chương quỳ béo núc kia. Khi hắn ta thấy Mộ Phi Sát, mặc dù trên người nàng mặc quần áo đơn giản, nhưng lại toát ra khí chất bất phàm. Mà đi theo sau lưng còn có hai hạ nhân, cho nên lão bản liền trưng ra khuôn mặt tươi cười tiếp đón nồng hậu, một bên khua môi múa mép, một bên vẫn đang cẩn thận dặn dò ý tứ của khách hàng.

Đối với lời nói khen ngợi của tên lão bản này, Mộ Phi Sát cũng chỉ thờ ơ, xem qua một vòng, mới mở miệng hỏi: “Lão bản, trong tiệm của người còn vải thô không?”

Lão bản vừa nghe Mộ Phi Sát mở miệng ra chỉ hỏi mấy miếng vải thô không đáng một đồng tiền, thì mặt mày liền suy sụp xuống, thanh âm quặng tím cũng đã trở về bình thường: “Có thì có, nhưng là chúng ta đều để trong kho hàng rồi. Mới đầu năm mà còn có người mua vải thô sao? Vị tiểu thư này, ta

thấy da thịt của tiểu thư mềm mại như vậy, làm sao ngài lại để cho đồng vải thô ấy làm bẩn mắt ngài như vậy? Ta thấy lụa là gấm vóc, mới xứng đôi với tiểu thư a!”

Không cam lòng, cho nên lão bản tìm nhiều lý do không muốn bán cho Mộ Phi Sắt, lại liên tục giới thiệu cho nàng những loại vải khác, làm cho nàng phải liếc hần mấy lần. Lão bản này cũng là một người làm ăn khôn khéo, nhưng dù sao hần ta cũng chỉ là một người xem trọng cái lợi trước mắt mà thôi!

“Vải thô còn trong kho của ngài đều là vải cũ từ năm ngoái đi! Trước tiên cứ lấy một ít ra cho ta xem một chút!”

Hàng xấu hàng tốt gì thì cũng đều là tiền, cho nên lão bản đành phải cắn môi, sai tiểu nhị vào nhà kho lấy vải. Đang muốn giới thiệu cho Mộ Phi Sắt thêm một số vải tốt trong cửa hàng, thì phát hiện nàng đang nhìn chòng vải bông trước mặt, mà tay của nàng cũng đang vuốt ve lên trên mặt bông mềm mại. “Vải bông này không tệ, Một thước bao nhiêu tiền?”

“Tiểu thư thật là có ánh mắt! Đây là loại vải bông tốt nhất của cửa hàng, màu trắng thuần khiết, tính chất vải lại rất ôn hòa. Hiện tại đã là đầu xuân, rất thích hợp may xiêm y... Ôi chao, tiểu nhân thật là nhiều chuyện. Một thước ba trăm đồng, mà một thước có thể làm được nhiều nhất sáu bộ váy.”

Lão bản đang ra sức mời mọc, thì lại thấy Mộ Phi Sắt cười lại như không cười nhìn hần, làm cho hần vội vàng dừng lại, nhanh chóng trả lời câu hỏi của nàng.

Mộ Phi Sắt nghe xong cũng chỉ gật nhẹ đầu, nhưng không nói thêm tiếng nào. Khi tiểu nhị đem vải thô lên, Mộ Phi Sắt cầm lên cẩn thận đánh giá vải thô mà lão bản nói không đáng tiền này. Qua mùa xuân, tấm vải thô có chút ẩm ướt, nhưng sờ lên cũng cảm thấy còn khá mềm, nhưng lại rất rắn chắc, vải thô này rất phù hợp để may thành những bộ quần áo dành cho người thường xuyên làm việc nặng.

“Lão bản, trong kho hàng của ngài còn bao nhiêu vải thô? Bao nhiêu tiền một thước?”

“Tiểu nhân không dám nói dối tiểu thư, trong kho còn khoảng chừng trăm thước! Tiểu nhân cũng xin nói giá đúng, là vải thô này một trăm đồng một thước.”

“Như vậy đi, trăm thước vải thô này ta sẽ mua. Bất quá xem vải này cũng đã quá cũ rồi, nhất định là đã để trong kho hàng lâu rồi, ba mươi đồng một thước, ngài có đồng ý không?”

Mộ Phi sắt nhanh chóng nói ra ý đồ của mình. Lời nói của nàng vừa ra, làm cho lão bản ngật ra như phỗng.

Trong lòng lão bản thầm mắng, ở đâu lại chui ra một người giỏi ép giá như vậy? Trên mặt tràn đầy vẻ đau khổ nói: “Tiểu thư muốn ta làm ăn lỗ vốn sao?”

“Nếu như ngài muốn để đồng vải thô này trong kho để bị mối mọt ăn hết, thì ta cũng không ngại. Tề Nhiễm thành cũng không phải chỉ có một mình chỗ của ngài là bán vải, ta đi tới chỗ khác cũng sẽ trả như vậy. Ta vốn đi còn định mua thêm hai mươi thước vải bông. Nhưng ngài đã không chịu, vậy đành quên đi!”

Mộ Phi Sắt còn làm bộ muốn đi chỗ khác, làm cho lão bản ngất đến độ muốn dậm chân: “Ôi! Tiểu bà cô của tôi ơi! Ta có nói là không bán đâu, ta bán, ta bán. Bất quá ta cũng nói trước, nếu phải vận chuyện đến chỗ xa, thì cửa hàng của chúng tiểu nhân không có nhận được đâu!”

Chỉ sợ cho tiền ngài cũng không dám đi a...

Mộ Phi Sắt khẽ cười trong lòng. Xe ngựa của nàng đều là những xe ngựa được đặc chế để chở lương thực, hai chiếc xe cũng dư sức chở được trăm thước vải thô. “Vậy được, bây giờ các ngài cứ đem đến tiểu điểm. Một lúc nữa ta sẽ đến đó.”

“Vâng”

Chỉ mất một ít tiền mà nàng đã tạm thời giải quyết được vấn đề vật liệu may mặc cho người dân trong thành, kết quả này làm cho Mộ Phi Sắt tương đối thỏa mãn. Mang theo tâm trạng vui vẻ dạo chơi một lúc. Nhưng Hương Liên đi đằng sau Mộ Phi Sắt lại rất khó hiểu, không biết tại sao tiểu thư lại bỏ tiền ra mua một đồng vải cũ kỹ về làm gì, đã vậy tâm trạng của tiểu thư dường như đang rất tốt a! Vì không thể kìm nén được sự tò mò trong lòng, cho nên Hương Liên đành mở miệng ra hỏi Mộ Phi Sắt. Nhưng Mộ Phi Sắt vẫn chỉ thần thần bí bí không có đáp lời.

Trong khi đi dạo vòng quanh khu chợ bán thức ăn, Mộ Phi Sắt phát hiện ở đây bán hạt giống rau củ hay hoa quả rất ít, chỉ có một chút mứt, hay hồng, quýt. Nếu như theo tình hình này, thì nếu như nàng đem đồng tào ở núi Ác Ma bán ra sẽ có nguồn tiêu thụ. Nhưng mà nàng cũng phải quan sát người của Tề Nhiễm thành này một thời gian nữa rồi mới quyết định được.

Tuy nàng cũng rất không tin tưởng vào lời nguyện rủa của mảnh đất Thần Khí Chi Địa này, nhưng muốn làm việc gì thì trước hết cũng phải nắm rõ tình huống cụ thể, thì mới ra quyết định đúng được. Nàng cũng không muốn đem tính mạng gần nghìn người ở Cực Nhạc thành mà đùa giỡn được. Nếu có thể tìm được nơi tiêu thụ số hoa quả đó, không nói có thể buôn bán thuận lợi được hay không, mà trước tiên phải xem người ở đây có chịu tiếp nhận nó hay không!

Càng nghĩ, Mộ Phi Sắt liền quyết định đem một vài người trong đám tù binh kia ra để phụ trách việc này. Dù sao hiện tại nàng cũng nắm quyền sinh sát ở Thần Khí Chi Địa, cũng không cần có kỵ nhiều điều, cho nên cũng phải lợi dụng triệt để mới được.

Đi xung quanh một lát, cổ họng Mộ Phi sắt cũng có chút khát, cho nên tìm một quán trà ven đường để ngồi xuống nghỉ ngơi. Vừa mới ngồi xuống, thì Mộ Phi Sắt lại nghe được những lời bàn tán khe khẽ xung quanh: “Các ngài có nghe nói không? Cái địa phương ma quỷ kia hiện tại xuất hiện một nữ lĩnh

chủ a!”

“Có nghe nói. Người này chính là cháu gái của Mộ thừa tướng – Tam tiểu thư! Khà, khà... Nàng ta chữa trị được bảo bối trấn giữ vận mệnh Khang quốc, công lao lớn như vậy, tại sao lại có được cái loại ban thưởng như vậy?”

“Người nói nhỏ một chút! Ngày hôm qua ta nghe nói, bang Mạnh Hồ là bị tiểu linh chủ kia tiêu diệt trong một đêm a!”

“Cái gì? Còn có loại sự tình như vậy? Người vừa nói, làm cho ta nhớ đến một chuyện. Hôm nay thật sự là một ngày kỳ lạ, lúc này ta vừa mới qua phía thành bắc có một chút công việc, nhưng lại gặp phải vài người ăn mặc rách rưới, nghèo kiết xác, nhưng bọn họ ai cũng cầm bạc đi mua các loại lương thực. Có người hỏi bọn họ đến từ chỗ nào, thì họ trả lời là đến từ Cực Nhạc thành. Ta nghe kể mà tưởng nằm mộng, cái địa phương mà quý ấy mà có người còn sống sao?”

“Người nói cũng có lý! Nói như thế nào thì tiểu linh chủ này vẫn là người của Mộ gia, mà còn là “Người Thiên Mệnh”. Chúng ta chỉ là tiểu dân nho nhỏ, cũng đừng bàn luận nhiều về chuyện này. Đi, đi về nhà ta uống rượu.”

Mộ Phi Sát chỉ lẳng lặng ngồi nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, mí mắt sụp xuống, rất nhanh đã che đi tia sáng kỳ lạ trong mắt. Nơi này cách Hoàng Thành xa như vậy, mà nàng vẫn không thoát khỏi danh hào tiểu thư của Mộ phủ. Nếu như không dựa vào danh vọng của Mộ gia, mà chỉ bằng thực lực của chính nàng, thì nàng có thể đi xa đến đâu?

Mộ Phi Sát bỗng nhiên mỉm cười, đối với kết quả đang chờ đợi phía trước quả thật làm nàng rất hứng thú!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Đã đến thời gian ước định, năm người quần áo rách rưới, mang theo mấy con lợn giống, cùng mười con trâu khỏe mạnh, đi về phía nam của Tề Nhiễm thành.

Mộ Phi Sát đã sớm đứng chờ sẵn ngoài cửa, bên cạnh là đầy một xe vải vóc. Thù vệt thành khi nhìn đến quang cảnh này, cũng cuống quýt ngăn lại tra hỏi. Khi nghe đến bọn họ đều là người của Thần Khí Chi Địa, mang theo sự nghi vấn đòi kiểm tra thân phận của đám người Mộ Phi Sát.

Nàng cũng biết hành động hôm nay của mọi người sẽ khiến người của Tề Nhiễm thành có chút sợ hãi. Nhưng Mộ Phi Sát cũng lười dây dưa cùng với đám binh lính gác cửa này, cho nên ra lệnh Yên Minh ra giải quyết. Yên Minh vừa nói ra thân phận, liền khiến cho bọn họ chạy trốn chết, đâu còn gan mà đi kiểm tra nữa.

Trong khi đoàn người của Mộ Phi Sát tận hứng mang đồ đặc về, thì tại Cực Nhạc thành đã xảy ra biến cố mà nàng không thể nào ngờ đến.

“Vân tiên sinh, Nhan Lão. Ở ngoài thành có rất nhiều người, bọn chúng hung dữ muốn chúng ta giao ra của cải. Hai người mau đến xem a...”

Tiếng kêu lo lắng vang lên, làm cho hai ông cháu Nhan Lão đang ở trong phủ thành chủ kinh động, cũng đồng thời làm kinh động Vân Nhượng Lan đang nghiên cứu mấy khúc phổ nhạc. Khi ba người ra đến cửa thành, thì đã thấy không ít người dân trong tay cầm quốc xẻng, hướng bọn người lạ mặt kia phòng bị.

Ngoài thành quả nhiên có một đội nhân mã, tên đầu lĩnh còn ồn ào nói: “Đám người các ngươi, cùng với tên Linh chủ kia mau rút ngay! Đừng nghĩ mà cản trở bọn ta. Nếu như các ngươi giao ra tất cả tài sản trong thành, thì chúng ta còn có thể tha cho các ngươi một con đường sống.”

Thần Khí Chi Địa mới vừa trải qua mấy ngày bình an, thì hiện tại lại có người đến quấy rối. Nhưng trong lòng mỗi người dân ở đây đều vẫn nhớ kỹ những lời mà Linh chủ đại nhân nói trước kia, cho nên ai cũng cầm chặt vũ khí của mình, trên dưới một lòng thầm nghĩ phải đem bọn cướp này đánh đuổi ra khỏi nhà của bọn họ.

Hai mắt Vân Nhượng Lan nhắm lại, bất động thanh sắc đi đến phía trước mấy bước, trong miệng lầm nhảm: “Hồn hướng, tâm hướng, Thủy Lăng, hiện thân.”

Lời vừa dứt, thì một con Bạch Lộc (nai trắng) xinh đẹp mê người xuất hiện trước mắt mọi người. Vân Nhượng Lan vỗ nhẹ lên đầu nó, còn nhỏ nhẹ nói bên tai của Bạch Lộc.

“Đi đi, đừng làm bị thương những người dân kia. Còn có, làm cho bọn chúng bị đông cứng là được rồi, đừng làm ảnh hưởng đến tính mạng của bọn họ.”

Bạch Lộc Khẽ gật đầu, ngoan ngoãn hướng cửa thành chạy tới. Phú Quý vừa chạy tới cũng thấy được một màn này, hai mắt căng tròn ngây ngốc nhìn. Mà Tiểu Hoàng điều đang ở trên vai Phú Quý cũng nghiêng đầu liếc nhìn Bạch Lộc. Đột nhiên nó lại giương cánh, vội vàng đuổi theo sau Bạch Lộc.

“Vân Quân, đây là...” Phú Quý chạy tới bên người Vân Nhượng Lan, thấp giọng hỏi.

Vân Nhực Lan khẽ cười, nhìn về phía đội nhân mã đang giũ võ giương oai, hai tròng mắt không mang theo một tia tình cảm nào: “Đây là huyền thú của ta, Bạch Lộc Tuyết Tinh. Phú Quý, người đi chuẩn bị dây thừng, càng nhiều càng tốt.”

Phú Quý thật thà chất phác gật đầu, tuy không hiểu rõ ý tứ của Vân Nhực Lan, nhưng là cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng hướng kho chứa đồ trong phủ chạy tới.

Ở ngoài cửa thành, khi hai bên đang chuẩn bị giao tranh, thì một con hươu toàn thân tuyết trắng không biết từ chỗ nào bỗng dưng xuất hiện, đứng ngay chính giữa hai đám người. Không đợi cho đám cướp kia lên tiếng, thì trên lưng hươu đã xuất hiện ánh sáng long lanh, sau đó phun ra một cỗ năng lượng rét lạnh mạnh mẽ hướng bọn hán bắn tới.

Đám dân chúng cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, thế nhưng đối với tình cảnh trước mắt, bọn họ cũng biết Bạch Lộc là tới giúp bọn họ. Nhất thời khí thế mọi người đều đại chấn, tay cầm thật chắc vũ khí quơ quơ trước mặt, muốn ngay lập tức được xông lên phía trước.

Lúc này, bỗng nhiên có một thanh âm ôn nhu vang lên bên tai bọn họ: “Mọi người đừng lấy tính mạng của bọn chúng.”

“Vân tiên sinh, tại sao lại làm như vậy?” Hai gò má Nhan Đông đã ửng đỏ, đang muốn xông lên giết địch, thì đột nhiên lại nghe được những lời này của Vân Nhực Lan, không nhịn được lửa giận nên lên tiếng chất vấn.

“Linh chủ đại nhân của các người đang lo lắng không tìm được người làm việc, nay bọn họ đã tới tận cửa để làm công miễn phí, chúng ta sao có thể không thành toàn cho bọn họ?” Vân Nhực Lan nhàn nhạt cười, con ngươi lại sâu như hàn đàm. Nhan Đông vẫn chưa phát giác được thân thể của mình có chút run khẽ, trong lòng thầm nghĩ vì sao thân thái của Vân tiên sinh lại giống với Linh chủ đại nhân mà hán sùng kính quá vậy?

Âm điệu của Vân Nhực Lan tuy nhỏ, nhưng là từng câu từng chữ lại rơi vào trong tai của mọi người. Bềnh bình đại ngộ, mắt thấy tọa kỵ của đám người kia không thể động đậy được, đang ào ào ngã xuống đất. Thừa dịp bọn chúng đang choáng váng đầu óc, mọi người liền thi nhau dùng vũ khí để kiểm chế bọn họ. Có mấy người dựa vào chút võ công nên thoát ra được, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Bạch Lộc đập một cước, đá văng nằm trên mặt đất.

Tiểu Hoàng điều bay trên không trung, hăng hái nhìn Bạch Lộc ra oai. Hiện trường đang giao chiến với khí thế ngất trời, thì Tiểu Hoàng điều lại kêu to vài tiếng thanh thúy, sau đó bay xuống đậu ngay trên lưng Bạch Lộc. Bạch Lộc chỉ quay đầu liếc mắt một cái, cũng mặc kệ tiểu gia hỏa không mời mà đến kia đang vui vẻ đậu trên lưng mình.

Phú Quý cầm một đồng dây thừng tới, thấy tình hình đã được giải quyết, trong nội tâm càng đại sinh sự tôn kính với Vân Nhực Lan. Mọi người hiệp lực đem hơn năm mươi người trói lại thành một đồng, trong lòng cũng tự nhiên sinh ra cảm giác lập được công lớn.

Khi Linh chủ đại nhân không có ở đây, bọn họ lại may mắn được một con Bạch Lộc trợ giúp, thành công bắt sống được đám người không rõ lai lịch đến cướp bóc của cải của bọn họ. Bọn họ đã tự tay bảo vệ được nhà của mình. Loại cảm giác tâm huyết này đã lâu không xuất hiện, nay lại tràn ngập trong lòng của bọn họ, làm cho mọi người ai cũng rất kích động. Nhưng ai nấy đều chỉ im lặng đứng ở đó, cười cười mà không nói gì.

Tên đầu lĩnh đang bị trói chặt, bây giờ mới phục hồi lại tinh thần, mang theo biểu tình vận vẹo, sau nửa ngày mới hô to: “Lão tử là người của Thiên Địa hội, một đám nghèo kiệt xác các người, còn không mau thả lão tử ra?”

Vừa nghe nhắc đến Thiên Địa hội, Phú Quý đã trải qua trận chém giết lần đó liền nổi giận, lớn tiếng chửi: “Một đám cướp muốn tìm chết! Các người dám đánh chủ ý lên tiểu thư nhà ta. Hôm nay ta nhất quyết không tha cho các người, ta... ta...”

“Phú Quý, người muốn làm gì?”

Một giọng nói bình tĩnh của nữ nhân vang lên. Mọi người đồng loạt quay đầu, thấy được người vừa nói là Linh Chủ đại nhân đang từ trong xe ngựa đi ra, nên vội vàng cúi người hành lễ. Tiểu Hoàng điều đang vui vẻ đứng trên lưng Bạch Lộc, khi thấy Mộ Phi Sát cũng hưng phấn nhào tới, thân mật liếm liếm lên mặt nàng.

Khi Mộ Phi Sát vừa mới trở về, liền phát hiện nhiệt độ ở đây không tầm thường. Lại bất ngờ thấy một con Bạch Lộc chưa từng thấy đứng ở giữa đám người, cùng với một đám người bị trói thành một đồng, nhất thời trong lòng nổi lên sát ý mãnh liệt.

“Thiên Địa hội các người thật đúng là biết chọn thời gian a! Các người vẫn chưa hết hy vọng sao?” Mộ Phi Sát vẫn đứng trước cửa xe nói. Khi chứng kiến bộ dáng sôi sục ý chí chiến đấu của con dân mình, trong lòng nàng cũng được an ủi một chút, xem ra bọn họ vẫn chưa bị tẩy sạch não hoàn toàn.

Thấy Mộ Phi Sát, tên đầu lĩnh cũng trở nên luống cuống, lại nhìn thấy thị vệ cao lớn bên người nàng, thân thể lại càng run rẩy, liên tục cầu xin tha: “Linh chủ đại nhân, cầu ngài khai ân. Chúng tiểu nhân đến đây chỉ là muốn cầu tài, không muốn đối địch cùng với ngài. Xin ngài thương xót, trên tiểu nhân đều có nợ già, dưới có con nhỏ. Nếu như ngài tha cho chúng tiểu nhân lần này, thì Thiên Địa hội cam đoan sẽ không bao giờ tìm đến ngài gây phiền phức.”

Mất Mộ Phi Sát nhìn Vân Nhực Lan, trong lòng thầm cảm thấy may mắn có hán lưu lại trong thành, nàng đương nhiên cũng biết rõ ý nghĩ của hán khi lưu lại mạng sống của đám người này. Cuối cùng, Mộ Phi Sát chỉ hờ hững nói: “Các người đã đến đây, vậy thì đừng đi vội! Ta sẽ cho các người cơ hội cầu tài. Yên Minh, chuyện này giao cho người.”

“Vâng.”

“Được rồi! Tranh thủ thời gian đầu xuân, mùa mưa chưa tới, hãy hoàn thiện nốt công việc dựng nhà. Sử Hạo, người phụ trách việc bố trí đám gia súc này. Trương Thiên Dương người dẫn thêm mấy người đi tìm đất phù hợp để gieo lúa, cùng với một số rau dưa khác. Thích đại nương, Ngũ thâm, nữa

canh giờ nữa hai người các người đi đến phủ gặp ta. Mọi người quay trở lại làm việc đi!”

“Vâng, đại nhân.”

Sau Mộ Phi Sát dặn dò xong những chuyện mình muốn làm, thì ánh mắt lại rơi vào trên người con Bạch Lộc, mà chính nó cũng đang nhìn nàng. Mộ Phi Sát như có điều gì suy nghĩ, quay sang nhìn Vân Nhượng Lan, lại hướng Bạch Lộc vẫy vẫy tay, ý bảo nó đi theo mình vào trong phủ. Bạch Lộc vẫn ưu nhã bước từng bước theo sát Linh chủ đại nhân vào trong phủ, mọi người khi chứng kiến cảnh tượng này, đều thầm sợ hãi.

“Vân Nhượng Lan, đây là huyền thú của ngươi sao?” Tuy Mộ Phi Sát biết rõ nhưng vẫn còn cố hỏi, trong nội tâm thầm oán, sao thứ tốt này lại bị vị sư phụ gà mờ của nàng chiếm mất a!

“Phi Nhi, con không thể nào gọi ta một tiếng sư phụ được sao? Thật sự là không biết lớn nhỏ...” Vân Nhượng Lan cố tình kháng nghị, nhưng bộ dáng vẫn luôn ôn nhuận giống như huyền thú của mình vậy!

Quảng cho hắn một cái nhìn khinh khinh, Mộ Phi Sát hoạt động xương sống cứng ngắc vì ngồi trên xe một thời gian dài, mặc kệ câu nói cường của Vân Nhượng Lan, phân phó Phú Quý đem vài thô cùng vài bông trên xe ngựa mang vào phủ.

Mộ Phi sát tùy tiện tìm lý do để cho người hầu cửa cùng với Vân Nhượng lan đi xuống nhà bếp. Còn Tiểu Hoàng điều lại vui vẻ đậu trên lưng Bạch Lộc, kêu lên vài tiếng, sau đó lại vỗ cánh bay về phía phòng bếp, Bạch Lộc thấy thế cũng lững thững đi theo sau.

Hai cái tiểu gia hỏa này thân thiết với nhau như vậy từ khi nào a? Mộ Phi Sát cười cười, hiện tại cả sân chỉ còn lại một mình nàng cùng với đồng vài thô.

Cầm lấy một tấm vải thô ẩm ướt, Mộ Phi Sát điều động dị năng chữa trị của mình. Tơ bạc rất nhanh đã bao trùm lên miếng vải thô cũ kỹ. Những chỗ bị mối mọt, mốc meo, liền nhanh chóng bị biến mất. Phàm là những chỗ bị tổn hao, đều trở lại hình dáng như ban đầu.

Mộ Phi Sát cũng không có ngưng nghỉ, tiếp tục cầm những tấm vải khác tiếp tục chữa trị. Tuy đầu có chút choáng váng, nhưng khi sờ đến những tấm vải đã trở lại hình dạng như ban đầu, nàng lại có chút giật mình, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Kết quả không phải không tốt, nhưng là nằm ngoài dự đoán của nàng. Vải thô vốn là loại vải mà người nghèo khổ hay thường sử dụng, bởi vì giá tiền rất rẻ, mà chất lượng có thể nghĩ đến. Bởi vì hiện giờ nàng cần phải tiết kiệm ngân lượng, cho nên việc lựa chọn mua vải thô cho mọi người cũng là bởi vì bất đắc dĩ.

Nhưng những tấm vải thô sau khi được nàng sử dụng qua dị năng này, khi sờ lên lại không hề có cảm giác thô ráp, mà ngược lại lại mềm mịn như vải bông, phản quang ra ánh sáng thuần khiết. Nàng thử lấy tay kéo kéo, cảm thấy tấm vải lại vô cùng chắc chắn.

Đây là có chuyện gì? Trong lòng Mộ Phi Sát có trăm mối nghi không có lời giải. Năng lực dị năng chữa trị của nàng chỉ có thể khôi phục lại được nguyên trạng mà thôi, nhưng tại sao lần này lại có thể làm cho chất lượng của vật thể được cải thiện? Mộ Phi Sát vẫn ngây ngốc nhìn những tấm vải trước mặt, lần đầu tiên sinh ra nghi hoặc đối với năng lực của mình.

Khi Mộ Phi Sát vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thì hai phu nhân mà lúc nãy nàng gọi đến đã đứng ở trước mặt nàng cẩn thận hành lễ. Mộ Phi Sát vẫn phải mang hoang mang trong lòng nàng đề xuống, đối với hai người trước mặt khẽ mỉm cười: “Thích đại nương, Ngũ thẩm, trong ghi chép của Nhan lão ghi hai người các người biết thêu thùa, vậy thì có biết may quần áo không?”

“Thưa Đại nhân... phần lớn quần áo trong thành đều là do tiểu nhân cùng với Chu muội làm”. Thích đại nương vừa ngượng ngùng nói, hai tay lại vừa không được tự nhiên kéo kéo vạt áo đầy miếng vá.

Mộ Phi Sát khẽ gật đầu: “Rất tốt. Hai mươi thước vải bông này các người tạm thời động vào, còn số vải còn lại giao cho các người. Từ nay về sau, hằng ngày các người cứ đến phủ làm việc. Các người may cho mỗi người trong thành một bộ, nhớ rõ đo đạc số liệu lớn nhỏ cho cẩn thận. Nhà ai có nữ quyền khéo tay một chút cũng gọi tới đây làm luôn, đem công việc phân ra, mỗi người phụ trách một phần.”

Vừa nghe Linh chủ đại nhân kêu bọn họ may y phục cho mọi người, Thích đại nương cùng Ngũ thẩm vô cùng mừng rỡ. Liên tục cảm tạ Linh chủ đại nhân, cũng hứa sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh.

Mộ Phi Sát cũng chỉ cười cười, trong lòng vẫn đang suy nghĩ về dị năng của mình. Xem ra nàng phải trở về thí nghiệm lại một phen, xác minh lại ý nghĩ trong lòng mình có đúng hay không!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Sau khi mệt mỏi đi về Cực Nhạc Thành, Mộ Phi Sát cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Đợi cho Yên Minh không chế đám người Thiên Địa hội, thì nàng lại tới thăm vấn bọn hắn.

Quả nhiên bọn họ đến đây là vì mơ tưởng đến trăm vạn lượng bạc trong truyền thuyết a! Lần trước, bọn chúng khiếp sợ uy lực Bộc Dương Mạch, cùng với thị vệ của nàng là Yến Minh – một Hóa hệ Hồn sư, cho nên luôn một mực âm thầm chờ đợi thời cơ. Khi biết tin Bộc Dương Mạch đã trở về Hoàng Thành, và Mộ Phi sắt ra khỏi thành, thì mới bắt đầu động thủ.

Mà ngay cả lúc ở Tề Nhiễm thành, mấy con ngựa của nàng bị thương cũng là kiệt tác của Thiên Địa hội, bọn hán vọng tưởng muốn hành trình của đoàn người Mộ phi Sắt bị chậm trễ. Mà đối thủ còn lại của bọn hán chỉ là đám dân chúng tay không tác sắt, căn bản là không thể uy hiếp, cho nên mới tiến đến cướp bóc. Nhưng Thiên địa hội lại tính toán sót một sự kiện, đó là ở đây vẫn còn Vân Nhược Lan trấn thủ.

Cho đến khi cả năm mươi người đều bị biến thành nô lệ, thì bọn người Thiên Địa hội mới kịp khôi phục lại tinh thần. Nhìn địa phương tồi tàn trước mắt này, tại sao lại xảy ra nhiều chuyện không thể dự đoán trước được a! Có thể nguyên nhân là do nơi này có một vị Tiểu linh chủ mới xuất hiện đi!

Hơn năm mươi người khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi tèm lem, luôn miệng nói trong nhà còn có mẹ già con nhỏ, với hy vọng có thể nhận được sự đồng tình của tiểu nữ nhân trước mặt. Nhưng bọn họ không ngờ là chỉ có thể đổi lấy được một nụ cười lạnh nhạt như ma quỷ.

“Vậy các ngươi muốn ta tiễn các ngươi một đoạn đường không?”

Chỉ một câu nói hời hợt, Mộ Phi Sắt đã thành công ngăn lại một đám đại pháo hôi miệng của bọn chúng. Đám người Thiên địa hội cũng biết rõ mạng nhỏ của mình tùy thuộc vào một câu nói của Tiểu linh chủ trước mặt, cho nên đành ừ ừ chấp nhận số mệnh nô lệ của mình.

Sau khi được Mộ Phi Sắt phân phó, Hương Liên và Phú Quý cũng ba chân bốn cẳng chạy đi thu thập tốt một gian phòng cho mấy phụ nhân vào may quần áo. Để lại Mộ Phi Sắt một mình, tay đang khẽ vuốt lên thân cây sáo mà Vân Nhược Lan tặng, quyết định đem mấy con lợn con mà nàng vừa mua được, trở thành đối tượng luyện tập đầu tiên của nàng.

Trên đường trở về Cực Nhạc Thành, Mộ Phi Sắt đối với năng lực Ngự Thú Quyết có chút hiểu rõ. Cho nên trước đây đám lợn, gà chưa bao giờ nhu thuận, nay dưới sự điều khiển của Mộ Phi Sắt, lại vô cùng ngoan ngoãn, làm cho mấy người đi theo càng ngày càng sung sướng.

Mộ Phi Sắt không biết nên khóc hay nên cười khi nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ cùng khâm phục của mọi người. Nhưng hiện tại nàng đang tự sám hối với lương tâm của mình, vì đã mang tâm pháp cao thâm mà mẫu thân lưu lại để hù dọa mọi người cũng những động vật vô hại nhỏ bé kia.

Trên đường đi, Mộ Phi Sắt cũng có gặp qua mấy người đang đi làm, nàng chỉ đơn giản gật đầu, rồi đến thẳng chỗ mấy đàn gia súc. Đến nơi, Mộ Phi Sắt lấy từ trong tay áo một cây sáo, hít một hơi thật sâu, rồi thổi ra những âm điệu đơn giản nhất. Thanh âm vang lên, hình thành một ca khúc quý dị, vốn đây là một khúc nhạc vui vẻ, nhưng mấy đại hán gần đó vô tình nghe phải, làm cho gân xanh của bọn họ đều nổi lên. Mấy con lợn trong chuồng ngay lập tức hiện lên trạng thái run rẩy sợ hãi.

Thôi xong một khúc ngắn, Mộ Phi Sắt liên quan sát phản ứng của mấy con heo, sắc mặt không có gì biến hóa, khẽ gật đầu, rồi lại bình tĩnh rời đi. Mấy đại hán nhìn thấy cảnh này, đành tự an ủi chính mình, đây chính là chứng minh cho lòng thiện tâm của Linh Chủ đại nhân, chắc chắn ngài thấy bọn họ làm việc mệt mỏi, cho nên cố ý mang sáo ra thổi để an ủi bọn họ a!

Những chuyện này, Vân Nhược Lan cũng rất vừa vặn thu vào trong mắt, đáy lòng cũng hiện lên ý cười. Có lẽ, tiểu đồ đệ của hán chính là một tuyệt đỉnh thiên tài về phương diện tu luyện, cùng với sự nhạy bén và can đảm, nhưng về cảm kỳ thi họa thì... Có vẻ việc này phải làm cho nàng đau đầu một hồi a! Mặc dù nàng là hải tử của sư tỷ, nhưng có lẽ đây chính là điều duy nhất nàng không giống mẫu thân của mình.

Trước kia, Ngự Thú Quyết trong tay sư tỷ đã trở thành bí pháp phát ra hào quang vạn dặm, mà hiện tại, Phi Nhi có thể tiếp nhận toàn bộ sao? Vân Nhược Lan nghĩ đến đây, khẽ mỉm cười, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười thần nhiên. Trên người tiểu đồ đệ của hán, cho dù có việc gì xảy ra cũng chính là kỳ tích a!

Bận rộn đến tận nửa đêm, Mộ Phi sắt vội vã rửa mặt, sau đó liền lên giường chìm vào giấc ngủ. Khi nàng mơ màng tỉnh lại, thì sắc trời đã sáng trưng, Tiểu Hoàng Diệu đang bày một bộ dáng buồn ngủ, gật gù đầu trên gối nàng.

Dùng ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên bộ lông vũ của Tiểu Hoàng diệu, Mộ Phi sắt khẽ cười, tiểu tử này hình như hơi ỷ lại vào nàng rồi nha!

Lúc trước Mộ Phi sắt cũng có nghe Vân Nhược lan cùng với Yến Minh nói, Hòa Cực diệu là một hóa hệ huyền thú thuộc loại hiếm thấy, tuy hiện giờ nàng cũng chưa nhận thấy được Tiểu hoàng diệu này có chỗ nào nổi bật, nhưng là lời nói của hai vị hồn sư kia nàng cũng không quên đem ghi tạc vào trong lòng.

Nàng biết rõ ý tứ của bọn hán, nếu nàng thu Tiểu hoàng diệu này làm huyền thú của mình thì đó là một chuyện vô cùng tốt. Đúng là không cách giữa nàng và Tứ tinh Hồn sư đã không còn xa, nhưng hiện tại nàng còn một đồng sự việc cần phải giải quyết. Nàng không thể dành thời gian cho việc khác được, nhưng nàng chắc chắn sẽ có một ngày, nàng sẽ làm cho huyền thú tự mình đáng tới cửa cho nàng..

Hí mắt nhìn đôi mắt ti hí của Tiểu hoàng diệu đang mơ màng, Mộ Phi sắt khẽ mỉm cười. Nếu như nó muốn ở bên cạnh nàng, thì trước hết cứ duy trì trạng thái hiện tại đi. Dù sao tiểu gia hỏa nàng cũng đang mê mẩn món bánh của Phú Quý. Mỗi ngày nó đều đi theo vị đầu bếp thật thà chất phác đòi ăn bánh, nàng cũng tùy ý nó, bằng không với cái mỏ nhỏ nhắn của nó chắc chắn không bỏ qua mấy cọng tóc trên đầu Phú Quý.

Tiểu hoàng diệu dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào đầu của Mộ Phi Sắt, kêu lên chiêm chiêm, giống như muốn nói “Buổi sáng tốt lành” với nàng. Mộ Phi Sắt nhìn những tia nắng sớm phản chiếu lên bộ lông của Tiểu hoàng diệu, lười biếng nói: “Chim nhỏ, ta cho ngươi một cái tên được không? Chiêm chiêm, cái

tên này không tệ nha!”

Tiểu hoàng đế nghe nàng nói lên hai tiếng mà vừa nãy nó vừa kêu lên, nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ rất hài lòng, gật gật đầu nhìn nàng. Mộ Phi Sát cũng sờ khi thấy hành động của tiểu hoàng đế, cười to. Quả nhiên là một huyền thú thông minh, lanh lợi, nàng có thể cam đoan rằng chỉ số của nó sẽ không hề thua kém con người bao nhiêu a!

Vào buổi sáng ấm áp, Tiểu hoàng đế được lĩnh chủ đại nhân đặt cho một cái tên dí dỏm, tức thì liền bị mọi người trong phủ biết được. Ngoại trừ Vân Nhược Lan đang có thâm ý nhìn Tiểu hoàng đế, thì mọi người ai cũng vui vẻ luôn miệng gọi cái tên “Chiêm chiếp”, làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy vô cùng buồn cười.

Dưới sự chỉ thị của Lĩnh chủ đại nhân, mọi người trong thành đều bận rộn với công việc riêng của mình. Thích đại nương cùng Ngũ thẩm dẫn theo mấy người giỏi về thêu thùa, vào phủ để bắt đầu công việc may quần áo. Những công việc như sửa chữa lại nhà cửa, khai khẩn đất hoang, chăn nuôi gia súc, gia cầm, đều trật tự tiến hành

Mộ Phi Sát thừa dịp Hương Liên đang thất thần, một mình đem cây hoa quế được trồng trong chậu vào phòng của mình để tiến hành thí nghiệm. Có lẽ là khí hậu ở đây khác nhau, cho nên cây hoa quế này được mang từ Hoàng Thành đến, quả mức ốm yếu, mặc dù Hương Liên đã dốc lòng chăm sóc cẩn thận, nhưng lá cây vẫn héo rũ xuống giống như muốn chết.

Mộ Phi Sát lấy tay che lên lớp bùn đất chỗ gốc cây, dưới tác dụng của những tia sáng mặt trời lọt qua cửa, làm cho người khác rất khó có thể nhận thấy những tia sáng bạc trong lòng bàn tay của Mộ Phi Sát, nhưng là với cặp mắt sắc bén, nàng còn có thể nhận thấy được hòa lẫn những tia sáng bạc là một chút màu xanh, như ẩn ẩn như hiện đi ra từ ngón giữa của nàng. Như có điều suy nghĩ, ánh mắt Mộ Phi Sát liếc về chiếc vòng ngọc vẫn đeo trên cổ tay, sau đó vẫn tỉnh táo quan sát biến hóa của cây Hoa Quế.

Lúc trước, cây hoa quế vẫn còn ỉu xiu, thì giờ đây lại như được rót thêm tiên lực, thân cây vốn gầy gò thì lại đột nhiên trở nên tráng kiện hơn vài phần. Lá cây cũng trở nên xanh tốt, bóng loáng hơn rất nhiều. Nhìn kỹ lại, thì thấy câu hoa quế đã cao hơn không ít.

Mộ Phi Sát kinh ngạc thu tay lại, ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống khóm hoa vừa mới xuất hiện không lâu. Cây hoa quế được dị năng của nàng tắm bổ, không nói đến cành lá xum xuê như được bón thuốc kích thích, thì lại đột nhiên xuất hiện thêm mấy khóm hoa nữa.

Mộ Phi Sát mở hai tay của mình ra, nhìn chăm chăm vào bàn tay trắng nõn, không nói lời nào. Sau một lúc, nàng nắm chặt hai bàn tay lại thành quyền, bởi vì nàng hoài nghi đến một chuyện, hình như dị năng của nàng có tiến hóa!

Dị năng chữa trị của nàng, trên căn bản là không thể thay đổi bản chất của vật thể. Vài thô, cây hoa quế, rồi những bông hoa mới nở kia, đây đều là những vật thể mà nàng sử dụng dị năng để khôi phục lại sau khi nàng tấn cấp lên Hồn Sư. Nàng có thể nhận thấy rõ ràng được là trạng thái bản chất của chúng đã được cải thiện lên rất nhiều. Chẳng lẽ dị năng của mình cũng theo sự tấn cấp Hồn Sư mà có thể tiến hóa?

Kết luận này làm cho Mộ Phi Sát vô cùng mừng rỡ, hoa dẹt trên gấm lại có thể tiến hóa thì sao lại có thể ghét bỏ được chứ?

Tâm tình của Mộ Phi Sát vô cùng tốt, khi nàng quay đầu lại, thì đột nhiên thấy hai cặp mắt đang sưng sò, ngần ngừ nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Thủy Lăng cùng với Chiêm Chiếp không biết đã đến hậu viện từ lúc nào, Mộ Phi Sát cũng không biết chúng nó có thấy biểu hiện khác thường của nàng hay không. Mộ Phi Sát thầm nghĩ mình quả thật quá chủ quan, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ bình tĩnh nói hai chúng nó cứ tiếp tục chơi, sau đó dùng bước chân thật nhanh ly khai.

Hai con huyền thú im lặng, quay sang đối mặt với nhau, trong con ngươi có điều gì đó vui vẻ, giống như thầm nói với nhau, Mộ Phi Sát quả nhiên rất đáng yêu.

Mộ Phi Sát hoàn toàn không biết bản thân mình bỗng nhiên được hai con huyền thú vô hại khen ngợi. Bởi vì nàng đang phải bề bộn chọn lựa ra những tên tù binh để đi vào trong núi Ác ma thu hoạch trái cây. Nhưng lần này, Vân Nhược Lan lại một mực đòi đi theo, mà ngay cả Bạch Lộc cũng không chịu trở về Hồn Nguyên Châu mà cùng với Tiểu Hoàng Đế âm ỉ đòi đi xem náo nhiệt. Mộ Phi Sát cũng chỉ liếc mắt nhìn Vân Nhược Lan một cái, yên lặng đồng ý.

Vài ngày không gặp, khi Hầu Vương nhìn thấy Mộ Phi Sát thì rất hưng phấn, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng ưu nhã của Thần Lăng ở phía sau, thì trong nháy mắt giống như gặp phải quỷ, trốn thật là xa.

Cuộc sống ở phần ngoài núi Ác Ma này cũng chỉ đa số là những loài động vật bình thường. Đương nhiên dã thú cùng với huyền thú khác nhau rất xa, cũng giống như sự chênh lệch giữa người bình thường cùng với Hồn sư ở thế giới con người mà thôi.

Mặc dù Bạch Lộc là một loại huyền thú ôn hòa, nhưng khi động vật bình thường nhìn thấy cũng sẽ sinh lòng sợ hãi.

Mộ Phi Sát khó hiểu nhìn Chiêm Chiếp, Hầu Vương cũng chưa bao giờ sợ hãi nó như vậy, điều này chứng tỏ Tiểu Hoàng Đế này che giấu quá sâu, hay là phán đoán của Vân Nhược Lan cùng với Yên Minh đã sai lầm? Nhưng nàng vẫn tin tưởng cái lý do thứ nhất, bởi vì hai nam nhân này cũng không có bất kỳ lý do nào mà lừa gạt nàng sự tình này!

Trong khi Vân Nhược Lan đang nhàn nhã tham quan xung quanh, thì cuối cùng Hầu Vương cũng lại xuất hiện với một tâm trạng kinh hồn táng đảm, làm cho Mộ Phi Sát không khỏi sinh lòng thương xót. Khẽ vuốt ve lên cái đầu xù lông của Hầu Vương, Mộ Phi Sát ôn nhu truyền đạt ý định của mình, rằng nàng cần bày khi hỗ trợ hái quả táo, và nàng cũng đảm bảo để lại cho bọn nó đầy đủ thức ăn, phần dư còn lại thì nàng sẽ mang về tất cả.

Hầu Vương vừa nghe đã hiểu ý tứ của Mộ Phi Sát, kêu ra vài tiếng “chít chít”, dẫn đầu đám khi đi đến chỗ hái quả táo. Đám người dân từ sớm đã biết

Linh chủ đại nhân có thể sai khiến động vật, cho nên thần sắc vẫn bình thường, nhưng còn đám người thổ phi khi chứng kiến cảnh này chỉ biết ghen hờn nhìn trần trối.

Mang theo tâm tình vui vẻ như có như không, Mộ Phi sắt nói với mọi người: “Hôm nay ta mang mọi người đến đây, chính là nói về kế hoạch mà ta muốn đem những trái cây này bán ở Tề Nhiễm thành. Đây là loại trái cây mà ở Tề Nhiễm thành chưa từng xuất hiện. Ngày đầu tiên chỉ cần lấy ra một số lượng ít, còn về việc bán được hay không, thì cần phải trông chờ vào các người!”

Khi vừa nghe đến có thể trở về Tề Nhiễm thành, tên đầu lĩnh chủ đám người Thiên địa hội tên là Phan Phúc còn không kịp vui mừng, thì đã nhận được ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Mộ Phi sắt đang nhìn mình.

Mộ Phi sắt chỉ nhàn nhạt nói: “Mỗi Hồn Sư thường thường đặt cấm chế ở Hồn Nguyên châu của người thường là không giống nhau, người duy nhất có thể giải, chỉ có Hồn Sư đó mà thôi. Có nghĩa là nếu như đám người các người dám có ý định chạy trốn, thì nhất định sẽ chết rất thê thảm. Các người cũng không phải người ngốc, sẽ không tính toán lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn chứ?”

“Đại nhân, nô tài không dám!” Phan Phúc nghe thấy vậy sợ tới mức mồ hôi chảy ra ròng ròng, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Hắn vừa mới nghĩ mình có thể nhân cơ hội này mà trốn đi, nhưng quả nhiên đó chỉ là chuyện hoang đường mà thôi!

“Thừa dịp hiện tại là đầu xuân, các người nên tranh thủ. Phan Phúc, người đã ở Tề Nhiễm thành nhiều năm, tất cả đều nắm rõ trong lòng bàn tay, lần này người cần phải bỏ ra nhiều tâm tư a!” Ngữ điệu của Mộ Phi sắt vẫn rất bình tĩnh, nhưng là làm cho Phan Phúc đang quỳ trên mặt đất không dám thờ ơ.

Mọi việc vẫn tiến hành thuận lợi, đội ngũ những người đi ra ngoài buôn bán cũng đã chọn lựa xong.

Lúc này, bỗng nhiên thanh âm lo lắng của Nhan Đông vang lên: “Linh chủ đại nhân, linh chủ đại nhân. Có một vị công tử xưng là khách nhân của đại nhân, nói muốn gặp ngài. Ôi trời... vị công tử này, núi Ác Ma cũng không phải là nơi người có thể tùy tiện đi lại a!”

Mộ Phi sắt đi tới nơi phát ra tiếng gọi của Nhan Đông, nhưng còn chưa đến nơi đã nghe thấy một thanh âm lười biếng giống như đã từng nghe qua: “Tiểu linh chủ, chúng ta lại gặp mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Nụ cười tà mị dưới ánh trăng lại lần nữa xuất hiện trước mặt Mộ Phi sắt, nàng chăm chú nhìn người trước mặt, hai con mắt khẽ kịp lại, thanh âm trong miệng phát ra trong trẻo, nhưng lại lạnh lùng vô cùng: “Vị công tử này, ta và người không quen biết. Người đến đây tìm ta là muốn làm cái gì?”

“Đêm đó chúng ta không phải đã gặp mặt rồi sao? Chẳng lẽ vì ánh trăng đêm đó quá mức mê người, nên Tiểu linh chủ không nhận ra ta sao?” Lời nói trong miệng nam nhân mập mờ vô cùng. Khóe miệng hắn còn thân nhiên mỉm cười, giống như hai người thật sự có dây dưa không rõ.

Nam nhân này mặc một trường bào đỏ thẫm, tóc dài đến eo, được buộc hờ sau gáy, còn có vài cọng tóc đen bông bênh phía sau. Một khuôn mặt có thể nói là khá anh tuấn, nhưng là bởi vì hắn ta còn có một đôi mắt phượng hẹp dài, do nên giống như có được tẩm thêm thuốc phiện, tạo nên lực hấp dẫn trí mạng.

Mộ Phi sắt khẽ chau lông mày lại, cũng không muốn nói nhiều, chị đạm bạc đáp lại: “Người có chuyện gì cứ nói thẳng?”

“Ta quả thật là có chính sự, muốn bái phỏng Tiểu linh chủ. Nếu như Tiểu linh chủ không ngại, thì mời nàng cùng tại hạ trở lại trong thành, lúc đó ta sẽ nói tình hình cụ thể cho nàng nghe.”

Hắn chấp tay nói, ngao ngễ đứng ở nơi đó, nhưng giọng điệu lại như cường chế, không cho người khác cự tuyệt. Ánh mắt nam nhân này cũng rất nhanh quét qua những người phía sau Mộ Phi sắt, và tất nhiên là không thể bỏ qua Vân Nhược Lan, khi đó trong ánh mắt của hắn hình như còn có ba quang lưu chuyển, làm người khác không rõ ý tứ hàm xúc của hắn là gì.

Mộ Phi sắt chắc chắn người này sẽ không kém gì Vân Nhược Lan, điều này làm cho nàng thầm ngửa đầu lên trời thầm thở dài, suy nghĩ mãi mà vẫn không rõ ý đồ của hắn là gì! Hình như người này đã báo phương danh với mình, nhưng là đáng tiếc mấy ngày nay công việc bẽ bộn, cho nên nàng đã ném cái tên đó ra sau đầu rồi!

Sau nửa ngày, Mộ Phi sắt đành phải dặn dò mọi người tất cả những công việc cần làm, và quyết định đi nói chuyện cho rõ với nam nhân kia.

Vân Nhược Lan cũng chỉ dùng ánh mắt liếc nhìn nam nhân kia, sau đó nói muốn đi tìm xem xung quanh đây có thảo dược gì hay không, rồi cũng rất tự nhiên rời đi.

Mộ Phi sắt vừa đi ra ngoài cửa núi Ác Ma, thì đã thấy hai hắc y nam tử đang đứng một chỗ chờ bọn họ. Sau khi chứng kiến hai người cung kính với

nam nhân kì lạ kia, xem ra là tùy tùng của hắn.

Mà một cỗ xe ngựa hoa mỹ cũng đang chờ ở chỗ này, thùng xe còn rộng hơn mấy phần so với xe ngựa của nàng. Hắn ta quay sang nhìn Mộ Phi Sát, còn bày ra tư thái xin mời, nhưng đáng tiếc là vẫn không chiếm được lời đáp lại từ miệng của Tiểu Linh chủ.

Mộ Phi Sát vẫn bất động thanh sắc nhìn về phương hướng Cự Nhạc thành, bước chân chậm chậm đi. Trong mắt nam nhân kia rõ ràng là nổi lên vẻ không vui, chân dài nhanh chóng bước theo, bắt kịp cước bộ của Mộ Phi Sát.

“Công tử, người có chuyện thì thỉnh xin nói thẳng. Còn nữa, mặc dù tuổi của ta so với người nhỏ hơn, nhưng cũng không cần công tử phải mở miệng nhắc nhở. Đây là đang trên lãnh địa của ta, công tử có thể gọi ta là Mộ lĩnh chủ.”

Khi Mộ Phi Sát nghe đến cái danh “tiểu lĩnh chủ” do nam nhân này đặt, thật sự rất không thoải mái. Tuy nàng không biết hắn ta có thân phận địa vị như thế nào, nhưng rõ ràng là hắn cũng không hề đem thân phận của nàng để vào trong mắt.

“Xem ra là nàng không nhớ rõ tên của ta, ta họ Tần tên Huyền, nàng cứ gọi Huyền là được rồi. Ta chỉ cảm thấy gọi “Tiểu lĩnh chủ” sẽ rất thân thiết. Nếu như về sau hai chúng ta hợp tác với nhau, thì ta tự nhiên vẫn hy vọng rằng mình cũng có thể cùng nàng càng thân cận với nhau hơn rồi!”

Tựa hồ là Tần Huyền đang cố tình, khi nói đến hai từ “thân thiết”, còn cố ý nhấn mạnh xuống.

Mặc dù Mộ Phi Sát không thể không nghe ra nghĩ khí trên tức trong lời nói của Tần Huyền, nhưng là điều làm cho nàng kinh ngạc chính là hắn nói nàng cùng hắn sắp hợp tác. Cho nên bước chân của Mộ Phi Sát có chút trì hoãn, bình tĩnh hỏi: “Vì sao hai chúng ta phải hợp tác với nhau?”

“Bởi vì nàng cần ta, mặc dù không phải hiện tại, nhưng là cũng sẽ không lâu nữa đâu!” từng câu từng chữ của Tần Huyền như đang khiêu chiến cực hạn của Mộ Phi Sát. Nhưng Tần Huyền cũng không nhận được sự phản ứng của Mộ Phi Sát mà hắn mong muốn, chỉ thấy nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua hắn rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Trước mắt, Thần khí chi địa cũng không có ý muốn khuếch trương thế lực. Nếu như Tần công tử muốn tìm người cùng làm ăn, thì thật xin lỗi, công tử tìm nhầm người rồi!”

Trong lòng Mộ Phi Sát thâm thâm, dừng nói là muốn phát triển, trước mắt nàng còn phải lo miếng ăn miếng mặc cho mọi người. Tuy trong nội tâm ảo não, nhưng trên mặt nàng cũng không để lộ ra nửa phần, vẫn giữ một thái độ không thêm quan tâm đến lời nói trên tức của nam nhân kia.

Mà Tần Huyền cũng không vì câu nói của Mộ Phi Sát mà tức giận, hắn vẫn không nhanh không chậm theo sát nàng. Tần Huyền cũng không thêm đếm xỉa đến từng mảnh đất hoang vu trước mặt, mà ung dung vừa đi vừa nói:

“Nàng muốn cứu sống một khối lãnh địa không người hỏi thăm, nhưng mà chỉ dựa vào trăm lượng bạc trắng và vạn thạch gạo thì xa xa cũng không đủ. Đề điều ở Thần Khí Chi Địa bị hoang phế đã lâu, mà nước ở Linh Tùng Giang có độc nên không thể nào lợi dụng được. Giao thông đi lại không tiện, đất đai lại cằn cỗi, không có triều đình ủng hộ, thì kinh tế nơi này càng không thể nào phát triển được. Mặc dù lãnh địa này dựa vào núi Ác Ma, là nơi có nhiều huyền thú nhất, nhưng phải tận dụng như thế nào?”

Thanh âm của hắn rơi vào trong tai Mộ Phi Sát bỗng nhiên trở nên mị hoặc vô cùng, từng chữ từng chữ một mạnh mẽ đâm vào trong lòng nàng. Mộ Phi Sát rốt cuộc cũng dừng bước, quay đầu lại đánh giá người nam nhân kỳ lạ. Những thứ hắn nói đều đúng, nhưng mà cũng không phải đúng hoàn toàn!

Nhất thời, Mộ Phi Sát bỗng nhiên cảm thấy có hứng thú với nam nhân này, nhưng là nàng vẫn trầm tĩnh hỏi: “Tần công tử chuyển sang làm người buôn bán tin tức cũng không tệ đâu! Nói như vậy, đây chính là lý do mà ta buộc phải hợp tác cùng với công tử sao?”

Nàng cũng không có ý định dựa vào lực lượng bên ngoài để phát triển Thần Khí Chi Địa. Đối với nàng mà nói, uống rượu độc để giải khát, cũng không phải chuyện tốt gì!

“Ta nghe nói, trong một đêm nàng quét sạch bang Mạnh Hồ, quan hệ của nàng với Thiên Địa hội cũng không được tốt. Mà Thiếu tướng đệ nhất Khang Quốc Bộc Dương Mạch cũng đã mang binh trở về, ở đây toàn là những người dân trời gà không chặt, vậy thì nàng có thể bảo vệ cho bọn họ bao lâu? Lúc trước những người nàng gặp ở Tề Nhiễm thành cũng chỉ là người bình thường, cao thủ chân chính vẫn còn không có xuất hiện. Bên cạnh nàng có một thị vệ là hồn sư không phải giả, nhưng là một nhóm Hồn sư cùng công kích, thì nàng có thể chống đỡ được mấy người?”

Nói đến đây, giọng điệu của Tần Huyền dần trở nên sắc bén. Tuy hắn vừa nói vừa cười, nhưng là từng lời nói vẫn bao hàm ý tứ chế nhạo vô tận. Mộ Phi Sát nghe vậy liền giật mình, cả người lâm vào trầm tư.

Xác thực là nàng cũng chưa có tìm hiểu, nghiên cứu những thế lực khác. Hai bang hội mà nàng đụng độ đều là những người tập võ, nhưng nàng cũng chưa từng gặp phải bóng dáng của Hồn sư nào. Thiên Địa hội mà triều đình mấy lần áp chế không thành công kia, có lẽ là cũng che dấu thế lực nào đó mà làm cho người khác sợ hãi a!

“Nói yêu cầu của công tử đi!” Mộ Phi Sát cũng không có quanh co mà đi thẳng vào vấn đề chính, chăm chú bình tĩnh nhìn nam nhân vẫn đang đợi câu trả lời của nàng.

“Ta có thể bảo vệ cho Thần Khí Chia Địa toàn diện, thậm chí còn có thể hỗ trợ lãnh địa phát triển mọi mặt. Nhưng là ta muốn hai thành số tiền mà lãnh địa thu vào.” Tần Huyền mỉm cười, con ngươi hẹp dài còn hiện ra tình quang sâu kín.

Lời nói của hắn liền nhanh chóng chứng tỏ trình độ sự từ ngoạm của hắn, điều này đã thành công khơi dậy lửa giận đang ẩn nấp của Mộ Phi Sát. Ngay

cả Khang để cũng chưa từng yêu cầu nàng nộp bất kỳ loại thuế gì, mà cái người họ Tần này dựa vào cái gì mà lại dùng một tư thái của người bảo hộ để thu phí với nàng a!

Mộ Phi Sát khẽ giơ tay lên, chỉ về phương hướng của Khang Quốc nói: “Ở trên lãnh địa của ta, đến cuối cùng ngươi cũng không thu được lợi ích gì đâu. Cửa ra ở hướng Bắc, tạm biệt... không tiễn.”

Không đợi cho Tần Huyền đáp lại, Mộ Phi Sát đã hướng về phía Yến Minh cùng Nhan Đông đứng đằng xa vẫy tay, ý bảo bọn họ nhanh đuổi kịp nàng. Sau đó, trực tiếp hướng về phía những mảnh ruộng mà người dân vừa mới khai khẩn từ đất hoang đi tới.

Tần Huyền vẫn đứng tại chỗ, trên mặt là một nụ cười mỉa mai hoặc mà bất định, có chút hăng hái nhìn về bóng dáng mà Mộ Phi Sát đang rời đi. Hai hắc y nhân vẫn luôn một mực đi phía sau hắn cũng tiến lại gần Tần Huyền, trong đó có một người thấp giọng nói: “Thiếu chủ, nàng ta không chấp nhận đề nghị của ngài. Có cần cho nàng ta chút đau khổ không?”

Nụ cười trên mặt rất nhanh được thu lại, nam nhân được gọi là thiếu chủ lạnh lùng trầm giọng nói: “Ta làm việc gì, không cần ngươi phải dạy. Trở về nhận năm mươi roi, để cho ngươi phải nhớ thật lâu!”

“Thuộc hạ biết sai, tạ thiếu chủ đã phạt nhẹ.” Thân thể hắc y nhân bị Tần Huyền có chút cứng ngắc, nhưng vẫn cung kính tạ ơn. Từ trước đến nay tính cách thiếu chủ vẫn là hi nô vô thường, hình phạt lần này coi như là đã rất nhẹ rồi. Hắn thầm nghĩ trong lòng, tại sao mình lại lẩm miệng như vậy, nhưng mà hắn nghĩ mãi không ra, vì sao thái độ của thiếu chủ đối với Tiểu lĩnh chủ kia lại có vài phần kính trọng như vậy.

Hừ lạnh, Tần Huyền đợi cho Mộ Phi Sát đi trước một khoảng cách xa, rồi mới thành thoi đi theo nàng. Tuy về mặt bên ngoài vẫn lạnh lùng, nhưng trong khoeo mắt phượng lại vụt sáng mang chút ý tứ vui vẻ, tiết lộ tâm tình lúc này của hắn đang rất tốt. Đây mới là Mộ Phi Sát mà hắn quen biết, không phải sao?

Thấy vị khách không mời mà tới kia vẫn đi theo sau mình, Mộ Phi Sát đang tràn ngập một bụng lửa giận cũng không thêm để ý tới. Bước chân của nàng trở nên nhanh hơn, làm cho Nhan Đông thở hổn hển, vất vả chạy theo nàng. Đến nơi, thiếu chút nữa Nhan Đông đã té liệt ngã xuống mặt đất vì cái thân thể hư nhược này của mình rồi.

Mộ Phi Sát nghiêng mắt nhìn Nhan Đông, không mặn không nhạt nói: “Nhan Đông, ngày mai ngươi cùng Phú Quý luyện tập thân thể một chút đi!”

“Tuân... tuân lệnh.”

Thấy Linh chủ đại nhân đến, ngoại trừ mười con trâu vẫn đang cày cù cây cối, thì mọi người đều đến để chào Mộ Phi Sát. Cầm đầu mọi người là Trương Thiên Dương, sau khi thỉnh an nàng xong, liền bẩm báo cho nàng về vấn đề gieo trồng trên đất này cũng không phải dễ dàng gì!

Giống như Thần Khí Chi Địa đang trêu đùa dân chúng của nàng vậy, mà nước ở cái ruộng nhỏ lúc trước Bộc Dương Mạch đào, chỉ có thể chảy đến phụ cận nơi này mà thôi. Nên bắt đầu đi, bọn họ đành phải đào một cái ao nước, tuy có thể rút ngắn được lộ trình cho mọi người đi lấy nước, nhưng vẫn không thể dẫn nước xuống ruộng được. Đây cũng chính là vấn đề nan giải nhất của mọi người.

Mộ Phi Sát lắng nghe, lông mày cau lại. thời gian ngày càng trôi nhanh, thời gian gieo trồng tốt nhất cũng sắp đi qua. Ba tháng sau, chẳng lẽ nàng lại phải đi ra ngoài mua lương thực sao? Trong thành có hơn một nghìn người, nguồn nước dùng hằng ngày cũng rất miễn cưỡng. Mà hiện tại nguồn nước duy nhất này còn phải nghĩ cách dẫn vào ruộng, vậy thì cuộc sống sau này của mọi người phải làm sao duy trì đây?

Suy đi nghĩ lại, Mộ Phi Sát nhớ tới Linh Tùng Giang. Một nguồn tài nguyên tốt như vậy lại không thể nào dùng được, thật sự là làm cho lòng người không thể cam tâm. Nước sông bị nguyên rửa sao? Nàng ngược lại muốn nhìn xem cái địa phương bị nguyên rửa này có thật như vậy không, hay tất cả chỉ là lời bịa đặt mà thôi!

“Trước tiên các ngươi vẫn cứ gieo hạt giống xuống đi, để có nước tưới tiêu cho tốt, thì các ngươi vẫn phải chịu khó gánh nước tới đây. Ta sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp khác. Đây là việc về sau sẽ làm cho các ngươi no bụng, cho nên ngàn vạn lần không thể chủ quan được.”

Lúc trước, Mộ Phi Sát cũng đã xem qua phương pháp gieo trồng lúc nước, cho nên nàng đứng ở một bên chỉ thị mọi người làm việc.

“Không biết Sát Sát có đôi sách gì, để có thể tránh được nguy cơ cạn kiệt lương thực đây?” Một giọng nam lười biếng lên tiếng hỏi, chủ nhân cũng chính là Tần Huyền âm hồn bất tán. Thanh âm vừa vang lên, cũng vừa vịn làm cho mọi người ghé mắt nhìn.

Sát Sát? Gọi cũng quá thân mật đi! Mộ Phi Sát quay đầu nhìn Tần Huyền, đột nhiên cảm thấy có một trận ác hàn, nhưng nàng rất nhanh đã dùng một giọng điệu trong trẻo cùng trào phúng nói lại: “Bây giờ Tần công tử vẫn đang đi dạo sao? Sẽ không phải là lạc đường ở lãnh địa của ta chứ?”

“Ha ha... Sát Sát cũng quá lạnh nhạt đi! Dù sao thì người tới cũng là khách, nàng cũng không thể đuổi khách nhân của mình đi được a!”

Lời nói ra mang theo ý tứ trêu đùa, làm cho không khí không tốt, khó coi lúc trước của hai người giống như chưa từng tồn tại. Thái độ quý dị của Tần Huyền cũng làm Mộ Phi Sát không biết nói gì hơn.

Nàng cũng không muốn nói nhảm cùng với nam nhân này nữa, cho nên cũng thêm để ý đến hắn. Mộ Phi Sát lặng lẽ kiểm tra tình huống đất đai ở đây. Mắt nhìn về những mảnh đất rộng lớn trước mặt, trong tâm lại càng âm thầm phát sầu.

Mộ Phi Sát lên tính toán, cứ cho là một năm có thể gieo trồng ba mùa lúa nước, mà coi như là mỗi mẫu ruộng có thể thu được mười thạch gạo, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì việc cung cấp lương thực cho hơn một ngàn người trong thành trong một năm. Chỉ cần cái tên “Thần Khí Chi Địa” thôi, thì

đã biết đất đai ở đây cằn cỗi như thế nào, làm cho nàng thật sự hoài nghi những năm qua dân chúng được nuôi sống bằng cách nào a!

Mọi người thấy Linh chủ đại nhân không nói gì, chỉ còn biết lặng lẽ đi làm tiếp công việc của mình. Mộ Phi Sát biết cho dù mình ở đây cũng không giúp gì được cho bọn họ, nên có chút thờ dãi, đi bộ trở về thành.

Mà cái người gọi là Tần Huyền kia vẫn một đường mặt không đỏ, tim không gấp, đi theo nàng. Mộ Phi Sát oán thầm trong lòng một hồi, nhưng vẫn không hề lên tiếng.

Sau khi Mộ Phi Sát vào thành, thấy hắn ta vẫn đi theo nàng, rốt cuộc thì nàng vẫn không nhịn được mà lạnh lùng quát lên: “Thần Khí Chi Địa không có chào đón ngươi. Tần công tử, xin mời về cho.”

Tần Huyền cũng chỉ cười cười, bày ra một bộ dáng không cho là đúng nói: “Sát Sát thấy đề nghị của ta có chỗ nào không tốt, thì cũng có thể thương lượng lại. Nhưng phủ thành chủ thì không thể thiếu gian phòng của ta, cho nên nàng cứ từ từ nghĩ, ta có rất nhiều thời gian a!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Lời nói vô xi của Tần Huyền đã thành công khơi lên lửa giận của Mộ Phi Sát. “Yến Minh, mau mời Tần công tử ra khỏi thành.”

Nghe lời mà hành động, băng sơn thị vệ rất nhanh đã đứng chắn ngang trước mặt Tần Huyền, tay phải nhấc lên, bày ra một bộ dáng xin mời. Tần Huyền vẫn khí định thần nhàn liếc nhìn Yến Minh, hờ hững bước thẳng qua Yến Minh.

Yến Minh vẫn kiên định đứng đó không cho Tần Huyền đi qua, một lời cũng không có nói, quanh thân Yến Minh cũng đã chậm rãi dâng lên hồng quang hình ngọn lửa. Thấy vậy, hai mắt Tần Huyền khẽ híp lại: “Đạo đài khách của Sát Sát thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt a!”

Lúc nói chuyện, thì xung quanh Tần Huyền cũng hiện lực ý quang mạng bùng bùng sinh cơ. Lực quang nhẹ nhàng vờn quanh người Tần Huyền, càng làm nổi bật lên vẻ yêu mị của hắn. Mộ Phi Sát để ý thấy cảnh tượng phía sau lưng hắn là một mảnh hỗn độn, cũng đã đại khái đoán được người này chắc chắn là một Thổ hệ hồn sư.

Thấy thiếu chủ nhà mình cùng người khác nổi lên xung đột, hai hắc y nhân cũng vội vàng phi thân tới, nhìn chăm chăm vào Yến Minh đang có thái độ bất kính với thiếu chủ. Quanh thân hai hắc y nhân đang từ từ nổi lên màu vàng của đất cùng hùng hực hỏa đồng, nhưng lại bị Tần Huyền ngăn lại, làm hại hai người lệ nóng lưng trông, nghi hoặc nhìn thiếu chủ. Từ trước đến giờ thiếu chủ rất ít khi tự mình ra tay, lần này thật sự là trận đại chiến đầu tiên a!

Cuộc đại chiến diễn ra hết sức căng thẳng. Tấm bảng hiệu trước phủ đã bị rơi xuống cách đây không lâu, thì nay gặp phải chấn động mạnh do hồn nguyên lực gây ra, nên không còn nghi ngờ gì mà lao đảo rơi thẳng xuống đất.

Mộ Phi sát cũng rất vừa vặn đứng nơi bảng hiệu rơi xuống, khi nàng nhận thấy động tĩnh, còn chưa kịp ngửa mặt lên nhìn, thì cả người đã rơi vào một lồng ngực ấm áp, trong mũi còn truyền đến từng trận mùi hương của hoa cỏ.

“Oanh.....” một tiếng

Bảng hiệu viết ba chữ Cực Nhạc phủ đã oanh oanh liệt liệt rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ, phân tán khắp nơi trên mặt đất.

Mà giờ khắc này, Mộ Phi Sát còn đang vội vàng nhảy xuống từ ngực người nào đó, hai con mắt dường như còn có chút hàm sương: “Tần Huyền, ngươi...”

Tần Huyền vừa mới diễn xong cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, còn đang thầm tiếc nuối cảm giác được ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng trong vòng tay, khẽch miệng nói: “Phi Sát, thái độ đối với ân nhân đã cứu mạng của nàng là như vậy sao?”

Mộ Phi Sát có chút chán nản, vốn lúc này nàng chỉ cần dịch chuyển qua hai bước là có thể tránh khỏi cái bảng hiệu, nhưng nàng lại không hề nghĩ tới cái tên họ Tần kia lại nhanh tới như vậy, thậm chí ngay cả Yến Minh cũng chưa có chạy kịp tới bên nàng. Đáng tiếc là nàng hoàn toàn không có ý tứ cảm kích hắn, bởi vậy cho nên kịch bản máu chó trong truyền hình cũng không thể đem ra đây diễn trước mặt nàng. Tần Huyền bị Mộ Phi Sát quăng cho một ánh mắt tràn đầy hàn ý, làm cho ý nghĩ trong đầu hắn lập tức bị đè xuống.

Nhìn biển hiệu phủ đệ của nàng bị hư tổn triệt để, Mộ Phi Sát cũng nghĩ đến nếu hai người kia còn tiếp tục đánh nhau nữa, thì phủ đệ của mình sao có thể chịu đựng được sức công phá của hai hồn sư, cho nên nàng đành hừ nhẹ một tiếng, phất tay đi vào trong phủ.

Yến Minh vẫn đứng đó, thầm trách bản thân đã không làm tốt nhiệm vụ của một thị vệ. Thấy Mộ Phi sát rời đi, lại thấy Tần Huyền đang định đi vào trong, Yến Minh mang theo sự tức giận như có như không ngăn cản nam nhân kia lại.

“Yến Minh, không cần phải ngăn cản hắn. Trong này cũng không có rượu ngon cho hắn, cũng không có ai hầu hạ hắn. Nếu như hắn muốn ở, thì cứ mặc

kệ hân!”

Nhận thấy giọng điệu của Mộ Phi Sát hàm chứa sự không cam lòng, làm cho Tần Huyền khẽ nhếch miệng, cười cười đánh giá bóng lưng lạnh lùng của nàng, nhưng ánh mắt lại rất nhanh chuyển đến trên người Yến Minh.

Yến Minh trầm mặc vượt qua người Tần Huyền đi vào trong phủ, nhưng khi đi ngang qua hân, thì hân lại đột ngột nói: “Rất nhanh, nàng sẽ không còn cần dùng người nữa rồi, Yến lão thất.”

Băng son thị vệ khẽ giật mình khi nghe câu nói của Tần Huyền, con người xinh đẹp hiện lên chút lo lắng, nhưng lời nói ngoài miệng vẫn vô cùng lạnh lùng: “Có cần ta hay không, không đến phiên người định đoạt. Người cũng đừng nghĩ đến chuyện đánh chủ ý lên nàng.”

Tần Huyền khiêu mi cười, ánh mắt xen lẫn vẻ khinh miệt, thanh âm cũng đề thấp xuống: “Tốt, vậy ta phải moi mắt mong chờ a!”

Hôm nay, có một nam nhân anh tuấn tiến vào trong phủ của lĩnh chủ đại nhân, đây cũng là chủ đề được mọi người trong thành thảo luận nhiều nhất. Bọn họ còn nghe nói, nam nhân anh tuấn đó còn đánh một trận cùng với thị vệ của Lĩnh chủ đại nhân, hai người khó phân cao thấp với nhau. Nếu không phải Lĩnh chủ đại nhân kịp thời hô ngừng, thì rất có thể tòa thành chủ cũ kỹ này sẽ trở thành một tòa nhà phế tích a!

Trong lúc dân chúng đang nghị luận sôi nổi, thì tâm trạng Mộ Phi Sát cũng không có tốt đẹp gì, nàng thật sự không nghĩ tới Tần Huyền sẽ thật sự dây dưa với mình như vậy. Nàng đã tận lực không thêm quan tâm tới hân, không thêm có chút cấp bậc lễ nghĩa, cũng không có cho hân tí thái độ hòa nhã nào, ngay cả việc sắp xếp chỗ ăn chỗ ở cho hân nàng cũng không thêm phân phó.

Nhưng khi Hương Liên cùng Phú Quý hiếu kỳ ra xem những xe ngựa chở vật dụng hằng ngày của vị đại gia này, thì ngay lập tức liền bị làm cho chấn kinh không nói ra lời nào!

Mộ phủ cũng coi như là đệ nhất thế gia của Khang Quốc, bình thường không thể nói là tiêu xài lãng phí hay phô trương, nhưng cũng không thể làm mất mặt một thế gia đức cao vọng trọng. Vậy thì theo lý thuyết, hai người hầu của Mộ tam tiểu thư đáng lý ra nhìn những vật dụng hằng ngày này phải rất quen mắt, nhưng là hai người hết lần này đến lần khác đều không thể nhận ra lai lịch của những vật dụng ấy.

Còn Tần Huyền đang ở gian phòng lúc trước của Bộc Dương Mạch, gian phòng đơn giản bị hân thay đổi hoàn toàn mới, kim quang bắn ra bốn phía. Chi còn không có làm mất của Hương Liên cùng Phú Quý mù đi mà thôi!

Mộ Phi sát nghe lại những điều hai người báo cáo, thâm suy nghĩ đến lai lịch của Tần Huyền. Người này vẫn chưa từng nói cho nàng biết hân đến từ thế lực phương nào, tuổi của hân vẫn còn rất trẻ, như vậy hân là không thể gây dựng một sự nghiệp đồ sộ như vậy bằng hai bàn tay trắng.

Căn bản là nàng không có một cái mạng lưới tình báo nào, cho nên có rất nhiều chuyện rơi vào trạng thái bị động. Dựa theo lời nói của nam nhân này, Thiên Địa hội chắc chắn là sẽ không buông tha cho nàng, vậy khi những thế lực ngầm của bọn họ đều đối phó với nàng, thì nàng phải dựa vào cái gì để có thể bảo vệ cho con dân của nàng đây?

Tối hôm đó, cả đêm Mộ Phi Sát cũng không hề ngủ được. Nàng ngồi xếp bằng trên giường, lần nữa đánh giá hồn nguyên châu không hề giống với người thường của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng. Nàng vốn là muốn đi đến điều tra ngọn nguồn nguyên nhân mà nước của Linh Tùng giang không thể sử dụng, không thể nào nghi ngờ là phải để Vân Nhược Lan đi cùng nàng, vậy thì còn lại những người già trẻ ốm yếu trong thành, chẳng lẽ phải để lại Yến Minh ở trong thành sao?

Trong lòng lo lắng không yên, cũng không phải thích hợp cho việc tu luyện, cho nên Mộ Phi Sát đành đặt mình nằm nghiêng xuống giường, tay khẽ vuốt lên sáo ngọc và Vân Nhược Lan tặng. Trong đầu hiện lên vô số ý niệm mơ hồ, nhưng lại nhất thời không nắm bắt được trọng điểm.

“Phi Nhi, con còn phiền lòng về vị khách nhân kia sao?” Vân Nhược Lan lặng lẽ đi vào gian phòng của tiểu đồ đệ, nhìn thấy sắc mặt của nàng tối tăm, hân lại mang theo một bộ dáng tươi cười nhợt nhạt, ngồi xuống trước mặt nàng hỏi.

Mí mắt Mộ Phi Sát khẽ nâng lên, một bộ dáng lười biếng, thờ ơ nói: “Lai lịch người này chắc chắn không nhỏ, ăn hay dùng đều là tinh phẩm. Ta chỉ là nghĩ không ra, trên lãnh địa này lấy đâu ra tài khí đáng giá để cho hân ta ngàn dặm xa xôi tới đây?”

Nụ cười trên mặt Vân Nhược Lan lại càng sâu: “Con ở đây đã gần người hơn hai mươi ngày, chẳng những không bị dọa cho bỏ chạy, lại còn có thể tiêu diệt được một đám thổ phi. Một lĩnh chủ như vậy, chắc chắn sẽ làm cho nơi phồn hoa nhất Huyền Hồn đại lục một lần nữa trở nên sáng chói. Nam nhân kia cũng coi như là người tinh mắt, biết viện trợ giúp đỡ lúc mà chúng ta đang gặp khó khăn nhất!”

“Viện trợ? Không phải là vì muốn không chế tài nguyên nơi đây sao? Hân muốn hai thành lợi nhuận thu vào, quả thật là khẩu vị rất lớn a!”

Mộ Phi Sát hừ nhẹ, đối với những lời nói phân tích của Vân Nhược Lan cũng rất ngoài ý muốn. Hóa ra hân cũng hiểu biết nhiều như vậy. Một người bí ẩn giống như Vân Nhược Lan, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện nàng không thể nhìn thấu đây?

“Ngay từ đầu hân đã kêu giá trên trời, cũng là để còn có thể thương lượng. Phi Nhi, Hoàng đế Khang Quốc cố tình ban thưởng mảnh lãnh địa này cho con, nhưng cũng không hề đưa ra bất kỳ giúp đỡ nào, con có từng nghĩ tới vì sao không?” Con người Vân Nhược Lan đột nhiên sáng ngời như những vì sao, lặng yên nhìn tiểu đồ đệ, làm hại cho nàng có chút xấu hổ, có chút không được tự nhiên nói:

“Khác họ mà phong vương là không hợp tổ chế, mà lại là nữ nhân thì càng không. Ta bị đẩy lên đầu sóng, lấy danh hào “Người thiên mệnh”, trên người

lại còn phải gánh vác trọng trách sứ mệnh của Kháng Quốc. Có bao nhiêu người đang ngồi không chờ xem kịch vui, có bao nhiêu người chờ xem Dạ Thương cùng với Mộ Thiên Hạc mất mặt, còn có bao nhiêu người chờ xem cái thân phận củi mục của ta thịt nát xương tan. Ta làm sao lại không biết?”

Lời nói của Mộ Phi Sắt vô cùng lạnh nhạt, cũng không hề kiêng kị gọi thẳng tục danh của lão hoàng đế trước mặt Vân Nhượng Lan. Mộ Phi Sắt nghiêng mắt nhìn vị sư phụ già mờ, thâm thò dài trong lòng, rốt cuộc là vì sao hắn lại đến bên nàng a?

“Con biết rõ tình cảnh hiện giờ của chúng ta khó khăn như thế nào, sao lại cự tuyệt người đến cửa muốn giúp đỡ? Nam nhân Tần Huyền kia, là người thích hợp nhất để hợp tác a!”

Vân Nhượng Lan khẽ vuốt đỉnh đầu của Mộ Phi Sắt, khi nhìn đến cái liếc mắt của nàng, lại nở nụ cười tủm tỉm, không hề có chút cảm giác nào cảm thấy hành động của mình không ổn.

Bị vuốt vuốt giống như chó con, Mộ Phi Sắt có chút bất mãn. Nhưng lại bị ý tứ trong lời nói của Vân Nhượng Lan hấp dẫn, nhũn mày hỏi: “Vì sao?”

“Mặc dù Vô Sát là một tổ chức ngầm, nhưng thực lực lại phi phàm, cũng không phải loại thế lực tôm tép như Thiên Địa hội có chống lại. Thiếu chủ của bọn họ tự đưa mình lên, vậy thì chứng minh ở chỗ này có thứ gì đó làm cho hắn thấy hứng thú. Chúng ta chỉ cần bỏ một chút tâm tư đối phó, cũng không phải là việc khó!”

Mộ Phi Sắt nghe được hai từ “Vô sát” từ trong miệng Vân Nhượng Lan, cảm thấy vô cùng bất ngờ, làm sao mà nàng có thể chưa nghe được một tổ chức vừa chính vừa tà trong truyền thuyết này. Nghe nói chỉ cần ra giá tiền hợp lý, thì bọn họ có thể vì người làm bất kể chuyện gì. Không nói đến chuyện Vân Nhượng Lan làm sao lại biết được Tần Huyền chính là thiếu chủ của Vô Sát, nhưng một tổ chức lớn như vậy, hắn lại nói chính nàng cần thận đi ứng phó a!

“Vân Nhượng Lan, ta vẫn không có hồi ngại. Sư môn của chúng ta cũng coi như là một thế lực bí ẩn sao?”

Rốt cuộc thì nàng cũng nói ra vấn đề phức tạp trong lòng nàng, nhưng lại chỉ nhận được một khoé miệng nhợt nhạt cười vui vẻ của Vân Nhượng Lan: “Phi Nhi, một ngày nào đó, con sẽ biết. Vì sư sẽ không bao giờ gây bất lợi cho con. Hay là nói, con cũng chưa từng tin nhiệm vụ sư?”

Ngữ điệu nhu hòa lại pha lẫn chút sảo nảo như có như không. Mộ Phi Sắt cũng chỉ chăm chú nhìn hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn cũng nổi lên nụ cười không rõ hàm xúc: “Vậy được, ta tin người. Ngày mai ta sẽ đi tìm Tần Huyền nói chuyện.”

Vì vậy, sáng sớm ngày thứ hai, đợi cho người kia dùng xong điểm tâm sáng, Mộ Phi Sắt sai người hắn đến thư phòng gặp nàng.

Khi bước vào thư phòng quá mức đơn sơ của tiểu linh chủ, chân mày Tần Huyền khẽ chau lại. Nhưng khi ánh mắt quét qua bảo kiếm treo trên tường, thì ánh mắt đã nhanh chóng trở nên sâu không lường được.

“Tần thiếu chủ, Vô Sát các người muốn vật gì ở Thần Khí Chi Địa này, thỉnh xin cứ nói thẳng.” Lời nói thẳng thừng của Mộ Phi Sắt làm cho đám người trị trệ, chăm chú nhìn vào thiếu nữ không chút sợ hãi, đang ngồi ngẩn ngẩn trong thư phòng.

Ánh mắt Tần Huyền rời khỏi bảo kiếm, nhẹ nhàng đảo qua Yến Minh cùng Nhan Đông đang đứng bên người Mộ Phi Sắt. Ánh mắt cuối cùng vẫn rơi trên người thiếu nữ không màng danh lợi.

Có vài tia nắng mặt trời xem qua kẽ hở bắn vào, chiếu vào làn da trắng nõn của nàng, phản chiếu ra từng tầng quang quang nhợt nhạt. Trên người nàng mặc xiêm y nhẹ nhàng, tóc dài búi lên đơn giản. Trên mặt sạch sẽ, cả người dịu dàng như búp bê, nhưng ánh mắt sắc bén lại làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Cho thuộc hạ của mình lui xuống, đợi cho trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, khoé miệng Tần Huyền lộ ra nụ cười vô cùng tà mị, nói ra một vấn đề không hề ăn nhập gì: “Không ngờ Thiên Trảm đạo của Bộc Dương thiếu tướng lại ở trong tay Sát Sát a!”

Mộ Phi Sắt nhìn bảo kiếm mà Bộc Dương Mạch lưu lại cho mình, bây giờ mới nàng biết cây đao này gọi là Thiên Trảm đao. Nhưng nàng cũng rất nhanh chóng quay sang nhìn Tần Huyền, lạnh nhạt nói: “Người không cần phải để ý những chuyện liên quan đến hắn. Tuy hiện tại chỉ có hai chúng ta, nói cũng không sao. Bất quá Tần thiếu chủ là người cao quý, hay là sớm đi ra khỏi đây, đỡ phải tốn thời gian ở nơi lãnh địa khô cằn này!”

“Không hổ là nữ nhân mà Tần Huyền ta nhìn trúng, đủ hào khí a! Vậy thì ta liền nói thẳng, ta muốn Hồn nguyên châu của Hàn Giao ngàn năm ở Linh Tùng giang.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60

Ở Linh Tùng giang có Hàn Giao ngàn năm? Mộ Phi Sắt cau mày suy tư tính toán mức xác thực của tin tức lần này, cho nên đã hoàn toàn quên mất câu đầu tiên mà thiếu chủ vô lại vừa nói ra.

“Tần thiếu chủ, tin tức này có chính xác không?” Bởi vì những nơi Linh Tùng giang chảy qua, đều thuộc quyền quản lý của Mộ Phi Sát, nhưng hiện tại lấy sự khống chế của nàng đối với tình huống của toàn bộ Thần Khí Chi Địa hiện giờ, thì ngoại trừ Cực Nhạc thành, tạm thời những địa phương khác nàng cũng không rảnh để bận tâm. Theo lý thuyết, Vô Sát có thể trực tiếp đi đến Linh Tùng giang bắt Hàn giao ngàn năm, nhưng mà hần lại tới chỗ nàng làm giao dịch, nghĩ đến điều này làm cho nàng nhũn mày một hồi.

Thấy câu nói đùa giỡn không có hiệu quả, khoe môi Tần Huyền mím lại, cười sâu xa: “Đương nhiên!”

Mộ Phi Sát cũng không có rảnh rồi tra hỏi hần muốn Hồn Nguyên Châu của Hàn Giao ngàn năm có tác dụng gì, nhưng là ngay lập tức nhớ đến lời nói lúc trước của Nhan lão, nước sông ở Linh Tùng giang rét lạnh thấu xương quanh năm, lại còn có chứa kịch độc không có thuốc nào có thể giải được. Chẳng lẽ, hết thấy những chuyện này, đều có quan hệ với Hàn Giao ngàn năm kia sao?

Nghĩ đến vấn đề này, Mộ Phi Sát nhất thời vô cùng cao hứng, nhẹ giọng hỏi: “Trừ chuyện này ra, ngươi còn có yêu cầu gì khác không?”

“Nếu lãnh địa của Sát Sát có thể ưu tiên cho Vô Sát hợp tác, thì chính là một chuyện tốt. Lần này, chỉ cần nàng thoải mái hợp tác là được!” Ngờ khí của Tần Huyền rất thân mật, nhưng rơi vào tai Mộ Phi Sát lại làm cho nàng cảm thấy một trận ác hàn.

“Tần thiếu chủ, ta và ngươi không thân cũng chẳng quen, cho nên ngươi gọi phong hào của ta mới là thỏa đáng!” Mộ Phi Sát nghiêm mặt nói, nàng không có thói quen thân cận quá mức với nam nhân, nhất là với một nam nhân mà mình chưa từng quen biết.

Con ngươi Tần Huyền sáng ngời, lời nói trong miệng lại biến thành trêu ghẹo: “Cuối cùng hai chúng ta cũng sẽ là hai nhà thông gia, ta chỉ là gọi sớm một chút mà thôi. Sau này hai chúng ta thành người một nhà, chẳng lẽ ta vẫn phải gọi nàng là Linh chủ đại nhân sao?”

Thần sắc Mộ Phi Sát trở nên lạnh lùng, không để ý đến dáng vẻ trêu đùa của Tần Huyền, lời nói ra trong trẻo mà lạnh nhạt: “Ta là người đã có hôn ước, Tần thiếu chủ, không nên chọc vào a! Nếu như Tần thiếu chủ có công việc cần phải có sự hợp tác của ta, thì ta rất sẵn sàng. Còn những chuyện riêng, phủ lĩnh chủ ta nhất định sẽ không thoái thác.”

“Ninh gia nhị công tử, ngoại trừ có một túm da bên ngoài vô cùng tốt, thì còn có cái gì có thể xứng với nàng? Có lẽ còn không có đợi được đến năm hẹn ước, thì hần đã sớm chết vì bệnh, đến lúc đó không chừng những thế nhân ngu xuẩn kia sẽ mắng nàng thành cái dạng gì? Hiện tại hủy đi cái hôn ước này, không phải là thời cơ tốt sao?”

Lời nói của Tần Huyền rất có thứ tự, từng câu từng chữ tàn nhẫn, làm cho nhiệt độ xung quanh ngay lập tức trở nên âm lạnh đến cực điểm.

Đây là lần đầu tiên có người nói đến Ninh Lạc mà lại dùng lời nói thẳng thắn như vậy, nhưng khi nghe đến ý tứ của Tần Huyền rằng Ninh Lạc sẽ phải chết, trong lòng nàng ngay lập tức đã tràn ngập lửa giận. Tuy nàng không muốn thành thân cùng với Ninh Lạc, nhưng cũng không hề hy vọng rằng hần sẽ gặp phải chuyện bất trắc gì.

“Tần thiếu chủ, muốn ra khỏi phủ thì cứ đi thẳng hướng Bắc. Tạm biệt, không tiễn.”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà cứng rắn của Mộ Phi Sát vang lên, làm cho Tần Huyền bật cười, con mắt hẹp dài nhìn không thấu, “Được... được rồi, không nói thì không nói! Sát Sát, sao chúng ta không nói về chuyện đi Linh Tùng Giang! Nàng có hứng thú đi đến đó dạo một vòng với ta không?”

Mộ Phi Sát phải mất một lúc mới có thể áp chế lửa giận trong lòng nàng xuống. Thay vì nói nàng hoàn toàn tín nhiệm Vân Như Lạc Lan, thì không bằng nói là những bí mật mà trước nay nàng chưa từng nghiên cứu sẽ là dạng gì a? Mà nam nhân Tần Huyền này, có lẽ sẽ cho nàng biết được một phần đáp án đi! (phần này hơi lộn xộn, nhưng ta không biết nói sao cho nó mượt nữa @@)

“Cũng được, vậy khi nào thì khởi hành?”

Thấy nàng tức giận không nhẹ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại được tâm trạng bình thường, Tần Huyền thầm khen ngợi trong lòng, môi mông cười như không cười: “Việc này không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta sẽ đến đó!”

Ngày mai sao? Như vậy cũng tốt, nàng vẫn có thời gian để chuẩn bị a! Về mặt Mộ Phi Sát tỏ ra vẻ hiểu rõ, cảm thấy sáo ngực trên bàn, nhanh chóng bước ra ngoài. Chỉ còn để lại một mình thiếu chủ vô lại còn đang ngồi trong phòng, suy nghĩ sâu xa, ánh mắt lại dời về phía thanh đao treo trên tường, càng ngày càng thâm thúy. Thiên Trảm đao, từ lúc Bộc Dương Mạch bốn tuổi đã không hề rời khỏi người hần. Một bảo bối như vậy, nói cho đi người khác, là sẽ cho sao?

Đi ra khỏi phủ, Mộ Phi Sát đầu còn tâm trạng suy nghĩ xem vị khách không mời mà tới kia đang suy nghĩ điều gì. Tìm thấy Nhan Lão cùng Nhan Đồng, dẫn dò hai người một chút chuyện, cùng với vài ngày tới nàng sẽ ly khai mấy ngày. Trên đường, thuận tiện Mộ Phi Sát cũng hỏi thăm về việc dẫn nước về đồng ruộng mấy ngày trước.

“Đại nhân, tổ tiên của Hách Chi Thư vẫn luôn trông coi bản vẽ chi tiết về của những kênh mương của Cực Nhạc thành, tuy đã qua thời gian rất lâu rồi, nhưng nói không chừng có thể giúp cho đại nhân chút gì đó! Tiểu nhân sẽ đi nói hần một câu, sau đó ngài đến hỏi, được không?” Nhan lão đứng một bên xin chỉ thị, vừa nhắc đến người tên là Hách Chi Thư, Nhan lão còn mang theo vài phần đắc ý, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Để ý tới khẩu khí của Nhan lão, Mộ Phi Sát khẽ lắc đầu. Hỏi ra mới biết người tên là Hách Chi Thư này cũng đang cùng với mọi người sửa sang lại phòng ốc. Khi nàng đi đến chỗ bọn họ làm việc, thì tìm thấy một nam nhân trung niên, cả người dính đầy bùn, quần áo tả tơi.

Bộ dáng bên ngoài người này bất quá cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng nước da trên mặt vàng vọt, vừa nhìn là biết không đủ ăn không đủ mặc. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện được ẩn giấu dưới vô số nếp nhăn là một chút thông tuệ giữa hai đầu lông mày, còn nhìn tổng thể cả người thì trung

niên nam nhân này cũng chỉ là một người làm nghề nông tầm thường mà thôi.

Mộ Phi Sát vẫn nhớ kỹ những tư liệu về người này, hiện tại hắn vẫn độc thân, sống một cuộc sống bần hàn, trong khi những người khác liên tục báo cáo cho nàng những công việc mà họ có thể làm được, thì người nam nhân trung niên này vẫn để trống.

Đánh giá nam nhân tên Hách Chi Thụ này một lúc, Mộ Phi Sát mới mở miệng hỏi: “Hách Chi Thụ, ngươi có biết rõ những kênh mương phân bố trong thành như thế nào không?”

“Bẩm đại nhân, bản vẽ mà tổ tiên của tiểu nhân truyền thừa xuống đã trải qua niên đại rất lâu rồi, cho nên đã sớm rách nát không chịu nổi. Bây giờ, tiểu nhân cũng không rõ đập ngăn nước của kênh này ở chỗ nào!”

Hách Chi Thụ đáp lời Mộ Phi Sát, thái độ cung kính, nhưng dường như lại đang che giấu cảm xúc khác thường.

Mộ Phi Sát khẽ hí mắt, bình tĩnh nói: “À! Ta vẫn chưa hỏi đến đập ngăn nước, mà ngươi ngược lại nhắc tới, xem ra là ngươi cũng có một con mắt biết nhìn xa a!”

Thân thể Hách Chi Thụ khẽ cứng đờ, hai bàn tay nứt nẻ khẽ chà xát vào nhau: “Tiểu nhân chỉ là thuận miệng nói mà thôi, mong đại nhân thứ lỗi!”

“Không sao, ta nghe nói lúc trước Hách Thị cũng coi như là một danh gia vọng tộc ở Cực Nhạc thành, chắc chắn là có không ít người tài. Ngươi có muốn vào phủ lĩnh chủ của ta làm việc không?” Mộ Phi Sát thật lòng hỏi, hiện tại đúng là nàng đang cần người tài. Liếc xem bộ dáng của Nhan Lão đứng bên cạnh, hắn là đang kỳ vọng rất nhiều kỳ vọng vào người này. Nếu như hắn quả thật là một nhân tài, thì cho hắn vào phủ làm việc cũng là một chuyện tốt.

“Tiểu nhân không tài không đức, đại nhân nói như vậy, thật sự là tiểu nhân không nhận nổi.” Hách Chi Thụ rất mực khiêm tốn, nhưng lại làm cho Nhan Lão gấp đến độ muốn dậm chân.

Rốt cuộc thì Mộ Phi Sát mới phát hiện có chuyện gì đó kỳ lạ, rõ ràng từng câu từng chữ của người này nghe thì rất khiêm tốn, nhưng tại sao nàng lại nghe được đằng sau là một ngạo khí không muốn khuất phục. Nàng chỉ hi vọng nam nhân này không phải loại người “nói như rồng leo, làm như mèo mửa*”, có kiến thức nông cạn mà thôi!

(* Yêu cầu bản thân thì cao mà năng lực thực tế thì thấp)

Tuy vậy nhưng trong nội tâm của Mộ Phi Sát vẫn có chút so đo, nàng hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta vốn tưởng rằng mọi người trong lãnh địa đã trải qua lễ rửa tội, học xong cách cùng vinh cùng nhục, đồng hội cùng thuyền. Nguyên lai vẫn có người vẫn không chịu xuất thủ giúp cho lãnh địa phát triển a!”

“Đại nhân, Chi Thụ tuyệt đối không có ý này. Bởi vì trong người còn có tổ huấn, mới có thể cự tuyệt lời mời của đại nhân, mong ngài minh giám.” Nhan Lão vội vàng chấp tay cầu xin cho Hách Chi Thụ, sợ mình nói sai cái gì, sẽ làm cho Lĩnh chủ đại nhân phật lòng, lỡ như ngài nóng giận muốn giết Hách Chi Thụ thì huyết mạch hậu thế cuối cùng của Hách gia sẽ bị chặt mất!

Liếc mắt nhìn Nhan Lão một đầu đầy mồ hôi, lại nhìn vẻ mặt không chút hoang mang nào của Hách Chi Thụ, sắc mặt Mộ Phi Sát lạnh như băng, giọng điệu lạnh lùng: “Lúc trước ta nhớ ta đã nói rất rõ ràng. Ở đây, lời ta nói ra, các ngươi phải tuyệt đối tuân theo. Hách Chi Thụ, lỗi tại ngươi không thể dùng được, vậy thì giữ lại làm cái gì?”

Bị người khác không thèm để ý đến lời nói của mình, cũng không phải cảm giác gì tốt đẹp. Mới vừa rồi ở trong phủ, nàng bị Tần Huyền trêu chọc nên đang mang theo một bụng hỏa, hiện tại ngay cả con dân của mình cũng lấy dáng vẻ kiêu ngạo không thèm để một Lĩnh chủ đại nhân như nàng vào trong mắt. Tất nhiên là Mộ Phi Sát không thể nào kiên nhẫn thêm được nữa.

Lời Mộ Phi Sát vừa nói ra, Yến Minh đã xuất hiện quý dị bên cạnh Hách Chi Thụ, chỉ cần đợi một tiếng của chủ nhân. Trung niên nam nhân lặng lẽ nhìn Yến Minh, bất đắc dĩ chấp tay nói:

“Đại nhân, tổ tiên của tiểu nhân đã truyền di huấn xuống, rằng con cháu của Hách Thị không được làm quan. Mặc dù tiểu nhân muốn góp một chút sức mọn cho đại nhân, nhưng là cũng không thể cãi lại lời di huấn của tổ tiên, thỉnh xin đại nhân trách phạt. Nếu như ngài cho rằng hành động này của tiểu nhân là vô lễ, thì kính xin lĩnh chủ đại nhân trách phạt!”

Hắn nói giống như nàng đang ép duyên hắn với một kỹ nữ vậy a! Trong lòng Mộ Phi Sát lại càng khó chịu, thanh âm lạnh hơn vài phần: “Người vẫn cố sống cố chết thực hiện theo di huấn như ngươi, ta không cần cũng không sao! Làm một người còn sống mà phải so sánh với những người đã chết. Hách Chi Thụ, hãy giữ lấy một bụng tài nghệ của ngươi để đi xuống gặp tổ tiên của ngươi đi!”

Mộ Phi Sát nói xong, phất tay áo bỏ đi. Yến Minh cũng đành tặng cho Hách Chi Thụ một ánh mắt xem thường, sau đó cũng bước nhanh đuổi kịp chủ tử. Còn Nhan Lão tràn đầy tức giận, dậm chân một cái, thầm mắng Hách Chi Thụ vài câu, sau đó cũng không dám chậm trễ đuổi theo.

Nam nhân bị Mộ Phi Sát mắng vẫn đứng ngây người một chỗ, đầu cúi thấp xuống. Sau nửa ngày, đột nhiên hắn ngẩng đầu, vội vàng hướng theo phương hướng ly khai của mấy người Mộ Phi Sát chạy theo, trong miệng lại hô to: “Đại nhân... đại nhân... xin ngài dừng bước!”

Nghe được tiếng gọi phía sau, Mộ Phi Sát bất động thanh sắc quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống người nam nhân trung niên đang quỳ dưới đất. Nàng vẫn không nói lời nào, chờ hắn mở miệng trước. Hách Chi Thụ đập đầu xuống đất mấy cái, mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ nói: “Đại nhân, lúc trước là tiểu nhân ngu muội, cầu xin đại nhân khai ân, cho tiểu nhân cơ hội lần nữa. Để cho tiểu nhân góp chút tài hèn sức mọn này của mình, vì Cực Nhạc thành một

lần nữa quật khỏi hào quang khi xưa!”

“Tổ huấn của tổ tiên ngươi, ngươi cũng mặc kệ?” Giọng điệu giống cười mà không phải cười vang lên, Mộ Phi Sát đem tư thế của mình nâng lên rất cao, nàng cũng không hề muốn dưới tay của mình có một thủ hạ nói một đằng làm một nẻo!

“Tiểu nhân nguyện ý cả đời đi theo bên cạnh đại nhân, không cầu chức vị!” Lời hứa vang dội mà có lực, ngay lập tức đã chiếm được sự tán thành của Mộ Phi sát.

Khê thờ dài, nàng chỉ nói duy nhất một câu: “Ngày mai ngươi theo ta ra khỏi thành!”, sau đó Mộ Phi Sát nhanh chóng hướng chỗ mấy đàn gia súc đi tới. Hách Chi Thư vẫn quỳ ở nơi đó, lớn tiếng cảm tạ. Còn Nhan Lão thì kích động đến nỗi nước mắt chảy không ngừng, trong miệng còn thốt ra một cái tên mà Mộ Phi Sát chưa từng nghe qua, có vẻ như đó là một người bạn Hách gia tri kỷ của Nhan Lão.

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, buồn rầu trong lòng tiêu tan đi không ít. Đi đến chỗ nuôi nhốt mấy con lợn con gà, nhặt lên một quả trứng gà, cầm trong tay hồi lâu, trong lòng cũng lắng xuống không ít.

Ý tưởng ban đầu của nàng, từ làm cách nào để thoát ly ra khỏi Mộ Phủ, thì nay lại trở thành làm cách nào để có thể thành một vị Linh chủ tốt. Trừ chuyện phải nhanh chóng xây dựng được một lực lượng tốt để có thể bảo vệ được Cực Nhạc thành, thì nàng còn phải gánh trên vai cái tín nhiệm nặng trịch mà mọi người ở đây đã gửi gắm vào nàng!

Đã như vậy, nếu như hiện tại nàng buông tay, cứ để cho mảnh lãnh địa này tiếp tục lún xuống, chẳng phải là vừa vận làm cho người thế gian chê cười hay sao...

Trong lúc Mộ Phi Sát dần tỉnh ngộ, thì Vô Sát thiếu chủ cũng đang bận bịu việc điều binh khiển tướng. Vô sát sẽ tiến vào Thần Khí Chi Địa, tin tức này vừa truyền ra, ngay lập tức nhắc lên một trận sóng lớn giữa hai giới hắc bạch. Thừa dịp cơ hội ngàn năm khó gặp này, dành tặng cho nữ nhân của hắn một chút tiền lời, cũng là một ý tưởng tốt!

Tần Huyền thâm tính toán trong đầu, khoe miệng khẽ giương lên, làm cho hai tên hắc y nhân đứng bên cạnh hắn cảm thấy một trận choáng váng. Từ trước đến nay, tâm tình của thiếu chủ không dễ gì đoán được, thế nhưng hiện tại ở cái nơi địa phương mà chim còn không dễ được này mà người còn hiện lên mấy phần vui thích. Điều này làm cho bọn họ càng ngu muội.

Tuy cô nương kia có gương mặt thanh tú, khí thế bất phàm, nhưng dù sao cũng là một tiểu thư nhà quan, lại là Tân lĩnh chủ mà chính Hoàng đế sắc phong, huống chi nàng đã có hôn ước, vậy chẳng lẽ thiếu chủ muốn hoành đao đoạt ái sao?

Càng nghĩ lại càng cảm thấy kinh sợ. Hai người trầm mặc, trao cho nhau một cái liếc mắt. Dù sao hai người là đồng môn nhiều năm, chỉ cần một cái liếc mắt có thể biết đối phương đang nghĩ cái gì. Chỉ sợ ý nghĩ này nếu như là sự thật, thì thiếu nữ không màng danh lợi kia sẽ phải ăn không ít đau khổ a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Mười chín tháng giêng, mọi người trong Cực Nhạc thành đều đang yên lành làm tiếp công việc của riêng mình, thì đột nhiên xuất hiện một đám người hắc y nhân đằng đằng sát khí. Mọi người kinh hãi, cho rằng lại có kẻ cướp đến thăm, đang lo nghĩ mình sắp phải trải qua một phen ác chiến, lại không ngờ nam nhân anh tuấn trẻ tuổi ở trong phủ lĩnh chủ đại nhân đã đứng trước cổng thành.

Đám người hắc y nhân cung kính vấn an nam nhân kia, làm cho mọi người hai mặt nhìn nhau. Khi Mộ Phi sát nghe tin chạy đến, nhìn thấy tràng cảnh này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của mình và Tần Huyền.

Còn trên mặt Tần Huyền vẫn mang theo ý tứ hàm xúc không thể nhìn rõ, im lặng nhìn Mộ Phi Sát. Sau đó mở miệng hỏi nàng xem có thể an bài cho thuộc hạ của hắn ở phụ cận gần thành được không. Biết đây là người của Vô Sát, thần sắc trên mặt của nàng mới hơi nguôi giận, không để lại dấu vết liếc nhìn Vân Nhược Lan, chỉ thấy hắn vẫn giữ bộ dáng ôn nhuận như trước, làm cho Mộ Phi Sát thầm oán trong lòng.

Mộ Phi Sát quay sang nói với Tần Huyền: “Ngươi cứ tự nhiên, làm thế nào cũng được!”

Cho dù những người này tới là để bảo vệ cho Thần Khí Chi Địa, thì nàng cũng không an tâm đem an nguy của lãnh địa giao cho người ngoài khi nàng không có ở đây. Sau khi Mộ Phi Sát cùng Yên Minh trao đổi một chút về chuyện đảm bảo an toàn cho Lãnh địa, trong lúc tâm tình của băng sơn thị vệ không được tự nhiên khó thấy, rốt cuộc thì nàng cũng quyết định được hành trình sắp tới của mình.

Linh Tùng giang cách Cực Nhạc thành không xa, ước chừng phải đi qua lộ trình khoảng sáu mươi dặm. Mộ Phi Sát và Vân Nhược Lan cùng ngồi trên một xe ngựa, còn Thủy Lăng cùng Chiêm Chiếp thì vẫn đi theo sát bên cạnh. Bên trong xe ngựa, Mộ Phi Sát hỏi về chuyện Hàn Giao ở Linh Tùng giang, bàn luận một hồi, làm cho hào khí trong xe trở nên ngưng trọng.

Vốn là Vân Nhược Lan cũng muốn để cho mọi chuyện trong thành được sắp xếp tương đối ổn thỏa mới mang nàng đến Linh Tùng giang xem xét, nhưng

nửa đường Tần Huyền đến làm cho chuyện này đốc thúc xảy ra nhanh hơn. Thấy nàng có chút bất an, khẽ vỗ lên cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: “Phi Nhi, Hàn Giao bất quá chỉ là một súc sinh biết chút Hồn Nguyên Thuật mà thôi, giải quyết được nó là tốt rồi.”

“Nhưng nếu Linh Tùng giang không còn Hàn Giao nữa, thì chẳng phải Linh Quốc sẽ có cơ hội tiến vào Thần Khí Chi Địa sao?” Chuyện này Mộ Phi Sát đã suy nghĩ cả đêm, nàng cảm giác được sự tình lần này có chút kỳ quái. Nguồn nước này có thể lợi dụng được đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu mất đi cái lá chắn tự nhiên này, nơi tiếp giáp hai nước bị lộ ra ngoài, chẳng lẽ người chịu thiệt cuối cùng lại là nàng sao?

Tuy chiến sự ở Huyền Hồn đại lục này không nhiều lắm, nhưng mùi thuốc súng vẫn rất nặng, nhất là những địa phương gần biên cảnh. Giống như ở Linh Quốc, người đứng đầu chính là Nữ Hoàng, là người nổi bật nhất trong bốn quốc gia còn lại đều lấy nam tử vi tôn, cho nên đương nhiên sẽ có khác biệt.

Tuy là phận nữ nhi, nhưng những đời nữ hoàng của Linh Quốc trước kia đều là người có dã tâm bùng bùng, ý muốn xâm phạm Khang Quốc không phải chưa từng xuất hiện ngày một ngày hai. Vạn nhất cái lá chắn ở Linh Tùng giang mất đi tác dụng, vậy chẳng phải lãnh địa của nàng vừa vạn thỏa mãn ước nguyện của Nữ hoàng Linh Quốc rồi sao?

Vân Nhượng Lan nhướn mày nhìn tiểu đồ đệ của mình, khỏe miệng giương nhẹ. Hắn thật không ngờ suy nghĩ của nàng lại có thể xoay chuyển nhanh chóng như vậy, rất nhanh đã nghĩ đến mấu chốt của vấn đề. “Vậy con định làm gì?”

Mộ Phi Sát có chút tức giận trừng mắt Vân Nhượng Lan, lại như có điều suy nghĩ nói: “Hàn Giao này, không thể chết được!”

“Vậy còn chuyện con đã đáp ứng với Tần Huyền?” Vân Nhượng Lan cười khế, phảng phất như chuyện tiểu đồ đệ của mình là người nói không giữ lời không có gì đáng nói.

Thấy Vân Nhượng Lan không có mở miệng trách mắng nàng là người bội tín, mà hắn còn mang thái độ trầm ngâm suy nghĩ, làm cho nàng kỳ quái liếc hắn một cái, trầm tư một lát lại nói: “Theo hoàn cảnh mà hành sự thôi. Cùng lắm thì không cần phải mượn sức hắn nữa! Nhưng ta thấy hắn khá hứng thú với Bạch Lộc của ngươi, nếu không ngươi nên đưa cho hắn đi!”

Vân Nhượng Lan nghe vậy có chút ngẩn ngơ, thấy sắc mặt của nàng vẫn lạnh lùng như thường, nhưng hắn lại không hề cảm thấy nàng đang nói đùa. Đang muốn hỏi nàng, thì xe ngựa đã dừng lại, thanh âm Tần Huyền truyền đến: “Hai vị, chúng ta đã đến nơi rồi!”

Khó thấy tình cảnh Vân Nhượng Lan bị á khẩu làm cho không nói được câu nào, cho nên tâm tình lo lắng của Mộ Phi Sát cũng đột nhiên chuyển biến tốt đẹp hơn, quay đầu nhẹ nhàng lấy tay đẩy cửa đi ra ngoài. Mộ Phi Sát coi như không nhìn thấy cánh tay chìa ra của Tần Huyền, luống cuống nhảy xuống xe, quay đầu nói: “Tần Thiếu chủ, không phải chúng ta đi đến đầu nguồn sao? Vì sao đến đây đã ngừng lại.” (Tự nhiên edit đến đây ta liên tưởng ra cảnh Vân sư phụ đi từ xe ngựa đi xuống, còn lạnh nhạt đặt tay của mình lên tay Tần Huyền, còn Tần thiếu chủ xinh trai của ta thì vẻ mặt... mãn nguyện... Còn Sát tỷ thì... vẻ mặt liên tưởng... liên tưởng)

Tần Huyền không chút xấu hổ nào thu cánh tay của mình lại, đi đến bên cạnh Mộ Phi Sát nói: “Tìm kiếm từ nơi này lên phía trên, thì cơ hội tương đối nắm chắc hơn!”

“Ừ” nhẹ một tiếng, Mộ Phi Sát dạo bước theo dọc bờ sông, không khí giá rét thấu xương, lạnh như băng đập vào mặt nàng. Đến gần còn có thể cảm nhận được từ khí cô quạnh, làm cho tâm tình vừa mới thoải mái của nàng lần nữa trở nên ngưng trọng.

Toàn bộ nước sông là một màu đen, giống như màu đen của mực, ngẫu nhiên còn xuất hiện những xoáy nước nổi lên, phiêu miểu lên những làn sương trắng, làm cho phía trên Linh Tùng giang như có một màn sương trắng mờ mịt. Đối diện bờ bên kia mập mờ ánh đỏ của loài hoa Bỉ Ngạn, cũng là hàng xóm mà nàng đang rất kiêng kỵ.

Nắm thật chặt hai tay lại, Mộ Phi Sát mới có thể miễn cưỡng chống lại một chút hàn ý đang từ từ xâm nhập vào trong cơ thể. Trên người nàng là một chiếc áo choàng nhung màu hồng nhạt do Mộ Ngôn để lại cho nàng trước khi lên đường, lúc trước nàng vẫn không thể mặc loại áo rườm rà này lên người, nhưng xem ra lần này nó thật sự hữu dụng với nàng a!

Lúc trước, khi xem những bộ phim cổ trang trên tivi, nàng vẫn không hiểu tại sao mọi người lại có thể thích mặc những loại trang phục như vậy, nhưng khi chính nàng rơi vào tình huống này, thì nàng có thể cảm nhận được nó thật sự cần thiết như thế nào.

Trong lúc Mộ Phi Sát đang lặng lẽ nhìn hai bên bờ Linh Tùng giang không có lấy một cọng cỏ, thì tay nàng đột nhiên cảm thấy một trận ầm ập. Hóa ra trong ngực nàng có thêm một cái ầm ầm tinh xảo, trong không khí còn tản ra mùi hương quế nhàn nhạt. Mộ Phi Sát nghiêng mặt nhìn qua, chỉ thấy Tần Huyền vẫn khí định thần nhàn đứng bên cạnh nàng. Hắn cũng không hề nhiều lời, chỉ là sắc mặt tựa hồ có chút vui vẻ mông lung.

Đôi mi thanh tú của Mộ Phi Sát cau lại, nàng cũng không muốn giả mù sa mưa, không chút khách khí cầm lấy ầm ầm. Mộ Phi Sát quay đầu nhìn Chiêm Chiếp đậu trên sừng của Bạch Lộc, còn bày ra một bộ dáng sống chết không chịu tiến lên, làm cho nàng không nhận được cái đầu cười. Hóa Cước Điều sợ nhất là giá lạnh, có lẽ nguyên nhân là do nước lửa tương khắc nhau, đi đến bên cạnh Linh Tùng giang cũng là cho tiểu hoàng đế vốn hoạt bát cũng trở nên ỉu xiu.

Nhưng không biết từ lúc nào, Chiêm Chiếp đã vô cùng thân thiết với Thủy Lăng. Người ta đều nói nước lửa tương khắc nhau, chẳng lẽ Tiểu hoàng đế này muốn thực hiện một tình yêu vượt qua chủng tộc sao?

Mộ Phi Sát đối với cái ý nghĩ kỳ quái trong đầu mình thật sự không biết nói gì. Quay đầu về phía Linh Tùng giang, lại thấy đám thuộc hạ của Tần Huyền đổ xuống sông một loại bột không biết tên, trong lòng ngờ vực, vừa định mở miệng hỏi, thì Tần Huyền đã cướp lời:

“Phấn Mộng Long này là một công cụ sắc bén để bức Hàn Giao hiện thân. Loại phấn này đối với những loài khác đều không hề gây nguy hại gì, chỉ có

duy nhất Hàn Giao là cực kỳ sợ hãi. Ven đường đổ loại phấn này xuống sông, sớm muộn gì cũng làm cho nó hiện nguyên hình.”

Tần Huyền đứng một bên giải thích, thanh âm của hắn lại mang theo vẻ mỉa mai hoặc không nói nên lời.

Mộ Phi Sát vẫn còn nhiều chuyện không rõ lắm, nhưng cũng không nhiều lời, dù sao nàng cũng đang được mở rộng tầm mắt cho nên vừa nghe Tần Huyền nói lại vừa gật đầu. Nghiêm mật nhìn thấy một đám hắc y nhân đang giăng một tấm lưới tơ vàng vô cùng lớn, làm cho Mộ Phi Sát càng thêm hào hứng: “Đây là kim tầm tử?”

“Không tệ! Cho dù trăm lưỡi đao chém phải cũng không có tổn hại gì, càng giãy giụa thì càng buộc chặt, có thể hạn chế tối đa cử động của Hàn Giao. Quan trọng nhất là Kim tầm tử này thủy hỏa bất xâm, như vậy thì có thể không sợ sức sinh kia tác oai tác quái.”

Thấy Mộ Phi Sát hào hứng, cho nên Tần Huyền cũng giải thích cho nàng nghe cực kỳ tường tận, trong con ngươi như mực còn hiện lên một suy nghĩ khác. Mộ Phi Sát bị hắn nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, cho nên nàng lựa chọn không nhìn thấy ánh mắt của hắn. Mộ Phi Sát không nói lời nào quay người đi đến chỗ Vân Nhược Lan và Hách Chi Thu, cúi đầu hỏi chỗ kênh nương đã vị vùi lấp.

Đọc đường đi, Hách Chi Thu sắm vai một người xa phu, cho nên cũng đem những địa phương phụ cận thu vào trong mắt. Nghe thấy Linh chủ đại nhân hỏi, nhìn về một phương hướng xa xa, làm cho nàng trầm mặc một hồi.

Vấn đề nguồn nước không giải quyết được, thì cho dù kênh nương này còn dùng tốt, thì cũng coi như vô dụng. Mộ Phi Sát nhìn thật lâu vị trí mà đập ngăn nước bị chôn vùi nơi địa phương hoang vu kia, trong lòng thầm nhớ kỹ, nhất thời cũng vì suy nghĩ làm cách nào để loại bỏ những chứng ngại này mà ưu sầu.

“Sát Sát, đi thôi!”

Tựa hồ là Tần Huyền rất không ưa Vân Nhược Lan, cho nên không đợi bọn họ nói vài lời đã nhanh chân bước tới, chắn ngang giữa hai người. Vân Nhược Lan liếc mắt nhìn Tần Huyền, con ngươi đen bóng lại càng sâu không thấy đáy.

Mộ Phi Sát khẽ oán thầm Tần Huyền, nhưng Mộ Phi Sát vẫn đi theo bên cạnh hắn, bắt đầu công việc tìm kiếm Hàn Giao. Mà lần này Hách Chi Thu được coi là nhân vật mấu chốt, cho nên không biết Vân Nhược Lan vô tình hay cố ý bảo vệ hắn, còn theo sau Mộ Phi Sát lại là Thủy Lăng cùng với Chiêm Chiếp không hề tình nguyện đi cùng.

Lâu lắm rồi ven bờ Linh Tùng giang mới náo nhiệt như vậy, mọi người đều hướng về phía đầu nguồn của Linh Tùng giang đi tới. Những vùng ven sông bởi vì bị rác xuống Mộng Long phân, cho nên giữa một mảnh nước màu đen lại đập dòn một dải phấn vàng óng ánh tô điểm. Dưới sự góp vui của ánh nắng ngày xuân, làm cho những dòng nước chảy xiết của Linh Tùng giang hiện lên một phong thái quái dị.

Đi hơn nửa ngày, sắc trời đã dần tối, tung tích của Hàn Giao vẫn không tìm thấy. Tần Huyền ra lệnh cho đám thuộc hạ dừng lều nghỉ ngơi. Tần Huyền có cố ý bố trí cho Mộ Phi Sát một gian lều tốt nhất. Mộ Phi Sát nhàn nhạt quảng cho Tần Huyền một cái liếc mắt, nghỉ ngơi trong lòng lại nảy sinh.

Che dấu dưới sự nhiệt tình của người này là cái gì, nàng cũng không có tâm trạng nghiên cứu. Bất quá nàng không thể nào hiểu được vị Thiếu chủ Vô sát này là người như thế nào, bởi vì Tần Huyền làm cho nàng cảm giác được nàng đang bị khóa lên người một cái áo da sói thật dày, không biết chừng lúc nàng không đề ý sẽ bị cắn một ngụm.

Bữa tối trải qua rất đơn giản, bên cạnh còn Mộ Phi Sát còn có hai huyền thú xinh đẹp phụng bồi. Mộ Phi Sát nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ nhưng vô cùng ấm áp, lặng lẽ vận khởi Hồn Nguyên Lực rót vào Hồn Thạch tìm hiểu nội dung trong đó, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên.

Lúc này nàng tận mắt nhìn thấy được một tên hắc y nhân nhỏ ra một giọt nước màu tím, trong nháy mắt đã xuất hiện ra một chiếc giường. Tuy hôm nay nàng gặp qua rất nhiều chuyện khiến nàng bị kích thích, cho nên thần kinh cũng vững vàng không ít, nhưng khi chứng kiến việc này như gặp phải pháp, làm cho nàng không nhịn được thâm sợ hãi thần phục.

Mộ Phi Sát mang theo tâm tình cảm thán đối với những chuyện kỳ diệu ở Huyền Hồn đại lục, nàng khẽ đưa tay vỗ nhẹ lên cánh chim xinh đẹp của Chiêm Chiếp đang buồn ngủ. Còn Thủy Lăng thì ngoan ngoãn nằm một bên, nhưng mắt vẫn nhìn Mộ Phi Sát đang nằm trên giường, bỗng nhiên hai lỗ tai của Thủy Lăng dựng thẳng, thỉnh thoảng còn hơi phe phẩy, toàn thân cảnh giác phòng vệ.

Bóng đêm dần bao trùm bốn phía, trong lúc Mộ Phi Sát sắp tiến vào giấc mộng, thì màn trướng che ngoài cửa bị xốc lên. Thủy Lăng đứng thẳng dậy, nhưng khi thấy được người đến là ai, thì trong mắt chỉ còn lại vẻ vô cùng bất mãn.

Động Tĩnh của Thủy Lăng cũng làm cho Mộ Phi Sát tỉnh dậy, giường mắt nhìn nơi gió lạnh vừa lùa vào, lại bắt gặp cặp mắt phượng đang mang theo ý cười nhìn mình.

Những người làm gián đoạn giấc ngủ của mình, quả nhiên đều đáng ghét.... Mộ Phi Sát trầm nghĩ trong lòng, giọng điệu nói ra cũng không hề tốt lành gì: “Tần thiếu chủ, có việc gì sao?”

“Ta là lo lắng buổi tối ở nơi hoang vu này nàng sẽ sợ hãi, cho nên tới nhìn xem một cái. Dù sao tên thị vệ như khối băng kia của nàng không có ở đây, ta cũng không ngại thay hắn làm tròn trách nhiệm của một thiếp thân thị vệ a!” Tần Huyền làm bộ như không thấy ý tứ muốn đuổi khách của Mộ Phi Sát, trong tay còn bưng một chén thuốc nóng hổi đến trước mặt nàng. Lều trại nhỏ nhỏ bởi vì có thêm bóng dáng to lớn này mà trở nên chật chội vô cùng.

Mộ Phi Sát đành bất đắc dĩ đón lấy chén canh của Tần Huyền, hương thơm tản ra bốn phía. Chiêm Chiếp có chút hăng hái thò đầu ra, nhìn thấy Tần Huyền lại quảng cho hắn một ánh mắt xem thường, sau đó lại vùi đầu vào tiếp tục ngủ.

Thấy vậy khỏe miệng Tần Huyền có chút co rúm, làm cho tâm tình Mộ Phi Sát cảm thấy vui sướng nói: “Làm phiền Tần thiếu chủ quan tâm, nhưng là thị vệ của ta cũng không tiến vào phòng của ta, càng không có đi tới tận giường ta như vậy. Tần thiếu chủ, cũng đã không còn sớm, xin mời trở về.”

Lời nói đuổi người của Mộ Phi Sát ngược lại làm cho tâm tình của Tần Huyền trở nên tốt hơn một cách khó hiểu, khỏe môi lại giường lên một độ cong đẹp mắt, tự nhiên ngồi xuống trên giường của Mộ Phi Sát.

“Nếu không thì ta cùng tâm sự với nàng? Đêm còn rất dài, chính là thời điểm thích hợp để ta và nàng bồi dưỡng tình cảm a!”

Không đợi cho Mộ Phi Sát mở miệng mĩa mai, thì bên ngoài cuồng phong đã nổi lên dữ dội. Mặc dù đang ở trong lều trưởng, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ đang hạ xuống một cách nhanh chóng. Tâm tình vui vẻ của cũng bị Tần Huyền nhanh chóng thu vào, Mộ Phi Sát ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài, một thanh âm giống như tiếng gọi dưới địa ngục truyền đến:

“Thiếu chủ, Hàn Giao đã xuất hiện....”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Tần Huyền trầm tĩnh đứng dậy, nhàn nhạt liếc mắt nhìn bộ dáng đang muốn đi theo ra ngoài của Mộ Phi Sát, trầm giọng nói: “Nàng ở yên chỗ này đi!”

Lều trại của Mộ Phi Sát và Tần Huyền cách bờ sông xa nhất, điều này cũng chỉ là để bảo vệ tốt hai người đứng đầu này mà thôi. Đương nhiên Mộ Phi Sát cũng biết đây chính là ý tốt của hắn, cho nên lặng im không nói gì, khẽ gật đầu, lại một lần nữa trở về giường của mình.

“Sát Sát, sao trước khi ta đi, nàng không dặn dò ta... cẩn thận một chút?” Tần Huyền lên tiếng trêu chọc nàng, cũng làm cho không khí khẩn trương xung quanh giảm đi không ít.

Mộ Phi Sát không chớp mắt trêu đùa Chiêm Chiếp, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: “Thiếu chủ Vô Sát dễ dàng gặp chuyện không may, như vậy thì ta cũng đành phải nghỉ ngơi nâng đỡ của các người mà thôi!”

Khẽ giật mình, Tần Huyền ha ha cười, sau đó quăng lại một câu “Chờ ta trở về”, rồi nghênh ngang rời đi. Không đợi gian lều được yên tĩnh một lát, thì màn trướng lại lần nữa bị xốc lên. Nhìn ra thì thấy Vân Nhược Lan đang cười cười đi vào, ý bảo nàng theo hắn ra ngoài. Tinh thần Mộ Phi Sát lập tức chấn động, khoác thêm lên người một cái áo choàng, bước nhanh theo Vân Nhược Lan đi ra ngoài.

“Người có biện pháp ngăn cản bọn họ sao?” Mộ Phi Sát cũng không có một điểm cảm giác chột dạ khi nói ra câu này. Đối với những người có ý đồ bất thiện như Tần Huyền, ngược lại nàng cảm thấy mình đã quá mức ôn hòa rồi!

Vân Nhược Lan quay đầu nhìn về phía Chiêm Chiếp đang sinh khí dỗi dằn bởi vì vừa được uống bát canh của Tần Huyền. Mộ Phi Sát cũng theo ánh mắt của hắn nhìn về phía đầu vai của mình, nhíu mày hỏi: “Chiêm chiếp?”

“Từ trước đến nay Thủy hệ huyền thú và Hỏa hệ Huyền thú luôn là oan gia của nhau, đối với sự tồn tại của đối phương rất miễn cảm. Nếu để cho Chiêm Chiếp dẫn dụ Hàn Giao đến nơi khác, thì suy tính của Vô Sát tất nhiên là sẽ thất bại.” Mặt của Vân Nhược Lan không chút đổi sắc, nói ra mưu kế của mình. Nếu như có người khác ở đây chứng kiến, thì sẽ phát hiện về mặt cùng thần sắc của hai sư đồ bọn họ cực kì tương tự nhau.

“Vậy Chiêm Chiếp có gặp phải nguy hiểm không?” Mộ Phi Sát lo lắng Tiểu hoàng điểm xinh đẹp của nàng có khả năng sẽ không chạy thoát khi bị Hàn Giao ngàn năm kia đuổi bắt. Lời nói quan tâm của nàng làm cho Tiểu hoàng điểm vô cùng xúc động, liền lấy cái đầu nhỏ nhỏ của mình cọ vào má của nàng.

“Không cần lo lắng! Phi Nhi, con cũng đừng quá coi thường tốc độ của vật nhỏ này!”

Lời nói của Vân Nhược Lan luôn có thể nhận được sự tin tưởng của Mộ Phi Sát, lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng Mộ Phi Sát vẫn còn có chút lo lắng, đưa tay khẽ vuốt lên cánh chim mềm mại của Chiêm Chiếp, thấp giọng hỏi ý tứ của nó. Lại thấy Tiểu hoàng điều giờ giờ hai cánh của mình lên, tỏ ý nàng đừng xem thường nó, làm cho Mộ Phi Sát không nhịn được cười lên.

Mộ Phi Sát ân cần dặn dò vài câu, sau đó thân thể Chiêm Chiếp nhaoáng lên như lưu tinh, hướng về phía nơi phát ra tiếng kêu rung trời bay tới.

Nàng lại đột nhiên nhớ tới Hách Chi Thư, liền để cho Vân Nhược Lan đến xem hắn một cái. Còn chính nàng thì vẫn cùng Thủy Lăng tuần dật đứng tại chỗ, chờ đợi Chiêm Chiếp mang tin chiến thắng trở về.

Nhưng là nàng còn chưa đợi được Chiêm chiếp trở về, thì ngoài ý muốn đã phải nghênh đón một khách nhân.

Sau khi nhận thấy được điều khác thường, Thủy Lăng liền nhanh chóng bày ra tư thế phòng ngự, sau khi một mùi hôi thối tanh tưởi xộc vào mũi, thì Mộ

Phi Sát được chứng kiến một cái đầu vô cùng to lớn từ trên trời giáng xuống. Hoa văn đen trắng giao thoa nhau, làm cho loài sinh vật quái dị không giống rần cũng không giống rồng trước mắt trở nên hết sức dữ tợn.

“Sắt Sắt, mau ra khỏi chỗ đó!” Lời nói Tần Huyền còn chưa dứt, thì một đôi mắt màu băng lam không lồ như cặp đèn lồng hung dữ, đang nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mặt không chút phòng bị, cự trào nâng cao, dùng sức đánh xuống chỗ Mộ Phi Sát đang đứng.

Thùy Lăng vội vàng cắn lấy vạt áo của Mộ Phi Sát, dùng sức đem nàng đề lên sau lưng của mình, bốn vó tung lên, vội vàng tháo chạy. Không biết bên kia Hàn Giao bị trúng cạm bẫy gì, nhưng là nó chỉ bị thương một chút, nên cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ của nó. Cặp mắt hung dữ thấy mục tiêu của nó không bị đánh trúng, mang theo cơn giận ngút trời, trong miệng phun ra một đoàn sương trắng, hóa thành vô số mũi tên, trực tiếp hướng về phía Bạch Lộc đang chạy trốn bản tới.

Năng lực của Bạch Lộc Tuyệt tình như thế nào, Mộ Phi Sát cũng không biết, nhưng cả người nàng nằm sấp trên lưng để cho nó tháo chạy như điên, làm cho nàng không thể nói được lời nào. Thấy vô số mũi tên nhọn hoắt lao tới, Thùy Lăng lắc lư thân thể, khéo léo né tránh, rồi liều mạng thúc giục Hồn Nguyên lực của bản thể để phản kích. Thùy Lăng quay đầu phát ra thế công kích, làm cản trở thế tấn công điên cuồng của Hàn Giao.

Trong lúc đó Tần Huyền cũng ra lệnh mọi người tiếp tục vây khốn Hào Giao. Phần đuôi Hàn Giao bị đau, làm cho nó ngửa mặt lên trời rống một tiếng, lại phần nộ vùng cái đuôi dài lên bay đi. Tốc độ của nó cực kỳ nhanh, làm cho mọi người nhìn thấy đều nghẹn họng trân trối.

Đợi cho Mộ Phi Sát lấy lại tinh thần, thì nàng đã bị một cuồng phong tanh tưởi tung vào giữa không trung, thân thể bay bổng, rồi lại rơi xuống đất. Dường như Mộ Phi Sát nghe thấy rất nhiều thanh âm kêu gào gọi tên nàng, mà lần trong đó hình như còn có tiếng thét bị ai mà nàng không thể hiểu nổi. Mộ Phi Sát đang muốn cẩn thận nghe lại một chút, thì đột nhiên thân thể trầm xuống, mùi tanh hôi thối lại vây quanh toàn thân nàng. Chỉ trong nháy mắt, cả người nàng đã bị nước sông rét lạnh thấu xương vây quanh.

Sự tình phát sinh quá nhanh, khi Vân Nhục Lan chạy đến thì đã thấy Huyền thú của mình bị ném trên mặt đất, còn Tiểu đồ đệ thì bị Hàn Giao một ngụm cắn trong miệng, chìm xuống đáy sông. Vân Nhục Lan không kịp suy nghĩ, ném Hách Chi Thư đang hoảng sợ xuống dưới đất, điều động Hồn Nguyên Lực, thả người nhảy vào Linh Tùng Giang đen kịt.

Thấy Mộ Phi Sát bị mục tiêu của mình kéo xuống đáy sông, Tần Huyền hối hận không dứt, gấp đến độ trong nháy mắt đã chạy đến bờ sông. Sau khi xác định chính xác vị trí Hàn Giao rơi xuống, thì Tần Huyền cũng vội vàng điều động hồn nguyên lực nhảy xuống. Nhưng không đợi hắn hành động, thì đã bị một tên thuộc hạ ngăn lại: “Thiếu chủ, trăm triệu lần không thể làm vậy!”

“Cút ngay!” Hai con người hẹp dài của Tần Huyền đã nhiễm một màu đỏ tươi, giọng tay đánh về phía đám thuộc hạ đang ngăn cản mình.

Tên hắc ý nhân dù bị ăn đau, nhưng nhất quyết vẫn không chịu buông tay, nhặng đau nói: “Thiếu chủ, ngài không thể mạo hiểm tính mạng như vậy a! Nước sông Linh Tùng Giang chảy xiết như vậy, mà bên trong lại chứa kịch độc không thuốc nào giải được, ngài...”

Tên thuộc hạ trung thành tận tâm này còn chưa nói xong, thì đã bị một bàn chân to đập bay ra xa. Tần Huyền mang theo lòng nóng như lửa đốt nhảy xuống Linh Tùng giang, cảm giác lạnh thấu xương cũng không thể làm cho hắn bỏ đi khủng hoảng trong lòng. Sắt Sắt, ngàn vạn lần nàng đừng xảy ra chuyện gì a!

Hai nam nhân, một trước một sau thả người xuống dòng sông đen kịt, chuyện này Mộ Phi Sát đang bị Hàn Giao ngâm trong miệng cũng không hề biết, hiện giờ nàng chỉ một lòng suy nghĩ làm sao có thể thoát khỏi cái miệng tanh hôi của Hàn Giao mà thôi! Nước sông lạnh lẽo làm cho da đầu nàng run lên, cũng làm cho tinh thần đang bối rối của nàng trấn định lại.

Rõ ràng là Hàn Giao có thể một ngụm cắn nát nàng, nhưng tại sao lại chỉ cắn nàng ở trong miệng, sau đó kéo nàng xuống đáy sông? Một bên Mộ Phi Sát cố gắng nín thở, một bên lại cẩn thận suy tư, bỗng nhiên một tia sáng xanh trên cổ tay lóe lên. Hồng Quang? Tâm tư Mộ Phi Sát chìm xuống, đến nước này thì nàng đành phải liều chết thôi!

“Hồng quang, đáp ứng chỉ mệnh của ta, hiện hình!” Vừa nói, trong miệng của Mộ Phi Sát còn hiện lên vô số bọt khí. Nàng chăm chú nhìn sáo ngọc trên tay, huy động hồn nguyên lực của mình, cưỡng ép bản thân sử dụng tuyệt kỹ Ngự Thú Vô Ngân, mà chỉ có Ngũ linh hồn sư mới có thể sử dụng.

Ngự Thú Vô Ngân là đem Hồn Nguyên lực của Hồn Sư thông qua ý niệm, truyền vào Hồng Quang, sau đó Hồng Quang sẽ tự chuyển thành sóng âm, không chút dấu vết khống chế Huyền thú. Hiện tại, lấy năng lực của Mộ Phi Sát là xa xa không đủ, nhưng với tình huống hiện giờ, thì nàng đành phải liều mạng thử một phen.

Giống như cảm nhận được chủ nhân đang gặp nguy hiểm, ba cỗ năng lượng đang vui đùa trong Hồn Nguyên Châu của Mộ Phi Sát đều đồng loạt hướng sáo ngọc chạy tới.

Trong lúc Hồn Nguyên Lực của nàng đang sắp cạn kiệt, thì đột nhiên khối nước xung quanh Hồng Quang bắt đầu dao động, những dòng nước như có sinh mệnh thẳng hướng đỉnh đầu của Hàn Giao lao tới.

“Nghiệt súc, nếu lần sau không có lệnh của ta, thì không thể xuất hiện nữa!”

Hàn Giao bỗng nhiên bị đánh làm cho hồ đồ, sợ hãi thả nhân loại mình đang ngâm trong miệng ra, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của Hàn Giao nhìn nhân loại đang giận giữ trừng mắt với mình, không tự chủ được gật gật đầu, sau đó vội vàng chạy trốn.

Sau một thời gian dài nín thở, lại bị nước sông lạnh như băng vây quanh, mà vừa nãy nàng đã tiêu hao một lượng lớn Hồn nguyên lực, cho nên còn chưa kịp bơi trở về bờ, thì đã trực tiếp ngất đi.

Cả người Mộ Phi Sát mất đi lực lượng khống chế, cho nên theo dòng chảy xiết của nước sông, thoáng cái đã đem Mộ Phi Sát trôi đi thật xa.

Lúc này, trong dòng nước sông dơ bẩn, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng mang theo ánh sáng màu xanh lam. Thấy Mộ Phi Sát đang sắp bị trôi xa thêm, nhanh chóng vươn tay bắt được cánh tay của nàng, kéo nàng ôm vào trong lòng, ra sức bơi về phía bờ bên cạnh.

So với Mộ Phi Sát là hòa hệ hồn sư và Tần Huyền là mộc hệ hồn sư, thì Vân Nhựt Lan là một cao linh thủy hệ hồn sư đương nhiên là sẽ chiếm ưu thế hơn khi ở trong nước. Vừa ngoi được lên trên mặt nước, thấy mặt sông rộng mênh mông, liếc mắt nhìn thấy tình trạng của tiểu đồ đệ ngày càng không ổn, Vân Nhựt Lan vội vàng tìm một chỗ bằng phẳng để nhanh chóng giúp nàng giải độc.

May mà cách đó không xa có một tảng đá lớn, vừa vịn đủ cho hai người ở trên đó. Mũi chân Vân Nhựt Lan điểm nhẹ một cái trên mặt nước, phá nước bay lên. Dem Mộ Phi Sát đặt trên tảng đá, mắt thấy sắc mặt nàng đã tím ngắt lại, hàm răng cắn chặt, thân thể co lại, làm cho Vân Nhựt Lan hết sức đau lòng.

Đang muốn kiểm tra tình huống của nàng như thế nào, thì phát hiện Hồn Nguyên lực của mình không thể tiến vào cơ thể nàng. Lần đầu tiên Vân Nhựt Lan xuất hiện thần sắc bối rối, nước sông này có độc, nếu như không nhanh chóng bức độc ra ngoài, thì cho dù hắn có y thuật thông thiên, cũng không thể xoay chuyển vận mệnh trời đất a!

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, móc từ trong ngực ra một bình sứ tinh xảo, lấy ra một viên dược hoàn, dút vào trong miệng Mộ Phi Sát. Tuy không thể dùng hồn nguyên lực bức độc ra, nhưng trước tiên cứ dùng thử dược hoàn rồi tính sau.

Nhưng là hiện tại Mộ Phi Sát đã lâm vào trạng thái hôn mê, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang gập gao ngậm chặt, cho dù làm cách nào cũng không thể mở ra. Vân Nhựt Lan có chút bất đắc dĩ, đem dược hoàn hóa thành chất lỏng, có chút do dự cho dược thủy vào trong miệng của mình, lại cúi đầu che đi cánh môi của Mộ Phi Sát.

Cảm thấy trên môi mình truyền đến một trận ẩm áp, Mộ Phi Sát vô thức mở cánh môi lạnh như băng của mình ra, cũng đồng thời đem dược thủy trong miệng Vân Nhựt Lan nuốt sạch sẽ. Điều này làm cho sư phụ gà mờ quá đổi vui mừng, đang định rời khỏi cánh môi của nàng, thì chợt phát hiện Hồn Nguyên lực của mình có thể thông qua môi nàng tiến vào trong cơ thể, cho nên Vân Nhựt Lan mang theo tâm tình có chút không chú tâm, từng bước chữa trị cho Mộ Phi Sát.

Tình huống của Mộ Phi Sát xem ra tệ hơn dự đoán của hắn rất nhiều, không nói đến Hồn Nguyên châu đang hết sức âm ảm, mà hầu như các bộ phận cơ thể của nàng cũng bị hàn độc ăn mòn nghiêm trọng. Vân Nhựt Lan vừa tức vừa giận, tâm tình bình thản, lạnh nhạt từ trước đến nay cũng không tránh khỏi bị vây trong bóng tối tràn ngập sát ý. Hàn Giao chết tiệt!

Thời gian dần trôi qua, Hồn Nguyên Lực của Vân Nhựt Lan không ngừng rót vào trong cơ thể Mộ Phi Sát, cũng bức được phần lớn hàn độc ra ngoài. Thấy từ đầu ngón tay của nàng chảy xuống từng giọt máu màu đen thẫm, sau đó dần trở thành đỏ tươi, xem ra hiện tại tính mạng của nàng cũng không còn nguy hiểm nữa.

Khí tức của Mộ Phi Sát dần dần vững vàng, khuôn mặt trắng xinh đẹp đã không còn những vết xanh tím, nhiệt độ cơ thể cũng đã ấm trở lại. Vân Nhựt Lan phát giác được cánh môi mà mình vẫn đang ngậm lấy có chút ít nhiệt độ, trong lòng âm thầm vui mừng. Cũng trong lúc lơ đãng, Vân Nhựt Lan khẽ mút nhẹ cánh môi của nàng. Đến khi phát hiện ra thì cả kinh lạnh toát cả người.

Hai con mắt Vân Nhựt Lan trừng lớn, nháy nháy vài cái, nhìn tiểu đồ đệ trong ngực đang bị mình chiếm tiện nghi. Long mi cong dài của nàng vẫn còn vương chút ánh nước, mi tâm vừa mới chau lại hiện giờ cũng đã giãn ra, trên cái trán trơn bóng vẫn còn chút ẩm ướt, bộ dáng nhu thuận làm cho người khác nhìn vào chỉ muốn yêu thương!

Tựa hồ hành động của hắn là đang chiếm tiện nghi của nàng a! Mặc dù hắn làm như vậy là vì cứu nàng, nhưng tại sao trong lòng lại có chút xao động, như bị một con mèo nhỏ cào nhẹ vào?

Vân Nhựt Lan làm theo bản năng của mình, lại mút nhẹ lấy cánh môi của nàng, hai con ngươi đang nhắm chặt của Mộ Phi Sát lại giống như đang tiến vào mộng đẹp, ở trong mắt Vân Nhựt Lan lại giống như đang ngênh đón hắn. Nơi tiếp xúc giữa cánh môi của hắn và của nàng làm cho hắn cảm thấy được một cảm giác rất mỹ diệu, cánh tay Vân Nhựt Lan khẽ vòng qua sau đầu nàng, nâng nhẹ lên, tình tế thương thức cánh môi mềm mại của nàng.

Một người không hề biết đến chuyện nam nữ, một người thần trí lại không rõ ràng, ở trên một tảng đá lớn giữa Linh Tùng giang, cùng với tiếng nước sông chảy xiết, có hai người đều mất đi nụ hôn đầu...

Đột nhiên, long mi Mộ Phi Sát khẽ run lên, hai mắt chậm rãi mở ra. Vân Nhựt Lan cả kinh, đem môi của mình tách ra khỏi làn môi mềm mại của nàng, rồi lại có chút không nỡ. Loại cảm giác tiếp xúc thân mật này hắn chưa từng thử, nay bỗng dưng được trải qua, nhưng lại không có cách nào dứt ra được.

Sau khi Mộ Phi Sát mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn thấy nam nhân trước mặt mình, bỗng dưng nhếch miệng lẩm bẩm: “Vân Nhựt Lan, hóa ra là người a...”

Vừa nói xong, nàng lại lâm vào hôn mê.

Giờ phút này, tâm tình của Vân Nhựt Lan như tràn ngập sóng gió, không cách nào bình tĩnh được. Ngón tay duỗi ra khẽ vuốt nhẹ lên cánh môi mềm mại của người trong ngực, thấp giọng thì thầm: “Phi Nhi, Phi Nhi...”

Chương 63

Vân Nhựt Lan ôm thân thể nhỏ bé của Mộ Phi Sát vào trong ngực thật chặt, ngăn ngor chìm đắm trong cảm xúc lạ lẫm. Một lúc sau khi lấy lại tinh thần, Vân Nhựt Lan liếc nhìn dòng sông chảy xiết, đen ngòm, suy nghĩ xem làm cách nào có thể mang Phi Nhi an toàn lên bờ, thì đột nhiên từ trên bầu trời truyền đến một tiếng hạc kêu thanh thúy, kèm theo đó là một tiểu bóng dáng lửa đỏ bay thẳng đến chỗ hai người.

Chiêm Chiếp mang theo tâm tình lo lắng kêu lên hai tiếng, Vân Nhựt Lan khẽ vuốt lên lông chim, ý bảo Mộ Phi Sát không có chuyện gì. Tại thời khắc đó, một bóng màu xanh từ trên trời giáng xuống, rơi vào chỗ trống trên tảng đá, thu hai cánh vào, cao ngạo từ trên nhìn xuống đôi nam nữ có chút chật vật đang nằm trên tảng đá.

Là Mộ hệ huyền thú Thanh Hạc!

Mi tâm của Vân Nhựt Lan khẽ chau lại, trong đầu lại nghĩ tới những hành động của vị Vô Sát thiếu chủ đối với Phi Nhi không chút tầm thường nào.

Cái cổ thon dài của Thanh Hạc vươn về phía sau, cái mỏ nhọn dài chỉ về phía sau lưng của mình, tựa hồ ý bảo Vân Nhựt cùng Mộ Phi Sát đi lên lưng nó. Vân Nhựt Lan mỉm cười cảm tạ, cẩn thận ôm Mộ Phi Sát đang mê man ngủ, nhún người nhảy một cái, giống như vừa thực hiện một màn ảo thuật, nháy mắt đã vững vàng ngồi trên lưng Thanh Hạc.

So với thân hình nhỏ nhắn của Tiểu Hoàng điều, thì Thanh Hạc to hơn rất nhiều, nhưng cũng không vì vậy mà ảnh hưởng đến hình ảnh phiêu dật xuất trần của Thanh Hạc. Hai cánh duyên dáng của Thanh Hạc giờ lên, vững chắc chở hai người bay về phía bờ sông.

Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, bọn họ đã đáp xuống bờ sông đầy ắp người. Khi Vân Nhựt Lan mới từ lưng Thanh Hạc nhảy xuống, thì ngay lập tức trước mặt đã xuất hiện một bóng dáng cao lớn, ánh mắt lại gắt gao dính lên người thiếu nữ đang ở trong ngực Vân Nhựt Lan.

Tần Huyền cầm bàn tay lạnh buốt của Mộ Phi Sát, vừa định điều động Hồn Nguyên Lực tiến vào cơ thể nàng để dò xét, thì đã bị Vân Nhựt Lan nhẹ nhàng ngăn cản, ưu nhã nói: “Tần công tử, nàng đã không có gì đáng ngại, trở về nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi!”

Mắt phượng hẹp dài của tần Huyền có chút đông cứng, trầm giọng nói: “Ngược lại ta thật không ngờ kỹ thuật bơi lội của Vân tiên sinh rất tốt a!”

“Chỉ là sự tình có chút trùng hợp mà thôi. Phi Nhi vừa bị trúng phải hàn độc, ta nghĩ chúng ta hãy mau nhanh chóng trở lại thành!” Trong lòng Vân Nhựt Lan cũng có chút không vui, tại sao người này vừa nói chuyện, lại còn vừa muốn động tay động tay động chân?

Tần Huyền nghe Vân Nhựt Lan nói như vậy, trong lòng càng bất mãn, hừ nhẹ: “Tại sao ngươi lại xưng hô thân mật với Linh chủ đại nhân như vậy? Thật không biết quy củ!”

Lúc này, Vân Nhựt Lan mới để ý thấy trên người Tần Huyền cũng ướt sũng, nguyên lai là hắn cũng nhảy xuống a... Không biết bởi vì nhiệt độ ban đêm xuống thấp, hay là tâm tình hiện tại không được tốt, làm cho sắc mặt nam tử anh tuấn trước mặt xanh mét, thần sắc lại kỳ bí, làm cho bọn thuộc hạ xung quanh cảm thấy khiếp sợ.

Vân Nhựt Lan chỉ lạnh nhạt cười cười, sai khiến Hách Chi Thư đang đứng một bên với sắc mặt vô cùng lo lắng đi chuẩn bị xe ngựa, lại quay sang nhìn thẳng vào Tần Huyền nói: “Có hợp cấp bậc lễ nghĩa hay không, cứ đợi sau khi nàng tỉnh, người tới hỏi nàng là được rồi!”

Nói xong ôm tiểu đồ đệ đến chỗ xe ngựa đã được chuẩn bị, trong lòng Vân Nhựt Lan như bị khoét một lỗ hổng. Hắn là sư phụ của nàng, nói đến chuyện không hợp quy củ, thì điều mà vừa nãy hắn làm với nàng, lại là cái gì a?

“Chờ một chút! Tại sao lại có vết máu? Ngươi...” tần Huyền nhìn chăm chăm vào vết máu dính ở phía dưới quần áo nàng, trong nháy mắt liền liên tưởng đến cảnh tượng mà tiểu hài tử không nên nhìn. Nhanh chóng kéo cánh tay Vân Nhựt Lan lại, hắn thật hận vì sao mình không thể đánh một quyền vào gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết của nam nhân trước mặt này!

Vân Nhựt Lan nhìn theo ánh mắt của Tần Huyền, mặt biết sắc, không thêm để ý đến Tần Huyền, ôm Mộ Phi Sát vào trong xe ngựa, vội vàng kiểm tra mạch tượng của nàng. Tần Huyền mang theo con giận giữ, theo sát Vân Nhựt Lan lên xe, thấy mặt mũi hắn nghiêm trọng, Tần Huyền đành cường chế ngọn lửa vô danh trong lòng lại, thấp giọng hỏi: “Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Nhựt Lan liếc xéo tên nam nhân ân cần quá mức với tiểu đồ đệ của mình một cái, trên mặt lại hiện lên thần sắc xấu hổ: “Chỉ là quỳ thủy của Phi Nhi đã đến mà thôi!” (Quỳ thủy: là kinh nguyệt của con gái ấy ~~~)

Nhất thời, trong xe lặng im không một tiếng động, Tần Huyền khẽ ho hai tiếng, đối với hành động quan tâm quá mức của mình dành cho tiểu linh chủ có chút ảo não. Đang muốn nói cái gì đó để hóa giải sự xấu hổ trước mặt, thì bên ngoài đã vọng vào tiếng xin chỉ thị của một tên thuộc hạ: “Thiếu chủ, vậy có còn bắt Hàn Giao hay không?”

Giương mắt nhìn ánh mắt mang theo vẻ giấu cột của Vân Nhược Lan, Tần Huyền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi gầm một tiếng: “Cút!”

Rời khỏi thành chưa tới một ngày, xe ngựa của Linh chủ đại nhân đã trở lại Cực Nhạc thành khi trời còn chưa sáng. Tất nhiên là trong thành không hề phát sinh chuyện gì lớn, nhưng khi thấy Vân tiên sinh ôm Mộ Phi Sát đang bị thương đi vào trong phủ, làm cho Yên Minh chạy vội đến, chỉ thiếu chút nữa là làm cho xe ngựa thành một đồng phế liệu.

Hậu viện của phủ Linh chủ đại nhân đã lâm vào một mảnh hỗn loạn. Hương Liên mang theo gương mặt nước mắt ngấn nước mắt dài, thay cho Mộ Phi Sát một bộ quần áo sạch sẽ, cố nén nước mắt, bôi thuốc cho tiểu thư. Phú Quý đứng bên cạnh, hai mắt cũng đã ửng hồng. Sau khi nghe theo lời dặn dò của Vân quân, quyết tâm dồn hết tâm huyết của mình đi hầm cho tiểu thư một chén canh bổ huyết.

Tuy Nhan lão cùng Nhan Đông không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cũng là người thông minh cho nên cũng không hỏi nhiều, mà ngược lại còn thay mặt Linh chủ đại nhân đối ngoại với mọi người. Vốn là chuyện Mộ Phi Sát bị thương cũng không có nhiều người biết, cho nên sau khi mọi người trong thành biết Linh chủ đại nhân không có việc gì, cũng an tâm quay trở lại với công việc hằng ngày của mình, không muốn gây thêm phiền toái cho Linh chủ đại nhân.

Nhưng hiện tại, trong phòng Mộ Phi Sát đang bị ba vị đại thần trấn giữ, làm cho Hương Liên đứng bên cạnh vô cùng tức giận nhưng không dám nói gì. Từ lúc giúp tiểu thư rửa mặt thay quần áo xong, thì Vân Quân liền an vị ở đầu giường tiểu thư, thỉnh thoảng lại ngán người, Yên thị vệ đứng bên cạnh, trên trán còn viết ba chữ: “Chớ chọc ta!”, lại còn thêm vị thiếu chủ lâm tiền mang theo vẻ mặt âm tình bất định đang đứng ở cuối giường kia nữa.

Ba cái nam nhân kỳ lạ này không biết hiện tại tiểu thư cần phải nghỉ ngơi sao? Bất quá, cho dù tặng cho Hương Liên thêm mười lá gan nữa, thì nàng cũng không dám mở miệng nói ý tứ của mình với ba người! Không nói tới vị Vân Quân và Yên thị vệ là hồn sư, bình thường vẫn làm cho nàng vừa kính vừa sợ, mà ngay bên cạnh còn có vị thiếu chủ mang theo ánh mắt lợi hại không kém gì gì tiểu thư! Đây là nàng đã làm nên tội tình gì, sao lại phải ở trong phòng đón nhận uy áp của cả ba người a?

Nội tâm của Hương Liên căng thẳng, nhưng vẫn lo lắng cho Mộ Phi Sát. Hai hàng nước mắt trên mặt Hương Liên vẫn chảy xuống không ngừng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, làm cho Vân Nhược Lan đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình khi nhìn thấy cũng phải bật cười: “Hương Liên, tiểu thư của ngươi sẽ không có việc gì, không cần quá lo lắng!”

“Vân... Vân tiên sinh, tại sao bây giờ tiểu thư vẫn chưa tỉnh lại? Cũng đã trở về được hơn ba canh giờ, thuốc cũng đã uống, có phải cò chỗ nào không ổn không?” Hương Liên mím môi lại, cố nén nước mắt đang chuẩn bị trào ra, nghẹn ngào hỏi.

“Không có việc gì đâu, chờ Phi Nhi tỉnh dậy là tốt rồi!” Vân Nhược Lan nhìn gương mặt nhỏ nhắn trong suốt của tiểu đồ đệ, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Hừ! Ta đã nói là để ta dùng Hồn Nguyên lực chữa trị cho nàng, ngươi lại ngăn cản. Lời nói của một thầy thuốc như ngươi liệu có đáng tin hay không?”

Bị hoài nghi năng lực, Vân Nhược Lan cũng không tức giận. Nhưng là Yên Minh đứng bên cạnh lại lộ ra hàn khí chứng tỏ tâm tình của hắn không vui khi nghe thấy câu nói này của Tần Huyền, gương mặt vốn cứng nhắc nhưng bởi vì tức giận nên lại trở nên sinh động hơn vài phần. Tiếng nói trầm thấp phát ra: “Chỉ cần chúng ta tín nhiệm Vân tiên sinh là được rồi, ngươi không tin cũng không có gì quan trọng!”

Yên Minh bỗng nhiên tham dự vào quan hệ của Vân Nhược Lan và Tần Huyền, nên làm cho không khí trong phòng như muốn nổ tung. Trong lúc Hương Liên đang run rẩy nhìn về phía ba nam nhân mang theo thần sắc không rõ, thì đột nhiên người nằm trên giường phát ra tiếng động, hai lông mày của nàng bất an nhú chặt vào nhau, trong miệng mấp máy mấy tiếng: “Ca ca...”

Thanh âm khe khẽ vang lên lại làm cho mọi người trong phòng sửng sốt, mùi thuốc súng cũng biến mất không còn một mảnh. Vân Nhược Lan chỉnh lại cái chân trên người Mộ Phi Sát, trong nội tâm lại thâm than, hài tử Mộ Ngôn kia mới chính là người duy nhất có thể làm cho Phi Nhi mong nhớ như vậy a!

Mà Mộ Phi Sát cũng không hề biết chi với một thanh âm khe khẽ từ trong mộng của nàng, mà lại có thể hóa giải một hồi phong ba rung trời. Nàng chỉ cảm thấy đầu choáng váng, giống như cả người vẫn còn đang chìm dưới đáy sông lạnh buốt. Mộ Phi Sát cố gắng mở mắt ra, muốn lắng nghe động tĩnh xung quanh, nhưng là ngoại trừ một mảnh hắc ám, thì nàng không có bất kỳ cảm giác nào.

Thân thể giống như bị mất đi khối chế, bởi vì nàng cường ép sử dụng Hồn nguyên lực cho nên Hồn nguyên châu trong cơ thể vô cùng ảm đạm, hiện tại đã mất đi lớp bảo vệ của những sợi tia sáng bạc. Nếu không phải bởi vì nàng là Nhất linh hồn sư, thì rất có khả năng Hồn Nguyên Châu của nàng sẽ trở thành phế thải lần nữa.

Mộ Phi Sát giống như một u hồn du đãng trong thế giới bóng tối, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy vô vọng nhất, thì đột nhiên xuất hiện một bóng dáng phía xa, đang từ từ đi lại chỗ nàng. Càng đến gần, dung mạo của người đó càng rõ nét, trước mắt nàng là khuôn mặt anh tuấn quen thuộc, đang dùng ánh mắt đau lòng nhìn nàng, lại nhẹ nhàng nói: “Sát Nhi, chờ ta trở về!”

Là ca ca a...

Bóng người càng lúc càng mờ nhạt, Hiện giờ Mộ Phi Sát chỉ có ý nghĩ mình phải đuổi theo hắn. Nhưng đột nhiên cả thân thể nàng lại giống như ngã xuống một cái vực sâu vô hạn, cảm giác mất trọng lực mãnh liệt ập tới, làm cho nàng đột nhiên mở mắt ra.

Nhìn thấy căn phòng có chút quen thuộc bao phủ bởi ánh nền nhàn nhạt, rốt cuộc thì nàng cũng cảm nhận được mình đã có thể hít thở được không khí giống như bình thường. Trước ngực hô hấp phập phồng, làm cho Mộ Phi Sát ho khan mấy tiếng.

Thấy người trên giường rớt cuộc cũng đã tỉnh lại, làm cho mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Hương Liên vô cùng vui mừng, khóc nức nở nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, cuối cùng thì người cũng đã tỉnh! Đề nô tỳ đi lấy nước cho tiểu thư...”

Khẽ gật đầu, Mộ Phi Sát đang muốn ngồi dậy, liền bị Vân Nhược Lan đang ngồi bên giường vòng cánh tay qua eo nàng đỡ lấy, vừa vặn giúp nàng ngồi dậy. Mà băng son thị vệ đứng ngay đầu giường cũng rất ấn ý, dựng gối mềm kê xuống sau lưng Mộ Phi Sát. Dưới sự hợp tác của hai người, cuối cùng Mộ Phi Sát cũng lấy lại được tinh thần sau một ngày ngủ mê man. Nhận lấy chén nước nhỏ của Hương Liên, nhấp nhẹ một ngụm.

Sau một lúc trầm mặc, Mộ Phi Sát phát hiện bụng dưới của mình đau nhâm nhâm, mà ở giữa đùi lại nhiều hơn một miếng vải, sắc mặt bỗng nhiên ửng đỏ hơn vài phần. Đã qua hơn nửa năm, cơ hồ nàng đã quên mất chuyện sinh lý bình thường của một thiếu nữ, lần này đi ra ngoài này quả nhiên là xui xẻo a!

Tần Huyền đứng ở bên ngoài, bị mọi người lãng quên, nhìn tiểu nữ nhân trên giường, tóc dài rối tung, gương mặt tái nhợt, làm nội tâm của hắn càng thêm khó chịu. Con mắt phượng hẹp dài tràn đầy áy náy nói: “Sát Sát, không có bảo hộ tốt cho nàng, là lỗi của ta. Nàng cứ an tâm dưỡng thương, nếu cần ta đền bù cái gì, thì nàng cứ việc nói!”

Đầu Mộ Phi Sát vẫn còn chút đau nhức, liếc mắt nhìn Tần Huyền mang sắc mặt nặng nề nhìn mình, nhẹ giọng nói: “Tần thiếu chủ, có bắt được Hàn Giao không?”

Hiện tại những việc nàng nhớ được, chỉ dừng lại ở thời khắc Hồng Quang tuôn trào một cỗ năng lượng khổng lồ vào thân thể mình, còn những việc còn lại đều trống rỗng. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt góc chăn, Mộ Phi Sát chờ đợi câu trả lời của Tần Huyền, bây giờ chỉ có nghe được câu trả lời của Tần Huyền nàng mới có thể an tâm.

“Ta đã để súc sinh kia chạy thoát. Bất quá, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách bắt nó lại, rồi đem xương nó nghiền thành tro!” Tần Huyền cũng không hề che dấu sát ý hiện lên dưới đáy mắt của mình, làm cho Hương Liên sợ tới mức tay chân bủn rủn.

Có thể là do thân thể Mộ Phi Sát hiện đang yếu ớt, nên ánh mắt của nàng trở nên nhu hòa không ít. Nàng ngẩng đầu nhìn về đôi mắt mang theo sương mù của Vân Nhược Lan và Yến Minh từ đầu không nói câu nào, khóe miệng khẽ cong lên: “Không bắt được Hàn Giao, Vô Sát cũng không có mình cần, vậy thì Tần thiếu chủ muốn yêu cầu thứ gì để có thể thay thế đây?”

Tần Huyền không hiểu ý tứ trong lời nói của Mộ Phi Sát, cho nên nhất thời không nói được lời nào.

Ngay từ đầu Mộ Phi Sát đã rất bài xích những thế lực bên ngoài. Đột nhiên từ trên trời rớt xuống có người muốn giúp đỡ nàng, tất nhiên là làm cho lòng nàng có phòng bị. Nàng thật sự rất hy vọng hắn có việc gì quan trọng khác mà nhanh chóng rời khỏi nơi này a!

“Phi Nhi, đã một ngày rồi con chưa ăn cái gì. Trước tiên hãy uống bát canh này để ấm bụng đã.” Bỗng nhiên Vân Nhược Lan mở miệng, làm cho sự chú ý của Mộ Phi Sát tập trung lên vị sự phụ gà mờ của mình.

Nếu như hiện tại tâm trạng Mộ Phi Sát bình thường, thì chắc chắn sẽ không khó phát hiện ra sự khác thường của Vân Nhược Lan. Bình thường, ở trước mặt người khác, Vân Nhược Lan cũng sẽ không gọi nàng một cách thân mật như vậy. Mà trong phòng này chỉ có Tần Huyền là ngoại nhân, chẳng lẽ hắn đang tức giận điều gì?

Vì ý nghĩ hoang đường của mình mà Mộ Phi Sát cảm thấy buồn cười, làm cho nàng bất giác đỏ mặt. Khẽ “Ừ” một tiếng, lại vừa vặn nhìn thấy Tần Huyền đang mang theo vẻ mặt uất ức nhìn chằm chằm vào nàng.

“Mặc dù chúng ta không lấy được Hồn Nguyên Châu của Hàn Giao, nhưng nơi này cũng rất còn nhiều thứ đáng giá để ta lưu lại. Sát Sát, ta cũng rất sẵn sàng kiên nhẫn ở đây chờ đợi!”

Mộ Phi Sát ngược mắt nhìn nụ cười đầy vẻ bí hiểm của Tần Huyền, bỗng nhiên hắn nói hai câu kỳ lạ làm cho nàng mơ màng không hiểu.

Còn Tần Huyền thì lại nhìn thẳng về phía Vân Nhược Lan, trong nội tâm hừ lạnh. Vân Nhược Lan, người cứ chờ đến ngày ta nắm được điểm yếu của ngươi, lúc đó ta thật sự muốn nhìn xem ngươi còn lý do gì mà ở lại nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Từ khi Mộ Phi Sát bị thương, bên cạnh nàng luôn có người trông nom, vì vậy nàng không thể vận dụng năng lực chữa trị nàng được, điều này làm cho nội tâm của nàng càng trở nên buồn rầu khó chịu.

Tần Huyền nói hắn sẽ đưa sang cho nàng một ít dược liệu dùng để chữa trị hồn nguyên lực, nhưng lại bị Vân Nhược Lan lạnh nhạt từ chối. Mộ Phi Sát đương nhiên biết sự phụ gà mờ đang lo lắng cho Hồn Nguyên lực của mình, cho nên nàng đành phải tìm đại một cái lý do để từ chối Tần Huyền. Trong lòng nàng cũng đang âm thầm suy nghĩ lý do tại sao giữa ba nam nhân này lại xảy ra xung đột kỳ quái như vậy.

Biết thân thể của tiểu thư không tiện, nên Hương Liên lấy mười cái lá gan, chống lại ánh mắt lạnh lùng của ba nam nhân, mời ba người đi ra ngoài. Ánh mắt Vân Nhựt Lan nhìn lướt qua khuôn mặt ngượng ngùng hiem có của tiểu đồ đệ, trong lòng khẽ cười, sau đó dẫn đầu ba người đi ra khỏi phòng. Thái độ của Yến Minh đối với Vân Nhựt Lan cũng có vài phần kính trọng, cho nên khi thấy hấn đi ra ngoài, Yến Minh cũng chuẩn bị bước đi theo, nhưng liếc thấy Tần Huyền vẫn ở trong phòng không chịu đi, lại còn đang ngang ngược liếc mình một cái, Yến Minh cũng không thèm hỏi ý Mộ Phi Sát, mà hờ hững cường ép lối hấn ra ngoài.

Đợi cho ba người nam nhân mang ba tâm sự khác nhau rồi đi, Mộ Phi Sát khẽ thở dài một hơi, lại tiếp tục nghiên cứu vật thể trong quần lót của mình. Ở đây nàng cũng không thể có được những vật phẩm của kiếp trước, cho nên hiện tại thứ nàng đang dùng chỉ là một lớp vải bông mềm mại bao quanh một loại giấy thấm nước cực kỳ tốt. Mộ Phi Sát xoa nhẹ bụng dưới ê ẩm, cùng với đầu vẫn còn đang đau của mình.

Thấy Hương Liên muốn thay thứ đó cho mình, mặc dù Hương Liên không sợ bẩn, nhưng là dù sao nàng cũng thấy không được quen, cho nên ngăn cản hành động của tiểu tỷ nữ, rồi hỏi Hương Liên cách làm. Trong lòng Mộ Phi Sát thầm oán, quả nhiên cuộc sống của cô nhân đôi với một con người của thời hiện đại như nàng thật khó khăn a! Mộ Phi Sát lại thầm nghĩ, mình có nên làm cho cái thứ đồ này biến hóa một chút hay không?

So với tâm trạng không vui của Mộ Phi Sát, thì Hương Liên lại vô cùng hưng phấn. Thấy tiểu tỷ nữ cười nói vui vẻ, Mộ Phi Sát cũng thuận miệng hỏi vài câu, nhưng khi nghe được câu trả lời của Hương Liên, thì nàng cũng không biết nói cái gì!

“Tiểu thư, đây là kinh nguyệt lần đầu tiên của người, vậy là từ nay người đã chân chính trở thành nữ nhân rồi. Để về sau nô tỳ chuẩn bị cho tiểu thư một cái yếm, về sau cũng rất nhanh sẽ cần đến nó!”

Ở thế giới trước kia của nàng, độ tuổi mười bốn cũng chỉ bắt đầu thời kỳ trưởng thành của con người, mà nay ở Huyền Hồn đại lục, phần lớn nữ tử ở đây đều đã bắt đầu học tập cách giúp chồng dạy con.

Trong lòng Mộ Phi Sát oán giận không ngừng. Chỉ mới qua nửa năm, bộ dáng của nàng xem ra đã có biến hóa rất nhiều. Mộ Phi Sát cúi đầu nhìn xuống bộ ngực bằng phẳng của mình, lại càng cảm thấy nan kham. Nàng cũng có nghe Hương Liên nói lại, Vân Nhựt Lan cũng đã thấy được phía sau quần nàng nhiễm một mảnh đỏ hồng, vậy không phải là đã mang mặt mũi của nàng ném xuống đất rồi sao?

Nhân lúc Hương Liên vẫn đang thao thao bất tuyệt, không để ý đến nàng, cho nên Mộ Phi Sát lén điều động dị năng của mình để giảm bớt chút đau đớn trên người, nhưng lại kinh ngạc phát hiện được mình không thể nào tập trung tinh thần được. Nghĩ nghĩ một chút, cũng có thể là mình bị hàn độc xâm nhập vào cơ thể quá nhiều, cho nên tinh thần quá mức mệt mỏi. Nghĩ đến đây, thì nàng thầm rủa Hàn Giao quả nhiên quá đáng ghét. Thế là cứ như vậy, ngày hôm nay chính là ngày Mộ Phi Sát bắt đầu kiếp sống của một bệnh nhân sầu lo vô hạn.

Sự thật chứng minh, quả nhiên Mộ Phi Sát có thể đoán trước mọi chuyện sắp diễn ra với mình. Trừ những thời khắc riêng tư như tắm rửa thay quần áo, thì trước khi hàn độc trong người Mộ Phi Sát được loại bỏ hoàn toàn, trong phòng ngủ của nàng lúc nào cũng sẽ có người tụ tập.

Tuy cuộc sống hằng ngày của nàng gắn với cái giường, nhưng xem ra còn kém xa so với sự rắc rối mà khi Mộ Phi Sát nhận được mấy phong thư.

Một phong thư là mật hàm của lão hoàng đế Dạ Thương, nội dung cũng chỉ là những lời khen ngợi về chiến tích diệt thổ phi của nàng, sau đó là trấn an cùng khích lệ nàng tiếp tục phát huy.

Còn có hai phong thư nữa là của Mộ phủ, một bức thư là của Mộ Thiên Hạc với những lời lễ hỏi thăm, cùng với nhắc nhở nàng hãy chọn thời cơ thích hợp điều động thế lực Mộ gia để giúp cho Thần Khí Chi Địa phát triển. Một bức nữa là của Mộ Thiệu Hoa cùng với mấy lời dăn dò, nhưng thay vì nói là dăn dò, thì nàng lại càng thấy giống như đang uy hiếp nàng, lời nói cùng giọng điệu quái dị của người phụ thân này càng làm cho lòng nàng tràn ngập lạnh lẽo.

Phong thư cuối cùng là thư báo bình an của Bộc Dương Mạch, trong đó ngoại trừ một lá thư dài, còn có ngân phiếu hai ngàn lượng mà lúc trước nàng đưa cho hấn. Trong thư, là những hàng chữ mạnh mẽ hữu lực của thiếu tướng, tuy lời nói nhẹ nhàng, nhưng cũng không hề che dấu sự quan tâm của hấn dành cho nàng.

Trong thư, Bộc Dương Mạch có nói đến chuyện Ninh Lạc bởi vì tình hình bệnh tật càng ngày càng nghiêm trọng, nên đã bị đưa ra khỏi Hoàng Thành. Bộc Dương Mạch cũng chỉ có thể thông qua Ninh Thượng thư biết được, Ninh Lạc bị một vị cao nhân mang đi, hiện giờ hành tung không rõ. Hơn nữa, Bộc Dương Mạch được giao trọng trách huấn luyện đặc biệt cho đội quân “Hổ Nha”, cho nên hấn không có cách nào giao Bách Ngưng Hoàn của nàng cho Ninh Lạc được, hấn chỉ có thể nói chờ sau khi nghe ngóng được tin tức, nhất định sẽ đưa cho Ninh Lạc.

Khi vừa đọc đến chuyện bệnh tình Ninh Lạc lại chuyển biến nặng, trong lòng Mộ Phi Sát cũng không nhịn được mà có chút lo lắng. Vốn dĩ nàng đưa cho Ninh Lạc Bách Ngưng Hoàn, cũng chỉ là muốn mượn cơ để giải trừ hôn ước trong hòa bình. Nhưng lại không ngờ, Bách Ngưng Hoàn còn chưa kịp đến tay hấn, thì hấn đã không thấy bóng dáng đâu.

Mộ Phi Sát nhìn qua ngân phiếu mà Bộc Dương Mạch trả lại, có chút xuất thần. Nhân tình mà nàng thiếu hấn, không biết đến năm tháng nào mới có thể trả lại.

Mà nói đến viết thư, Mộ Phi Sát tự nhiên lại nhớ đến vị huynh trưởng của mình, đã nửa năm rồi, nàng cũng không có nghe được chút tin tức nào của Mộ Ngôn, cũng không biết hấn ở Thiên Hồn học viện có tốt hay không. Nàng còn nhớ, lúc nàng lâm vào hôn mê, nàng đã gặp được hấn trong giấc mộng của mình, điều này làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy có chút kỳ quái. Đứng là nàng nhớ thương Mộ Ngôn, nhưng tại sao lúc đó nàng lại không hề muốn cái cảm giác phải rời xa hấn?

Xem ra bệnh tật sẽ rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác yếu đuối, mà có lẽ nàng cũng không ngoại lệ. Cuối cùng Mộ Phi Sát cũng đưa ra một kết luận mà nàng bắt buộc mình phải tin, sau đó gọi Nhan Đông vào phòng giúp nàng trả lời thư, ba phong thư gửi cho lão Hoàng đế, gia gia cùng với người

không xứng đáng làm cha kia đều mang theo một nội dung tương tự nhau, rằng nàng vẫn rất khỏe mạnh.

Còn về phần hồi âm cho Bộc Dương Mạch, Mộ Phi Sát cũng không vội vàng gửi trả lại, cho dù chữ viết của nàng không được đẹp, nhưng nàng vẫn muốn sẽ chính tay nàng viết lời cảm tạ thiếu tướng. Dù sao, nàng cùng hắn cũng đã có một khoảng thời gian gần gũi tiếp xúc với nhau, cùng bên nhau chiến đấu, nên mặc kệ hắn với Ninh Lạc là mối quan hệ như thế nào, thì trong lòng nàng, Bộc Dương Mạch cũng là một người đáng giá để nàng kết giao bằng hữu.

Sau khi giải quyết xong việc riêng, Mộ Phi Sát cũng không hề quên công sự đang chờ nàng. Nàng vẫn luôn nhớ kỹ bên người Tần Huyền có một thuộc hạ là Thổ hệ hồn sư, mà chính hắn cũng đã nói sẽ làm bất cứ điều gì nàng yêu cầu để đền bù tổn thất. Cho nên Mộ phi Sát liền không hề khách khí mở miệng mượn Thiếu chủ vô lại vị Tam linh hồn sư để giúp nàng ... xối đất.

Dưới nụ cười vô lại của Tần thiếu chủ, tên hắc y nhân mang theo vẻ mặt bi phẫn, thẳng hướng những cánh đồng cần cỗi đi tới. Trước khi đi, hắc y nhân còn ai oán liếc nhìn Tiểu linh chủ đang mang vẻ mặt nhàn nhả nhìn hắn, trong lòng không khỏi thở dài, lúc trước, mắt của mình thật đúng là mắt chó, tại sao mình lại có thể có suy nghĩ rằng thiếu nữ mỏng manh này sẽ bị ăn hiếp cơ chứ! Cho dù là chủ công đích thân đến đây, thì hẳn chắc chắn rằng người cũng sẽ không thể chiếm được nửa điểm tiện nghi trên người nàng.

Vì có cao thủ ra tay hỗ trợ, cho nên công việc nặng nhọc đè lên trên đầu mười con trâu cũng được giảm bớt rất nhiều. Xung quanh ruộng, mọi người cũng tò mò vây quanh để nhìn xem Hồn sư thi triển Hồn nguyên thuật. Khi chứng kiến hắc y nhân chỉ cần thực hiện vài động tác đơn giản, sau đó đất trên những mảnh ruộng hoàn toàn biến hóa, thì mọi người không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sau khi bản thân tự nhiên trở thành xiếc khi cho mọi người xúm lại chỉ trỏ bàn luận, thì thái độ của hắc y nhân khi đối với Mộ Phi Sát cũng rất tự nhiên sinh ra vài phần kính ý, trong lòng cũng thầm thề rằng, ngàn vạn lần không thể đắc tội với vị tiểu linh chủ này.

Mà cùng lúc đó, tiểu đội mang theo hoa quả từ núi Ác Ma đến Tề Nhiễm thành buôn bán cũng mang theo thắng lợi trở về. Trải qua hai ngày tuyên truyền, thì tất cả mọi người ở Tề Nhiễm thành đều biết có một loại trái cây gọi là quả Bình An mới xuất hiện. Loại quả này khi ăn vào rất ngon miệng, lại mang theo hương vị ngọt ngào, vừa cắn một miếng đã sướng miệng, cho nên trong nháy mắt số lượng hoa quả đã không đủ bán ra ngoài.

Mộ Phi Sát cũng sinh ra vài phần hứng thú đối với cái tên mới của quả táo, hỏi ra mới biết cái tên này chính là do một người tên Tô Từ Bình đặt. Vì cái tên này êm tai dễ nhớ, lại là loại trái cây mà đem lại thành công cho bọn họ khi bán ra ngoài, cho nên về mọi người đều thống nhất sẽ gọi như vậy.

Không những thế, người tên Tô Từ Bình này cũng là một người có đầu óc vô cùng nhanh nhạy. Tuy Mộ Phi Sát đã quy định rằng mỗi một quả không được quá năm văn tiền, nhưng là vẫn có không ít những người buôn bán xa tìm đến bọn họ thương lượng dùng giá thấp hơn để thu mua với số lượng lớn.

Vì đường xá xa xôi, cho nên bọn họ cũng không có cách nào quay về để xin chỉ thị của Linh chủ đại nhân, cho nên Tô Từ Bình liền chủ động đứng ra bán cho bọn họ với giá bốn văn tiền một quả, cho nên chỉ trong vòng một canh giờ, bốn xe đầy ắp trái cây đã được bán sạch ra bên ngoài. Vốn là trên đường về, bọn họ còn đang lo lắng Linh Chủ đại nhân có hay không sẽ trách phạt bọn họ vì đã tự ý chủ trương, nhưng lại không ngờ sau khi Mộ Phi Sát biết chuyện này lại không hề trách phạt, mà ngược lại còn giao cho Tô Từ Bình phụ trách luôn chuyện buôn bán trái cây ra bên ngoài. Chỉ cần bọn họ làm tốt, tất nhiên sẽ có thưởng.

Cứ như vậy, ngày nào cũng có một đội không quá mười người không ngừng vận chuyển những xe đầy ắp trái cây từ núi Ác Ma đến Tề Nhiễm thành. Mà nhờ những trái cây tròn tròn nhỏ bé này, đã kiếm về cho Tiểu linh chủ một khoản tiền không nhỏ.

Phòng ốc đang trong giai đoạn hoàn thiện, quần áo cũng đã phân phát cho mỗi người một bộ, hạt giống rau củ quả đã gieo xuống đất... mỗi một việc đều đã được tiến hành dưới sự chỉ đạo chu toàn của Mộ Phi Sát. Ngoại trừ nguồn nước còn chưa được giải quyết, thì hết thảy mọi việc đều có thể coi là thuận lợi.

Mộ Phi Sát nằm trên giường mười ngày, nguyệt sự cũng đã đi, độc trong người cũng được Vân Nhược Lan thanh tẩy hoàn toàn. Vì nhờ vào những dược liệu trân bảo của Vân Nhược Lan, cùng với mấy món ăn mỹ vị của Phú Quý mà thân hình Mộ Phi Sát ngày càng đầy đặn, trên gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn còn phủ thêm một lớp hồng nhuận.

Mấy ngày nay, Mộ Phi Sát để ý không thấy Thủy Lăng cùng Chiêm Chiếp đâu, hỏi mọi người, thì nàng mới biết bọn chúng đi đến núi Ác Ma, biết được điều này làm cho nội tâm của Mộ Phi Sát không khỏi có chút buồn vô cớ.

Lăng là huyền thú của Vân Nhược Lan, nên nó không thể rời đi quá xa. Nhưng còn Chiêm Chiếp là một huyền thú tự do, cho nên nếu nó muốn đi, thì không ai có thể bắt nó ở lại được. Nếu như tiểu hoàng đế một đi không trở lại, thì không biết nàng sẽ có oán hận hay không a!

Sau hai tháng dưỡng thương, cuối cùng Mộ Phi Sát cũng được bước chân xuống giường, đi dạo dọc theo hậu viện của Cực Nhạc phủ. Trong lòng Mộ Phi Sát vẫn mang theo cảm xúc buồn bã khó hiểu, chỉ có thể miễn cưỡng khen ngợi chuyện Hương Liên chăm sóc cho cây Hoa quế và vài cây hoa hồng sinh cơ phát triển bùng bùng.

Mộ Phi Sát đi dạo thêm một lát, thì bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim hót. Cánh chim phản chiếu đủ các loại màu sắc mờ ảo, vui vẻ nhào vào trong ngực Mộ Phi Sát, còn thân mật cọ cọ lên trên cổ của nàng, làm cho tâm tình Mộ Phi Sát ngay lập tức trở nên vui mừng. Ngay sau đó, Thủy lăng ngoan hiền cũng chạy đến trước mặt nàng, trong miệng còn ngậm một loại thực vật màu lửa đỏ, khẽ tán ra mùi thơm ngát.

Mộ Phi Sát cũng không biết đây là loại thực vật gì, nhưng nếu đã được hai cái tiểu gia hỏa này mang về, thì hẳn là có chỗ không tầm thường, trong mắt cũng tràn đầy ý cười. Thủy Lăng để thứ trong miệng mình xuống trước mặt nàng, khẽ liếm lấy bàn tay mà Mộ Phi Sát vừa vươn tới, trong ánh mắt Thủy Lăng còn hiện lên vẻ áy náy, làm cho nàng đau lòng một trận.

Mộ Phi Sát ôm lấy Thủy Lăng vào lòng, khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: “Thủy Lăng, cảm ơn ngươi.”

Một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, một Bạch lộc thanh thuần, làm cho cảnh xuân càng thêm kiều diễm, tràn ngập ánh cười. Đàng xa, dưới mái hiên, có vài người chứng kiến được cảnh tượng này, trong lòng đều có những suy nghĩ khác nhau.

Bởi vì Vân Nhược Lan và Thủy Lăng tâm ý tương thông, cho nên hẳn có thể mơ hồ cảm giác được thân thể mềm mại của tiểu đồ đệ, làm cho khuôn mặt hẳn nóng lên. Trong đầu không khỏi nhớ đến nụ hôn triền miên trên Linh Tùng giang kia. Nhưng hẳn chính là sự phụ của nàng, trước kia khi nghe đến chuyện nàng sẽ gả cho người khác, hẳn cũng chưa từng cảm thấy có chỗ nào bất ổn, thế nhưng tại sao bây giờ, hẳn lại cảm thấy khó khăn như vậy?

Có vẻ như nàng hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện đã xảy ra đêm hôm đó, làm cho trong lòng Vân Nhược Lan có chút chua xót. Nhưng như vậy cũng tốt, bằng không, hẳn thật sự không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Tần Huyền khẽ hít mất phượng, phác họa hình dáng Mộ Phi Sát vào đáy mắt, không chút dấu vết xem xét vết thương đã khôi phục hoàn toàn của nàng. Ánh mắt Tần Huyền cũng không tự chủ được rơi xuống trên người Vân Nhược Lan đứng cách đây không xa.

Hắn đã sử dụng hết tất cả những mạng lưới tình báo mà Vô Sát có được, nhưng đều không thể điều tra ra được bối cảnh của người này. Không biết thân thế của Vân Nhược Lan quá sạch sẽ, hay là do che giấu quá sâu? Tần Huyền khẽ hừ lạnh, cũng tự nhiên xem Vân Nhược Lan là đối thủ mạnh nhất của mình. Bất quá, cho dù thế nào, thì nữ nhân mà hắn đã nhận định thì chỉ có thể là của hắn mà thôi!

Mạch nước ngầm giữa hai nam nhân đã bắt đầu khởi động, toàn bộ đều đã rơi vào trong mắt Yên Minh. Cặp mắt được Mộ Phi Sát nhận định là đẹp nhất xẹt qua một tia cô đơn, cuối cùng, hẳn cũng chỉ là một sinh mệnh nhỏ nhất bên nàng, không đáng tồn tại mà thôi. Nhưng dù vậy, nàng vẫn là người duy nhất mà hắn sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ. Có thể hẳn không bao giờ được nàng nhớ thương, nhưng vì sao trong lòng vẫn nhịn không được mà có chút đau...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Khi sức khỏe của Mộ Phi Sát đã hoàn toàn khôi phục như trước, thì nàng liền nhận được một tin tức vô cùng tốt, đó chính là Tần Huyền sắp phải rời khỏi Thần Khí Chi Địa.

Nhưng vì để ngừa vạn nhất, những người tinh nhuệ nhất mà hiện tại đang ở đây đều bị hắn cho ở lại Thần Khí Chi Địa, và được an bài ở ngay trong đại viện của Lưu Tư Tài lúc trước. Bọn họ đều là những người quanh năm cầm kiếm, nhưng cũng không thiếu người thông minh khéo tay, cho nên nghe theo chỉ thị của Thiếu chủ và sự ngầm đồng ý của Linh chủ đại nhân, bọn họ cũng không ngần ngại giúp đỡ người dân trong thành tu sửa lại nhà cửa.

Nghiêm nhiên là Tần Huyền cũng không có buông tha cho việc đuổi bắt Hàn Giao, nhưng là do Mộ Phi Sát can thiệp ngang đường không một ai biết, cho nên quái vật ở Linh Tùng giang liền đột nhiên biến mất không chút tăm hơi. Cho dù Tần Huyền cùng thủ hạ dùng cách nào đi nữa cũng không làm cho nó xuất hiện.

Vấn đề này của Linh Tùng giang sớm muộn gì cũng phải giải quyết triệt để, nhưng tạm thời hiện giờ nàng vẫn không có bất cứ đầu mối gì. Nhưng nàng xác định được chuyện này nhất định có liên quan đến Hàn Giao kia, vì vậy việc phải đến Linh Tùng giang để tìm hiểu lần nữa cũng tất nhiên phải làm.

Mộ Phi Sát đối với việc Vô sát thiếu chủ phải rời khỏi đây rất là tán thành, dù sao thì người này vẫn không thể nào coi bỏ được phòng bị trong lòng nàng. Tuy tâm tình này của Mộ Phi Sát che giấu rất kỹ, tuy nhiên vẫn không thể thoát khỏi nhãn lực của Vân Nhược Lan.

Cuối tháng hai đầu tháng ba, Tần Huyền đành nói lời chào từ biệt với Mộ Phi Sát, mặc dù trong lòng hẳn vô cùng không thuận. Mộ Phi Sát cũng chỉ hữu lễ tiễn Tần Huyền đến trước cửa Cực Nhạc phủ, nói ra vài câu từ biệt không mặn không nhạt... Lời nói vô cùng khách sáo của nàng làm trong lòng Tần Huyền không biết có tư vị gì.

Đột nhiên Tần Huyền tiến tới gần Mộ Phi Sát, chỉ cách nàng một khoảng cách và có thể nghe thấy hơi thở của đối phương, còn chưa đợi cho nàng hồi phục lại tinh thần, thì thiếu chủ vô lại đã ghé cả người sát vào Mộ Phi Sát, lời nói nhẹ nhàng bay bổng rót vào tai nàng: “Sát Sát, ta sẽ nhanh chóng trở lại. Nàng nhớ bảo vệ lòng của nàng cho tốt, đừng để nam nhân khác trộm đi, lòng của nàng sẽ chỉ là của ta mà thôi...”

Tần Huyền nói xong, liền dứt khoát quay lưng đi. Để lại Mộ Phi Sát kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hắn, trên vành tai của nàng vẫn còn vương vấn khí tức nhàn nhạt mùi thơm của hoa cỏ. Mộ Phi Sát vẫn chưa phát giác được hiện giờ vành tai của nàng đã nhiễm một tầng hồng nhạt, khẽ oán thầm trong lòng, tại sao hắn ta lại phải giả bộ thân thiết với mình như vậy chứ?

Sau khi đưa tiễn được Thiếu chủ vô lại đi khỏi địa bàn, rốt cuộc thì Mộ Phi Sát cũng trở lại được hoạt động sinh hoạt bình thường của mình. Những nam nhân sau khi được phân phát mỗi người một bộ đồ mới, thì bọn họ cũng bắt đầu cùng nhau đi đến Tề Nhiễm thành mua sắm một số dụng cụ cần thiết trong cuộc sống cho mọi người trong thành. Trước khi đi bọn họ cũng đã dò hỏi kinh nghiệm của những người đi đến Tề Nhiễm Thành cùng với Linh chủ đại nhân lần trước. Dù sao thì đánh giá một người trước hết cũng phải nhìn y phục của người đó, cũng giống như muốn đánh giá ngựa thì nhìn yên ngựa, bọn họ đều chuẩn bị quần áo tươm tất cho bản thân, tránh để cho người khác xem thường mà nói bọn họ là ăn mày.

Mộ Phi Sát cũng tranh thủ thời gian đi đến xem những nhà không có người đủ sức lao động, trong nhà luôn có người đau ốm quanh năm, tuy vậy nhưng hoàn cảnh hiện giờ của bọn họ cũng đã được cải thiện hơn lúc nọ mới đến rất nhiều. Ít nhất thì môi trường sống xung quanh đã không còn mùi hôi thối, chần dệm mỏng manh cũng đã được đổi thành chần bông dày, dù sao thì bọn họ cũng có thể làm được việc vệ sinh nhà cửa hằng ngày. Còn thêm trong suốt thời gian qua, Vân Nhược Lan không hề lấy một đồng mà vẫn khám chữa bệnh cho bọn họ, tuy hiệu quả không nhanh bằng sử dụng Mộc hệ hồn nguyên lực, nhưng cũng có thể làm thuyên giảm đau đớn phần nào cho người bệnh.

Bởi vì hiện tại sức lao động đang thiếu, cùng với việc tất cả mọi người ai cũng làm việc từ sáng sớm tinh mơ cho đến tối mịt, cho nên sau khi nghe mọi người báo cáo về những công việc đang được thực hiện, Mộ Phi Sát cũng đành cường chế mọi người quay trở về nhà nghỉ ngơi. Mặc dù nàng cần mọi người chăm chỉ, cần mẫn làm việc, nhưng cũng không thể vắt kiệt sức lao động của bọn họ được.

Mà lúc này Hách Chi Thụ cũng đã chính thức làm sai lời tổ huấn của tổ tiên. Khi hắn nhìn thấy Linh chủ đại nhân dốc hết sức mình chăm lo cho dân chúng như vậy, thì Hách Chi Thụ cũng biết bây giờ đã đến lúc chính mình phải góp một phần sức lực hèn mọn cho Thần Khí Chi Địa rồi.

Những công việc cực khổ, đòi hỏi phải có sức khỏe, thì giao cho những nam nhân coi như khỏe mạnh nhất đảm nhận. Không những vậy mà còn chia thành nhiều nhóm người, mỗi một nhóm sẽ do người có kinh nghiệm về phương diện đó nhất làm đội trưởng. Bọn họ thay phiên nhau làm việc, ví dụ như đốt ngói tạo gạch, vận chuyển đá từ núi Hắc Ma, chặt gỗ dựng nhà, vận chuyển nước để cung cấp cho tưới tiêu...

Còn những người còn lại, thì hoặc là phụ trách gieo trồng, chăn nuôi đàn gia súc gia cầm, hoặc là nghe theo sự phân phó của Nhan Lão cùng Hách Chi Thụ đi đến hỗ trợ những nơi thiếu nhân lực. Cho nên mặc dù công việc cực khổ, nhưng cũng không đến nỗi làm mọi người mệt chết.

Mà Mộ Phi Sát cũng rất hài lòng năng lực làm việc của Hách Chi Thụ. Sau khi nàng hỏi thăm Hách Chi Thụ thật kỹ một lần nữa về thủy cừ, cùng với sắp xếp mọi việc lớn nhỏ trong thành, giao cho hắn cùng với ông cháu Nhan lão, thì Mộ Phi Sát quyết định đi đến Linh Tùng giang tìm hiểu một lần nữa.

Mộ Phi Sát vốn là muốn để Yến Minh lại Cục Nhạc Thành để đề phòng bất trắc, nhưng không ngờ bằng sơn thị vệ chỉ nói một câu “Cho dù chết cũng không rời chủ tử nửa bước”, rồi sau đó cũng không nói thêm câu nào, làm cho Mộ Phi Sát không biết nói gì. Trong lòng nàng cũng biết chuyện lúc trước mình bị trọng thương đã đụng phải lòng tự trọng của hắn, làm cho nàng than nhẹ một tiếng, không còn lựa chọn nào khác đành để hắn đi theo bên người.

Vì Yến Minh không thể ở lại bảo vệ cho Cục Nhạc Thành, Mộ Phi Sát liền đánh chủ ý lên vị gà mờ sư phụ bỗng nhiên có chút cổ quái mấy ngày nay. Vân Nhược Lan chỉ tự tiểu phi tiểu nhân nàng, sao đó bày ra bộ dáng vân đạm phong khinh dặn dò nàng sớm trở về. Làm cho trong lòng Mộ Phi Sát tràn lên nghi hoặc, rốt cuộc thì trong lúc nàng bị thương đã xảy ra chuyện gì? Tại sao từ sau hôm đó, thái độ của Vân Nhược Lan đối với nàng dường như có chút biến hóa?

Mộ Phi Sát mang theo nghi vấn không rõ trong lòng, dẫn theo Chiêm Chiếp và Thủy Lăng, còn có Băng sơn thị vệ Yến Minh, ra roi thúc ngựa chạy về hướng đầu nguồn của Linh Tùng giang. Có lẽ là vì Tần Huyền đã rời đi, làm cho công việc tìm bắt Hàn Giao bị gián đoạn, cho nên dọc hai bên bờ của Linh Tùng giang lại khôi phục về tịch mịch vốn có của nó. Ngoại trừ nước sông đen nhánh vẫn ngày đêm chảy cuộn cuộn, thì cũng không hề có bất cứ vật gì.

Có lẽ bởi vì sự việc lần trước không có bảo vệ tốt cho Mộ Phi Sát, cho nên hiện giờ hai tiểu gia hỏa luôn đề cao cảnh giác, hai mắt sáng ngời quan sát động tĩnh bốn phía, chỉ sợ Hàn Giao lại đột ngột xuất hiện.

Thấy bộ dáng thần hồn nát thần tính của bọn chúng, Mộ Phi Sát khẽ buồn cười, ánh mắt nàng lại nhìn sang Yến Minh vẫn một mực trầm mặc bên cạnh, bỗng dưng nàng mở miệng hỏi: “Yến Minh, hoàng thượng sai người đến bên cạnh ta, chính là để theo dõi nhất cử nhất động của ta, vậy người báo cáo hết tình huống ở đây cho hoàng thượng rồi sao?”

“Chủ tử của ta chỉ có một.” Yến Minh khẽ thở một hơi nặng nề, nhưng giọng điệu lại chắc chắn vạn phần.

“Vậy sao? Vậy nếu ta muốn người ngậm miệng không được nói, thì cho dù là Hoàng đế, người cũng không được hé miệng lời nào thì sao?” Mộ Phi Sát khẽ chau lông mày lại, trên mặt thể hiện rõ ràng vẻ không tin tưởng.

Yến Minh bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của chủ tử, nhìn thẳng vào hai con ngươi linh động của nàng, trong nội tâm của hắn trào ra một trận phiền muộn, cũng không thể nào né tránh: “Vâng.”

“Tốt. Vậy thì chuyện hôm nay, người không được nói với bất kỳ người nào.” Từ trước đến nay Mộ Phi Sát đều làm việc rất nhanh gọn, nàng cũng không phải là tiêu hài tử thiên chân vô tà, đương nhiên nàng cũng biết lai lịch của Yến Minh không nhỏ. Nhưng lần này nàng nguyện ý đánh cược một lần, đánh cược xem nam nhân đã đi theo bên người nàng ba tháng này có phải là người trung thành hay không!

“Vâng.” Băng sơn thị vệ lập tức trả lời không chút do dự. Tuy hắn rất muốn biết nàng có bí mật gì mà ngay cả sư phụ của nàng cũng không được biết, nhưng là từ trước đến nay, hắn luôn ít nói, vì thế tất nhiên là hắn sẽ không hỏi nhiều.

Chỉ là rất nhanh Yến Minh rốt cuộc cũng biết được bí mật của chủ tử. Hắn chỉ thấy nàng khẽ lẩm nhẩm trong miệng, sau đó bỗng nhiên trên tay nàng xuất hiện một cây sáo ngọc, khẽ đặt sáo ngọc trên môi, thổi lên một khúc nhạc nhẹ nhàng. Chỉ là một khúc nhạc có âm điệu đơn giản, nhưng lại mang đến cho người nghe sự uy hiếp không thể kháng cự.

Bỗng nhiên mặt nước Linh Tùng giang dao động mãnh liệt, tiếng nước chảy ào ào ngày càng vang to, tiếp theo đó là một đầu Hàn Giao cực to xuất hiện thành linh. Ánh mắt của nó màu băng lam như bảo thạch được khảm lên, xung quanh đầu là giao thoa của hắc và bạch.

Thấy tên đầu sỏ xuất hiện, Bạch Lộc kêu lên một tiếng thật dài, bốn vó phi nhanh đến trước mặt Mộ Phi Sát, bày ra một tư thái phòng ngự. Chiêm Chiếp

cũng rướn cái cổ ra, hai con ngươi đen nhánh mang theo oán hận nhìn về phía Hàn Giao đáng ghét, giống như chỉ cần Hàn Giao khẽ động đậy là nó có thể nhào tới.

Ngược lại thì Mộ Phi Sắt vẫn hết sức bình thản, nàng đưa tay khẽ vỗ lên đầu Thủy Lăng, rồi nói với Yến Minh đang che trước mặt nàng: “Không có chuyện gì đâu!”, sau đó nàng đi thẳng đến gần chỗ Hàn Giao, nghiêm khắc nói: “Giao Nhi, còn không mau vãn an?”

Cái đầu cực lớn của Hàn Giao giờ cao lên, làm cho Yến Minh tưởng rằng nó sắp công kích nàng, thì Hàn Giao lại rũ đầu xuống, giống như một tiểu hài tử đã làm sai, trong miệng còn vang lên tiếng nức nở không rõ.

Bởi vì trong tay Mộ Phi Sắt có Hồng Quang, cho nên nàng cũng hiểu đại khái được Hàn Giao là đang cảm thấy áy náy với nàng. Nàng vươn bàn tay nhỏ của mình ra, Hàn Giao thấy thế vội vàng đưa đầu lại gần. Nhưng vì trên người Hàn Giao truyền đến một trận tanh tưởi, cùng với hàn ý xung quanh không thể nào bỏ qua, làm cho nàng khẽ rung mình, toàn thân nổi lên một trận da gà.

Cuối cùng Mộ Phi Sắt đành dùng sáo ngọc điểm nhẹ lên trên cái mũi của Hàn Giao, cẩn thận hỏi: “Cái mũi này thật khó ngửi, mà khắp người người lại dính thủy độc. Là vì người trời sinh đã như vậy, hay là có biến cố gì đã xảy ra?”

Một tiếng ê ê a a... trầm thấp lại vang lên, hai mắt to như bảo thạch của Hàn Giao trừng lớn, giống như đang cố gắng giải thích điều gì đó. Bất quá Mộ Phi Sắt bị cái mũi hôi thối này làm cho đầu óc choáng váng, lại có điểm buồn nôn, cho nên nhất thời cũng không thể hiểu được Hàn Giao đang nói cái gì. Thấy nàng vẫn không hiểu, thì cả người Hàn Giao đã nhô lên khỏi mặt nước, làm cho hắc thủy văng tung tóe lên giày nàng. Mộ Phi Sắt còn chưa kịp lên tiếng, thì đã bị những dây leo chằng chịt quấn quanh ngực Hàn Giao hấp dẫn.

Những thứ kia giống như một loại ký sinh trùng, bò lúc nhúc trong ngực Hàn Giao, rậm rạp mà chằng chịt chen lấn, làm cho lòng người cá kinh. Thấy vậy, Mộ Phi Sắt liền hiểu rõ, hỏi: “Chính là cái thứ này hại người?”

“Ngao_____”

Giống như đang trả lời câu hỏi của nàng, Hàn Giao ủy khuất gật đầu, lại đem cả người chìm xuống dưới nước, chỉ lộ ra cái đầu to lớn, ánh mắt tội nghiệp nhìn sắc mặt ngưng trọng của thiếu nữ.

Mộ Phi Sắt cúi đầu nhìn xuống chân đã bị thấm ướt một mảnh, cảm nhận được từng trận hàn ý đang đánh úp lại, bất đắc dĩ vận chuyển Hồn nguyên lực để cho cả người được ấm hơn một chút. Trong lòng Mộ Phi Sắt thầm nghĩ, sao nàng không dùng dị năng chữa trị của mình thử xem? Nhưng là cho dù vậy thì tình hình nước sông nhiễm độc cũng không thể nào cải thiện được.

“Giao Nhi, nước nơi này có độc, tại sao ngươi không rời đi?” Trong đầu nàng thầm cầu mong, Hàn Giao đừng có nói với nàng, bởi vì nơi này bị nguyên rủa... cho nên nó không thể rời đi a...

Hàn Giao ủy khuất, lại càng gào to hơn, giống như đang kêu khổ với nàng. Mặc dù bình thường nàng vẫn rất chăm chỉ tu luyện Ngự Thú quyết, nhưng thật sự là cũng không thể hiểu được thẳng thắn này đang nói cái gì. Cho nên dứt khoát lớn tiếng ra lệnh: “Ngươi mau mang ta đến nguồn nước xem thử.”

Hàn Giao lại gầm lên một tiếng, nhanh chóng xoay người trở lại sông. Mộ Phi Sắt cười trên lưng Thủy Lăng, chạy như điên theo sát Hàn Giao. Mà Yến Minh vẫn theo sát bên người nàng, từ đầu đến giờ cũng chưa nói lời nào, hồng quang nhọt nhọt xung quanh hẳn làm cho hắn đẹp hơn vài phần. Tốc độ của Yến Minh cũng không thua gì huyền thú, điều này làm cho Mộ Phi Sắt âm thầm kinh hãi thực lực mãnh mẽ của người này.

Mọi người một đường chạy như điên, địa thế ngày càng cao, lộ trình cũng gần trăm dặm, làm cho Thủy Lăng cũng phải khai triển toàn bộ lực lượng, mắt gần nửa canh giờ mới tới phụ cận đầu nguồn của Linh Tùng giang.

Yến Minh vẫn một bộ dáng mặt không đỏ, thở không gấp, yên lặng đứng nhìn Mộ Phi Sắt đang tìm kiếm thứ gì đó. Trên người Thủy Lăng đã bao phủ bởi một tầng mờ hôi mốc, cái lưỡi phản nộ lè ra bên ngoài, bộ dạng vô cùng khả ái làm cho Mộ Phi Sắt vô cùng đau lòng.

Nguồn nước trước mặt này, thật đáng tiếc không thể uống được... Mộ Phi Sắt đang chìm trong suy nghĩ của mình, thì Chiêm Chiếp không nhịn nổi cơn khát đã bay đến gần nguồn nước, sung sướng hưởng thụ. Mộ Phi Sắt cả kinh, cuống quýt nói: “Chiêm Chiếp, nước này không thể uống được.”

Câu nói muộn màng của Mộ Phi Sắt hiển nhiên là không thể nào ngăn cản kịp Tiểu hoàng điều. Chỉ thấy đôi mắt ti hí của Chiêm Chiếp nhìn nàng, sau đó hai cánh vỗ nhẹ bay lên, nhưng lượn một vòng rồi lại đáp xuống chỗ cũ. Thấy ánh mắt Tiểu hoàng điều giống như có ý trêu chọc mình, làm Mộ Phi Sắt lặng im không biết nói gì, nghiêng mắt qua nhìn cũng thấy Thủy Lăng đang bước từng bước ưu nhả đến gần nguồn nước, chậm rãi uống nước.

Chẳng lẽ nguồn nước này không có độc? Mộ Phi Sắt cẩn thận đánh giá mặt nước, thấy nước chảy nhẹ nhàng, mặt sông một mảnh thanh tịnh, hoàn toàn trái ngược với sự dơ bẩn của thượng du. Ngang mắt nhìn Hàn Giao, thấy trên người của nó cũng sạch sẽ không ít, xem ra vấn đề mấu chốt là nằm ở chỗ sinh vật trên người Hàn Giao a!

Thấy bộ dáng ủy khuất giống như tiểu hài tử bị thương của Hàn Giao, Mộ Phi Sắt khẽ vẫy tay, nhàn nhạt nói: “Vậy hóa ra vấn đề là nằm trên người người. Ta sẽ chữa trị hết cho ngươi, nhưng là ta có điều kiện, ngươi có đồng ý không?”

Hàn Giao nhìn Mộ Phi Sắt, bán tín bán nghi, nhưng tựa hồ là nó cũng nóng lòng thoát khỏi cảm giác đau nhức, cho nên nhanh chóng gật đầu.

Mộ Phi Sắt khẽ thở dài, vết thương trên người Hàn Giao còn to hơn cái chậu rửa mặt, còn những ký sinh trùng màu đen đã lan tràn gần hết thân hình không lồ của Hàn Giao, muốn chữa trị thì chắc hẳn phải tốn một ít công phu rồi.

Chương 66

Khi Yên Minh chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không thể nghĩ ngờ là hết sức kinh ngạc.

Hắn chỉ thấy chủ tử nhà mình để tay lên trên đầu đầu của Hàn Giao, từ trong tay nàng lại trào ra những tia sáng bạc dày đặc, lấy một tốc độ cực nhanh bao phủ khắp toàn thân Hàn Giao không để thừa nơi nào.

Ở trước mắt bỗng nhiên xuất hiện những biến đổi mà mắt thường cũng có thể nhìn rõ được, một người, một chim, một hươu nai đang trừng mắt nhìn những vệt màu đen vẫn bao quanh thân thể của Hàn Giao đang dần dần mờ đi, cả thân thể không lồ của nó nhẹ nhàng bay lên không trung, trên dòng sông rộng lớn tạo thành một cảnh tượng cổ quái.

Bóng đêm đã dần dần buông xuống, mà ở vùng lân cận đầu nguồn của Tùng Giang, xuất hiện những tia sáng bạc trắng lóng lánh chói mắt, uốn lượn xoay quanh theo thân thể Hàn Giao. Mộ Phi Sát cơ hồ cắn chặt răng, thẳm rủa tại sao thân thể của Hàn Giao lại to lớn như vậy, làm cho năng lực của nàng giống như một con ngựa hoang vừa thoát khỏi dây cương, kéo thế nào cũng không thể trở về được.

Dĩ nhiên là Hồng Quang đã khôi phục trở lại bộ dáng của chiếc vòng tay bình thường, hiện giờ nó cũng đang liên tục phát ra tia sáng màu xanh, điều động năng lượng khổng lồ tiếp sức cho Mộ Phi Sát. Mà giờ đây Hồn Nguyên Châu của nàng đang hưng phấn mà run rẩy, tuy không thể giúp đỡ được cái gì, nhưng vẫn chậm rãi vận chuyển Hồn Nguyên Lực đi đến từng góc gạch trong thân thể nàng, cố hết sức thay nàng chữa trị những bộ phận bị tổn hại.

Từ sau khi nàng tới cái thế giới này, đây cũng là lần đầu tiên nàng điều động dị năng chữa trị với quy mô lớn như vậy. Tuy nói hiện giờ dị năng của nàng không còn giống lúc trước, nhưng việc thân thể bị tổn thương là điều không thể tránh khỏi. Sau khi những tia sáng bạc tản đi, thân thể của nàng cũng loạng choạng, giật lùi lại phía sau vài bước.

Cũng không có lâm vào trạng thái hôn mê, môi tiếp đất như trong dự đoán, mà là nàng lại bất ngờ rơi vào một vòng ngực rắn chắc rộng lớn. Mang theo ánh mắt nghi ngờ, mơ hồ nhìn về phía đôi mắt xinh đẹp kia, trên môi nặn ra một nụ cười giả dối, Mộ Phi Sát khẽ nói: "Yên Minh, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Được!" Âm thanh của băng sơn thị vệ so với lúc trước dường như đã trở nên nhu hòa đi rất nhiều, hắn cẩn thận điều chỉnh tư thế cho thích hợp để nàng nằm trong ngực hắn được thoải mái hơn một chút.

Tiểu Hoàng Diệu chớp chớp đôi mắt đen ti hí, nhìn Mộ Phi Sát đang rơi vào tình trạng mê man, vội vàng vọt tới trước mặt Hàn Giao vẫn còn chưa có phục lại hồn tinh thần, găm thét loạn xạ. Bạch Lộc cũng vút cho Hàn Giao một ánh mắt lạnh lùng, sau đó chậm rãi đi đến đứng ngay phía trước người Yên Minh, bày ra tư thế bảo hộ hai người đằng sau.

Những dây đen chẳng chịt trên cơ thể Hàn Giao đã không còn, làm cho toàn thân nó lại khôi phục lại màu trắng sạch sẽ giống như trước kia, mơ hồ còn có thể thấy được ngân quang mờ nhạt xung quanh. Hàn Giao ngẩng cao cái đầu cực lớn, thoải mái thét dài một tiếng.

Yên Minh khẽ nhú mày, cao giọng quát: "Yên lặng."

Không biết là do sự uy hiếp của một Hồn Sư, hay là trong lòng nó đang rất cảm kích Mộ Phi Sát, cho nên ngay lập tức Hàn Giao liền im lặng, nó từ từ chậm rãi trở xuống nước, thích ý lắc lắc cái đuôi, trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng Diệu vẫn đang quảng cáo mình một ánh mắt khinh thường.

Nghe thấy Chiêm Chiếp vẫn còn đang làm ồn, băng sơn thị vệ thấp giọng nói Chiêm Chiếp im lặng, đừng quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Tiểu hoàng diệu chỉ đành oán hận liếc nhìn Hàn Giao một cái, sau đó ngoan ngoãn bay trở về yên vị trên đầu Thủy Lăng, một chim một hươu vẫn cứ trừng mắt nhìn Hàn Giao vẫn đang yên tĩnh như cừu địch, cảnh tượng này nếu Mộ Phi Sát mà chứng kiến được khẳng định sẽ cảm thấy rất buồn cười.

Hiện giờ tâm tư Yên Minh đều bị thiếu nữ đang mê man trong ngực mình hấp dẫn, có chút mất tự nhiên rụt rụt cánh tay của mình. Cẩn thận đem nàng an vị trên đùi mình, âm thầm vận khởi hồn nguyên lực, làm ấm áp không khí đang rét lạnh bốn phía.

Đây là lần thứ hai nàng ngủ ở trước mặt hắn, khuôn mặt bình thản, đôi lông mày thanh tú ngẫu nhiên nhú lại, khí thể sắc bén hằng ngày đã không còn, chỉ còn lại nét mềm mại như một con mèo nhỏ. Trong lòng Yên Minh bỗng cảm thấy có một tình cảm ấm áp vô hạn đang ngày càng lớn lên, mà tình cảm này chỉ thuộc về nàng.

So với thời điểm hắn mới gặp nàng thì nàng đã dễ nhìn hơn nhiều, tuy đến nơi Thần Khí Chi Địa lại bại này, nhưng tựa hồ nơi đây lại đem dung mạo của nàng tẩy bỏ ngày càng mỹ hảo. Cặp lông mày của nàng đã dần thay đổi trở nên tao nhã hơn, lại làm cho hắn xuất hiện cảm giác mình đã tìm được người giống bản thân mình. Ngón tay thon dài của Yên Minh khẽ xẹt qua khuôn mặt của mình, có lẽ... là hắn đã tâm đắc.

Nhờ vào băng sơn thị vệ chiếu cố săn sóc mà Mộ Phi Sát đã ngủ được một giấc ngon. Trước khi nàng lâm vào hôn mê đã điều động Hồn Nguyên Lực cùng Hồng quang để khôi phục lại thân thể do di chứng sau khi sử dụng năng lực chữa trị, cho nên rất nhanh nàng đã khôi phục hoàn toàn. Ngoại trừ lâm vào hôn mê một khoảng thời gian ngắn, thì những thứ khác đều không đáng lo ngại.

Khi Mộ Phi Sát vừa mở mắt ra liền trầm mê vào một đôi mắt thâm thúy như hồ nước sâu, nhìn kỹ bên trong, nàng mới phát hiện màu mắt của Yến Minh có pha lẫn chút đỏ thẫm khó phân biệt, không biết là do hồn nguyên lực, hay vốn đã là như thế.

Đôi mắt Yến Minh rất đẹp, đây là chuyện Mộ Phi Sát đã sớm biết, nhưng khi tiếp xúc gần như vậy, lại làm cho nàng nhìn ra chút ý vị sâu xa. Đột nhiên phát hiện ra mình đang nằm ở trong lòng ngực của hắn, Mộ Phi Sát có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Thấy băng son thị vệ vẫn còn ngồi ở trên mặt đất, Mộ Phi Sát nghĩ rằng nhất định là do nguyên cả đêm hắn đã phải giữ nguyên một tư thế, làm nàng ít nhiều cũng cảm thấy áy náy, cho nên ngồi xồm xuống, đưa bàn tay ra, làm vài động tác nhu hòa thay hắn khai thông khí huyết, lại khẽ nói một câu: "Ngươi vất vả rồi!"

Trên mặt Yến Minh nổi lên một chút xấu hổ. Bàn tay chủ tử nhỏ bé, trắng nõn, mảnh khảnh cứ như vậy gõ trên kinh mạch trên đùi của hắn, giống như ôn nhu phảng phất khẽ đụng vào lòng hắn, khiến cho tim hắn đang thông thả trong lồng ngực bỗng nhiên nhảy nhanh mấy nhịp.

Ngược lại Mộ Phi Sát cũng không có nghĩ nhiều, một bên gõ nhẹ lên đùi rắn chắc của Yến Minh, một bên nhìn xung quanh tìm Hàn Giao. Bất gặp một đôi mắt băng lam như lồng đèn đang nhìn nọt nhìn nàng, làm cho Mộ Phi Sát bất giác bật cười, coi như nó còn có chút lương tâm, không có nhân cơ hội này mà bỏ chạy.

Nắng sớm chiếu xuống mặt sông làm cho bốn phía có chút u nhã yên tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra đây là một dòng sông có độc làm mọi người ở lãnh địa nghe đến đều biến sắc. Nước chảy là từ trong khe núi Ác Ma chảy ra, nhìn nơi nước chảy ra kia, mộ phi sát như có suy nghĩ, lại đem ánh mắt hướng về phía mặt nước sông yên tĩnh như nước hồ, thậm chí ngẫu nhiên còn có vài con cá nhảy lên khỏi mặt nước, làm cho người ta nhìn không được cảm thấy trong bụng trống trơ.

Vừa nghĩ đến đây, nàng liền cảm thấy có chút dối. Mộ Phi Sát vừa định nói đến vấn đề này, thì Yến Minh mang theo khuôn mặt có chút ửng đỏ đứng dậy, nói với nàng rằng hắn đi tìm cái gì để ăn, rồi đã nhanh chóng rời đi.

Nàng còn không có ngại, nhưng dường như da mặt của vị thị vệ băng son này còn mỏng hơn so với nữ nhi đi. Âm thầm cười trong lòng, Mộ Phi Sát vẫn thành thoi cùng hai tiểu gia hỏa thân mật một hồi, sau đó thông thả ung dung, chậm rãi đi lại bờ sông, nhẹ hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Hàn Giao gật đầu liên tục, làm vô số bọt nước tung tóe lên, thấy vậy thiếu nữ khẽ cười, "Trong nước sông có độc, là do ngươi làm, đúng không?"

Hàn Giao gật đầu, nàng hỏi tiếp: "Là bởi vì những ký sinh trùng ở sâu bên trong cơ thể ngươi?"

Lại gật đầu một hồi, người bên ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ rằng Mộ Phi Sát giống như đang độc thoại một mình, chỉ thấy nàng vẫn tiếp tục hỏi: "Hôm nay ngươi đã khỏe, độc trong nước sông cũng đã hết, ngươi có thể không chế hồn nguyên châu của ngươi thu lại hàn ý, để cho nước sông lại biến trở về như cũ, đúng không?"

Hàn Giao chần chờ trong chốc lát, thận trọng gật đầu. Mộ Phi Sát đã lấy được trả lời nên cực kỳ thỏa mãn, chứng kiến nước sông khi chảy xuôi qua thân thể Hàn Giao không biến thành màu đen, trong nội tâm âm thầm vui mừng, cuối cùng thì nàng cũng không có uống phỉ công phu a.

Trong khi Mộ Phi Sát còn đang suy nghĩ xem hiện tại mình có nên lên đường tiến đến chỗ đập chỗ nước hay không, thì đột nhiên cái miệng khổng lồ của Hàn Giao mở ra, bất ngờ phun ra một viên hạt châu nước màu lam sáng long lanh, xung quanh còn tản ra hàn ý, bay đến trước mặt Mộ Phi Sát.

Mộ Phi Sát kinh ngạc không thôi, mắt thấy không khí xung quanh lập tức biến thành băng thiên tuyết địa, liền sững sờ hỏi: "Giao Nhi, đây là cái gì?"

"Chủ tử, nó muốn trở thành huyền thú của ngươi, nên nó cố ý dâng lên Hồn Nguyên Châu của nó." Chẳng biết từ lúc nào Yến Minh đã đứng bên người nàng, trầm ổn thay thiếu nữ giải đáp nghi vấn, bất động thanh sắc đem Hồn Nguyên Lực truyền đến lên bên người nàng, ổn định nhiệt độ không khí quanh thân nàng.

"Hiện tại ta mới chỉ là Nhất linh Hồn sư, chỉ sợ không thể tiếp nhận." Mộ Phi Sát có chút tiếc nuối, dù sao nếu như có thể thu Hàn Giao có sức mạnh phi thường làm huyền thú chính là một chuyện vô cùng tốt. Nhưng nàng là thuộc tính hỏa, còn Hàn Giao lại là một huyền thú hệ thủy, làm sao có thể khế ước được, huống hồ, nàng căn bản không thể thừa nhận sức lực hồn nguyên châu do huyền thú khế ước mang lại.

Cả người Chiêm Chiếp bị đông cứng, khiến cho bộ lông vũ khẽ run rẩy, vừa nghe thấy lời của Yến Minh, vội vàng bay đến trước mặt Mộ Phi Sát, không ngừng phát ra thanh âm, như là đang làm nũng, hoặc là đang cố ý ngăn cản nàng. Mộ Phi Sát dùng chóp mũi khẽ cọ xát cái đầu nhỏ của Chiêm Chiếp, cười cười nói: "Hàn giao, đa tạ ý tốt của ngươi. Nhưng tạm thời ta không thể khế ước huyền thú, mà ngươi được tự do tự tại không phải rất tốt sao?"

Hàn Giao nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt khó hiểu. Cùng một động tác, Chiêm Chiếp làm ra lại khiến người khác cảm thấy thật đáng yêu, nhưng tại sao khi đến phiên nó làm lại chẳng ra cái gì cả. Tuy Mộ Phi Sát nói vậy nhưng Hàn Giao vẫn kiên trì không chịu thu hồi hồn nguyên châu, làm cho nàng nhất thời cảm thấy khó xử.

Thấy vậy, Yến Minh vẫn đứng bên cạnh nàng bên cạnh thấp giọng nói: "Chủ tử có thể thu Hàn Giao làm huyết nô, như vậy sẽ không bị thương, lại có thể thành toàn nguyện vọng của nó."

Mộ Phi Sát khẽ giật mình, nàng có nghe nói qua huyết nô. Khác với huyền thú có thể cùng chủ nhân cộng hưởng sinh mệnh, mặc dù huyết nô sẽ không làm bị thương mệnh chủ nhân nửa phần, hơn nữa chỉ có thể liên tục cống hiến lực lượng của mình không ngừng, nhưng lại không thể cùng chủ nhân chia sẻ thành quả tu luyện.

Đây là loại khế ước không bình đẳng, Hàn Giao là một huyền thú thông minh, liệu có thể đáp ứng? Thân thể Hàn giao ngâm trong nước sông bất an bơi qua bơi lại, đôi mắt như đèn lồng nhìn thiếu nữ biến đổi, như là hạ quyết tâm thét dài một tiếng "Ngao ——", rồi trịnh trọng hướng Mộ Phi Sát gật đầu.

Cùng lúc đó, hồn nguyên châu của Hàn Giao vốn đang kịch liệt rung động, sau đó lại càng ngày càng biến nhỏ lại, đến khi chỉ nhỏ như đầu ngón tay liền rơi vào trong tay Mộ Phi Sát. Tim Mộ Phi Sát đập nhanh, nàng cũng biết Hồn Nguyên Châu không thể rời xa nguyên chủ quá lâu, khế dùng sức cắn ngón trỏ, những giọt máu đỏ tươi từ tay nàng thì nhau tí tách bao trùm lấy hạt châu màu thủy lam.

Trên đỉnh đầu Mộ Phi Sát cùng Hàn Giao cùng xuất hiện quang mang màu hồng hòa lẫn màu lam, giống như một cái đồ án, bên trong còn hiện lên thuộc tính Hỏa Viêm Lan của Mộ Phi Sát. Sau khi Hàn Giao khế ngâm một tiếng dài, thì hai cái đồ án chui vào trong đỉnh đầu của nàng và Hàn Giao, bên trong Hồn Nguyên Châu của nàng có thêm một trận đồ án nữa, mà trên trán Hàn Giao cũng có thêm một hoa đồ hình Hỏa Viêm Lan.

"Kỳ Sương tham kiến chủ nhân." Mộ giọng nói nam trầm thấp từ trong đáy lòng Mộ Phi Sát vang lên, làm nàng cả kinh, mà Hồn Nguyên Châu đang ở trong tay nàng cũng nhanh chóng bay vào trong miệng Hàn Giao, hai con mắt Băng Lam như đèn lồng vui vẻ dừng lại trên người tân chủ nhân của mình.

"Người có thể nói?" Mộ phi sát không có mở miệng, trong lòng đặt câu hỏi, thoáng qua chiếm được câu trả lời thuyết phục.

"Vâng, chủ nhân. Trước kia Kỳ Sương có gì mạo phạm, thỉnh chủ nhân thứ tội." Hàn Giao ngược lại rất biết lễ độ, làm cho Mộ Phi Sát thoáng ngạc nhiên.

"Không sao. Kỳ Sương, nước ở Linh Tùng giang đã có thể dùng để uống, sau này người cứ ở đây tu luyện, cũng đừng để hàn khí nhiễm vào nước sông."

"Chủ nhân, nước sông vẫn chưa thể sử dụng được."

Cái gì? Mộ Phi Sát không ngờ vẫn thất bại, nhất thời khó nén được thất vọng trong lòng, liền mở miệng hỏi: "Vì sao?"

Hàn Giao chớp chớp mắt lồng đèn, âm giọng đáp : "Tuy ở ngọn nguồn không có những ký sinh trùng đã làm hại nô, nhưng đi xuống dưới cách hai mươi dặm, những ký sinh trùng kia vẫn xuất hiện. Ngày xưa chúng nó ký sinh trong cơ thể của nô, tiết ra kịch độc. Hiện tại cho dù không còn ký sinh trên người nô, nhưng nếu tìm được một thân thể khác, chúng nó vẫn có thể gây nguy hại cho nguồn nước."

Vừa nghe lời này, Mộ Phi Sát lập tức cùng Yến Minh và hai cái tiểu gia hỏa, nhanh chóng đi xuống bờ sông cách thượng nguồn hai mươi dặm.

Nơi đây có một cái thác nhỏ thẳng đứng, nước sông thì nhau chảy xiết xuống dưới. Vì để ngừa Kỳ Sương không phải trở thành ký chủ lần nữa, nên Mộ Phi Sát để bên trên sườn núi nơi thượng lưu, còn chính mình đến cận thận quan sát nước sông là không giống với trên thượng nguồn ở nơi đây.

Tránh được đoạn sông chảy xiết do nước trên thác nhỏ chảy xuống, đi đến khúc sông khá yên tĩnh, Mộ Phi Sát không khỏi hít sâu một hơi, trước mắt nàng đây là cái quái gì a?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Bởi vì nước sông đã trở nên trong suốt hơn trước rất nhiều, cho nên khi nhìn thấy những con sâu giống như những sợi dây dài màu đen lúc nhúc trên mặt sông mới càng làm người ta giật mình.

Mộ Phi Sát tinh tế hồi tưởng lại những hiểu biết của nàng về các loài sinh vật trên Huyền Hồn đại lục, nhưng nàng hoàn toàn không tìm được tư liệu gì về loài sâu đáng ghê tởm này. Mộ Phi Sát nghiêng đầu hỏi Yến Minh, cũng chỉ nhận được cái lắc đầu của hắn, điều này làm cho nàng ngày càng lo lắng.

"Kỳ Sương, đây là loại sâu gì? Có loại động thực vật nào là khắc tinh của nó không?" Mộ Phi Sát cố gắng kìm nén lại bất an trong lòng, trầm giọng hỏi dưới đáy lòng.

"Chủ nhân, nô cũng không biết. Bất quá loài sâu này không sợ hàn băng, mà chỉ có thể sống cách mặt nước trong vòng ba thước. Tự bản thân của nó có thể tiết ra một loại chất lỏng không có mùi vị, một khi nó gặp được sinh vật có thể ký sinh lên đó, thì sẽ tiết ra kịch độc thông qua thân thể của vật chủ. Bởi vì công lực của nô tương đối thâm hậu, cho nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đến nay. Mà thể tử của nô, đã bị chúng nó hại chết cách đây năm mươi năm."

Kỳ Sương chìm đắm trong quá khứ bị thương, từng câu kể lại mọi chuyện cho Mộ Phi Sát, làm cho nàng cảm thán một hồi, nguyên lai trước kia ở đây có một cặp Hàn Giao a... Mộ Phi Sát im lặng một hồi, ôn nhu trấn an Kỳ Sương: "Chuyện cũ cũng đã qua, Kỳ Sương, người hãy cố nén bị thương."

"Tạ ơn chủ nhân đã quan tâm. Nô cho rằng loài sâu này sợ lửa, thỉnh xin chủ nhân thử một lần." Hàn Giao phần chấn lại tinh thần của mình, nhanh chóng thay Mộ Phi Sát nên ra chủ ý.

Nghe vậy con người của Mộ Phi Sát lập tức lóe sáng, trong lòng bàn tay ngay lập xuất hiện một đoàn lửa đỏ, trực tiếp đánh tới chỗ đám sâu bò lổm ngổm dày đặc nhất trên mặt sông. Bởi vì uy lực không quá lớn, cho nên ngọn lửa rất nhanh đã bị dập tắt, nhưng cũng không khó nhìn thấy có một vài con sâu bị lửa nện trúng cuộn mình giãy giụa vài cái, sau đó liền hóa thành một bãi nước đen mà chết.

Thấy hiệu quả, hai tay Mộ Phi Sát liền xuất hiện vô số ngọn lửa, thi nhau ném xuống mặt sông, ngay lập tức những nơi ngọn lửa rơi xuống đều trở thành một mảnh thanh tịnh.

Còn không đợi cho Mộ Phi Sát hoan hô, thì ở những vùng khác không bị hỏa diễm của nàng bắn trúng, đám sâu còn sống lại phân thành vô số phân thân, chỉ trong chớp mắt đã lấp đầy những nơi còn trống. Chứng kiến được cảnh tượng này, Mộ Phi Sát ngăn ngó một hồi, thiếu chút nữa chửi ầm lên... đây là cái quỷ gì a???

Yến Minh thấy sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh, mà lúc này hần cũng đã chứng kiến hết thấy, nên trầm ổn xin chỉ thị của nàng để hần ra tay, nhưng lại bị nàng trầm giọng cự tuyệt: “Loài sâu này có diễm cổ quái, hưởng hồ bề mặt sông quá rộng lớn, chúng ta không có khả năng đem bọn chúng đuổi tận giết tuyệt. Yến Minh, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác thôi.”

Băng sơn thị vệ yên lặng, lùi xuống đứng phía sau lưng nàng. Mộ Phi Sát lạnh lùng nhìn sang nơi nước sông phía bên trên tạm thời không bị nhiễm độc, yên lặng hỏi trong lòng: “Kỳ Sương, người còn biện pháp nào để bảo vệ không cho nhân loại phía bên kia bờ kia, vượt sông sang bên đây không?”

“Chủ nhân, lúc trước là do nó quá chủ quan cho nên mới trúng kế, hiện tại nó chỉ cần lặn ở dưới đáy sông, khi nổi lên mặt nước chỉ cần duy trì hồn nguyên lực bao quanh thân thì sẽ không bị bọn chúng ký chủ nữa. Nếu như nó phát hiện không phải người của chủ nhân, thì sẽ thay mặt người đuổi bọn họ đi.” Hàn Giao cũng là một huyền thú thông minh, khi nghe nàng hỏi như vậy, liền nhanh chóng đưa ra phương án giải quyết triệt để cho nàng.

Mộ Phi Sát khẽ gật đầu, dặn dò Kỳ Sương không cần làm những chuyện quá nguy hiểm, sau đó mang theo sự tiếc nuối khó tả trở về Cực Nhạc thành.

Thấy nàng bình an trở về, nhưng trên xiêm y lại dính một chút bẩn, mắt Vân Nhượng Lan xẹt qua tia sáng kì dị, bất động thanh sắc thay nàng kiểm tra thân thể. Khi phát hiện hồn nguyên lực của nàng bị hao tổn quá nhiều, lại làm cho hần âm thầm đau lòng.

Mộ Phi Sát tùy ý để Vân Nhượng Lan dùng hồn nguyên lực tắm rửa cho thân thể mệt mỏi của mình, trong lòng nàng hiện vẫn đang suy nghĩ biện pháp làm thế nào để đem nguy hại về nguồn nước kia diệt trừ, trong lúc đó lại bất giác cau mày trầm tư. Vân Nhượng Lan thấy thế, giọng tay vuốt nhẹ lên mi tâm của nàng, hip mắt cười nói: “Phi Nhi lại đang buồn phiền chuyện gì sao?”

Mộ Phi Sát bị hành động đột ngột quá mức thân thiết của sư phụ già mờ làm cho cả kinh, nên khẽ nghiêng thân mình về phía sau. Nàng cũng không giấu giếm Vân Nhượng Lan chuyện gì, đem mọi chuyện kể lại cho hần biết.

Bởi vì sau khi ký kết khế ước với Kỳ Sương, nàng mới biết tâm ý của chủ nhân và huyền thú có thể câu thông với nhau, cho nên cũng không khó đoán những cử động của nàng rơi vào mắt Bạch Lộc, thì sớm muộn gì Vân Nhượng Lan cũng sẽ biết chuyện Hồng Quang đang ở trong tay nàng. Nếu như từ đầu hần tiếp cận nàng chỉ vì đánh chủ ý lên Hồng Quang, thì điều nàng cần làm bây giờ là chờ hành động tiếp theo của hần.

Mộ Phi Sát tường thuật lại mọi chuyện cặn kẽ, Vân Nhượng Lan cũng chăm chỉ lắng nghe. Khi nghe đến chỗ loài sâu kỳ lạ này có thể tự phân thân ra, thì đây đúng là lần đầu tiên hần nghe thấy. Mặt sông của Linh Tùng giang bao la rộng lớn, nếu không suy nghĩ ra đối sách vẹn toàn, thì vấn đề kênh mương cũng không thể tu sửa được. Kể từ đó, chuyện cung cấp nguồn nước cho lãnh địa sẽ thập phần khó khăn.

Thầy trò hai người suy tư về tất cả các khả năng có thể xảy ra, từ lúc giữa trưa cho đến khi ánh trăng đã lên cao, nhưng vẫn không thể đưa ra một phương án giải quyết hữu hiệu nào. Nhưng vì Mộ Phi Sát sử dụng năng lực chữa trị quá độ, hiện tại di chứng lại đang lặng lẽ phát tác, cho nên tinh thần nàng vô cùng mệt mỏi, đành nghiêng đầu chống lên tay, nằm nghiêng xem qua những ghi chép về các loại động thực vật kỳ lạ có trên Huyền Hồn đại lục.

Vân Nhượng Lan cũng ngồi xếp bằng trong một góc giường, hai mắt khẽ hip. Trong tay hần là một khối Hồn Thạch, quang mang xanh lam vờn quanh, nhìn hình dáng thì có thể được xem là một trong những bí ẩn của Huyền Hồn đại lục.

Mộ Phi Sát xem sách được một lúc, ánh mắt lơ đãng đảo qua bóng dáng đang ngồi ngay ngắn trên giường của mình, trong đầu nàng lại nổi lên vô số ý niệm. Có một cảm giác xa lạ nảy sinh giữa bọn họ, vừa khó hiểu vừa kỳ quái. Có lẽ là nàng quá nhạy cảm, nhưng nàng cảm giác được từ sau khi nàng rơi xuống Linh Tùng giang, trong mắt Vân Nhượng Lan như có như không cảm xúc kỳ lạ khi nhìn nàng, có phải là lần nàng hôn mê đó đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết hay không?

Mộ Phi Sát nghĩ mãi nhưng vẫn không rõ, nhưng cũng không nguyện mở miệng hỏi Vân Nhượng Lan. Nàng khẽ than nhẹ, thu hồi ánh mắt của mình, đem tia rung động nhột nhột giấu sâu trong nội tâm. Thời điểm hiện tại cũng không phải lúc nàng có thể phân tâm như vậy a...

Không biết Thiên Địa hội đang thay đổi sách lược chờ thời cơ, hay là tin tức Vô Sát tiến vào Thần Khí Chi Địa làm bọn họ khiếp sợ. Sau khi Tàn Huyền rời khỏi, Cực Nhạc thành cũng không tiếp đón thêm bất kỳ người nào khác. Điều này làm cho Mộ Phi Sát vừa chuyên tâm điều dưỡng thân thể, vừa chú ý hướng đi của những nơi gần Thần Khí Chi Địa.

Chưong khí ở Linh Tùng giang đã tiêu tan, điều này hần là Linh quốc cũng đã phát giác được. Tuy nàng không muốn, nhưng thân là thần tử, lại đang nắm giữ an nguy biên giới của đất nước, hay là nàng viết một phong thư cho Khang Đế nói về tình hình ở đây? Còn về vấn đề này phải giải quyết như thế nào, thì lại chính là chuyện của Lão hoàng đế a!

Thấy tiểu thư nhà mình ngày càng ăn ít hơn so với hồi trước, Phú Quý âm thầm lo lắng, vội vàng sang lãnh giáo vị Vân Quân, xem xem món đồ ăn nào có

thể khiến cho tiểu thư ăn ngon miệng một chút.

Vân Nhượng Lan cũng vô cùng nhiệt tình trao đổi với Phú Quý, trong lúc vô tình, hai người lại nói đến vấn đề nguồn nước còn chưa được giải quyết, làm cho Phú Quý khẽ cảm thán một câu: “Một con sông tốt như vậy, lại không thể dùng được, thật là quá đáng tiếc. Mà Linh Tùng giang này cũng thật là, rõ ràng là những địa phương khác không có vấn đề, tại sao khi đến chỗ chúng ta lại như vậy? Đúng là đang khi dễ người a!”

Nghe vậy, bỗng dưng hai con người Vân Nhượng Lan sáng lên, linh quang hiện ra, khẽ vỗ lên đầu vai của Phú Quý, lại còn khen hần thông minh, sau đó nhanh chóng rời đi, chỉ còn để lại vị đầu bếp thật thà với một cái đầu đầu sưng mù, vẻ mặt mờ mịt.

Vân Nhượng Lan đi đến chỗ chăn nuôi gia súc thì tìm được Mộ Phi Sát đang tập thổi sáo, lúc đó nàng cũng vừa thổi xong một tiểu khúc, còn đang quan sát phản ứng của đàn lợn con. Thấy Vân Nhượng Lan đi đến, Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, hỏi: “Gần đây ta thổi sáo có tiến bộ hay không?”

“Ừ, con có tiến bộ không nhỏ. Phi Nhi, những địa phương sau khi Linh Tùng giang chảy qua Thần Khí Chia Địa tại sao vẫn có thể sử dụng được, con có biết vì sao không?” Vân Nhượng Lan khẽ cười đáp, lại đợi cho nàng có thể hiểu ra mọi chuyện.

Mộ Phi Sát trầm nghĩ trong chốc lát, sau đó hai tròng mắt lóa lên, mừng rỡ nói: “Đó là do có vật có thể khắc chế được loài sâu này!”

“Đúng vậy. Xem ra, chúng ta lại phải đi ra ngoài tìm hiểu một chuyện.” Vân Nhượng Lan khẽ cười, rất thỏa mãn với sự nhạy bén của nàng.

Mộ Phi Sát lưu loát dặn dò mọi người vài câu, sau đó cùng Vân Nhượng Lan bước nhanh về Cục Nhạc phủ, bắt đầu chuẩn bị hành lý đi ra ngoài.

Vân Nhượng Lan có kiến thức rộng rãi, lần này đi ra ngoài, hần chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong thành không có người trông nom cũng không được... Mộ Phi Sát có chút khó xử nhìn Yến Minh đang buồn bực, vẫn không hề lên tiếng, cuối cùng nàng đành nhẹ giọng nói: “Yến Minh, có Vân Nhượng Lan đi theo ta, ngươi vẫn không yên tâm sao?”

“Xin tuân theo an bài của chủ tử.” Bỗng sột ột vẻ cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt, làm cho Mộ Phi Sát không biết nói gì.

Vân Nhượng Lan cũng mỉm cười, tiến lên vỗ vỗ lên vai Yến Minh: “Yên tâm, ta sẽ chiếu cố Phi Nhi thật tốt.”

“Vậy làm phiền Vân quân rồi!”

Đối với Vân Nhượng Lan, thái độ của Yến Minh vẫn rất cung kính. Tuy hần biết nàng đối với Vân Nhượng Lan vẫn còn rất nhiều nghi ngờ, nhưng lại vẫn rất tín nhiệm người này, cho nên hần cũng đành đem cả một bụng đầy nghi vấn để ở trong lòng.

Sắp xé hành trình xong xuôi, hai sư đồ mạnh mẽ ra roi thúc ngựa mà đi. Linh chủ đại nhân thường xuyên không có trong phủ, mọi người trong lãnh địa đều biết nàng đang phải bận ba khắp nơi để sinh nhai, cho nên thái độ đối với nàng lại càng thêm kính thêm yêu. Khi mọi người tán gẫu với nhau vài câu, cũng không khó phát hiện ai ai cũng đang rất trông chờ vào ngày mai tươi sáng mà Tiểu linh chủ đại nhân mang lại cho bọn họ.

Nhan Lão và Hách Chi Thư cẩn thận tỉ mỉ thực hiện lời dặn dò của Linh chủ đại nhân, trong lòng hai người cũng sâu sắc cảm giác được, mặc dù tuổi của nàng còn nhỏ nhưng đã phải gánh vác quá nhiều chuyện trên lưng, do vậy đối với những chuyện bọn họ có thể làm được, thì lại càng tận tâm làm việc.

Những điều này đều rơi vào trong mắt của đám người Vô Sát được lưu lại để bảo vệ Cục Nhạc thành, tin tức cũng nhanh chóng được truyền đến tai người hữu tâm.

Yến Minh hít mắt nhìn tiểu ảnh vụt qua trên bầu trời, quả nhiên điều này không thoát khỏi dự đoán của tiểu thư. Nàng đã không muốn làm ra bất cứ hành động nào, thì hần cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi động tĩnh của bọn họ mà thôi. Từ giờ Vô Sát muốn lấy được bất cứ lợi ích gì từ Thần Khí Chia Địa, chỉ sợ là khó như lên trời a...

Mộ Phi Sát cũng đã từng có kinh nghiệm cưỡi ngựa, cộng thêm một chút uy lực của Hồng Quang, cho nên con ngựa nàng cưỡi vô cùng nhu thuận. Mà thần kinh vận động của nàng từ trước đến nay cũng không tệ, vì vậy rất nhanh đã có thể đuổi kịp Vân Nhượng Lan.

Chiêm Chiếp cùng Thủy Lăng vẫn không tiện xuất hiện trước mặt những người bình thường, cho nên nàng để hai tiểu gia hỏa ở lại với Yến Minh, cũng có thể hỗ trợ cho hần được phần nào. Bên cạnh không có tiểu hoàng điều lú rú bên tai, điều này cũng làm cho Mộ Phi Sát cảm thấy vắng vẻ trống trải. Có lẽ, là nàng đã thật sự thích tiểu hoàng điều hay làm nũng với nàng a...

Bàn tay đang cầm dây cương khẽ xiết chặt lại, trong lòng Mộ Phi Sát trầm hạ quyết tâm, nhất định lần này phải giải quyết xong vấn đề về nguồn nước, sau đó tranh thủ thời gian tu luyện. Nàng cũng đã từng ước định với Vân Nhượng Lan, sau khi nàng trở thành tứ linh Hồn sư, nàng cũng không cần che dấu thực lực của mình. Đến lúc đó, nàng cũng không cần mượn thế lực của Vô Sát đến đảm bảo an toàn cho Lãnh địa nữa.

Trong đầu Mộ Phi Sát suy nghĩ không ngừng, tốc độ cũng không vì thế mà chậm lại. Hai người bọn họ muốn đi đến một nơi xa hơn Tề Nhiễm thành một chút, một nơi luôn tràn ngập hoa tươi, cũng chính là nơi đẹp nhất Khang Quốc – Hoa thành, mà tên cũng vừa vặn nói rõ điểm này.

Vùng ven sông hướng bắc, trải qua một ngày vội vã, cách hai người không xa mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy xối xả, Vân Nhượng Lan nghiêng đầu hỏi: “Phi Nhi, phía trước chính là cửa sông Linh Tùng giang chảy vào Hoa thành, chúng ta hãy đi xem một chút.”

“Cũng tốt.” Mộ Phi Sát xoay người nhảy xuống ngựa, chậm rãi dẫn ngựa đi xuôi theo bờ sông. Nơi giao nhau giữa lãnh địa của nàng với Hoa thành là một thác nước nổi danh, cũng rất xảo diệu đem Thần Khí Chia Địa và Hoa thành phân ra rõ rệt.

Mộ Phi Sát vẫn một mực chú ý đến nước sông đen tuyền bên dưới, tuy nước chảy ngày càng siết, nhưng nếu dụng tâm, thì vẫn không khó nhìn ra có không ít loài sâu kia đang tồn tại trong đó. Dưới đáy mắt Mộ Phi Sát trở nên lạnh lẽo, những con sâu chết tiệt này chính là đầu têu làm cho con dân của nàng phải chịu khổ a...

Khi đi đến vách núi, nước sông chảy thẳng xuống dưới, Mộ Phi Sát cẩn thận nhìn thoáng qua, thác nước này cũng cao khoảng hơn mười mét. Nhìn phía dưới hiện lên những bọt trắng, nhưng Mộ Phi Sát lại càng lưu ý những cảnh vật phía xa kia.

Ở phía dưới cách đó không xa nơi thác nước đổ xuống, là một loại thực vật có hoa màu đỏ như hỏa, làm chói mắt cả một mảnh sông, giống như một mảnh vải lụa vô cùng tinh xảo do trời đất dệt lên, tỉ mỉ bao phủ khắp mặt sông.

“Vân Nhưộc Lan, chúng ta đi xuống dưới xem một chút.”

Mộ Phi Sát đang muốn dắt ngựa tìm đường đi xuống, thì đã thấy Vân Nhưộc Lan mang theo vẻ mặt tươi cười tiến đến cầm lấy dây cương trong tay nàng, đem hai con ngựa buộc vào một gốc cây. Còn không đợi Mộ Phi Sát hoàn hồn, thì cánh tay của hắn đã nhẹ nhàng vòng qua eo nàng.

“Phi Nhi, nắm chặt a...”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Mộ Phi Sát không có thét lên, nhưng cũng chưa kịp thét lên, thì thân hình mảnh khảnh của nàng đã bị Vân Nhưộc Lan ôm trọn vào trong lòng, nháy mắt đã nhay ra khỏi vách núi.

Trong lúc đó, nàng vô ý nhắm mắt lại, đến khi cả người đã mất đi trọng tâm, mới phát hiện không có phản ứng dị thường nào. Mộ Phi Sát tròn mắt nhìn, chỉ thấy đằng sau lưng Vân Nhưộc Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đôi cánh chim, xung quanh tản ra quang mang màu lam nhàn nhạt, cực kì giống như một bức tranh vẽ cảnh thần tiên tung cánh bay lên.

Vân Nhưộc Lan chậm rãi vẫn chuyển Hồn Nguyên lực quanh thân, không nhanh không chậm ôm tiểu đồ đệ trong lòng hướng xuống bờ đất bên dưới thác nước. Thân thể thơm ngát mềm mại cứ như vậy dựa sát vào trong lòng hắn. Trên mặt Vân Nhưộc Lan vô cùng bình tĩnh, nhưng nội tâm lại truyền đến từng trận rung động.

Cảm giác tiếp xúc thân mật với nàng làm cho tâm tình hắn vô cùng tốt, có lẽ trong lòng muốn cảm thụ rung động này nhiều hơn chút nữa, cho nên tốc độ của Vân Nhưộc Lan cũng không hề nhanh. Hắn cảm giác được tiểu đồ đệ trong lòng đưa bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt vạt áo của mình, trên khuôn mặt ôn nhuận của hắn bất ngờ còn hiện lên vẻ tươi cười vô cùng đặc ý.

Khi chân vừa đặt xuống mặt đất, Mộ Phi Sát liền thở ra một hơi. Đây là lần đầu tiên nàng được người khác mang bay lên trời, tuy cảm giác rất mới lạ, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn tốt đẹp. Thấy trên mặt Mộ Phi Sát như đang viết “được sống rồi”, Vân Nhưộc Lan khẽ cười, buông lời trêu ghẹo: “Phi Nhi sợ độ cao sao?”

Trên mặt Mộ Phi Sát liền nóng lên, tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt vẫn mang theo ý cười của sư phụ vô lương bên cạnh. Tất nhiên là nàng sẽ không thừa nhận trong lòng nàng vẫn đang còn cảm giác sợ hãi, mà cảm giận nói: “Tại sao trước đó ngươi không hỏi ý kiến của ta? Ngươi không sợ lúc đó ta bất ngờ mà thét lên, làm cho màng nhĩ của ngươi bị xuyên thủng sao?”

Vân Nhưộc Lan cười cười, thu hồi đôi cánh chim làm người khác sợ hãi thán phục sau lưng, vẻ mặt đương nhiên không có ý chịu trách nhiệm đáp: “Từ trước đến nay Phi Nhi của ta luôn thận trọng mà dũng cảm, tất nhiên sẽ không sợ chuyện phi hành nho nhỏ này.”

Nhận được ánh mắt tràn đầy vẻ nghi vấn của tiểu đồ đệ, Vân Nhưộc Lan lại càng cười tự đắc. Sau khi cảm giác sung sướng trong lòng dần qua đi, lại phát hiện cả hai người vẫn chui rúc vào lòng nhau. Cảm giác khác thường trong lòng hắn lại lần nữa trào dâng, hắn không dấu vết buông lỏng tay ra, ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi thanh tú của nàng, trêu chọc nói: “Xem ra Phi Nhi bị dọa không nhẹ... cho nên mới ôm chặt không buông vì sư a!”

Lúc này, Mộ Phi Sát mới phản ứng được chính mình vẫn còn dán chặt vào trong ngực Vân Nhưộc Lan, trong lòng chấn kinh vội vàng buông tay, trên mặt lại càng ửng đỏ. Nàng giống như giận mà không phải giận liếc hắn một cái, vội vàng mang theo tia xấu hổ trên mặt đi đến biên hoa đỏ rực trước mặt.

Vân Nhưộc Lan chứng kiến bộ dáng ê lệ xinh đẹp hiếm có của tiểu đồ đệ, trong nội tâm có cái gì đó khẽ nhúc nhích, ý cười trên mặt càng sâu, không chút hoang mang đi theo sát sau lưng nàng.

Trên mặt sông là một dải hoa đỏ rực, thập phần chói mắt. Sau khi Mộ Phi Sát tinh tế quan sát, mới phát hiện được đây chính là Ngục Hỏa Liên hiếm có trên Huyền Hồn đại lục. Loài hoa này bất đồng với hoa sen bình thường ở chỗ toàn thân Hỏa Ngục Liên mang một màu đỏ yêu dã, cả cành hoa và cánh hoa đều mang màu đỏ rực, ngoài gốc rễ không hề dính chút bùn đất, thì cũng không có kết ra ngó sen, nó chỉ mang hình dáng như ngọn lửa thiêu đốt, ngạo nghễ mạnh mẽ như thế.

Trong đầu Mộ Phi Sát liền hiện lên một ý niệm không thể xác định, nàng bước nhanh xuống vùng ven sông, đi dọc bờ sông xuống thêm vài dặm nữa. Nàng muốn xem biển hoa này rốt cuộc dài đến đâu a...

Ở bên dưới phía đằng xa, có một ngư dân đang thu lưới bắt cá, bỗng nhiên thấy được một đôi nam nữ từ phía thác nước đi đến, nhìn hai người giống như một cặp thần tiên quyến lữ, làm cho hắn bất giác có chút ngây ngốc.

“Vân Nhược Lan... nhưng con sâu đó đã không thấy nữa!” Thanh âm dễ nghe của Mộ Phi Sát vang lên, nàng nhìn khắp nơi trên mặt nước, vui mừng nói với Vân Nhược Lan.

Vân Nhược Lan cũng chăm chú nhìn xuống mặt sông, trong lòng cũng bị vẻ vui mừng của tiểu đồ đệ ảnh hưởng, khẽ cười ôn hòa nói: “Không ngờ Ngục Hỏa Liên lại có hiệu quả như vậy, thật sự là được mở rộng tầm mắt.”

Trong lòng Mộ Phi Sát tràn đầy vui mừng, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần, nhìn thấy không xa có một ngư dân, liền nhanh chóng hỏi: “Vị đại thúc này, nước sông Linh Tùng giang ở đây từ trước đến nay đều trong suốt như vậy sao?”

“Đúng vậy, từ xưa đến giờ ông cha của chúng tôi đều dựa vào việc đánh bắt cá mà sống. Nếu nước không trong được, thì cá ở đâu ra cho chúng ta bắt đây?” Có lẽ hôm nay thu hoạch được một cá không nhỏ, mà cũng có lẽ là gặp được một thiếu nữ vô cùng động lòng người, cho nên người trung niên trả lời rất nhanh gọn, thái độ cũng vô cùng thân thiện.

“Nghe nói nguồn nước đầu bên kia căn bản không thể uống được, vậy nhiều loại hoa ở chỗ này cũng không bị ảnh hưởng sao?” Mộ Phi Sát chỉ về phía lãnh địa của mình, hỏi thêm một câu để xác định đáp án trong lòng.

Nhắc tới vùng đất mà khi mọi người nghe đến đều cảm thấy e ngại, nam nhân trung niên cho rằng thiếu nữ trước mặt là một tiểu thư con nhà giàu không bước chân ra khỏi cửa, cho nên có chút thần bí nói: “Bên này của chúng tôi so với bên kia may mắn hơn nhiều. Địa phương bên kia chính là một nơi bị nguyên rủa. Trong nước có quái vật, nước sông lại có độc. Ai... cũng không biết những người ở nơi đó sống sót qua ngày bằng cách nào!”

Mộ Phi Sát thấy nam nhân trung niên này thật thà chất phác, không phải loại người bỏ đá xuống giếng, cho nên chỉ cười cười, nói: “Khẳng định bọn họ sẽ vượt qua những ngày khó khăn này.”

“Tiểu cô nương này đúng là một người thiện tâm. Có phải cô nương cùng với tướng công đến Hoa Thành để du ngoạn không? Ngoại trừ biển Ngục Hỏa Liên nổi danh này, thì Hoa Thành vẫn còn rất nhiều địa phương để dạo chơi ngắm cảnh, ta đảm bảo chuyến đi này của hai người sẽ không uổng phí đâu!”

Khóe miệng Mộ Phi Sát có chút co quắp, vị trung niên nam nhân này thật đúng là “Tuệ nhãn như đuốc”, bộ dáng của nàng cùng Vân Nhược Lan nơi nào có tướng vợ chồng a? Mộ Phi Sát cũng không thêm đề lời nói của trung niên nam nhân ở trong lòng, chỉ nhẹ nhàng cảm tạ hắn, sau đó đi đến sát bờ sông, đưa tay vỗ nhẹ lên cánh hoa của Ngục Hỏa Liên. Cảm giác ấm nóng truyền đến từng trận vào lòng bàn tay, càng làm cho nàng sáng tỏ phán đoán trong lòng mình. Đây chính là mẫu chốt có thể lợi dụng sau khi Linh Tùng giang chảy qua Thần Khí Địa a!

“Chúng ta phải nghĩ biện pháp đem Ngục Hỏa Liên đến Thần Khí Chi Địa.” Trong giọng nói của Mộ Phi Sát mang theo mười phần chắc chắn, ánh mắt nhìn về phía gò mөр sư phụ vẫn luôn giữ ý cười trên mặt.

Hiện giờ Vân Nhược Lan vẫn đang chìm đắm trong sự vui sướng khó hiểu trong lòng vì lời nói vô tình của nam nhân trung niên, thấy ánh mắt của tiểu đồ đệ, dưới ánh nắng của mặt trời chiều, tuấn nhan bỗng nhiên phủ một lớp ửng đỏ. Vân Nhược Lan cố tỏ ra bình thường, đáp: “Mặt sông trên thượng nguồn của Linh Tùng giang rất rộng lớn, muốn trồng được Ngục Hỏa Liên với số lượng lớn cũng không phải dễ. Phi Nhi, trước khi đến đây, loại sâu này cũng đã tiêu vong không ít, nếu mang Ngục Hỏa Liên về lãnh địa e rằng cũng không phải biện pháp tốt.”

“Hách Chi Thư cũng đã đề cập với ta nơi kênh mương bị vùi lấp, chúng ta chỉ cần trồng Ngục Hỏa Liên xung quanh nơi đó, đảm bảo được nước chảy vào Cực Nhạc Thành được làm sạch là đủ rồi. Còn về phần đem toàn bộ loài sâu này tiêu diệt, thì cần phải có thời gian.”

Mộ Phi Sát khẽ cười, yểu chuyển nói ra phương pháp xử lý không kể hờ nào của mình. Nàng biết rất rõ, muốn xử lý sạch sẽ nguồn tai họa ngầm này cần phải có nhiều thời gian, nhưng sơn nhân cũng cần phải có sơn nhân kế, rất nhanh nàng đã nói ra suy nghĩ của mình.

Con người Vân Nhược Lan lóe sáng, đưa tay vuốt vuốt lên đầu tiểu đồ đệ, cười nói: “Quả nhiên Tiểu lĩnh chủ đại nhân của ta vô cùng anh minh a!”

Tâm tình của Mộ Phi Sát đang cực kỳ cao hứng, cho nên cũng chỉ liếc Vân Nhược Lan một cái, không hề phản kháng lời nói của hắn, trong lòng chỉ đang suy nghĩ xem nên dùng cách nào để mang Ngục Hỏa Liên này về. Vân Nhược Lan cũng không muốn tiểu đồ đệ của mình thêm phiền lòng vì vài vấn đề nhỏ nhẻ này, từ trong ngực móc ra một lọ thuốc màu xanh biếc, nói nàng nhắc lên vài cành hoa, sau đó liền nhỏ vài giọt được tề lên đóa hoa đỏ rực trong tay nàng.

Hồng quang chợt lóe lên, những bông hoa Ngục Hỏa Liên đỏ rực yêu đã trong tay Mộ Phi Sát bỗng hóa thành vài hạt màu đen nho nhỏ. Mộ Phi Sát kinh ngạc nhìn Vân Nhược Lan, con mắt xinh đẹp của nàng như lấp lánh nhìn sư phụ gò mөр của mình. Vân Nhược Lan cũng bày ra tư thế đang truyền thụ kiến thức cho tiểu đồ đệ, tỉ mỉ nói cho nàng biết công dụng của Tỏa Hồn Thủy.

Vạn vật trên thế gian này đều có linh hồn, dùng linh hồn làm cội nguồn, Tỏa Hồn Thủy có công dụng thu nhỏ kích thước của vật thể lại để mang theo bên người, nhưng người và động vật không thể dùng được. Còn thực vật sau khi bị Tỏa Hồn Thủy thu nhỏ kích thước lại, nếu sau ba ngày không được trở lại nguyên trạng, thì sẽ bị khô héo, thối rữa đến chết. Còn những đồ vật chết thông thường thì lại không có thời gian ước chế, giống như vài dụng cụ mà nàng đã từng chứng kiến khi đám người Vô Sát sử dụng.

Bởi vì có nhiều loại Tỏa Hồn Thủy được điều chế theo nhiều loại tài liệu bất đồng, cho nên có nhiều phương pháp đem vật bị thu nhỏ trở lại hình dáng

nguyên trạng. Loại Tỏa Hồn Thủy mà Vân Nhực Lan sử dụng để biến Ngục Hỏa Liên thành những hạt nho nhỏ này, chỉ cần để chúng tiếp xúc với nước là có thể trở lại nguyên trạng, cho nên khi sử dụng rất thuận tiện.

Tuy nói đơn giản là như vậy, nhưng giá trị chế tạo ra Tỏa Hồn Thủy cũng rất kinh người. Tuy Vân Nhực Lan không nói rõ giá trị của Tỏa Hồn Thủy trong tay, nhưng Mộ Phi Sát cũng có thể phát hiện được chút ý tứ thập phần đặc ý trong giọng nói của hắn.

Tu vi sâu không lường được, trên người lại mang theo nhiều vật hiếm thấy, địa vị vị sư phụ gà mờ của nàng này không nghĩ cũng có thể biết được cao thâm thế nào. Nguyên lai Mộ Phi Sát vẫn nghĩ rằng Vân Nhực Lan này tiếp cận nàng là vì Hồng Quang, bất quá đến cuối cùng sự thật là như thế nào, nàng cũng chỉ có thể chờ đợi đáp án từ chính miệng gà mờ sư phụ nói ra khi đã đến thời điểm thích hợp theo như trong lời nói của hắn mà thôi.

Nghĩ tới những chuyện này, bỗng nhiên trong lòng Mộ Phi Sát có chút mất mát, buồn rầu vô cớ xuất hiện. Nàng cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn nam tử tuấn mĩ ôn nhu phát ra vô số hào quang trước mặt, nàng cũng không thể nào biết rõ rốt cuộc trong lòng mình đang cảm thấy mờ mịt điều gì. Cuối cùng nàng đành cúi đầu cười nhạt, quả nhiên tâm của chính mình cũng không thể nào giữ được sự tĩnh lặng như nước được.

Mộ Phi Sát cười khẽ, khóe miệng của nàng như ẩn như hiện mang theo vẻ trêu tức, nhưng vào trong đáy mắt của Vân Nhực Lan, lại bất ngờ trở nên sinh động bất ngờ. Vân Nhực Lan khẽ thở dài, đôi môi khẽ mỉm, nhưng động tác trong tay hắn vẫn không hề ngừng lại. Nhất thời không khí giữa hai người lại trở nên vô cùng trầm lặng.

Chờ cho túi vải đựng hạt của Ngục Hỏa Liên gần đầy, thì thời gian cũng đã đến nửa đêm, trên mặt sông cũng đã mất đi một mảnh Ngục Hỏa Liên. Ánh trăng cũng vừa đúng lúc chiếu rọi khắp mặt sông, Mộ Phi Sát lại quan sát thật kỹ trên mặt sông không hề phát hiện những con sâu kia nữa, thì mới thoáng an tâm.

“Phi Nhi, Tỏa Hồn Thủy vẫn còn dư hơn nửa bình, vì sao không lấy thêm một ít nữa?” Tuy trong lòng Vân Nhực Lan biết rõ lý do nhưng vẫn cố tình hỏi nàng, cũng chỉ vì từ này đến giờ tiểu đồ đệ không nói lời nào, cho nên hắn muốn lấy cớ đùa nàng một chút.

“Từ này hẳn là đã đủ rồi. Nếu không đủ thì cũng có thể đến đây lấy thêm. Vạn nhất lúc này chúng ta lấy đi quá nhiều, lại để cho loài sâu kia thâm nhập vào Hoa Thành, thì chẳng phải mang tai họa đến cho dân chúng nơi đây sao? Tội này chúng ta cũng không thể gánh được!” Mộ Phi Sát cũng biết rõ Vân Nhực Lan cố ý tìm đề tài để nói chuyện, làm cho nàng âm thầm buồn cười, nhẹ giọng trả lời.

Câu trả lời của nàng lại làm cho hắn có chút kinh ngạc, đưa tay lên khẽ vuốt tóc nàng: “Phi Nhi đúng là một tiểu cô nương có tấm lòng nhân hậu!”

“Sự vui vẻ sung sướng của mình xây dựng trên nỗi thống khổ của dân chúng, chuyện này ta làm không được. Không phải ta thiện lương, mà là ta có điểm mấu chốt cuối cùng là đạo đức làm người.” Mộ Phi Sát cười cười trả lời, cả ngày nay bận rộn làm việc, bây giờ nàng cũng có chút mệt mỏi. Nàng ngồi ở bên bờ sông, nhìn hồng quang nhàn nhạt tỏa ra từ Ngục Hỏa Liên vào ban đêm, trong lòng vô cùng chờ mong nó cũng sẽ đem đến kinh hi cho Lãnh địa của nàng.

Vân Nhực Lan cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, đem đầu của nàng ấn xuống vai của hắn, ôn nhu nói: “Trước hết con hãy nghỉ ngơi một chút. Mọi chuyện đều có vì sư ở đây, yên tâm.”

Mùi hương thanh nhã thơm ngát trên người Vân Nhực Lan khẽ thấm vào trong lòng Mộ Phi Sát, hai mắt nàng nhắm lại, sao một lúc lại khẽ nói: “Vân Nhực Lan, may mà có người bên cạnh ta...”

Còn không đợi Vân Nhực Lan đáp lại, Mộ Phi Sát đang dựa vào đầu vai hắn đã truyền đến tiếng hô hấp đều đều, trên miệng vẫn mang theo ý cười mà thiếp đi. Vân Nhực Lan quay đầu nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, ôn nhu vòng tay ôm lấy nàng vào lòng. Có lẽ nàng đã quá mệt mỏi, cho nên cái miệng nhỏ nhắn chỉ khẽ chu lên, sau đó lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Nhìn bộ dáng điềm tĩnh ngủ của nàng, dung nhan dưới ánh trăng nổi lên vẻ nhu hòa sáng bóng, Vân Nhực Lan cúi đầu chăm chú nhìn, trong lòng không khỏi run lên.

Cánh môi phấn nộn của nàng đập vào tầm mắt của hắn, trong đầu hắn lại hiện lên cảm giác thân mật mà hắn từng tiếp xúc với nơi đó của nàng. Chờ cho hắn phục hồi lại tinh thần, thì hơi thở ấm nóng thơm ngát của nàng đã bao trùm khắp bờ môi lạnh băng của hắn.

Hai gò má của Vân Nhực Lan lại lần nữa ửng đỏ, khóa môi mấp máy vài cái, hầu kết lại trượt trượt lên xuống. Bên tai hắn dường như xuất hiện ma âm... chạm vào đi, chạm vào đi... Vân Nhực Lan cứ thế cúi xuống gần địa phương đó, nhưng khi cách bờ môi của nàng chỉ một ngón tay thì bỗng nhiên hắn dừng lại, bỗng nhiên kéo dần ra khoảng cách giữa hai người. Sau khi tinh thần khôi phục được chút ít, sống lưng của hắn đã lạnh toát.

Đầu của mình đã bị bóng ma ám ảnh rồi sao? Trên gương mặt tuấn mĩ của Vân Nhực Lan càng thêm ửng đỏ, trái tim trong lồng ngực cũng đã trở nên cuồng loạn. Thấy tiểu đồ đệ trong ngực không hề có phản ứng nào, ánh mắt lại dời đến gương mặt ngày càng biến thành mị lệ của nàng, khẽ thở dài một tiếng, bất giác đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

Giống như tìm được lò sưởi ấm áp, Mộ Phi Sát khẽ xê dịch thân thể của mình, càng dán chặt vào trong lòng người nào đó. Vân Nhực Lan thấy thế, khẽ cười, trong nội tâm xuất hiện cảm giác vô cùng thỏa mãn không nói nên lời.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, hương hoa lượn lờ vây quanh, dưới ánh trăng mờ người, tạo nên một cảnh tượng đẹp đẽ không nói nên lời...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69

Tựa hồ quanh thân Vân Nhược Lan phủ một tầng khí tức ôn hòa, cho nên Mộ Phi Sát cảm thấy cả người vô cùng thư thái, làm cho nàng an tâm chìm vào giấc ngủ của mình.

Khi mặt trời vừa ló lên khỏi những rặng núi, Mộ Phi Sát mới từ từ tỉnh giấc, lại phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực ấm áp của vị gà mờ sư phụ, làm cho khuôn mặt nàng trong nháy mắt đã ửng đỏ, nhưng vẫn cố giữ khuôn mặt bình tĩnh mà đứng dậy, cũng vì vậy mà lại bỏ lỡ ánh mắt thâm thúy vẫn đang nhìn chăm chăm sau lưng nàng.

Sư đồ hai người cũng vô cùng ăn ý khi không ai nhắc đến sự thân mật gần bó đêm hôm qua, chỉ rửa mặt sửa soạn đơn giản, ăn chút lương khô mang theo bên người, rồi lại khởi hành đi về Cực Nhạc thành.

Khi Mộ Phi Sát được Vân Nhược Lan ôm eo lần nữa bay lên trở lại chỗ buộc ngựa hôm qua, thì trong lòng nàng đã bớt chút cảm giác sợ hãi. Có lẽ khi được bay lên bầu trời, mọi người sẽ cảm thấy vô cùng khoái hoạt, nhưng thật sự không cách nào thừa nhận được cảm giác cả người mình muốn rơi xuống bên dưới.

Sau khi thương lượng, hai người quyết định trở về Cực Nhạc thành càng nhanh càng tốt, sau đó sẽ cùng đi với Hách Chi Thư đến chỗ kênh nương bị vùi lấp.

Cước trình của bọn họ cũng rất nhanh, chỉ cần đi ngựa nửa ngày là đã đến Cực Nhạc thành. Khi bọn họ cùng với Hách Chi Thư khởi hành đi đến Linh Tùng giang, thì còn thêm hai cái đuôi đi theo sau đó là Tiểu hoàng điều cùng với Bạch lộc.

Mộ Phi Sát cũng không hề ngăn cản việc Tiểu hoàng điều đi theo mình, bởi vì nàng cảm giác được, Chiêm chiếp vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện nàng thu Hàn Giao. Ngày thường Chiêm Chiếp luôn quần quít bên Thủy Lăng, nhưng hôm nay nó lại dùng một thái độ khác thường dính ở trên đầu vai của nàng, thỉnh thoảng lại dùng cái đầu nhỏ nhỏ cọ vào gương mặt của nàng, cực kỳ giống một tiểu hài tử đang làm nũng.

Dưới sự chỉ dẫn của Hách Chi Thư, bọn họ đã đến được chỗ kênh nương vốn bị chặn lại cách không xa Linh Tùng giang. Khi đến một gò đất bình thường, Hách Chi Thư tung người nhảy xuống ngựa, thuận thực dọn sạch khối đất hoang. Dưới cái nhìn chăm chú của Linh chủ đại nhân, Hách Chi Thư đang chìm đắm trong tinh thần hưng phấn, dùng một tư thế giống như con chó bới đất, đào ra một cái hố.

Thanh âm khóa sắt vang lên, Hách Chi Thư kéo một cái thiết hàn được chôn sâu dưới mặt đất lên, dùng sức mở ra một con đường nhỏ. Thấy mặt mày của Hách Chi Thư vì dùng hết sức mà mặt mày đỏ lựng lên, cũng không cần chờ đến lúc Mộ Phi Sát mở miệng, Vân Nhược Lan đã âm thầm ra lệnh cho Thủy Lăng tiếng lên giúp sức.

Một loạt thanh âm cọt két vang lên, cuối cùng thì một cái huyết động cũng xuất hiện trước mắt mọi người, thêm đá phía trước được phủ kín một lớp rêu xanh. Tinh thoảng còn truyền đến tiếng nước chảy róc rách phát ra từ phía bên dưới.

Hách Chi Thư đã sớm chuẩn bị tốt đuốc để thấp sáng, đợi cho bụi bặm bên trong tán đi không ít mới bước đi xuống phía dưới, trước đó cũng không quên quay đầu ý bảo Linh chủ đại nhân cùng vị Vân Quân kia đi theo mình. Mộ Phi Sát đi xuống bậc thang theo sau lưng Hách Chi Thư, dưới sự chiếu sáng yếu ớt của ngọn đuốc, cẩn thận đánh giá con kênh mang theo hơi thở cổ xưa đã có mấy trăm năm lịch sử.

Cũng không khó nhìn ra được con kênh này được thiết kế xây dựng một cách vô cùng tinh vi, xung quanh được phủ một lớp thạch bích vô cùng dày, con đường phía trên rộng rãi, nếu như con kênh này vẫn còn sử dụng thì ắt hẳn mực nước sẽ ngang bằng với mặt đất chỗ nàng đang đi. Bởi vì nước ở đây không thể nào tuần hoàn được, cho nên chút nước còn đọng lại bên dưới đã chuyển thành một màu đen và tán ra một mùi hôi tánh khó ngửi.

Hấp dẫn sự chú ý của Mộ Phi Sát là một cánh cửa đá cao chừng mười thước, bề rộng khoảng hơn một thước, đợi đến khi bọn họ đến gần, thì có thể thấy được phía bên trên cửa đá còn hư hư thực thực hiện lên một trận pháp khổng lồ vô cùng phức tạp.

“Linh chủ đại nhân, đây chính là tổng áp của con kênh này. Cửa đá này đã bị đóng lại bao lâu, tiểu nhân cũng không rõ lắm, nhưng nước sông ở Linh Tùng giang không thể chảy vào lãnh địa cũng bởi vì nó mà ra.” Hách Chi Thư giải thích rõ ràng cho Mộ Phi Sát để cho nàng hiểu cặn kẽ. Sau đó quay sang thấp sáng vài ngọn đèn dầu phía trên vách tường bằng thạch bích, làm cho thạch động tối tăm sáng lên vài phần.

Mộ Phi Sát trầm tĩnh gật đầu, tinh tế quan sát từng chi tiết trên cánh cửa đá đã khép kín, nhất là cái van ngay chính giữa cửa đá đã bị hỏng, trong lòng lại âm thầm hồ may mắn có cái cửa đá này tồn tại, nếu không thì hiện tại Lãnh địa của nàng sẽ chỉ còn lại một mảnh đất hoang phế tĩnh mịch.

“Cánh cửa đá này tại sao lại đóng lại như vậy? Tô tiên của người có truyền lưu xuống không?” Mộ Phi Sát cảm giác được có điều gì đó không đúng, nên nhẹ giọng hỏi.

“Dạ thưa, không có! Bất quá tiểu nhân nghĩ, chuyện này chắc hẳn có quan hệ đến biến cố của Cực Nhạc thành nhiều năm trước. Đại nhân, bây giờ muốn mở cửa đá này ra, sợ rằng rất khó. Mấy đời Hách gia của tiểu nhân đều tìm mọi cách để tu sửa lại cái van đã bị hỏng này, hôm nay Hách gia chỉ còn lại mỗi mình tiểu nhân, e rằng không thể giúp gì cho ngài được.”

Về mặt Hách Chi Thư mang theo sự xấu hổ, Mộ Phi Sát chỉ nhìn hẩn một cái, lơ đãng lắc đầu: “Hách tổng quản, nếu như cái van này được tu sửa lại, người có thể hiểu được cách sử dụng nó không?”

“Mặc dù tiểu nhân chưa từng thử qua, nhưng tiểu nhân có lòng tin có thể sử dụng được nó!” Lời đáp của Hách Chi Thư ngược lại kiên quyết, bất quá với năng lực hiện tại của hắn, quả thực là không có đất dụng võ.

Mộ Phi Sát nghiêng đầu, khoe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng nói một chữ “Tốt!”, rồi lấy ra một cái túi nhỏ đeo bên hông, lấy từ trong đó ra những hạt giống đen nhỏ rải xuống xung quanh từ bờ tường bên này đến bên kia, sau đó lẳng lặng chờ Ngục Hòa Liên khôi phục lại nguyên trạng.

Bỗng nhiên những chỗ đó xuất hiện lên một đạo hồng quang, chỉ trong nháy mắt, bên dưới con kênh đã thành linh xuất hiện một mảnh hoa đỏ rực. Ngục Hòa Liên nở rộ, bao phủ không chút kẽ hở, chiếm lấy một khoảng lớn, dưới ánh sáng âm đậm trong huyết động liên tán ra quang mang hồng nhạt mênh mông.

Mộ Phi Sát nghiêng đầu nhìn Vân Nhưộc Lan, lại nhìn sang Chiêm Chiếp cùng Thủy Lăng, khẽ cười nói: “Vân tiên sinh, người có thể đi cùng Hách tổng quản đến đầu bên kia xem một chút không?”

Cái này đương nhiên chỉ là một cái cớ tùy ý, người thông minh như Vân Nhưộc Lan tất nhiên biết được tiểu đồ đệ có việc muốn làm, nên không ý kiến để lại Thủy Lăng và Chiêm Chiếp, quay đầu dẫn Hách Chi Thư vẫn đang khiếp sợ đi về một hướng khác.

Mộ Phi Sát cũng không quan tâm lắm nguyên nhân việc cái van này tại sao lại bị hỏng, đối với nàng, những đồ vật gần đây nàng chữa trị quá nhiều rồi, cho nên bây giờ thêm một cái nữa cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Mộ Phi Sát đi tới trước cánh cửa đá, đưa một tay đặt lên cái van đã phủ đầy rêu xanh, chỉ trong chốc lát, những tia sáng bạc đã từ từ tuôn ra từ tay nàng.

Tuy nàng biết con kênh này chính là một cái đại công trình, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ cái đại công trình này phức tạp đến như vậy. Ngân sắc quang mang đi theo từng đường vân uốn lượn của trận pháp. Ban đầu, động tác của Mộ Phi Sát vô cùng thành thạo, nhưng dần về sau, nàng lại cảm giác được sự lực bất tòng tâm đang dâng lên trong lòng.

Đôi lông mày khẽ chau lại, Mộ Phi Sát có chút chán chừ, cuối cùng cũng đem cánh tay còn lại đặt lên, tia sáng bạc xuất hiện càng nhiều như lũ cuốn hướng đến cái van. Lúc này, việc sử dụng năng lực trị liệu này hoàn toàn khác với khi chữa trị cho Hàn Giao, bởi vì Hồn nguyên lực của nàng cùng với năng lượng của Hồng quang căn bản không có tác dụng. Mộ Phi Sát nghĩ thu hồi lại dị năng, nhưng bàn tay lại như bị dính chặt lên trên cái van, sống chết cũng không thể dứt ra được.

Nội tâm Mộ Phi Sát khẽ trầm xuống, tuy nàng không biết dị năng cứ tiếp tục bị tiêu hao một lượng khổng lồ như vậy sẽ mang đến hậu quả gì, nhưng thấy mồ hôi trên trán tuôn xuống không ngừng, cả người lạnh toát, nàng cũng biết được rằng, phiền toái lại sắp tìm đến nàng rồi.

“Chủ nhân, ngài làm sao vậy?” Thành âm của Hàn Giao bỗng vang lên dưới đáy lòng Mộ Phi Sát, mang theo vài phần khẩn trương.

“Kỳ Sương, mau cho ta mượn lực lượng của người! Nhanh!” Mộ Phi Sát cũng không có thời gian giải thích, chỉ vội vàng nói, bởi vì hiện tại trái tim của nàng như đang bị một bàn tay quỷ dị nắm chặt, cảm giác đau đớn làm cho mồ hôi toát ra như mưa.

Hàn Giao cũng không dám chậm trễ, khoảng cách hai người vốn cũng không xa, hàn khí dọc theo con kênh ừ ừ đánh tới chỗ của Mộ Phi Sát, mặt nước nhanh chóng kết thành băng. Luồng hàn khí này không những kinh động đến Chiêm Chiếp và Thủy Lăng, mà còn làm cho Vân Nhưộc Lan đang xem xét tình huống của con kênh phía bên kia phát hiện được có điều bất thường.

Dĩ nhiên Vân Nhưộc Lan biết chuyện Hàn Giao quy thuận tiểu đồ đệ, một khi đã trở thành huyết nô thì sẽ không bao giờ làm ra chuyện phản nghịch chủ nhân, nhưng cô năng lượng khổng lồ này vì sao mà phải xuất hiện ở chỗ này? Hắn dẫn dò Hách Chi Thư đang bị dọa cho sợ hãi vài câu, sau đó vội vàng thuận di đến chỗ Mộ Phi Sát, lại bất ngờ thấy được một màn làm cho lòng hắn như muốn vỡ nát.

Bởi vì thuộc tính của Mộ Phi Sát và Hàn Giao đối lập nhau, cho nên năng lượng của Hàn Giao cũng không thể duy trì cho Mộ Phi Sát trong thời gian quá dài, mà chỉ có thể kết thành những đóa hoa băng quanh thân thể nàng, làm giảm độ nóng đang phát ra mãnh liệt từ người nàng.

Hồn Nguyên Lực trong đan điền Mộ Phi Sát âm âm chấn động, đang tận sức duy trì cho dị năng chữa trị của nàng, nhưng tựa như dị năng của nàng đang bị hút vào một cái động không đáy, ngay cả Hồn Nguyên lực đang dốc toàn lực tương trợ cũng không thấy khởi sắc gì.

Môi của nàng đã bị cắn nát, máu tươi ồ ạt tràn ra, nhưng há mồm cũng không nói được nửa chữ. Mộ Phi Sát khó khăn quay đầu lại, liếc thấy bóng dáng vừa mới xuất hiện, không biết nên mở miệng như thế nào.

Vân Nhưộc Lan xem xét bộ dáng suy yếu vì Hồn Nguyên Lực bị hao tổn nghiêm trọng của Mộ Phi Sát, cũng không kịp hỏi gì đã vội vàng đi tới sau lưng, đưa hai tay đặt lên sống lưng đang ướt mồ hôi của nàng. Hắn đưa Hồn Nguyên Lực của mình vào cơ thể của Mộ Phi Sát, nhưng lại không ngờ, Hồn Nguyên Lực của hắn như gặp phải một bức tường chắn, cho dù dùng cách nào cũng không thể thâm nhập vào người nàng được.

Chẳng lẽ lại phải dùng phương thức kia? Mà hiện tại Vân Nhưộc Lan cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều được, đưa tay cầm lấy cằm của Mộ Phi Sát, nhanh chóng áp môi của mình vào môi nàng.

Mộ Phi Sát có chút mơ hồ, nhưng cũng mau chóng thanh tỉnh, trọn tròn hai con mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của đang gần sát mặt nàng. Vân Nhưộc Lan đang hôn nàng? Gã mờ sự phụ của nàng lại đang hôn nàng?

Cũng ngay lúc đó, một cỗ Hồn Nguyên Lực thuần khiết thông qua sự tiếp xúc thân mật giữa môi hai người đang truyền vào trong thân thể Mộ Phi Sát, Hồn Nguyên Châu của nàng đang giống như ngọn đèn dầu sắp tắt cuối cùng cũng phần phần lên vài phần, tiếp tục chống đỡ cho những tia sáng bạc đang trào ra ngoài liên tục.

Tuy từ bên ngoài nhìn vào, khung cảnh giữa hai cực kỳ lắng mạn, nhưng thực ra đang lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm. Có lẽ do thuộc tính của hai người khắc chế nhau, cho nên rất nhanh Vân Nhực Lan liền phát hiện hồn nguyên lực của mình căn bản cũng không giúp gì được cho Tiểu đồ đệ. Nhưng nhìn đến nàng đang gặp phải chuyện không may, cho nên vẫn cố chấp đưa Hồn nguyên lực của mình vào cơ thể của nàng. Nhưng chỉ sau một thời gian, khí tức của hắn liền trở nên hỗn loạn.

Bởi vì hai người tiếp xúc vô cùng thân cận, cho nên Mộ Phi Sát rất nhanh đã phát hiện trạng thái không bình thường này của sư phụ già mờ, đoán chừng cứ tiếp tục như vậy, chắc hẳn hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm. Tuy lúc này trong nội tâm của nàng là một mảnh mềm mại, nhưng chân nàng lại làm ra một động khác hoàn toàn khác.

Mộ Phi Sát dùng một cước đá văng Vân Nhực Lan vẫn đang chăm chú vận chuyển Hồn Nguyên Lực cho nàng. Làm cho hắn nhất thời không đề phòng, bị té ngã trên mặt đất.

“Vân Nhực Lan, không cần uống phí Hồn Nguyên Lực như vậy!” Mộ Phi Sát sợ hãi lại tiếp tục vận chuyển hồn nguyên lực cho nàng, cho nên đành cúi đầu nói.

“Phi Nhi, không được hồ đồ!”

Vân Nhực Lan vội vàng đứng dậy, đang định đi đến chỗ Mộ Phi Sát, thì đã bị Tiểu hoàng điều chặn ngang đường. Từ đầu đến giờ, Chiêm Chiếp vẫn ở bên cạnh quan sát hết thấy, cặp mắt nhỏ tí hí của nó tràn đầy vẻ kiên định, sau khi kêu to một tiếng thanh thúy, thân hình Chiêm Chiếp bỗng nhiên to ra vài phần, kích thích cơ hồ không kém Mộ Phi Sát bao nhiêu.

Lúc này Vân Nhực Lan mới nhìn rõ những hoa văn trên cánh Tiểu hoàng điều, mặc dù cũng là màu đỏ, nhưng với Họa Cước điều thông thường nhạt hơn một chút, ở chính giữa còn phảng phất xen lẫn màu vàng quang mang. Không ngờ Chiêm Chiếp lại là một Họa Cước Điều Vương chưa trưởng thành! Khi Vân Nhực Lan nhận ra điều này, thì Chiêm Chiếp cũng đã hành động...

Hồn Nguyên Châu màu lửa đỏ xen lẫn kim quang tuôn ra từ cái mỏ nhỏ nhắn của Chiêm Chiếp, trực tiếp bay vào miệng của Mộ Phi Sát. Bị hồng quang trước mặt bất ngờ đánh tới làm cho Mộ Phi Sát cả kinh, môi anh đào bất giác hé mở. Hồn nguyên châu to như đầu ngón cái của Chiêm Chiếp chui thẳng vào miệng của nàng, còn không đợi nàng hoàn hồn, nó đã xông thẳng tới chỗ Hồn Nguyên Châu của nàng.

Hồn Nguyên Châu có thuộc tính hỏa của Chiêm Chiếp trở thành một trợ lực rất lớn cho Mộ Phi Sát. Hai Hồn Nguyên Châu rất nhanh đã quấn lấy nhau, di chuyển ngày càng nhanh, cuối cùng hợp lại làm một. Những tia sáng bạc được tiếp thêm sức mạnh, từ tay của Mộ Phi Sát mạnh mẽ bao trùm cả cái van.

Vì nhận được một hậu thuẫn vô cùng lớn từ Hồn Nguyên Châu của Chiêm Chiếp, cho nên năng lượng bốn phía cũng dần dần được yên tĩnh xuống. Hai tay Mộ Phi Sát cũng dần dần được buông lỏng xuống, hai chân đã mềm nhũn lúi về phía sau vài bước.

Vân Nhực Lan đã sớm chuẩn bị, rất vừa vặn đón lấy cả người Mộ Phi Sát vào trong lòng, lòng nóng như lửa đốt nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của tiểu đồ đệ, đang muốn để nàng có thời gian nghỉ ngơi, thì đã nghe thanh âm suy yếu của nàng vang lên: “Chiêm Chiếp... Chiêm Chiếp...?”

Hai con mắt tí hí đen láy vốn vô cùng sinh động của Chiêm Chiếp đã trở nên âm đạm, cái mỏ nhọn khê mờ, nhưng cũng không hề phát ra thanh âm. Trong lúc Mộ Phi Sát đang vô cùng lo lắng, thì đột nhiên Tiểu Hoàng Điều nghiêng đầu qua một bên, sau đó không có động tĩnh gì nữa. Trong lòng Mộ Phi Sát dâng lên một cảm giác bi thương, một chút lòng ngại dâng lên cổ họng, sau đó đầu óc lại hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Chờ đến khi Mộ Phi Sát tỉnh lại, thì nàng đã nằm hôn mê trong phòng ba ngày ba đêm.

Việc đầu tiên nàng tỉnh lại, đó chính là tìm kiếm bóng dáng của Tiểu hoàng điều. Nhưng ngoại trừ thấy vẻ mặt mọi người xung quanh như trút được gánh nặng, thì nàng không thể tìm thấy Tiểu hoàng điều vẫn luôn dính bên người nàng.

Vân Nhực Lan có chút tiếc nuối nói với nàng, lúc đó Tiểu Hoàng điều đã hóa thành một ngọn lửa đỏ, sau đó hóa thành tro bụi không cánh mà bay, tan biến vào trong không khí. Cũng có nghĩa là, Tiểu hoàng điều vì muốn cứu nàng, mà đã hy sinh rồi.

Tình cảm của nàng đối với tiểu hoàng điều đã vượt qua giới hạn yêu thích bình thường. Hiện giờ, tiểu gia hỏa đáng yêu kia, sẽ không thể ở bên cạnh nàng như lúc trước nữa rồi. Nàng đã hại chết một tiểu huyền thú tình nguyện chủ động đi theo nàng... Cái ý nghĩ này cứ quẩn quanh đầu óc nàng, làm cho nàng không cách nào bình tĩnh được.

Tiền mọi người đi trở về, khi chỉ còn lại một mình nàng trong phòng, Mộ Phi Sát chán nản vui đầu vào hai đầu gối, không tiếng động rơi lệ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi nàng đặt chân lên Huyền Hồn đại lục, mà nàng đã không thể nhìn nổi sự thương tâm trong lòng, làm cho nước mắt trào ra ngoài.

Nàng nhớ lúc này trước khi đi, Vân Nhược Lan có nói bởi vì Hồn Nguyên Châu của nàng dung hợp với Hồn Nguyên Châu của Chiêm Chiếp, cho nên hiện tại nàng đã tấn cấp trở thành trung cấp Nhị linh Hồn sư. Xác thực là bây giờ điều nàng đang rất cần đó là tăng lên thực lực của bản thân, nhưng sự tự tin của nàng lại hơi chết Tiếu hoàng đế đáng yêu... Vậy thì thực lực tăng lên, làm sao có thể so với sự thống khổ khi mất đi Tiếu hoàng đế trong lòng nàng đây!

Khi Mộ Phi Sát một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, thì hốc mắt rung rung cùng với cánh mũi ửng đỏ đã bán đứng thương thế của nàng, làm cho mọi người đau lòng một hồi. Vân Nhược Lan sợ tiếu đồ đệ nhìn thấy cảnh thương tình, cho nên Thủy Lăng cũng tạm thời bị hấp thu vào trong Hồn Nguyên Châu. Hương Liên cùng Phú Quý cũng muốn nói vài câu để an ủi tiểu thư nhà mình, nhưng bọn họ chợt nhận ra vốn từ của bọn họ quá thật không có nhiều, cho nên không biết mở miệng như thế nào. Bọn họ cũng đã quen với hình ảnh tiểu thư mạnh mẽ kiên cường, đột nhiên tâm trạng của tiểu thư trở nên buồn rầu thương xót, nên nhất thời làm cho bọn họ mất đi năng lực khuyên nhủ.

Nhưng vào lúc này, trái ngược với vẻ ít nói lạnh lùng thường ngày, Yến Minh lại trầm ổn nói: “Hỏa Cước Đế không thể chết dễ dàng như vậy, xin tiểu thư đừng quá đau buồn. Nhất định Chiêm Chiếp sẽ trở lại.”

Mộ Phi Sát biết Yến Minh là đang có ý tốt, chỉ miễn cưỡng cười cười vài tiếng, ừ nhẹ, sau đó cũng không nói gì.

Tuy Hách Chi Thư cũng không biết rốt cuộc lần đó đã trải qua biến cố gì, nhưng hẳn có thể phát hiện được Tiếu hoàng đế vẫn luôn ở bên cạnh lĩnh chủ nay đã không thấy nữa, cùng với tâm tình của Lĩnh chủ sa sút, cho nên hẳn suy nghĩ trong lòng xem có nên bẩm báo lên cho đại nhân vài sự tình khác hay không.

“Đại nhân, hai ngày nữa là đến lễ Nguyệt Lượng*, ngài xem cần phải tổ chức như thế nào?”

*Lễ Nguyệt Lượng (lễ hội trăng) bao gồm năm ngày lễ của người trung hoa. Đầu tiên là Tết nguyên tiêu (15/1 âm lịch), thứ hai là Ngày hội hoa (15/2 âm lịch), thứ ba là Tết trung nguyên (15/7 âm lịch), thứ tư là Tết trung thu (15/8 âm lịch), cuối cùng là Lễ hạ nguyên (15/10 âm lịch).

Lễ Nguyệt Lượng? Nghe đến đây tinh thần của Mộ Phi Sát liền được nâng cao, thuận miệng hỏi: “Từ trước đến giờ trong thành tổ chức Lễ Nguyệt Lượng như thế nào?”

“Bởi vì cuộc sống mọi người quá cực khổ, những năm trước chúng tiểu nhân đều không có tổ chức. Nhưng hiện tại nơi này đã có ngài, tiểu nhân mong muốn cho dù không tổ chức long trọng, cũng muốn mỗi gia đình đều thấp sáng đèn trong nhà để khấn cầu năm mới ngũ cốc được mùa, cả người lẫn vật đều bình an.” Hách Chi Thư thấy Mộ Phi Sát dè dặt chú ý, lại càng hăng hái nói không bỏ sót một chi tiết.

“Cũng tốt, các người cứ chuẩn bị đi. Nếu như Lễ Nguyệt Lượng có thêm vài việc vui, ngược lại cũng có thể đem đến cho Lĩnh địa điều tốt lành.” Mộ Phi Sát cười nói, khi nàng nghe nói đến lễ tình nhân ở Huyền Hồn đại lục mà mình chưa từng tham gia nên cũng có chút hứng thú.

Hách Chi Thư thừa lệnh lui xuống, Nhan Lão cùng Nhan Đông cũng đi theo thu xếp mọi việc. Hương Liên và Phú Quý nghe được Mộ Phi Sát có hứng thú với Lễ Nguyệt Lượng thì vô cùng vui mừng, nhanh chóng phân nhau chuẩn bị mọi thứ trong phủ.

Trong đình viện chỉ còn lại một nữ nhân và hai nam nhân, tầm mắt Mộ Phi Sát nhìn nhìn vị sư phụ già mờ đang ăn cần trước mặt, lại bất chợt nhớ đến nụ hôn kia, trên mặt ửng đỏ, sự xấu hổ lại lan tràn từ trong lòng ra bên ngoài khuôn mặt trắng nõn.

Phát hiện không khí bỗng dưng có chút khác thường, con người Yến Minh thoáng trầm xuống, tự động thối lui, để lại hai thầy trò vẫn luôn giữ im lặng, cùng với bầu không khí trầm ngập cổ quái.

Vân Nhược Lan biết rõ hiện giờ tâm tình của nàng đang lộn xộn, chỉ cùng nàng lặng lẽ ngồi đó. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, Vân Nhược Lan lại nhớ cảm giác hai lần được tiếp xúc thân mật với nàng, làm cho hẳn cũng thoáng ngượng ngùng, con người chuyển động không rõ cảm xúc. Hẳn thấy nàng vẫn không nói chuyện mà chỉ lo vẩn vơ ly trà trong tay, làm cho trong lòng hẳn vô cùng buồn bực.

Không khí xấu hổ giữa hai người tựa hồ xuất hiện ngày càng nhiều, làm cho Mộ Phi Sát cũng biết nguyên nhân vì sao. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng mình đang có một thứ gì đó đang biến hóa, làm cho nàng càng lo sợ không yên.

Trong lúc cả hai người đang không biết nói gì để phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng này, thì đột nhiên Yến Minh dẫn theo một người của Vô Sát đi vào, cúi đầu bẩm báo: “Đại nhân, ngoài thành đang có một đội nhân mã hướng đến đây, bọn họ nói chủ tử của bọn họ là một người họ Ninh, ngài xem xem có để cho bọn họ vào thành hay không?”

Trong lòng Mộ Phi Sát khẽ run, hai mắt không khỏi trừng to thêm vài phần, là Ninh Lạc đến sao? Mộ Phi Sát không tự chủ được liếc nhìn Vân Nhược Lan một cái, lại nhìn thấy biểu tình trên mặt hẳn có vài phần khác thường, giống như có một chút chua xót, lại như xen lẫn một chút buồn vô cớ.

Nếu quả thật là Ninh Lạc, vậy thì chứng tỏ sức khỏe của hẳn không có chuyện gì rồi, Mộ Phi Sát trầm nghĩ trong lòng, sau đó cũng chậm rãi đứng dậy, gật đầu nói: “Đề ta ra ngoài xem một chút.”

Dứt lời, nàng đi theo người của Vô Sát đi ra khỏi phủ, Vân Nhược Lan cũng không nhanh không chậm theo sát phía sau, tuy trên mặt hẳn luôn tự nhiên nhẹ nhàng như gió, nhưng là trong con người cũng hiện lên vẻ trầm trầm khó tả.

Đoàn người đi rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã ra đến ngoài cửa thành. Vì tránh để cho những người không an phận lẫn vào trong thành, cho nên trước khi Tần Huyền đi đã dặn dò Vô Sát phải thủ vệ Cực Nhạc thành nghiêm cẩn, tuy tạm thời không có tình huống khác thường gì, nhưng tốt nhất vẫn phải luôn đề phòng rắc rối có thể đến bất cứ lúc nào.

Mộ Phi Sát liếc nhìn trong đoàn người trước mặt có một bóng dáng đang khẽ lung lay ho khan, thẳm khẽ thở dài, bước nhanh đi đến phía trước.

“Phi Sát, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy nàng rồi!” Mọi người bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm êm ái vang lên, một bóng dáng cao gầy đi lên phía trước, cái nón che mặt được bỏ xuống, hé lộ ra dung nhan còn muốn mê hoặc hơn Vân tiên sinh vạn người mê của bọn họ.

Bộ dáng đầy phong trần mệt mỏi của Ninh Lạc làm cho Mộ Phi Sát đành phải nuốt xuống những lời chỉ trích vào trong lòng. Nhưng bỗng nhiên đối với sự đột nhiên xuất hiện ở đây của Ninh Lạc lại làm trong lòng nàng có vài phần yên tâm. “Về phủ trước đi đã.”

Mộ Phi Sát dẫn Ninh Lạc đến Cự Nhạc phủ, trên đường đi không ít dân chúng đều hướng nàng cúi đầu hành lễ, cùng với tò mò nhìn mỹ nam tử đi theo nàng. Mọi người cũng không hề che lấp sự kinh diễm trong ánh mắt, tràn ngập tò mò, âm thầm đoán thân phận của nam tử tuần mỹ này.

Ninh Lạc quan sát quang cảnh xung quanh thành, con người màu mỡ phách khê lưu chuyển: “Phi Sát, nàng cực khổ rồi!”

“Hiện giờ nơi đây cũng đã có vài phần khởi sắc, đây chẳng phải là ký thác của Bệ hạ lên Người Thiên mệnh sao?” Mộ Phi Sát khẽ đáp, trong đầu vẫn suy nghĩ mục đích đến đây lần này của Ninh Lạc. Hai người đã không gặp nhau hai ba tháng, ngược lại tinh thần của hắn tốt lên không ít, xem ra y thuật của vị Y Sư kia thật sự là cao minh.

“Tuy nói như vậy, nhưng nàng cũng đã phải chịu nhiều ủy khuất rồi! Lúc trước ta ở Khánh Vũ Thành được Y sư chữa trị một thời gian, bệnh tình đã tốt hơn trước rất nhiều, nên nhân tiện muốn đến nơi này thăm nàng. Sẽ không quấy rầy nàng đi?” Ninh Lạc nhìn thấy sự nghi ngờ của Mộ Phi Sát, cho nên nhẹ nhàng giải thích.

Mộ Phi Sát cố gắng nhin xuống sự xúc động trong lòng, hắn đã đến đây rồi, nàng còn có thể làm cái gì được nữa? “Ta chỉ sợ thân thể của ngươi không được, lại phải đi đường xa như vậy thôi. Vốn là lúc trước ta gửi Bộc Dương Mạch mang một chút dược hoàn về cho ngươi, nhưng lại không nghĩ hắn về đến Âm Vũ hoàng thành thì ngươi cũng ly khai khỏi phủ. Hôm nay ngươi đi đến chỗ ta, không biết Ninh đại nhân có biết hay không?”

“Phụ thân cũng biết ta sẽ đến đây, chỉ cần không ảnh hưởng đến nàng là tốt rồi!”

Hai người vẫn nói chuyện suốt dọc đường, hoàn toàn hòa thuận, làm cho những người phía sau lưng vô cùng hâm mộ, ngoại trừ vị y sư bí mật của Linh chủ đại nhân. Ninh lạc cũng quan sát phía sau, vừa vặn chống lại ánh mắt trong suốt của Vân Nhực Lan. Hai nam nhân với vẻ bề ngoài vô cùng tuần mỹ đối mặt nhau, trên khóe miệng hai người đều hiện lên ý cười, cũng không tiếng động giao phong mấy hiệp cùng nhau.

“Phi Sát, sắp đến là Lễ Nguyệt Lượng, ta có mang theo một số nguyên vật liệu để chuẩn bị cho Lễ Nguyệt Lượng, hẳn là có thể phân phát cho mọi người trong thành một ít. Trong đó còn có năm mươi bình rượu ngon, đủ để cho mọi người ăn uống no say trong ngày Lễ Nguyệt Lượng.”

Đào mắt đã đi đến trước cửa Cự Nhạc phủ, Ninh Lạc thu hồi suy nghĩ, cười yếu ớt nhìn về phía vị hôn thê của mình. Mộ Phi Sát kinh ngạc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Ninh Lạc, lại cảm thấy hình như mình nhìn hắn quá lâu, sau đó mới dời đi tầm mắt, nhàn nhạt nói.

“Làm phiền ngươi phải phí tâm rồi. Yên Minh, tìm người mang đồ vào trong phủ. Nhan Lão, ngươi cùng với Phú Quý đi tìm vài người tìm hiểu rõ tục lệ về Lễ Nguyệt Lượng, cũng không cần phải vội vàng, cứ từ từ học. Nhan Đông, ngươi đi đến nói với những người của Vô Sát, sắp tới trong thành sẽ tổ chức Lễ Nguyệt Lượng, bảo bọn họ đi lên núi Ác Ma bắt vài con thú. Còn Hách tổng quản, ngươi đến từng nhà hướng dẫn bọn họ trang trí phòng ốc. Tất cả không được lười biếng, mau đi đi!”

“Dạ, đại nhân.”

Tất cả mọi người đều đồng thanh đáp lại, làm cho tâm tình Ninh Lạc càng vui vẻ, đôi mắt đẹp của hắn lóe sáng đi theo Mộ Phi Sát vào trong phủ. Trước đó Hương Liên cũng được Mộ Phi Sát dẫn dò, vừa mới dọn dẹp phòng ở cho khách nhân, đang đi ra ngoài lại vừa vặn gặp Ninh Lạc và tiểu thư, liền nhanh chóng hành lễ: “Cô gia vạn phúc!”

Câu nói của Hương Liên nhắm trúng ý niệm trong lòng của Ninh Lạc, nhưng cũng thành công làm cho Mộ Phi Sát đen mặt. Mộ Phi Sát rất giống như có chút không vui liếc mắt nhìn Hương Liên, làm cho tiểu tỷ nữ càng mở mắt. Nàng cũng không vội vàng răn dạy Hương Liên, dẫn Ninh Lạc vào căn phòng có chút đơn sơ, nhẹ nhàng nói: “Ninh Lạc, hiện tại điều kiện ở đây không được tốt lắm, để ngươi ở chỗ này thật sự có lỗi!”

“Không có gì đáng ngại, Phi Sát còn có chuyện phải xử lý thì mau đi đi! Không cần phải lo cho ta. Buổi tối ta chờ nàng cùng dùng bữa.” Ngự khí này cực kỳ giống như một người vợ hiền lành đang dặn dò trượng phu của mình trước khi ra ngoài làm việc, làm cho trong lòng Mộ Phi Sát dâng lên một trận ác hàn. Bộ dáng nhu thuận của Ninh Lạc thật sự làm cho nàng không thể nào phát tác được.

Mộ Phi Sát mang theo một bụng oán khí, xoay người rời đi, lại thấy Vân Nhực Lan đang đứng phía sau, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười nhạt, nhưng trong ánh mắt lại là một mảnh sương mù làm cho nàng nhìn không thấu. Mộ Phi Sát lại nghĩ đến vị hôn phu danh chính ngôn thuận đã tìm đến cửa, làm cho nàng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với vị y sư phụ này của mình, điều này làm cho Mộ Phi Sát không khỏi đau đầu. Loại chuyện loạn thất bát tao này quả thật là nàng không có năng lực xử lý a...

“Phi Nhi, Ngục Hòa Liên mang về lần trước đã bị đông cứng chết hết rồi, vì sư sẽ đi một chuyến nữa đến Hoa Thành. Đại khái là hai ngày sau vì sư sẽ trở về, thương thể của con vẫn chưa khỏi hẳn, chú ý nghỉ ngơi thật tốt!” Vân Nhực Lan nhẹ nhàng dặn dò, thanh âm ấm áp thấm vào lòng người, nhưng nhìn nàng không chịu nhìn hắn làm cho trong lòng hắn lại càng khổ tâm.

Nói đến Ngục Hòa Liên, việc nàng mất đi Chiêm Chiếp lại nhói lên trong lòng Mộ Phi Sát, nàng khẽ gật đầu, thẳng hướng thư phòng của mình đi đến. Vân Nhực Lan thở dài, vừa quay người rời đi, bỗng nhiên sau lưng truyền đến thanh âm bay bổng: “Vân Nhực Lan... cần thận một chút.”

Vân Nhựt Lan quay đầu nhìn lại, nhưng bóng dáng tiểu đồ đệ đã không còn, nội tâm đang lo lắng của hắn như được một tia nắng mặt trời chiếu vào, khỏe mỗi khi giương nhẹ, nhanh chóng rời đi. Thanh âm dạn dò này cũng rất vừa vặn rơi vào trong tai người nào đó đang ở trong phòng, cảnh mỗi mòng đẹp khê nhếch, tiếng ho khan nặng nề bất ngờ ập đến, sau đó lại hiện lên một độ cong quý dị.

Lúc sau, Mộ Phi Sát mới phát hiện câu nói dạn dò của mình quả nhiên là thừa thãi, dựa vào thực lực của Vân Nhựt Lan, có mấy người có thể gây nguy hiểm cho hắn cơ chứ! Có lẽ sự việc Chiêm Chiếp mất đi làm cho nàng lĩnh ngộ được cần phải quý trọng những người trước mắt, mặc dù hắn có chuyện muốn giấu nàng, nhưng nàng tình nguyện tin tưởng rằng hắn thật sự muốn tốt cho nàng.

Lễ Nguyệt Lượng trong nháy mắt sẽ đến, làm cho mọi người dân trong lãnh địa đều hồi hộp vui mừng mong chờ, bởi đây có thể nói là lần đầu tiên bọn họ được trải qua Lễ Nguyệt Lượng mà từ trước đến giờ chỉ có thể nghe cha mẹ hay các vị trưởng bối kể lại. Mặc dù Mộ Phi Sát cũng không phải người mưu cầu danh lợi thông qua những tục lệ như vậy, nhưng nếu có thể trải qua một dấu hiệu tốt, lại có thể làm cho mọi người được nghỉ ngơi, một cái có tốt như vậy vì sao nàng không tận dụng cơ chứ!

Ngược lại tất cả mọi người trong phủ đều nhộn nhịp, thì Mộ Phi Sát lại trầm ngâm suy nghĩ, Ninh Lạc... có phải là người có ý chọn thời điểm này đến đây hay không a? Mộ Phi Sát yên lặng nói thầm trong lòng, trên tay khẽ vuốt ve cái bình thuốc được một trăm viên Bách Ngưng Hoàn, thầm hạ quyết tâm, thừa dịp lần này, nàng phải tìm mọi cách để làm mọi chuyện cho rõ ràng a!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

“Các ngươi có nghe nói không? Mỹ nam tử mới tới ngày hôm qua chính là vị hôn phu của Linh chủ đại nhân đấy! Ha ha... quả thật là khuôn mặt còn đẹp hơn so với nữ nhân a...”

“Ta xem nam nhân này chính là một cái ma ốm đi, cho dù gương mặt lớn lên có tốt đến đâu, thì làm sao có thể xứng đáng với Linh chủ đại nhân của chúng ta? Theo ta nghĩ, thì Vân tiên sinh mới có thể sánh đôi cùng với đại nhân.”

“Đại nhân của chúng ta đáng giá ngàn vàng, ai muốn làm phu quân phải có gia thế hiển hách mới có thể xứng đáng với đại nhân của chúng ta. Ta thấy Bộc Dương thiếu tướng mới là người có thể tương xứng với đại nhân, các ngươi không thấy ngài ấy đối đãi như thế nào với những người nghèo hèn như chúng ta sao?”

“Thôi, cho dù các ngươi bàn tán như thế nào thì đã làm sao? Hôn sự của đại nhân tất nhiên phải do đại nhân định đoạt, chúng ta là dân thường sao có thể hiểu được. Hiện tại ở Khang Quốc, có nơi nào mà không biết đến uy danh của Linh chủ đại nhân...”

Ban đêm, bởi vì trong lúc vô tình mà Phú Quý đã tiết lộ thân phận của khách nhân, nên dẫn đến tất cả mọi người đều sôi sục, bàn tán xôn xao. Tuy vậy nhưng những người trong cuộc đều vẫn tự hạp dùng bữa tối, mặc dù mỗi người đều mang theo tâm sự trong lòng.

Sau khi dùng xong bữa tối, dưới ánh nến mờ nhạt, Mộ Phi Sát lấy ra một bình sứ đã chuẩn bị từ trước, đặt trước mặt Ninh Lạc, nhìn thẳng vào gương mặt hiện lên vẻ mặt mờ nhạt nhưng lại vô cùng tuấn mĩ của hắn:

“Ninh Lạc, đây là đồ mà ta nhờ Bộc Dương Mạch đưa cho ngươi, ở đây là một trăm viên Bách Ngưng Hoàn, đối với bệnh tật của ngươi chắc hẳn sẽ có chút tác dụng. Chờ cho Vân Nhựt Lan trở lại, thì ta sẽ nói hắn đến xem bệnh tình giúp ngươi!” Mộ Phi Sát nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt chống lại đôi mắt như vực sâu đang nhìn chằm chằm nàng.

Tay Ninh lạc nắm chặt bình thuốc, ngón tay thon dài tinh tế khẽ vuốt ve thân bình, sau nửa ngày mới nói: “Nếu như Phi Sát có lời muốn nói, thì nàng không cần ngại, cứ nói thẳng đi!”

“Chỉ là quà tạ lễ mà thôi. Hàn độc đã làm khổ ngươi nhiều năm, nếu như Bách Ngưng Hoàn có thể giúp được ngươi, thì tất nhiên đó là chuyện tốt!”

Mộ Phi Sát không giỏi việc thuyết phục người khác, cho nên lời nói có chút cứng nhắc làm cho khuôn mặt mặt mày của Ninh lạc cũng phải nở nụ cười. Sau khi hắn cười xong, trong ánh mắt trong suốt lại như ẩn hiện vẻ mặt khó nén, nhẹ giọng hỏi: “Có phải sau khi ta khỏi bệnh, nàng muốn giải trừ hôn ước đúng không?”

Sao nàng lại quên mất vị nam tử trước mặt này chính là một người vô cùng thông minh a, hắn đã nói thẳng rồi, vậy thì nàng cũng không cần khách khí nữa, gật đầu nói: “Ninh Lạc, ta sẽ không thành thân với nam nhân ta không yêu. Lúc trước ta có nói qua, ngươi còn có cơ hội tìm được một nữ tử xứng đáng để ngươi yêu, tội gì phải nghe theo lời trưởng bối mà sống chết duy trì hôn ước không tình yêu này!”

Lời nói của nàng có chút thẳng thắn, nhưng Ninh Lạc cũng chỉ khẽ nhíu mày, nàng nói giữa hai bọn họ không hề có tình yêu, là bởi vì nam nhân như trích tiên kia sao? Mí mắt Ninh Lạc sụp xuống, đáy mắt lạnh lẽo bị lòng mi dày che khuất làm người khác không phát hiện được.

Thấy Ninh lạc không nói gì, Mộ Phi Sát cũng biết nàng đã nói hơi quá. Dù sao thân thể của người này cũng không được tốt, lại nhất quyết chờ nàng sau khi xử lý xong hết công vụ về ăn bữa tối, bây giờ lại bị nàng nói đến chuyện từ hôn, trong lòng của hắn khó chịu cũng là điều bình thường.

“Cũng là do ta quá chủ quan. Người không quản đường xá xa xôi đến đây thăm ta, đã vậy còn không có nghỉ ngơi cho tốt, để ta đi gọi Tiểu Nhạc đến hầu hạ người nghỉ ngơi!” Mộ Phi Sắt vừa nói xong đã đứng dậy đi ra ngoài, nhưng khi đi ngang qua chỗ Ninh Lạc đang ngồi, thì cánh tay của nàng bất ngờ bị hãm bắt lại.

Mộ Phi Sắt kinh ngạc cúi đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang ngước lên của Ninh Lạc, nàng lại lần nữa chìm mình vào hai con ngươi màu hổ phách của hắn, nhưng dưới ánh nền còn tràn ngập vẻ u oán làm lòng nàng vô cùng khó chịu: “Phi Sắt, nàng là nương tử duy nhất của ta, tha thứ cho ta vì ta không có cách nào có thể buông tay nàng ra được.”

Một đêm này, Mộ Phi Sắt không thể ngủ yên được. Mỗi khi nàng nhắm mắt lại, thì trong đầu nàng liền hiện lên con ngươi màu hổ phách, còn có bóng dáng tuấn dật mà nàng khó có thể tự mình đối diện kia. Nàng thừa nhận trước giờ nàng chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của tình yêu, nhưng thứ tình cảm không cách nào bỏ xuống được khi đối mặt với Vân Nhược Lan lại quá rõ ràng.

Nếu như nàng tình nguyện đắm mình vào thứ tình cảm đó, thì kết quả cuối cùng như thế nào, có ai sẽ biết trước được?

Sáng hôm sau, Mộ Phi Sắt đã rời giường từ sớm, cũng không kinh động Hương Liên, mà nàng chỉ mặc trên người một bộ quần áo đơn giản đi ra khỏi phủ, và đi theo sau nàng tất nhiên vẫn là thị vệ băng sơn Yên Minh. Hai người ra khỏi thành, trên đường đều bao phủ bởi không khí trầm mặc, đi thẳng đến núi Ác Ma. Những ruộng trồng cây cải cũng vừa vận vừa ra hoa, một mảnh vàng tươi bao phủ khắp mọi nơi. Từng cơn gió nhẹ lướt qua, làm cho những bông qua dập chòn theo gió, tạo nên một vẻ đẹp không sao tả xiết.

Cảnh đẹp quen thuộc này đập vào mắt Mộ Phi Sắt, lại làm cho lòng nàng một mảnh đau xót, thanh âm Chiêm Chiếp vẫn thường xuyên ở bên nàng vang lên không ngừng. Cảm thấy mũi có chút chua chua, nên chân Mộ Phi Sắt bước càng nhanh hơn, làm cho trong lòng Yên Minh đang đứng phía sau cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bỗng nhiên Mộ Phi Sắt cảm giác được Hồn Nguyên Châu của mình có chút run rẩy, nàng đành phải dừng lại, ôm ngực thở dốc vài cái tại chỗ. Hai ngày nay nàng cũng không nghiên cứu qua động tĩnh của Hồn Nguyên Châu, hiện giờ nàng tĩnh tâm lại để xem xét, lại nhận thấy Hồn Nguyên Châu đã lớn to hơn lúc trước vài phần, phía bên trên còn xuất hiện một hình ngôi sao thứ hai khó thấy.

Mộ Phi Sắt cười khổ một tiếng, cố gắng bình ổn hơi thở rối loạn của mình. Hiện giờ nàng không có Chiêm Chiếp bên cạnh, thì việc tấn cấp làm sao có thể sung sướng được. Nàng lại tiếp tục đi về phía trước, cũng không hề phát hiện Yên Minh đã đến bên cạnh mình. Vốn là Yên Minh muốn đi tới đỡ lấy nàng, nhưng không biết hành động đó của hắn có chạm tới điều kiêng kỵ của nàng hay không, cho nên hắn chỉ đành mang theo tâm trạng lo lắng theo sát phía sau nàng, trong lòng bàn tay hắn đã thấm ướt mồ hôi.

Chờ cho hai người đi đến cửa núi Ác Ma, thì mặt trời đã mọc lên, phát ra từng tia nắng bình minh rực lửa. Đường như tâm tình Mộ Phi Sắt cũng đã bình thường trở lại. Nàng nhớ rõ, có người từng nói qua, sự thống khổ của một người chính là cảm giác phần nổi đối sự vô năng của bản thân, điều này quả nhiên là đúng với tình trạng hiện giờ của nàng.

Thực lực, thực lực, thực lực... Dưới đáy lòng Mộ Phi Sắt thầm mặc niệm, bất cứ giá nào nàng cũng phải nhanh chóng tăng lên thực lực của mình. Nàng chờ một hồi lâu không thấy Hầu Vương đến, khẽ cười một tiếng, đi thẳng vào trong.

Nàng giống như một Nữ Vương, từ từ tiến vào lãnh thổ được phủ một màu xanh của mình. Đứng từ xa quan sát khu rừng đầy cây táo, hiện giờ trái cây nơi này đã được hái đi không ít, Hách Chi Thụ cũng bận rộn tính toán doanh thu cùng chi phí của mỗi đội buôn bán trong những ngày qua, nhờ việc này mà đã kiếm được không ít tiền bạc cho Lãnh Địa của nàng.

Bất tri bất giác Mộ Phi Sắt lại đi đến nơi mà lần đầu tiên nàng được gặp Chiêm Chiếp, nàng lặng im đứng thẳng trong chốc lát, lại bất ngờ lấy ra Hồng Quang, đặt sáo ngọc bên miệng, nhẹ nhàng thổi.

Tiếng sáo du dương cất lên, Yên Minh đứng bên cạnh nghe được có chút ngẩn người. Lúc trước hắn cũng từng nghe qua tiếng sáo của nàng, tuyệt đối không thể nói là dễ nghe, nhưng hôm nay nghe được tiếng sáo của nàng, lại làm cho hắn cảm giác mát lạnh như trước mặt xuất hiện một dòng suối trong vắt, tiếng nước chảy róc rách làm tâm tư của hắn trở nên vô cùng thanh tịnh.

Khúc nhạc Mộ Phi Sắt đang thổi chính là trong bộ mười khúc nhạc đầu xuân của mẫu thân nàng, đây là một khúc nhạc nhẹ nhàng uyển chuyển, ý cảnh bình thản. Chỉ là một khúc này vô cùng du dương, nhưng khi thổi ra, trong nội tâm của nàng lại xuất hiện cảm giác vô cùng tiếc nuối. Tiếng sáo trong trẻo mang theo ưu thương nhàn nhạt phiêu tán khắp nơi, cũng vì vậy mà cảnh xuân rực rỡ lại thấm vài phần ưu sầu khó nói.

Mà hiện giờ trong đầu Mộ Phi Sắt hiện lên một cảnh tượng biến ảo khôn lường, bởi vì nàng như thấy được hình ảnh Chiêm Chiếp đang không ngừng bay xung quanh nàng. Nàng đã có những khoảng thời gian vô cùng vui vẻ khi ở chung với Chiêm Chiếp, tình cảm của nàng đối với Chiêm Chiếp giống như người thân, nay lại vì tính mạng của mình mà mất đi một người thân, làm cho tâm nàng sinh ra cảm giác vô cùng đau đớn. Mộ Phi Sắt cũng không có kháng cự những ý niệm đang xuất hiện trong đầu mình, chẳng qua là đang lặng lẽ cảm nhận nó mà thôi. Cũng vì vậy là tâm tình của nàng lại hóa thành những tiếng sáo du dương, vờn quanh vang vọng khắp núi rừng.

Một mảnh rừng với sinh cơ bừng bừng, không biết lúc nào mà xung quanh chỗ Mộ Phi Sắt đã tập trung vô số động vật. Có con lớn có con nhỏ, đa dạng hình thái và màu sắc, nhưng tất cả đều khẽ nghiêng, rồi lại lắc lắc cái đầu theo tiếng sáo nhẹ nhàng của nàng.

Sau khi thổi xong một khúc, Mộ Phi Sắt vẫn còn đang đắm chìm trong cảm xúc mà Hồng Quang vừa mang lại cho nàng, thì đột nhiên một tia sáng màu xanh từ Hồng Quang theo cánh tay Mộ Phi Sắt, giống như điều gặp gió xông thẳng lên làm trong đầu nàng hiện lên tám chữ: “Chí tình chí nghĩa, làm động

tâm người.”

Đây chính là tâm pháp tăng cao sao? Mộ Phi Sát suy nghĩ sâu xa, khả năng thổi sáo của nàng chẳng qua là chỉ tiến bộ hơn một chút thôi, nhưng lần này nàng lại có thể thổi ra một khúc động lòng người như vậy, quả nhiên là bất ngờ! Trình độ thấu hiểu của nàng đối với Hồng quang tựa hồ đã tăng thêm một bậc, bây giờ nàng chỉ cần giữ vững hơi thở, điều khiển sáo thuần thục, nhập tâm vào tình ý trong khúc nhạc là được rồi. Xem ra chuyện Chiêm Chiếp rời khỏi nàng lại khơi dậy cảm xúc ẩn sâu trong tâm hồn nàng, trong lúc vô tình đã giúp nàng ngộ ra Tâm pháp tăng thứ nhất của Ngự Thú Quyết.

Nghĩ đến đây, Mộ Phi Sát ngửa đầu lên trên, cố gắng nhìn xuống nước mắt đang chuẩn bị trào ra, lại đột nhiên chứng kiến được cảnh tượng những cành cây trên đầu mình đã tràn ngập chim chóc. Nàng lại cúi đầu xem xét xung quanh, cách chỗ nàng đang đứng khoảng chừng hai mươi thước xuất hiện không ít động vật, tạo thành một vòng tròn đem nàng cùng Yến Minh vây ở chính giữa.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn chúng đều vô cùng hiền lành, Mộ Phi Sát cũng đại khái đoán được chúng nó đều đang bị tiếng sáo của nàng hấp dẫn, nhưng trong đó cũng không thiếu mãnh thú, làm cho Yến Minh đang đứng bên người nàng không dám buông lỏng cảnh giác, cẩn thận bảo vệ cho nàng.

Tâm pháp sơ cấp của Hồng Quang đều lưu lại trong tập thơ mà mẫu thân nàng để lại, ở bên trong chẳng qua là chỉ miêu tả sau khi tu vi thăng cấp, thì khi sử dụng Hồng quang sẽ xuất hiện cảnh tượng bách thú tề tựu nghe lời người nắm trong tay Hồng Quang, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ mình sẽ được chứng kiến cảnh tượng này sớm như vậy.

Tiếng sáo chấm dứt, nhưng động vật đang chìm đắm trong tiếng sáo ngọt ngào cũng giật mình tỉnh táo lại, trừng mắt cảnh giác nhìn nhân loại đứng trước mặt mình. Có vài con nhát gan trốn đi, có những con vì lưu luyến tiếng sáo nên không hề nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng lại có nhiều mãnh thú hung hãn, đang có ý công kích, nhanh chóng đã lộ ra manh vuốt sắc bén.

Đây cũng chính là điều kỳ diệu của Ngự Thú Quyết. Mộ Phi Sát đem cảm giác buồn mất mát chôn sâu ở đáy lòng, khóe miệng lộ ra nụ cười bí hiểm, quơ quơ Hồng Quang trong tay: “Các người không bị mất cái gì mà còn được nghe biểu diễn miễn phí, vậy mà lại còn nhe răng trợn mắt với ta? Nhất là người, chòm lông trên đầu người nhìn thật ngốc nha!” Mộ Phi Sát chỉ tùy ý vào vào một con gấu chó có thân hình to lớn nhất.

Có lẽ trong lúc tranh đấu cùng đồng loại cho nên trên đầu nó chỉ còn một chòm lông, làm cho bộ dáng của con Gấu chó kia vốn vô cùng to lớn mạnh mẽ lại trở nên có chút tức cười. Cái miệng của con gấu chó vốn há ra, nước miếng chảy tí tách xuống dưới đất, nay bị Mộ Phi Sát bắt ngờ chỉ đến, lại như hiểu được nàng đang nói cái gì, nên cái mặt giống như đang mang một bộ dáng vô cùng ghen ghét.

Đoán chừng con gấu chó này cũng xưng bá một vùng ở vùng ngoài rìa núi Ác Ma này, thấy bộ dáng của nó như vậy, kể cả là đồng loại hay những loài động vật khác đều rất sung sướng. Bầu không khí buồn cười được Hồng Quang truyền đạt lại cho Mộ Phi Sát, làm cho đáy lòng nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Mộ Phi Sát cẩn thận quan sát xung quanh, ngoại trừ con gấu chó này, xung quanh cũng chỉ có vài loại động vật ăn thịt, còn phần lớn đều là những con vật có tính tình ôn hòa hoặc là không có tính công kích. Nàng thầm nghĩ tiếng sáo của mình vẫn không có năng lực làm mãnh thú kinh sợ, vì vậy nàng hạ quyết tâm nhất định hằng ngày cho dù bề bộn công việc cũng phải rút ít thời gian đến đây để luyện tập công pháp mà mẫu thân để lại.

Hầu Vương cùng với một đám khi đã yên tĩnh đứng bên cạnh người Mộ Phi Sát, bộ lông xù phù kín trên mặt Hầu Vương cũng không thể che khuất bộ dáng đặc ý của nó. Mộ Phi Sát nhìn thấy mà cảm thấy vô cùng buồn cười, nhân dịp trong lòng đang vui vẻ, khẽ cười nói: “Hiện tại các người đã đến đây, coi như là cũng có duyên với ta. Vậy ta sẽ vì các người mà thổi thêm một khúc a.”

Không khí mùa xuân ấm áp làm cho lòng nàng nhớ đến một khúc nhạc quen thuộc với làn điệu vui tươi hoạt bát, rất hợp tâm người. Mộ Phi Sát nhắm mắt thổi lên nốt nhạc đầu tiên, xung quanh vốn xao động lại nhanh chóng an tĩnh lại, có vài con đã lắc lắc cái đuôi nhỏ theo tiếng sáo của nàng.

Tuy Yến Minh không thông âm luật, nhưng khi nghe khúc nhạc này của nàng, biểu cảm trên mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Mặc dù hắn vẫn không có buông lỏng cảnh giác, nhưng khi liếc mắt nhìn những động vật xung quanh, trong lòng thâm than thở nàng quả nhiên là có bản lĩnh hơn người.

Sau khi thổi xong khúc nhạc đầu xuân, Mộ Phi Sát nán lại trong rừng hồi lâu, sau đó mới lưu luyến trở về Cực Nhạc thành. Khi nàng trở lại phủ không tới nửa canh giờ, thì một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Hắc quỷ xuống trước mặt Mộ Phi Sát, thanh âm dồn dập nói: “Linh chủ đại nhân, Thiên Địa hội đang cho người đánh tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Lúc người của Vô Sát tiến đến bẩm báo, kể cả Ninh Lạc, tất cả mọi người đều đến thư phòng bàn bạc làm cách nào để bảo vệ cho Linh chủ đại nhân được chu toàn. Tin tức Thiên Địa hội tiến vào Thần Khí Chi Địa lập tức làm cho lòng của mọi người đều nóng lên, Mộ Phi Sát còn chưa kịp lên tiếng, thì Phú Quý đứng bên cạnh nàng đã nhảy dựng đứng lên.

“Mấy người Thiên Địa hội này thật đúng là không biết xấu hổ, lần này còn dám tới gây rối? Tiểu thư, người để nô tài ra ngoài luyện tập tay chân một chút, lần trước Hương Liên đã được thực hành qua, vừa vận nhân dịp này hãy để nô tài ra tay thì mới có thể giải tỏa lửa giận trong lòng nô tài.”

Lời nói của đầu bếp thật thà chất phác này làm cho mọi người trong phòng hừng hực ý chí chiến đấu. Ninh Lạc đang ngồi ở bên cạnh Mộ Phi Sát, lo lắng nhìn khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc của vị hôn thê nhà mình. Mộ Phi Sát đang định mở miệng nói, thì nam tử chạy đến truyền tin tức đã nói: “Đại nhân, lần này Thiên Địa đến đây có khoảng chừng hai trăm người, trong đó không thiếu Hồn Sư. Người của chúng tôi đang ngăn bọn chúng ở bên ngoài, hai bên đang giằng co nhau ở cửa bắc, thỉnh cầu đại nhân định đoạt.”

Những lời này vừa dứt, mọi người lại lâm vào trầm tư. Hai tay Mộ Phi Sát nắm thật chặt, hai mắt đã phủ một tầng sương lạnh: “Yến Minh đi theo ta, những người khác đều chờ ở chỗ này.”

“Phi Sát, chờ đã!” Ninh Lạc lên tiếng, ngữ điệu cứng rắn mà nhu hòa. Hắn đứng dậy tháo xuống bảo đao của Bộc Dương Mạch treo trên tường, ánh mắt có chút hỗn loạn đem bảo đao đưa cho Mộ Phi Sát, khẽ mỉm cười nói: “Nàng mang theo để phòng thân, mọi việc đều phải chú ý.”

Mộ Phi Sát yên lặng tiếp nhận bảo đao. Cũng không biết là có phải cảm nhận được sát ý từ người nàng hay không mà Thiên Trảm Đao của Bộc Dương Mạch hiện lên hàn quang như ẩn như hiện. Sau khi sắp xếp an toàn cho những người trời gà không chết, không chút sức chiến đấu nào trong lãnh địa, nàng thấp giọng hỏi phía cửa nam bên kia có người của Thiên Địa hội hay không, khi nghe nói bọn chúng chỉ tập trung ở cửa bắc, thì lúc đó nàng mới có thể nhẹ nhàng thở ra hơi.

“Hách tổng quản, tìm mấy người nhanh nhẹn, gọi tất cả những người đang làm việc ở bên ngoài trở về. Còn những người còn lại của Vô Sát đều nói bọn họ trấn thủ ở cửa nam.” Mộ Phi Sát trấn định chỉ huy, trong nội tâm cũng có chút dự cảm không ổn. Bang Mãnh Hồ lúc trước có một tên Hồn sư, có thể nói là xưng bá ở Thần Khí Chi Địa hơn mười năm, nếu lần này không cẩn thận ứng phó, thì hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được.

Hách Chi Thư lĩnh mệnh chạy ra ngoài thi hành nhiệm vụ, Mộ Phi Sát cũng nhanh chóng đi tới cửa bắc. Quy mô tấn công của Thiên Địa Hội cũng làm kinh động những người đang làm việc trong thành, thấy đây là bọn người có chủ ý xấu với nhà của bọn họ, cho nên ngay cả phụ nữ hay trẻ em đều cầm vũ khí chuẩn bị đánh nhau với bọn ác bá, thấy Linh chủ đại nhân đến, bọn họ đều âm thầm hoan hô trong lòng. Ở trong lòng bọn họ, bóng dáng mảnh mai này của Linh chủ đại nhân đã trở thành một trụ cột vững chắc, có Đại nhân ở đây, bất luận kẻ nào cũng không thể xâm phạm vào cuộc sống tràn ngập niềm tin mà vất vả lắm bọn họ mới có được.

Trên tường thành của cửa bắc đã xuất hiện một lỗ hổng vì trận kịch chiến đang xảy ra, tường thành vốn cũ rách yếu ớt càng hiện lên vẻ không thể chịu nổi thêm một kích. Mộ Phi Sát đến gần, thanh âm vũ khí va chạm vào nhau càng ngày càng rõ ràng, ngẫu nhiên sẽ lại xuất hiện Hồn Nguyên Lực, ở giữa lại còn truyền đến tiếng người hô hoán: “Mau gọi tiểu linh chủ của các ngươi ra đây.”

Khuôn mặt Mộ Phi Sát lạnh xuống, đang muốn tiến lên, thì đã bị Yến Minh chặn ngay trước người. Nàng chỉ nhẹ nhàng híp mắt lại, thấp giọng nói: “Yến Minh, đây là trận chiến mà ta không thể nào trốn tránh được, ngươi đi theo ta!”

Băng sơn thị vệ khẽ cắn môi, đi sang một bên người Mộ Phi Sát, theo sát nàng tiến lên phía trước. Mộ Phi Sát sai bước đi về phía chiến trường mà mọi người vẫn đang chiến đấu vô cùng hăng say, cất giọng lạnh băng: “Đám người tặc từ Thiên Địa hội các ngươi còn dám tới chịu chết?”

Thanh âm của Mộ Phi Sát vang lên, làm cho động tác của mọi người đều bị đình trệ, tất cả người của Vô Sát đều đồng loạt lui về xung quanh Mộ Phi Sát, đem nàng hộ ở chính giữa. Mà tên đầu lĩnh của Thiên Địa hội thấy Tiểu linh chủ xuất hiện, cũng ha ha cười: “Mộ tam tiểu thư, Thiên địa hội cũng không có ý gây chiến, hôm nay chúng ta tới chỉ là tiếp nhận Vô sát bảo vệ ngươi, ngươi cũng đừng lãng phí một phen khổ tâm của chúng ta a...”

Nàng còn tưởng rằng Thiên địa hội vẫn chưa từ bỏ ý định với trăm vạn lượng bạc trắng trong truyền thuyết, lại chưa từng nghĩ hóa ra bọn chúng lại có... tính toán khác. Là do những thay đổi gần đây của Lãnh địa làm cho trong đầu bọn họ nảy lên nhiều ý niệm tham lam sao? Mộ Phi Sát cười lạnh một tiếng, ánh mắt lại càng thâm trầm: “Giữa ban ngày ban mặt, Thiên Địa hội các ngươi là đang nói mớ sao?”

“Bộc Dương Mạch đã rút quân, Bạch Lộc Tuyệt Tinh hiện không ở trong thành, mặc dù bên cạnh ngươi có một thị vệ là hồn sư, cùng với hơn một trăm người của Vô Sát, thì làm sao có thể chống đỡ lại sự tấn công những tinh anh của chúng ta? Mộ tam tiểu thư, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn đầu hàng, đỡ phải chịu nhiều đau khổ!” Tên đầu lĩnh cột nhà nói, lại còn chậm rãi vận chuyển Hồn Nguyên Lực toàn thân, kim khí sắc lạnh như băng vờn quanh thân thể hắn, làm cho hắn tăng thêm vài phần dữ tợn.

Việc bọn họ hiểu rõ tình hình trong thành làm cho Mộ Phi Sát khẽ nhíu mày, đối với người thông báo cho bọn họ lại càng căm phẫn. Từ khi nào lãnh địa của nàng lại trở thành một đĩa bánh trái hấp dẫn cả Vô Sát lẫn Thiên Địa hội như vậy?

“Những kẻ có ý muốn xâm lược Lãnh địa của chúng ta, giết không tha!”

Lệ khí của Linh chủ đại nhân tràn đầy uy nghiêm vang lên, làm vẻ tươi cười trên mặt tên đầu lĩnh thoáng chốc trở nên cứng ngắc. Tinh thần của những người thuộc thế lực của nàng đều nhanh chóng đại chấn, mọi người đều đồng tâm hiệp lực, tạo thành một sức mạnh như thành đồng mang theo sát khí ngập trời xông thẳng lên phía trước.

Yến Minh đã bị chỉ rõ ra thân phận, nên không có bất cứ do dự nào gọi Hỏa Lang ra. Hỏa Lang cùng chủ nhân tâm ý tương thông, đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, hét dài một tiếng vang dội, răng nanh sắc bén lộ ra, bộ lông đỏ rực trên người hiện giờ đã bao phủ bởi ngọn lửa sáng rực.

Thấy huyền thú của đối phương xuất hiện, những hồn sư của Thiên địa hội cũng nhanh chóng gọi ra huyền thú của mình. Thủy hệ Cự Mãng, Mộc hệ Vượn người, Thổ hệ Báo hoa, ba con huyền thú đồng loạt xuất hiện, đồng thời làm trong lòng Mộ Phi Sát trở nên vô cùng căng thẳng.

Thiên địa hội có ít nhất ba Hồn Sư có tu vi đã ngoài Tứ linh, còn trong những người Vô sát ở đây chỉ có một Tứ Linh Hồn Sư, mà người này vẫn chưa tìm được huyền thú phù hợp. Vân Nhược Lan lại không có ở trong thành, nếu chỉ dựa vào Yến Minh cùng với khoảng mười tên cao thủ của Vô Sát, thì trận chiến này gian khổ thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Trong lòng Mộ Phi Sát buồn khổ, nhưng trên mặt cũng không hiện lên chút rứt rဲ nào, chậm rãi nắm chặt bảo đao, nhắm thẳng vào tên đầu lĩnh. Hắn thấy Mộ Phi Sát không chút sợ hãi, lập tức tức giận, hỏn hên quát: “Những lời vừa rồi chính là có ý chứa cho Mộ gia tiểu thư một chút mặt mũi, hành động này của ngươi là muốn động thủ thật sao?”

“Ngươi bớt nói nhảm đi! Các ngươi muốn dùng vũ lực để cho ta khuất phục, vậy thì phải xem các ngươi có cái năng lực đó hay không đã!” Mộ Phi Sát chậm rãi nói, thái độ khinh miệt của nàng đã thành công chọc giận tên đầu lĩnh.

Hai bên nhanh chóng thi triển quyền cước hướng đối phương đánh tới. Hỏa Lang tru một tiếng thét dài lao đến phía mấy con huyền thú, mấy người Vô Sát cũng lập tức xông trận, đều tự kiểm đối thủ để giao chiến. Trong tay tên đầu lĩnh xuất hiện một thanh kiếm sắc bén, bước đi như bay thẳng đến chỗ Mộ Phi Sát.

Yến Minh hừ lạnh, nhanh chóng đem Hồn Nguyên Lực hóa thành một thanh kiếm rực lửa, tiến lên nghênh đón, tiếng kim loại ma sát nhau vang lên liên tục làm màng tai mọi người đau nhức. Mộ Phi Sát ngoái đầu lại nhìn những người dân cũng muốn tiến lên góp sức, đành trầm giọng dặn dò bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ. Đột nhiên trường kiếm trong tay Mộ Phi Sát vung lên, xuyên thủng qua người một tên lâu la đang chuẩn bị đánh lên nàng, máu tươi bắn tung tóe xung quanh, văng lên cả người nàng.

Mộ Phi Sát cũng không thèm che đậy thực lực, hai chân xoay chuyển, thuần thục thi triển công phu quyền cước của mình ở kiếp trước. Thiên trăm đao không hô danh là bảo đao hiếm có, tuy nàng điều khiển nó không quá thuần thục, nhưng cũng có thể chém ra từng đạo sát khí sắc bén, từ quân địch lấy ra từng đóa huyết hoa đỏ rực yêu dã.

Dưới sự tiến công trên dưới một lòng của mọi người, Thiên Địa hội cũng thay nhau tiến lên. Hiện tại toàn thân Mộ Phi Sát đã nhiễm một mùi máu tươi, trên cánh tay cùng đùi đã có một vài vết thương. Ở kiếp trước, kinh nghiệm thực chiến của nàng cũng không tính là phong phú, bởi vì lúc đó nàng được mọi người trong tổ chức bảo vệ rất kỹ, nhưng đáng khâm phục ở chỗ năng lực học tập của nàng rất mạnh, nên những lúc cùng đồng đội ra ngoài thực hiện nhiệm vụ nàng đều có thể tự bảo vệ mình.

Bất quá, dù sao lần này Thiên Địa hội tập kích đều là những tinh anh có năng lực xuất sắc, mặc dù Mộ Phi Sát có thân pháp quỷ dị cùng vũ khí sắc bén, trong dưới sự tấn công không ngừng của địch nhân, dần dần nàng cũng rơi vào thế hạ phong. Yến Minh đang bị tên đầu lĩnh kiềm chân, nhưng tâm tư vẫn luôn dõi theo an nguy của nàng, mắt thấy nàng phải đánh với địch nhân ngày càng nhiều, trong lòng hắn vừa tức vừa vội, cho nên thế tấn công càng thêm lạnh thấu xương.

Trước khi đi, đám người Vô sát đã được thiếu chủ nhà mình dặn dò phải bảo vệ Tiểu lĩnh chủ cho thật tốt, cho nên không hèn mà cùng hướng về phía nàng tụ lại. Mộ Phi Sát cũng biết tình cảnh hiện giờ của nàng không được ổn, nhưng rất trấn định, tiếp tục bảo vệ những chỗ yếu hại trên cơ thể, nhưng cũng chưa từng ngưng nghỉ vung bảo đao đoạt lấy sinh mệnh của địch nhân.

Tinh thể giăng co ngày càng mãnh liệt, nhưng tinh thần chiến đấu của mọi người cũng không hề suy giảm. Tên đầu lĩnh đã đấu với Yến Minh mười mấy hiệp, mắt thấy tình hình ngày càng ngoài dự đoán, chau mày, sắc mặt âm trầm nói: “Mộ tam tiểu thư, dừng tay, trước hết ngươi hãy nhìn những người này, xong rồi hãy quyết định có nên đánh nữa không?”

Khi tên đầu lĩnh nói chuyện, thì một bộ phận người của Thiên Địa hội vẫn luôn không động thủ, đột nhiên vén miếng vải đen trên xe ngựa lên, hóa ra đó chính là một cái lồng sắt, mà bên trong còn giam giữ hơn mười người. Mộ Phi Sát định thần quan sát kỹ, lửa giận trong lòng lại càng bùng cháy dữ dội.

Đây chính là những người được nàng phái ra ngoài đi mua vật liệu, còn có tiểu đội đi buôn bán trái cây ra bên ngoài. Về mặt mỗi người đều là sợ hãi tội đồ, khi nhìn thấy một thân toàn máu của Lĩnh chủ đại nhân, lập tức kích động.

Tuy vậy nhưng Mộ Phi Sát chú ý được trong đám người đó không thấy Phan Phúc, mà hắn cũng không có trở lại thành, nghĩ đến điều này làm cho trong lòng nàng rung lên một cái, quả nhiên sau đó nàng liền thấy được một bóng người rứt rứt sợ hãi đang đứng lẫn với đám người Thiên Địa hội. Yến Minh đã trở lại bên người nàng, bên người còn có Hỏa lang đang thờ hỏn hên. Hỏa Lang bị ba con huyền thú kia cùng lúc tấn công cho nên trên người cũng là vết thương chồong chất, con người lửa đỏ của nó đã tràn ngập oán giận ngất trời.

“Phan Phúc, ngươi đúng là không thèm quan tâm mạng sống của mình à!” Ngừ khí của Mộ Phi Sát bình thản dị thường, không nghe ra là đang vui hay tức giận.

Phan Phúc nghe vậy liền vội quỳ xuống mặt đất, liên tục đập đầu đến nỗi trên trán đã thấm đầy máu: “Đại nhân, cả nhà tiểu nhân đều bị bọn họ khống chế, nếu muốn giữ mạng sống cho người nhà thì phải mang bọn họ tới đây. Tiểu nhân cầu ngài rộng lượng, vì tính mạng vô tội của vợ con và cha mẹ của tiểu nhân, xin ngài hãy thuận theo ý của Thiên địa hội à!”

Mộ Phi Sát ngửa đầu, lau đi vết máu trên mặt, thanh âm vẫn vô cùng bình thản như trước: “Ngươi nhà của người vô tội, vậy những người đang bị giam trên kia thì sao? Người dân trong thành của ta thì sao? Phan Phúc, bây giờ ngươi còn muốn ta phải rộng lượng với ngươi sao?”

Tên đầu lĩnh cố ý cho người dân lồng sắt đi tiến lên phía trước, cởi bỏ khăn bịt miệng của những người bên trong, sau đó thô bạo quát: “Thấy Lĩnh chủ đại nhân của các ngươi kia rồi, tại sao còn không kêu cứu?”

Mặc dù tính mạng bản thân khó giữ, nhưng mười người đang bị nhốt trong lồng sắt chỉ chăm chú nhìn lĩnh chủ đại nhân của mình phía xa xa, cũng không có phát ra tiếng cầu cứu nào. Hiện giờ bọn họ cũng cực kỳ sợ hãi, nhưng nếu làm theo yêu cầu của bọn chúng, thì chẳng khác nào vận mệnh của bọn họ lại lần nữa bị thao túng, làm sao có mấy người nguyện ý như vậy?

Sự tín nhiệm trong mắt bọn họ làm cho tâm trạng Mộ Phi Sát không cách nào giữ được bình tĩnh. Hy sinh bọn họ... là kết quả xấu nhất. Nhưng đó là

mạng sống của hơn mười người, cho dù nàng lựa chọn như thế nào, thì chắc chắn đều trở thành sự si nhục không cách nàng phai mờ trong lòng nàng.

Thần sắc của Mộ Phi Sắt không rõ, một lời cũng không nói. Tô Tử Bình là người dẫn dắt tiểu đội ra ngoài bán trái cây không chút do dự nào lao người ra sát lồng sắt, cố gắng lớn tiếng hô to; “Lãnh chủ đại nhân, ngàn vạn lần ngài đừng đáp ứng yêu cầu của bọn chúng! Bọn tiểu nhân chết cũng không có gì đáng tiếc, ở Thần Khí chi địa này ngoại trừ ngài, ngoại trừ hoàng thượng, thì không có ai có tư cách quơ tay múa chân. Ngài hãy lấy đại cục làm trọng a!”

Tên đầu lĩnh thấy thế, hừ lạnh một tiếng, giơ tay chém xuống. Tô Tử Bình thét lên một tiếng liền lâm vào hôn mê, cùng lúc đó là một cánh tay của hắn đã chia lìa khỏi thân thể.

Máu tươi nhuộm một mảnh đỏ rực lên vạt áo của tên đầu lĩnh, cũng đã nhuộm đỏ hai mắt của Mộ Phi Sắt, nàng giận quá thành cười: “Thiên địa hội sao? Đến đây! Mộ Phi Sắt ta sẽ cùng bọn người cùng sống chết!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Sự tình phát sinh quá nhanh, không để cho mọi người kịp phục hồi lại tinh thần thì xung quanh trên bóng dáng mảnh mai nhỏ nhắn của Mộ Phi Sắt đã dâng lên hòa điểm đỏ rực yêu dã.

“Hồn Sư? Nữ nhân này là hồn sư?” Tên đầu lĩnh kinh hoàng thốt lên, chuyện này hoàn toàn bất đồng với những thông tin mà bọn hắn thu thập được. Không phải hồn nguyên lực của nữ nhân này đã biến mất rồi sao? Tại sao bây giờ lại đột nhiên biến thành một hồn sư rồi?

Thấy Mộ Phi Sắt đang chuẩn bị tiến lên, thì Yên Minh đã nhanh chóng đứng ra trước người nàng ngăn lại, thấp giọng nói: “Chủ tử, hãy giao cho thuộc hạ.”

Mộ Phi Sắt chỉ nhìn sâu vào mắt Yên Minh một cái, Thiên Trảm đao trên tay nàng cũng đã bị bao phủ bởi ánh lửa đỏ: “Yên Minh, ta cũng không thể cả đời đều sống dưới sự che chở của người. Đây là lãnh địa của ta, những thứ thuộc về ta hiện tại lại bị người khác thêm muốn, ta tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Băng sơn thị vệ trầm mặc, cũng không ngăn cản hành động của nàng nữa, đồng thời cũng vận khởi Hồn Nguyên Lực của mình, bày ra một bộ dáng cùng sinh cùng tử với nàng. Mộ Phi Sắt mỉm cười, kết hợp với vết máu còn chưa khô trên khuôn mặt nhìn về phía đám người Thiên Địa hội, yêu dã mà đáng sợ như yêu nữ bước ra từ Địa ngục tu la làm cho lòng người sợ hãi. Biến hóa đột nhiên xuất hiện làm cho mọi người đều khó tin, chiến trường vô cùng khốc liệt bỗng nhiên yên tĩnh như chết.

“Nếu như hôm nay người của ta chết một, thì toàn bộ Thiên Địa hội cứ chờ mà cùng chết toàn bộ đi!” Lời còn chưa dứt, Mộ Phi Sắt giống như một mũi tên vừa rời cung, thẳng tắp phóng tới chỗ những người đang bị giam giữ.

Tường thành yếu ớt bị chấn động mãnh liệt bởi Hồn Nguyên Lực lung lay như sắp đổ, chiến hỏa tán loạn. Tên đầu lĩnh đang bị Yên Minh kiềm chân, thờ hồn hèn quát to: “Mộ Phi Sắt, vì coi người là tiểu thư của Mộ gia, cho nên Thiên Địa hội chúng ta mới thủ hạ lưu tình. Người không cần được chúng ta nhường một tác lại đòi tiến lên một thước!”

Mộ Phi Sắt không thêm để lời nói của tên đầu lĩnh vào trong tai mà chỉ tập trung tinh thần ném từng quả cầu lửa vào những tên lâu la đang canh giữ xe tù binh. Hỏa Lang cũng tự động chạy tới bên người hỗ trợ cho Mộ Phi Sắt, từng quả cầu lửa phun ra từ miệng bay thẳng đến những người định cản trở nàng.

Bởi vì Hồn Nguyên lực của nàng được Chiêm Chiếp phụ trợ, cho nên năng lực tăng lên không ít, lại thêm hiện giờ trong lòng nàng đang tràn ngập phần nộ, cho nên những công kích đơn giản trở nên vô cùng sắc bén. Thấy người của mình bị thương ngày càng nhiều, tên đầu lĩnh cũng có chút hoảng sợ, hắn vội vàng hô to một tiếng, bỗng nhiên xuất hiện thêm một con Phi Ưng to chừng hai thước, hướng Mộ Phi Sắt lao tới.

Phía trước Mộ Phi Sắt bị bao vây cho nên không thể kịp thời né tránh móng vuốt sắc bén của Phi Ưng, sau lưng của nàng liền bị móng vuốt quẹt qua tạo thành ba đường dài, máu tươi cứ thế trào ra ngoài. Vết thương vô cùng sâu, cơ hồ còn có thể thấy được xương trắng.

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Mộ Phi Sắt, làm cho bộ quần áo màu xám của nàng cũng bị nhuộm một mảnh đỏ tươi, con chóng mặt cũng bất ngờ ụp đến. Mộ Phi Sắt chống Thiên Trảm đao xuống dưới đất, từng giọt máu tươi rơi xuống nền đất lạnh lẽo, cảm giác đau đớn đến tận xương làm cho hai mắt nàng nhuộm một mảnh sương mù, nhưng nàng vẫn cố gắng cắn chặt răng, không cho phép một tiếng rên đau nào từ miệng phát ra.

“Đại nhân, đại nhân!”

“Đại nhân, cầu xin ngài đừng đánh nữa, cứ tiếp tục như vậy thì ngài sẽ mất mạng mất thôi!”

“Đại nhân, cùng lắm thì chúng tiểu nhân lại tiếp tục làm nô tỳ, chúng tiểu nhân thật không đáng để ngài phải liều mạng như vậy a!”

...

Cả người Mộ Phi Sát đau đớn làm cho tinh thần cũng bắt đầu tan rã, nhưng tiếng khóc của những người đang bị bắt lại vang vọng vào tai, làm cho nàng choáng tỉnh, quát lớn: “Câm miệng! Các ngươi cứ an phận chờ ở đó cho ta! Các ngươi không nhớ rõ lời nói lúc trước của ta hay sao? Thà rằng chết đứng chứ không bao giờ sống quỳ!”

Thanh âm tàn khốc của Mộ Phi Sát làm cho lòng người chấn động, những người dân trong thành cũng đã không kìm nén được, cảm thấy vũ khí trong tay phần nọ gia nhập trận chiến. Trên mặt mọi người đều tràn ngập nước mắt, mỗi lần vung vũ khí lên là một lần hô to “Linh chủ đại nhân”, nhưng dĩ nhiên Mộ Phi Sát cũng không hề nghe rõ bọn họ hô điều gì.

Hiện tại thương thế trên người nàng rất nặng, tuy Hồng Quang vẫn đang cố hết sức trợ lực cho nàng, nhưng vẫn không thể so sánh được với khả năng chữa trị của dị năng. Mộ Phi Sát miễn cưỡng chống Thiên Trảm Đao lên mặt đất, mọi cảnh vật trước mắt đều đã trở nên mờ hồ, nhưng dựa vào bản tính dù chết cũng không nhận thua nên nàng vẫn ngoan cường chống đỡ.

Trong lúc tình cảnh của Mộ Phi Sát đang lâm vào nguy cấp, thì đột nhiên sau lưng Mộ Phi Sát dâng lên một đoàn hỏa diễm hùng hục, một tiếng kêu giòn tan thanh thúy xuyên qua tầng tầng lớp lớp mùi máu tươi bắn thẳng ra tứ phía, theo sau đó là không khí xung quanh cũng trở nên nóng rực. Một bóng dáng khổng lồ giương cánh bay lên, tạo ra vô số đạo hỏa phong như lưỡi dao sắc bén, bay thẳng đến chỗ Phi Ưng đang định đánh lên lần nữa.

Hai thuộc tính cơ bản phong và hỏa tương khắc nhau nhưng lại phối hợp cực kỳ chặt chẽ, làm cho Phi Ưng không kịp phản ứng thì hai cánh đã bị đánh thương nghiêm trọng, kêu thảm lên một tiếng rồi rơi xuống đất. Thân ảnh hùng hục hỏa diễm kia không hề ngừng nghỉ mà lại tiếp tục điên cuồng lao về phía ba con huyền thú còn lại, phối hợp với Hỏa Lang tạo ra từng đợt công kích mãnh liệt, làm cho bọn chúng không có sức để phản kháng.

Hiện tại trong lồng ngực Mộ Phi Sát đã tràn ngập đủ loại cảm xúc khác thường, sự gắn bó thân mật như huyết mạch chậm rãi từ Hồn Nguyên Châu lan ra khắp cơ thể nàng. Mộ Phi Sát bỗng dung nở một nụ cười, thanh âm cười của nàng cũng ngày càng lớn, mặc dù trên lưng vẫn còn truyền đến từng cơn đau đớn như thiêu như đốt, nhưng nó vẫn không cách nào che giấu được sự vui sướng trong lòng nàng.

“Chiêm Chiếp, cuối cùng thì ngươi cũng đã trở lại, thật tốt quá...” Mộ Phi Sát ngửa mặt lên trời hét lớn, Hồn Nguyên Lực của nàng cũng bắn ra tứ phía. Giờ phút này nàng mới chân chính hóa thành hỏa diễm dưới địa ngục tu la, mặc dù hành động của nàng vẫn từ từ chậm rãi, nhưng những nơi nàng vừa đi qua không có chỗ nào không phát ra tiếng kêu than vang vọng khắp trời đất.

Đám người Thiên Địa Hội đàm lao thì đành phải theo lao, tên đầu lĩnh liên tiếp bị đánh lui bởi thế tiến công sắc bén mãnh liệt của Yến Minh nên đành cắn răng hô to: “Nữ nhân này đã điên rồi! Mọi người bảo vệ tính mạng quan trọng hơn. Thủ lĩnh sẽ không trách chúng ta giết chết nàng ta đâu!”

Những lời này của tên đầu lĩnh không thể nghi ngờ chính là lời tuyên cáo: Thiên Địa Hội muốn hạ sát thủ. Mộ Phi Sát vẫn công kích ngày càng sắc bén, nhưng bỗng nhiên một đạo công kích do Thủy hồn nguyên lực hướng nàng đánh tới, làm cho nàng đành phải dùng Thiên Trảm Đao miễn cưỡng chống đỡ, mà công kích cũng liên tục hướng nàng bắn tới làm cho mọi người lo lắng không thôi.

Bỗng nhiên một tiếng kêu thanh thúy của Thanh Hạc truyền tới, mặt đất dưới chân Mộ Phi Sát hé ra từng khe hở, vô số dây leo từ những khe hở đó chui lên bao vây không chút kẽ hở xung quanh người nàng. Quang mang xanh nhạt xung quanh không những cản trở hết những công kích đang đánh tới Mộ Phi Sát, mà còn phát ra Mộc hệ hồn nguyên lực nhanh chóng chữa trị vết thương trên người Mộ Phi Sát.

Mộ Phi Sát thấy mình tạm thời đã được cứu, bây giờ lại đang có cơ hội sử dụng dị năng để chữa thương, nên không có chút do dự nào phóng ra những tia sáng bạc, bằng tốc độ nhanh nhất đem vết thương trên lưng chữa trị đến mức độ không ảnh hưởng cản trở nàng khi hoạt động mạnh thì dừng lại. Tuy tình huống nguy hiểm đến đâu, nàng vẫn không hề quên che giấu năng lực chữa trị đặc biệt bí mật này của mình, cho nên vết thương trên lưng cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn, bằng không về sau nàng cũng không biết nên giải thích với mọi người như thế nào.

Mộ Phi Sát khê cử động tay chân, dùng Thiên Trảm Đao chọc nhẹ lên dây leo phía trên đỉnh đầu, chờ cho những dây leo này nở ra thì cả người nàng đã bắt chợt nhảy lên xông thẳng ra ngoài. Mộ Phi Sát hí mắt nhìn Thanh Hạc cách đó không xa đang thu lại những dây leo này, cũng không nói gì mà tiếp tục gia nhập chiến đấu với đám người Thiên Địa Hội.

Bởi vì có Chiêm Chiếp cùng với huyền thú Thanh Hạc của Tàn Huyền xuất hiện, cho nên cuộc chiến đã nhanh chóng biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tiểu Hoàng điều tức giận dùng móng vuốt đâm thủng bụng của Thủy hệ Cự蟒, Hồn nguyên châu màu lam nhạt cũng đã bị móc ra ngoài, Cự蟒 không hề như vậy bị Chiêm Chiếp đoạt mất mạng sống.

Chiêm Chiếp lại kêu to một tiếng đầy phần nộ, tiếp tục hướng Mộc hệ Vượn Người công kích. Hỏa Lang đã sớm phanh thây Thổ hệ báo hoa, nhanh chóng cùng Chiêm Chiếp đánh về phía huyền thú Mộc hệ Vượn người, hai huyền thú cùng chung thuộc tính này phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Bởi vì thương thế của Mộ Phi Sát đã tạm thời được chữa trị, cho nên hiệu quả cũng tăng lên rõ rệt, nhanh chóng tiến đến chỗ mấy người đang bị giam giữ, xem xét sơ qua tình huống của bọn họ, sau đó hướng Thanh Hạc kêu to: “Thanh Hạc, mau tới đây bảo vệ những người này!”

Nàng vẫn chưa biết tên gọi của Thanh Hạc, nay bỗng nhiên ra lệnh cho nó, cũng không biết Thanh Hạc nghe có hiểu và làm theo lời nàng hay không. Mộ Phi Sát chỉ thấy Thanh Hạc kêu ngoa kêu lên một tiếng, sau đó từ dưới đất chui lên vô số dây leo đem những người bị bắt làm tù binh bao vây lại, bảo hộ ở bên trong. Bây giờ Mộ Phi Sát mới thở phào nhẹ nhõm không cần lo lắng đến an nguy của bọn họ nữa, sau đó nhanh chóng chỉ huy mọi người dân trong thành rút lui trở về.

Thế cục của trận hỗn chiến cũng đã được định, mặc dù Thiên Địa Hội người đông thể mạnh, nhưng cuối cùng lại phải đối đầu với kẻ địch quá mạnh ngoài sức tưởng tượng mà thất thủ, hơn hai trăm người thì chết hơn một nửa, số còn lại đành phải rút đầu chạy trốn, hoặc tổn công vô ích mà phản kháng. Cuối

cùng tên đầu lĩnh cũng bị một đoàn hỏa diễm của Yến Minh đốt tan thành tro bụi, cùng lúc đó là tiếng kêu thảm thiết của huyền thú Vượn người gào lên, rồi đỏ ầm ầm xuống nền đất.

Thấy mọi việc không thể cứu vãn, một tên Thiên địa hội chưa kịp tháo chạy vội vàng bỏ vũ khí xuống, quỳ trên mặt đất dập đầu hô xin hàng. Chỉ cần một người bắt đầu, thì những tên còn sót lại cũng sợ hãi vội vàng làm theo. Bốn tên Hồn sư đều bị thương nặng, những người còn lại cũng không gây sợ hãi cho đám người Vô Sát, vì vậy mọi người đều dừng tay, chờ Lĩnh Chủ đại nhân một thân dính máu lên tiếng.

Mộ Phi Sát liếc mắt nhìn cảnh hoang tàn xung quanh, hít một hơi thật sâu, lại mỉm cười nhìn bóng dáng đỏ rực của Chiêm Chiếp đang hướng về phía nàng bay tới. Nàng vẫn đưa tay treo trục Tiểu hoàng điều khá ái như lúc trước, chỉ là trước kia trên đầu Chiêm Chiếp chưa xuất hiện mào, thì hiện nay đã xuất hiện một cái mào hình Hỏa Viêm Lam, cộng thêm lông đuôi dài hoa mỹ phía sau, làm cho Tiểu Hoàng điều cực kỳ chói mắt.

“Chiêm Chiếp, Chiêm Chiếp...” Mộ Phi Sát giang tay ôm lấy cổ Tiểu Hoàng Điều, trong lòng kích động không thôi.

“Tiểu Phi Phi, quả nhiên ngươi không thể để cho ta bớt lo a! Lần trước ta bị đả thương còn chưa có khỏi hẳn đây! Hừ... ta muốn thật nhiều Thảm Tuyết Xuân để bồi bổ!” Thanh âm non nớt của nữ hài tử kèm theo ý cười bỗng nhiên vang lên dưới đáy lòng Mộ Phi Sát.

Tiểu Phi Phi? Mộ Phi Sát sững sờ, nhìn cặp mắt đen lúng liếng của Chiêm Chiếp, rõ ràng là nàng có thể thấy được ý cười trong mắt nó nha. “Ngươi... ngươi cũng có thể nói chuyện được?”

“Cái này thì có gì là khó? Tiểu Phi Phi, lần này ta mạo hiểm đi ra khỏi Hồn Nguyên Châu, cho nên sắp tới phải ngủ một giấc khá lâu. Ngươi cũng đừng để xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nếu không ta sẽ không giúp ngươi nữa!” Trong ánh mắt Tiểu hoàng điều cũng khó nén được sự mệt mỏi, sau đó Chiêm Chiếp nhanh chóng biến thành một đoàn hỏa diễm, bay thẳng về phía ngực nàng rồi biến mất.

Mộ Phi Sát còn chưa kịp suy nghĩ, thì Tiểu Hoàng Điều đã nói một câu làm vấn đề của nàng được sáng tỏ: “May mà ta nhanh chân, bằng không huyền thú của Tiểu Phi Phi cũng không tới phiên ta a!”

Nghe vậy Mộ Phi Sát chỉ đành dờ khóc dờ cười vuốt ngực, nàng tấn chức thành Nhị lĩnh Hồn sư mà còn thu được một huyền thú, điều này quả thật là vô cùng may mắn. Mộ Phi Sát cố gắng hồi phục sự sục sôi trong lòng, xoay người nhìn đám người Thiên Địa hội đang quỳ dưới mặt đất, tiếc mắt làm bọn chúng lạnh run khắp cả người, lạnh nhạt nói: “Trừ Phan Phúc, những người còn lại đều giết hết!”

Đám người Vô Sát nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc, nhất thời không dám nhúc nhích. Yến Minh mang theo cả người đầy vết máu đi đến trước mặt mấy người Thiên Địa hội, mấy đoàn hỏa diễm xuất hiện, gọn gàng linh hoạt làm theo mệnh lệnh của Mộ Phi Sát.

“Phi Sát...” Tiếng gọi nhẹ nhàng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, chẳng biết từ lúc nào Ninh Lạc đã đi đến chiến trường hỗn loạn này, hẳn vẫn một bộ dáng bạch y yếu ớt, nhưng chân mày khẽ chau lại nhìn chằm chằm vị hôn thê của mình.

Mộ Phi Sát quay đầu, nhú mày nhìn nam nhân trước mặt, lại cười khẽ một tiếng: “Ninh Lạc, tại sao ngươi lại đi ra đây? Cảnh tượng này sẽ làm bẩn mắt của ngươi a!”

Dù sao nàng vốn là một loại người có lòng dạ độc ác, nếu vì chuyện này mà Ninh Lạc sinh lòng chán ghét, nói không chừng sẽ chủ động từ hôn, nếu vậy thì quả nhiên là việc vui mà nàng cầu còn không được. Nhưng nàng chỉ thấy lông mày hằn ngày càng nhấn lại, hần bước nhanh tới bên người nàng, lại còi ra áo bào trên người hần, nghiêm túc khoác lên thân thể nhỏ nhắn của Mộ Phi Sát.

Sau đó Ninh Lạc lại nhẹ nhàng thờ dài, khẽ cười, ôn nhu ôm lấy vai của Mộ Phi Sát nói: “Nàng đang bị thương, cũng đừng cậy mạnh nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Dương Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

Mộ Phi Sát bị hành động đột nhiên thân mật này của Ninh Lạc làm cho sững sờ, sự mệt mỏi sau trận chiến cũng tự nhiên đánh úp lại. Nàng trừng mắt nhìn vị hôn phu đang đem mình ôm vào trong ngực, có chút bối rối nói: “Ta không sao!”

Mỹ nam bình thường ốm yếu nhưng hiện nay trên tay lại tăng thêm vài phần khí lực, thân thể Mộ Phi Sát khẽ gãy giữa, nhưng cũng chỉ tổn công vô ích mà vẫn nằm gọn trong ngực Ninh Lạc. Hần tươi cười ôn nhu nhìn nàng, không thêm che dấu tia quan tâm trong ánh mắt, nhẹ nhàng nói: “Tuy ta không thể giúp gì được cho nàng, nhưng cũng không thể ở sau lưng nàng mà không làm chuyện gì. Thương thế của nàng không nhẹ, trước tiên trở về phủ nghỉ ngơi đi.”

Thanh âm của Ninh Lạc nhu hòa, nhưng ý tứ lại vô cùng kiên quyết làm cho nàng không biết nói gì. Trên lưng Mộ Phi Sát truyền một trận đau đớn bởi vì chưa chữa trị toàn bộ, làm cho nàng thâm than quả nhiên cảm giác này không dễ gì thừa nhận. Mộ Phi Sát nghĩ chuyện nàng là Hồn Sư cũng đã được phơi bày ra ngoài ánh sáng, vậy thì việc trên người nàng còn mang theo dị năng chữa trị không thể nào tiết lộ nửa phần ra bên ngoài.

“Hách tổng quản, mọi chuyện còn lại giao cho ngươi.” Sau khi dặn dò Hách Chi Thư giải quyết tốt hậu quả, Mộ Phi Sát liền nhanh chóng trở về phủ nghỉ

ngôi, sắc mặt tái nhợt của nàng làm cho mọi người vô cùng lo lắng. Con người màu hồng phách của Ninh Lạc tràn ngập sự đau lòng, tiến lên ôm ngang Mộ Phi Sát vào trong ngực, hướng về phía Cục Nhạc phủ bước nhanh.

Cảm giác đau đớn cùng sự mệt mỏi đè nặng lên đầu Mộ Phi Sát, làm cho nàng choáng váng, chỉ có thể dựa vào trong ngực Ninh Lạc, cố sức nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của vị hôn phu, đang định mở miệng nói thì đã nghe thấy thanh âm trầm thấp của Yến Minh: “Ninh công tử, xin hãy giao chủ tử cho ta.”

“Yến thị vệ, không sao. Dù sao ta cũng là một nam nhân, lại là vị hôn phu của Phi Sát, bây giờ ôm nàng đi mấy bước cũng không phải là không thể.” Ninh Lạc ôn nhu đáp, liếc mắt thấy Yến Minh cũng đang định đi theo, ân cần nói: “Trên người người cũng có vết thương, không cần miễn cưỡng. Trong thành có đại phu không? Ở bên ngoài không ít người bị thương, người mau chóng xử lý việc này đi!”

Thanh âm nói chuyện của hai nam nhân ngày càng mờ ảo, đầu Mộ Phi Sát trở nên ngày càng nặng, mùi thuốc nhàn nhạt vờn quanh mũi lại làm nàng lâm vào ngủ say.

Yến Minh nhìn khuôn mặt loang lổ vết máu của Mộ Phi Sát đã ngủ, ánh mắt bất giác lại buồn bã. Xác thực là hắn không thể nào che chở cho nàng cả đời, nhưng hắn tình nguyện đem tất cả cuộc sống của mình để bảo vệ nàng. Ít nhất thì trong lúc hắn còn sống, hắn sẽ không để cho ai gây ra thương tổn cho nàng.

Không biết là do trong lòng lo lắng, hay là bỗng nhiên có dự cảm xấu, mà chưa tới thời gian ước định Vân Nhượng Lan đã chạy về tới Cục Nhạc thành. Khi chứng kiến chiến trường bừa bộn còn sót lại ngoài cửa thành, trong lòng hắn liền nóng như lửa đốt, vội vàng chạy thẳng đến phòng ngủ của Tiểu đồ đệ.

Khi tiến vào trong nội viện, Vân Nhượng Lan lại thấy bộ dáng kiêu ngạo của huyệt thủ Thanh Hạc, làm cho hắn nhũn mày lại, bước chân cũng nhanh hơn đi thẳng vào phòng của tiểu đồ đệ. Hiện giờ giường của nàng là một đám người đang lo lắng vây quanh. Khi thấy nàng đang mê man nằm trên giường, nhất thời cặp lòng mày thanh tú của Vân Nhượng Lan đã nhăn thành một đoàn.

“Vân tiên sinh, trên lưng của tiểu thư có vết thương rất nặng, ngài mau chữa trị cho tiểu thư a!” Hương liên vừa nhìn thấy Vân Nhượng Lan đã vui mừng quá độ, lớn tiếng kêu lên.

Vân Nhượng Lan bình tĩnh gật đầu, đang muốn vén lên cái chăn mỏng trên người Mộ Phi Sát, thì đột nhiên bị một cánh tay ngăn lại. Vân Nhượng Lan liếc mắt nhìn, hóa ra đó là Ninh Lạc đang nở cười hòa nhã ngồi bên cạnh: “Vân tiên sinh, nam nữ khác biệt, tiên sinh hãy nói phương pháp xử lý cho tại hạ, để tại hạ băng bó cho Phi Sát.”

“Trong mắt đại phu tất nhiên là không phân biệt nam nữ, ta không thấy vết thương làm sao có thể chuẩn đoán? Ninh công tử, thương thế của Phi Nhi quan trọng hơn, xin thứ lỗi!” Vân Nhượng lan dùng chút lực, cánh tay đã thoát ra khỏi kiềm chế của Ninh Lạc, âm thầm suy nghĩ đến sức lực vốn không nên xuất hiện trên một người quanh năm đau ốm như Ninh Lạc.

“Tuy nói như thế, nhưng lúc trước nhờ sự giúp đỡ của Mộc hệ Huyệt thủ Thanh Hạc bên ngoài kia, thương thế của Phi Sát đã giảm bớt một nửa. Nếu chỉ đơn giản là băng bó, ta thực hiện cũng giống nhau. Làm phiền tiên sinh bốc chút thuốc cho Phi Sát là được rồi.”

Ninh Lạc vẫn kiên trì ngăn cản, làm cho nội tâm Vân Nhượng Lan dâng lên một tư vị không nói nên lời. Hắn chỉ có thể yên lặng điều động Hồn Nguyên Lực xem xét tình huống của tiểu đồ đệ, xác thực là bên trong cũng không có gì nguy hiểm. Lúc này Vân Nhượng Lan cũng thầm cảm thấy may mắn vì huyệt thủ của Tàn Huyền đã xuất hiện kịp thời, bất luận dụng ý của người này là gì thì quả thực hắn đã giúp cho Phi Nhi một đại ân lớn.

Vân Nhượng Lan không vui, thì trong nội tâm Ninh Lạc cũng không hề thoải mái! Người nam nhân có dung mạo xuất chúng này lại có quan hệ vô cùng thân mật với vị hôn thê nhà mình, nếu như thân thể trong sạch của nàng bị người này nhìn thấy hết, thì nàng làm sao có thể tiếp nhận tình cảm của mình được nữa?

Bầu không khí giữa hai nam nhân căng co hồi lâu, làm cho Hương Liên đứng giữa cảm thấy vô cùng nóng nực, dậm chân một cái nói: “Vân tiên sinh, cô gia, nếu không để nô tỳ thay tiểu thư băng bó? Trước kia nô tỳ cũng từng làm qua, tuyệt đối sẽ cố gắng cẩn thận!”

“Như vậy cũng được!” Hai người trăm miệng một lời, đồng thanh đáp, sau đó lại nhìn vào mắt nhau, trong ánh mắt hai người như toát lên điện quang rực lửa.

Sau khi biết được tình huống cụ thể thương thế của tiểu đồ đệ, Vân Nhượng Lan nhàn nhạt liếc mắt Ninh Lạc đang mang theo địch ý như ẩn như hiện, bước chân đi ra ngoài, đồng thời dặn dò Phú Quý chuẩn bị chút đồ ăn bổ huyết dưỡng khí cho tiểu đồ đệ.

Mà Ninh Lạc luôn đau ốm giờ phút này tinh thần lại vô cùng phấn chấn, ngoại trừ lúc tránh mặt để Hương Liên băng bó cho vị hôn thê nhà mình, thì hầu như một khắc cũng không hề rời khỏi bên giường của nàng. Những điều này rơi vào trong mắt người khác, ngược lại thành đôi nam nữ còn chưa thành thân mà tình cảm đã vô cùng nồng thắm.

Đợi cho Mộ Phi Sát tỉnh lại thì đã là đầu giờ sưa (giờ sưa: 1 giờ đến 3 giờ sáng). Mộ Phi Sát dựa người vào đầu giường, khẽ lắc đầu, lại thấy được Ninh Lạc đang nghiêng người dựa vào thành giường nghỉ ngơi.

Sắc mặt của Ninh Lạc dường như hơi mệt mỏi, lông mi cong dài khẽ phe phẩy, dưới ánh nền mập mờ càng làm tăng thêm vẻ buồn bã khó tả của hắn, nhưng là cũng không có vẻ tái nhợt như thường ngày.

Nhìn bát thuốc đã lạnh cách đó không xa, Mộ Phi Sát biết là sự phụ gả mờ của mình đã trở lại. Nghĩ đến cuối cùng nàng vẫn phải nhờ Chiêm Chiếp và Thanh Hạ giúp sức cho nên mới có thể miễn cưỡng bảo vệ được Lãnh Địa, làm cho nội tâm nàng lại càng ảo não trầm trách tu vi của mình quả thực còn quá yếu. Nàng thầm quyết định đợi cho nàng giải quyết xong những chuyện này thì sẽ phải chuyển tâm tu luyện.

Nhớ tới Thiên Địa lại làm trong lòng Mộ Phi Sát nổi lên từng trận phẫn nộ, trong lúc đó không chú ý lại kinh động đến Ninh Lạc đang nghỉ ngơi ở bên cạnh. Thấy động tĩnh, Ninh Lạc vội vàng ngồi dậy, đưa tay đỡ lấy nàng, giọng điệu nhu hòa nói: “Nàng đừng lộn xộn, thật vất vả mới băng bó vết thương được cho nàng, đừng để miệng vết thương bị rách ra.”

“Ninh Lạc, ta muốn...”

Thanh âm của nàng khàn khàn, khó khăn nói ra mấy chữ. Ninh Lạc không nghe rõ nên khẽ nhíu mày, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, quay người lấy một ly trà sâm đã được làm ấm cẩn thận giúp nàng uống, rồi lại thở dài khuyên nhủ: “Phi Sát, lần này nàng bị thương không nhẹ, nếu không điều dưỡng tốt sẽ lưu lại sẹo. Nàng cứ yên tâm dưỡng thương cho tốt, có việc gì thì cứ từ từ làm.”

“Chỉ vài vết sẹo râu ria mà thôi, không quan trọng.” Mộ Phi Sát lơ đãng nói, trong người nàng còn có dị năng chữa trị, làm sao lại sợ chút vết thương này lưu lại sẹo a?

Ninh Lạc mỉm cười lắc đầu: “Quả nhiên tính tình Lãnh chủ đại nhân khá cứng cỏi, tuy nàng không quan tâm, nhưng để người khác nhìn thấy sẽ rất đau lòng.”

Nghe vậy Mộ Phi Sát nghiêng mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Ninh Lạc, trong lòng thầm nói, người này đây là đang nói cái gì a? “Vết thương sâu như vậy, lưu lại sẹo lại là điều khó tránh khỏi. Nếu như người sợ dư mắt, thì ta cũng không biết nên làm gì.”

“Thế thì nàng không cần lo lắng, cho dù Phi Sát của ta biến thành cái dạng gì thì ta vẫn đều thích.” Ninh Lạc tươi cười nói, lại làm cho Mộ Phi Sát giật mình. Đây là hán đang mượn cơ hội để bày tỏ tâm ý với nàng sao?

Mộ Phi Sát không cách nào quen được cái bầu không khí quyến luyến như vậy, trong lòng chỉ thầm mong có ai đó thay nàng phá vỡ nó thật mau, và may mắn là ngay lúc đó cửa phòng ngủ được mở ra, còn chưa thấy ai bước vào thì thanh âm vui vẻ của Hương Liên đã vang lên: “Quả nhiên là tiểu thư đã tỉnh. Vân tiên sinh nói nô tỳ đi sắc thuốc thật đúng lúc a!”

Ninh Lạc nghiêng mắt nhìn Vân Nhược Lan đi đằng sau Hương Liên, ý cười trên khóe miệng lại càng thâm thúy, thuận tay đón lấy chén thuốc trên tay tiểu ty nữ. Cùng lúc đó Mộ Phi Sát cũng cảm nhận được khí tức của Vân Nhược Lan, qua đầu lại nói: “Sao ngươi lại trở về sớm như vậy?”

“Nếu ta về trễ một chút, có phải Phi Nhi lại tiếp tục làm ra nhiều chuyện kinh thế hãi tục hay không? Tại sao lại cứ phải mạo hiểm tính mạng của mình?” Gả mờ sự phụ có chút tức giận, nhưng khi thấy nụ cười thản nhiên của nàng đang nhìn mình, thì cơn tức lại tiêu tán đi không còn một mảnh.

“Sự tình xảy ra quá đột ngột, ta cũng không ngờ lần này Thiên Địa hội lại chẳng biết xấu hổ như vậy. Tình huống những người khác như thế nào rồi?” Mộ Phi Sát biết nếu như có Vân Nhược Lan ở đây thì tính mạng của những người khác đã không còn nguy hiểm nữa. Điều để cho nàng lo lắng, đó chính là cánh tay của đã bị chặt đứt của Tô Từ Bình.

Vân Nhược Lan ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay bắt mạch cho nàng, lạnh nhạt nói: “Bọn họ chủ yếu là đều bị thương ngoài da, cũng có mấy người bị động đến gân cốt, bất quá đã không có chuyện gì. Chỉ là Tô Từ Bình sợ là sẽ phải tàn tật suốt đời.”

Nghe vậy, Mộ Phi Sát trầm mặc một hồi, tuy lúc trước Tô Từ Bình là tay sai của Lưu Tư Tài, nhưng cũng không hề làm ra loại chuyện thương thiên hại lý nào, lại không được Lưu Tư Tài coi trọng. Lần này, trong lúc tính mạng đang treo lơ lửng trên đầu mà có thể nói ra được những lời đó, đúng là khó thấy.

“Hương Liên, ngày mai ngươi đi tìm một cô nương chịu khó trong thành đi chiêu mộ Tô Từ Bình, để cho hắn an tâm dưỡng thương. Yến Minh, dẫn Phan Phúc vào thư phòng.”

Mộ Phi Sát dặn dò, Yến Minh đứng bên ngoài nghe được trầm thấp đáp một tiếng “Vâng”. Khóe miệng Mộ Phi Sát khẽ cong lên, đưa tay nhận lấy chén thuốc trong tay Ninh Lạc, nhanh chóng uống một hơi cạn sạch. Bất quá bởi vì động tác này mà chặn mông nàng vẫn đang choàng trên người bỗng nhiên tuột xuống. Tầm lưng trắng nõn bị băng gạc quấn quanh đã che đi hơn phân nửa cảnh xuân, nhưng là đầu vai tròn bóng vẫn lộ ra bên ngoài, và tất nhiên là không thể tránh khỏi ánh mắt của ba người trong phòng.

Ninh Lạc ngồi gần nàng nhất, nhanh chóng lấy áo choàng trên đầu giường phủ lên vai nàng, nhưng lại rất không cẩn thận thấy được cái yếm đỏ trước ngực nàng, khuôn mặt tuấn mỹ ửng đỏ, quay đầu ho khan vài tiếng, ôn nhu nói: “Vân tiên sinh, xem ra là Phi Sát muốn thay quần áo, chúng ta ra ngoài trước.”

Chẳng biết tại ánh mắt của Vân Nhược Lan lại trở nên vô cùng u ám, nhưng cũng gật đầu đồng ý. Vậy là hai người cùng song song nhau đi ra ngoài. Đối với việc hai nam nhân này đều lộ ra biến hóa khác lạ, Mộ Phi Sát lại cảm thấy vô cùng khó hiểu. Được Hương Liên giúp đỡ, chậm rãi đứng dậy. Tiểu ty nữ đứng bên cạnh, như có điều muốn nhưng lại thôi, thấy vẻ mặt tiểu thư buồn bực, không nhịn được nên đành nói: “Tiểu thư, hiện tại tiểu thư vẫn mặc mỗi áo lót, mới vừa nãy trong phòng còn có nam tử...”

Nghe Hương Liên nói vậy, Mộ Phi Sát liền cả kinh, gương mặt thoáng chốc đã đỏ ửng, trong lòng lại càng buồn bực không thêm mở miệng. Mộ Phi Sát yên lặng để cho Hương Liên sửa sang lại quần áo cho mình, cả người khẽ động dậy thì trên lưng sẽ nhanh chóng truyền đến cơn đau nhức, thật sự cũng ảnh hưởng đến chuyện đi lại của nàng a!

Mộ Phi Sắt thở dài đi ra ngoài, sau khi bắt hai nam nhân gây phiền nhiễu cho mình đi nghỉ ngơi, rồi lại không nhanh không chậm đi tới thư phòng. Phan Phúc đã sớm quỳ ở trong đó, vết máu trên đầu cũng đã khô, chính giữa miệng vết thương đã hiện lên màu đen làm cho người khác nhìn vào đều cảm thấy buồn nôn. Tuy không có dấu vết bị đánh đập, nhưng hiển nhiên vết thương trên đầu cũng không được xử lý qua.

“Yên Minh, giúp hẩn chữa thương!” Sau khi Mộ Phi Sắt ngồi vào chỗ, nói ra một câu lại làm cho mọi người kinh hãi, còn tưởng rằng nàng sẽ trực tiếp lấy kiếm đâm hẩn một phát để cho thỏa lòng oán giận, nhưng lại không nghĩ tới nàng còn kêu người thay hẩn chữa thương.

Phan Phúc cũng vô cùng sùng sốt, liên tục dập đầu: “Đại nhân, tiểu nhân vô cùng xin lỗi ngài. Ngài hãy giết ta đi!”

“Sao ta có thể để cho người chết dễ dàng như vậy được? Ta còn phải cho người đến Tề Nhiễm thành đem người nhà của người bắt lại, thủ hạ hay kẻ cả gia quyến của người cũng đừng mong thoát khỏi tay ta!” Mộ Phi Sắt nhàn nhạt nói, nhắc đến đây lại làm cho nàng nhớ đến Thiên Địa hội, lãnh ý lạnh thấu xương cũng nhanh chóng phủ đầy hai mắt.

Mặt Phan Phúc nhanh chóng xám xịt như tro, vội vàng dập đầu tiên tục: “Đại nhân, van cầu ngài, đây là tội do tiểu nhân gây ra, xin đại nhân tha cho bọn họ. Van cầu ngài tha cho bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

“Ta hỏi cái gì thì người trả lời cái đấy. Người nhà của người đã ở trong tay Thiên Địa hội thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!” Mộ Phi Sắt nhíu mi nói, thanh âm vô cùng lạnh nhạt.

“Trong đám người đó có một Hồn Sĩ, còn lại thì đều giống tiểu nhân.” Phan Phúc không dám làm trái ý với Mộ Phi Sắt, nàng hỏi cái gì đều thành thật trả lời cái đó, khi hẩn nhớ tới tính mạng của người nhà vẫn còn đang gặp nguy hiểm thì nước mắt cũng không nhịn được mà lặng lẽ chảy xuống.

Mộ Phi Sắt gật đầu, trầm giọng dặn dò: “Yên Minh, lần này đành phải để người chịu văt và một phen rồi. Người hãy cứu những người đó an toàn về đây đi!”

Băng sơn thị vệ cũng không có chút nghi ngờ nào, nghênh ngang dẫn Phan Phúc vẫn đang còn khóc lóc dưới sàn rồi đi. Mộ Phi Sắt nhìn về phía Hách Chi Thư và Nhan Lão vẫn đứng bên cạnh, suy tư một lát mới tiếp tục nói: “Hách tổng quản, người đi thống kê lại thiệt hại, sau đó ghi chép lại báo lên cho ta. Nhan Lão, người đi dặn dò tất cả mọi người trong thời gian sắp tới không nên đi ra khỏi thành. Những chuyện cần phải ra bên ngoài thành thì đều tạm thời dừng lại. Các người chuẩn bị cho Lễ Nguyệt Lượng sắp tới như thế nào rồi?”

“Bẩm đại nhân, việc chuẩn bị phòng Hóa Nguyệt cũng đã sắp hoàn thành, chỉ còn thiếu một số thứ nữa thôi. Những điều cần chuẩn bị thì từng hộ dân trong thành cũng đã kịp hoàn thành không sai biệt lắm, nhưng ý của ngài là Lễ Nguyệt Lượng năm nay có cần tổ chức lễ trừ tà cầu phúc không?” Hách Chi Thư cung kính hỏi Mộ Phi Sắt, một đêm qua bận rộn nên hẩn cũng đã rất mệt mỏi, nhưng công việc lần này mang ý nghĩa rất lớn, cho nên hẩn vẫn phải hỏi ý kiến Linh chủ đại nhân cho cẩn thận.

Mộ Phi Sắt vuốt khẽ mặt bàn, sau nửa ngày mới trả lời: “Cứ chuẩn bị tổ chức đi. Hôm nay chúng ta đã làm gãy mất cánh chim của Thiên Địa hội, thì bọn chúng cũng sẽ không đến tìm chúng ta nhanh như vậy đâu. Nghi lễ trừ tà cầu phúc thì tốt nhất đừng làm qua loa. Địa điểm đặt căn phòng Hóa Nguyệt sẽ ở giữa quảng trường. Hách Tổng quản, Nhan Lão, chuyện này hai vị cũng đừng quá lo lắng.”

Sau khi Hách Chi Thư cùng Nhan Lão cáo lui đi xuống làm việc thì trong thư phòng chỉ còn một mình Mộ Phi Sắt một mình lẳng lẳng ngồi trước thư án, bắt đầu tính tế hời tưởng lại trận đánh vừa rồi với Thiên Địa hội. Mục tiêu lần này của bọn họ lại khác với những lần trước, hơn nữa lại còn phải rất nhiều cao thủ Hồn Sư hỗ trợ, tình thế bắt buộc nên kế hoạch của bọn họ bị can thiệp ngoài ý muốn, cho nên về sau nàng cũng khó có thể đảm bảo rằng bọn họ sẽ không đến đây một lần nữa.

Thần Khí Chi Địa của nàng chỉ có duy nhất một Cục Nhạc thành, còn lại đều là những cánh đồng mệnh mỏng bất ngát. Ngoại trừ phía đông có Hàn Giao trấn thủ, cùng với phía nam dựa vào núi Ác Ma không thể nào có người ngoài tập kích, thì phía bắc cùng với phía tây tiếp giáp với Khang Quốc chính là hai phương trọng điểm mà nàng cần tăng cường phòng ngự.

Đúng vậy! Hiện tại căn bản nàng không có khả năng điều binh khiển tướng, không nói đến mọi người trong thành không có năng lực phản kháng, cho dù đi xin hỗ trợ từ những nơi khác, thì khoản tiền bỏ ra thuê bọn họ cũng không phải số nhỏ. Vậy thì đến tột cùng là nàng nên giải quyết vấn đề này như thế nào đây?

Mộ Phi Sắt nhíu mày suy nghĩ, cũng tự động xem nhẹ đại ân mà lần này Vô Sát đã đem đến cho nàng. Tựa hồ là nàng lại thiếu Tàn Huyền thêm một đại ân tình nữa, loại ân tình này thật sự rất khó hoàn trả, làm cho nàng đau đầu không thôi. Tuy sắp tới có thể nàng cần phải dựa vào Vô Sát để bảo vệ lãnh địa của mình, nhưng nàng cũng không thể đem hết hy vọng ký thác vào một tổ chức mà nàng còn chưa rõ được ý đồ của bọn họ.

Nếu như nàng có thể ngay lập tức biến ra một đội quân thì tốt rồi... Mộ Phi Sắt cười khổ, cái cục diện rối rắm này quả thật là khó có thể thu xếp tốt được. Nếu chỗ này là ở núi Ác Ma, thì nàng chỉ cần lấy Hồng Quang ra thổi vài khúc, thì có lẽ vấn đề này đã được giải quyết rồi.

Hồng Quang? Ngự Thù Quyết? Đột nhiên Mộ Phi Sát lại nghĩ đến chuyện tại sao mình không lợi dụng cái vũ khí bí mật tuyệt diệu này? Không cần phải nói thì ai cũng biết sự cảnh giác của động vật cao hơn rất nhiều so với con người, vậy tại sao nàng không thử sai khiến những hàng xóm đáng yêu này của nàng?

Trong đầu Mộ Phi Sát nhất thời hiện lên vô số ý nghĩ làm cho tinh thần chấn động, chân cũng nhanh chóng bước đi ra ngoài. Hương Liên đứng bên cạnh nhìn thấy tiểu thư đang bị thương lại vội vàng chạy ra ngoài làm cho khiếp sợ, không kịp suy nghĩ ngăn cản cùng khẩn cầu Mộ Phi Sát mau chóng đi nghỉ ngơi. Tất nhiên là Mộ Phi Sát không chịu nghe lời Hương Liên, dù sao thì chuyện phòng ngự của Cực Nhạc thành vô cùng cấp bách. Vì vậy Mộ Phi Sát đẩy Hương Liên trước mặt ra, nhưng lại không cẩn thận đụng đến vết thương trên lưng, cơn đau nhanh chóng ập đến, khi mồ hôi tuôn ra như mưa thì nàng mới nhớ đến nàng còn đang bị thương.

“Phi Nhi, con đang muốn vì sự yên ổn của con trở về phòng sao?” Vân Nhược Lan như xuất quỷ nhập thần, trên khóe môi còn mang theo nụ cười quỷ dị tiến tới gần hai chủ tớ vẫn đang đứng bất động trước cửa thư phòng. Mộ Phi Sát nghiêng người liếc hán một cái, trong lòng liền biết dự định tiến đến núi Ác Ma lần này của nàng đành phải dờ lại, không biết nên nói gì, vì vậy đành cam chịu đi về phía phòng ngủ của mình.

Thấy thần sắc của Vân Nhược Lan có chút không tốt, Hương Liên có chút thông minh nên không nghĩa khí mau chóng lui ra ngoài. Mộ Phi Sát ngồi xuống ghế, từ từ nhai kỹ khối bánh mì mà Phú Quý mất cả đêm để làm, thỉnh thoảng còn liếc qua nhìn về mặt âm tình bất định của sự phụ gả mờ, sau đó mới thấp giọng nói: “Vân Nhược Lan, ta muốn đi đến núi Ác Ma.”

“Phi Nhi muốn đi tìm những hàng xóm kia để nhờ bọn chúng hỗ trợ sao?” Vân Nhược Lan nhẹ nhàng hỏi, nhưng giọng điệu lại như có như không kèm theo tiếng thờ dài.

Quả nhiên Vân Nhược Lan biết Ngự Thù Quyết! Mà hơn nữa hán cũng có ý nghĩ muốn tiến đến núi Ác Ma điều động mãnh thú để làm tăng phòng ngự giống nàng. Mộ Phi Sát nắm chặt đôi đũa trong tay, khẽ gạt đầu, cũng không hề nhìn hán mà chuyên tâm đối phó hết thức ăn ở trên bàn.

Vân Nhược Lan thay nàng múc một chén canh nóng hổi, sau đó cũng thông thả dùng bữa. “Con đã nắm giữ đến tầng tâm pháp thứ mấy của Ngự Thù Quyết rồi?”

“Nếu không có gì trở ngại, thì không chế những mãnh thú bình thường cũng không phải việc gì khó.”

“Vậy thì chờ cho thương thế của con tốt lên hãy nói. Ta sẽ để Thủy Lăng đi ra ngoài thi triển một số bí pháp để dò xét tình huống bên ngoài. Nếu như con không tin tưởng, thì hãy tìm những sinh vật có tính tình đơn thuần, như vậy thì mới xem là hành động sáng suốt.”

Thầy trò hai người nói chuyện rất giống bình thường, bình thường đến nỗi giống như chuyện này là một chuyện mà ai ai cũng biết đến. Lúc này Mộ Phi Sát mới ngược mắt nhìn Vân Nhược Lan đang ưu nhã dùng cơm, sau đó nâng uống một ngụm canh nóng, khẽ nói: “Vậy... Vân Nhược Lan, ta có thể tin tưởng người được không?”

Vân Nhược Lan đưa tay lên vỗ vỗ đầu Mộ Phi Sát, nụ cười trên môi càng ngày càng thâm thúy: “Chẳng lẽ Phi Nhi chưa từng tin tưởng ta sao?”

Mộ Phi Sát mỉm cười, khuôn mặt tươi cười sáng lạn như mùa hạ: “Ai biết được?”

Không khí khắp nơi trong thành sau cuộc chiến đều trở nên vô cùng khẩn trương và ngưng trọng, mà điều này đều là do mọi người đang lo lắng cho thương thế của Linh chủ đại nhân. Sau khi từ trong Cực Nhạc truyền ra tin tức Linh chủ đại nhân chỉ bị một chút thương nhẹ, vẫn còn đang xử lý công vụ, thì mới làm cho mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đến lúc này mọi người mới an phận đi làm tiếp công việc hằng ngày của mình theo sự sắp xếp của Nhan Lão.

Mộ Phi Sát bị hai nam nhân kia theo sát không rời một bước, cho nên đành phải nghiêm nghiêm thực thực ở trong phòng dưỡng thương. Nhưng cho dù nàng lấy cơ hoàn hảo thế nào, thì cái mỹ danh Hoàng Hoa Khuê Nữ Chưa Lấy Chồng của nàng vẫn còn đây, điều bất tiện này chính là tạo điều kiện cho một đám người giống đực đã gặp qua nàng vương vấn không thôi.

Vân Nhược Lan bị Mộ Phi Sát đuổi ra khỏi phòng mà trên miệng vẫn tràn đầy ý cười, bộ dáng chật vật của tiểu đồ đệ, hán được chứng kiến cũng đâu có thiếu! Nghĩ đến tiểu đồ đệ đang không biết làm thế nào để có thể cùng ở chung một chỗ với hán nên mới tìm lý do đuổi hán ra ngoài. Mặc dù hán luôn biết rõ nguyên nhân, nhưng cũng không vạch trần, không phải là hán vẫn đang muốn tìm cách để nàng tự mình hiểu ra sao?

Mà điều này cũng làm cho Ninh Lạc thoáng an tâm. Từ đầu đến giờ vị hôn thê nhà mình cùng với nam tử xuất trần kia kết hợp vô cùng ăn ý, không nói điều đó làm cho lòng hán đau đớn không thôi, mà càng làm cho hán không thể đoán được tính toán trong lòng của nàng. Nhưng ít nhất hiện tại nàng cũng không có ý lại quá nhiều vào nam nhân kia, hán cũng tuyệt đối không thể để cho vị hôn thê nhà mình thân cận quá nhiều với nam tử họ Vân.

Hai nam nhân đều có tâm sự riêng, cũng đúng lúc tác thành ý nghĩ được ở một mình trong phòng của Mộ Phi Sát. Nàng ở trong phòng cẩn thận lật từng trang tập thơ rách nát mà mẫu thân nàng để lại, nội dung so với lúc trước cũng không có gì biến hóa, chẳng qua phía sau đột nhiên lại có một chút biến hóa nho nhỏ. Từng chữ như ẩn như hiện, lại như có ý nhắm trúng sự tò mò của Mộ Phi Sát. Thật đúng là bí ẩn về mẫu thân nàng không hề ít chút nào.

Mộ Phi Sát bị cưỡng chế ở trong phòng nghỉ ngơi, không có việc gì làm nên nàng đành lấy cây sáo mà Vân Nhược Lan tặng cho lúc trước ra luyện tập dưới ánh mắt kháng nghị của Hương Liên. Bây giờ nàng mới tỉnh tã suy nghĩ lại, chắc hẳn Vân Nhược Lan đã sớm biết trong tay nàng có Hồng Quang, nếu không thì hán cũng không tặng cho nàng cây sáo ngọc có ngoại hình tương tự với Hồng Quang.

Cây sáo bình thường này cũng không thể hiệu quả bằng Hồng Quang, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng nhờ nó mà khả năng thổi sáo của Mộ Phi Sát đã tiến bộ rất nhanh. Tiếng sáo du dương từ trong phòng Mộ Phi Sát phát ra, truyền ra khắp nơi làm cho cảnh vật rực rỡ như mùa xuân, những người may mắn nghe được đều cảm thấy trong lòng mình vô cùng ấm áp.

Trong lúc Mộ Phi Sát đang chăm chú thổi sáo, thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Thanh Hạc vẫn giữ bộ dáng cao ngạo bước vào, trong ánh mắt của nó lại bất ngờ có một loại cảm xúc giống như không được tự nhiên. Mộ Phi Sát liếc mắt nhìn Thanh Hạc một cái, cũng không có dừng thổi, nhận thấy cái đầu của nó cũng có chút đong đưa theo điệu nhạc, làm cho trong mắt nàng lại tràn đầy ý cười.

Một khúc sáo vừa kết thúc thì Thanh Hạc cũng mau chóng khôi phục bộ dáng cao ngạo như cũ, đột nhiên cả người nó lại phát ra lục quang, hai cánh giương cao bao phủ cả người Mộ Phi Sát lại, làm cho Hương Liên đứng bên cạnh kinh sợ không thôi. Thanh Hạc dùng Mộc hệ hồn nguyên lực nhanh chóng chữa trị vết thương trên người Mộ Phi Sát, làm cho căn phòng trong thoáng chốc đã tràn ngập mùi thơm của thực vật.

“Sát Sát, ta cho Mộc Tê lưu lại để giúp nàng. Ngàn vạn lần nàng đừng để bị thương lần nữa, ta sẽ rất đau lòng a...” Mộ Phi Sát đang hưởng thụ phương pháp chữa trị bằng Mộc hệ hồn nguyên lực, thì bỗng nhiên thanh âm của Tần Huyền vang lên làm cho nàng cả kinh, hai mắt mở to nhìn Thanh Hạc trước mặt. Dường như trong mắt Thanh Hạc còn mang theo sự đắc ý tự tiểu phi tiểu, giống như thanh âm lười biếng của chủ nhân nhà mình vang lên như vậy chính là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Tần Huyền lại đang chơi trò gì nữa đây? Mộ Phi Sát oán thầm, cảm giác vết thương trên lưng đang lấy một tốc độ vô cùng nhanh mà khép lại, quảng sự có mặt của Hương Liên ra sau đầu, mỉm cười nhìn Mộc Tê nói: “Mộc Tê, ngươi có thể mang ta đến núi Ác Ma không?”

Thanh Hạc chớp chớp mắt vài cái, cái mỏ dài phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, bày ra một bộ dáng cực kỳ không tình nguyện lấy cái đầu chỉ về phía sau lưng mình. Mộ Phi Sát bật cười, nhanh chóng sửa sang lại y phục, nhảy lên lưng Thanh Hạc. Cửa sổ phòng ngủ mở ra, một người một hạc cứ thế nghiêng ngàng rời đi.

Vân Như Lan đang bận rộn thay thuốc cho mấy người bị thương trong thành, bất ngờ đưa mắt lên nhìn bóng dáng vừa mới bay ra từ phủ Linh chủ, lắc đầu thở dài. Mà Ninh Lạc đang ở trong phòng khách đang liên tục múa bút trên giấy tuyên thành, trên khóe miệng lại gọi lên nụ cười vui vẻ như có như không.

Chờ đến khi Yên Minh từ Tề Nhiễm thành trở về, đang muốn chạy đến chỗ chủ tử để bẩm báo nhiệm vụ, thì mọi người trong phủ mới biết Linh chủ đại nhân đã sớm không có ở trong phòng ngủ. Phan Phúc cùng một đám người nhà của hắn đã được Yên Minh mang từ Tề Nhiễm thành trở về, đang run sợ chờ ở trong phủ, trong lòng ai cũng lo lắng không biết bản thân mình sẽ bị trừng trị như thế nào, càng đợi lại càng lo lắng không yên. Mãi đến khi ánh nến trong phòng đã được thấp sáng rực rỡ, thì Linh chủ đại nhân mới từ trên lưng Thanh Hạc nhảy xuống, sắc mặt không thay đổi đến trước mặt mọi người.

Bởi vì chuyến đi lần này của Mộ Phi Sát có chút thành tựu cho nên bộ dáng của nàng cũng nhu hòa hơn vài phần so với vẻ lạnh nhạt thường ngày. Mộ Phi Sát không nhìn đến mấy ánh mắt không đồng ý của đám người kia, vung tay an bài chỗ ở cho mấy tiểu con vật nàng vừa đem về.

Phan Phúc cho rằng Mộ Phi Sát đang muốn tính sổ với hắn cùng với người nhà, vội vàng quỳ thẳng người, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ: “Đại nhân, tất cả đều là lỗi của tiểu nhân, chuyện này cùng người nhà tiểu nhân không có quan hệ. Còn các huynh đệ kia cũng chưa từng phản bội ngài. Bọn họ cùng với người thân của bọn họ không đáng chết như tiểu nhân a!”

“Phan Phúc, ngươi không cần tự cho rằng mình thông minh. Lúc trước ta có nói sẽ xử phạt bọn họ sao? Ta chỉ muốn để cho ngươi thấy, chuyện mà ngươi làm sai, thì người nhà của ngươi sẽ phải cùng ngươi chịu tội mà thôi!” Mộ Phi Sát lạnh nhạt nói, sau đó phát tay trở về phòng.

Hương Liên vội vàng nhắm mắt chạy theo Mộ Phi Sát, nhỏ giọng nói thầm, lại bị Mộ Phi Sát nghe thấy, làm cho nàng bật cười nhưng trên mặt lại bày ra vẻ nghiêm túc dị thường: “Ngươi có điều gì thì cứ nói thẳng, không cần lắm bằm trong miệng như vậy.”

“Tiểu thư, nô tỳ chỉ muốn cầu người bỏ qua cho những người vô tội kia thôi.” Thân mình tiểu tỳ nữ bỗng run lên, lấy hết dũng cảm nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Mộ Phi Sát không chớp mắt ngồi xuống ghế cạnh bàn, kêu Phú Quý mang thứ ăn lên, cũng không có trả lời Hương Liên. Ninh lạc đang ngồi chờ Mộ Phi Sát trong phòng, thấy gương mặt đã Hương Liên ửng đỏ, mỉm cười nói: “Hương Liên, tiểu thư của ngươi cũng có ý không trách tội những người kia cho nên mới để Yên Minh cứu bọn họ về đây. Vạn nhất bọn họ lại bị Thiên Địa hội thì mới thật sự khó giữ được mạng sống.”

Hương Liên nghe vậy, kinh hi nhìn Mộ Phi Sát, chỉ nghe thấy nàng nhàn nhạt nói: “Tội của Phan Phúc coi như là chỉ do cá nhân hắn. Hương Liên, dũng khí của ngươi khi nói ra điều này cũng rất đáng khen.”

“Tiểu thư, đây không phải là do ánh mắt của nô tài quá vụng về sao? Nô tài biết ngay người không phải người như vậy. Nô tỳ xin đi xuống làm bánh hoa quế để bồi tội với người.”

“Liên muội, đừng có đoạt mất chén cơm của ta.”

Bởi vì tâm tình của Mộ Phi Sát đang tốt cho nên mọi người trong phòng cũng vui vẻ trò chuyện. Vân Như Lan ngồi bên cạnh cũng tràn đầy ý cười, ánh mắt lại như có như không liếc qua Ninh Lạc đang cười tươi như hoa bên cạnh tiểu đồ đệ. Vị hôn phu của tiểu đồ đệ nhà mình quả thật không phải người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Tuy Mộ Phi Sát ra lệnh cho mọi người không được đi ra khỏi thành, nhưng nàng thân là một người đứng đầu lại thừa dịp ban đêm không người bí mật trốn ra khỏi thành. Nàng đã giải quyết xong vấn đề về cái van khóa nước kia, hiện tại chỉ cần giải quyết hết đám sâu trong nước sông là tốt rồi.

Lần trước, Ngục Hỏa Liên nàng mang đến bị Hồn Nguyên Lực của Kỳ Sương đông lạnh mà chết hơn phân nửa, còn lại một phần ít đều ngoan cường sống sót, thậm chí hoa nở ra lại càng diễm lệ. Mộ Phi Sát càng suy nghĩ kỹ, lại càng cảm thấy quả nhiên Ngục Hỏa Liên là một loài thực vật bất phàm, chẳng trách chỉ có Ngục Hỏa Liên mới có thể khắc chế được loài sâu kinh tởm kia.

Mộ Phi Sát cùng Vân Nhược Lan bận rộn một hồi sau, mấy dặm từ thêm đá dẫn vào tổng áp của con kênh đều được phủ kín Ngục Hỏa Liên lửa đỏ rực rỡ. Mộ Phi Sát ngồi xổm xuống trước cửa của tổng áp, âm thầm liên lạc với Kỳ Sương. Lần này nàng bị thương, Hàn Giao chìm ở đáy sông cũng chỉ cảm giác được có điều bất thường khá mơ hồ, nhưng lại cảm nhận được thực lực của chủ nhân dường như đã tăng lên. Khi Kỳ Sương nói cho Mộ Phi Sát sự biến hóa kỳ lạ này, cũng không khỏi làm cho nàng lâm vào trầm tư.

Sau lần nàng dùng năng lực chữa trị cho Kỳ Sương thì Hồn Nguyên Lực của nó lại tăng lên một cách kỳ lạ. Thực lực của Hàn Giao được tăng lên không thể nghi ngờ là do quan hệ của ký ước huyết nó. Tuy trước đó Mộ Phi Sát cũng đoán được dị năng của nàng có biến hóa, nhưng lại chưa từng nghĩ đến nó có khả năng làm một loại dị năng khác cùng tiền hóa.

Trong lòng Mộ Phi Sát tràn ngập cảm xúc vui mừng, một mình lẳng lặng đứng bên rãnh nước rồi lấy Hồng Quang ra thổi. Tiếng sao vang lên, theo gió vờn quanh khắp không gian tĩnh lặng của con kênh. Ngục Hỏa Liên tựa hồ cũng cảm ứng được tiếng sáo vui vẻ của nàng, cánh hoa đỏ rực rỡ cũng khẽ đong đưa hòa cùng tiếng sáo.

Và một chuyện tình vô cùng kỳ quái cũng vì vậy mà phát sinh. Những cành cây chưa có hoa lại bất ngờ lấy một tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nở ra những đóa Ngục Hỏa Liên kiều diễm, chậm rãi sinh trưởng còn rực rỡ hơn những đóa Ngục Hỏa Liên đã nở. Còn những địa phương trên mặt nước còn trống, Ngục Hỏa Liên cũng lấy một tốc độ dũng mãnh vô cùng nhanh phủ kín. Mộ Phi Sát liếc nhìn về mặt kính ngác Vân Nhược Lan, nhưng cũng không ngừng thổi, mà chân bước không nhanh không chậm dọc đi theo bờ sông, cho đến khi trước mặt nàng là cửa huyết động thì mới dừng lại.

Ngục Hỏa Liên dập dờn như một biển nham thạch, giống như những con sóng lớn mạnh mẽ sinh trưởng tiến thẳng ra bên ngoài. Chờ cho sư đồ hai người đi lên mặt đất, bước đến Linh Tùng giang thì những phụ cận xung quanh đã nhanh chóng bị biến thành một biển hoa đỏ rực.

Mỗi lần Mộ Phi Sát sử dụng Hồng Quang xong thì Hồn Nguyên Lực của nàng có một chút tiêu hao làm cho nàng không khỏi thở dốc một phen, tuy vậy nhưng cũng thể kim hãm sự vui sướng đang trào dâng trong lòng nàng. Theo như tốc độ sinh trưởng này của Ngục Hỏa Liên thì chuyện tiêu diệt được hết loài sâu đáng ghét kia sẽ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mộ Phi Sát mang theo tinh thần vui vẻ tận hứng trở về sau khi thu hoạch được những điều vượt ngoài mong đợi. Khi hai người trở lại phủ thì đã bắt đầu xuất hiện những tia nắng sớm, khi Mộ Phi Sát lại nghĩ đến những mảnh đất rộng lớn trống không gần bờ sông thì đột nhiên trong mắt lại lóe lên một tia linh quang. Nghĩ đến đó, Mộ Phi Sát lại nhanh chóng sai người tìm Trương Thiên Dương cùng với một vài người am hiểu về đất đai chạy đến phía đông Cực Nhạc thành đi xem xét cấu tạo và tính chất đất nơi đó.

Khi Trương Thiên Dương nghe được Linh chủ đại nhân sai mình đến xem xét đất đai ở ven bờ Linh Tùng giang, tuy trong nội tâm có vô số nghi vấn nhưng vẫn không dám cãi lời. Ở đó đều là những mảnh đất mà ngay cả cỏ dại cũng đều không thể sinh trưởng được, vậy thì làm sao có thể thích hợp cho việc trồng trọt?

Nhưng tới khi mặt trời đã xuống núi, thì đám người Trương Thiên Dương mới mang theo một bụng kinh hỷ, chạy đến chỗ những nhà đang sửa chữa để báo cáo với Linh chủ đại nhân.

“Đại nhân, thật sự là lúc đầu tiểu nhân cho rằng ở đó sẽ không có một ngọn cỏ và không có cách nào có thể tiến hành gieo trồng được. Nhưng là hôm nay chúng tiểu nhân tận mắt chứng kiến đất đai ở đó vô cùng phì nhiêu, độ ẩm cũng rất thích hợp. Tiểu nhân tin tưởng nếu trồng rau dưa ở đó thì chắc chắn sẽ có thu hoạch tốt.” Trương Thiên Dương vui mừng báo cáo lại tình hình cho Mộ Phi Sát, những tin tức tốt lành này làm cho một đại hán vốn luôn trầm ổn như Trương Thiên Dương cũng toát ra vài phần ngây thơ chất phác.

Mộ Phi Sát khẽ mỉm cười, quả nhiên sự tình đúng như nàng nghĩ. Những mảnh đất này vốn là bị nước sông có độc ngấm vào, mà hôm nay nước sông đã không còn độc, mà lại còn được năng lượng chữa trị tâm bổ, cho nên nơi đó cũng sẽ tự nhiên trở thành những mảnh đất phì nhiêu.

“Vậy thì tốt! Trương Thiên Dương, hiện tại phía tây và phía bắc của thành không thể tùy tiện xuất nhập, bây giờ các ngươi cứ đến phía thành đông làm việc. Chờ thêm vài ngày nữa là có thể mở ra đập nước, những ruộng lúa phía nam cũng coi như được cung cấp đầy đủ nguồn nước, đến lúc đó ngươi phải quản lý cho tốt.”

Lời nói của Linh chủ đại nhân lại làm cho mọi người cả kinh, Hách Chi Thư đứng bên cạnh nàng không khỏi xúc động hỏi: “Đại nhân, ý của ngài là nước sông đã có thể sử dụng được rồi?”

“Đúng vậy, cái này coi như lễ vật ta tặng cho các ngươi nhân ngày Lễ Nguyệt Lượng đi. Sau này mọi người sẽ không cần phải lo lắng về nguồn nước nữa rồi.” Mặc dù Mộ Phi Sát chỉ nói qua loa cho bọn họ biết nhưng cũng không thể che dấu tình cảm vui mừng của nàng, làm cho mọi người đều vui mừng

hoan hô.

Linh chủ đại nhân đã nói như vậy, thì tất nhiên không có ai dám chất vấn vấn đề này. Mấy hôm trước cả thành vẫn còn bị bao trùm bởi một bầu không khí thâm trầm thì bây giờ chỉ còn lại một mảnh vui mừng. Ninh Lạc nhìn vị hôn thê nhà mình được mọi người kính ngưỡng mà con người màu mỡ phách của hắn liên tục lóe ra tia sáng kỳ dị, thỉnh thoảng hắn còn liếc mắt nhìn Vân Nhược Lan vẫn một bộ dáng ôn hòa bên cạnh, ánh mắt lại càng mang theo vẻ quái dị.

Ngày trước hôm diễn ra lễ Nguyệt Lượng, trong khắp Cực Nhạc thành đều tràn ngập không khí vui mừng. Các trường bối thì bận rộn chuẩn bị đầy đủ rượu ngon cùng thức ăn cho ngày mai, các cặp nam nữ yêu nhau thì lại tỉ mỉ kết những cành hoa hạnh thành vòng hoa để tặng cho người mình thầm mến mộ.

Mộ Phi Sát cũng không có đủ kiên nhẫn để nghe Hương Liên kể về những tục lệ trong ngày lễ Nguyệt Lượng này, nàng trầm nghĩ trong lòng, quả thật chuyện này đúng là phù hợp với ý nghĩa của Hoa Hạnh – thâm lặng và mồi mơn trong tình yêu. Đối với phương thức bày tỏ tình cảm này Mộ Phi Sát cũng không dám tin tưởng, bởi vì có lẽ trong tiềm thức quả thật là nàng sợ không đạt được kết quả như ý muốn đi.

Mộ Phi Sát thấy Hương Liên có vẻ rất hưng phấn đối với chuyện này, cho nên nói vài câu trêu ghẹo rằng đã kết được cái vòng hoa hạnh nào chưa, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tỷ nữa đỏ ửng đến mang tai. Sau khi vui đùa xong, Mộ Phi Sát buông xuống tất cả những gánh nặng đang đè nặng trên vai nàng, an tâm ngủ một giấc ngon lành. Nhưng nàng lại không biết rằng có những người mang theo tâm sự trần trọc suốt đêm không ngủ được.

Sắp đến ngày mười lăm thì ánh trăng trên trời càng tròn hơn, nhưng thật có thể làm yên lòng người được sao?

Nhưng vô luận là mọi người có tâm tư như thế nào thì Lễ Nguyệt Lượng cũng vẫn đến đúng hẹn. Mộ Phi Sát được Hương Liên hầu hạ và uống ly rượu tinh thần có ý nghĩa đặc trưng cho ngày lễ Nguyệt Lượng, sau đó lại còn phải mặc một bộ trang phục mà tiểu tỷ nữ đã cất công chuẩn bị cho nàng. Bộ trang phục mà Mộ Phi Sát mặc có màu lam lam chủ đạo, hết sức thanh nhã, khi mọi người trong phủ chứng kiến đều khen không dứt miệng.

Mộ Phi Sát cảm thấy có chút khó chịu, vươn tay sờ lên cây trâm đang cài ở trên đầu, lại làm cho nàng đối với lời dẫn dò của Hương Liên có chút bất đắc dĩ. Nhưng nha đầu này rốt cuộc cũng hiểu được việc gì cũng có chừng có mực, không có làm việc gì khiến cho nàng quá mức tức giận mà lại có thể biểu đạt được ý nghĩa trong nội tâm của mình. Xem ra sau khi ly khai khỏi Mộ Phủ, sự cơ trí của Hương Liên cũng tăng lên không ít!

Sau nghe mấy người trong phủ đến thỉnh an cùng chúc một vài lời may mắn và dùng qua bữa sáng, Mộ Phi Sát lại đích thân đi đến từng nhà trong thành để phân phát bánh Nguyệt Lượng. Lúc đầu, vốn là từng nhà sẽ phải tự chuẩn bị bánh Nguyệt Lượng, nhưng là khi nghe nói Linh chủ đại nhân sẽ đến từng nhà phân phát, cho nên ai cũng vui mừng chờ đợi ở trong nhà để có thể may mắn cùng nói mấy câu với linh chủ đại nhân.

Trí nhớ của Mộ Phi Sát không tệ, vì vậy cũng có thể nhớ hết tình huống của từng nhà trong thành. Khi Mộ Phi Sát cảm nhận được sự kính yêu từ dưới đáy lòng của mọi người, làm cho nội tâm của nàng dâng lên một tư vị không nói nên lời. Lúc trước, điều mà những người ở đây mong muốn chính là có thể được sống một cuộc sống đơn giản mà an ổn, nhưng đó cũng chỉ là một hy vọng xa vời. Thế nhưng hôm nay nàng đã đặt chân đến nơi này, thì tuy rằng hoàn cảnh khốn khó này vẫn còn, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào phá hủy đi gốc rễ mà nàng đã khổ công gầy dựng này.

Trong thành có hơn hai trăm hộ gia đình, mà cũng còn rất thành phần hỗn tạp, cho nên mãi đến buổi trưa Mộ Phi Sát mới chỉ phân phát hết một nửa số bánh Nguyệt Lượng. Mà đúng vào lúc này nàng đang đến thăm nhà của Tô Tử Bình, cho nên liền phân phó bữa trưa ngày hôm nay sẽ dùng cơm luôn ở đây. Điều này làm cho tiểu cô nương mà mấy ngày trước Mộ Phi Sát sắp xếp đến chiếu cố Tô Tử Bình vô cùng mừng rỡ. Nhanh chóng vui vẻ hơn hờ chạy đi chuẩn bị, để lại một căn phòng đầy ắp người cùng với một nam nhân cụt tay đang tán gẫu liên miên.

Mộ Phi Sát cũng không có cố tình nhắc đến lòng trung thành mà Tô Tử Bình đã thể hiện vô cùng rõ ràng vào ngày hôm đó, mà ngược lại nàng chỉ cùng hắn bàn bạc một số vấn đề về việc buôn bán và phát triển của lãnh địa sau này. Tuy suy nghĩ của nam nhân này vẫn chưa đủ chín chắn, nhưng cũng không thiếu sự nhạy bén cùng khôn khéo của một người thương nhân. Mộ Phi Sát cũng khá vừa lòng đối với biểu hiện này của Tô Tử Bình, có chút suy nghĩ đợi sau khi Thiên Địa hội được giải quyết hoàn toàn, thì nàng nhất định phải tạo cơ hội cho nhân tài khó có được này tỏa sáng.

Ninh Lạc đứng bên cạnh thấy vị hôn thê của mình trò chuyện say sưa cùng với Tô Tử Bình, mà lúc này hắn cũng đang rảnh rỗi không có việc gì làm, nên vui vẻ tiếp nhận trách nhiệm đi phân phát bánh Nguyệt Lượng cho những hộ gia đình còn lại. Vốn là Mộ Phi Sát còn đang lo lắng cho sức khỏe của hắn, nhưng khi thấy nụ cười làm cho hoa cũng phải âm thầm của Ninh Lạc, thì ý tứ từ chối cũng đành phải nuốt xuống.

Và cũng chính nhờ hành động lần này của Ninh Lạc, mà một số người vẫn còn hoài nghi thân phận của hắn đã tiêu tán không còn tăm hơi. Nếu vị công tử tuần mỹ mà nữ nhân cũng không sánh kịp này không có quan hệ thân mật với Linh chủ đại nhân thì sao có thể thay ngài ra mặt như vậy được? Tuy mọi người không khỏi có chút tiếc nuối vì không được nói chuyện với Linh chủ đại nhân, nhưng cũng rất vui vẻ bắt chuyện với vị hôn phu tuần mỹ này.

Những ngày qua ở trong phủ, tuy Ninh Lạc không ra ngoài nhiều lắm, nhưng đối với sự nhiệt tình của mọi người, hắn cũng biểu hiện vô cùng tự nhiên, hào hứng đến nỗi hắn còn được dạy cho cách làm vòng hoa hạnh. Đại nương dạy cho Ninh Lạc kết vòng hoa hạnh không khỏi đỏ mặt, bởi vì không thể chống cự nổi trước gương mặt tình xảo này của hắn, cho nên thừa dịp bầu không khí đang vui vẻ mà kể cho hắn nghe về bí tịch mà tổ tiên bọn họ có lưu truyền lại. Sau khi nghe xong, hai con mắt màu hổ phách của Ninh Lạc liền hiện ra chút ý cười nghiền ngẫm.

Đối với những chuyện này đương nhiên Mộ Phi Sát không biết gì cả, mãi đến khi Hách Chi Thừa tiến đến bẩm báo đã đến giờ hóa thiêu Hỏa Nguyệt phòng, thì nàng mới cùng mọi người thông thả đi đến quảng trường. Quảng trường vốn tan hoang bởi vì không được tu sửa qua nhiều năm, nhưng lần này sắp diễn ra sự kiện trọng đại cho nên mọi người đều dốc sức trang hoàng xung quanh quảng trường, làm cho một nơi vốn hoang phế không chịu nổi lại đột nhiên có chút hình bóng của thời kỳ hưng thịnh khi xưa.

Bốn cột đèn xung quanh quảng trường đã được đốt sáng, cộng thêm một cái khay bạc như trăng tròn đặt ở chính giữa làm cho mọi thứ trở nên trang nghiêm hơn. Mộ Phi Sát đưa mắt nhìn mọi người đang nhìn nàng với một ánh mắt tràn ngập hy vọng, điều này lại làm cho lòng nàng tràn ngập ý cười. Mộ

Phi Sát tiến lên phía trước, bưng lên ly rượu đã được chuẩn bị sẵn, cất giọng nói: “Trăng bạc sáng tỏ, chiếu sáng mọi nơi. Xuân đầy trời đất, phúc lộc đầy nhà. Mưa thuận gió hòa, người vật bình an, lương thực được mùa, vạn sự như ý.”

Nói xong, Mộ Phi Sát liền nâng ly rượu lên cao, sau đó ngửa mặt lên trời uống cạn, rượu thơm cay nồng chảy vào cổ họng làm cho nàng khẽ nhắm mắt lại. Nàng cũng không phải loại người thường xuyên uống rượu, nhưng ly rượu ngày hôm nay mang theo ý nghĩa cầu phúc nên nàng không thể không uống. Mà lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn của Mộ Phi Sát đã có chút phỉm hồng, trong cổ lại đang dâng lên một luồng nhiệt không nóng.

Mọi người thấy động tác của Linh chủ đại nhân thực hiện xong, cho nên cũng nhanh chóng cầm ly rượu lên uống cạn sạch, sau đó nhìn lên Linh chủ đại nhân phía trên đài cao với một ánh mắt chờ mong. Mộ Phi Sát cố gắng đè xuống luồng nhiệt khó chịu trong cổ họng, cầm lấy một cây đuốc đã sớm tầm sẵn dầu đưa gần tới mồi lửa, cây đuốc nhanh chóng được bùng cháy rực rỡ, sau đó nàng dùng sức ném cây đuốc về phía căn phòng Hỏa Nguyệt.

Tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, mọi người cùng nhau chạy tới xung quanh căn phòng Hỏa Nguyệt. Căn phòng Hỏa Nguyệt này được dựng từ gỗ của cây Tùng Bách, cho nên khi tiếp xúc với lửa, cả căn phòng bùng cháy nhanh chóng, ngọn lửa hùng hực ngày càng dâng lên cao giống như đang muốn đốt sạch những điều xui xẻo bị nguyên rủa ở Lãnh địa.

Ngọn lửa cao tới hơn mười thước làm khắp quảng trường sáng trưng, mọi người cũng tụ tập vây quanh để ca múa. Mộ Phi Sát đứng ở trên cao, mỉm cười nhìn xuống những con dân của nàng đang vui vẻ hưởng thụ, làm cho trong lòng nàng cũng trở nên an tĩnh.

Ở dưới còn có một vài thanh niên không nén được xúc động trong lòng, vội vàng hướng đến cô nương mà mình ngưỡng mộ để bày tỏ, làm cho không khí của quảng trường ngày càng dâng cao.

Không biết từ lúc nào mà Ninh Lạc đã đi đến bên người Mộ Phi Sát, nhẹ nhàng đem vòng hoa hạnh mà cả buổi chiều hán cát công hoàn thành đem đội lên đầu nàng. Nụ cười tuần mĩ của hán lại làm cho Mộ Phi Sát có chút choáng váng, chỉ có thể nghe thấy thanh âm ôn nhu như nước của Ninh Lạc: “Phi Sát, ta nhất định sẽ chờ đến khi nàng mười tám tuổi. Mặc dù có nguy hiểm cách trở như thế nào, thì ta cũng sẽ quyết không lùi bước.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Thành Linh Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.